paul sussman

labirintul lui Osiris

PAUL SUSSMAN

Labirintul lui Osiris

V.1.0

V.1.0

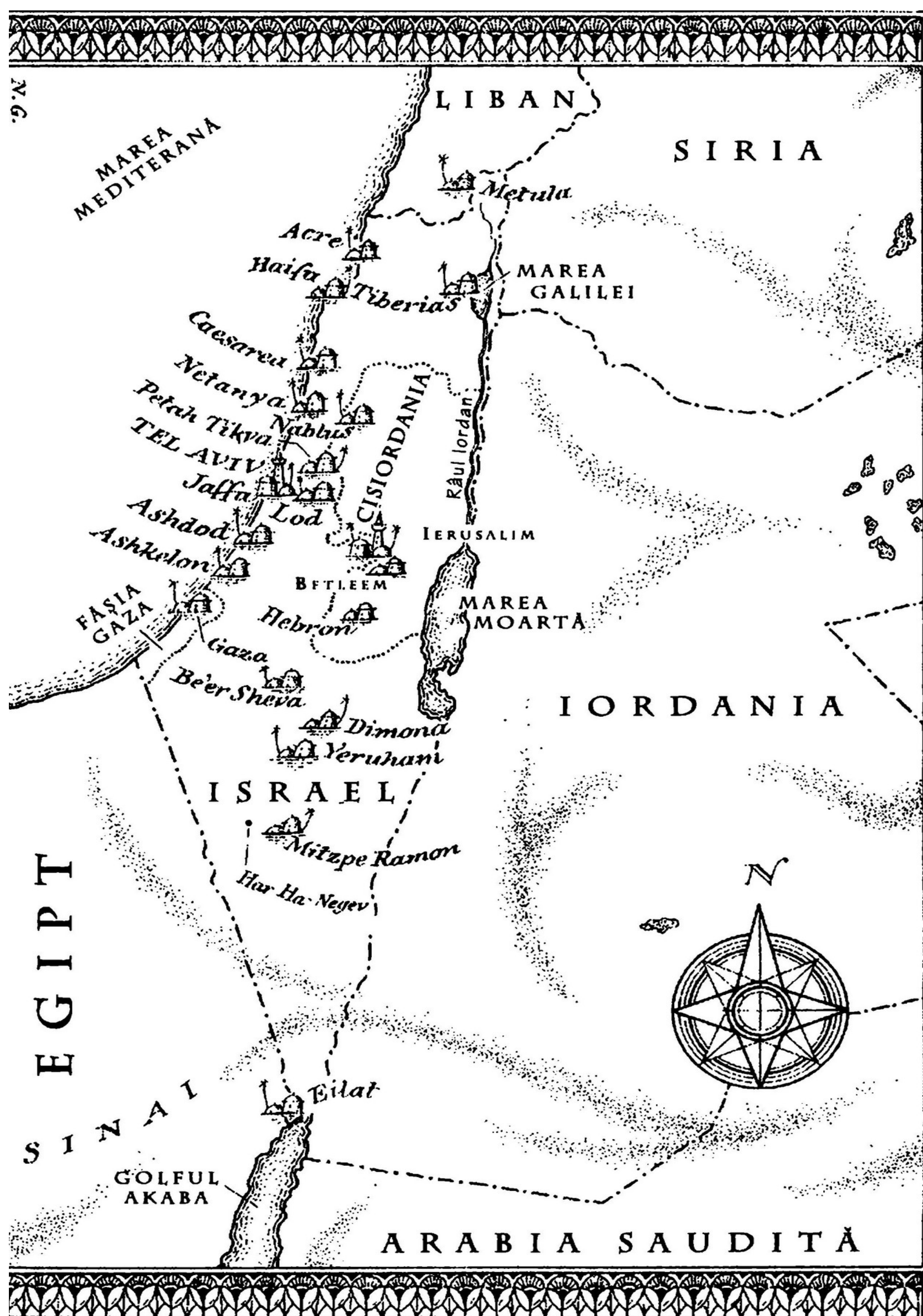
Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

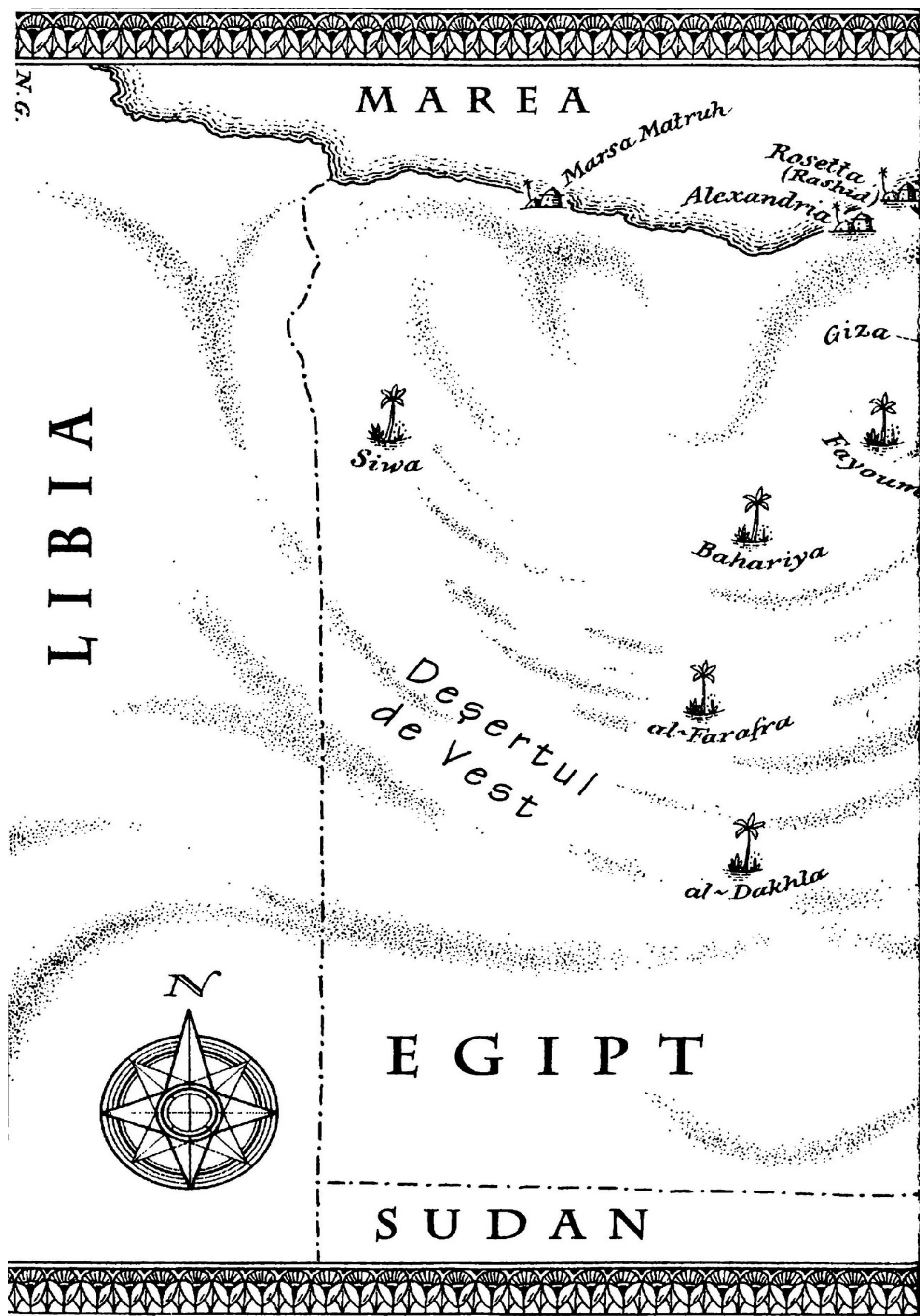
ISBN
978-606-609-495-5

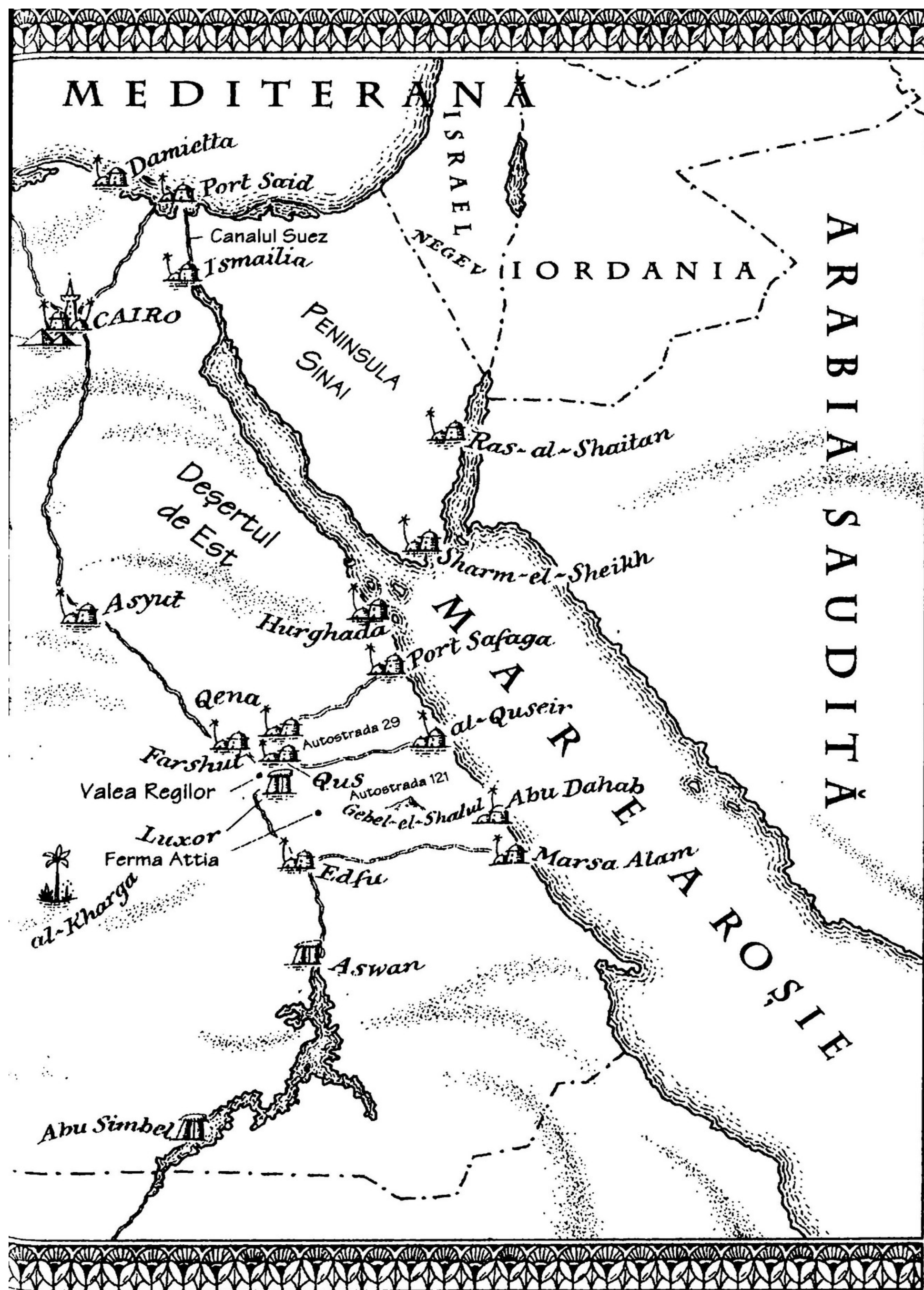
Paul Sussman
The Labyrinth of Osiris
Editura ROA
2013

Paul Sussman

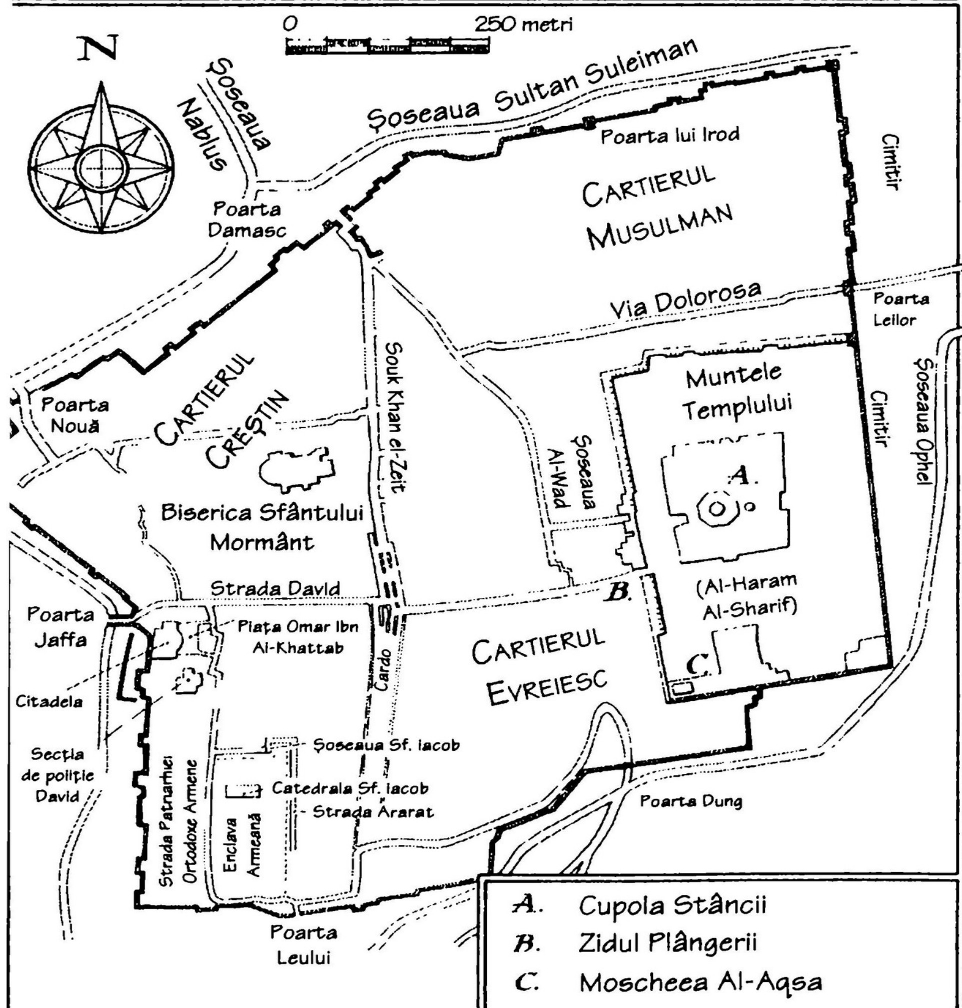
Pentru echipa Sussman – Alicky, Ezra, Jude şi Layla.
Cu dragoste, mereu.

N.G.
LIBAN
SIRIA
MAREA MEDITERANĂ
Metula
Acre
Haifa
Tiberias
MAREA GALILEI
Caesarea
Netanya
Nablus
Petah Tikva
TEL AVIV
Jaffa
Lod
CISIORDANIA
Râul Iordan
Ashdod
Ashkelon
IERUSALIM
BETLEEM
FÂȘIA GAZA
Hebron
MAREA MOARTĂ
Gaza
Be'er Sheva
IORDANIA
Dimona
Yeruham
ISRAEL
Mitzpe Ramon
Har Ha-Negev
EGIPT
N
SINAI
Eilat
GOLFUL AKABA
ARABIA SAUDITĂ

MAREA
Marsa Matruh
Rosetta
(Rashid)
Alexandria
Giza
LIBIA
Siwa
Fayoum
Bahariya
Deşertul
de Vest
al-Farafra
al-Dakhla
N
EGIPT
SUDAN

MEDITERANA
Damietta
Port Said
Canalul Suez
Ismailia
CAIRO
ISRAEL
NEGEV
IORDANIA
ARABIA SAUDITĂ
PENINSULA SINAI
Ras-al-Shaitan
Deşertul de Est
Sharm-el-Sheikh
Asyut
Hurghada
Port Safaga
MAREA ROŞIE
Qena
al-Quseir
Autostrada 29
Farshut
Qus
Valea Regilor
Autostrada 121
Abu Dahab
Gebel-el-Shalul
Luxor
Ferma Attia
Marsa Alam
Edfu
al-Kharga
Aswan
Abu Simbel

ORAȘUL VECHI IERUSALIM

PROLOG

LUXOR, EGIPT: MALUL DE VEST AL NILULUI, 1931

Dacă băiatul nu s-ar fi hotărât să pescuiască în alt loc în acea seară, n-ar fi auzit-o pe fata oarbă din satul învecinat şi nici n-ar fi văzut monstrul care o atacase.

De obicei pescuia într-un golf micuţ, ascuns de nişte tulpini gigantice de stuf, în aval faţă de locul unde acosta feribotul de pe Nil. În acea seară însă, la îndemnul vărului său Mehmet, care se jura că văzuse nişte bancuri uriaşe de peşti *bulti* plutind leneş în apa puţin adâncă, băiatul se aventură în amonte, dincolo de câmpurile de trestie din Ba'irat, până când descoperi o fâşie îngustă de nisip aproape ascunsă de un pâlc des de palmieri *doum.* Abia ajunsese la locul ce promitea prada mult aşteptată, că îşi şi aruncă undiţa, însă cârligul nici nu apucă să despice suprafaţa apei când băiatul auzi o voce de fată. Cuvintele, aproape şoptite, se auziră limpede:

— *La, minfadiak!* Nu, te rog!

Băiatul îşi ridică privirea, ascultând cu atenţie, iar firul undiţei se pierdu, luat fiind de curent.

— Nu, te rog, se auzi aceeaşi voce. Mi-e frică.

Apoi se auzi un hohot de râs. Era vocea unui bărbat.

Băiatul lăsă undiţa din mână şi se căţără pe fâşia de nisip şi pământ care avea rolul de a stăvili cursul râului, iar apoi, curios fiind, o luă la pas şi se strecură printre palmieri. Era întuneric aici; evantaiele uriaşe de frunze filtrau lumina lunii, iar trunchiurile erau învăluite de umbre. Vocile se auziseră din nou, din cealaltă parte, aşa că băiatul se îndreptă într-acolo. Păşea cu grijă pe o cărare îngustă, prăfuită, atent fiind să nu facă nici un zgomot şi să nu deranjeze viperele cu corn care îşi făcuseră cuib în iarbă. Muşcătura lor putea ucide.

— Nu! se auzi din nou vocea fetei. În numele Domnului, te implor!

Bărbatul râse din nou. Era un râs crud, răutăcios.

Băiatul se aplecă şi culese de jos o piatră, gata să se apere

dacă ar fi fost nevoie, apoi îşi reluă cercetarea locului. Poteca şerpuia prin mijlocul palmierilor, apoi cotea înapoi către malul râului. Nilul curgea undeva la stânga, ca o fâşie de mercur care se unduia dincolo de trunchiurile de palmier, dar nu se zărea nici urmă de fată sau de agresor. Abia când ajunse la marginea palmierilor, băiatul reuşi să vadă în sfârşit ce se întâmpla.

În faţă era un drum larg, venind dinspre câmpurile de trestie şi continuând înspre malul Nilului. Pe drum era oprită o motocicletă, iar dincolo de ea, în lumina argintie a lunii, se vedeau două siluete. Una dintre ele era masivă şi stătea în genunchi, cu spatele întors către băiat. Purta haine europene – pantaloni, cizme şi o geacă de piele murdară de praf, deşi noaptea era călduroasă – şi ţintuia la pământ o a doua siluetă, mult mai firavă, într-o *djellaba suda.* Fata nu părea să se zbată, ci stătea nemişcată, parcă ar fi fost îngheţată. Faţa îi era ascunsă de silueta bărbatului.

— Te rog, gemu fata. Te rog, nu-mi face rău.

Băiatul ar fi ţipat, însă frica îl ţintui în loc. Se furişă mai în faţă, ascuns după o tufă de laur. În mână ţinea încă strâns piatra pe care o găsise. Din noul ascunziş putea vedea mai bine. O recunoscu pe fată: Iman el-Badri, oarba din Shaykh Abd al-Qurna. Cu toţii râdeau de ea fiindcă, în loc să-şi ducă la îndeplinire îndatoririle de fată – să spele, să cureţe şi să gătească – îşi pierdea timpul în vechile temple, lovind pietrele cu bastonul sau urmărind cu degetele picturile în basorelief de pe pereţi. Lumea spunea că le putea înţelege sensul doar pipăindu-le şi o poreclise în bătaie de joc Iman-proasta sau Iman-vrăjitoarea. Acum, urmărind de la adăpostul frunzelor de laur cum bărbatul o atingea, băiatului îi părea rău că o luase în râs, chiar dacă şi alţii, inclusiv fraţii ei, făcuseră acelaşi lucru.

— Mi-e frică, repetă fata. Te rog, nu-mi face rău.

— Atunci fă ce-ţi spun, micuţo.

Erau primele cuvinte pe care bărbatul le rostise, sau cel puţin primele auzite de băiat. Vocea lui era joasă, guturală, iar limba arabă pe care o vorbea avea un accent deosebit. Râse în timp ce îi scotea fetei şalul, apoi îşi trecu mâinile prin părul ei. Fata începu să plângă cu sughiţuri.

Băiatul era îngrozit, dar simţea totuşi că trebuie să facă ceva. Calculă distanţa dintre el şi cei doi, apoi îşi trase braţul, gata să arunce piatra în capul agresorului.

Înainte să apuce însă, bărbatul se ridică brusc în picioare şi se

întoarse cu faţa luminată de razele lunii.

Băiatul scoase un geamăt. Bărbatul avea chip de strigoi, cu două găuri negre în loc de ochi. Nasul lipsea, la fel şi buzele. Dinţii arătării erau disproporţionat de mari, albi şi strălucitori, ca ai unei fiare. Pielea sa era palidă şi transparentă, iar obrajii traşi, ca şi când s-ar fi dat singuri înapoi, îngroziţi de imaginea din care erau nevoiţi să facă parte.

Lumea din sat vorbea de aceşti monştri: *hawaga,* străini care lucrau în vechile morminte, oameni care aveau o gaură în locul feţei. Îşi amintea de ei din poveştile pe care le auzise. *Hawaga* erau spirite malefice, care bântuiau noaptea şi se înfruptau cu sânge. Uneori dispăreau în deşert săptămâni întregi; probabil se întâlneau acolo cu alţi demoni de teapa lor. Băiatul se strâmbă grotesc, stăpânindu-se cu greu să nu ţipe.

— Allah, apără-mă, murmură. Allah, ţine-l departe de mine.

O clipă, băiatul crezu că se dăduse de gol. Monstrul făcu un pas înainte, cu ochii aţintiţi către tufa de laur. Ţinea capul înclinat într-o parte, ca şi când ar fi ascultat ceva. Trecură agonizant câteva secunde. Apoi, cu un chicotit gutural, care semăna mai mult cu un gâfâit de câine, bărbatul se îndreptă către motocicletă. În spatele lui, fata se ridică în picioare. Încă mai plângea, dar nu atât de tare ca înainte.

Bărbatul ajunse la motocicletă şi pescui o sticlă din buzunarul gecii. Scoase dopul cu dinţii şi trase o înghiţitură zdravănă. Râgâi, apoi mai bău puţin. În fine, ascunse sticla la loc şi scoase altceva din celălalt buzunar. Băiatul reuşi să deosebească nişte cureluşe şi catarame şi se întrebă dacă nu cumva era o cască de motociclist. În loc să şi-o pună pe cap însă, bărbatul o scutură, lovind-o cu palma, apoi şi-o lipi de faţă şi se răsuci ca să-şi prindă cureluşele la ceafa. Obiectul misterios era de fapt o mască de piele care îi acoperea toată faţa, de la frunte până deasupra bărbiei, cu găuri în dreptul ochilor şi al gurii. Deşi nu i se mai vedea faţa desfigurată, bărbatul arăta acum şi mai grotesc. Băiatul scoase un sunet de groază, iar arătarea privi din nou spre el rotindu-şi ochii sub mască. După câteva clipe se întoarse şi apucă ghidonul motocicletei, cu un picior pe pedală.

— Să nu spui nimănui ce s-a întâmplat, spuse bărbatul, din nou într-o arabă stricată. Ai înţeles? Nimănui. E secretul nostru.

Cu o lovitură energică de picior motorul prinse viaţă. Bărbatul răsuci zgomotos acceleraţia de câteva ori, apoi se aplecă şi începu să scotocească printr-unul din sacii prinşi în spatele

motocicletei. Scoase ceva care semăna cu un pacheţel, sau poate că era o carte de mici dimensiuni; băiatul nu reuşi să-şi dea seama prea bine. Din câţiva paşi, bărbatul se apropie din nou de fată şi ascunse obiectul între cutele hainei negre *djellaba* pe care aceasta o purta. Apoi, spre dezgustul băiatului, o prinse de ceafa şi îi împinse capul înainte până când feţele li se întâlniră. Fata se zbătu puţin; părea să urască atingerea măştii de piele.

După câteva secunde, bărbatul se trase înapoi şi se întoarse din nou la motocicletă. Ridică suporţii, îşi puse o pereche de ochelari peste mască, apoi se căţără în şa şi demară cu zgomot spre câmpurile de trestie, strigând în urmă:

— E secretul nostru!

Băiatul era încă speriat de moarte. Trecură câteva minute până când reuşi să se mişte şi nu se ridică în picioare decât după ce zgomotul motorului se pierduse undeva în depărtare şi noaptea era din nou liniştită. Între timp, fata îşi găsise şalul şi îşi legase părul din nou, iar acum bolborosea ceva neinteligibil, scoţând doar sunete ciudate. Dacă n-ar fi asistat la ceea ce tocmai i se întâmplase, băiatul ar fi putut crede că râdea. Simţi un imbold să-i spună: s-a terminat, gata, totul va fi bine. Îşi dădu seama însă că asta n-ar fi făcut decât să adauge încă ceva la ruşinea de care probabil fata avusese parte. Rămase deci în acelaşi loc, privind-o cum îşi ridică bastonul din iarbă şi pleacă apoi şovăind pe drum. După cincizeci de metri, fata se opri brusc şi privi direct spre el.

— *Salaam*! strigă, ţinându-şi cu mâna liberă *djellaba* şi mai strâns în jurul trupului. E cineva acolo?

Băiatul îşi ţinu respiraţia. Fata mai strigă o dată, încruntându-se, deşi nu putea să vadă, apoi îşi continuă drumul. Băiatul o lăsă să plece, iar când silueta ei dispăru printre tulpinile de trestie, traversă în grabă pâlcul şi reveni la cărarea care mergea de-a lungul Nilului, unde o luă la goană, uitând cu totul de undiţă. Ştia exact ce are de făcut.

Cu motorul său de un cilindru şi 480cc şi cu o cutie de viteze Sturmey Archer în trei trepte, motocicleta Royal Enfield model J putea atinge mai mult de nouăzeci de kilometri la oră. Bărbatul o adusese chiar la o sută de kilometri la oră pe asfaltul şoselelor europene. Aici în Egipt însă, unde chiar şi cele mai bune drumuri puteau fi numite cu greu şosele, rareori motocicleta reuşea să

treacă de cincizeci de kilometri la oră. În seara asta lucrurile stăteau altfel. Era o seară specială. Alcoolul şi euforia celor întâmplate îşi spuneau cuvântul: ajunsese deja la şaizeci de kilometri la oră, gonind prin lanurile de porumb şi trestie, lăsând în urmă Nilul undeva pe dreapta şi ţinând în stânga silueta crestată a masivului Theba. Din când în când mai lua câte o înghiţitură zdravănă de whisky şi cânta ca pentru sine, falsând de fiecare dată, acelaşi cântec.

Până la Tipperary e cale lungă,
Drum lung, lung de străbătut,
Până la Tipperary e cale lungă,
S-ajung la fata mea dulce!
Rămas-bun, Piccadilly,
Pe curând, Leicester Square!
Până la Tipperary e cale lungă,
Dar acolo e inima mea!

Multe din cătunurile de pe malul de vest păreau abandonate, adevărate sate-fantomă; toţi fellahii se culcaseră deja, iar cocioabele lor din cărămizi de noroi erau tăcute şi întunecate ca nişte morminte. Doar Esba mai dădea încă semne de viaţă. Locuitorii tocmai celebraseră un *moulid* mai devreme, iar unii încă mai întârziau afară: doi bătrâni aşezaţi pe o bancă şi pufăindu-şi pipele de *shisha,* câţiva copii care aruncau cu pietre după o cămilă şi un vânzător de dulciuri târându-şi căruciorul spre casă. Cu toţii se opriră să urmărească motocicleta şi pe conducătorul ei cu priviri pline de neîncredere. Vânzătorul strigă ceva după el, iar unul dintre copii îşi ridică arătătoarele la frunte făcând semnul Diavolului, *al-shaitan.* Bărbatul nu le dădu atenţie şi goni mai departe. Era obişnuit cu asemenea insulte. O haită de câini se luă pe urmele lui, gonindu-l din cătun.

— Javre nenorocite! mai strigă bărbatul, întorcându-se şi mârâind la ei.

Ajunse la o răspântie şi coti spre vest pe drumul din stânga, îndreptându-se direct spre masivul ale cărui creste străluceau argintiu în lumina lunii. Pantele sale erau străbătute de cărări înguste, unele vechi de mii de ani, din vremurile când sclavii care lucrau la morminte traversau masivul în drum spre Wadi Biban al-Moluk, Valea Regilor. Bărbatul străbătuse de nenumărate ori aceleaşi cărări de-a lungul vremii, stârnind mirarea arheologilor

şi a celorlalţi europeni de-aici, care nu înţelegeau de ce nu lua de undeva un catâr dacă ţinea neapărat să se bucure de privelişte. Carter era singurul în stare să înţeleagă şi până şi el începuse să-şi dea aere de orăşean. Admiraţia celorlalţi i se urcase la cap; încet-încet, devenea un mofturos cu pretenţii. Bărbatul putea să-i suporte încăpăţânarea şi accesele de furie, dar mofturile şi pretenţiile îl scoteau din răbdări. Era doar un mormânt, pentru numele lui Dumnezeu! Erau nişte idioţi cu toţii. O să le-arate el. De fapt, le arătase deja, chiar dacă nimeni nu ştia încă.

Ajunse la coloşii lui Amenhotep şi încetini, ridicând în bătaie de joc sticla în semn de salut către statuile mâncate de vreme, apoi acceleră din nou, pe lângă fostele temple funerare aliniate la poalele masivului. Din semeţia şi frumuseţea lor de odinioară nu mai rămăseseră decât câteva blocuri şi cărămizi sfărâmate care abia se mai deosebeau de restul peisajului. Doar templele lui Hathepsut, Ramses al II-lea şi, ceva mai încolo, cel al lui Seti I mai păstrau ceva din grandoarea de odinioară, la fel ca trei curtezane bătrâne care mai evocau încă frumuseţea de altădată. Şi, bineînţeles, undeva spre sud, în spate, se ridica templul lui Ramses al III-lea de la Medinet Habu, cel pe care bărbatul îl prefera dintre toate celelalte şi unde o zărise pentru prima oară pe fata oarbă în ziua în care totul se schimbase.

„Va fi a mea”, îşi spusese atunci, urmărind-o din spatele unei coloane. „Vom fi împreună, pentru totdeauna.”

Acum era sigur de asta. Pentru totdeauna. Amintirea ei, a chipului inocent, batista ei parfumată pe care o luase cu el, toate astea îi dăduseră tăria de a merge mai departe când înfruntase de unul singur subteranele luni la rând. Mica mea bijuterie, aşa îi spunea. Mai preţioasă şi mai strălucitoare ca tot aurul din Egipt. Iar acum, era a lui. Oh, ce zi fericită!

Drumul era bun aici, tasat şi bătătorit de toţi cei atraşi de descoperirile legate de Tutankhamon din ultima vreme. Bărbatul acceleră la şaizeci şi cinci de kilometri la oră, ridicând în urmă un nor de praf şi nu încetini decât când ajunse la Dra Abu el-Naga, la capătul de nord al masivului, unde opri la marginea drumului. Dra Abu el-Naga era o adunătură de cocioabe din cărămizi de noroi şi ţarcuri de animale cocoţate pe pantele de deasupra. La stânga, un drum şters şerpuia printre dealuri, spre Valea Regilor. Drept înainte, în vârful unui deluşor, era o vilă cu un sigur etaj, înconjurată de palmieri şi smochini plângători, cu acoperişul rotund şi ferestrele acoperite de obloane. Bărbatul îşi ridică

ochelarii şi aruncă o privire vilei, apoi porni din nou până ajunse în faţa clădirii. Opri motorul, îşi scoase ochelarii şi propti motocicleta de trunchiul unui palmier. Îşi scutură haina şi cizmele de praf, apoi sorbi prelung din sticlă şi tropăi până la intrare, clătinându-se puţin din cauza băuturii.

— Carter! strigă, bătând cu pumnii în uşă. Carter!

Nici un răspuns. Bărbatul lovi uşa din nou, apoi se trase înapoi câţiva paşi.

— Am găsit-o, Carter! M-auzi? Am găsit-o!

Nici o lumină nu răzbătea dinăuntru, nici un sunet.

— Zici că nu există, dar n-ai dreptate! Pe lângă ea, mormântul tău e o jucărie, o casă de păpuşi!

Tăcere. Bărbatul sorbi ultimele picături de whisky, apoi aruncă sticla şi dădu un ocol nesigur vilei, lovind obloanele la întâmplare. Ajunse din nou în faţa intrării şi mai bătu o dată în uşă.

— O casă de păpuşi, Carter! Hai cu mine şi-o să-ţi arăt ceva care chiar merită!

Apoi se întoarse la motocicletă, îşi puse ochelarii şi lovi cu ciudă pedala.

— Era doar un puşti, Carter! ţipă bărbatul acoperind sunetul motorului. Un puşti bogat şi nătâng. Un coridor de zece metri şi patru cămăruţe nenorocite. Ce-am găsit eu se întinde pe kilometri întregi… n-o să-ţi vină să crezi… mile întregi!

Bărbatul făcu cu mâna, apoi coborî dealul, fără să audă strigătul înfundat dinăuntrul vilei:

— Du-te naibii, înţepatule! Beţivan evreu nenorocit!

Odată ajuns, bărbatul se îndreptă spre sud, pe aceeaşi rută pe care venise. Se simţea obosit; conducea mai încet şi nu mai cânta. Făcu un popas la Deir el-Medina să vadă ce mai făcuseră Bruyere şi ceilalţi francezi pe ruinele vechiului sat de muncitori astfel de locuri i se păreau mult mai interesante decât mormintele şi faraonii, apoi nu se mai opri până la Medinet Habu. Templul arăta fantastic în lumina lunii, un oraş de argint, plin de magie şi mister. „Un oraş de vis”, îşi zise, stând în centrul Primului Pilon, gândindu-se la fată şi la toate lucrurile pe care aveau să le facă împreună. Îi veni să râdă gândindu-se că ceilalţi, chiar şi Carter, nu-l cunoşteau mai deloc şi-l credeau a fi ceva, când de fapt el era cu totul altceva. Cât de surprinşi aveau să fie cu toţii când vor tifla, în sfârşit, adevărul!

— V-arăt eu vouă! ţipă. Am să v-arăt eu vouă, ticăloşi

înfumuraţi ce sunteţi!

Râse tare, cu poftă, apoi se întoarse la motocicletă şi se îndreptă spre casa lui din Korn Loiali, unde avea să doarmă omeneşte pentru prima oară în douăsprezece săptămâni. Parcă motocicleta în spatele clădirii, dar când se aplecă să desprindă unul din sacii prinşi în spate, simţi pe cineva în stânga. Dădu să se întoarcă, dar un braţ i se încolăci în jurul gâtului şi îl trase înapoi. Se simţi apucat de mâini puternice, multe mâini, cel puţin trei bărbaţi, deşi întunericul îl împiedica să vadă prea bine.

Ce naiba…

— *Ya kalb*! şuieră o voce. Ştim ce-ai făcut cu sora noastră. Vei plăti pentru asta.

Lovitura veni din spate, un obiect tare care îl izbi în ceafa. Bărbatul se prăbuşi în faţă, zbătându-se puţin. La a doua lovitură văzu negru în faţa ochilor. Atacatorii îl târâră la marginea drumului, apoi îl azvârliră în spatele unei căruţe trase de un catâr şi îl acoperiră cu o rogojină.

— Cât de departe? întrebă unul.

— Departe, răspunse altul. Să mergem.

Atacatorii se urcară şi ei, iar catârul porni înainte, trăgând cu zgomot după el căruţa. Din spate, de sub rogojină, se auzi un geamăt slab, acoperit de huruitul roţilor.

1972

În ultima zi a lunii de miere petrecute pe Nil, Douglas Bowers îi făcu o surpriză de neuitat proaspetei soţii, Alexandra, deşi lucrurile nu se petrecuseră chiar cum sperase.

Erau deja în croazieră de la Assuan la Luxor de două săptămâni, timp în care Alexandra îşi imagina că vizitaseră fiecare templu, fiecare ruină şi fiecare grămăjoară de cărămizi ceva mai răsărită; abia avusese răgaz să facă ceea ce voia de fapt, adică să stea la soare, să bea limonadă şi să citească romane de dragoste.

Cele patru zile pe care le petrecuseră în Luxor fuseseră cele mai grele. Douglas insistase să se trezească foarte devreme ca să poată admira în linişte siturile arheologice înainte de sosirea căruţelor încărcate cu cei pe care-i numea „hoi polloi". Mormântul lui Tutankhamon fusese pentru ei destul de interesant, poate pentru că Alexandra auzise de Tutankhamon cândva, dar celelalte ruine... un şir nesfârşit de necropole înguste şi de pereţi cu hieroglife desenate, care ar fi lăsat-o rece dacă n-ar fi fost îngrozitor de cald. Alexandra n-ar fi recunoscut asta niciodată, însă pe măsură ce luna de miere se apropia de sfârşit, se simţea din ce în ce mai uşurată că în curând se vor întoarce la normalul zilelor liniştite din suburbiile Londrei.

Apoi însă, din senin, Douglas făcuse ceva cu totul neaşteptat, lucru care îi reamintise Alexandrei că îl acceptase ca soţ tocmai fiindcă era atât de drăguţ şi de atent cu ea. Era ultima dimineaţă pe care aveau să o petreacă aici. Douglas insistase să se trezească mai devreme ca de obicei, înainte să se lumineze. Trecuseră Nilul, apoi luaseră un taxi de pe malul celălalt până în parcarea din faţa Templului lui Hathepsut, unde cu nici două zile înainte Douglas petrecuse o după-amiază întreagă făcând măsurători cu ruleta de care nu se despărţea niciodată. Alexandra se gândi cu ciudă că asta vor face şi azi, dar în loc să intre în templu, soţul ei o îndemnă să urce pe o potecă îngustă care dispărea printre dealurile din spatele monumentului. Urcară o vreme, în timp ce întunericul nopţii se transformă, încet-încet, în culoarea palidă a dimineţii, lăsând valea Nilului undeva în urmă. Trecu o oră sau chiar mai mult. Alexandra începea să se

întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai bine să fie încă în templu, privindu-şi soţul cum măsoară cărămizi şi pietre. Urcară o pantă abruptă şi ajunseră în sfârşit în vârful masivului Qurn – vârful în formă de piramidă care veghea dinspre sud Valea Regilor – unde un coş de picnic îi aştepta pe amândoi.

— Am trimis pe cineva de la hotel să-l aducă sus, explică Douglas, deschizând coşul şi scoţând o jumătate de sticlă de şampanie rece. Sincer, mă mir că nu l-a furat nimeni.

Turnă două pahare, scoase un trandafir roşu din coş, apoi se puse în genunchi în faţa ei.

— Fie ca spiritul tău să trăiască, spuse solemn. Fie să petreci milioane de ani, tu, care iubeşti Theba, privind mereu spre nord, martoră la fericire.

Era atât de romantic totul, atât de neobişnuit pentru Douglas, că Alexandra izbucni în lacrimi.

— Nu-ţi face griji, n-a fost scumpă, spuse în glumă Douglas. Am cumpărat şampania de la duty-free. A fost chiar foarte ieftină.

Se aşezară pe o piatră, sorbind din pahare şi priviră soarele răsărind deasupra munţilor din deşert. Totul era tăcut, liniştit; culturile de pe Nil se vedeau printr-o ceaţă subţire, o pată neclară de verde, ca o lume de jucărie. Luară micul dejun, după care urmă un sărut şi, la sfârşit, strânseră totul în coş şi îl lăsară acolo unde îl găsiseră.

— Cineva o să-l ia mai târziu, explică Douglas.

Apoi porniră la drum de-a lungul crestei.

— Tipul de la hotel – ştii care, Rupert nu-ştiu-cum, cel cu nasul mare şi cu pretenţii – spunea că, dacă o luăm pe-aici, înconjurăm vârful platoului şi coborâm undeva lângă capătul Văii Regilor. Douglas descrise cu mâna un cerc larg. N-o să ne ia mai mult de o oră; dacă ne grăbim, putem ajunge chiar la timp pentru masa de prânz.

Alexandra îşi revenise de mult după urcuşul de dimineaţă. Deşi nu se dădea în vânt după asemenea escapade, se simţea acum destul de aventuroasă – era mai degrabă din cauza şampaniei – aşa că porni docilă pe urmele soţului. Cărarea era îngustă şi neregulată, greu de trecut pe alocuri, dar Douglas – ca un adevărat gentleman – o ajută de fiecare dată, iar Alexandra descoperi cu uimire că se simţea chiar bine.

„O aventură în deşert! Se bucură în gând. Abia aştept să le povestesc Oliviei şi Florei!”

Merseră mai departe, aventurându-se din ce în ce mai mult printre dealuri. Nilul nu se mai vedea în spate, iar peisajul era pustiu – doar praf, bolovani şi un cer alb şi lăptos cât vedeai cu ochii. Trecu o oră, apoi o altă oră şi jumătate şi era bine că Douglas avea cu el nişte provizii într-un rucsac. După două ore de mers şi nici un semn că s-ar apropia de destinaţie, Alexandra începu să obosească. O dureau picioarele, căldura devenise insuportabilă şi, mai rău, avea nevoie să se uşureze.

— Mă întorc cu spatele, se oferi Douglas după ce Alexandra îl puse la curent cu situaţia.

— N-am de gând să fac asta în mijlocul drumului, se răsti Alexandra, simţind cum buna dispoziţie începe să îi dispară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te vede nimeni!

— N-am de gând să fac asta în mijlocul drumului, repetă Alexandra. Vreau să am intimitate.

— Atunci ori te abţii, ori te duci după bolovanul de-acolo. Mă tem că altundeva n-ai unde, draga mea.

Douglas avea dreptate. Alexandra se îndepărtă şi înconjură bolovanul care se afla la circa treizeci de metri şi aducea puţin cu o ciupercă gigantică răsărită din prundişul deşertului. În spatele bolovanului era o pantă abruptă care cobora într-un fel de pâlnie, dar între bolovan şi pantă era destul loc ca Alexandra să-şi ridice rochia şi să se aşeze pe vine.

— Astupă-ţi urechile! ţipă ea.

Douglas se îndepărtă cu zgomot, apoi scoase un fluierat scurt. Alexandra se sprijini de bolovan cu o mână şi se încruntă spre suprafaţa aspră de piatră, străduindu-se să se relaxeze. Piatra era îngălbenită şi prăfuită, iar într-un loc avea mai multe zgârieturi care formau un model curios. După câteva clipe Alexandra îşi dădu seama că nu erau zgârieturi, ci mai degrabă hieroglife aproape şterse. Se îndepărtă puţin ca să se uite mai bine, iar lenjeria i se înfăşură în jurul gleznelor. Reuşi să deosebească un iepure, o linie în zigzag, o pereche de braţe şi alte câteva simboluri pe care le mai văzuse şi pe alte monumente pe care n-avusese de ales şi trebuise să le viziteze.

— Dragă! strigă, îndepărtându-se şi mai mult de piatră ca să se uite mai bine şi uitând pe moment de ce era acolo şi că ar fi trebuit să se simtă ruşinată. Cred că am găsit…

Nu apucă să spună mai multe. Îşi pierdu brusc echilibrul şi se prăbuşi pe spate, în josul pantei, dând din picioare şi stârnind un nor de praf şi pietriş. Ajunse la capătul pantei, apoi simţi cum

trece printr-o încâlceală de frunze şi crengi şi cade din nou în gol. Trecu ceva timp, o eternitate, după care Alexandra se izbi de ceva moale şi îşi pierdu cunoştinţa.

Deasupra, Douglas Bowers auzi ţipetele soţiei sale şi alergă într-un suflet în spatele bolovanului.

— Doamne! strigă, coborând în grabă panta spre gaura întunecată de la capătul ei. Alexandra! Alexandra!

Gaura era de fapt gura unui puţ pătrat, adânc, săpat direct în solul moale, calcaros. Pereţii erau drepţi şi netezi, evident lucraţi de mâna omului. Deşi vederea îi era îngreunată de praful stârnit, Douglas reuşi totuşi să deosebească o grămadă de frunze şi crengi rupte la fundul puţului care astupaseră, probabil, intrarea. Alexandra nu se vedea nicăieri. Doar când praful începu să se aşeze, Douglas observă conturul unui braţ, apoi un pantof, apoi rochia cu flori a soţiei sale.

— Alexandra! Doamne, te rog… mă auzi? Alexandra!

Se aşternu o linişte groaznică, de mormânt. Clipele treceau agonizant de încet până când, în cele din urmă, Douglas auzi un geamăt slab.

— Oh, Doamne-ajută! Draga mea! Poţi să respiri? Te doare ceva?

Un alt geamăt, apoi se auzi o voce slabă.

— E în regulă. Sunt în regulă.

— Rămâi acolo! Mă duc după ajutor!

— Nu, aşteaptă… stai să văd…

Se zări o mişcare şi se auzi un zgomot de crengi călcate în picioare.

— Cred că e o… uşă…

— Ce?

— Aici… în capăt. Seamănă cu…

— Te-ai lovit la cap, Alexandra. Nu te mai mişca. Te scot de-acolo imediat!

— E o cămăruţă aici. Văd pe cineva, stă…

— Te rog, draga mea. Te-ai lovit la cap. Ai halucinaţii.

Nu era vorba de halucinaţii, pentru Alexandra Bowers totul era cât se poate de real. Ţipă isteric iar şi iar, însă soţul ei nu putu face nimic ca să o liniştească.

— Doamne, scoate-mă de-aici! Du-mă departe de el! Te rog, ia-mă de-aici până nu-mi face rău! Doamne! Doamne! Doamne!

ÎN PREZENT

Nimeni n-ar fi putut spune cu certitudine de unde pornise întreg lanţul de întâmplări care duseseră în final la acel accident.

Barja de pe Nil ieşise de pe culoarul ei – asta era sigur – dar nici schiful de canotaj n-avea ce să caute pe râu după apus, cu coca găurită şi cu o singură vâslă.

Atâta lucru era evident. Cu toate acestea, nu se putea spune care era cauza exactă a accidentului. Se întâmplaseră şi alte lucruri, aparent fără legătură, care transformaseră o situaţie deja periculoasă într-o tragedie. Dacă şalupa poliţiei n-ar fi ordonat schifului să se întoarcă la mal, acesta n-ar fi ieşit nici el în drumul barjei. Dacă marinarul de la postul de veghe din faţă al barjei n-ar fi fost absorbit de un meci de fotbal din derby-ul de la Cairo, ar fi putut da alarma mai devreme. Dacă cisterna care trebuia să umple rezervorul barjei cu combustibil n-ar fi întârziat, barja ar fi plecat la timp şi ar fi fost deja undeva departe, spre nord, când schiful fusese coborât la apă.

Până la urmă, lanţul de coincidenţe era atât de încâlcit şi confuz, încât nimeni nu reuşise să-şi dea seama exact care era cauza a ceea ce se întâmplase sau să condamne fără drept de apel adevăratul vinovat.

Doar două lucruri puteau fi spuse cu siguranţă.

Primul era că în jurul orei 9.15 seara, într-o noapte luminoasă, cu cer senin, se întâmplase un accident groaznic pe Nil, accident la care fuseseră martori poliţiştii din şalupă şi o familie de egipteni ieşiţi la picnic pe malul estic al fluviului. Al doilea era că vieţile celor implicaţi în accident nu aveau să mai fie niciodată ca înainte.

PARTEA I

IERUSALIM, NOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

E întuneric aici, ca într-o peşteră şi e bine aşa. Înseamnă că nu poate să mă vadă – nu bine cel puţin. Pentru ea sunt doar o siluetă obscură. La fel o văd şi eu: o umbră.

Când am intrat şi eu după ea, s-a întors şi s-a uitat direct la mine. O clipă am crezut că ştia cine sunt, deşi era aproape întuneric şi aveam faţa acoperită de glugă. Însă nu părea să mă fi recunoscut. Mai degrabă arăta ca şi când aştepta ceva, sau spera ceva. N-a durat mult; s-a întors din nou, iar apoi nu mi-a mai dat atenţie. Probabil crede că sunt un credincios întârziat.

O urmăresc din priviri. Ferestrele din pereţi şi din tavanul boltit sunt murdare şi, oricum, afară e deja întuneric. Candelabrul atârnat de tavan la celălalt capăt al catedralei aruncă o lumină slabă, care abia reuşeşte să îmblânzească penumbra din jur. Stă sub candelabru, în faţa gardului de lemn sculptat care desparte altarul de restul bisericii, iar eu m-am aşezat pe una din băncile tapisate înşirate de-a lungul pereţilor, aproape de uşă. De afară răzbate sunetul stropilor de ploaie care cad în curtea pavată cu piatră. Nu mă aşteptam să plouă, dar o să mă folosesc de asta. Înseamnă că pot să-mi ţin faţa acoperită. Nu vreau să-mi vadă faţa; nici ea, nici altcineva.

Perdeaua groasă care acoperă uşa se ridică şi apoi cade la loc cu zgomot. Fata priveşte înjur, crede că a mai intrat cineva, îşi închipuie că a fost doar vântul şi se întoarce din nou spre catapeteasma acoperită de icoane. Pe covor, la picioarele ei, e un rucsac. Asta ar fi problemă. Rucsacul implică o călătorie, ceea ce înseamnă că nu am prea mult timp la dispoziţie. Pare să aştepte pe cineva. Se iveşte, desigur, o altă problemă. Prima problemă e uşor de rezolvat. În schimb a doua este ceva mai complicată. S-ar putea să fie nevoie să improvizez. S-ar putea să fie nevoie să acţionez mai devreme decât plănuisem.

Fata se îndreaptă spre una dintre cele patru coloane care susţin bolta. De coloană atârnă un tablou uriaş într-o ramă grea,

aurită. Nu văd ce e în tablou. Nu-mi pasă. O urmăresc cu atenţie şi mă gândesc, calculez. Să acţionez mai devreme? Simt miros de tămâie.

Se uită la tablou, apoi se întoarce la catapeteasmă, îşi ridică braţul şi se uită la ceas. Pipăi cu degetele pistolul Glock din buzunarul hainei, dar zgomotul ploii de afară nu e destul ca să acopere o asemenea detunătură puternică şi s-ar putea ca alţi oameni să vină şi să vadă despre ce e vorba. Mai nimerit ar fi să acţionez în alt fel. Problema nu e cum voi acţiona, ci când o voi face. Trebuie să aflu ce ştie, dar întrucât are un rucsac şi desigur că aşteaptă pe cineva…

Se plimbă din nou. Uşile din pereţii laterali ai bisericii duc, probabil, la capele mai mici, dar e prea întuneric ca să-mi dau seama. Aruncă o privire în fiecare capelă, pe rând, venind înapoi spre mine. Capela cea mai apropiată are în faţă un paravan de lemn. Se aşază pe o bancă, în spatele paravanului. Abia se mai vede. Strâng în mână firul, plănuindu-mi următoarea mişcare. Am mai multe variante. Dacă n-ar trebui să o interoghez înainte…

Se ridică din nou, se îndreaptă spre mine. Îmi aplec fruntea, ca şi când m-aş ruga, cu faţa ascunsă şi ochii lipiţi de mâinile înmănuşate. Trece pe lângă mine şi face un ocol de-a lungul peretelui până înapoi lângă altar, unde se uită din nou la ceas. Să o urmăresc oare, să văd unde vrea să ajungă? Sau să termin acum, cât timp suntem singuri? Nu mă pot hotărî. Mai trec câteva minute. Apoi îşi ia rucsacul, se întoarce şi porneşte spre ieşire. Când ajunge lângă mine, se opreşte.

— *Shalom.*

Am privirea aţintită spre podea. Rămân aşa.

— *A ta medaber Ivrit?*

Nu răspund. Nu vreau să-mi audă vocea. Dintr-odată mă simt încordat.

— Vorbeşti engleză?

Încă privesc podeaua. Foarte încordat.

— Eşti din Armenia? Nu vreau să te deranjez, dar îl caut pe…

Hotărârea e luată. Mă ridic în picioare şi o lovesc sub bărbie cu podul palmei. Se împiedică în spate şi, deşi e întuneric, văd cum sângele îi ţâşneşte din gură, mult sânge, ceea ce mă face să cred că şi-a muşcat vârful limbii din cauza loviturii. Gândul trece imediat. Într-o clipă sunt în spatele ei. Îi înfăşor firul în jurul gâtului, îmi încrucişez încheieturile şi trag de capetele lui,

calculându-le rezistenţa, forţa cu care îi apăs traheea. E mai mare decât mine, dar avantajul e al meu. Îi pun piedică şi strâng cât pot de tare, cu capul lăsat pe spate, iar victima se zbate şi gâlgâie şi trage de fir. Trec vreo treizeci de secunde, apoi corpul i se înmoaie. Trag de fir în continuare ca să fiu sigur. Sunt complet absorbit de ceea ce fac. Nu-mi pasă că cineva ar putea să intre şi să mă găsească ştrangulând-o. Firul a intrat adânc în gâtul ei. Nu-i dau drumul decât când sunt absolut sigur că s-a terminat. Mă simt euforic.

Îmi ia o clipă să-mi revin – respir greu, apoi strâng firul şi îl înfăşor într-un colac, îl bag la loc în buzunar şi arunc o privire în curte printre draperii. Plouă şi nu se vede nimeni. Las draperia, îmi scot bricheta şi cercetez la lumina ei covorul din jurul cadavrului. Se văd câteva picături de sânge, dar sângele din gură i-a fost absorbit de bluză şi haine. E bine aşa. Îi deschid gura. Şi-a muşcat adânc limba, dar nu până la capăt. Şi asta e bine. În buzunarul ei găsesc o batistă, pe care i-o îndes în gură ca să fiu sigur că nu vor mai fi şi alte pete de sânge. Apoi privesc în jur la lumina brichetei. Trebuie să câştig timp, nu-mi pot permite ca alţii să o găsească. Ştiu unde locuieşte şi plănuiesc să mă îndrept într-acolo, dar deocamdată am nevoie de o ascunzătoare. Nu-mi place să improvizez, dar sper că totul se va termina cu bine.

Detectivul Arieh Ben-Roi de la poliţia din Ierusalim se încruntă în semiîntuneric, încercând să distingă corpul din faţa sa, care părea să stea culcat, cu genunchii strânşi la piept. La început nu distinse mai nimic. Încet însă, silueta începu să prindă contur – cap, trunchi, braţe, picioare. Scutură din cap. Aproape că nu-i venea să creadă. Apoi zâmbi şi o strânse de mână pe Sarah:

— E frumos.

— Nu ştim încă dacă e băiat.

— E frumoasă, atunci.

Ben-Roi se aplecă, privind imaginea de pe ecranul ecografului. Era a treia ecografie a lui Sarah – a lor – şi, deşi trecuseră deja douăzeci şi patru de săptămâni, încă nu-şi putea da seama cum arăta, de fapt, fătul (deşi nu mai făcuse greşeala extrem de jenantă de la douăsprezece săptămâni, când se bucurase nespus la vederea unui penis uriaş pe sonogramă, doar ca să i se spună apoi că era de fapt un femur).

— E totul OK? o întrebă pe asistentă. Are tot ce-i trebuie?

— Totul pare în regulă, îl asigură ea, plimbând capul ecografului înainte şi înapoi pe abdomenul bombat şi acoperit cu gel al lui Sarah. Vreau doar să întorc fătul ca să-i pot măsura şira spinării.

Turnă şi mai mult gel şi apăsă cu scannerul undeva sub buricul soţiei. Imaginea de pe ecran se schimbă, deveni neclară. Nu reuşea să prindă o imagine dintr-un unghi potrivit.

— Pare cam încăpăţânat azi.

— Mă întreb pe care dintre noi l-a moştenit de e asa îndărătnic, spuse Sarah.

— Sau îndărătnică, zise Ben-Roi.

Asistenta îşi continuă explorările, ţinând capul ecografului cu o mână în timp ce cu cealaltă manipula panoul de control al ecranului, luând imagini separate din unghiuri diferite, observând şi măsurând.

— Inima bate în regulă, spuse. Uterul primeşte destul sânge, braţele se dezvoltă normal…

O melodie puternică, electronică întrerupse explicaţia. *Hava*. *Nagila.*

— Nu *be'emet,* Arieh! gemu Sarah. Ţi-am spus să-l închizi.

Ben-Roi ridică din umeri în semn de scuză, apoi îşi scoase telefonul Nokia din husa pe care o purta la centură.

— Nu poate sta fără telefon, oftă Sarah către asistentă, căutându-i sprijinul. Nici măcar când e cu soţia, însărcinată la ecograf. Îl ţine în permanenţă, zi şi noapte.

— Sunt poliţist, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eşti tată. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Bine atunci, n-o să răspund. Oricine ar fi, poate să-mi lase un mesaj.

Ben-Roi puse telefonul la loc, lăsându-l să sune şi se înclină ostentativ spre ecran, încruntându-se. Sarah mormăi înfundat. Nu era prima oară când asista la un asemenea spectacol.

— Fii atentă, îi şopti asistentei.

Timp de cinci secunde, Ben-Roi rămase ţintuit locului, absorbit în aparenţă de imaginea ecografului. Acordurile din *Hava Nagila* continuată insistent, metalic. Începu să bată din picior, apoi să-şi scuture braţul, apoi se foi în scaun ea şi când ar fi avut o mâncărime. În cele din urmă nu reuşi să se mai abţină şi aruncă o privire spre ecran. Citi numărul apelantului, apoi sări în picioare.

— E de la secţie. Trebuie să răspund.

Merse în celălalt capăt al camerei şi ridică telefonul la ureche, iar apoi răspunse. Sarah îşi dădu ochii peste cap.

— Zece secunde, oftă. Mă mir că a rezistat atât. Nu-i vorba decât despre copilul lui, asta-i tot.

Asistenta o bătu pe braţ în semn de simpatie şi îşi continuă treaba. La celălalt capăt al încăperii Ben-Roi asculta şi vorbea cu voce scăzută. După câteva minute termină convorbirea şi puse la loc telefonul.

— Sarah, îmi pare rău, dar trebuie să plec. S-a întâmplat ceva.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi, Arieh, ce poate fi aşa de important că nu mai poţi aştepta cinci minute până se termină consultaţia?

— Ceva.

— Ce? Vreau să ştiu.

Ben-Roi îşi îmbrăca haina.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Sarah. Mai ales că eşti…

Arătă cu capul spre stomacul ei, gol şi lucios şi plin de gel pentru ecograf. În faţă, prin deschizătura în formă de V a blugilor, se vedeau chiar câteva fire castanii de păr pubian. Gestul lui nu reuşi decât să o enerveze şi mai mult.

— Mă bucur că îţi pasă, se răsti ea, dar să ştii că pe mine nu mă deranjează să mă cert cu tine, chiar şi aşa. Aşa că spune-mi, te rog, ce poate fi mai important decât sănătatea copilului tău.

— Bebeluşul e sănătos, tocmai ni s-a spus asta.

Ben-Roi arătă spre asistentă, care părea absorbită de ecranul ecografului şi încerca din răsputeri să nu ia parte la ceartă.

— O jumătate de oră, Arieh. Asta-i tot ce vreau de la tine. O jumătate de oră în care să laşi naibii secţia şi să nu-ţi pese decât de noi. Îţi cer prea mult?

Ben-Roi se simţea deja iritat, mai ales că îşi dădea seama că el era vinovatul de această dată. Îşi ridică braţele, cu palmele deschise, spunându-şi atât sieşi, cât şi lui Sarah să se calmeze.

— Nu vreau să mă cert, spuse din nou. S-a întâmplat ceva şi au nevoie de mine. Asta-i tot. O să te sun.

Se aplecă şi o sărută pe cap, aruncă o ultimă privire spre ecran şi ieşi. De pe coridor auzi vocea lui Sarah în spate:

— Nu e în stare să o lase baltă. De-asta a trebuit să o termin cu el. Nici măcar pentru o jumătate de oră nu e disponibil. Pur şi simplu nu e în stare.

Ascultă vorbele de încurajare ale asistentei, apoi închise uşa în urma lui.

Nimic nu-l făcea mai fericit decât gândul că va fi tată. Reflectă la acest lucru în timp ce se îndepărta, dar nimic nu-l făcea să se simtă şi mai vinovat.

Spitalul Hadassah se afla pe muntele Scopus, iar secţia prenatală era la ultimul etaj al clădirii. În timp ce aştepta un lift care cobora, Ben-Roi privea pe fereastră, spre nord, pe deasupra Dealurilor Iudee. Undeva, în depărtare, se vedeau casele monotone din suburbiile din Pisgat Amir şi Pisgat Ze’ev; ceva mai aproape erau aşezările la fel de monotone, sau poate puţin mai amestecate, ale palestinienilor din Anata şi tabăra de refugiaţi de la Shu’fat. Peisajul era dezolant chiar şi în zilele frumoase: un mozaic de petice locuite, pe care se construiseră nişte case oribile şi petice de deal la fel de urâte, pline de pietriş şi de gunoaie. Astăzi arăta groaznic, bătut de ploaie sub cerul plumburiu şi posomorât.

Aruncă o privire către lift, apoi se uită din nou pe geam, urmărind conturul Zidului care se arcuia în jurul aşezărilor Shu’fat şi Anata, despărţindu-le de restul Ierusalimului de Est. Zidul ar fi enervat-o pe Sarah chiar mai tare decât munca lui de la secţie. „O obscenitate, aşa îl numise. O ruşine a naţiei noastre. Nu mai lipseşte decât să-i punem să poarte stele aurite în şase colţuri.”

Ben-Roi era tentat să aibă aceeaşi părere, deşi poate în cuvinte ceva mai potolite. De când se construise Zidul nu mai fuseseră atâtea atentate cu bombă, dar cu ce preţ? Cunoştea un palestinian, proprietar al unui garaj, un om liniştit din Ar-Ram. În fiecare dimineaţă, timp de douăzeci de ani, omul se trezise şi străbătuse cei cincizeci de metri până la garajul de peste şosea şi în fiecare seară se întorsese acasă străbătând aceeaşi distanţă de cincizeci de metri până acasă. Apoi se construise Zidul şi, brusc, între casă şi garaj apăruseră şase metri verticali de beton. Acum, ca să ajungă la garaj, omul trebuia să ocolească prin punctul de control de la Kalandia şi astfel un drum de treizeci de secunde se transformase într-unul de două ore. Povestea era aceeaşi de-a lungul barierei: fermieri separaţi de pământurile lor, copii separaţi de şcoli, familii despărţite. Sigur, teroriştii trebuiau prinşi şi pedepsiţi, dar de ce trebuia să sufere un popor întreg pentru asta? Câtă furie să fi simţit cei pedepsiţi pe nedrept? Câtă ură? Şi cine trebuia să înfrunte până la urmă toată furia şi toată ura? Amărâţii ca el.

— Bine-aţi venit în paradis, murmură, întorcându-se când uşile liftului se deschiseră în spatele lui.

Jos în parcare Ben-Roi se urcă în maşină, o Toyota Corolla albă şi conduse până la Calea Universităţii Evreieşti, apoi spre Derekh Ha-Shalom, înapoi spre Oraşul Vechi. Traficul de dimineaţă era destul de liber: ajunse la Poarta Jaffa în zece minute. După poartă însă, traficul se opri brusc. Cu fonduri de la primărie se lucra la sistemul de drumuri din jurul Turnului lui Irod. Se circula pe un singur sens, aglomerând piaţa Omar Ibn al-Khattab şi capătul de sus al străzii David. Lucrările durau deja de optsprezece luni şi se părea că aveau să mai continue cel puţin încă un an. De obicei, maşinile puteau să treacă, deşi abia se târau. Astăzi însă, un camion se împotmolise încercând să iasă cu spatele de pe strada Patriarhiei Greco-Catolice şi nimeni nu putea merge nicăieri.

— *Chara,* mormăi Ben-Roi. Rahat.

Începu să bată ritmic cu degetele în volan, studiind o pancartă care arăta o imagine artistică cu lucrările terminate, împreună cu un logo: „Barren Corporation: Suntem mândri să sponsorizăm istoria viitoare a Ierusalimului”. Claxonă de câteva ori, iar sunetele se amestecară în corul zgomotelor din jur. De două ori coborî fereastra şi strigă către şoferul camionului:

— *Yallah titkadem, maniak!*

Ploaia cădea în continuare. Râuri şi râuleţe de noroi se scurgeau de la şantierul din faţă.

Peste alte cinci minute îşi pierdu răbdarea. Scoase girofarul din torpedou, îl lipi de acoperiş, conectă cablul şi puse sirena în funcţiune. Traficul începu să se mişte. Camionul se strecură înainte, blocajul se sparse şi Ben-Roi reuşi să conducă încă o sută de metri şi să depăşească intersecţia pentru a ajunge la secţia de poliţie David, după colţ.

Secţia era cunoscută în general sub numele de Kishle – cuvânt care, în limba turcă, însemna „închisoare”, fiindcă asta fusese în timpul ocupaţiei otomane. Era o clădire alungită, cu două etaje, care domina capătul din sud al pieţei, cu gratii la ferestre şi ziduri grele, din blocuri de piatră, care îi dădeau un aspect sever şi sărăcăcios. Şi în Nazareth era o Kishle, considerată cea mai frumoasă secţie de poliţie din Israel. Ben-Roi n-ar fi folosit un asemenea cuvânt ca să-şi descrie locul de muncă.

Santinela de la intrare îl recunoscu şi activă poarta electronică, iar apoi îi făcu semn să treacă. Conduse pe sub

intrarea boltită şi de-a lungul tunelului de douăzeci de metri care trecea prin mijlocul clădirii, ieşind de cealaltă parte într-o curte enormă. De-acolo se vedea un grajd şi un ring în care caii făceau exerciţii, iar nu departe era o clădire joasă, obişnuită, care semăna cu o magazie, dar care găzduia de fapt echipa care se ocupa cu dezamorsarea bombelor. Restul spaţiului era ocupat de maşini şi dubiţe parcate. Câteva aveau plăcuţe de înmatriculare ale poliţiei – roşii, purtând litera M de la Mishteret – dar majoritatea avea numere civile, colorate în galben. N-avea rost să le arate tuturor că erau poliţişti.

Încetini şi parcă între două ATV-uri Polaris Ranger. Ieşi din maşină şi cineva se repezi să-i ţină o umbrelă deasupra capului.

— *Toda,* Ben-Roi. Tocmai am câştigat cincizeci de shekeli din cauza ta.

Un bărbat gras, cu barbă îi întinse o ceaşcă de cafea turcească. Era Uri Pincas, un alt detectiv.

— Feldman te-a văzut în trafic, spuse cu o voce groasă, răguşită. Am pus pariu cât timp o să-ţi ia până să te hotărăşti să foloseşti girofarul. Am ghicit. Cinci minute. Îmbătrâneşti, de-asta ai atâta răbdare.

— Facem jumi-juma, spuse Ben-Roi, apoi luă cafeaua şi închise maşina.

— Pe naiba.

Traversară curtea. Pincas ţinea umbrela deasupra amândurora, iar Ben-Roi sorbea încet din ceaşca de plastic. Pincas era un ticălos plin de sarcasm, dar făcea o cafea al naibii de bună.

— Ce s-a întâmplat până la urmă? întrebă Ben-Roi. Mi-au spus că au găsit un cadavru.

— În Catedrala Armenească. Toţi s-au dus acolo. Până şi comandantul.

Ben-Roi ridică din sprâncene. Comandantul nu se implica de obicei sau, oricum, nu atât de repede.

— Cine investighează?

— Shalev.

— Doamne-ajută, atunci. Poate chiar rezolvăm cazul ăsta.

Ajunseră la tunelul care ieşea din curte. La stânga era o anexă cu un singur etaj, lipită de partea din spate a clădirii principale. De aici se monitorizau cele trei sute de camere video care supravegheau Oraşul Vechi.

— Eu rămân aici, rosti Pincas. Ne vedem când te întorci.

— Poţi să-mi împrumuţi umbrela?

— Nu.

— Lucrezi înăuntru!

— S-ar putea să ies.

— *Ben zona.* Ticălosule!

— Dar sunt un ticălos neplouat, chicoti Pincas cu un rânjet. Grăbeşte-te, te aşteaptă deja.

Se îndreptă spre uşile de sticlă ale anexei. Când ajunse la ele se întoarse. Dintr-odată, expresia i se înăspri.

— A strangulat-o. Nemernicul a strangulat-o pe biata femeie.

Îl fixă pe Ben-Roi cu o privire grea şi rece. Nu spuse nimic.

Nu era nevoie. Mesajul era clar. „Trebuie să-l prindem pe nemernicul ăsta.” Se priviră în ochi, apoi Pincas înclină din cap, deschise cu avânt uşile şi dispăru înăuntru. Ben-Roi sorbi ultimele înghiţituri de cafea.

— Bine-aţi venit în paradis, murmură, strivind în pumn ceaşca de plastic şi azvârlind-o spre coşul de baschet din celălalt capăt al curţii. Nu nimeri nici pe departe coşul.

GOMA, REPUBLICA DEMOCRATICĂ CONGO

Jean-Michel Semblaire se lăsă pe spate în aşternutul de bumbac al patului de hotel, mulţumit că îşi terminase treaba cu bine.

Ultimele două săptămâni îl puseseră din greu la încercare. Aeroportul din Goma se închisese la puţin timp după ce aterizase, obligându-l să-şi piardă timpul o săptămână în Kinshasa până când reuşise să prindă un zbor spre est, către graniţa cu Rwanda. Aici aşteptase încă patru zile, timp în care intermediarii puneau la punct ultimele detalii ale întâlnirii, pentru care se făceau deja aranjamente de trei luni încoace. În fine, un avion Cessna îl dusese până la pista de aterizare din Walikale şi, după alte două ore cu maşina printr-o junglă deasă, ajunsese faţă în faţă cu Jesus Ngande, Măcelarul din Kivu, a cărui miliţie ridicase violul în masă la rang de artă şi care, lucru mai important, controla jumătate din minele de casiterit şi coltan din acea parte a ţării.

Cu toate pregătirile puse la punct, întâlnirea durase puţin mai mult de o oră. Semblaire îi înmânase celuilalt un avans de bună-credinţă de 500 000 de dolari, bani gheaţă, apoi discutaseră despre tonaje şi despre cum aveau să fie transportate mineralele peste graniţa cu Uganda, spre nord. În fine, Ngande scosese de undeva o sticlă şi propusese un toast în cinstea noului parteneriat.

— *C'est quoi*? întrebase Semblaire, examinând lichidul roşu-violet din pahar.

Ngande zâmbise cu toţi dinţii, iar copiii-soldaţi din jurul său izbucniseră în râsete şi chicoteli.

— *Sang,* spusese. Sânge.

Semblaire îşi păstrase calmul.

— În Franţa obişnuim să dăm mâna.

Chicoti amintindu-şi. Aprinse o ţigară Gitanes, suflă un inel de fum în sus, spre ventilatorul de pe tavan şi se întinse, savurând atingerea aşternuturilor de bumbac pe trupul său gol. Deşi împlinise cincizeci de ani, dieta, yoga şi exerciţiile făcute regulat sub îndrumarea antrenorului său personal îi confereau fizicul

unui bărbat cu zece ani mai tânăr. Poate chiar cu cincisprezece ani. Se simţea bine în pielea lui. Puternic, bine făcut, încrezător. Chiar şi mai mult acum, că întâlnirea se terminase şi era în drum spre casă.

În mod normal, întâlnirea ar fi fost sarcina cuiva care se învârtea ceva mai jos pe scara ierarhică a companiei. De data asta însă, din cauza chinezilor care încercau să pună mâna pe o parte cât mai mare din resursele minerale din Congo, consiliul de administraţie îi ceruse să încheie înţelegerea chiar el. De aici încolo era treaba reprezentanţilor locali să se ocupe de afacere – compania era unul din cei mai mari comercianţi de minerale din lume şi era limpede că nu se putea asocia public cu cineva care se făcea vinovat de genocid, însă reprezentanţii companiei ţinuseră neapărat să facă impresie la primul contact. Să-i arate lui Ngande că erau serioşi. Semblaire se oferise bucuros. Nu doar fiindcă potenţialele profituri erau imense, ci şi fiindcă simţea gustul aventurii. Un apartament în arondismentul al şaptelea, o vilă în Antibe, o căsnicie de treizeci de ani, trei fiice – uneori avea impresia că viaţa era parcă prea comodă. Avea nevoie de puţină adrenalină din când în când. Şi oricum, cu bodyguarzii pe care compania i-i pusese la dispoziţie – cinci cu totul, foşti luptători în Brigada Forţelor Speciale Terestre, care se prăjeau la soare pe marginea piscinei acum că greul se terminase – n-avea cum să fie în vreun pericol.

Din baie se auzea, în spatele uşii închise, şuieratul apei de la duş. Semblaire suflă încă un inel de fum şi îşi atinse penisul, amintindu-şi plăcerile din noaptea trecută şi gândindu-se că era timpul pentru ceva mai multă distracţie înainte să zboare înapoi la Kinshasa. Nu se gândea că făcea ceva imoral. De fapt, nu-şi făcea probleme. Era la fel de imoral să facă afaceri cu un nenorocit de teapa lui Jesus Ngande. Un raport al Naţiunilor Unite îl făcea vinovat de moartea a aproape două sute cincizeci de mii de oameni, majoritatea femei şi copii. Cu banii pe care avea să-i primească de la companie – cinci milioane de dolari pe an – avea să omoare şi mai mulţi oameni. Dar Ngande controla minele. Alte corporaţii se preocupau prea mult să păstreze aparenţa jocurilor curate şi îşi făceau rost de materia primă necesară de la intermediari, care o cumpărau la rândul lor de la alţi intermediari şi tot aşa, o reţea întreagă de disimulare a culpabilităţii prin care adevărata origine a mineralelor se păstra la o distanţă respectabilă. În total se făceau chiar şi zece schimburi între

minele de sclavi din Kivu de Nord şi pieţele din Europa, Asia şi Statele Unite, iar preţul pe kilogram creştea exponenţial cu fiecare schimb. Cumpărate direct de la sursă, aşa cum procedau acum, mineralele costau abia o fracţiune din preţul lor. Nu era deloc plăcut să se gândească la violuri, crime şi mutilări, dar banii pe care avea să-i câştige compania erau un lucru extrem de plăcut. Şi, sincer, cui îi păsa ce îşi făceau negrii unul altuia? Până la urmă, Congo era foarte, foarte departe de birourile conducerii din Paris.

Îşi termină ţigara, se ridică din pat şi bătu rapid în uşa de la baie, anunţând că era gata de acţiune. Apoi traversă camera până la uşile franţuzeşti şi trase perdelele, privind afară. În depărtare se zărea masa ameninţătoare a vulcanului Nyiragongo. Câmpiile ponosite care coborau dinspre vulcan ajungeau până la piscina hotelului, unde se vedeau bodyguarzii şi alţi câţiva oameni. ONG-işti, probabil. Oricum, nu turişti. Turiştii nu veneau niciodată aici.

ONG-urile îl amuzau teribil, la fel ca toţi ceilalţi idioţi plini de sentimentalisme răsuflate care se declarau anticorporaţii şi antiglobalizare, agitându-şi laptopurile şi telefoanele mobile şi ţipând sus şi tare că Occidentul exploata Lumea a Treia. Fără coltan şi casiterit n-ar fi existat laptopuri şi telefoane mobile, iar fără corporaţii ca asta n-ar fi existat coltan şi casiterit. Toate e-mail-urile şi SMS-urile care cereau dreptate, toate telefoanele făcute pentru a organiza un marş de protest, toate site-urile care se plângeau că drepturile omului nu erau respectate – ei bine, toate astea erau posibile tocmai datorită exploatării şi nefericirii pe care o condamnau atât de vehement cu toţii. Era ridicol, întru totul ridicol. Sau cel puţin ar fi fost ridicol dacă s-ar fi obosit să se gândească la asta.

În spate, apa de la duş începu să curgă mai încet, apoi se opri. Semblaire se întoarse, verificându-şi ceasul Rolex ca să vadă cât timp mai avea. Cineva bătu la uşă.

— *Merde,* murmură. Apoi, mai tare: *Moment!*

Culese un halat de baie de pe jos, se îmbrăcă şi traversă camera.

— *Oui?*

— *Garcon d'etage,* se auzi o voce. Room-service.

Semblaire nu comandase nimic, dar avea cea mai scumpă cameră din hotel şi i se trimiteau întruna cadouri – băuturi, flori şi dulciuri – aşa că trase încuietoarea şi deschise uşa fără să se

gândească.

Un pistol îl izbi în coşul pieptului. Începu să spună ceva, dar femeia care ţinea pistolul duse un deget la buze. De fapt, la buzele măştii de Marilyn Monroe din latex sub care îşi ascunsese chipul. Îl împinse pe Semblaire înapoi în cameră. După ei mai intrară încă trei siluete – doi bărbaţi şi o femeie – iar ultima persoană închise uşa şi o încuie. Cu toţii purtau măşti: Arnold Schwarzenegger, Elvis Presley, Angelina Jolie. Nu erau africani, atâta lucru se vedea după pielea de pe braţele şi gâturile descoperite. Altfel, nu lăsau să se vadă nimic. Dacă n-ar fi fost pistolul, efectul de ansamblu ar fi fost ridicol.

— *Qu'est-que vous voulez?*[1] întrebă Semblaire, străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă.

Femeia cu pistolul nu răspunse. Îl împinse pe Semblaire înapoi pe pat. Cel cu mască de Elvis Presley merse la celălalt capăt al camerei şi trase perdelele. Angelina Jolie se aşeză în genunchi pe podea şi deschise valiza pe care o purta, din care scoase un tripod şi o cameră de filmat digitală. Arnold Schwarzenegger, un bărbat scund, slăbuţ, cu smocuri de păr unsuros care îi ieşeau de sub mască, merse la noptiera pe care MacBook-ul lui Semblaire era pus la încărcat. Deschise capacul şi îl aprinse. Se auzi un sunet armonios şi sistemul de operare începu să se încarce.

— *Qu'est-ce que vous...*

O mână se întinse şi îl pocni pe Semblaire peste faţă.

— Taci din gură.

Accentul părea american, dar amestecat cu altceva. Rusesc? Spaniol? Evreiesc? Semblaire nu reuşea să-şi dea seama. În faţa lui, Angelina Jolie, care avea pielea mai închisă la culoare decât cealaltă femeie, întinse picioarele tripodului şi îl aşeză în mijlocul camerei, apoi prinse camera în mecanismul de susţinere din vârf. O porni, deschise ecranul şi coborî obiectivul până când ajunse să încadreze faţa francezului. Pe ecranul laptopului se derula un Screensaver de fotografii cu Semblaire şi familia sa, arătând că sistemul de operare se încărcase.

— Parola, spuse Arnold Schwarzenegger, răsucind laptopul spre Semblaire.

Semblaire ezită. La început crezuse că era victima unui jaf, dar atacatorii nici nu se uitaseră la portofel, care era aşezat la capul patului, la vedere. Iar acum i se cerea acces la laptop. Asta îi spunea că se întâmpla ceva mai sinistru decât un simplu jaf.

---

[1] Ce doriţi? (în lb. franc., în orig.).

Erau mult prea multe informaţii acolo pe care nici el, nici compania…

— Parola, ordonă din nou bărbatul.

— Acum, se răsti Marilyn Monroe, ridicând pistolul şi apăsându-l de tâmpla lui Semblaire.

Semblaire nu avea de ales. Se aplecă în faţă şi îşi tastă parola. Schwarzenegger răsuci din nou laptopul, conecta un stick USB într-unul din porturi şi trecu un deget peste touchpad. Explorând ce era pe hard-disk. Semblaire era speriat de-a binelea acum.

— *Ecoutez*[2], spuse. Nu ştiu ce vreţi de la mine…

Se întrerupse când auzi un zornăit înfundat din baie. Intruşii se încordară şi se uitară unul la celălalt. Femeia cu pistolul şuieră şi dădu din cap, ca şi când ar fi spus: „Ar fi trebuit să verificăm”. Schwarzenegger lăsă laptopul şi scoase un pistol Glock din buzunarul din spate al blugilor. Monroe şi Jolie făcură acelaşi lucru, îndepărtându-se şi ţinându-şi armele îndreptate spre uşă. Clei cu mască de Elvis Presley se apropie de baie şi se lipi de peretele de lângă uşă. Se opri, îşi privi camarazii, apoi întinse mâna, răsuci clanţa şi deschise uşa dintr-o singură mişcare.

— *Oy vey,* mormăi Angelina.

Înăuntru stătea o fetiţă, goală, cu piele ca de abanos care încă mai strălucea de la duşul pe care tocmai îl făcuse. Având în vedere fizicul ei subdezvoltat, n-ar fi putut avea mai mult de nouă sau zece ani. Tremura, cu ochii holbaţi de groază.

Urmară câteva momente de tăcere îngrozită, apoi Marilyn Monroe se repezi spre baie, scoţându-şi masca şi dezvăluindu-şi chipul palid şi un păr roşcat şi ciufulit. Apucă un prosop şi îl înfăşură în jurul fetiţei, şoptind:

— E în regulă. *Qa va.* E în regulă. S-a terminat.

Rămase aşa o vreme, încercând să o calmeze pe fetiţă, şoptindu-i vorbe de încurajare. Nici unul din ceilalţi nu se mişcă şi nu spuse nimic. Apoi, cu faţa roşie de indignare, femeia intră înapoi în cameră, se duse la Semblaire şi îl lovi cu tocul pistolului în tâmplă, făcându-l să se prăbuşească înapoi pe pat. Francezul ţipă şi îşi ridică braţele într-un gest de apărare. Cealaltă femeie se repezi şi îi prinse braţele camaradei sale, încercând să o oprească.

— *Lo,* Dinah!

Prima femeie îşi eliberă braţul şi îl lovi pe Semblaire încă o

---

[2] Ascultaţi (în lb. franc., în orig.).

dată, apoi îl apucă de păr, îi trase capul pe spate şi îi forţă ţeava pistolului în gură, făcându-l să se înece.

— O să te omor, urlă, cu faţa aproape vânătă şi obrajii pătaţi de lacrimi. O să te omor, animal ce eşti. O să-ţi zbor creierii ăia nenorociţi!

Era isterică, nu se mai putea controla. Abia când bărbatul cu mască de Elvis o înconjură cu un braţ şi o trase înapoi, blând, dar ferm, începu să se calmeze. Cei doi vorbiră ceva în şoaptă, într-o limbă pe care Semblaire nu o înţelegea, deşi era aproape sigur că e ebraică. Apoi, tremurând, femeia îşi ascunse pistolul la spate şi se întoarse în baie, unde o ajută pe fetiţă să se îmbrace cu rochia roz şi ponosită care era aruncată deasupra toaletei. O luă de mână şi o conduse până la uşă, apoi o îndemnă să iasă. Se întoarse către Semblaire. Francezul se chircise pe pat, gemând. Halatul îi era strâns în jurul taliei, iar gulerul era pătat de sânge. O clipă îl fixă cu privirea, cu o expresie plină de ură, apoi scuipă spre el.

— Suntem duşmanii tăi! mai spuse.

Apoi ieşi şi închise uşa în urma ei.

Elvis Presley aruncă o privire spre grădină, asigurându-se că bodyguarzii lui Semblaire nu observaseră agitaţia. Mulţumit, se întoarse la pat şi îl ridică pe francez în capul oaselor. Obrazul stâng îi era umflat şi învineţit.

— *Elle a casse ma mâchoire, la chienne*[3]*,* mormăi, ţinându-se cu o mână de falcă.

Bărbatul nu răspunse. În schimb, se trase înapoi câţiva paşi şi îşi îndreptă pistolul către capul lui Semblaire.

— Vei privi către cameră, îl instrui. Vei spune numele tău şi numele companiei, apoi vei explica absolut tot ce aveţi de gând să faceţi aici în Africa.

Făcu semn cuiva să pornească camera.

Acum dă-i drumul, ticălos nenorocit ce eşti.

[3] Ea mi-a distrus maxilarul, căţeaua. (în lb. franc., în orig.).

IERUSALIM

Catedrala Sfântului Iacov era în inima Cartierului Armenesc, la nici două sute de metri de mers de Kishle, de-a lungul canionului mărginit de ziduri imense care era Strada Patriarhiei Ortodoxe Armene. Ben-Roi era la jumătatea drumului când ploaia se înteţi, transformându-se într-o perdea de apă. Nu avu de ales şi se adăposti la intrarea în Taverna Armeană, înjurându-l pe Pincas fiindcă nu-i împrumutase umbrela. Îşi scoase telefonul, profitând de ocazie ca să o sune pe Sarah. Să-şi ceară scuze.

Viaţa era ciudată uneori. Lucrurile nu se întâmplă întotdeauna aşa cum te aştepţi să se întâmple. Cu câţiva ani în urmă era logodit cu Galia şi pe cale să se însoare. Apoi Galia fusese ucisă şi lumea lui se prăbuşise. Credea că avea să rămână îngropat în abis tot restul vieţii, dar, în ciuda tuturor aşteptărilor, două persoane reuşiseră să-l scoată din nou la suprafaţă, iar Sarah era una dintre ele.

Fuseseră împreună patru ani. Patru ani frumoşi. Patru ani minunaţi, mai ales la început. Bineînţeles, încă se mai gândea la Galia, dar viaţa mergea mai departe alături de Sarah. Se vindecase. Şi nu doar în viaţa de zi cu zi; şi cariera lui îi oferi satisfacţii. Fusese promovat la rangul de detectiv supervizor, fusese citat pentru merite deosebite în trei investigaţii separate şi îşi redescoperise pasiunea pentru munca de poliţist. Obsesia lui pentru meseria sa era bine cunoscută.

Aceasta era problema. Orice detectiv ştia cât de greu e să păstrezi un echilibru între viaţa de poliţist şi viaţa de cuplu. Era de două ori mai greu într-un oraş aflat permanent sub presiune, cum era Ierusalimul. De trei ori mai greu era în Oraşul Vechi, unde credinţa şi furia, Dumnezeu şi diavolul, crimele şi rugăciunile erau atât de strâns legate, că era aproape imposibil să le separi.

În afară de câţiva, toţi colegii de la secţie divorţaseră cel puţin o dată, unii chiar de mai multe ori. Serviciul şi femeile – cele două lumi pur şi simplu nu erau compatibile. Cum puteai renunţa la un flagrant doar fiindcă prietena vrea să petreceţi seara împreună, uitându-vă la televizor? Cum puteai să te bucuri de o seară romantică după ce petrecuseşi o zi întreagă faţă în faţă cu un violator în serie? Cum puteai să ignori un telefon care îţi cerea

să investighezi un cadavru într-o biserică doar ca să priveşti în continuare la imagini cu copilul tău nenăscut? Unde se trăgea linia? Cum puteai să tragi linia?

Cu Galia avusese o relaţie tumultuoasă. O ceruse în căsătorie după doar câteva luni, timp insuficient ca presiunea meseriei să înceapă să-şi spună cuvântul. Cu Sarah se întâmplase asta. Sarah se străduise din răsputeri, îi trecuse cu vederea atâtea lucruri, dar nici ea nu fusese în stare să tolereze nenumărate cine ratate, atâta egoism.

Se certau din ce în ce mai des, deveneau din ce în ce mai distanţi, resentimentele se adânceau. Până la urmă, inevitabil, ea pusese capăt relaţiei. Se împăcaseră la un moment dat – ironic, partidele de sex fuseseră cele mai bune de până atunci, dar serviciul îşi spusese din nou cuvântul şi după două săptămâni ea rupsese legătura din nou şi irevocabil.

— Te iubesc, Arieh, îi mărturisise atunci, dar nu pot trăi doar cu o bucată din tine. Nu eşti niciodată aici. Chiar şi când eşti cu mine, te gândeşti la altceva. N-o să meargă. Vreau mai mult.

Se mutase din apartamentul lor şi îşi văzuse mai departe de serviciu, încercând să se convingă că aşa era cel mai bine.

Cinci săptămâni mai târziu, Sarah îl sunase şi îl anunţase că era însărcinată.

— E al meu? o întrebase.

— Nu, e al lui Menachem Begin. Am păstrat nişte spermă îngheţată de la el după ce a murit. Bineînţeles că e al tău, *dafook!*

Pierduse o iubită, dar avea un copil. Viaţa era extrem de ciudată uneori.

Apelul către Sarah intră direct în căsuţa vocală. Ben-Roi lăsă un mesaj dezlânat, spunând că speră că totul e în ordine, că îi pare rău că a trebuit să plece mai devreme şi că urma să o sune mai târziu. Apoi opri apelul, se adăposti mai bine şi aşteptă ea ploaia să se mai potolească.

De obicei, Strada Patriarhiei Ortodoxe Armene era liniştită. Lucrările primăriei opriseră însă tot traficul care ieşea prin Poarta Jaffa, aşa că maşinile care voiau să iasă din Oraşul Vechi erau nevoite să treacă pe aici în drum spre porţile Sion sau Dung. În consecinţă, un şir nesfârşit de maşini, taxiuri şi autobuze nr. 38 se înghesuiau pe drum, forţând pietonii să se lipească de zidurile care mărgineau strada de ambele părţi. Doi *Haredim* se grăbiră

pe lângă el, cu capetele plecate şi cu pungi de plastic înfăşurate în jurul pălăriilor Homburg ca să le apere de ploaie. După ei venea un grup de turişti, toţi purtând cagule albastre cu mesajul „Holy Land Travel: Vă aducem mai aproape de Dumnezeu” brodat pe spate. Arătau jalnic. Probabil nu se aşteptaseră la ploaie în Ţinutul Sfânt, mai ales în iunie. Ploaia făcea oraşul lui Dumnezeu să arate oricum, numai dumnezeiesc nu.

În cele din urmă potopul se linişti, iar Ben-Roi îşi reluă drumul. Depăşi Bulghourji Bar, apoi trecu printr-un tunel de cincizeci de metri în care trebui să se lipească de un zid ca să nu fie strivit de un autobuz 38. La capătul celălalt al tunelului, imediat după Centrul de Artă Armeană Sandrouni, se deschidea o poartă bogat decorată, având deasupra o piatră inscripţionată în arabă, armeană şi cu caractere latine: *Conveni Armenien St.. Jacques*, spunea singurul fragment pe care Ben-Roi era în stare să-l descifreze. Trei poliţişti obişnuiţi şi doi grăniceri în uniforme verzi stăteau de pază dedesubt.

Ben-Roi le arătă insigna şi trecu prin poartă. Era a doua oară în cei şapte ani de serviciu în care avea un motiv ca să intre aici. Comunitatea armeană era mică, strâns unită şi, în general, crea mult mai puţine probleme decât vecinii lor evrei şi musulmani.

Dincolo de poartă, un coridor boltit se deschidea la dreapta. La stânga era ghereta portarului, o structură cu geamul din faţă de sticlă, în care trei oameni în haine de piele se înghesuiau în jurul unui monitor CCTV. În spatele lor stătea Nava Schwartz, unul dintre experţii de la Kishle, aplecată şi ea spre ecran. Când îl văzu pe Ben Roi îi făcu semn cu mâna, să o ia pe coridor şi să intre pe prima uşă la stânga. Ajunse într-o curte mică, pavată, înconjurată de ziduri înalte, ca şi curtea unei închisori. De partea cealaltă, la capătul unei arcade adânci şi îngrădite, se vedea intrarea în catedrală, barată cu benzi roşii şi albe. Deasupra intrării erau icoane pictate, Iisus şi sfinţi care priveau în gol, ignorând cu desăvârşire problemele lumii de dedesubt.

În jurul intrării erau alte santinele – doar agenţi obişnuiţi de data asta, fără poliţişti de frontieră printre ei – şi trei arme de foc erau aliniate pe pavajul de marmură roz: două Jericho 9 mm şi un Belgian FN. Una dintre poliţiste observă probabil expresia mirată de pe chipul lui Ben Roi, fiindcă lovi cu bastonul semnul de lângă uşă, care înşira obiectele şi activităţile interzise înăuntrul catedralei. După „Interzis accesul cu arme şi pistoale” fusese adăugat cuvântul „Categoric”.

De regulă, poliţiştii nu aveau voie să se despartă de arme. De data asta însă, diplomaţia părea să fie cuvântul zilei. Ben-Roi se îndoia că la fel ar fi procedat colegii lui dacă ar fi fost trimişi într-un lăcaş arab de cult. Pe de altă parte, armenii nu aveau obiceiul să arunce cu pietre şi să tragă cu gloanţe de cauciuc în tine.

Îşi desprinse pistolul Jericho de la centură, îl aşeză lângă celelalte, îşi închise telefonul mobil, apoi păşi peste banda roşie şi albă şi intră în catedrală. Locul era slab luminat, sumbru, chiar şi cu uşile larg deschise şi draperiile de la intrare strânse. Patru coloane gigantice, groase ca nişte trunchiuri de arbori de Sequoia, se ridicau spre acoperişul boltit de deasupra. Peste tot se vedeau candelabre, duzini întregi, suspendate cu lanţuri lungi de tavan, umplând aerul ca o armadă de nave spaţiale în miniatură. Erau icoane aurite şi argintate şi tablouri uriaşe în ulei, înnegrite de trecerea timpului şi covoare grele şi modele complicate în alb şi albastru pe pereţi. Întreg locul semăna mai degrabă cu un magazin de antichităţi decât cu o biserică. Rămase locului un moment, încercând să se orienteze, respirând mirosul de mosc şi tămâie şi urmărind din priviri cum un dresor şi un câine poliţist cercetau stranele din stânga, apoi se îndreptă spre o uşă din peretele din dreapta. Dinăuntru răzbăteau luminile intermitente ale unui bliţ. Se auzeau mai multe voci vorbind în şoaptă.

— Mă bucur că ai reuşit să ajungi, Arieh.

Un bărbat masiv, cu un început de chelie stătea la intrare. Purta o geacă albastră de poliţist, cu frunza şi cele două coroane, semnul distinctiv al unui *Nitzav Mishneh.* Era comandantul Moshe Gal, şeful secţiei de poliţie David. De o parte şi de alta erau locotenentul său, superintendentul-şef Yitzhak Baurn şi sergentul-major Leah Shalev, o femeie voluptuoasă, cu şolduri late, purtând aceeaşi uniformă albastră. Shalev îşi înclină capul în semn de salut. Baum nu schiţă nici un gest.

— Îmi pare rău, să trăiţi, spuse Ben-Roi, luându-şi locul alături de Shalev. Eram la Hadassah. Traficul…

Gal îl opri cu un gest. Nu avea nevoie de explicaţii.

— E totul bine cu copilul?

— Arată bine, mulţumesc, să trăiţi.

— Ea nu arată prea bine, în schimb, spuse Baum, arătând cu degetul.

Se aflau într-o cameră alungită, cu podeaua acoperită de covoare, mai modestă şi mai puţin decorată ca peştera lui

Aladdin, care era sanctuarul principal al catedralei. Tavanul boltit era crăpat şi pătat de mucegai. La un capăt era o grămadă de scaune pliante; la celălalt, o masă enormă, acoperită cu pânză servea drept altar. Capătul pânzei fusese ridicat, dând la iveală spaţiul de dedesubt. Câţiva criminalişti purtând mănuşi sterile şi costume albe se învârteau în jur cu pensete şi pungi vidate; alţi câţiva căutau amprente. Bibi Kletzmann, fotograful de la Russian Yard, era aşezat în genunchi, trăgând cadru după cadru cu aparatul Nikon D700. Bliţul său lumina posteriorul de proporţii considerabile al doctorului Avram Schmelling, patologul de serviciu, care intrase de tot sub masă.

La început nu-şi putu da seama cu ce aveau de-a face. Doar când se aplecă pe vine, sprijinindu-şi coatele de genunchi şi înclinându-se puţin ca să vadă mai bine, Ben-Roi reuşi să vadă cadavrul. Era o femeie obeză, întinsă pe spate. O lampă cu halogen îi lumina chipul. Părea bătrână, sau oricum destul de bătrână – undeva pe la cincizeci de ani, judecând după părul încărunţit, deşi era greu de spus, fiindcă cadavrul se afla cam departe, la şase metri de el şi ascuns parţial de silueta masivă a lui Schmelling.

— Femeia de serviciu a găsit-o azi-dimineaţă, zise Leah Shalev, când a ridicat faţa de masă ca să dea cu aspiratorul dedesubt…

Arătă cu o mână spre altar.

— A ţipat atât de tare, că era aproape să spargă toate geamurile. E acasă acum, am trimis unul din ofiţerii de legătură să-i ia o declaraţie.

Ben-Roi încuviinţă, urmărindu-l pe Schmelling cum se strecoară în spaţiul mult prea îngust de sub masă şi explorează cadavrul. Îi veni în minte imaginea dezgustătoare a unui urs care îşi adulmecă cina.

— Ştim cine e? întrebă.

— Habar n-avem, răspunse Shalev. Nu avea nici portofel, nici acte.

— Nu-i Bar Refaeli, cel puţin, spuse Baum.

Era o glumă de prost-gust. Nu râse nimeni. Nimeni nu râdea vreodată la glumele lui Baum. Era un tâmpit.

— Unul din portari e posibil să o fi văzut intrând la ora şapte, ieri-seară, continuă Shalev. I se ia o declaraţie acum. Femeia de serviciu a găsit-o la opt azi-dimineaţă, deci cel puţin avem o perioadă de timp, cât de cât.

— Nu avem nimic mai precis de atât?

— Deocamdată nu. Schmelling pare destul de prudent.

— Nu mă miră, mormăi Gal.

Ben-Roi privi un moment, apoi se ridică.

— Am văzut camere de supraveghere când am intrat.

— Supraveghează tot complexul, confirmă Shalev.

— Oamenii noştri se uită la înregistrări acum. L-am pus pe Pincas să se uite pe camerele noastre de la Kishle. Omul nostru trebuie să apară filmat undeva. O să-l prindem pe nenorocit.

— Îmi aduce aminte de *sherut*-ul din Tel-Aviv, rosti Baum.

Îl priviră cu toţii, aşteptând restul glumei.

— Nu se întâmplă nimic până te plictiseşti de plictiseală, apoi vin două belele dintr-odată.

Gluma, deşi era una proastă, se referea la faptul că trecuseră aproape trei ani fără nici o crimă în Oraşul Vechi, apoi, în nici două săptămâni, secţia din Kishle se trezise cu două pe cap. Cu zece zile în urmă, un student *yeshiva* fusese înjunghiat în abdomen la capătul de jos al Al-Wad din Cartierul Musulman. Iar acum, asta.

— Deja suntem la limită cu oamenii, spuse Baum. S-ar putea să fie nevoie să chemăm pe cineva de la Russian Yard.

— Putem să ne descurcăm cu crima asta, mârâi comandantul, privind spre Shalev, care încuviinţă.

Secţiile de poliţie din oraş nu se prea agreau, mai ales Kishle şi Russian Yard. Era suficient de rău că foloseau acelaşi fotograf. Comandantul Gal nu avea de gând să cedeze vreo bucată din teritoriul său investigatorilor de la Russian Yard.

— Trebuie să mă întorc, zise, privindu-şi ceasul. E un miting în piaţa Safra. Am un noroc fantastic.

Îşi trase fermoarul de la geacă până la gât. Pe lângă însemnele de comandant, avea şi o insignă de aur în formă de *menorah* în partea stângă a pieptului: Medalia Prezidenţială pentru Servicii Deosebite.

— Vreau rezultate, Leah, zise. Rapid. Presa atât aşteaptă. OK?

— OK, spuse Shalev.

Gal o privi pe ea şi pe Ben-Roi pe sub sprâncenele stufoase. Apoi, cu o ultimă privire spre masa-altar, coborî înapoi în catedrală, făcându-i semn lui Baum să îl urmeze.

— Să mă ţineţi la curent, mai rosti peste umăr.

— Şi pe mine, strigă Baum.

Ben-Roi şi Shalev schimbară o privire.

— *Maniak,* spuseră ei la unison.

Timp de câteva minute urmăriră activitatea metodică a criminaliştilor, apoi Ben-Roi întrebă dacă poate să vadă cadavrul de aproape.

— Garderoba e acolo, spuse Shalev, arătând spre o valiză deschisă aşezată pe podea, la celălalt capăt al încăperii, lângă grămada de scaune. Ben-Roi se duse acolo şi se îmbrăcă într-un costum alb, iară să uite de apărătoarele pentru pantofi şi de mănuşi, apoi se întoarse şi se aşeză în genunchi lângă altar.

— Cioc, cioc.

Schmelling ridică degetul mare în sus, în semn că Ben-Roi avea voie să se apropie. Trebuia să ai grijă cu Schmelling. Toată lumea ştia cât de tare ţinea ca locurile crimelor să nu-i fie deranjate.

Masa avea abia şaptezeci de centimetri înălţime, iar Ben-Roi era un bărbat masiv, lat în umeri, cu braţe şi picioare lungi, spre deosebire de Schmelling, care era mare doar în jurul taliei şi la fund. Chiar şi în patru labe, Ben-Roi abia avea loc, iar spatele i se freca de tăblia mesei la fiecare mişcare.

— Trebuia să trimită un detectiv mai mic, spuse Schmelling.

— Trebuia să trimită un nenorocit de pitic, răspunse Ben-Roi, pufnind.

Ajunse lângă cadavru, care era sprijinit de perete şi îşi lăsă greutatea pe coate, cu şoldurile în aer. Schmelling se trase înapoi puţin, făcându-i loc. Bliţul lui Kletzmann lumină scurt.

Victima purta o haină de ploaie din pânză verde, o bluză, o pereche de pantaloni largi şi pantofi obişnuiţi. De aproape părea şi mai mare: sâni enormi, coapse groase, burta revărsată – cântărea, probabil, mai mult de o sută de kilograme. Ochii ei erau întredeschişi, cu cornee de un maro şters. Din gură îi ieşea o batistă făcută ghem, plină de sânge uscat şi întărit; bărbia, gâtul şi gulerul bluzei erau şi ele pătate de sânge. De jur împrejurul gâtului, în partea de jos, se vedea o adâncitură îngălbenită.

— Strangulată, spuse Schmelling. Cu un fir, aş zice, dacă ar fi să mă iau după cât de perfectă e indentaţia. Trebuie dusă la Abu Kabir şi examinată cum trebuie, dar se pare că făptaşul ăsta îşi ştie meseria. Vezi? Arătă spre adâncitură. Se văd câteva urme de abraziune neregulată şi foarte puţine urme de abraziune liniară, dar nu găsesc nici o urmă de congestie şi doar puţină hemoragie peteşială. Arătă spre punctele roşietice de sub ochi. Asta îmi

spune că firul nu s-a mişcat din loc în timp ce ucigaşul îşi făcea treaba şi că a păstrat presiunea constantă. Dacă ne gândim cât de solidă e victima şi luăm în considerare faptul că se zbătea… În fine, atinse cu degetul câteva zgârieturi de pe gâtul femeii, care încercase, probabil, să smulgă firul cu degetele… E nevoie de forţă, dar şi de talent.

— Să-mi bag, spuse încet Ben-Roi.

— Nu în ea, totuşi.

— Poftim?

— Nimeni nu s-a atins de haine şi nimic nu e deranjat dedesubt. (Arătă cu capul spre pubisul victimei.) Oricare ar fi fost motivul, sunt aproape sigur că n-a fost vorba de sex, sau cel puţin nu în felul în care am face-o eu sau tu.

Ben-Roi se crispă. Imaginea unui Schmelling în plină desfăşurare era aproape la fel de dezgustătoare ca şi cea a cadavrului.

— Batista? întrebă.

— Din nou, nu pot spune nimic cu certitudine până nu fac autopsia, dar văd nişte vânătăi late sub bărbie, ceea ce mă face să cred că ucigaşul a lovit-o acolo probabil şi a făcut-o să-şi muşte limba. Asta a fost în mod sigur înainte de strangulare.

Ben-Roi ridică sprâncenele în semn de mirare.

— E prea mult sânge ca lovitura să fi fost dată, explică Schmelling. Încă mai avea presiune în sistem.

Ultima replică părea desprinsă din descrierea unei locomotive cu aburi.

— Câinii au mirosit urme de sânge de la catedrală până aici, continuă patologul. Aş zice că lucrurile s-au întâmplat cam aşa – a lovit-o, a strangulat-o, i-a îndesat o batistă în gură, apoi a târât-o aici şi a ascuns-o.

— Dacă poţi să ne spui şi cine a făcut toate astea, putem închide cazul şi ajungem acasă mai devreme cu toţii.

Schmelling chicoti.

— N-am făcut decât să-ţi descriu crima, domnule detectiv. Tu trebuie să o rezolvi.

Bliţul lui Kletzmann lumină din nou. Ben-Roi ridică o mână şi îşi şterse fruntea. Căldura de la lampa cu halogen de sub masă îşi spunea cuvântul: începea să transpire.

— Te superi dacă îi caut prin buzunare?

— Te rog.

Se strecură în faţă câţiva centimetri şi începu să caute în

buzunarele victimei. Găsi două pixuri şi două pachete de şerveţele de hârtie în haina de ploaie, dar nu găsi un portofel, chei, un act de identitate sau un telefon mobil – nici unul dintre obiectele peste care s-ar fi aşteptat să dea în mod normal. Când ajunse la buzunarele pantalonilor avu ceva mai mult noroc, într-unul din ele găsi o bucată de hârtie dreptunghiulară mototolită, care se dovedi a fi o cerere de carte dintr-o bibliotecă.

— „Sala de lectură generală”, murmură Ben-Roi, repetând cuvintele imprimate cu cerneală roşie în mijlocul hârtiei.

Îi întinse hârtia lui Schmelling:

— Îţi spune ceva?

Patologul aruncă o privire, apoi scutură din cap. Ben-Roi întoarse hârtia pe partea cealaltă, apoi se întinse şi luă una dintre pungile pentru probe ale lui Schmelling. Sigilă hârtia înăuntru, îşi şterse din nou fruntea şi se întoarse la cadavru. Se târî până la rucsacul oval, din piele maro, aşezat lângă picioarele victimei.

— E al ei? întrebă, iară să se adreseze nimănui în special.

— Credem că da, se auzi vocea lui Shalev.

Ben-Roi dori să ştie dacă Kletzmann şi criminaliştii îşi terminaseră treaba cu rucsacul. Primi un răspuns afirmativ, aşa că prinse bretelele şi se târî de sub masă, trăgând rucsacul după el. Se ridică şi se întinse ca să-şi dezmorţească picioarele, aşeză rucsacul pe masă şi deschise fermoarul. Era plin de haine proaspăt spălate, mototolite, ca şi când ar fi fost împachetate în grabă sau altcineva ar fi căutat deja prin ele. Ben-Roi ar fi pariat pe varianta a doua. Scotoci înăuntru şi scoate un sutien alb, uriaş.

— Sigur e al ei, anunţă, arătându-l şi celorlalţi.

— Doamne sfinte, ai putea să bagi două boaşe de elefant în ăla, chicoti Kletzmann, fotografiindu-l.

— Domnilor, vă rog, un pic de respect. Dacă nu faţă de morţi, atunci măcar pentru că sunteţi în biserică.

Cuvintele erau ale unui bărbat scund, grăsuţ, cu o barbă albă şi îngrijită. Purta o sutană neagră, un potcapiu de catifea şi la gât o cruce de argint cu braţele decorate cu modele florale migălos sculptate şi despărţindu-se în două la capete. Ben-Roi îl cunoştea vag; îl întâlnise în prima şi singura lui vizită aici, cu doi ani înainte. Sfinţia Sa aşa-şi-pe-dincolo.

— Arhiepiscop Armen Petrossian, spuse bărbatul, ca şi când i-ar fi citit gândurile, cu o voce înceată, care abia se auzea. E

groaznic ce s-a întâmplat. Groaznic.

Traversă camera cu un pas surprinzător de sprinten pentru cineva care avea cel puţin şaizeci de ani, dacă nu mai mult. Când ajunse la altar se aplecă să privească spaţiul de dedesubt, apoi se îndreptă şi se sprijini cu braţele de masă, plecându-şi capul.

— Aşa ceva să se întâmple chiar în casa Domnului, murmură. Aşa un sacrilegiu… E imposibil de înţeles. Imposibil…

Se opri şi îşi duse o mână la frunte. Tăcu o vreme, apoi se întoarse spre Ben-Roi, fixându-l cu o privire neobişnuit de pătrunzătoare.

— Cred că ne-am cunoscut deja.

Ben-Roi încă mai ţinea sutienul în mână.

— Acum doi ani, spuse, îndesând sutienul înapoi în rucsac. Atunci, cu seminariştii.

Arhiepiscopul încuviinţă:

— Ah, da, bineînţeles. N-a fost cea mai strălucită zi pentru Poliţia israeliană. Sper că de data asta veţi fi ceva mai… (făcu o pauză, căutându-şi cuvintele) … cumpăniţi. Se îndreptă spre uşă. Găsiţi-l pe ucigaş, spuse când ajunse la uşă. Vă implor, găsiţi-l repede… înainte să mai nenorocească pe cineva.

Îl privi din nou pe Ben-Roi în ochi, apoi se întoarse şi trecu dincolo, în catedrală.

— O cunoşteaţi? strigă Ben-Roi după el.

Arhiepiscopul se îndepărta deja.

— Habar n-am, i se auzi vocea, dar puteţi să fiţi sigur că o să mă rog pentru ea, din toată inima.

DEŞERTUL DE EST, EGIPT

Inspectorul Yusuf Ezz el-Din Khalifa de la poliţia din Luxor se uita fix la cadavrul bivolului de apă, cu gura plină de muşte şi ochii stinşi şi sticloşi. „Ştiu cum te simţi”, îşi spuse în gând.

Trei luni am săpat la puţul ăsta, spuse fostul stăpân al bivolului. Trei luni în care n-am avut decât o lopată, o *touria* şi sudoarea mea. Douăzeci de metri săpaţi prin rahatul ăsta (lovi cu piciorul pământul pietros) şi cineva mi-a otrăvit puţul. N-am ce face cu el acum. Doamne, fie-ţi milă de mine!

Se prăbuşi în genunchi, cu pumnii încleştaţi şi braţele ridicate spre cer, un gest demn de milă al unui om distrus. „Ştiu cum te simţi”, îşi spuse în gând Khalifa, din nou. „Degeaba am trecut printr-o revoluţie, viaţa e tot acelaşi rahat pentru mulţi dintre noi.”

Se ridică, uitându-se la groapa noroioasă şi la cadavrul prăbuşit lângă ea. Nu se auzeau decât bâzâitul muştelor şi suspinele fermierului. Scoase un pachet de ţigări Cleopatra, se lăsă pe vine şi îi întinse pachetul. Fermierul îşi şterse nasul cu o mânecă de *djellaba* şi luă o ţigară.

— *Shukran,* murmură.

— *Afwan,* răspunse Khalifa.

Îi aprinse ţigara, apoi îşi aprinse şi lui una şi trase fumul în piept. Se întinse şi puse pachetul în buzunarul fermierului.

— Păstrează-le, spuse.

— Nu-i nevoie…

— Te rog, păstrează-le. De dragul plămânilor mei.

Fermierul zâmbi uşor.

— *Shukran,* spuse din nou.

— *Afwan,* repetă Khalifa.

Fumară în linişte. Deşertul se unduia înjur, despuiat şi presărat cu bolovani. Erau abia la jumătatea dimineţii, dar căldura era deja cruntă. Întreg peisajul părea să se zbată şi să tremure, ca şi când s-ar fi sufocat. Şi în Luxor era cald, dar cel puţin acolo se simţea o briză dinspre Nil care făcea căldura ceva mai suportabilă. Aici nu se simţea nici o adiere de vânt. Doar soare şi nisipuri şi bolovani, un furnal vast, deschis, în care nici măcar tufele de acacia şi ghimpele-cămilei nu prea creşteau.

— De cât timp eşti aici? întrebă Khalifa.

— Optsprezece luni, răspunse fermierul, trăgându-şi nasul. Vărul meu venise deja înainte, câţiva kilometri… (arătă cu o mână spre nord). Ne-a spus că se poate trăi aici. Poţi să găseşti apă dacă sapi destul de adânc. Vine dinspre munţi.

Fermierul arătă din nou cu mâna, de data asta spre est, adânc în deşert, unde se vedea o formă nedesluşită de *gebel* înalt la orizont. Khalifa observă o cruce mică şi verde tatuată pe mână, chiar sub încheietura degetului mare, care abia se vedea. Bărbatul era un creştin copt.

— Apar viituri, explica fermierul. Apoi, apa se scurge printre bolovani şi ajunge sub pământ. Sapă turtele adânci, care se întind pe mile întregi. Ca nişte ţevi. Dacă poţi ajunge la ele, poţi creşte ceva porumb şi *bersiim,* poţi să creşti nişte vite. Pe dealuri găseşti şi alabastru, îl strâng şi îl vând cuiva din El-Shaghab. Se poate trăi aici. Dar acum…

Trase adânc din ţigară şi suspină din nou. Khalifa îi strânse umărul într-un gest de simpatie, apoi se ridică, apărându-şi ochii de lumina necruţătoare a soarelui.

Ferma, dacă putea fi numită aşa, fusese construită la gura unui *wadi* larg. Se vedea o locuinţă dărăpănată, din cărămizi de noroi şi paie de palmier, un puţ şi, ceva mai departe, câteva lanuri irigate de şanţuri care porneau de la puţ: unul cu po rumb, unul cu *bersiim,* unul cu *molocchia.* Adjunctul lui Khalifa, sergentul Mohammed Sariya, era acolo jos, examinând recoltele ofilite. Ceva mai încolo, un drum prăfuit şerpuia printre dealuri spre Valea Nilului, la patruzeci de kilometri spre vest, un cordon ombilical anemic între fermă şi lumea civilizată.

— Suntem din Farshut de loc, spuse fermierul, trăgând din ţigară. A trebuit să plecăm din cauza violenţelor. Cei de-acolo îi urăsc pe creştini. Poliţia nu face nimic. Poliţia nu face niciodată nimic dacă n-ai bani. Voiam să le ofer copiilor mei, familiei mele o viaţă mai bună. Vărul meu era deja aici de câţiva ani şi mi-a spus că totul e în regulă, că lumea îl lasă în pace. Aşa că am venit şi noi. Nu-i cine ştie ce, dar măcar suntem în siguranţă. Iar acum vor să ne gonească şi de aici. Doamne-ajută! Ce o să ne facem? Doamne, te rog, ajută-ne!

Suspinele se înteţiră şi se prăbuşi înainte, apăsându-şi fruntea în nisip. Douăzeci de metri mai încolo, Khalifa zări şi restul familiei, care priveau din pragul cocioabei: soţia şi cei trei copii, doi băieţi şi o fată. La fel ca familia lui Khalifa. Îi privi o clipă, strângând din buze ca şi când i s-ar fi pus un nod în gât. Apoi se

aplecă şi îl ridică în picioare pe fermier, scuturându-i praful din păr.

— Putem să bem nişte ceai?

Fermierul încuviinţă din cap, luptându-se să se stăpânească.

— Bineînţeles. Iertaţi-mă, ar fi trebuit să vă invit deja. Nu sunt în toate minţile. Veniţi!

Îl conduse la cocioabă şi îi spuse ceva soţiei, care dispăru înăuntru. Cei doi bărbaţi se aşezară pe o bancă lipită de perete, umbrită de un paravan ruginit de fier. Copiii stăteau în acelaşi loc desculţi, cu feţe soioase, cu ochi cărora nu le scăpa nimic. Dinăuntru se auzi un zornăit de vase şi şuieratul unui robinet care se deschide. Khalifa ascultă un moment, apoi se încruntă.

— Încă mai folosiţi puţul?

— Nu, nu, răspunse fermierul. Puţul e doar pentru irigaţie şi pentru vite. Apa pe care o bem vine de la Bir Hashfa. Arătă spre un furtun albastru de plastic care se răsucea şi dispărea undeva în spatele casei. Satul primeşte apă prin conductă, explică. E adusă din Luxor. Plătesc ca să o folosim şi noi.

— Credeţi că sătenii au făcut asta?

Khalifa arătă spre recoltele veştejite şi spre cadavrul bivolului.

— Bineînţeles că sătenii au făcut asta. Noi suntem creştini, ei sunt musulmani. Vor să ne gonească.

— Pare destul de complicat să vină până aici ca să-ţi otrăvească puţul şi recoltele, rosti Khalifa, gonind o muscă cu mâna. Ar fi putut mai degrabă să-ţi taie apa de la conductă şi asta ar fi fost tot.

Fermierul ridică din umeri.

— Ne urăsc. Când urăşti pe cineva, nimic nu e prea complicat. Oricum, dacă ar fi făcut cum spuneţi dumneavoastră, aş fi găsit apă de altundeva. Aş fi adus-o cu sticlele, dacă n-aş fi avut de ales. Cu toţii mă cunosc, ştiu că nu mă dau înapoi de la muncă.

Khalifa îşi termină ţigara şi strivi mucul cu piciorul.

— N-aţi văzut pe nimeni? întrebă. N-aţi auzit nimic?

Fermierul scutură din cap.

— Au venit noaptea probabil. Nu pot sta treaz tot timpul. Acum vreo două zile, trei. Atunci au început să se îmbolnăvească bivolii.

— O să se însănătoşească, nu-i aşa, tati?

Întrebarea venise de la fetiţă. Fermierul se aplecă şi o ridică pe genunchi. Era frumoasă, abia dacă împlinise trei sau patru ani, cu ochi mari şi verzi şi păr brunet, încâlcit. O luă în braţe şi

începu să o legene înainte şi înapoi. Cel mai mare din cei doi băieţi făcu un pas înainte.

— N-o să-i las să ne ia ferma, tată. O să mă lupt cu ei.

Khalifa zâmbi, mai degrabă trist decât amuzat. Băiatul îi amintea de propriul fiu, Ali. Nu felul în care arăta – era prea înalt, cu părul prea scurt. Dar gesturile de sfidare, bravada băieţească şi Ali făcea la fel. Îşi căută ţigările, apoi îşi aminti că i le dăduse fermierului. Nu voia să ceară una, nu după ce i le oferise deja, aşa că îşi aşeză mâinile în poală şi se sprijini de zidul casei, urmărind cum Mohammed Sariya urca spre ei. În ciuda căldurii, Sariya purta o bluză groasă peste tricou. I-ar fi fost cald chiar şi într-un cuptor. Dragul de Mohammed! Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Unii oameni nu se schimbau niciodată. Era bine aşa.

Se auzi un clinchet, apoi soţia fermierului ieşi din cocioabă, ducând o tavă cu trei căni de ceai, boluri cu *torshi* şi boabe de *lermous* şi o bucată de prăjitură roz cu zahăr. Khalifa primi ceaiul şi luă o mână de boabe, dar refuză politicos prăjitura.

Familia era săracă, aşa că mai bine lăsa prăjitura pentru copii. Sariya se aşeză lângă ei şi luă şi el o cană de ceai. Întinse mâna după prăjitură, dar Khalifa îi aruncă o privire, aşa că îşi îndreptă atenţia spre bolul cu *torshi.* Se înţelegeau atât de bine. Dintotdeauna se înţeleseseră atât de bine. Sariya era calm, solid, un om pe care te puteai baza; dacă n-ar fi fost el, nici Khalifa n-ar fi trecut peste coşmarul din primele câteva săptămâni de muncă îndârjită.

— N-o să faceţi nimic, aşa e? întrebă fermierul după ce soţia se întoarse înăuntru, luând cu ea şi copiii. Vocea nu îi era acuzatoare, ci resemnată. Era vocea unui bărbat care se obişnuise cu persecuţia şi o vedea ca pe ceva firesc. N-o să-i arestaţi.

Khalifa îşi turnă zahăr în ceai şi sorbi o înghiţitură, evitând întrebarea.

— Vărul meu spunea că n-ar trebui să-mi pierd timpul cu poliţia. El n-a făcut-o.

Khalifa îşi ridică privirea, surprins.

— I s-a întâmplat şi lui?

— Acum trei luni, răspunse fermierul. Lucra la ferma lui de patru ani. Transformase deşertul în paradis: câmpuri, o fântână, capre, o grădină de legume – toate distruse. I-am spus: „Du-te la poliţie. Nu eşti în Farshut – te vor asculta aici. Vor face ceva”.

Dar nu s-a dus, a spus că e o pierdere de vreme. A plecat şi-a dus familia sus, în Asyut. Patru ani irosiţi degeaba.

Scuipă şi nu mai zise nimic. Khalifa şi Sariya îşi băură în continuare ceaiul. În spate, în cocioabă, cineva începu să cânte.

— Ce voce frumoasă, remarcă Sariya.

— E fiul meu, spuse fermierul. Noul Karem Mahmoud. Poate într-o zi va ajunge faimos şi nimic din toate astea nu va mai conta. Mormăi şi îşi goli cana. Tăcu o vreme, apoi rosti: Nu plec nicăieri. Asta e casa noastră. N-o să-i las să ne gonească. O să mă lupt dacă trebuie.

— Sper că nu va fi nevoie, spuse Khalifa.

Fermierul îi aruncă o privire întrebătoare, pătrunzătoare:

— Aveţi familie? Soţie, copii?

Khalifa încuviinţă.

— I-aţi proteja dacă ar îi în pericol? Indiferent ce ar trebui să faceţi?

Khalifa nu răspunse.

— Aţi face-o? insistă fermierul.

— Bineînţeles.

— Deci, o să mă lupt dacă trebuie. Ca să-mi apăr familia, copiii. E cea mai importantă datorie a unui bărbat. Sunt sărac, dar încă sunt bărbat.

Se ridică în picioare. Khalifa şi Sariya făcură acelaşi lucru, îşi terminară ceaiul şi aşezară cănile înapoi pe tavă. Bărbatul strigă şi soţia ieşi afară împreună cu copiii. Toţi cinci stăteau la uşa cocioabei acum, ţinându-se înlănţuiţi cu braţele.

— N-o să-i las să ne gonească, repetă fermierul.

— Nimeni nu vă goneşte nicăieri, spuse Khalifa. O să mergem în sat, o să vorbim cu căpetenia. O să rezolvăm situaţia. Totul o să fie bine.

Fermierul ridică din umeri, evident neîncrezător.

— Credeţi-mă, rosti Khalifa. O să fie bine.

Le aruncă o ultimă privire, oprindu-se ceva mai mult la băiatul mai mare, apoi le mulţumi pentru ceai şi, alături de Sariya, se întoarse la maşină, un Daewoo ponosit şi acoperit de praf. Sariya se aşeză la volan, Khalifa se aşeză în dreapta.

— Eu aş face-o, zise Sariya, înclinând oglinda retrovizoare până prinse imaginea fermierului şi a familiei lui, care încă stăteau în faţa cocioabei.

— Ce ai face?

— Aş face orice e nevoie ca să-mi protejez familia. Chiar dacă

aş încălca legea. Săracii copii.

— Grea viaţă, încuviinţă Khalifa.

Sariya întoarse din nou oglinda şi porni motorul.

— Am lăsat nişte bani într-unul din lanuri, spuse. Sub o piatră. Sper că unul dintre copii o să-i găsească.

Khalifa îi aruncă o privire.

— Serios?

— Poate o să creadă că i-a lăsat un duh.

Khalifa zâmbi.

— Faci lumea un loc mai bun, Mohammed.

Sariya ridică din umeri şi băgă în viteză.

— Cineva trebuie s-o facă, spuse şi maşina se puse în mişcare.

Lângă el, Khalifa căuta în torpedou după un alt pachet de ţigări.

IERUSALIM

După ce Schmelling îşi termină examinarea preliminară, cadavrul femeii fu băgat într-un sac şi dus cu o ambulanţă Hashefa la Centrul Naţional de Medicină Legală din Tel-Aviv – Abu-Kabir, cum era cunoscut mai degrabă. Leah Shalev şi Bibi Kletzmann se întoarseră la secţie. Ben-Roi mai rămase puţin, scotocind prin hainele şi prin rucsacul femeii, apoi plecă şi el, lăsând criminaliştii să-şi continue cercetările migăloase, sarcină care avea să le ocupe probabil tot restul zilei.

— Vreţi să vă trimit nişte beri? întrebă în drum spre ieşire Ben-Roi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, s-a petrecut o crimă aici!

Ben-Roi zâmbi. Criminaliştii erau renumiţi pentru două lucruri: atenţia obsesivă la detalii şi lipsa totală a oricărei urme de simţ al umorului.

— *Blintz*-uri? întrebă din nou. *Falafel?*

— Du-te dracului!

Chicotind, Ben-Roi traversă catedrala şi ieşi, îşi recuperă pistolul Jericho şi îl băgă la locul lui în toc. Ploaia se oprise şi începea să se însenineze. Se vedeau deja petice de cer albastru care spărgeau ici şi colo perdeaua de nori, ca fiordurile ce brăzdau gheaţa polară. Privi în sus, trăgând în piept aerul curat. Apoi îşi verifică ceasul şi se întoarse la ghereta de la intrare. Cei trei bărbaţi în geci de piele încă mai erau înăuntru, strânşi în jurul aceluiaşi monitor CCTV. Şi Nava Schwartz era tot acolo. Ben-Roi băgă capul prin uşă:

— Cum merge cu filmările?

— Încă trecem prin ele, răspunse Schwartz. Au peste treizeci de camere în zonă. S-ar putea să ne ia încă vreo două ore.

Ben-Roi păşi înăuntru şi privi ecranul, care panorama o duzină de imagini diferite din mai multe zone ale cartierului: curţi, alei, uşi, scări, tuneluri – un oraş în mijlocul altuia, o lume în mijlocul alteia. Într-una dintre imagini, un grup de bărbaţi tineri, în sutane negre mărşăluiau de-a latul unei curţi enorme, pavate. Dispărură după câteva clipe doar ca să reapară într-o altă imagine, care arăta tunelul boltit care trecea pe lângă gheretă. Ben-Roi privi afară chiar când tinerii trecură pe lângă gheretă şi ieşiră pe

poartă, îndreptându-se probabil spre clădirea de seminar din josul Patriarhiei Ortodoxe Armene.

— Câţi oameni locuiesc aici? întrebă el după ce tinerii dispăruseră.

— În cartier, trei sau patru sute, răspunse unul din portari – un bărbat enorm, cu barba nerasă şi vârfurile degetelor pătate de nicotină. Încă pe-atât locuiesc pe străzile din jur.

— Asta e singura intrare?

Portarul scutură din cap:

— Sunt cinci porţi în total, dar nu folosim decât două dintre ele. Una e într-acolo (arătă spre sud-vest), pentru şcolari. E deschisă de la şapte la patru. Cealaltă e asta de-aici.

— Care se închide la…?

— Zece fix, seara. După ce se închide poarta asta, nu mai intră şi nu mai iese nimeni până în dimineaţa următoare.

Ben-Roi se uită la uşa grea de lemn, bătută cu ţinte, apoi îşi îndreptă atenţia către ecran. Una din santinelele postate la intrarea în catedrală vorbea cu un preot într-o sutană neagră, cu glugă ţuguiată. Păreau să se certe. Preotul trăgea de banda roşie şi albă şi gesticula furios. Preoţi, călugări, rabini, imami… cu toţii aveau ceva de împărţit cu poliţia. Era una din plăcerile de a face parte din forţa de poliţie a celui mai sfânt oraş din lume.

— Şi catedrala se închide la zece? întrebă.

— De obicei nu se deschide decât pentru slujbe. De la şase şi jumătate la şapte şi jumătate dimineaţa şi de la trei fără un sfert la patru fără un sfert după-amiaza.

— De obicei?

— De o lună încoace Sfinţia Sa arhiepiscopul Petrossian a dat ordin ca uşile să rămână deschise până la nouă şi jumătate.

Ben-Roi se încruntă.

— De ce?

Portarul ridică din umeri.

— Să le permită credincioşilor să se roage mai mult.

Vocea bărbatului era fadă, fără vreun semn că ar fi fost de acord sau nu cu edictul arhiepiscopului.

Ben-Roi se întoarse spre ecran şi privi atent cum un alt preot în acelaşi fel de sutană intră în cadru şi ia partea primului. Celelalte santinele săriră în apărarea primului. Conflictul părea gata să escaladeze. Se întrebă dacă ar fi fost mai bine să se întoarcă şi să calmeze lucrurile, dar apoi se gândi că avea deja destule probleme pe cap. Îi spuse lui Schwartz să trimită filmările

la Kishle cât mai repede, apoi ieşi din cartier şi se îndreptă spre secţie, lăsând santinelele să se descurce cum puteau. Până la urmă, de-asta erau plătiţi.

Traficul pe strada Patriarhiei Armene Ortodoxe era ceva mai potolit acum că ploaia se oprise. Mersese vreo sută de metri când o maşină de telecomunicaţii Bezeq îl forţă să se adăpostească iarăşi în uşa Tavernei Armene, la fel ca înainte. Uşa fusese închisă atunci. Acum era deschisă. Maşina Bezeq trecu mai departe şi Ben-Roi se întoarse, după care se uită la ceas şi intră în tavernă. Leah Shalev ordonase o întâlnire de lucru la unsprezece şi un sfert, aşa că mai avea o jumătate de oră până atunci. Putea la fel de bine să o petreacă aici.

Înăuntru, o scară cobora într-un subsol cu tavan rotunjit care adăpostea un restaurant coborât sub nivelul străzii. Decorul de aici, la fel ca şi cel al catedralei, era încărcat până la refuz: podeaua era pavată, pereţii erau acoperiţi de icoane şi mai multe lămpi de bronz atârnau de tavan. Din loc în loc erau vitrine pline cu bijuterii prăfuite – coliere, brăţări, cercei – precum şi o pereche de fildeşi artificiali şi, la capătul scărilor, un bar micuţ, cu rafturile pline de Metaxa, Campari, Dubonnet şi Jack Daniels, dar şi cu alte feluri băuturi exotice, în sticle în formă de elefanţi, cai şi pisici. Când ajunse la capătul scărilor, un bărbat tânăr, îmbrăcat în blugi şi un tricou Tommy Hilfiger mult prea strâmt se strecură printre uşile duble ale bucătăriei din colţ.

— Hey, Arieh, salută bărbatul.

— *Shalom,* George.

Dădură mâna şi bărbatul îl îndemnă pe Ben-Roi să se aşeze la o masă lângă fereastra de servire care dădea spre bucătărie.

— Cafea?

Ben-Roi încuviinţă şi bărbatul transmise comanda prin fereastră. O femeie în vârstă – mama lui George zâmbi acru şi puse apa la fiert. George întoarse un scaun şi se aşeză de partea cealaltă a mesei, apoi îşi aprinse o ţigară Imperial, ignorând cu desăvârşire semnul de pe peretele din spate, care spunea că fumatul e interzis. Era dreptul lui, din moment ce localul aparţinea familiei sale.

Atât taverna, cât şi George Aslanian ajunseseră să ocupe un loc special în inima lui Ben-Roi. Demult, parcă într-o altă viaţă, el şi Galia veniseră aici la prima lor întâlnire. Se întorsese de multe ori de atunci, uneori doar ca să bea o bere sau o cafea armeană, alteori şi ca să mănânce ceva – platourile de *soujuk* şi *kubbeh*

erau formidabile. El şi Sarah luaseră cina de multe ori aici, deşi Ben-Roi se obişnuise destul de greu la început, având în vedere precedentul cu Galia. După câteva vizite însă, neliniştea pe care o simţise la început începuse să scadă. Jumătate din Oraşul Vechi – jumătate din Ierusalim, de fapt – îi stârnea o amintire sau alta şi nu putea să evite la nesfârşit toate acele locuri. Într-un fel anume, era chiar foarte bine să o aducă aici pe Sarah din când în când – fiindcă Sarah era, până la urmă, singura femeie pe care o iubise la fel de mult ca pe Galia. Iar platourile de *soujuk* şi *kubbeh* erau foarte, foarte bune.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă George.

Ben-Roi abia dacă mâncase ceva de dimineaţă şi îi era foame, dar din păcate o porţie de cârnaţi avea să dureze cel puţin un sfert de oră până să fie gata, iar el nu avea timp la dispoziţie.

— Doar cafea, spuse. Ai auzit ce s-a întâmplat la catedrală?

— Toţi armenii din Ierusalim au auzit ce s-a întâmplat în catedrală, rosti George, trăgând din ţigară. Am aflat înaintea poliţiei. Suntem o comunitate unită.

— Ce crezi? întrebă Ben-Roi.

— Cum adică? Dacă ştiu cine a făcut-o?

— Ar fi fantastic.

George suflă un inel de fum.

— Dacă aş şti ceva ţi-aş spune, Arieh. Orice armean din Ierusalim ţi-ar spune dacă ar şti ceva. Orice armean din Israel chiar. O asemenea profanare… Oftă şi scutură din cap. Suntem şocaţi cu toţii.

Se auzi un zdrăngănit din direcţia scărilor şi un bărbat solid îşi făcu apariţia, ducând în braţe o cutie de carton plină cu spanac. George îi spuse ceva în armeană; bărbatul lăsă cutia în bucătărie, apoi se întoarse şi plecă.

— Şocaţi, repetă George după ce bărbatul dispăruse. În ’67, când a căzut un obuz în cartierul nostru, au murit mulţi oameni, dar aşa ceva… Catedrala e sfântă pentru toată comunitatea. E centrul lumii noastre. E… (îşi ridică o mână la inimă). E ca şi când s-ar fi întâmplat în casa fiecăruia dintre noi. Nu, e mai rău. E groaznic.

Deşi avea un chip sever, chiar prea sever, George era de regulă un bărbat destul de vesel. Ben-Roi nu-l mai văzuse niciodată în postura asta.

— Nici eu nu sunt în elementul meu, George, spuse. Cu palestinienii şi cu haredimii mă descurc – am mai avut de-a face

cu ei. Cu comunitatea armeană, pe de altă parte – n-am mai avut de-a face până acum. În afară de treaba aia de acum doi ani.

George păru mirat.

— Seminariştii, îi aminti Ben-Roi.

— Ah, da.

George trase din nou din ţigară şi continuă:

— N-a fost cea mai bună zi pentru poliţia israeliană atunci.

Şi arhiepiscopul Petrossian folosise aceleaşi cuvinte. Ben-Roi se gândi că aceste cuvinte deveniseră probabil un laitmotiv în comunitatea armeană, ceva care se spunea de fiecare dată când se amintea de acel incident. Nu că n-ar fi avut dreptate, deşi vina era mai degrabă a politicienilor decât a poliţiei. Lucrurile ar fi mers mult mai bine dacă n-ar fi existat politicieni.

Câţiva seminarişti armeni se încăieraseră cu un grup de tineri haredi din Cartierul Evreiesc. Aceştia scuipau de luni întregi după preoţii şi seminariştii armeni. De data asta seminariştii se hotărâseră să riposteze. Într-o lume a bunului-simţ, încăierarea s-ar fi terminat cu o discuţie aprinsă, eventual un şut în fund şi asta ar fi fost tot. Dar Oraşul Vechi nu era un loc în care bunul-simţ să-şi spună prea mult cuvântul. Unul din haredimi se alesese cu nasul spart. *Frummerii,* după cum le era obiceiul, ceruseră ca vinovaţii să plătească. Ministerul de interne cedase până la urmă în faţa lor. Seminariştii fuseseră arestaţi, încarceraţi şi apoi deportaţi. Fusese o exagerare ridicolă din partea ministerului care, pe drept cuvânt, stârnise destule resentimente printre ceilalţi armeni, mai ales că haredimii nu păţiseră nimic.

Baum se ocupase de toată povestea, deci era clar că lucrurile urmau să ia oricum o întorsătură urâtă. Ben-Roi nu avusese decât un rol minor, luase câteva mărturii la începutul investigaţiei, dar tot se simţea mânjit că luase parte la aşa ceva. La fel ca şi Zidul şi enclavele de refugiaţi, orice se hotăra în birouri şi sinagogi – şi biserici şi moschei, până la urmă – ajungea cumva să-i pună beţe în roate în munca lui de poliţist. De cele mai multe ori.

— Cafea.

Bătrâna bucătăreasă apăruse în dreptul ferestrei care dădea spre bucătărie cu câte o ceaşcă pe farfurioară în fiecare mână. George le luă şi le puse pe masă, apoi goli un pliculeţ de zahăr într-a lui. Ben-Roi luă două pliculeţe.

— După cum am spus, reluă, sorbindu-şi cafeaua, n-am prea

avut treabă cu comunitatea voastră. Sunt sigur că ai auzit, dar a fost... (făcu o mişcare în jurul gâtului). Se poate să fi fost un nebun rătăcit, dar trebuie să luăm în considerare toate variantele.

George nu spuse nimic, mulţumindu-se să tragă din ţigară şi să amestece în cafea.

— Ai auzit de vreo... nu ştiu, vreo ceartă în comunitate? Lupte pentru teritoriu?

Nici un răspuns.

— Răzbunare? insistă Ben-Roi. Vreo ceartă între preoţi, între oamenii care vin în mod regulat la catedrală? Plângeri, resentimente. Orice lucru... neobişnuit. (Căuta orbeşte, sperând că va găsi o pistă bună până la urmă.) Pe scurt, orice indiciu ar putea să ne arate în ce direcţie să pornim.

George îşi ridică ceaşca, sorbi şi stinse ţigara în lichidul negru care se adunase pe fundul farfurioarei.

— Ascultă, Arieh, avem şi noi certurile noastre, ca orice altă comunitate. Avem oile noastre negre, oameni care fac probleme. Preoţii noştri se ceartă cu preoţii greco-ortodocşi, cuiva nu-i place de altcineva, cineva a înşelat pe altcineva... se mai întâmplă, până la urmă suntem oameni cu toţii. Dar sunt absolut sigur... (se uită ţintă la Ben-Roi...) că nici un armean nu i-ar face aşa ceva altui armean. Şi în nici un caz în catedrală. Suntem o familie. Avem grijă unii de alţii, ne apărăm unii pe alţii. Nimeni n-ar face aşa ceva. Oricine ar fi fost criminalul, Arieh, îţi garantez că n-a fost armean. Îţi garantez.

Se întoarse şi îi spuse ceva bătrânei, care îi răspunse în propoziţii scurte, rapide, apoi îşi scoase capul pe fereastră.

— Nu un armean, spuse. Nu un armean a făcut asta.

Se uită urât la Ben-Roi ca să se asigure că fusese înţeleasă, apoi se întoarse în bucătărie. Ben-Roi îşi termină cafeaua.

— Cel puţin ştim unde să nu căutăm, rosti poliţistul.

Se auziră voci şi un grup de şase turişti coborî scările, venind din stradă turişti în vârstă, probabil americani sau britanici, judecând după ghidurile pe care le ţineau în mână. George se duse să îi aşeze la masă şi să le aducă meniuri. Începu să se audă muzică în surdină, deşi Ben-Roi nu văzuse cine îi dăduse drumul.

— Nu ştii cine ar putea fi victima? întrebă când George se întoarse. Ceva zvonuri pe fir?

George scutură din cap.

— Nu era de-a noastră, sunt sigur. Sau, cel puţin, nu era din Ierusalim. Cu toţii ne cunoaştem între noi.

— Deci nu era din Ierusalim?

George ridică din umeri.

— Probabil.

Scoase încă o ţigară şi şi-o puse între buze, apoi se răzgândi şi o lăsă pe masă.

— Vorbeşte cu arhiepiscopul Petrossian. El cunoaşte pe toată lumea şi tot ce se întâmplă în comunitate. Nu doar în Ierusalim, ci în tot Israelul.

— Am vorbit deja cu el, spuse Ben-Roi, la catedrală. A spus că nu ştie nimic.

— Asta e, atunci. Petrossian ştie mai mult decât patriarhul şi toţi ceilalţi arhiepiscopi la un loc. Mai multe decât toată comunitatea la un loc. Nu se întâmplă nimic în comunitatea noastră fără să afle şi el. Privi înjur, ca şi când ar fi vrut să fie sigur că nu trage nimeni cu urechea, apoi se aplecă în faţă. Îi spunem „Caracatiţa”. Are tentaculele întinse peste tot. Dacă nici el nu poate să te ajute…

Îşi ridică mâinile într-un gest care voia să spună: „Atunci nimeni nu poate”. De cealaltă parte a restaurantului, unul dintre turişti strigă, agitând un meniu în semn că vrea să comande ceva.

— *Hello.*

— Îmi pare rău, Arieh. Trebuie să mă ocup de ei.

— Nici o problemă. Şi eu trebuie să mă întorc la secţie.

Ben-Roi se ridică şi îşi scoase portofelul, dar George îi făcu semn că nu era cazul.

— Din partea casei.

Să-mi spui dacă auzi ceva.

— Sigur. Transmite-i salutări lui Sarah din partea mea. Spune-i că sperăm că totul e în regulă cu…

George îşi atinse abdomenul, apoi se grăbi să ia comanda celorlalţi. Ben-Roi începu să urce scările, simţindu-se oarecum dezamăgit că nu reuşise să afle mai multe şi în acelaşi timp vinovat că alţii păreau să se gândească la Sarah şi la copil mai mult decât o făcea el. Bebeluşul nici măcar nu se născuse şi deja se simţea ca şi când ar fi fost cel mai prost tată din lume.

Undeva aproape de jumătate, chiar înainte de intrarea în cartierul Sfântul Iacov, strada Patriarhiei Armene Ortodoxe

trecea printr-un tunel. Peretele de deasupra tunelului avea o fereastră arcuită, cu geamuri acoperite de zăbrele, murdare şi aproape acoperite de viţe uscate de iederă. De la fereastră, arhiepiscopul Armen Petrossian privi cum Ben-Roi intră în Taverna Armeană. Era în acelaşi loc când Ben-Roi ieşi, douăzeci de minute mai târziu şi se îndreptă spre secţia de poliţie David.

Arhiepiscopul îşi mângâie barba, urmărind din priviri silueta masivă a detectivului, care coborî strada şi se îndreptă spre capătul de sus al pieţei Omar Ibn al-Khattab. Abia când Ben-Roi nu se mai văzu deloc, arhiepiscopul se întoarse şi coborî până la intrarea principală a cartierului. Îi salută pe portarii din gheretă cu o înclinare a capului, apoi îi făcu semn unuia dintre ei să vină. Merseră câţiva metri prin pasajul boltit care ducea înăuntru şi se opriră lângă un avizier din postav verde, de unde nu puteau fi auziţi nici din gheretă, nici de cele cinci santinele israeliene de la poartă. Arhiepiscopul privi în jur, apoi se înclină şi şopti ceva în urechea bărbatului, care încuviinţă din cap, îşi mângâie haina de piele şi ieşi prin poartă în strada de dincolo.

— Doamne, apără-ne pe toţi, murmură arhiepiscopul, ridicându-şi mâna şi sărutând inelul cu ametist pe care îl purta. Iartă-mă, Doamne.

DEŞERTUL DE EST, EGIPT

La şapte kilometri de fermă, spre vest, înapoi spre Valea Nilului, satul Bir Hashfa se îngrămădea la intersecţia a două drumuri prăfuite: unul care mergea de la est la vest, dinspre munţi spre fluviu şi unul ceva mai lat, care mergea de la nord la sud, paralel cu Nilul şi făcea legătura între autostrăzile 29 şi 212. Ajunseseră destul de aproape când Khalifa îşi verifică telefonul mobil şi îi spuse lui Sariya să oprească.

— Am semnal, spuse. Trebuie să o sun pe Zenab. Nu durează mult.

Ieşi din maşină şi păşi prin pietriş, oprindu-se la zece metri, lângă un butoi de petrol ruginit. Formă numărul şi, în timp ce aştepta ca soţia lui să răspundă, se aplecă şi culese de pe jos două cutii de Cola, apoi le aşeză pe butoi. În maşină, Sariya zâmbi. Gestul era tipic pentru şeful lui. Khalifa era un om căruia îi plăcea să pună lucrurile în ordine şi să le păstreze aşa, chiar şi în mijlocul deşertului. De-aceea era un detectiv atât de bun. Cel mai bun. Încă era cel mai bun, chiar şi după tot ceea ce se întâmplase.

Sariya se întinse după pachetul cu bomboane de mentă de pe bord, luă una şi se lăsă pe spate în scaun, privindu-l pe Khalifa cum vorbeşte la telefon. Slăbise puţin în ultimele luni. Khalifa, nu Sariya, care se îngrăşase câteva kilograme de când soacra lui se mutase împreună cu ei şi începuse să gătească. Khalifa era oricum destul de slăbuţ, dar acum se scorojise de tot. Era şi mai tras la faţă. Nici ochii nu mai aveau aceeaşi strălucire, iar cearcănele i se adânciseră şi erau şi mai întunecate. Sariya n-ar fi spus-o niciodată, dar îşi făcea griji pentru şeful lui. Îi era drag ca ochii din cap.

Khalifa se agita înainte şi înapoi, cu o mână ridicată ca şi când ar fi spus: „Calmează-te, e în regulă”. Sariya strivi bomboana între dinţi şi mai luă una, apoi încă una. Era la a patra când Khalifa încheie convorbirea şi se întoarse în maşină.

— E totul în regulă? întrebă.

Khalifa nu răspunse. Se aşeză şi îşi aprinse o ţigară. Sariya ştia că n-avea rost să insiste – dacă şeful avea chef de vorbă, atunci vorbea; dacă nu, nu. Porni motorul şi continuară drumul spre sat, care se afla la doar cinci sute de metri, după câteva culturi

amestecate de trestie şi măsline.

Satul abia dacă număra patruzeci de case, majoritatea din chirpici. Doar câteva erau construite din cărămizi roşii şi beton, semn de bunăstare – sau ceea ce puteai considera bunăstare prin părţile locului.

Sariya conduse până în centrul satului şi opri lângă o moschee văruită. Sătenii tocmai ieşeau de la rugăciunea de vineri, punându-şi pantofii şi ferindu-şi ochii de soarele necruţător. Khalifa chemă un *sabah el-khir* şi întrebă unde putea fi găsită căpetenia satului. Din jur se auziră mormăieli şi oamenii le aruncară priviri ciudate – într-un sat izolat cum era Bir Hashfa, străinii erau trataţi de regulă cu suspiciune, cu ostilitate chiar însă bărbatul îi îndrumă, parcă în silă, spre una dintre casele ceva mai răsărite din celălalt capăt al aşezării.

— Câtă veselie, comentă Sariya în timp ce se îndepărtau. Poate ar trebui să o trimit pe soacră-mea aici, să se simtă bine împreună cu ei.

— Respectă-ţi bătrânii, Mohammed.

— Şi pe grasele care fac pe şefele?

— Mai ales pe grasele care fac pe şefele.

Khalifa îi aruncă o privire şi ochii îi sclipiră o clipă aşa cum obişnuiau înainte, apoi întoarse capul.

— Fii atent la gâscă aia, spuse.

Sariya ocoli pasărea, care se oprise în mijlocul drumului şi nu dădea semne că ar fi catadicsit să se mişte şi conduse până la capătul satului, unde parcă în faţa casei care i se indicase. Era o clădire cu două etaje, cu cărămizi aşezate neregulat şi care părea a fi puţin oblică. Acoperişul era plat, iar la colţuri ieşeau bare de fier care pregăteau un nou etaj, deşi, după cum stăteau lucrurile, era puţin probabil ca lucrurile să mai continue vreodată. Peretele din faţă era tencuit şi cineva destul de neîndemânatic pictase ceva deasupra – o maşină, un avion, o cămilă, cubul negru Kaaba – semn că proprietarii fuseseră în pelerinaj la Mecca. Un alt semn de bunăstare.

Aparent, veştile călătoreau repede în sat. Un bătrân cu chipul brăzdat de riduri, purtând o *djellaba* albă cu *imma,* îi aştepta deja la intrare, ţinând în mână o *shuma.* Era nebărbierit de câteva zile, avea ochii mici şi nasul ascuţit. Semăna cu un şobolan.

— Poliţia nu prea vine pe-aici, spuse când Khalifa şi Sariya ieşiră din maşină. Poliţia nu vine deloc pe-aici.

Privirea lui era aproape ostilă, iar accentul de Saidee era atât de pronunţat, că vorbele abia i se înţelegeau.

Cei doi nu se prezentaseră încă, dar nici nu era nevoie. Egiptenii, la fel ca toţi cetăţenii ţărilor autoritare, aveau un instinct deosebit de ascuţit, ca un radar, când era vorba de oamenii legii. Un instinct de radar şi, de asemenea, o reacţie imediată de dezgust.

— Nu avem treabă cu nimeni, adăugă bătrânul, privindu-i printre pleoapele întredeschise.

De dragul aparenţelor, cei doi îşi arătară insignele. Urmă o pauză stânjenitoare, timp în care căpetenia rămase locului, uitându-se de la un poliţist la celălalt. Apoi, bătrânul îşi trase zgomotos nasul, scuipă în praf şi îi chemă înăuntru, strigând după cineva să le aducă nişte ceai.

În casă era întuneric şi răcoare. Mobila era destul de sărăcăcioasă, iar podeaua de beton era acoperită cu covoraşe. Căpetenia îi conduse printr-un hol, apoi pe nişte scări şi în final pe acoperişul casei, unde căldura dimineţii târzii îi învălui din nou. În mare parte, acoperişul era ocupat de o rogojină pe care erau puse la uscat curmale, iar într-un colţ un paravan care adăpostea o masă şi nişte scaune. Căpetenia îi conduse într-acolo. Se vedea tot satul, înconjurat de culturi de lămâi şi smochini, deşi Sariya presupunea că erau aici mai degrabă fiindcă bătrânul nu voia să aibă de-a face cu poliţia la el în casă decât ca să admire priveliştea. Se aşezară şi Khalifa îşi aprinse o ţigară. Nu întinse pachetul spre gazda lor.

— Deci? întrebă bătrânul, fără să-şi piardă timpul cu tatonări.

— Vreau să vorbim despre familia Attia, spuse Khalifa, arătând undeva spre est cu mâna în care ţinea ţigara, spre ferma dintre dealuri. Cred că ştii la cine mă refer.

Bătrânul mormăi.

— *Meseehieen,* spuse. Creştini. Probleme.

— Cum aşa?

Bătrânul ridică din umeri, evitând întrebarea.

— Am auzit că li s-a stricat apa, spuse. Allah îi pedepseşte pe *kufr.*

— Attia pare să creadă că pedeapsa vine de la cineva un pic mai aproape de pământ.

— Attia poate să creadă ce vrea. Când apa bună se strică dintr-odată fără nici un motiv, trebuie să fie mâna lui Allah la mijloc. Ce altă explicaţie mai e?

Khalifa trase din ţigară şi se aplecă în faţă.

— Nu vă plac creştinii?

— Lui Allah nu-i plac creştinii. Scrie şi în Coran.

Khalifa deschise gura să protesteze, dar păru să se răzgândească şi trase din nou din ţigară.

— Ce relaţii sunt între săteni şi familia Attia? întrebă.

— N-avem nici o treabă cu familia Attia. Ei îşi văd de treaba lor, noi ne vedem de treaba noastră.

— Îşi iau apă de băut din ţevile voastre.

Căpetenia nu răspunse. Deloc surprinzător, din moment ce aranjamentul fusese făcut probabil fără ştiinţa companiei de apă din Luxor şi deci nu era legal.

— Cât plătesc pentru apă? întrebă Khalifa.

— Destul.

— Mai mult decât atât, bănuiesc.

Bătrânul se înfurie.

— Ei ne-au cerut. Dacă nu le place, n-au decât să meargă altundeva. Le facem o favoare.

Khalifa nu mai spuse nimic. Îl fixă pe bătrân cu o privire rece şi mai trase o dată din ţigară. Dinspre scări apăru o femeie tânără cu o tavă cu ceai. Aşteptă cu capul plecat până când bătrânul îi făcu semn să vină, apoi aşeză tava pe masă şi se îndepărtă în grabă. Deşi avea capul acoperit cu o eşarfă şi privea în jos, se vedea limpede că ochiul stâng îi era învineţit.

— Fiica dumneavoastră? întrebă Sariya.

— Nevasta, răspunse bătrânul. Mai vreţi să ştiţi ceva? Unde m-am căcat ultima oară, eventual?

Poliţiştii schimbară o privire. Khalifa clătină din cap aproape imperceptibil, avertizându-şi partenerul să nu se lase atras în capcană. Undeva în sat, o cămilă începu să ragă.

— Se pare că şi vărul lui Attia a avut probleme cu apa, continuă Khalifa. Acum câteva luni.

— Am auzit.

— Satul vostru are probleme cu apa?

— Nu în ultimii patruzeci de ani.

— Şi înainte de asta?

— Înainte de asta n-a existat satul.

Khalifa încuviinţă şi se ridică în picioare. Îşi luă ceaşca de ceai şi merse până la marginea acoperişului, cercetând culturile. Cincizeci de metri mai încolo, apa ieşea dintr-o ţeavă şi curgea într-un rezervor de beton, din care trecea apoi mai departe într-o

reţea de canale de irigaţie. Se vedeau loturi de trestie, măsline, portocali şi bersiim, molocchia, duzi, pepeni, tutun şi ceva ce aducea a guava – o insulă de verdeaţă într-un ocean galben, nesfârşit.

— Aţi făcut treabă bună aici, spuse.

— Ne place să credem asta.

— Aveţi destulă apă.

Bătrânul mormăi ceva neinteligibil.

— Attia mi-a spus că apa vine din munţi…

— Aşa spun cei care se pricep. Noi doar o folosim. Suntem fermieri, nu…

Bătrânul se încruntă, căutând cuvântul potrivit.

— Geologi, sugeră Sariya.

— Mă rog, spuse căpetenia. E apă bună şi curge tot timpul. Trebuie să sapi adânc să ajungi la ea, dar e acolo. Nu ne pasă de altceva.

— Şi n-au fost deloc probleme?

— Nu. Tocmai v-am spus asta.

Khalifa mai întârzie puţin, sorbind din ceai, apoi se întoarse.

— Atunci ce credeţi că s-a întâmplat cu apa lui Attia?

— V-am spus şi asta. Allah îi pedepseşte întotdeauna pe necredincioşi. E voinţa Lui.

— Şi nu credeţi că cineva din sat s-a gândit să-L ajute puţin pe Allah?

Bătrânul îşi trase nasul şi îşi dădu capul pe spate, apoi scuipă sănătos de pe acoperiş jos, în stradă. Buzele i se traseră înapoi, dând la iveală două şiruri de dinţi maronii, găunoşi, ca nişte rădăcini ieşite din pământ.

— De ce nu ziceţi direct ce aveţi de zis? întrebă, fixându-l cu privirea pe Khalifa. Ne acuzaţi că le-am otrăvit puţul.

— Aţi făcut-o?

— Nu. Dacă am vrea să-i gonim, de ce naiba le-am da apă de băut?

Şi Khalifa întrebase acelaşi lucru la fermă.

— Poate vreţi să puneţi câte ceva deoparte, sugeră, după care mai trase un fum şi aruncă ţigara în direcţia în care scuipase şi bătrânul. Să mai faceţi rost de nişte bani pe seama lor.

Căpetenia mormăi ceva în semn de „nu”.

— Sau poate cineva a făcut-o fără ca dumneavoastră să ştiţi.

— Eu sunt căpetenia aici. Dacă cineva trage un vânt în satul ăsta, aflu imediat. Nu avem nimic de-a face cu ce li s-a întâmplat

celor de la fermă. Ei au viaţa lor, noi o avem pe a noastră. Nu e treaba noastră. Altceva?

Asta era tot. Khalifa mai puse câteva întrebări, mai degrabă ca să-i arate bătrânului că vorbea serios decât ca să afle ceva relevant, sau cel puţin asta era impresia pe care o avea Sariya.

Din câte se ştia, vărul lui Attia avusese o ceartă cu unul din săteni cu doi ani în urmă pentru nişte porumbei, dar problema fusese rezolvată spre mulţumirea ambelor părţi. Iar imamul satului era de loc din Farshut, la fel ca şi Attia şi familia lui, deşi bătrânul nu credea că se întâlniseră vreodată. Asta era tot. Conversaţia nu părea să ducă nicăieri, aşa că cei doi poliţişti îşi terminară ceaiurile şi îi puseră capăt.

— O să urmăresc tot ce se întâmplă aici, rosti Khalifa când ajunseră în stradă, întorcându-se spre bătrân şi fixându-l cu o privire severă. O să fiu foarte atent. Dacă Attia şi familia lui mai au probleme, orice fel de probleme, o să mă întorc.

— Ciomăgarule, spuse căpetenia.

Se urcară în maşină şi Sariya porni motorul.

— Şi să ştiţi, mai spuse Khalifa, coborând geamul maşinii, că în Sfântul Coran se spune clar că trebuie să îi respecţi pe *ahl el-kitab,* pe evrei şi pe creştini.

Căpetenia ridică din umeri şi scuipă:

— Dacă ne trebuie un imam nou, o să vă anunţ, spuse.

Khalifa îi mai aruncă o privire, apoi îi făcu semn celuilalt şi plecară.

— Crezi că spune adevărul? întrebă Sariya după ce ieşiră din sat şi se întoarseră pe drumul spre Luxor.

Khalifa ridică din umeri.

— Dumnezeu ştie. Genul ăsta de oameni mint atât de mult, că nici ei nu mai ştiu ce e adevărat şi ce nu. Scoase pachetul de ţigări, apoi se răzgândi şi îl băgă înapoi în buzunar. În loc de ţigară luă o bomboană cu mentă din punga de pe bord. E viclean bătrânul, de asta sunt sigur. Nu i-a scăpat nimic. Dacă ar fi avut ceva să-i scape... îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe spate, concentrându-se, urmărind peisajul dezolant pe lângă care treceau. Cineva are ceva cu oamenii ăia, murmură, vorbind mai degrabă pentru sine decât pentru celălalt. Cineva vrea să-i gonească de-acolo.

Lângă el, Sariya nu-şi putu stăpâni un zâmbet. O familie de ţărani săraci-lipiţi, care nici măcar n-aveau după ce să bea apă, în mijlocul pustiului, într-o zonă atât de îndepărtată că nimeni n-

ar fi putut spune precis cine avea jurisdicţie acolo – oricare alt detectiv din Luxor ar fi trimis dosarul la capătul listei de aşteptare sau direct la coşul de gunoi. Khalifa era singurul în stare să ia plângerea în serios şi să-i acorde atenţie ca oricărui alt caz. Era cel mai bun poliţist din Luxor. Din tot Egiptul chiar. Mohammed Sariya nici nu voia să audă altceva.

— Ştii cum mă simt? spuse, ciupind frânele ca să încetinească înaintea unei tranşee care brăzda drumul. Mă simt ca un pahar de *karkady* cu gheaţă.

Khalifa îi aruncă o privire, apoi se întoarse spre geam.

— Băutura preferată a lui Ali, spuse.

Sariya nu ştia ce să răspundă, aşa că se concentră pe condus. Trecu prin tranşee şi acceleră din nou, spre vest, prin peisajul dezolant şi sălbatic.

IERUSALIM

Biroul ocupat de sergentul-major Leah Shalev era îngust, fără ferestre, la parterul secţiei de poliţie David. Era una dintre cele şase camere la fel de înguste şi de întunecoase care dădeau într-un coridor care se deschidea, la rândul lui, în tunelul care făcea legătura între secţie şi lumea de afară. La ora 11.20 erau şase poliţişti la raportul iniţial, inclusiv Shalev, care se aşezase la biroul ei, lăsându-l pe investigatorul care se ocupa de caz să conducă şedinţa.

Din câte ştia Ben-Roi, această metodă de lucru – cu un investigator – era întâlnită doar la poliţia israeliană. În alte ţări, detectivii aveau şi alte sarcini birocratice aferente: bugete, formulare, rapoarte, comunicate spre alte departamente. Cele două roluri fuseseră separate în Israel. Detectivii se ocupau cu activităţi care ţineau de informatori, de întrebări şi de interogări, iar investigatorii supravegheau şi coordonau întreaga activitate a celor dintâi. Investigatorul era primul la locul crimei, se ocupa de *Tich Chakira* – dosarul de caz – împărţea sarcini, se ocupa cu toate hârtiile şi ţinea legătura cu biroul procurorului general. Altfel spus, avea de-a face cu toate rahaturile care distrăgeau atenţia de la investigaţia principală. Era un rol important, dar fără pompă şi i se acorda consideraţia necesară – pe scara ierarhică, investigatorii erau mai sus decât detectivii. Unii dintre colegii *loh boger* – mai imaturi – ai lui Ben-Roi, detectivi prea convinşi de propria importanţă, spuneau că ar fi fost mai bine invers, dar lui Ben-Roi nu-i păsa. Era mulţumit să-şi vadă de treabă fără să se încurce cu toate tâmpeniile administrative. Îi plăcea să creadă că investigatorul era la cârmă, dar detectivul era cel care rezolva până la urmă cazul.

— OK, băieţi, spuse Shalev, lovind cu palma în birou ca să atragă atenţia tuturor. Să începem.

Folosise cuvântul „băieţi” literalmente. Leah Shalev era singura femeie din cameră. În rest erau Ben-Roi, Uri Pincas, Amos Namir – un evreu sefard cu păr cărunt, care se bucura de privilegiul de a avea cea mai mare vechime în secţie şi era recunoscut în acelaşi timp ca fiind cel mai morocănos dintre toţi – şi sergent Moshe Peres, care urma să coordoneze acţiunile de sprijin dacă ar fi fost nevoie.

Cu toţii se cunoşteau şi lucraseră împreună în multe alte ocazii. Singurul necunoscut era un bărbat slăbuţ, tinerel, cu ochelari rotunzi şi purtând pe cap un *yarmulke* croşetat, albastru. Stătea puţin mai departe şi era mai tânăr cu zece ani decât ceilalţi. Îl chema Dov Zisky, un nume pe care Ben-Roi îl aflase abia cu cinci minute mai devreme, când Leah îl prezentase grupului. Se transferase din Lod şi fusese de curând numit detectiv, deşi arăta ca şi când abia ar fi ieşit din şcoală. De fapt, arăta prea tânăr ca să se bărbierească cum trebuie.

— O să presupun că toată lumea ştie deja povestea, spunea Shalev. Femeie necunoscută, strangulare, Catedrala Armenească.

Ceilalţi încuviinţară. Zisky scosese de undeva un carneţel cu coperte de piele şi îşi lua conştiincios notiţe.

— Criminaliştii au trimis deja nişte probe la muntele Scopus, deci sper să primim ceva până diseară. La fel şi cu autopsia – am vorbit cu Abu Kabir să se mişte cât de repede pot.

— Avram Schmelling habar n-are ce-i aia repede, murmură Namir.

Shalev ignoră comentariul.

— În primul rând trebuie să identificăm victima. Asta e prioritatea numărul unu. Trebuie să aflăm şi care e motivaţia individului. Victima nu avea nici acte, nici portofel. Să fi fost oare un jaf? Oare ucigaşul avea ceva cu ea? Sau pur şi simplu s-a nimerit să fie la locul nepotrivit în momentul nepotrivit şi să-l înfurie cumva?

— Dar o motivaţie religioasă? întrebă Ben-Roi. Era într-o catedrală până la urmă.

— Se poate, răspunse Shalev. Categoric se poate. Deocamdată nu putem exclude nimic. Ucigaşul…

— Sau ucigaşa.

Vocea era a lui Zisky: moale, educată, efeminată chiar. Vocea unui poponar, se gândi Ben-Roi. Judecând după privirile pe care i le aruncau ceilalţi poliţişti şi ei gândeau la fel.

— Ucigaşul ar putea fi o femeie, adăugă Zisky, ridicându-şi privirea din carneţel. Nu ştim sigur dacă e bărbat sau nu. Nu încă.

Pincas şi Peres zâmbeau. Amos Namir părea gata-gata să răbufnească.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? Din câte am auzit, victima avea peste două sute de kilograme. Cum dracu' ar fi putut o

femeie…

— E un punct de vedere valid, spuse Shalev, făcându-i semn lui Namir să se liniştească. Deocamdată trebuie să avem în vedere toate posibilităţile. Deci, oricine ar fi bărbatul sau femeia care a făcut asta, e foarte posibil că va încerca să ucidă din nou. Trebuie să ne grăbim, domnilor. Ştiu că nu e uşor, că jumătate din echipă încă mai lucrează la cazul studentului ucis, dar trebuie să ne descurcăm cumva.

Nimeni nu spuse nimic. Kishle nu avea niciodată suficiente resurse. Era o realitate pe care o acceptaseră de mult cu toţii.

— Cum merge cu camerele de supraveghere? întrebă Moshe Peres.

Oraşul Vechi era împânzit de camere de supraveghere, peste trei sute în total, camere care le permiteau poliţiştilor să urmărească absolut tot ce se întâmpla pe cei mai sfinţi şi mai contestaţi doi kilometri pătraţi din lume. Oricând apărea vreun incident, camerele erau primele care erau cercetate.

— Cea de deasupra tunelului de pe strada Patriarhiei Armene Ortodoxe a filmat victima chiar înainte de ora şapte, răspunse Pincas. Mai era cineva în spatele ei, dar ploua atât de tare, că nu se vede mai nimic, nici în imaginea prelucrată pe calculator. Ar putea să fie ucigaşul sau, la fel de bine, ar putea să fie altcineva.

— Dar camerele dinspre Poarta Zion? întrebă Peres. Nu sunt îndreptate tot spre intrare?

— Sunt prea departe, răspunse Pincas. Nu se vede nimic, mai ales că ploua atunci. Încercăm să refacem traseul victimei, să aflăm de unde şi pe unde a intrat în Oraşul Vechi, dar o să dureze ceva.

— Camerele din cartier? întrebă Shalev.

— Încă mai verificau filmările când am plecat, răspunse Ben-Roi. Nava spunea că o să mai dureze cel puţin două ore.

Shalev dădu din cap, răsucindu-şi o tresă între degete.

— OK atunci, haideţi să ne împărţim sarcinile. Uri, ocupă-te în continuare de camere, vezi ce mai poţi găsi… Vreau să ştiu tot ce e de ştiut despre traseul victimei din clipa în care a intrat în Oraşul Vechi. Când primiţi filmările din cartier, tu şi Schwartz vă puteţi uita şi peste ele. Cine e de gardă la supraveghere acum?

— Talmon, rosti Pincas.

— Spune-i să trimită doi dintre oamenii lui. Trebuie să ne mişcăm repede.

— Deja l-am întrebat. Zice că n-are pe nimeni.

— Atunci spune-i să găsească pe cineva. Dacă nu vrea să facă ce i se cere, să vină încoace şi să mi-o spună personal.

Ben-Roi zâmbi. Zâmbiră cu toţii. Leah Shalev era calmă de obicei, mai ales în comparaţie cu Yigal Dorfmann, investigatorul care se ocupa de cazul studentului *yeshwa* ucis. Dorfmann era un mare ticălos, care nu se mai sătura să pună beţe în roate. Însă când Shalev se înfuria, putea sta cot la cot cu cei mai mari ticăloşi.

— Vreau poliţişti în uniformă care să meargă din uşă în uşă în jurul catedralei şi în tot Cartierul Armean, continuă. Mulţi poliţişti în uniformă. Moshe?

— Mă ocup de asta, spuse Peres.

— Kletzmann listează nişte poze acum, aşa că poţi să le iei cu tine când plecaţi. Şi, Uri, dacă reuşiţi să prindeţi ceva imagini cât de cât acceptabile de pe camerele de supraveghere, luaţi-le şi pe alea.

Pincas încuviinţă.

— Amos, uită-te peste dosarele vechi şi nerezolvate. Vezi dacă găseşti ceva care să semene cu cazul nostru. Şi spune-le informatorilor tăi să fie cu ochii în patru.

Namir încuviinţă şi el.

— Ai ceva informatori armeni?

— Vreo doi.

— Vorbeşte şi cu ei. Nu se ştie niciodată, poate a auzit cineva ceva.

— Tocmai am vorbit cu un armean pe care îl cunosc, interveni Ben-Roi, aplecându-se în faţă. E proprietarul tavernei, ştie tot ce mişcă. A spus că e sigur că nimeni din comunitatea lor n-ar fi făcut aşa ceva.

Shalev se gândi o clipă.

— Trebuie să păstrăm deschise toate variantele, rosti ea după o vreme. Chiar dacă nu e nici un armean implicat direct, s-a întâmplat în cartierul lor şi cineva trebuie să ştie ceva. Dar ai dreptate, trebuie să luăm în calcul toate variantele.

Ridică paharul de cafea de pe birou şi luă o înghiţitură, lăsând în urmă un semicerc de ruj roşu aprins. În orice altă zi, Ben-Roi n-ar fi dat atenţie rujului. În dimineaţa asta însă, îi amintea de gura plină de sânge a victimei.

— Eu o să mă ocup de victimă atunci, spuse, scuturând din cap ca să alunge imaginea.

— Da, aprobă Shalev. Vreau să ştiu cine e, de unde e, ce făcea

în catedrală. Vreau să ştiu tot. Şi vreau să ştiu cât mai repede posibil.

Mai luă o înghiţitură de cafea, privind în jurul camerei. Cu toţii aşteptau în linişte, gata de plecare.

— Şi eu? întrebă Zisky.

Stătea aplecat, ca un căţeluş care aşteaptă să fie scos la plimbare, cu mâinile – moi, de fată – împreunate în jurul carneţelului.

— Şi eu? se maimuţări Pincas, imitând vocea efeminată a tânărului.

Shalev îl avertiză dintr-o privire.

— Deocamdată du-te în cartier şi pune întrebări. Vorbeşte cu câţiva preoţi eventual. Şi mai vorbeşte o dată cu portarul care era în tură azi-noapte. A dat deja o declaraţie, dar e destul de vagă. După ce termini, întoarce-te la secţie şi o să lucrezi cu Arieh.

— Să nu vă pupaţi, murmură Pincas.

— Du-te dracu', zise Ben-Roi.

Shalev se ridică de la birou.

— OK, domnilor, să ne apucăm de treabă. Presa vuieşte deja despre crimă, aşa că vreau rezultate. Rapid.

Bătu din palme şi se ridicară cu toţii, trăgând cu zgomot scaunele pe podeaua de linoleum. Chiar înainte de a ieşi, Ben-Roi fu chemat înapoi în birou. I se făcu semn să închidă uşa.

— Mersi că l-ai măritat pe ăla cu mine, rosti, aşezându-se din nou.

Leah Shalev îşi strângea pumnul într-un fel anume când o supăra ceva, gest pe care îl făcu şi acum.

— Gura, Arieh. Asta e genul de glumă pe care ar face-o neanderthalienii ăia de Pincas şi Namir, dar de la tine mă aştept la mai mult.

— Haide, Leah. Tipul e poponar. Ce naiba caută în linia întâi la Kishle?

— Ţin minte oameni care s-au întrebat acelaşi lucru când am venit aici, spuse Shalev, aşezându-se cu zgomot înapoi în scaun.

Era adevărat. O femeie investigator la Kishle – singura din tot Ierusalimul – fusese prilej de consternare pentru mulţi, inclusiv pentru Ben-Roi. „Floare de pus la geam”, aşa se exprimase atunci. Momeală pentru cei care militau pentru egalitatea între sexe.

— Nu e acelaşi lucru, zise.

— Zău?

— Suntem o instituţie dură într-un loc la fel de dur. *Tu* poţi să te descurci.

— Şi el nu?

— Uită-te la el, fir-ar să fie! E clar că e…

Shalev lovi cu pumnul în masă.

— Gura! spuse din nou. Am o femeie moartă în mijlocul unui lăcaş sfânt şi un psihopat care umblă liber pe străzi, n-am destui oameni pentru toate astea, Gal nu mă slăbeşte deloc – ultimul lucru de care am nevoie acum e un proces de hărţuire din cauza orientării sexuale. Nici măcar nu ştim dacă e…

— Un *noshech kariot?*

— Du-te naibii, Arieh. Ce face şi ce nu face în afara secţiei nu ne priveşte pe nici unul dintre noi. Deocamdată trebuie să lucraţi împreună. Cu toţii.

Ben-Roi mormăi ceva.

— Ce-ai zis?

— Am înţeles.

— Sper că ai înţeles, Arieh. Sper sincer. Oricum ne-am întins prea mult la vorbă.

Ben-Roi se abţinu să nu facă o glumă despre cum acelaşi lucru se putea spune, probabil şi despre anusul lui Zisky.

— Are recomandări bune de la Lod, continuă Shalev şi de la academie. Printre cele mai bune recomandări pe care le-am văzut până acum despre cineva. Şi e entuziast – a cerut singur să fie transferat aici ca să poată fi în mijlocul acţiunii. Ştii şi tu că secţia noastră nu are tocmai reputaţia de a fi deschisă şi înţelegătoare cu anumite lucruri. Are în schimb ceva curaj.

Îşi trecu o mână prin păr şi se legănă în scaun.

— Tot el a cerut să lucreze cu tine.

Ben-Roi ridică privirea.

— De ce naiba ar face asta?

— Haide, Arieh. A citit despre ce-ai făcut în cazul Shamir, când ai salvat-o pe arăboaica aia din incendiul din Mauristan. Te admiră. Dumnezeu ştie de ce, dar te admiră. Aşa că mai scuteşte-l, bine? Încurajează-l puţin.

— OK, OK, spuse Ben-Roi, ridicând amândouă mâinile. Am înţeles, suntem tovarăşi. Făcu o pauză. Dar nu în sensul ăla.

Shalev nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Ieşi afară, nemernicule. Şi adu-mi rezultate.

Ben-Roi se ridică şi ieşi din birou.

— Şi, dacă vrei să ştii, strigă Shalev după el, academia spune că a fost unul dintre cei mai buni studenţi Krav Maga pe care i-a avut vreodată. E un băiat dur. Să nu uiţi să o suni pe Sarah! Poţi să-ţi iei o pauză de câteva minute!

Ben-Roi străbătea deja coridorul. Nu dădu nici un semn că o auzise.

VANCOUVER, CANADA

De fiecare dată când se îmbăta, Dewey McCabe se gândea la Denise Sanders de la resurse umane. De fiecare dată când se gândea la Denise Sanders de la resurse umane, se simţea trist şi furios că ea refuza să iasă cu el în oraş. Şi, de fiecare dată când se simţea trist şi furios, simţea şi o sete ilogică de răzbunare.

În dimineaţa asta – trecuse de ora două – se simţea foarte beat, foarte trist, foarte furios şi extrem de răzbunător. Aşa că, în timp ce se clătina pe strada Burrard după ce băuse vreo şapte ore în Doonins Irish Pub, pe strada Nelson, se hotărî să treacă pe la birou şi să lase un rahat pe biroul lui Denise Sanders.

Planul începu să se destrame din prima. Ajunse la turnul de beton al companiei Deepwell Gas and Petroleum fără nici o problemă, dar când împinse uşile rotative, descoperi că erau încuiate, fiindcă era ora două dimineaţa. Prin urmare, trebui să-l cheme pe unul dintre paznicii de noapte, care păru destul de circumspect, deşi Dewey îi arătă permisul de acces. Evident, fiindcă Dewey era beat cui. O clipă crezu că salvase situaţia prostindu-l pe paznic cum că ar avea de trimis un e-mail urgent, dar când văzu că paznicul intră după el în lift, se resemnă cu gândul dezolant că nu îşi va putea duce planul la îndeplinire de data asta.

Ca să nu se facă de râs, Dewey merse cu liftul până la departamentul de IT de la etajul şase şi, cu paznicul care încă îl urma, se aşeză la birou şi îşi porni computerul.

— Trebuie să fie o urgenţă, spuse paznicul, care purta turban şi era chiar mai gras decât Dewey.

— Ihm, răspunse Dewey.

Nu avea chef de conversaţie fiindcă abia putea scoate două vorbe. Dură puţin până porni sistemul de operare, apoi ecranul deveni albastru şi apăru o fereastră de log-in. Îşi scrise numele de utilizator şi parola deweysbigcock69 – scotocind în minte după numele cuiva căruia i-ar fi putut trimite un e-mail. În mod ciudat, parola îi fusese respinsă. Presupuse că făcuse o greşeală, apoi încercă din nou. Aceeaşi problemă.

— S-a întâmplat ceva, domnule? întrebă paznicul, care stătea destul de aproape, ceea ce părea să-l deranjeze pe Dewey.

— Nici o problemă, murmură Dewey, încercând şi nereuşind să se logheze a treia oară.

Se gândi puţin, apoi îşi înclină scaunul şi se aplecă în faţă ca să ascundă cât mai mult din ecran. Scrise repede numele de utilizator şi parola lui Denise Sanders, pe care le ştia fiindcă era una dintre cele trei persoane din birou cu drepturi de administrator de sistem şi de care se folosea ca să îi verifice în fiecare zi e-mailul, ca nu cumva să-i scrie nenorocitului de Kevin Speznik. Parola fu acceptată imediat.

Dewey începea să se trezească. Ieşi din contul lui Sanders şi-ncercă din nou să intre în contul lui, tot fără rezultat. Încercă apoi contul lui Kevin Speznik, pe care de asemenea îl ştia. Şi contul lui Speznik era blocat, ceea ce era dubios, fiindcă Speznik era şi el administrator.

— Poţi să te dai puţin mai în spate? spuse, făcându-i semn paznicului, care mirosea a ceva arome exotice şi începea deja să-l calce pe nervi. E o problemă şi trebuie să...

Nu mai termină fraza, ci se scărpină în creştet şi aruncă o privire ceasurilor înşirate pe celălalt perete. Arătau ce oră era la fiecare din cele şaisprezece sedii ale companiei din toată lumea. Era 2.22 în San Diego, 4.22 în Houston, 5.22 în New York, mult prea devreme ca să dea de cineva la birou. Sau prea târziu în alte părţi. 10.22 în Londra, totuşi. Ceva mai bine. Ridică receptorul şi formă un număr, apoi îi ceru operatoarei din Londra să-l conecteze cu Rishi Taverner de la departamentul de IT. Apelul intră direct în căsuţa vocală. Fir-ar!

— S-a întâmplat ceva, domnule? repetă paznicul, al cărui miros exotic era încă foarte persistent, deşi se retrăsese câţiva paşi mai în spate.

Dewey nu răspunse. Sună în Frankfurt, unde apelul intră din nou în căsuţa vocală, apoi, mergând spre est, sună în Tel-Aviv. Administratorul de sistem era în pauza de prânz.

— Al dracului dacă mai lucrează cineva, mormăi, luând din lista de numere următoarea extensie pentru Delhi.

Aici dădu de un tip pe nume Parvind, care vorbea ca un actor din filmele alb-negru de epocă şi care îi spuse că şi ei aveau probleme cu conturile de administrator. Următoarele trei apeluri dezvăluiră probleme similare în Kuala Lumpur, Hong Kong şi Adelaide. Mintea lui Dewey începea să se limpezească. Îşi scoase mobilul şi căută în agendă un număr, apoi porni apelul. Şeful lui, Dale Springer. Telefonul sună de unsprezece ori până când Springer răspunse:

— Da.

Vocea era groasă, adormită, ca şi când ar fi venit de undeva de sub apă.

— Dale, sunt Dewey. Nu pot să intru.

— Uh. Ce?

— Nu pot să intru.

O pauză nedumerită, apoi:

— Şi ce vrei să-ţi fac? Culcă-te pe o bancă în parc. Dumnezeule, cât de…

— Nu pot să intru în sistem, îl întrerupse Dewey. Sunt la birou şi nu pot să intru în sistem. Nici Speznik nu poate. La fel şi administratorii din celelalte sedii. Conturile normale n-au nici o problemă. Numai administratorii.

Linişte, apoi un zgomot de aşternuturi răvăşite făcut de cineva care se dădea jos din pat. Când Springer vorbi din nou, păru mult mai treaz.

— Diagnostic.

Şeful folosea mereu cuvinte tâmpite ca ăsta. Se uitase prea mult la Star Trek probabil.

— Diagnostic, spuse Springer, ceva mai tare.

Apoi, înainte ca Dewey să apuce să răspundă:

— Cineva ne-a spart reţeaua.

— Aşa se pare.

— Mama ei de treabă!

Apoi lucrurile începură să se mişte rapid. Foarte rapid. Douăzeci de minute mai târziu, Springer era deja la birou – i se vedeau pantalonii de pijama pe sub blugi – urmat de un şir de manageri, inclusiv de Alan Cummins, preşedintele consiliului de administraţie al companiei Deepwell. Dewey lucra de opt ani la companie, dar nu mai fusese niciodată în aceeaşi cameră cu Cummins. Acum, dintr-odată, privea chiar peste umărul lui.

— Dă-i afară, mârâi Cummins. Dă-i afară pe toţi.

— Nu e chiar atât de uşor, domnule, spuse Springer. Se pare că sunt singurii care au drepturi administrative diferite de la cel mai înalt nivel.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Pe scurt, ei sunt Dumnezeu, spuse Dewey, care se simţea foarte treaz de treaz, având în vedere că în urmă cu nici o oră fusese mort de beat. Ei controlează tot sistemul. Pot face orice, pot merge oriunde, pot să vadă absolut orice.

— Conturi? E-mail-uri?

— Orice.

— E-mail-urile mele?
Dewey încuviinţă.
— Hristoşii şi dumnezeii!
— Probabil au făcut rost de utilizatorul şi parola cuiva şi le-au folosit ca să intre în fişierul SAM, spuse Springer, părând impresionat. Apoi, tot ce au avut de tăcut a fost să copieze fişierul, să-l treacă printr-un program de recuperare a parolelor…
Alan Cummins respira greu.
— Un atac de tip dicţionar, un algoritm Rainbow Table…
Cummins lovi cu pumnul în masă, ratând la milimetru tastatura lui Dewey.
— Gura! Taci din gură şi dă-i afară!
— Nu putem să-i dăm afară, domnule, insistă Dewey.
Se simţea bine, ca şi cum ar fi jucat rolul principal într-un film SF. Un Bruc. E Willis sau şi mai bine, un Steven Seagal.
— Ei deţin controlul. Tot ce putem face e să închidem întreg sistemul.
— Atunci fă-o! urlă Cummins. Dacă ecologiştii află o fracţiune din…
Se opri, deschizând şi închizând pumnul.
— Domnule, ca să putem închide sistemul, toţi angajaţii din toate sediile trebuie să se delogheze, explică Springer. Compania trebuie să-şi înceteze absolut toată activitatea.
Cummins se trase cu mâinile de păr.
— O să pierdem milioane întregi, gemu. Milioane întregi.
Încăperea era plină de oameni, strânşi cu toţii în jurul biroului lui Dewey, inclusiv paznicul de noapte, cel care mirosea a arome exotice şi care încă mai era prin preajmă, deşi nu avea nici un motiv şi stătea chiar în spatele lui Cummins, cu o mână pe tocul de la armă, ca un pistolar fără chef. Nimeni nu spunea nimic.
— Domnule? întrebă Dewey.
Cummins încă se mai trăgea de păr.
— Domnule?
Trecură câteva secunde, apoi preşedintele consiliului de administraţie al companiei Deepwell Gas and Petroleum lăsă să-i scape un oftat plin de ciudă şi îşi coborî mâinile.
— Fă-o, spuse. Închide-l. Pe tot.
În timp ce Dewey se întindea după telefon, ecranul din faţa lui se schimbă dintr-odată din albastru-deschis în roşu-aprins. O pauză, apoi apăru un şir de litere albe care se învârtiră puţin, ca nişte frunze bătute de vânt şi se aşezară în final în cinci cuvinte

care umplură întreg ecranul: AŢI INTRAT ÎN PROGRAMUL NEMESIS.

Dewey McCabe nu reuşi să-şi stăpânească un zâmbet. Ce se întâmpla aici era mult mai interesant decât să se uşureze pe biroul lui Denise Sanders.

IERUSALIM

Detectivii de la Kishle lucrau în câteva cămăruţe la parter, de cealaltă parte a clădirii faţă de biroul lui Leah Shalev. Înainte avuseseră birouri la primul etaj, dar cu doi ani în urmă secţia se reorganizase şi, spre nemulţumirea generală, cu toţii fuseseră mutaţi aici.

În secţie se intra printr-o uşă scundă, din spatele clădirii. Ben-Roi se opri aici şi o sună din nou pe Sarah. De data asta îi răspunse la telefon. Încă era supărată pe el fiindcă o lăsase baltă, dar nu la fel de tare ca mai devreme, aşa că discuţia fu destul de civilizată, spre surprinderea amândurora. Partea bună a lucrurilor era că bebeluşul – sau „Bubu”, cum îşi porecliseră viitorul copil – era sănătos, sau sănătoasă şi Sarah se programase din nou la control peste şase săptămâni. Ben-Roi nu se obosi să-şi noteze ora şi data – Sarah urma să îi amintească de asta cel puţin o dată pe săptămână până în ziua respectivă.

— Te rog să nu uiţi programul pentru ziua de mâine, mai spuse Sarah.

„Mâine” era sâmbătă, ziua liberă a lui Ben-Roi şi îi promisese că o va vizita în apartamentul ei din Rehavia – apartament care fusese al lor – şi o va ajuta să decoreze camera copilului.

— Bineînţeles că n-o să uit, spuse.

— Degeaba îmi spui „bineînţeles”, tot mi-e greu să te cred.

Ben-Roi mormăi şi recunoscu că lumea nu se putea baza pe el. Urmă o pauză, iar apoi Sarah vorbi din nou, cu o voce mai blândă, mai intimă:

— Bubu se mişcă mult astăzi. Parcă ar face gimnastică înăuntru.

Ben-Roi zâmbi şi se rezemă de una dintre unităţile de aer condiţionat lipite de clădire, lângă uşa care ducea la birourile detectivilor.

— I se vedea atât de bine faţa la ecograf! spuse Sarah. Ochii, nasul. Cred că o să fie un băiat foarte chipeş sau o fată foarte frumoasă.

— Doamne-ajută că seamănă cu maică-sa, atunci.

Se auzi un chicotit gros, amuzat. O clipă, Ben-Roi îşi imagină că Sarah avea să rostească ceva drăguţ. Dacă ar fi zis ceva drăguţ, atunci şi el ar fi răspuns la fel. Nu mai făcuseră asta de

multă vreme. În schimb, ea îi spuse doar să aibă grijă de el şi să nu uite de întâlnirea de a doua zi, apoi închise. Ben-Roi oftă, privindu-şi telefonul. Deşi făcea pe durul – un *sabara* tipic, cum îi spunea tot timpul sora lui – adevărul era că îi era dor de Sarah. Şi nu doar fiindcă îi purta fiul, sau fiica. Uneori se întreba dacă n-ar fi putut încerca din nou să fie împreună. Pentru o clipă îi trecu prin minte ideea nebunească de a-i cumpăra nişte flori, după care să se urce în maşină şi să-i facă o surpriză. Doar o clipă. Apoi, scuturând din cap ca şi când şi-ar fi spus: „Nu fi ridicol, ce naiba!”, strecură telefonul înapoi în husă şi intră în clădire.

Bibi Kletzmann îşi cunoştea meseria. Când Ben-Roi ajunse la birou şi îşi porni computerul, fotografiile cu femeia moartă îl aşteptau deja acolo. Erau câteva duzini de cadre luate din cât mai multe unghiuri, inclusiv cadre apropiate cu chipul femeii. Nu era o privelişte drăguţă, dar nici nu erau la vreun concurs de miss. Alese una şi o copie într-un folder separat.

Pe computerul lui se mai aflau alte două obiecte care aveau de-a face cu cazul, aşezate pe tastatură. Unul era un bileţel de la Dov Zisky cu numărul lui de celular „în caz că ai nevoie”. Celălalt era punga de probe cu cererea pentru bibliotecă pe care o găsise în buzunarele victimei, în catedrală. Ben-Roi să-i dea la o parte bileţelul de la Zisky şi îşi concentră atenţia asupra celeilalte hârtii.

Ar fi fost fantastic dacă permisul ar fi fost completat, fiindcă în afară de dată şi de titlul şi autorul cărţii solicitate, cititorii trebuiau să-şi scrie de regulă şi numele. Spaţiul respectiv era gol, prin urmare cererea nu folosea prea mult ca pistă de investigaţie. Era totuşi un punct de plecare. Ben-Roi o întoarse în mâini, amintindu-şi cuvintele pe care i le repeta mentorul său, bătrânul comandant Levi, de fiecare dată când începea o nouă investigaţie. „Să construieşti un caz, Arieh, e la fel cum ai forja un lanţ. Începi cu crima şi cu un indiciu, apoi uneşti zalele, una după alta, indiciu după indiciu, iar lanţul se lungeşte şi se tot lungeşte până te conduce la criminal. Dacă forjezi un lanţ solid, atunci vei avea un caz solid.”

Cererea de bibliotecă era prima za din lanţ. Ben-Roi se întrebă unde avea să ajungă.

— Ştie cineva de la ce bibliotecă e asta? întrebă, ridicând bucata de hârtie.

În cameră mai erau încă doi detectivi, Yoni Zelba şi Shimon

Lutzisch, amândoi lucrând la cazul studentului *yeshiva* care fusese înjunghiat. Lutzisch nu pusese în viaţa lui piciorul în vreo bibliotecă. Zelba, pe de altă parte, devora cărţile una după alta. Se apropie şi luă cererea din mâna lui Ben-Roi.

— Biblioteca Naţională, spuse fără urmă de ezitare. În Givat Ram.

Ben-Roi încuviinţă, luă înapoi cererea şi căută online biblioteca, unde găsi şi un număr de telefon. Luă legătura cu cineva de la relaţii cu cititorii, explică situaţia şi trimise o fotografie cu femeia ucisă, avertizându-l pe bărbatul de la celălalt capăt al firului că nu era o imagine prea plăcută. Două minute mai târziu avea deja un nume: Rivka Kleinberg. Evreică, după nume. Oricum, nu armeanca. Ben-Roi notă numele. Al doilea indiciu.

— E jurnalistă, spuse bibliotecarul, al cărui nume era Asher Blum şi care părea cutremurat, după sunetul vocii – ceea ce era de aşteptat, având în vedere starea cadavrului. Venea des la bibliotecă. Cred că lucra la *Ha'aretz.*

Numele ei nu îi spunea nimic lui Ben-Roi, dar el citea de regulă *Yedioth Ahronoth.* Scrise şi asta. Al treilea indiciu.

— Ai vreo informaţie de contact?

Bibliotecarul îi dădu adresa lui Kleinberg, precum şi adresa de e-mail, numărul de telefon de acasă şi data naşterii – avea cincizeci şi şapte de ani. Nu avea înregistrat nici un număr de telefon mobil...

— Deşi sunt sigur că am văzut-o folosind unul. Întotdeauna trebuia să-i atragem atenţia să nu-l mai folosească în sala de lectură. Nu trecuse pe nimeni ca persoană de contact.

— Ştii când a venit ultima oară? se interesă Ben-Roi.

— Săptămâna trecută, sunt sigur, răspunse bărbatul. Am văzut-o în sala de lectură generală, folosea unul din cititoarele de microfilme. Nu ştiu dacă vreunul dintre colegii mei a mai văzut-o de atunci. Aş putea să întreb.

— Te rog, spuse Ben-Roi.

Notă ceva, apoi întrebă:

— Ştii cumva la ce se uita pe cititor?

Ceva din arhiva de ziare a bibliotecii, se pare, deşi bibliotecarul nu putu să-i spună exact ce. Era păcat. Uneori, detalii aparent nesemnificative, ca un titlu de ziar, erau suficiente pentru a rezolvat un caz. Ben-Roi îşi dădu numărul de telefon în eventualitatea că ar mai fi apărut ceva, îi mulţumi şi

închise. Afară, pe coridor, Amos Namir stătea lângă un răcitor de apă. Ben-Roi notă numele victimei şi celelalte informaţii pe o bucată de hârtie, îi făcu semn să vină şi îi dădu hârtia. Namir plecă să transmită informaţiile mai departe, iar Ben-Roi îl sună pe Natan Tirat, un prieten jurnalist care lucra la *Ha'aretz.* Cei doi făcuseră armata împreună, în brigada Golani şi păstraseră legătura, aranjând între ei ca Ben-Roi să-i dea câte un pont din când în când, iar Tirat să-l informeze ori de câte ori prindea vreun zvon interesant, ceea ce se întâmpla cam o dată pe săptămână. „Jurnaliştii sunt detectivi care ştiu gramatică", obişnuia să glumească Tirat.

— Sigur că o cunosc, spuse când Ben-Roi pronunţă numele Rivkăi Kleinberg. Lucra la noi. De ce întrebi?

Ben-Roi ezită. Ştia că Leah Shalev şi comandantul Gal sperau ca presa să nu afle încă povestea, dar presa avea să afle oricum. Era mai bine să-i spună ce se întâmplase.

Îi spuse lui Tirat ce se întâmplase, pe scurt, suficient cât acesta să-şi facă o idee.

Nu pot să spun că nu mă aşteptam la asta, spuse Tirat după ce Ben-Roi încheie. Rivka nu era prea simpatizată.

— Ce vrei să spui?

— Era reporter de investigaţie şi îşi lua meseria în serios. Foarte în serios. Găsea tot felul de chestii pe care alţii voiau să le facă uitate. Şi-a făcut o grămadă de inamici. Oameni importanţi.

Ben-Roi se aplecă puţin. Conversaţia începuse să îi stârnească interesul.

— Poţi să-mi dai un nume?

Tirat râse a pagubă.

— Cu cine vrei să încep? Mai ţii minte scandalul Meltzer?

Cum ar fi putut cineva să uite ce s-a întâmplat atunci? Toată afacerea fusese pe prima pagină a ziarelor cu câţiva ani în urmă. Câţiva oficiali făcuseră zeci de milioane de shekeli din piese furate de la un consorţiu de companii de construcţie finanţate din Rusia. Acum, vinovaţii putrezeau în celule în Maasiyahu.

— Rivka a descoperit povestea asta?

— Da. Şi povestea cu IDF-ul. Înregistrările video cu violurile Hamas. Scandalul cu finanţele de la Likud. Chestia aia cu mâncarea pentru copii otrăvită din... când a fost oare? 2003. Şi aşa mai departe. Palestinieni, refugiaţi, liberali, conservatori, militari, politicieni... cred că a reuşit să enerveze absolut pe toată lumea. Sincer, mă mir că a rezistat atât.

— Ţii minte dacă a ameninţat-o cineva?

Acelaşi râs.

— Primea cam două ameninţări pe zi. Centralistele ţineau scorul. Cred că recordul a fost de vreo douăzeci de ameninţări după ce a scris ceva despre un *tzadik* din Mea Sharint.

Ben-Roi începu să bată cu pixul în birou. Sperase să mai elimine din suspecţi, dar se părea că jumătate din Ierusalim şi din Teritoriile Ocupate aveau un motiv pentru crimă.

— Spuneai că a lucrat la voi.

— Au concediat-o acum vreo doi ani. Poate trei.

— De ce?

— Era imposibil să lucrezi cu ea. Nesimţită. Certăreaţă. Făcea urât de tot dacă editorii îi schimbau vreun cuvânt din articole. Începea să urle. Ceea ce nu era o problemă atâta timp cât venea cu articole bune. Dar spre sfârşit…

— Nu mai scria articole bune?

— Nu-i vorba de asta, avea o nouă pasiune… începuse s-o atragă teoria conspiraţiei.

Se auzi zgomotul unei brichete, apoi o respiraţie adâncă – Tirat îşi aprinsese o ţigară News.

— Noi, reporterii, aveam un nume pentru oamenii ca ea, continuă după o pauză. Vânători de umbre. Jurnalişti care văd conspiraţii şi muşamalizări peste tot. Un reportaj nu e doar un reportaj dincolo de povestea care se vede trebuie să fie ceva care nu se vede. O conspiraţie, ceva sinistru. Evident, dacă vrei să fii un reporter bun, trebuie să găseşti şi lucrurile care nu sunt evidente din prima, iar Rivka era foarte bună la asta, mai ales când era mai tânără. În ultimul timp însă, Rivka se aştepta să găsească ceva fenomenal şi apoi căuta dovezi şi fapte, în loc să pornească de la fapte şi să vadă unde ajunge, cum e normal, începuse să aibă tot felul de idei şi venise cu două articole care ne-au creat tot felul de probleme. Adică, toată lumea ştie că Liebermann e un nemernic şi jumătate, dar nu cred că ar fi în stare să organizeze un atentat la *Haram al-Sharif.*

Din experienţele avute cu extrema dreaptă israeliană, Ben-Roi nu era chiar atât de sigur de asta, dar nu comentă.

— Oricum, şefii au decis că Rivka era un risc prea mare şi au concediat-o. Mi-a părut rău când am auzit şi n-am fost singurul. Era enervantă uneori, dar când prindea câte ceva, era ca o rachetă Exocet. Nimeni nu era în stare să scrie un articol atât de profund ca Rivka Kleinberg. Nu îi era teamă de nimeni şi de

nimic. Unii ziceau că ceea ce face ea e sinucidere curată.
Ben-Roi îşi lua notiţe.
— Unde s-a angajat după aceea? întrebă. La alt ziar?
— Nici un ziar n-a vrut s-o angajeze, spuse Tirat. Nici unul dintre ziarele naţionale cel puţin. Crease prea multe probleme. Am auzit că lucra la o revistă de campanie în Jaffa. Ştii genul: pretenţioasă, extremă stângă, tiraj de vreo zece exemplare.
— Poţi să-mi dai vreun nume?
— Stai puţin.
Se auziră mai multe voci. Tirat îi întreba pe ceilalţi reporteri din birou. Trecu mai bine de un minut până se întoarse.
— Se numeşte *Matzpun ha-Am,* spuse. *Conştiinţa Naţiunii.* Ceea ce mă face să cred că am fost prea generos când le-am estimat tirajul. Au sediul pe Rehov Olei Tziyon.
Ben-Roi află o adresă, un număr de telefon şi numele editorului revistei. Mordechai Yaron.
— Şi, în cazul în care te interesează, nu cred că mai avea vreo rudă. Părinţii ei s-au sinucis. S-au gazat singuri. Ironic, dacă stai să te gândeşti că supravieţuiseră Holocaustului. A scris un articol despre asta. Probabil de-asta era atât de ciudată.
— Fraţi? Surori? Iubiţi?
— N-am auzit nimic de genul. Cred că avea o pisică.
Ben-Roi îi ceru lui Tirat să se intereseze şi să vadă dacă mai poate afla ceva. Apoi decise că deocamdată avea destule informaţii şi se pregăti să încheie convorbirea.
— Să-mi comunici dacă mai afli ceva, spuse.
— Iar tu să-mi telefonezi dacă se mai întâmplă ceva interesant.
Ben-Roi îi mulţumi şi închise. Un minut mai târziu, Tirat îl sună din nou:
— Am uitat un lucru care ar putea sau nu să fie relevant, spuse. Imediat după ce Rivka a plecat, am avut o discuţie cu Yossi Bellman, redactorul adjunct, care mi-a spus că dintre toate ameninţările pe care le primise, doar două reuşiseră să o sperie. Amândouă au fost acum câţiva ani, deci e posibil să n-aibă nici o legătură, dar…
— Continuă, spuse Ben-Roi.
— O ameninţare era de la refugiaţii din Hebron. Scrisese un articol despre un grup paramilitar de refugiaţi care ieşeau noaptea pe străzi şi împuşcau tineri arabi. I-au aflat adresa de acasă şi au început să-i trimită cutii cu gloanţe şi carne stricată.

Asta a păţit şi Baruch Goldstein. N-ai cum să nu iei în serios aşa ceva.

Ben-Roi îşi lua iarăşi notiţe.

— Cealaltă?

— Cealaltă ameninţare a fost imediat după scandalul Meltzer, de la nişte ruşi care dăduseră mită de milioane ca să obţină nişte contracte în domeniul construcţiilor. După articolul scris de Rivka, evident că nu s-a mai semnat nici un contract. Se pare, ruşii făceau parte din *Russkaya Mafya.* Se zvonea că puseseră o recompensă pe capul ei. Asta a speriat-o rău de tot. S-a întâmplat acum trei, patru ani… N-ar fi avut de ce să aştepte atât, aşa că probabil n-are legătură. M-am gândit să-ţi spun totuşi.

Tirat închise, lăsându-l pe Ben-Roi singur cu notiţele lui. Lanţul începea să crească – şi, după toate aparenţele, să se încâlcească.

LUXOR

Trecuse deja de ora prânzului când Khalifa şi Sariya ajunseră în sfârşit înapoi în Luxor, venind dinspre est, pe drumul care ducea la aeroport. La semaforul de la intersecţia străzilor El-Karnak şi Al-Mathari, Khalifa deschise brusc uşa şi coborî.

— Ne vedem la secţie, spuse. Trebuie să vorbesc cu cineva.

Trânti uşa şi o luă pe El-Karnak. După cincizeci de metri, Sariya îl văzu că se întoarce şi intră într-un magazin de dulciuri. Ieşi câteva minute mai târziu, ţinând în mână o pungă de hârtie, dar între timp semaforul se schimbase şi Mohammed Sariya plecase deja.

„Totul s-a schimbat.” De fiecare dată când Khalifa trecea prin centrul oraşului, gândul îl însoţea ca o umbră. „Nimic nu mai e la fel.”

Egiptul se schimbase, bineînţeles. Regimul Mubarak căzuse şi fusese urmat de un nou guvern. Însă Luxorul începuse să se schimbe cu mult înainte ca revoluţia din ianuarie să răstoarne pentru totdeauna situaţia politică din ţară. Înainte, Luxorul fusese un amalgam de clădiri acoperite de praf şi străzi încâlcite şi greu de navigat, dovadă a unei planificări urbane dezastruoase – sau mai degrabă dovadă că nu existase niciodată vreun plan. În schimb, în ultimii câţiva ani, oraşul începuse să se schimbe radical. Noul guvernator voia să-l salubrizeze şi să-l modernizeze şi exact asta începuse să facă, fără să-i pese câţi bani se cheltuiau. Lărgea drumuri, instala sisteme performante de control al traficului, demola clădiri vechi şi le înlocuia cu altele noi. Monstruozitatea roz de opt etaje care fusese noul palat de iarnă fusese demolată, Midan Hagag se pavase, esplanada Karnak era acum remodelată şi toată zona Corniche el-Nil se afla în curs de a fi nivelată şi coborâtă până la fluviu şi amenajată pentru pietoni.

Dar schimbarea cea mai dramatică era fără îndoială şantierul care trecea în linie dreaptă prin tot oraşul, între Karnak la nord şi Templul Luxor la sud. Era un şanţ lat de o sută de metri, care se întindea pe aproape trei kilometri, urmând să dezgroape drumul pavat străjuit de statui cu sfincşi care legase odinioară cele două temple. Dintre toate clădirile care fuseseră sacrificate pentru ca şanţul să poată înainta, în special două aveau o oarecare

importanţă pentru Khalifa: vechea secţie de poliţie de lângă Templul Luxor şi blocul din beton gri în care el şi familia sa locuiseră înainte.

Khalifa nu ducea dorul secţiei, nu după toate neplăcerile prin care trecuse acolo. Pe de altă parte, gândul la fosta sa casă – şaisprezece ani de amintiri şi de întâmplări, de râsete şi lacrimi, de bucurie şi durere, pierduţi doar pentru ca turiştii veniţi din Occident să aibă ce să fotografieze – îi frângea inima şi acum. Khalifa iubise dintotdeauna patrimoniul istoric al ţării sale; dacă n-ar fi fost constrâns de nevoile financiare să se înroleze în poliţie, ar fi lucrat probabil la Serviciul de Antichităţi. Acum însă, pentru prima oară în viaţă, detesta vechile artefacte. Mii de oameni îşi pierduseră casele şi pentru ce? Nişte statui cu sfincşi care nici măcar nu fuseseră dezgropate bine, dintre care mai mult de jumătate erau imitaţii din beton. Era o nebunie. Nebunia puterii. Şi, ca peste tot în Egipt – ca peste tot în lume cei care nu aveau nici o putere trebuiau să sufere.

Intră pe Sharia Tutankhamon, o stradă îngustă care trecea pe lângă biserica ortodoxă coptă a Fecioarei Maria. La nici o sută de metri, strada şi biserica se deschideau abrupt într-un teren plat, plin de gunoaie. La dreapta şi la stânga se întindea Aleea Sfincşilor, un şanţ adânc de şase metri care brăzda întreg oraşul, ca urma lăsată de un avion prăbuşit. Aici, ca şi în alte câteva locuri, şanţul nu fusese săpat în întregime, lăsând un mal de pământ pe care se putea trece în partea cealaltă. Khalifa merse în faţă, până la Sharia Ahmes şi se îndreptă spre o clădire şubredă, cu vopseaua scorojită, obloanele sparte şi o cruce coptă pictată deasupra uşii. Deasupra intrării era o pancartă pe care scria: „Fundaţia pentru Copii Handicapaţi Bunul Samaritean”. Urcă scările şi intră.

În hol, Khalifa găsi un băiat căţărat pe o motocicletă Dayun. Băiatul stătea cu spatele cocoşat şi cu picioarele îndoite şi se bâţâia înainte şi înapoi, scoţând sunete asemănătoare cu ale unui motor. Khalifa căută în pungă şi scoase o ciocolată pe care i-o dădu băiatului.

— O caut pe Demiana, spuse. Demiana Barakat.

Băiatul se uită la ciocolată, apoi, fără nici un cuvânt, coborî de pe motocicletă, îl luă de mână pe Khalifa şi îl conduse printr-o altă uşă într-o sufragerie enormă. Acolo se aflau mai mulţi copii, unii în scaune cu rotile, alţii jucându-se pe jos, iar alţii întinşi pe o canapea, uitându-se la desene animate la un televizor alb-negru.

Un tânăr aşezat la o masă dădea de mâncare unui bebeluş care nu avea braţe.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— O caut pe Demiana.

Tânărul arătă cu capul către o uşă de la capătul sufrageriei:

— Acolo.

Khalifa îi oferi punga de hârtie şi îi dădu de înţeles că voia ca dulciurile să le fie împărţite copiilor, apoi se îndreptă spre uşă, încă ţinându-l de mână pe băiatul cocoşat. Uşa era întredeschisă.

Khalifa o împinse uşor. Înăuntru, o femeie slabă, eu părul înspicat şi cu o cruce de aur la gât, stătea cu coatele rezemate pe un birou încărcat şi cu capul în mâini. Când ridică privirea, Khalifa văzu că avea ochii roşii în spatele ochelarilor cu rame de aur.

— Yusuf, spuse, străduindu-se să zâmbească. Ce surpriză plăcută!

— Nu e un moment potrivit?

— Nu e niciodată un moment bun. Intră, intră.

Femeia îşi scoase ochelarii şi îşi şterse ochii, apoi îi făcu semn lui Khalifa să intre. Băiatul intră şi el.

— Helmi, du-te afară şi joacă-te pe motocicletă.

Băiatul rămase unde era, aşa că femeia se apropie şi îl despărţi cu blândeţe de Khalifa.

— Hai, du-te. Fii copil cuminte. Du-te şi pleacă într-o aventură.

Îl sărută pe creştet şi îl conduse înapoi în sufragerie, apoi se întoarse în cameră şi închise uşa.

— Ce i-ai dat? întrebă, aşezându-se înapoi la birou.

— O ciocolată.

Femeia zâmbi.

— Îi plac oamenii care îi fac cadouri. Se ataşează de ei. Te rog, ia loc. Vrei ceai? Cafea?

— E în regulă, *shukran*, spuse Khalifa, aşezându-se pe celălalt scaun de la birou. Îmi cer scuze de deranj.

— Nu fi prostuţ. Mă bucur să te văd. Întotdeauna mă bucur să te văd. A trecut prea mult timp.

Khalifa şi Demiana Barakat se cunoşteau de multă vreme. De la unul din primele cazuri la care lucrase după ce fusese transferat în Luxor, din Giza, când avusese de-a face cu comunitatea coptă din oraş, iar Demiana fusese omul de legătură între poliţie şi copţi. Pe lângă faptul că avea în grijă Fundaţia Bunul Samaritean şi alte şase organizaţii caritabile,

femeia făcea parte din consiliul municipal şi edita şi un ziar local. Dacă exista cineva care cunoştea comunitatea coptă mai bine decât Demiana Barakat, Khalifa nu îl întâlnise încă.

— Ce mai face Zenab? întrebă Demiana.

— Bine, răspunse Khalifa. Mult mai bine. Este…

Ezită, gândindu-se ce ar mai putea adăuga. Nu reuşi să găsească nimic, aşa că dădu uşor din cap şi schimbă subiectul.

— Ceva noutăţi cu biserica?

— Încă ne mai luptăm, deşi ştim deja cum o să se termine totul. Problema este când, nu dacă.

La fel ca şi vechea secţie de poliţie şi apartamentul lui Khalifa, biserica Fecioarei Maria urma să fie demolată pentru a face loc Aleii Sfincşilor.

— Cel puţin clădirea asta e în siguranţă, rosti Khalifa.

— Nu pentru mult timp. Demiana ridică o bucată de hârtie. Asta a venit de la biroul guvernatorului. Ne-au redus fondurile la jumătate. Ar putea la fel de bine să ne închidă cu totul. Pot găsi bani să sape un şanţ în lungime de trei kilometri, dar când vine vorba de nişte copii neajutoraţi… îşi scoase ochelarii şi se şterse din nou la ochi. Băiatul care te-a condus, Helmi, e la noi aproape de când s-a născut. Nişte voluntari l-au găsit când era doar un bebeluş. Părinţii l-au lăsat într-o groapă de gunoi, dacă îţi vine să crezi. Ce-o să facem cu el? Vocea începea să i se îngroaşe. E o lume atât de crudă, murmură. Atât de crudă. Dar tu ştii asta deja, nu-i aşa, Yusuf?

— Da, spuse Khalifa. Da, ştiu.

O clipă se priviră în ochi. Apoi Demiana respiră adânc şi îşi lăsă mâinile pe masă, cu palmele în jos, arborând dintr-odată o atitudine practică.

— Oricum, sunt sigură că n-ai venit aici ca să mă asculţi cum mă plâng. Ce pot să fac pentru tine?

Khalifa se foi puţin în scaun. Auzind problemele grave cu care se confrunta, nu i se părea deloc potrivit să-i ceară ajutorul. Demiana îşi dădu seama la ce se gândea bărbatul şi zâmbi.

— Haide, Yusuf. Ne cunoaştem de multă vreme. Ce e?

— Nu contează, murmură Khalifa. Poate să…

— Yusuf!

— OK, OK. Voiam să te întreb ceva legat de comunitatea coptă.

Demiana îşi împreună mâinile pe birou.

— Întreabă-mă.

— Ştii tot ce se petrece. Ai auzit de vreo activitate anticreştină? Ceva atacuri? Acte de vandalism?

— Copţii sunt atacaţi tot timpul. Ştii şi tu asta. Săptămâna trecută, un bărbat din Nag Hammadi…

— Nu în Egiptul de Mijloc, o întrerupse Khalifa. Prin părţile astea. Pe lângă Luxor.

Femeia miji ochii.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

Khalifa îi spuse despre fermă şi despre puţul otrăvit.

— Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi vărului fermierului, mai spuse. Omul crede că e mâna cuiva din satul învecinat, dar căpetenia aşezării spune că n-a auzit nimic de aşa ceva. Mă întrebam dacă problema e locală sau se întinde mai departe de Luxor.

Demiana se lăsă pe spate în scaun, jucându-se cu crucea de argint de la gât. Deasupra, un ventilator de tavan se învârtea încet, iară să schimbe prea mult temperatura ridicată din cameră.

— N-am auzit nimic, spuse Demiana după o pauză mai lungă. Ştii şi tu cât de încordată e situaţia din nord, dar, mulţumesc lui Dumnezeu, aici lucrurile au fost liniştite întotdeauna. A fost acel *shaykh* care umbla din sat în sat şi ţinea predici, Omar cumva…

— Abd-el Karim, o ajută Khalifa.

— El e. Întotdeauna făcea probleme, deşi ţin minte că avea neînţelegeri mai degrabă cu evreii decât cu creştinii. Şi a mai fost un incident acum vreo două luni, un băiat care lustruia pantofi a fost aruncat în Nil. Era creştin copt şi el, dar cred că mai degrabă a fost vorba de bani decât de religia lui.

Demiana se opri, învârtind crucifixul în mână. În cealaltă cameră, un copil începu să plângă cu suspine puternice, care păreau să cutremure întreaga clădire.

— Nu-mi vine nimic în minte, spuse în cele din urmă. Suntem o comunitate mică, aşa că avem întotdeauna grijă, mai ales după atentatul de la biserica din Alexandria şi revoltele de la Imbaba. Dar până acum n-am avut niciodată probleme ca în Farshut sau în alte locuri şi în nici un caz n-au existat violenţe. Există musulmani care nu vor să aibă de-a face cu noi şi există oameni din comunitatea noastră care nu vor să aibă de-a face cu musulmanii, dar în general ne înţelegem destul de bine cu toţii. Se mai uită urât cineva din când în când, dar nu avem alte probleme. Ah şi vor să ne demoleze biserica, dar demolează şi

moschei, aşa că nu cred să fie vreo chestiune religioasă la mijloc.

— Doar prostia celor care ne conduc, spuse Khalifa.

— De acord.

Se auzi o bătaie în uşă şi tânărul de mai devreme anunţă că funcţionarii de la Banca Misr urmau să sosească în câteva minute.

— Cerem un împrumut, explică Demiana. Nu cred că o să ni se aprobe toate celelalte bănci ne-au refuzat până acum – dar trebuie să încercăm oricum. Îmi pare rău, trebuie să te las.

Khalifa dădu din mână.

— Trebuie să mă întorc la secţie oricum, zise el.

Se ridicară şi se întoarseră în cealaltă cameră. Suspinele veneau de la bebeluşul fără braţe, care era sprijinit de capătul uneia din canapele, ca o păpuşă uriaşă stricată. „O fată”, se gândi Khalifa, deşi nu putea fi sigur. Demiana se aplecă şi o ridică în braţe. Aproape imediat, suspinele se transformară în gemete înăbuşite. O legănă puţin, apoi i-o puse în braţe tânărului şi îl conduse pe Khalifa afară. Băiatul cocoşat era căţărat din nou pe motocicletă, cu gura pătată de ciocolată. Când îi văzu, coborî şi îl luă din nou de mână pe Khalifa.

— Te superi dacă te rog să-i întrebi şi pe alţii? spuse Khalifa în timp ce se îndreptau spre ieşire. Vezi dacă cineva ştie ceva.

— Sigur că nu. O să te ţin la curent.

Se opriră în uşă. Afară porni o rafală bruscă de vânt care umplu aerul cu spirale de praf şi murdărie.

— Mi-a părut bine să te văd, Demiana şi îmi pare rău că aveţi necazuri.

— Nu-ţi fă griji, spuse Demiana. O să ne descurcăm cumva. Dumnezeu va avea grijă de asta.

Nu cu mult timp în urmă, Khalifa ar fi crezut-o imediat. Acum însă, nu mai era atât de sigur. Vechea lui casă nu era singurul lucru care se prăbuşise în ultimele luni.

— O să trimit e-mailuri la câţiva oameni, spuse Khalifa. O să văd dacă pot să fac ceva.

— Mulţumesc. Şi, te rog, spune-i lui Zenab că ne gândim la ea.

Ezită, apoi făcu un pas spre el.

— Yusuf, vreau să ştii…

Khalifa ridică o mână ca s-o oprească, apoi şi-o eliberă pe cealaltă din strânsoarea băiatului, se lăsă pe vine şi îl luă de după umeri.

— Crezi în magie, Helmi?

Nici un răspuns.

— Vrei să-ţi arăt?

O încuviinţare slabă. Khalifa îl privi în ochi şi scoase discret batonul de ciocolată Mars pe care îl păstrase ca să-l mănânce în drum spre secţie, apoi îl aduse în spatele băiatului.

— *Abracadabra,* şopti, prefăcându-se că scoate ciocolata din urechea lui Helmi.

Băiatul râse fericit. Încă mai râdea când Khalifa ieşi din clădire şi porni în jos pe stradă, gândindu-se că ăsta era, probabil, unul din cele mai triste sunete pe care le auzise vreodată.

IERUSALIM

Ben-Roi mai dădu trei telefoane înainte să plece spre apartamentul unde locuise Rivka Kleinberg.

Prima dată telefonă la sediul *Matzpun a-Am,* revista din Jaffa la care lucrase Rivka. Răspunse un robot, aşa că lăsă un mesaj cu numărul de telefon mobil şi rugămintea să îl contacteze cineva cât mai repede.

Apoi telefonă la El-Al. Rucsacul pe care îl găsiseră în catedrală sugera că femeia ori se pregătea să plece undeva, ori tocmai se întorsese – după toate aparenţele fusese pe punctul de plecare, din moment ce hainele din rucsac erau curate. Printre haine, Ben-Roi găsise o pereche de ciorapi elastici noi, într-o pungă nedeschisă, deci probabil plănuise să zboare undeva cu avionul – mama lui Ben-Roi nu pleca niciodată cu avionul fără să-şi ia o pereche de ciorapi antiembolism. Erau câteva duzini de companii aeriene de verificat, asta dacă bănuiala cu El-Al nu avea să se confirme! El-Al era compania naţională a Israelului şi era cel mai bine să înceapă de acolo. Vorbi cu cineva de la biroul principal, explică situaţia şi îi rugă să verifice dacă i-au vândut vreun bilet Rivkăi Kleinberg.

În fine, îi telefonă lui Dov Zisky. Apelul intră direct în căsuţa vocală.

— Zisky, sunt Ben-Roi. Am aflat numele victimei – vreau să-i verifici e-mailul, telefonul de acasă şi telefonul mobil. Ţi-am lăsat toate informaţiile pe birou. Ezită, întrebându-se dacă mai avea rost să adauge ceva, să-l încurajeze puţin, cum îl rugase Leah Shalev. Nu îi stătea în fire, aşa că încheie cu un salut scurt. Ne vedem mai târziu. Se pregăti să închidă, apoi ridică din nou telefonul la ureche. Dacă tot eşti prin zonă, vorbeşte cu arhiepiscopul Petrossian. Armen Petrossian. Am vorbit cu el mai devreme şi spune că nu ştie nimic, dar merită să mai încerci o dată. Sunt curios ce poţi să scoţi de la el. Ezită încă o dată, apoi murmură: Noroc!

Închise, îşi îmbrăcă haina şi plecă.

Apartamentul Rivkăi Kleinberg era într-un bloc la colţul străzilor Ha-Eshkol şi Ha-Amonim, la o aruncătură de băţ de agitaţia pestriţă a pieţei Mahane Yehuda Shuk. Ben-Roi se lipi de o patrulă care mergea în aceeaşi direcţie şi coborî chiar înaintea

pieţei, apoi intră pe sub arcadele acoperite. Era vineri, aşa că locul era aglomerat până la refuz. Toată lumea se grăbea să-şi facă proviziile de dinainte de Sabat: fructe, legume, carne, peşte, măsline, brânză, *challah, halva* – fiecare raft era înconjurat de cumpărători care se împingeau unii în alţii, majoritatea haredimi în haine negre. De-a lungul timpului fuseseră trei atentate cu bombă aici şi totuşi mulţimile reveneau de fiecare dată. De ce nu? Aici erau cele mai bune şi mai proaspete produse din întreg Ierusalimul.

Se opri la un brutar şi cumpără două *burekas* şi un *sofganiot,* apoi se strecură prin piaţă şi ieşi de partea cealaltă. Când ajunse la blocul de apartamente de la capătul străzii Ha-Eshkol o clădire de trei etaje, fără nimic deosebit, cu balcoane acoperite de plante şi o cafenea la parter – terminase de mâncat şi-şi potolise foamea.

Lângă uşa de sticlă şi oţel a blocului era un panou de interfon, sub o *mezuzah* de mărimea unui trabuc. Ben-Roi îşi şterse mâinile pe blugi şi se apropie. Unele sonerii aveau etichete cu nume alături, altele nu. Nu găsi nicăieri numele Rivka Kleinberg. Apăsă pe soneria lângă care scria „Davidovich – Administrator”.

— Ken.

Vocea era a unui bărbat, probabil în vârstă.

— Domnul Davidovich?

— Ken.

— *Shalom.* Sunt detectivul Arieh Ben-Roi de la secţia…

— În sfârşit!

— Pardon?

— V-am sunat acum patru zile. *She’elohimya’a zora* – Doamne, ajută-ne! Dacă poliţia îşi face treaba în halul ăsta, nu mă mir că toată ţara se duce de râpă.

Ben-Roi nu avea habar despre ce vorbea bătrânul.

— Am venit pentru doamna Rivka Kleinberg.

— Ştiu, nu trebuie să-mi spui! Bătrânul avea o voce exasperată. Aşteaptă, îţi dau drumul imediat.

Interfonul se închise. Se auzi un zgomot de uşă care se deschide, apoi paşi care se târau de-a lungul unui coridor şi zdrăngănit de încuietori. Uşa se deschise şi Ben-Roi se trezi faţă în faţă cu un om scund, cu un început de chelie, purtând un cardigan, un *yarmulke* alb şi papuci de casă. Purta o insignă pe care scria „Votaţi Shas”, deşi până la alegeri mai era destul timp.

— Deci? De ce a durat atât? se răsti.

— Cred că e o greşeală, zise Ben-Roi. Sunt aici fiindcă…

— Ameninţările. Ştiu. Eu v-am chemat pe voi. Ţii minte? *Oy vey!*

Ben-Roi se străduia să îşi dea seama ce se întâmplă.

— Cineva a ameninţat-o pe doamna Kleinberg?

— Ce?

— Aţi sunat la poliţie fiindcă cineva a ameninţat-o pe doamna Kleinberg.

— Ce naiba spui, *dafook!* Kleinberg m-a ameninţat pe mine! A spus că o să pună pe cineva să mă omoare, nebuna dracului! Sunt administrator, e treaba mea să păstrez curăţenia. Dacă mâţa ei îşi face nevoile pe coridor, e dreptul meu să mă plâng. Poc! În mijlocul podelei! Un rahat mare cât pumnul meu! Dacă aş fi avut un pistol, aş fi…

— Doamna Kleinberg a fost ucisă azi-noapte, rosti Ben-Roi.

Asta îi închise gura bătrânului.

— I-am găsit cadavrul azi-dimineaţă. Abia acum am aflat adresa.

Bătrânul stătea ţintuit locului, clipind, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt.

— Cât pumnul meu, reuşi să articuleze. Chiar în mijlocul coridorului.

Ben-Roi spuse că vrea să vadă apartamentul victimei. Cu un mormăit, administratorul plecă să aducă legătura de chei de rezervă, apoi se întoarse, apăsă un întrerupător de lumină cu cronometru de pe perete şi îl conduse pe Ben-Roi la etaj.

— Era o femeie dificilă, spuse în timp ce urcau. Nu vreau să fiu nerespectuos şi îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, dar era o femeie dificilă. Locatarii n-au voie cu animale de casă, e scris şi în contract. Dar am lăsat-o în pace. I-am spus doar să o ţină în apartament. Dacă nu-i dă drumul pe-afară, nu zic nimic, aşa i-am spus. Doar ca să mă trezesc cu un rahat pe coridor. Şi când m-am dus la ea, s-a enervat groaznic! Doamne, cum s-a enervat! Ce vocabular! „Naiba în sus, naiba în jos! Vezi-ţi naibii de treabă!” Să-i fie ruşine. Jalnic. Dezgustător. Cu tot respectul.

Ajunseră la ultimul etaj. Davidovich apăsă un alt întrerupător şi merse la o uşă din celălalt capăt al etajului, oprindu-se în drum ca să-i arate lui Ben-Roi locul exact în care pisica lui Kleinberg se uşurase.

— Cât pumnul meu, mormăi.

Uşa avea un vizor şi două încuietori, amândouă cu broaşte,

una în mijloc şi una mai sus. Administratorul încercă o cheie în broasca de sus, îşi dădu seama că nu era cea care trebuia, alese alta şi începu să o întoarcă.

— Stai puţin.

Ben-Roi apucă mâna administratorului şi îl trase un pas mai în spate. Văzuse ceva pe jos, o bucată scurtă de băţ de chibrit, de mai puţin de un centimetru, aşezată pe podea cu un capăt rezemat de uşă. Se aplecă şi îl luă între degete. Poate nu însemna nimic, dar din ce îi spusese Natan Tirat, Kleinberg avea destule motive să fie paranoică. Iar metoda băţului de chibrit era o şmecherie renumită de asigurare: un băţ de chibrit băgat între uşă şi toc la plecare, pus în aşa fel încât să cadă dacă altcineva intră în locuinţă până te întorci.

— Ai deschis uşa asta în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— Eşti nebun? strigă administratorul. După discuţia pe care am avut-o? Nu m-am apropiat de femeia aia nenorocită!

— Mai are cineva cheile?

— Sincer, nu cred. Am avut destul de furcă până să-mi dea cheia asta. „Doamnă Kleinberg, i-am zis, sunt administrator, scrie în contract că trebuie să am o cheie de rezervă în caz de incendiu sau scurgere de gaze...”

Ben-Roi nu mai asculta. Nu găsiseră nici o cheie la locul faptei, deci, era foarte posibil să fi intrat cineva în apartament...

Îşi scoase telefonul şi o sună pe Leah Shalev, căreia îi spuse să trimită criminaliştii cât mai repede posibil. Şi nişte poliţişti în uniformă care să le ia declaraţii celorlalţi locatari. După ce termină, luă cheile şi deschise el uşa, având grijă să nu atingă nimic. Dinăuntru răzbătu imediat un miros greu, de rufe murdare şi nisip de pisică.

— *Oy vey,* murmură Davidovich.

În faţa lor se întindea un hol întunecos, cu podeaua acoperită de linoleum şi câte o uşă întredeschisă de fiecare parte şi, la capăt, o cameră care aducea a sufragerie. O pisică imensă, pestriţă, cu un clopoţel în jurul gâtului, stătea în mijlocul holului. Îi privi fix, apoi dispăru în sufragerie cu un clinchet puternic.

— Aia e mâţa, spuse Davidovich încruntându-se.

Pe perete era un întrerupător. Ben-Roi scoase o batistă din buzunar şi îl apăsă. Privi înainte şi înapoi, după care îi mulţumi administratorului pentru ajutor, intră şi închise uşa. Vocea lui Davidovich se mai auzi un timp de afară, plângându-se de pisici şi contracte şi de cum toată ţara se ducea de râpă.

Ben-Roi observă în primul rând cât de sigur părea apartamentul. În afară de vizor şi de cele două încuietori, uşa mai avea un lanţ, două zăvoare sus şi jos – şi, pregătit pe un raft apropiat, un tub de spray lacrimogen. Era evident că Kleinberg trăise în permanenţă cu teamă în suflet.

Traversă holul, deschizând fiecare uşă cu vârful piciorului. Apartamentul era murdar ca o cocină. Arăta mai degrabă ca şi când ar fi fost aşa de când lumea, deşi era posibil totuşi ca cineva să fi căutat prin lucrurile ei de curând. În bucătărie erau farfurii pline pe jumătate cu mâncare pentru pisici, în baie era o tăviţă plină cu nisip şi excremente, unul din dormitoare avea podeaua acoperită de haine şi celălalt era plin de cutii de carton.

Dezordinea din sufragerie – care servea şi drept birou – era chiar mai mare. Fiecare centimetru pătrat era încărcat cu teancuri peste teancuri de hârtii, cărţi, reviste şi ziare. „Ca un Exocet”, aşa descrisese Natan Tirat stilul jurnalistic al lui Kleinberg. Aparent, acelaşi lucru se putea spune şi despre stilul ei de viaţă. Ar fi avut nevoie de zile întregi să scormonească prin toate lucrurile ei. De săptămâni chiar. Şi asta dacă ar fi adus şi restul echipei.

— *Zayn,* murmură, cercetând dezastrul. Fir-ar să fie!

O uşă din sticlă, cu o uşiţă pentru pisici în partea de jos, se deschidea într-un balcon unde pisica de mai înainte se făcuse ghem pe un şezlong. Lângă uşă era un birou acoperit cu copii xerox şi articole tăiate din ziare, o sugativă cu spatele din piele, un Rolodex, două dicţionare şi încă un dicţionar de sinonime şi o cană de ceramică plină cu pixuri. De asemenea, o imprimantă şi un modem, dar nici un computer. Ben-Roi se aplecă şi se uită sub masă. Nu găsi nici un cablu care să sugereze că aici ar fi existat un computer obişnuit, deci Kleinberg lucrase probabil pe un laptop. O căutare rapidă nu reuşi să scoată la iveală nici un laptop. Fie era îngropat undeva în dezordine, fie fusese trimis la reparat, fie şi aici instinctul îi dădu dreptate, deşi nu avea cum să fie sigur – ucigaşul îl luase cu el, ori din locuinţă, ori de la Kleinberg când o omorâse.

Îşi scoase pixul şi, folosind celălalt capăt, începu să caute printre hârtiile de pe birou, având grijă să nu atingă nimic. Găsi mai multe articole despre comunitatea armeană şi despre Catedrala Sfântului Iosif, un lucru evident relevant, deşi informaţiile păreau destul de generale. Dar şi multe articole despre prostituţie şi industria sexului din Israel, inclusiv câteva

pamflete despre cea mai veche meserie, de la o organizaţie care se numea Hodine pentru Muncitori Emigranţi. Găsi şi câteva numere din *Matzpun ha-Am,* revista pentru care lucrase Kleinberg, un atlas deschis la harta României, hărţi separate ale Israelului şi Egiptului, articole despre o serie de alte subiecte, de la computere sparte la medalii acordate soldaţilor britanici, psihologia copiilor abuzaţi şi proceduri de a turna aurul (erau trei articole despre asta). Nu părea să existe nici o legătură între toate astea, iar dacă exista vreun indiciu în jur, Ben-Roi nu avea idee cum să îl interpreteze. Era ca şi când ar fi căutat un ac într-un car cu fân. Mai rău chiar: ca şi când ar fi căutat acul fără să ştie nici măcar cum arată un ac.

— *Zayn,* spuse din nou.

Cercetă sufrageria încă vreo jumătate de oră, uitându-se prin rafturile înalte până la tavan, ticsite cu hârtii şi articole, apoi trecu la dormitor. Patul era nefăcut şi podeaua era acoperită de haine. Pe noptieră se aflau vreo şase cutii de pastile, iar pe perete era lipit cu scotch un desen stângaci, care înfăţişa o femeie cu părul blond, lung, pictat cu acuarele pe o coală albastru pal.

Pe noptieră erau trei fotografii înrămate în suporturi Perspex. Erau primele fotografii pe care le observă în tot apartamentul, aşa că se aplecă să le vadă mai bine.

Una dintre fotografii arăta un grup de vreo douăzeci de femei tinere. Toate purtau uniformă militară şi chipiu şi zâmbeau larg către aparat – probabil făceau serviciul militar. Rivka Kleinberg stătea în stânga grupului, cu braţul în jurul umerilor unei alte femei, mult mai atractive, care purta ochelari de soare.

Era uşor de recunoscut, chiar dacă era mai tânără; aceeaşi siluetă masivă, acelaşi păr creţ. Pe spatele fotografiei era o dedicaţie: „Pentru draga mea Rivka – Zile fericite!”

Urma o fotografie alb-negru care arăta un bărbat şi o femeie, amândoi tineri, ţinându-se de mână. În spatele lor se vedea marea. Amândoi aveau ochii trişti, întunecaţi – la fel ca mulţi alţi supravieţuitori ai Holocaustului. Presupuse că erau părinţii lui Kleinberg.

A treia fotografie arăta o fetiţă de opt sau nouă ani care zâmbea larg, cu părul castaniu prins în codiţe şi faţa pistruiată. Pe spatele fotografiei era o poezie scrisă cu litere migăloase, atente, de copil, în engleză şi nu în ebraică:

Sally, Carne, Mary-Jane,
Lizzy, Anna, ce-i un nume?
Hannah, Amber, Stella, Lee,
Ascunde-mă, ascunde-mă de lume,
Jenny, Penny, Alice, Sue,
Doar Rachel înseamnă ceva anume.

Ben-Roi se uită la desenul de pe perete, apoi iarăşi la fotografie. Nici desenul şi nici fotografia nu se potriveau cu imaginea pe care şi-o făcuse despre Rivka Kleinberg. Poate merita să se ocupe de ele, să încerce să afle cine era fetiţa. Nu păreau să aibă totuşi vreo legătură cu investigaţia, aşa că mai privi puţin fotografia şi apoi îşi reluă cercetările.

Primul indiciu mai important îl aştepta în bucătărie. În coşul de gunoi mai exact. Era un model cu pedală şi, deşi nu se aştepta să găsească cine ştie ce, îl deschise cu vârful pantofului. Era plin pe trei sferturi cu gunoi: doze de Coca-Cola, un borcan de cafea Elite, o plasă Mr. Zoi mototolită, câteva conserve goale de mâncare pentru pisici. Şi, de asemenea, un bilet de autobuz Egget, folosit. Deşi până acum avusese grijă să nu atingă nimic până nu veneau şi criminaliştii, Ben-Roi era suficient de curios încât să uite de respectiva regulă. Luă biletul şi îl despături. Era datat cu cinci zile în urmă, deci cu patru zile înainte de crimă – un bilet dus-întors spre Mitzpe Ramon, un oraş mort în mijlocul Negevului. Însemna ceva? Nu avea habar, deşi ceva îi spunea că da. Cercetă biletul, apoi îl împături şi îl strecură în buzunar.

Camera de oaspeţi o lăsă la urmă şi, imediat cum intră, Ben-Roi înţelese de ce în sufragerie nu văzuse nici un carneţel.

Toţi reporterii pe care îi întâlnise până atunci aveau carneţele, nu doar ca să îşi ia notiţe la faţa locului, ci şi carneţele cu notiţe mai vechi – la fel ca un detectiv, un reporter trebuia să revină la informaţii mai vechi, să le verifice sau să le confrunte cu altele mai noi. Apartamentul lui Natan Tirat era plin de carneţele; Ben-Roi îşi amintea că prietenul său fusese pe punctul de a divorţa după ce soţia aruncase câteva dintre ele când făcuse curăţenie.

În sufrageria lui Kleinberg însă nu văzuse nici urmă de aşa ceva şi asta fiindcă toate carneţelele erau păstrate în cutiile de carton din camera în care tocmai intrase, aşezate ordonat, într-un contrast total faţă de haosul din restul apartamentului. Notiţele se întindeau pe trei decenii, un rezumat al întregii sale cariere – sute de carneţele, fiecare cu o etichetă pe care era

trecută perioada de când datau informaţiile culese, scrise dintr-un oarecare motiv şi în engleză şi în ebraică. Erau sortate cronologic şi puse în cutii pe ani, deci, dacă ar fi vrut să găsească, de exemplu, notiţele pentru un articol scris în aprilie 1999, ar fi ştiut imediat unde să caute. La început, Kleinberg folosise tot felul de carnete şi caiete – A4, A5, liniate, neliniate, prinse cu capse sau cu spirală. În ultimele două decenii părea să fi rămas la acelaşi tip de carnet, A4, cu coperţi negre, rigide şi rânduri puţine pe pagină.

Cu siguranţă, informaţiile de aici puteau fi de un real folos investigaţiei. Urma să fie nevoie însă de multă, multă muncă până să găsească ceva relevant. Nu doar fiindcă erau atât de multe însemnări, ci şi pentru că erau stenografiate. Bineînţeles, tot ce trebuia făcut urma să fie făcut, însă Ben-Roi era mult mai îngrijorat de ce nu avea să găsească decât de ce găsise deja. Oricât ar fi căutat, nu reuşea să găsească nici o notiţă din ultimele trei luni. Deschise fiecare cutie, cercetă din nou sufrageria şi dormitorul – nimic. Era ca şi când cariera de reporter a lui Kleinberg se terminase brusc cu douăsprezece săptămâni în urmă.

Mentorul său, bătrânul comandant Levi, cel care venise cu ideea analogiei dintre un lanţ şi o investigaţie, avusese încă un moment de inspiraţie în care îi vorbise lui Ben-Roi de „durerea de stomac” – sentimentul pe care îl aveai atunci când ceva nu se potrivea cu restul, sărea în ochi. Bineînţeles, un cadavru sugrumat şi lăsat în mijlocul unei catedrale sărea imediat în ochi, dar durerile de stomac nu erau date de crima în sine, ci de anomalia sau anomaliile care apăreau în timpul investigaţiei. Iar absenţa carneţelelor era o anomalie.

La fel ca şi în cazul laptopului care lipsea, explicaţii se puteau găsi. Instinctul îi spunea însă că notiţele fuseseră luate de ucigaşul lui Kleinberg. Iar asta îi dădea o durere de stomac cruntă, fiindcă un ucigaş care fura carneţele cu stenograme era o cu totul altă specie faţă de unul care strangulase o victimă ca să îi fure portofelul, cheile, laptopul şi telefonul mobil. Nu se lega de restul imaginii pe care şi-o făcuse. Pur şi simplu nu se potrivea. Ben-Roi se rezemă de pervazul ferestrei şi privi afară, lăsând mintea să îi lucreze. Era în acelaşi loc când ajunse şi echipa criminaliştilor, cincisprezece minute mai târziu.

Rămase în apartament încă o jumătate de oră, plimbându-se dintr-o cameră în alta în timp ce criminaliştii cercetau cu

amănuntul sufrageria. Nu se mai găsi nimic care să le trezească interesul, aşa că îşi lăsă colegii să îşi facă treaba în continuare şi se îndreptă spre ieşire. Era deja afară, pe coridor, când una dintre fetele din echipă strigă după el:

— Nu ştiu dacă asta înseamnă ceva.

Se întoarse înapoi în sufragerie şi o văzu stând în faţa biroului lui Kleinberg şi arătând către sugativa cu spatele de piele. Gând Ben-Roi studiase biroul mai devreme, sugativa era aproape îngropată într-un maldăr de hârtii. Acum, maldărul dispăruse.

La început nu observă nimic în afară de câteva liniuţe trase cu pixul şi o pată de cerneală neagră. Se aplecă să vadă mai bine şi abia atunci reuşi să zărească urmele unor caractere rămase în stratul moale, de la ceva ce Kleinberg scrisese pe o altă bucată de hârtie. Majoritatea cuvintelor se vedeau prea slab şi se suprapuneau cu altele, dar unul era indentat mult mai adânc decât celelalte şi deci mai uşor de descifrat. Se repeta de mai multe ori, în cel puţin opt locuri diferite pe sugativă *Vosgi.*

— Arată ca şi când ar fi apăsat stiloul cu toată puterea, spuse fata. Ştii, când te gândeşti la ceva, când chiar te gândeşti la ceva.

Vosgi.

— Ştii ce înseamnă? întrebă Ben-Roi.

Fata scutură din cap.

— Tu?

Ben-Roi făcu acelaşi gest. Cuvântul nu însemna nimic în ebraică. Îşi scoase carneţelul şi îl notă, îşi privi scrisul un moment, apoi ridică din umeri îşi puse la loc în buzunar carneţelul şi porni din nou spre ieşire.

— Şi vezi dacă poţi da cuiva pisica, mai spuse peste umăr.

LUXOR

Khalifa nu cunoştea decât trei oameni înstăriţi. Primul era un prieten din copilărie care dăduse lovitura pe internet. Al doilea era o scriitoare americană, milionară, cu care se împrietenise când femeia vizitase Luxorul pentru a se documenta (voia să scrie o serie poliţistă bazată pe activitatea poliţiei din Luxor – o idee ridicolă). Al treilea era socrul lui, Hosni.

În drum spre centrul oraşului, imediat după întâlnirea cu Demiana Barakat, Khalifa se opri la un internet-cafe şi le scrise primilor doi, explicându-le problema cu care se confrunta Demiana şi întrebându-i dacă puteau s-o ajute cumva. Nu se simţea prea în largul lui făcând asta – era un om mândru şi nu îi stătea în fire să ceară ajutor, mai ales când era vorba de bani. Şi totuşi, nu-şi putea scoate din minte imaginea băiatului cocoşat. Simţea că trebuie să facă ceva.

Cu Hosni nici nu merita să-şi piardă vremea. Era vicepreşedintele celei mai mari companii de uleiuri comestibile din Egipt şi era renumit pentru zgârcenia lui. Buzunarul lui era mai strâns decât liantul care unea pietrele Marii Piramide. Trimise deci cele două e-mailuri, apoi părăsi localul şi coborî pe Corniche el-Nil, întrebându-se dacă să se întoarcă la secţia din El-Awamaia o clădire nouă unde fuseseră mutaţi cu toţii după ce vechea secţie fusese demolată – sau pur şi simplu să meargă acasă.

Până la urmă nu făcu nici una, nici alta. Şeful lui, inspectorul-şef Abdul ibn-Hassani, urma să susţină încă o prelegere interminabilă despre „modernizare” în aceeaşi după-amiază „Noul Egipt, noul Luxor, secţie nouă, poliţie nouă!”, asta urma să spună probabil şi Khalifa n-avea chef de asta. Sora lui Zenab, Sama soţia lui Hosni, tocmai venise cu avionul de la Cairo şi urma să petreacă toată ziua sporovăind despre machiaj şi cumpărături şi bârfind despre celebrităţi, lucru chiar mai puţin interesant decât discursurile lui Hassani.

Prin urmare, Khalifa luă o şalupă, traversă Nilul, luă un taxi până la Deir el-Medina şi urcă în locul lui secret, între stâncile de la jumătatea Qurnului. Venea aici când voia să fie singur, cu adevărat singur, doar el şi gândurile lui, fără nimic şi nimeni altcineva în jur. Locul era o platformă de piatră la baza unei

despicături puţin adânci, cam la jumătatea drumului până în vârf, de unde Valea Regilor se vedea fantastic. Priveliştea se întindea departe, spre nord, unde Nilul se contopea cu terenurile cultivate şi cu deşertul, spre orizont, într-o pată amorfa de culoare. Khalifa descoperise locul cu ani în urmă, când venise pentru prima oară în Luxor şi îşi făcuse un obicei din a se întoarce aici din când în când, mai ales în ultimele luni, când simţise nevoia de calm şi singurătate.

Urcuşul era obositor, mai ales în arşiţa după-amiezii. Când ajunse sus, gâfâia deja. Se căţără pe panta prăfuită de la baza platformei, apoi se prinse cu mâinile de capăt şi se trase în sus, lăsându-se pe spate în umbra despicăturii, cu braţele încrucişate, ochii aţintiţi în depărtare şi inima bătându-i cu putere.

Lucrurile începuseră să se schimbe şi aici, de cealaltă parte a Nilului, la fel ca şi în Luxor. Poate nu atât de repede şi nici atât de drastic, dar se vedea totuşi o schimbare. Aproape toate casele dărăpănate din cărămizi de noroi din vechiul Qurna, care în trecut se îngrămădeau ca nişte ciuperci gigantice la baza dealurilor din jurul Masivului Teban, fuseseră demolate, iar locuitorii fuseseră strămutaţi într-un cartier rezidenţial nou şi anost, spre nord, în El-Tarif, care se vedea undeva în depărtare – rândurile strânse de blocuri arătând mai degrabă a şiruri de barăci militare decât a cămine. Masivul însuşi, care rămăsese neschimbat din timpul faraonilor, era acoperit acum de nişte gherete de pază oribile, din beton, înconjurate de generatoare, antene radio şi reflectoare. Mai jos, chiar în mijlocul Văii Regilor, lucrările la un nou muzeu şi un centru pentru vizitatori erau aproape terminate. Clădirile fuseseră începute în urmă cu doi ani, cu banii donaţi de o corporaţie multinaţională americană şi aveau să fie deschise publicului peste două săptămâni, lucru care îl făcuse pe inspectorul-şef Hassani să nu-şi mai încapă în piele; după toate presupunerile, jumătate din miniştrii guvernului urmau să vină în Luxor la ceremonia de deschidere.

Tot ce ştia sau îşi amintea, toate locurile cunoscute şi panoramele şi punctele de referinţă se schimbau în timp. Şi el se schimba odată cu ele. Simţea asta. Yusuf Khalifa cel care cu şaisprezece ani în urmă răsese cu atâta poftă când descoperise locul secret, nu mai semăna deloc cu Yusuf Khalifa cel care stătea din nou aici.

Totul se schimbă în timp, bineînţeles, dar esenţa rămâne aceeaşi, ca o fundaţie. Khalifa se simţea ca şi când propria

fundaţie crăpase şi începuse să alunece la vale. În ultima vreme, avea momente în care nu se mai recunoştea. Gândurile negre, accesele de furie bruscă şi de neînţeles, sentimentul tot mai des de neputinţă, frustrare şi vinovăţie.

Înainte nu era aşa. În trecut, indiferent cu ce greutăţi se confruntase – şi fuseseră destule mersese înainte şi refuzase să se lase doborât. Dar acum… Li se demolase casa, lui Attia i se otrăvise fântâna, Demiana nu mai avea fonduri, iar băiatul cocoşat de pe motocicletă… înainte n-ar fi lăsat asemenea lucruri să îl întristeze. Erau cruzimile de zi cu zi ale vieţii şi nimic mai mult. Acum însă, fiecare părea să mai adauge o crăpătură la o fundaţie care se surpa deja. Toate se surpau, una după alta. Se întrebase de multe ori dacă ăsta era motivul pentru care începuse să vină aici din ce în ce mai des: nu pentru linişte şi tihnă sau pentru timpul petrecut de unul singur, cu gândurile lui, ci pur şi simplu fiindcă se bucura să simtă ceva trainic înjur.

Desfăcu capacul sticlei de apă Baraka pe care o cumpărase de pe drum şi sorbi o înghiţitură, apoi îşi aprinse o ţigară şi se trase şi mai în spate, la umbră. Înainte şi un pic spre stânga putea vedea, în depărtare, ruinele din cărămizi de noroi de pe Dealul lui Thoth. Spre dreapta erau alte ruine, ale „popasului” unde cei care construiseră mormintele cu mii de ani în urmă se opreau în drumul spre sau dinspre Valea Regilor. Ca o gheretă de pontaj antică. Suprafeţele stâncilor de prin părţile locului erau acoperite încă de desenele scrijelite de săpătorii de morminte, zeci şi zeci de inscripţii, semne de mii de ani ale unor vieţi care fuseseră la fel de reale ca şi a lui, iar acum se pierduseră în negura istoriei.

Unul dintre desene era chiar lângă capul lui Khalifa: trei cartuşe – Horemheb, Ramses I, Seti I – scrijelite în peretele calcaros de cineva care se semnase „Scribul lui Amun, Pay, fiul lui Ipu”. Lângă ele era un număr într-un cerc – 817a – lăsat în urmă de egiptologul ceh Jaroslav Cery, care catalogase inscripţiile în anii ’50 ai secolului XX.

Khalifa se gândise de multe ori la acest fiu al lui Ipu. Cine fusese? Ce fel de om? Avusese fraţi, surori? O soţie, copii? Nepoţi? Fusese fericit sau trist? Slab sau puternic? Sănătos sau bolnav? Trăise mult sau murise de timpuriu? Atâtea întrebări. Atâtea lucruri care se pierduseră. O viaţă de om redusă la câteva semne scrijelite pe un perete de stâncă.

Se gândea din ce în ce mai mult la cât de trecătoare erau lucrurile. Cât de puţin conta totul. Pay fusese şi el un om odată,

un om la fel ca el. Avusese şi el povestea lui, plină de întâmplări şi emoţii şi relaţii şi schimbări. Fusese bebeluş, apoi copil, apoi bărbat şi, poate, soţ şi tată. Fusese atâtea lucruri. Avusese o poveste atât de bogată. Iar apoi, dintr-odată, povestea se încheiase şi tot ce mai rămăsese din ea era o inscripţie micuţă şi arsă de soare. Bucăţi, asta rămânea până la urmă din orice. Şi, oricâte bucăţi ai fi adunat, cu fraze şi paragrafe, nu aveai să mai regăseşti niciodată întreaga poveste. Nu aveai cum să cunoşti omul despre care se povestea. Nu aveai cum să îi mai aduci înapoi. Dispăruseră. Şi gata.

Khalifa trase adânc din ţigară şi îşi scoase portofelul. Înăuntru era un buzunar de plastic, iar acolo era o fotografie: Khalifa, soţia sa, Zenab şi cei trei copii: Batah, Ali şi micul Yusuf. Echipa Khalifa, aşa îşi spuneau în glumă. Fotografia fusese făcută chiar aici cu vreo doi ani în urmă – se strânseseră cu toţii laolaltă şi Khalifa ţinuse aparatul de fotografiat în faţă, ceea ce explica unghiul puţin înclinat. Râseseră cu toţii, mai ales Khalifa, care îl ţinea pe Ali în poală şi abia reuşea să îşi ţină echilibrul. Alunecase o clipă după ce făcuse fotografia şi el şi Ali se rostogoliseră în jos, pe panta acoperită de grohotiş, ceea ce îi făcuse să râdă şi mai tare.

Râdeau atât de mult atunci.

Privi fotografia, apoi o sărută şi o ascunse la loc în portofel. Apoi se lăsă pe spate şi lăsă privirea să i se piardă în peisajul arid şi pârjolit de soare.

IERUSALIM

Când Ben-Roi ajunse înapoi la Kishle, Dov Zisky era la birou, aplecat ca un fel de *Talmid hakham.* Yoni Zelba şi Shimon Lutzisch erau plecaţi undeva, aşa că înăuntru nu rămăseseră decât ei doi.

— Ceva progrese? întrebă Ben-Roi, aruncându-şi haina pe cuier şi aşezându-se la biroul lui.

— Nu neapărat, răspunse Zisky. Şase orizontal e al naibii. Ben-Roi deschise gura, gata să întrebe de ce naiba Zisky rezolva cuvinte încrucişate când aveau o crimă de investigat. Apoi îşi dădu seama că fusese o glumă şi scoase un mormăit amuzat. Puştiul avea voce care amintea de Dana International, dar – de ce să nu recunoască? – măcar avea simţul umorului. Aveai nevoie de asta dacă făceai parte din poliţia din Israel. Dacă nu aveai simţul umorului, ajungeai un cinic morocănos şi plictisitor, ca Amos Namir. Şi nimeni nu voia asta.

— Cum stăm, deci?

Zisky se răsuci în scaun şi îşi deschise carneţelul cu coperte de piele.

— Am găsit numărul de telefon mobil al victimei. Are abonament la Pelephone. Le-am spus să ne dea o listă cu toate apelurile din ultimele şase luni. La fel cu telefonul fix de la Bezeq şi cu contul de Gmail. Toate se închid pentru Sabat, aşa că nu cred să primim ceva cel puţin până duminică.

Ben-Roi mormăi din nou, dar nu insistă. Ordinea firească a lucrurilor asta era, cel puţin în partea lor de lume – chiar şi o investigaţie a poliţiei putea să aştepte o zi.

— Şi Enclava? Ai găsit ceva interesant pe-acolo? întrebă, citind în fugă titlurile de pe prima pagină a ziarului *Yedioth Ahronoth* pe care îl cumpărase când venise dinspre apartamentul lui Kleinberg: scandaluri şi corupţie la guvern, negocieri pentru pace care se împotmoliseră, Hapo-el Tel-Aviv pierduse oribil ultimul meci din Champions League nimic nou.

— Nu prea multe, răspunse Zisky. Portarul care era în tură azi-noapte n-a mai avut nimic de spus în plus faţă de ce declarase deja: victima a intrat pe poartă cam pe la 19.00, crede că a mai văzut pe cineva intrând după ea, dar, din păcate, vorbea la telefon cu soţia şi nu era atent. Oricum, nu a putut să dea nici o

descriere. Sper să aflăm ceva mai multe de pe camerele de supraveghere.

— Sper şi eu, spuse Ben-Roi.

— A zis că a mai văzut-o şi înainte.

Ben-Roi îşi ridică privirea.

— La fel au spus şi alţii. Aparent, venea destul de des în Enclavă în ultimele două, trei săptămâni.

Ben-Roi împături ziarul şi deveni atent.

— Spune-mi mai multe.

— Păi, tipul de ieri-seară a zis că a mai venit de cel puţin două ori înainte. Alt portar a spus că a văzut-o de patru sau de cinci ori. Mai e un preot, îl cheamă…

Se uită în carneţel după nume. Ben-Roi dădu din mână în semn că nu conta.

— În fine, a declarat că a văzut-o la câteva slujbe şi de dimineaţă şi de după-amiază. Crede că aştepta pe cineva, dar nimeni nu îşi aminteşte să o fi văzut cu altcineva. Poliţiştii încă mai merg din uşă în uşă – poate află ei ceva.

Ben-Roi încuviinţă, bătând cu degetele în masă.

— Am vorbit şi cu arhiepiscopul Petrossian, spuse Zisky.

— Şi?

— Nu am stat de vorbă decât un sfert de oră, deci n-a fost neapărat o conversaţie detaliată. Spune că nu-i vine să creadă că cineva din comunitatea lui ar face aşa ceva, dar îi pare rău că nu are cu ce să ne ajute.

— Îl crezi?

Zisky ridică din umeri.

— Era clar supărat de toată treaba. I se vedea în ochi. Am avut impresia…

— Că minţea?

— Mai degrabă… că era altceva la mijloc. Ceva ce nu-mi spunea. Nimic sigur, doar o bănuială.

„Instinct feminin”, îşi spuse Ben-Roi. Îşi păstră gândul pentru el.

— Are un alibi?

— Spune că a stat toată seara în apartamentele lui, dar n-am găsit încă pe nimeni care să confirme asta.

Zisky îşi ridică o mână şi începu să se joace cu una dintre agrafele care îi ţineau *yarmulke-le* în loc.

— Pot să mă interesez dacă vrei. Să găsesc ceva informaţii despre trecutul lui.

— Fă-o şi vezi ce poţi să afli şi despre asta.

Ben-Roi căută în buzunar şi aruncă pe birou biletul de autobuz Egged pe care îl găsise în apartamentul lui Kleinberg. Zisky veni şi îl ridică, împrăştiind în jur un miros vag de aftershave.

— Kleinberg l-a folosit acum cinci zile, spuse Ben-Roi. Până la Mitzpe Ramon. Sunt curios ce făcea victima noastră în mijlocul Negevului.

Zisky studie biletul.

— Şi, mai spuse Ben-Roi. Bucuros că avea cui să dea mai multe sarcini, află ce înseamnă cuvântul ăsta.

Îşi deschise carneţelul, îl întoarse şi îl aşeză pe birou, arătând spre cuvântul pe care îl descoperise pe sugativa lui Kleinberg *Vosgi.* Zisky se aplecă să se uite, iar obrazul lui aproape îl atinse pe al lui Ben-Roi. Mirosul de aftershave deveni şi mai puternic.

— Scuze, băieţi, sper că nu v-am întrerupt.

Uri Pincas apăruse în cadrul uşii. Ben-Roi se lăsă rapid pe spate.

— Bate naibii la uşă, Pincas.

Celălalt zâmbi şi îşi ţuguie buzele în semn de sărut. Ben-Roi se uită urât.

— Ce vrei?

— Am venit să vă spun că am terminat cu casetele de supraveghere. Ne uităm la ce a ieşit în cinci minute. Sper că aveţi destul timp să… ştiţi voi… să vă răcoriţi.

— *Shak li b'tahat*, Pincas! Să mă pupi în fund!

— O să stau la coadă. Ne vedem în anexă.

Pincas îi făcu cu ochiul, îşi mai ţuguie o dată buzele şi dispăru pe coridor.

— Şi dacă nu-ţi mai trebuie CD-ul meu cu Yahonathan Gatro, îl vreau înapoi! strigă de afară.

— Ticălosule! răcni Ben-Roi.

Zisky nu dădu nici un semn că auzise ceva din toată conversaţia, deşi era greu să nu fi auzit nimic. Îşi notă cuvântul *Vosgi* în carneţel şi se întoarse la birou. Ben-Roi se întrebă dacă trebuia să spună ceva, dar Zisky era deja la telefon şi forma un număr, aşa că se duse la toaletă, apoi îşi turnă un pahar cu apă de la aparatul de pe coridor, mai umplu un pahar pentru Zisky şi se întoarse înapoi în cameră.

— Aur.

— Poftim?

— *Vosgi.* Înseamnă aur. În limba armeană. Aur, aurit.

Pe toţi dracii, puştiul se mişca repede! Ben-Roi nu lipsise mai mult de două minute.

— În regulă, spuse Ben-Roi. Mersi.

Zisky încuviinţă şi luă paharul cu apă.

— Te superi dacă plec puţin mai devreme? întrebă. Trebuie să cumpăr nişte lucruri pentru Sabat.

— Sigur, spuse Ben-Roi. Nici o problemă. Ezită o clipă, apoi mai spuse o dată. În regulă. Cu asta se îndreptă din nou spre uşă.

— Oh şi, domnule…

Ben-Roi se întoarse.

— Dacă vă place Yahonathan Gatro, am toate albumele lui – vi le copiez cu tot dragul. Am şi Ivri Leder şi Judy Garland.

Zisky zâmbi şi se întoarse la birou, iar Ben-Roi nu-şi putu stăpâni nici el un zâmbet. Puştiul începea să-i placă.

Pincas şi Nava Schwartz pregătiseră un DVD de 17 minute cu toate secvenţele relevante de pe camerele de supraveghere din noaptea în care Kleinberg fusese omorâtă. Folosiseră atât camerele de supraveghere ale poliţiei, cât şi cele din Enclava Armeană.

Priviră DVD-ul într-o încăpere cu pereţi de sticlă, lipită de centrul principal de control al camerelor de supraveghere. Toată lumea care luase parte la briefingul de dimineaţă era acolo, mai puţin Zisky, care fusese înlocuit de superintendentul-şef Yitzhak Baum. Baum venea întotdeauna când se uitau la scene de pe camerele de supraveghere. De cele mai multe ori, de aici venea indiciul care ducea în cele din urmă la încheierea cu succes a unei investigaţii şi lui Baum îi plăcea să fie înconjurat de glorie.

Astăzi însă avea să fie dezamăgit. Cu toţii aveau să fie dezamăgiţi.

Camerele poliţiei o filmaseră pe Kleinberg din momentul în care coborâse dintr-un autobuz oprit în faţa Porţii Jaffa şi pornise prin tunelul din mijlocul străzii Patriarhiei Ortodoxe Armene. Camerele CCTV din Enclava Armeană o filmaseră apoi când intra prin poarta principală şi de acolo până la intrarea în catedrală.

De la un capăt la celălalt, Kleinberg fusese urmărită de acelaşi individ, mergând undeva la vreo treizeci de metri în spatele ei. Individul intrase în catedrală imediat după ea şi ieşise treizeci şi şase de minute mai târziu, după care mersese înapoi prin Oraşul Vechi pe acelaşi drum pe care venise şi dispăruse pe strada Jaffa.

Nimeni nu se îndoia că el era ucigaşul, dar, aşa cum era îmbrăcat într-o haină cu glugă şi mergând prin ploaie, faţa nu i se văzuse nici o clipă, nici chiar după ce filmările fuseseră mărite şi trecute prin filtre. Luase acelaşi autobuz ca şi Kleinberg, era de statură medie şi o urmărise prin tot Oraşul Vechi până în catedrală asta era tot ce reuşiseră să afle. Nici măcar nu erau siguri dacă ucigaşul era bărbat.

Vizionară DVD-ul de trei ori, simţindu-se din ce în ce mai dezamăgiţi şi începuseră a patra vizionare când telefonul lui Ben-Roi sună.

Erau cei de la El-Al, care găsiseră numele victimei în arhive.

În noaptea în care fusese omorâtă, Rivka Kleinberg trebuia să zboare cu avionul de ora unsprezece spre Alexandria, în Egipt.

BUCKINGHAMSHIRE, ANGLIA

— Eu aş alege un număr cinci.

Sir Charles Montgomery zâmbi. Era un zâmbet viclean, plin de condescendenţă nu chiar atât de larg cât să fie nepoliticos, dar destul ca să arate nu doar că nu era de acord, ci şi că avea dreptate să nu fie de acord. Luă o înghiţitură din plosca pe care o purta la şold, apoi scoase o crosă Callaway Graphite 6 Iron din sacul de golf.

— E atât de greu să-ţi dai seama precis, rosti, deşi tonul vocii spunea exact contrariul. Nu poţi să ştii sigur decât după ce ai terminat lovitura.

Lovi în gol de câteva ori, pentru exerciţiu, cu privirea aţintită spre zona-ţintă aflată undeva la vreo 140 de metri. Mişcările fluide nu îi trădau în nici un fel vârsta de şaizeci şi opt de ani. Apoi îşi plantă pantofii de sport albi cu crem Footjoy Classics la un metru unul de celălalt şi execută lovitura. Privi traiectoria mingii, apărându-şi ochii de soare cu mâna. Trecu o eternitate până când mingea începu să coboare şi lovi panta de la capătul zonei-ţintă. Rămase acolo o clipă, apoi se rostogoli încet înapoi spre steag, oprindu-se undeva la doi metri distanţă. Montgomery dădu din cap satisfăcut şi puse la loc crosa, primind cu graţie laudele celorlalţi jucători.

— Probabil m-a ajutat şi vântul, spuse, cu o modestie evident falsă.

Avea o rundă bună până acum. O rundă excelentă chiar. La fel se putea spune şi despre viaţă în general de când ieşise la pensie. O pensie excelentă. Cu doi ani în urmă, când se întâmplase acel pocinog în India, lucrurile păruseră să se îndrepte într-o direcţie ceva mai urâtă – un strat de protecţie corodat şi un sistem de supraveghere care lăsase mult de dorit cauzaseră un nor de sulfit de hidrogen care îmbolnăvise mii de muncitori negri. O vreme existase riscul ca incidentul să provoace un scandal la fel de mare ca Bhopal sau afacerea din Trafigura, ceea ce n-ar li fost deloc bine pentru companie şi nici pentru el personal, având în vedere că în calitate de preşedinte al consiliului de administraţie hotărâse să amâne instalarea unor sisteme de siguranţă la fel de performante precum cele pe care le foloseau deja în centralele din Europa şi Statele Unite.

Nu, lucrurile păruseră să se îndrepte într-o direcţie mult mai urâtă atunci. Câteva luni chiar îşi făcuse probleme, mai ales când i se spusese că femeile din zonă pierdeau sarcinile sau năşteau bebeluşi cu malformaţii, orbi sau cu retard mental. Articolele despre bebeluşi orbi şi retardaţi, mai ales cei din Lumea a Treia, nu dădeau niciodată bine în presă.

Din fericire, lucrurile se rezolvaseră în aşa fel încât toată lumea fusese mulţumită. Mai mulţi oficiali indieni primiseră mite considerabile, suficient cât să facă uitat ce se întâmplase, iar în Marea Britanie o firmă întreagă de avocaţi făcuse apel la toate tertipurile legale de care erau în stare ca să se asigure că povestea nu ajungea în ziare. Nici măcar nu fusese nevoie să plătească vreun sfanţ victimelor, deşi făcuseră câteva mici donaţii la nişte fundaţii caritabile din zonă. Foarte mici chiar.

Anul trecut, Charles Montgomery se retrăsese din activitate cu o pensie generoasă şi primise Ordinul de Cavaler pentru servicii aduse industriei. După ce îşi transformase în lichidităţi pachetul de acţiuni în companie, ajunsese chiar şi pe lista bogătaşilor din *Sunday Times,* deşi undeva pe la coadă. Şi totuşi, viaţa era frumoasă. Iar când viaţa era frumoasă, juca şi golf cu destulă îndemânare. Handicapul care îl sâcâia era în plină ascensiune de câteva luni încoace. Ceea ce se putea spune şi despre bebeluşii din India, deşi în cu totul alt context.

Parlamentarul Tristan Beak lovi următorul, nimerind undeva la vreo cinci metri de zona-ţintă. Cei patru jucători porniră spre următorul punct, trăgându-şi cărucioarele cu accesorii după ei. În afară de Montgomery şi Beak, mai erau acolo judecătorul Sir Harry Shore şi Brian Cahill, un administrator de fonduri de acoperire din Australia care era necioplit, dar obscen de bogat. Probleme sau nu, Sir Charles Montgomery încă se mai învârtea în cele mai înalte cercuri.

Merseseră vreo treizeci de metri când Shore, care se deplasa un pic mai în faţă, se opri şi îşi ridică braţul.

— Ce face idiotul ăla? întrebă, arătând cu degetul.

Zona-ţintă era mărginită în partea cealaltă de o pădure. O siluetă ieşise dintre copacii şi tufele de rododendron din partea cealaltă. Era greu de spus dacă era bărbat sau femeie, dar stătea în zona-ţintă lângă steag şi ţinea în mână un fel de inscripţie sau placă.

— Du-te de-acolo! strigă Shore. Pleacă! Ne strici jocul!

Silueta nu se mişcă din loc, ci doar ridică inscripţia, sau placa,

sau ce-o fi fost, deasupra capului. Scria ceva pe ea, deşi era prea departe ca să poată fi citită. Încă o siluetă – sigur o femeie de data asta – apăru din pădure. Şi ea părea să ţină în mână o inscripţie.

— Valea! strigă Montgomery, dând din mâini. E un teren privat…

Începu să sune un telefon mobil. Gesticulând în continuare, Montgomery îşi scoase telefonul din buzunarul pantalonilor de golf şi îl ridică la ureche, prea distras să mai verifice numărul.

— Da, se răsti.

— Charles Montgomery?

Era o voce de bărbat, necunoscută.

— Da.

— Sir Charles Montgomery?

— Da, da. Cine e la telefon?

Încă două siluete apăruseră în faţă şi se vedeau şi mai multe pe drum. O mulţime întreagă.

— Plecaţi dracului de-acolo! răcni Tristan Beak. O să stricaţi iarba!

— Aveţi acces la internet, Sir Charles?

— Ce? Cine e la telefon? De unde ai…

— Dacă da, trebuie să vedeţi neapărat un website. Adresa e www.thenemesisagenda.org. Bărbatul rosti adresa rar, pe litere. Sunt nişte fotografii foarte drăguţe cu dumneavoastră acolo, adăugă. Şi multe detalii despre ce a făcut compania dumneavoastră în Gujarat.

Faţa lui Montgomery era deja roşie de furie. Acum începu să se învineţească.

— Cine naiba e la telefon? urlă. Ce vrei? Sunt în mijlocul unui teren de golf.

— Ştiu, răspunse vocea. Mă uit la tine chiar acum. Frumoşi pantaloni ţi-ai tras, ucigaş bolnav de copii ce eşti.

Apelul se termină. În acelaşi moment, mulţimea din faţă, care număra acum peste douăzeci de oameni – bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni – începu să scandeze, iar vocile li se auziră clar în liniştea de pe terenul Clubului Privat de Golf Wetterdean Grange.

— Gujarat! Gujarat! Gujarat!

Mulţimea începu să se îndrepte către cei patru jucători. Începeau să li se vadă şi inscripţiile: „UCIGAŞ DE COPII”, „DREPTATE PENTRU COPII”, „WWW.THENEMESISAGENDA.ORG”, „PENSIE PLĂCUTĂ, SIR CHARLES”.

Montgomery ezită. Chipul gras şi slinos îi trăda furia, dar şi teama. Se întoarse şi se îndreptă spre clădirea clubului cât de repede putu, iar ceilalţi o luară pe urmele lui.

— Gujarat! Gujarat! Gujarat!

Brusc, viaţa liniştită de pensionar pe care şi-o imaginase nu mai părea atât de sigură.

IERUSALIM

În fiecare după-amiază de vineri, pe măsură ce se apropie Sabatul, străzile din Ierusalim se golesc treptat. Spre sfârşitul după-amiezii oraşul e aproape pustiu.

Acelaşi lucru, dar la scară mai mică, se întâmplase şi în secţia de poliţie David. Când Ben-Roi intră în biroul lui Leah Shalev pe la ora 17.30, ei doi erau singurii care mai rămăseseră în departamentul de investigaţii din Kishle.

Shalev făcu o cafea pentru fiecare şi Ben-Roi o puse la curent cu noutăţile pe care le aflase: ameninţările de la *Ha'aretz,* notiţele care lipseau, vizitele făcute de Kleinberg în Enclava Armeană, zborul rezervat la El-Al până în Egipt. Şi, de asemenea, toată povestea cu *vosgi,* pe care o intuia ca fiind importantă, deşi n-ar fi putut spune de ce.

Shalev ascultă în tăcere, sorbind din cana cu echipa de baschet Maccabi Tel-Aviv. Rujul ei lăsă un semicerc roşu pe marginea cănii, la fel ea întotdeauna. Poliţiştii nu aveau voie să se machieze când erau în exerciţiul funcţiunii, dar Leah Shalev trecea cu vederea unele reguli. Ruj, ojă, farduri Ben-Roi nu reuşise niciodată să-şi dea seama dacă o făcea ca să arate bine sau pur şi simplu ca să îi enerveze pe Baum şi Dorfmann, care spuneau că o femeie n-are ce să caute în Departamentul de Investigaţii. În primul caz nu-i prea reuşea, în al doilea îi reuşea chiar prea bine.

— Ce crezi? întrebă Shalev când Ben-Roi termină de povestit.

Ben-Roi ridică din umeri.

— Tentativă de jaf. Psihopat. Execuţie mafiotă. Ranchiună. Orice combinaţie între rele de mai sus. Alege ceva. Deocamdată nu le putem pierde din vedere pe nici una.

— Pe care ai alege-o tu?

Era un joc pe care îl jucau de multe ori la începutul unei investigaţii. Shalev îl provoca să încerce marea cu degetul şi să vină cu o teorie. De regulă era bucuros să facă asta, dar pentru cazul la care lucrau acum, chiar dacă investigaţia abia începuse, existau deja prea multe contradicţii şi permutări ca să tragă vreo concluzie.

— Haide, Arieh, spuse Shalev, simţindu-i reticenţa. Trage la poartă.

— Are legătură cu reportajele ei, răspunse Ben-Roi după o pauză, fără să răspundă neapărat la întrebare. Pe asta aş paria. Şi, având în vedere că lipsesc notiţele pe ultimele trei luni, aş spune că e vorba de un reportaj la care lucra în ultima vreme.

— Sau ucigaşul încearcă să ne inducă în eroare, spuse Shalev. Să ne facă să ne gândim la altceva.

Ben-Roi admise că avea dreptate.

— Editorul ei? întrebă Shalev.

— Încă nu m-a sunat. I-am lăsat patru mesaje.

— Doar patru? Mă mir că ai fost atât de reţinut.

— Mă mir că ai făcut o cafea aşa bună.

Zâmbiră amândoi. Deşi nu o prea plăcuse la început, Ben-Roi ajunsese să o simpatizeze pe Leah Shalev. O plăcea mult chiar. Şi nu doar pentru că era bună în meseria ei. Era unul dintre puţinii colegi de secţie pe care îi putea numi prieteni.

— Ceva veşti de la autopsie? întrebă.

Shalev scutură din cap că nu.

— Am vorbit cu Schmelling chiar înainte să vii. Au găsit un fir de păr pe hainele victimei şi l-au trimis pentru o analiză de ADN, să vadă dacă reuşesc să găsească ceva în bazele noastre de date. Şi în mod clar nu a fost vorba de nimic sexual. În afară de asta şi de ora morţii estimată undeva între şapte şi nouă seara – ceea ce am aflat deja după ce am văzut casetele de supraveghere – nu ştim nimic. Ah, da, avea şi hemoroizi. Cel mai nasol caz pe care Schmelling l-a văzut vreodată, se pare.

— Drăguţ. Criminaliştii?

Shalev îşi ridică braţele în semn de „Nimic".

— Vecinii?

— Deocamdată n-am luat declaraţii decât de la cinci apartamente ceilalţi nu erau acasă.

— Şi?

Shalev îşi ridică braţele din nou.

— Ne-am împotmolit, spuse. E clar. Suntem în rahat rău de tot.

La fel cum Ben-Roi avea principiul durerii de stomac, Leah Shalev avea şi ea tabieturile ei. Se uită la ceas, apoi îşi termină cafeaua şi se ridică.

— Trebuie să plec. Rahat sau nu, familia Shalev trebuie să mănânce în seara asta.

Începu să îşi strângă lucrurile.

— Ce mai fac copiii? întrebă Ben-Roi, ridicându-se şi el.

— Sunt în regulă, dar Deborah nu vorbeşte cu mine. Ne-am cam dondănit în legătură cu prietenul ei.

Ben-Roi zâmbi. Avea să treacă şi el prin toate astea.

— Benny?

— E bine. Are un spectacol în Ein Karem şi se pare că o să meargă la o expoziţie în America.

Spre deosebire de soţia lui, Benny Shalev era un artist. Un artist respectat, chiar. Căsnicia lor era una dintre puţinele relaţii care rezistaseră la stresul adus de ocupaţia celui care lucra în poliţie. Leah şi Benny Shalev erau cât se poate de uniţi. Deşi n-ar fi recunoscut niciodată asta, nici măcar faţă de el însuşi, Ben-Roi simţea o oarecare nostalgie de fiecare dată când îi vedea împreună, un regret pentru ceea ce ar fi putut fi. Uneori chiar îi era dor de Sarah. De multe ori. Aproape tot timpul.

— Te duci la Sarah de Sabat? întrebă Shalev, ca şi când i-ar li citit gândurile.

— E la părinţii ei.

— Vii la noi, atunci? Ştii că eşti bine-venit.

— Mulţumesc, Leah, dar sunt aşteptat altundeva.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur.

Ieşiră din birou şi trecură în curtea din spatele secţiei. Shalev avea o Skoda Octavia, care era parcată în celălalt capăt al curţii, lângă ringul pentru cai. Ben-Roi o conduse până acolo.

— Vreau să-l ţinem în priză pe Namir, spuse Shalev pe drum, întorcându-se la subiectul dinainte. Şi vreau să ne ocupăm în continuare de povestea cu armenii. Pincas poate să vadă ce e cu ameninţările de la ruşi şi de la refugiaţii din Hebron, poate găseşte vreo legătură. Vorbeşte rusă şi ştiu că are cel puţin un informator printre refugiaţi.

— Şi eu? întrebă Ben-Roi cu o voce piţigăiată, imitând întrebarea lui Dov Zisky de la briefingul de dimineaţă.

Shalev îi aruncă o privire rece.

— Află tot ce poţi despre Kleinberg. Vreau să ştiu despre ce scria, cu cine se pusese rău, de ce voia să plece în Egipt şi de ce trecea atât de des prin Enclava Armeană.

Ajunseră la maşină şi Shalev deschise portiera.

— Apropo, cum merge cu Zisky? întrebă ea.

— Fantastic. Ne mutăm împreună săptămâna viitoare.

— *Mazel tov.*

Shalev îşi aruncă geanta pe bancheta din spate, se urcă în

maşină şi trânti uşa. Un ATV Polaris intră în curte de undeva din stânga, singurul vehicul în stare să circule pe străzile abrupte şi denivelate din Oraşul Vechi. Shalev aşteptă până ATV-ul parcă undeva, apoi porni motorul.

— Eşti liber mâine, aşa-i?

Ben-Roi încuviinţă:

— Merg să o ajut pe Sarah să decoreze o cameră. Dacă vrei, pot să…

— Vreau să-ţi vezi de decoraţiuni atunci… deşi, dacă o să arate la fel ca treaba pe care o faci la secţie, mi-e frică să mă gândesc ce o să iasă. Ne vedem duminică.

Shalev schiţă un salut, porni motorul şi începu să ruleze spre tunelul de la intrare. La jumătatea drumului se opri şi coborî geamul electric. Ben-Roi merse până la maşină şi o văzu uitându-se în gol, eu mâinile crispate pe volan.

— N-aş putea spune de ce, Arieh, dar am o presimţire neagră, spuse pe un ton dintr-odată serios, gânditor. Am simţit asta de când am început să lucrăm la cazul ăsta.

— Probabil pentru că o femeie a fost strangulată în mijlocul unei catedrale.

Shalev nu zâmbi.

— Am senzaţia că o să aflăm ceva…

— De rău?

Îl privi în ochi.

— Ai grijă, Arieh. Ai grijă şi ţine-mă la curent. OK?

Lucrau împreună de cinci ani, dar Ben-Roi nu o mai auzise niciodată vorbind aşa. Dintr-un motiv misterios, se simţi tulburat dintr-odată.

— OK? repetă Shalev.

— Sigur, răspunse Ben-Roi. OK.

Shalev încuviinţă, îi ură *Gut Shabbas* şi ieşi din curtea secţiei. Începea din nou să plouă mărunt.

LUXOR

— Tati, ne uităm la *Mary Poppins!*

Khalifa abia deschisese uşa apartamentului că se pomeni cu fiul cel mai mic. Yusuf, ieşind într-un suflet din sufragerie şi sărindu-i în braţe. Băiatul îl îmbrăţişă cu forţă, îl sărută pe buze, apoi se eliberă şi alergă înapoi pe hol. Khalifa zâmbi, clătină din cap şi închise uşa. O clipă rămase acolo, lăsând buchetul de crini ţie care îl cumpărase pe drumul de întoarcere dinspre Qurn să-i atârne în mână şi privind înjur ca şi când ar fi vrut să se asigure că într-adevăr aici locuia. Apoi oftă şi merse după fiul său.

Stăteau aici de şase luni. Când blocul în care locuiseră înainte fusese demolat, toate celelalte familii fuseseră strămutate într-un complex oribil de beton, la zece kilometri de oraş, undeva lângă podul rutier care trecea peste Nil. Deşi nu-i stătea în fire, şeful lui, Hassani, trăsese nişte sfori şi aranjase ca Khalifa şi familia lui să primească un apartament în El-Awamaia, la o stradă distanţă de noua secţie de poliţie.

Apartamentul era mai mare decât cel dinainte şi într-un loc mult mai aproape de serviciu, plus că era foarte aproape şi de o şcoală şi de o moschee. Avea chiar şi aer condiţionat, spre mirarea nesfârşită a micului Yusuf, căruia îi plăcea să-l pornească la putere maximă şi apoi să-şi construiască forturi ca să se adăpostească de frig.

Cu toate dotările sale deosebite însă, lui Khalifa nu ajunsese încă să-i placă noul apartament. Şi nu doar din cauza experimentelor lui Yusuf. Chiar şi după atâtea luni, încă se mai simţea ca un străin în propria casă.

Pe de o parte era şi vina vecinilor. Cu un etaj mai jos stătea o bătrânică de treabă, iar în apartamentul de alături locuia o familie care era destul de în regulă, deşi televizorul din apartamentul lor era deschis la volum maxim toată săptămâna, 24 de ore din 24. Dar nu mai exista intimitatea din blocul celălalt şi nici sentimentul de a fi parte dintr-o comunitate care se consolidase timp de şaisprezece ani cât locuiseră acolo. Dincolo era „acasă”. Aici era altceva. De fiecare dată când se întorcea în apartament, Khalifa avea acelaşi sentiment de izolare. Se simţea ca şi când s-ar fi dat jos din autobuz la o staţie greşită.

Mai rău, locul ăsta nu avea suflet. Khalifa nu îşi făcuse nici o

amintire aici, nici o asociere. Nu simţea nimic. Nu aveau nimic care să îi lege de noua locuinţă. Când îşi părăsiseră vechiul apartament, se pierduse şi o parte din trecutul lor. Deşi era plin de obiecte, noul apartament părea… gol.

Mobila era uşor de cărat dintr-o parte în alta. Dar, din păcate, asocierile umane erau imposibil de transferat.

Khalifa se opri să intre în camera fiului mai mare, Ali şi să îl salute. Făcea asta de fiecare dată când se întorcea acasă. Apoi merse în bucătărie, unde fiica lui, Batah, pregătea cina.

— Zi bună? întrebă, îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe frunte.

— Fantastică, răspunse Batah, îmbrăţişându-l la rândul ei. Mătuşa Sama a fost pe la noi.

— Înseamnă că v-aţi distrat.

— Categoric. Ne-a povestit cum a fost la cumpărături în Dubai cu unchiul Hostii. Ne-a povestit *absolut tot.*

Sarcasmul era subtil, dar imposibil de ratat. Khalifa zâmbi şi îi dădu un bobârnac peste nas, în glumă. Avea şaptesprezece ani acum şi semăna enorm cu Zenab când era tânără. Arăta la fel slăbuţă, cu păr lung, negru şi ochi imenşi şi avea acelaşi simţ cil umorului.

— Cum se simte? întrebă.

— OK. Se uită la…

Batah înclină capul spre celălalt capăt al apartamentului. Khalifa încuviinţă, o sărută încă o dată şi porni spre sufragerie, unde Zenab se cuibărise pe canapea, ţinându-l în braţe pe Yusuf. Priveau DVD-ul cu *Mart Poppins* al lui Ali, fredonând melodia veselă de la „Haide să înălţăm un zmeu”. Sau, după titlul dat de subtitrările în egipteană, „Trimitem un zmeu spre cer”.

Khalifa lăsă florile pe canapea, lângă soţia sa, iar apoi îi înconjură umerii cu braţul şi o sărută pe creştet.

— Totul în regulă?

Zenab îi atinse mâna cu a ei, dar rămase cu privirea la ecran.

— Sunt liber mâine. Ce zici, petrecem ceva timp în familie?

Zenab îl strânse din nou de mână, dar continuă să privească în aceeaşi direcţie. Khalifa rămase nemişcat un moment, respirând parfumul părului ei, apoi şopti:

— Te iubesc.

Cu asta, se întoarse în bucătărie să o ajute pe Batah cu cina.

— Nu e nevoie, protestă Batah când Khalifa luă un cuţit dintr-un sertar şi se aşeză lângă ea.

— Haide, ştii cât îmi place să toc legume. Cel puţin lasă-mă să

mă bucur de asta.

Batah îl împinse în glumă şi continuă să taie cartofii. Pentru o clipă, privirea lui Khalifa se opri la o bucată de beton aşezată pe pervaz, cu partea de sus acoperită de bucăţi micuţe de gresie – o bucată din fântâna arteziană pe care o construise în holul vechiului apartament, relicvă singuratică a unor vremuri mai fericite. Apoi se concentră din nou şi începu să taie mărunt ceapa. În sufragerie, DVD-ul cu *Mary Poppins* ajunse la sfârşit şi porni din nou.

IERUSALIM

Ben-Roi o minţise pe Leah Shalev. Nu trebuia să ajungă nicăieri la cină vineri seara. În loc de asta, odată cu lăsarea serii se urcă în maşină şi porni singur spre casă. Avea destule locuri în care ar fi putut să meargă – deşi nu fusese niciodată neapărat *frumm,* era ciudat să rateze vreun Sabat. În seara asta era obosit şi n-avea chef să socializeze. Se gândi să citească ceva, eventual să se uite la Eretz Nehederet şi să se culce devreme. Avea destule lucruri la care să se gândească şi nu se simţea în stare să fie în preajma altor oameni. Şi nici în preajma lui Dumnezeu.

Plecă cu maşina de la secţie şi o luă în jos spre Poarta Sion era singura maşină de pe şosea la o oră atât de târzie – şi o sună pe Sarah.

— E totul în regulă? întrebă.

— La fel ca data trecută când am vorbit.

— Bubu?

Se auziră şoapte în fundal.

— Grozav, răspunse Sarah. Ne pregătim pentru nişte exerciţii de aerobic.

Ben-Roi chicoti. De-asta se îndrăgostise de ea la început: lucruri mici, adorabile. Se îndrăgostise până peste cap.

— Ce mai fac părinţii tăi? întrebă.

— Sunt bine. Ai tăi?

— Mă pregăteam să-i sun.

— Transmite-le salutări şi din partea mea. Şi nu uita…

— Mâine vin să te ajut cu decoratul. Nu-ţi face probleme, mi-am tatuat un *reminder* pe frunte, să nu uit. O să-mi amintesc când mă bărbieresc mâine-dimineaţă.

Sarah râse – un râs copilăresc, contagios, al cuiva care într-adevăr se amuza. Era un sunet extraordinar.

— *Shabbat Shalom,* Sarah.

— Şi ţie, Arieh. *Shabbat Shalom.* Ne vedem mâine.

Urmă o clipă de tăcere, ca şi când amândoi ar fi aşteptat de la celălalt să spună ceva. Apoi îşi spuseră din nou *Shabbat Shalom* şi închiseră.

Ben-Roi ajunse la Poarta Siononului şi trecu pe sub ea, strecurându-se cu uşurinţă până în partea cealaltă, bucurându-se de rapiditatea cu care Toyota răspundea la comenzi. Nu

conducea maşina asta decât de vreo două luni, de când BMW-ul pe care îl avusese înainte şi care îi fusese atât de drag cedase o dată pentru totdeauna. Încă nu era obişnuit să conducă o maşină care să răspundă într-adevăr la comenzi. BMW-ul fusese o maşină cu personalitate, dar încăpăţânată. Al naibii de încăpăţânată. Îi plăcea să se creadă aşa şi pe dincolo. Iar acum conducea o Toyota Corolla. Era ca o metaforă, desigur.

După ce trecu de poartă, Ben-Roi întoarse la dreapta pe Ma'ale Ha-Shalom şi coborî panta care şerpuia în josul Muntelui Sion. Turnul cu clopot al mănăstirii Adormirii Maicii Domnului se vedea din când în când printre coroanele chiparoşilor de pe marginea drumului. Le telefonă părinţilor acasă, la fermă, ca să le ureze *Gut Shabbas,* apoi o sună pe bunica lui, care stătea la azil:

— Mănânci destul, Arieh? Doamne Sfinte, spune-mi că mănânci destul!

Apoi vorbi cu sora lui, Chava, în apartamentul căreia făcuse prima dată cunoştinţă cu Sarah şi care îi reaminti cât de idiot fusese să se despartă de ea.

În fine, ajunse pe Keren Ha-Ycsod şi intră în Rehavia, pe lângă un grup de *femei în negru* care protestau întotdeauna la acelaşi colţ şi o sună pe Gilda Milan, fosta lui soacră. Fosta lui *aproape* soacră. Fiica ei, Galia, fusese ucisă înainte ca ea şi Ben-Roi să fie uniţi sub *Huppah.*

— Te-ai împăcat cu Sarah? întrebă Gilda în secunda în care îi auzi vocea.

— *Shabbat Shalom* şi ţie, Gilda.

— Deci, v-aţi împăcat?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Eşti un idiot.

Ben-Roi zâmbi slab.

— E a doua oară când mi se spune asta în ultimele cinci minute.

— De ce nu? Chiar aşa eşti!

Gilda Milan spunea întotdeauna ceea ce gândea. Pe lângă asta, avea un curaj formidabil. Îşi pierduse singura fiică într-un atentat cu bombă, dar asta nu era tot; soţul ei, Yehuda, murise şi el în acelaşi fel în timp ce ţinea un discurs la un miting pentru pace în faţa Porţii Damasc. Alţi oameni nu şi-ar fi revenit niciodată după o tragedie ca asta. Gilda Milan pierduse doi oameni pe care îi iubise mai mult decât orice altceva pe lume şi

reuşise totuşi să-şi păstreze cumva optimismul. Acum călătorea prin lume împreună cu Yasmina Marsoudi, soţia unui politician palestinian care murise odată cu Yehuda, militând pentru pace oriunde mergeau. Erau primite cu bucurie peste tot, mai puţin în Israel, unde vocile lor abia se făceau auzite. Oamenii era mult mai preocupaţi să-şi plătească chiriile şi să-şi cumpere de mâncare decât de situaţia din Palestina. Speranţa dispăruse de mult, înlocuită fiind de resemnare. Şi totuşi, Gilda Milan refuza să se dea bătută. Era întruchiparea a tot ce era mai bun în Israel, asta credea Ben-Roi. Chiar dacă îl bătea la cap în legătură cu Sarah.

Continuară să stea de vorbă până când Ben-Roi opri în faţa blocului. Îşi urară unul altuia *Gut Shabbas* şi încheiară convorbirea. Apoi, Ben-Roi încuie maşina şi intră în locuinţă.

După despărţirea de Sarah dormise o lună pe canapeaua unui prieten în Givat Sha'ul. Nu se simţise bine deloc. În parte fiindcă era o canapea cu treizeci de centimetri prea scurtă pentru înălţimea lui şi mai ales fiindcă Shmuel şi prietena lui făceau dragoste des şi erau extrem de zgomotoşi. După patru săptămâni în care fusese nevoit să asculte în fiecare noapte gemete şi ţipete, timp în care atât prietenia cu Shmuel, cât şi nervii lui Ben-Roi ameninţaseră să cedeze, îşi făcuse bagajele şi se mutase într-un apartament dărăpănat, cu o cameră, dintr-un bloc de pe Ha-Ramban. Era o cutiuţă şi nimic mai mult şi chiria îi mânca destul de mult din salariul de 12 000 de shekeli, dar măcar aici se putea odihni noaptea. Mai important, apartamentul era foarte aproape de cel al lui Sarah de pe Ibn Ezra şi chiar peste drum de terenul de joacă unde avea să vină cu bebeluşul după ce se năştea. Asta îl făcea să se simtă ceva mai liniştit la gândul că nu va locui împreună cu ei.

Odată ajuns acasă, făcu un duş, îşi schimbă hainele şi deschise uşile culisante spre pătratul de beton care trecea drept balcon prin părţile locului. În cele douăzeci de minute de când plecase de la secţie, ploaia se oprise şi norii se împrăştiaseră, lăsând loc unui cer de un albastru-azur, pătat de urme de roz şi verde. Era o seară frumoasă în Ierusalim. Exact genul de seară care te făcea să uiţi de toate celelalte rahaturi care se întâmplau în oraş. Luă o bere Goldstar din frigider – nu mai bea chiar atât de mult alcool în ultima vreme, dar avusese o zi lungă, ce naiba – trase un fotoliu până la uşa balconului şi îşi sprijini călcâiele de balustradă. Rămase aşa o vreme, bucurându-se de linişte şi

inspirând parfumul de iasomie şi frunze umede, cu privirea aţintită spre elicea gigantică a morii de vânt Rehavia. Apoi se întinse şi luă o carte de pe covor, chiar de lângă uşă – *Shalom, baby: 101 de sfaturi pentru a fi un tată perfect.*

Deschise cartea şi începu să citească, luând o înghiţitură de bere din când în când. Gândurile îi erau însă altundeva şi, după doar câteva minute, lăsă cartea din mână.

Un cadavru strangulat. Un zbor spre Egipt. Notiţe lipsă. *Vosgi.* Bucuria că va fi tată în curând dispăru, alungată de gândurile apăsătoare legate de investigaţie.

Familia e pe primul loc. Întotdeauna. Aşa am fost crescuţi să credem. Serveşti familia, indiferent ce ţi se cere oriunde, oricând. Nu pui întrebări. Nu te îndoieşti. Te sprijină şi o sprijini. Familia e totul.

Mi-am făcut datoria de-a lungul anilor. Aici, acolo, peste tot. Am călătorit mult şi am curăţat multe mizerii. Aşa îmi văd menirea – să curăţ mizerii. Dintotdeauna am fost o persoană ordonată.

Familia are şi alte resurse, bineînţeles. Resurse abundente. Dar unele mizerii trebuie tratate cu ceva mai multă atenţie. Trebuie să se ocupe de ele cineva care aparţine de familie. Care face parte din familie şi are cele mai bune intenţii pentru ea. Şi, mai presus de toate, cineva de încredere.

Încrederea e o mare responsabilitate. O povară foarte grea. De regulă o cred uşoară, nu îi dau atenţie. Am crescut cu ea, până la urmă. Mi s-a repetat încă de când eram mic. Fac ceea ce mi se spune şi cu asta basta.

Dar de data asta simt povara. Rutina mă face să mă simt în siguranţă aşa că m-am întors la viaţa dinainte, totul e în ordine şi la locul lui. Şi totuşi, nu pot să nu mă gândesc la catedrală. M-am grăbit? Am lăsat vreo urmă? Trebuia să mai aştept?

Ar fi trebuit să acţionez simplu, ca de fiecare dată. Să merg la apartamentul ei, să aflu ce ştie, apoi să o curăţ, să curăţ toate dovezile şi să plec. Simplu. Ca de fiecare dată.

Dar când ajung la blocul ei, o văd cum iese pe uşa din faţă. Are un rucsac. E plin de lume. Ochi, martori. Aşa că n-am de ales şi trebuie să o urmăresc. Urc în autobuz. Cobor din autobuz. Oraşul Vechi. Catedrala. În tot timpul ăsta nu mă gândesc decât la rucsac. Mă întreb dacă ar trebui să o fac mai repede decât plănuisem, cât timp mai am ocazia. Încerc să iau o decizie.

Acum mă tem că nu am luat decizia care trebuia. Mizeria e curăţată, asta e sigur. La fel şi laptopul şi notiţele. Ceilalţi se ocupă de problemele tehnice. Dar am lăsat urme. Prea multe urme. Fotografia, de exemplu. Ar fi trebuit oare să o iau cu mine? Să dau foc la tot apartamentul? Să o urmăresc în continuare? Să fi făcut asta şi asta şi asta?

Nu am vorbit cu nimeni despre îndoielile mele. Familia nu întreabă, eu nu spun nimic. Dar îndoielile sunt acolo. Mă rod pe dinăuntru. Îmi distrag atenţia. Nici una dintre celelalte misiuni nu îmi distrage atenţia. Nu mă gândesc niciodată la ele. Dar Ierusalimul, catedrala...

Mă tem că mi-am dezamăgit familia. Că nu am făcut ce ar fi trebuit să fac. Că vor fi necazuri şi toate vor fi din cauza mea. Doamne, te rog, apără-mi familia de necazuri. Familia e totul pentru mine. Fără familie nu sunt nimic.

Aşa că sper. Şi aştept. Şi îmi văd de îndatoririle mele cât de bine o pot face.

Un lucru ciudat: părul ei mirosea a migdale. La fel ca al mamei mele.

IERUSALIM

Atunci când telefonul mobil începu să sune pe la jumătatea dimineţii, Ben-Roi dormea încă întins pe pat cu faţa în jos, ca o stea-de-mare gigantică.

Adormise pe la două până la urmă, după ce petrecuse toată seara căutând pe internet informaţii despre Rivka Kleinberg. Găsise destule şi majoritatea confirmau ce îi spusese deja Natan Tirat. Kleinberg fusese admirată de mulţi, mai ales la începutul carierei, când primise o serie de premii pentru reportajele ei de investigaţie, inclusiv două trofee Ziaristul Anului, unul pentru un reportaj despre nişte israelieni care distruseseră livezile de măslini ale palestinienilor, iar celălalt despre politizarea resurselor de apă din Cisiordania.

Kleinberg fusese admirată de mulţi, dar detestată de şi mai mulţi. Tirat menţionase deja câteva din grupările a căror antipatie şi-o atrăsese de-a lungul anilor, iar internetul scosese la iveală şi mai multe: feministe, fermieri, Mossad, Hamas, poliţia israeliană, poliţia palestiniană, industriaşi – lista se tot mărea. Cu toţii avuseseră ceva de împărţit cu Rivka Kleinberg. Când se lăsase să cadă în sfârşit pe pat, mintea îi vuia plină de gânduri şi căzuse într-un somn greu, agitat. Visase cum un bebeluş era atacat de pisici într-o catedrală plină de pânze de păianjen şi cum un cadavru este adus de ape la ţărm.

Acum stătea întins, cu faţa în pernă, mahmur şi morocănos, în timp ce telefonul mobil cânta mai departe *Havaj Nagila* de pe noptieră. Se simţi tentat să lase apelul să intre în căsuţa vocală, dar apoi se gândi că s-ar putea să fie Sarah şi că se întâmplase ceva. Mormăind, se întinse şi apucă telefonul. Nu era numărul lui Sarah. Ezită, tentat din nou să nu răspundă. Apoi se resemnă cu gândul că nu avea să mai adoarmă şi, deci, n-avea de ce să nu îi răspundă cuiva care chiar voia să vorbească cu el. Se întoarse pe spate şi răspunse:

— *Shalom.*

— Detectiv Ben-Roi?

— Ken.

— Mordechai Yaron.

O clipă nu reuşi să recunoască numele. Apoi îşi aminti cine era: editorul Rivkăi Kleinberg. Se ridică în capul oaselor pe

marginea patului. Gândurile i se limpezeau.

— V-am căutat de mai multe ori, zise.

— Ştiu. Îmi pare rău, nu sunt în oraş. Abia acum am primit mesajele.

Vocea era groasă şi răguşită. Părea un om educat. Era greu să îi ghicească vârsta. Şaizeci, probabil.

— Sunt în Haifa, adăugă Yaron. Fiica noastră tocmai a născut. Am venit pentru *Bris.*

— *Mazel tov,* rosti Ben-Roi.

Aşteptă puţin, simţind o nevoie curioasă să separe pe cât posibil vestea că un copil tocmai se născuse de cea a crimei, apoi explică ce se întâmplase. Yaron îl întrerupse cu exclamaţii ca *Elohim adirim* şi *Zikhrona livrakha,* dar în rest ascultă în linişte.

— O să iau primul tren, spuse după ce Ben-Roi încheiase. Trebuia să ne întoarcem mâine oricum, dar pot să vin mai devreme.

Ben-Roi îi zise să nu se deranjeze:

— Mâine e în regulă. Oricum, astăzi am altceva de făcut. La ce oră ajungeţi?

— La jumătatea dimineţii.

Stabiliră să se întâlnească la sediul *Matzpun ha-Am* la ora douăsprezece.

— Încă o întrebare, dacă tot sunteţi la telefon, spuse Ben-Roi, ridicându-se şi îndreptându-se spre bucătărie în picioarele goale. Puteţi să-mi spuneţi la ce lucra doamna Kleinberg?

— Ultimul articol era despre traficul de carne vie, răspunse Yaron. Ştiţi, fete aduse în Israel şi obligate să se prostitueze. Sclavie, practic. Foarte trist. Lucra la asta de vreo lună.

Ben-Roi îşi aminti biroul din apartamentul lui Kleinberg, cu toate articolele despre prostituţie şi industria sexului. Asta explica de ce erau acolo. Luă un borcan de cafea Elite din dulapul suspendat şi puse apă la fiert.

— Şi înainte de asta? întrebă.

— A scris un articol lung despre prăbuşirea Stângii Israeliene şi ceva despre finanţarea coloniştilor extremişti de către americani. Înainte de astea… staţi să mă gândesc… ah, da, un material despre violenţa domestică din Teritoriile Palestiniene. A lucrat două luni la asta. Rivka nu făcea niciodată rabat când venea vorba de documentare.

Ben-Roi puse o linguriţă de cafea într-o ceaşcă şi se uită la

ceas. Era ora zece. Îi promisese lui Sarah că va fi la ea la ora unsprezece ca să înceapă să decoreze şi nu voia să întârzie. Primise oricum informaţiile de care avea nevoie deocamdată, aşa că îi mulţumi lui Yaron, confirmă întâlnirea şi închise. Mâncă un mic dejun frugal, se bărbieri, se îmbrăcă şi ieşi din apartament, lăsând în urmă toate gândurile legate de investigaţie. Astăzi nu lucra. Era o zi pentru Sarah şi bebeluş şi atât.

Afară, ploaia de ieri nu mai era decât o amintire: cerul era limpede, soarele strălucea, iar aerul era cald şi sufocant. Rămase pe loc o clipă, trăgând aer în piept, apoi porni pe jos spre apartamentul lui Sarah, fluierând o melodie. Se simţea bine. Avea să ajungă mai devreme. Premieră absolută. Să cânte trompetele!

Hava Nagila se auzi din nou.

— *Shalom.*

— Detectiv Ben-Roi?

— *Ken.*

— Îmi pare rău să vă deranjez de Sabat. Sunt Asher Blum.

Pentru a doua oară în aceeaşi dimineaţă numele părea cunoscut şi pentru a doua oară Ben-Roi nu reuşi să îl recunoască. Apoi îşi aminti: bibliotecarul de la Biblioteca Naţională, cel care o identificase pe Rivka Kleinberg.

Au găsit ceva, îi spuse Blum. Ceva important poate. Ar putea să vină până acolo?

Ben-Roi ezită o clipă, privind spre intersecţia cu Ibn-Ezra din josul străzii, unde stătea Sarah, iar apoi spre Toyota lui.

— Vin imediat, spuse, pornind în fugă spre maşină.

Patriarhia Armeană din Ierusalim e condusă de patru arhiepiscopi. Unul dintre cei patru este patriarh suprem, iar ceilalţi trei îşi au fiecare îndatoririle lor.

Arhiepiscopul Armen Petrossian se ocupa cu administraţia Bisericii, o poziţie care – având în vedere că Preasfinţia Sa Patriarhul se simţea din ce în ce mai rău – îi oferea de facto controlul asupra întregii comunităţi. Sau, cum prefera să se gândească mai degrabă, asupra familiei.

Familia nu mai era nici pe departe la fel de numeroasă cum fusese odată. În zilele de glorie numărase peste 25 000 de oameni. Acum, cu războaiele între arabi şi israelieni şi cu economia care era cum era, numărul scăzuse la doar câteva mii. Australia, America, Europa – tinerii îşi făureau un viitor oriunde

altundeva, numai în Israel nu.

Şi totuşi, chiar şi o parohie mai mică aducea cu sine o serie de îndatoriri, iar Eminenţa Sa se îngrija cu obstinaţie de îndatoririle care îi reveneau. Erau copiii lui cu toţii şi, deşi depusese jurământul de castitate, nimic nu îl împiedica să se considere tatăl lor. Să apere şi să ajute, să hrănească şi să protejeze – astea erau îndatoririle unui tată. Cu astfel de gânduri în minte, Petrossian părăsi enclava şi, privind destul de des peste umăr ca să se asigure că nu e urmărit, merse până în Oraşul Vechi.

Deşi enclava alcătuia cea mai mare parte a Cartierului Armean, în jurul zidurilor ei se ţesea o dantelă de străzi şi alei înguste care o separau de Cartierul Evreiesc dinspre est. Arhiepiscopul merse cu pas grăbit prin labirint, oprindu-se şi întorcându-se la fiecare cincizeci de metri, apoi pornea din nou. De o parte şi de alta a străzii se ridicau ziduri înalte, formând un canion de piatră, iar din când în când se vedea câte o uşă de oţel cenuşiu, fiecare cu o plăcuţă alături purtând numele familiei care locuia acolo: Hacopian, Nalbandian, Belian, Bedevian, Sandrouni. Mai erau steaguri ale Armeniei şi afişe care comemorau genocidul din 1915 afişe care le reaminteau tuturor celor care se oboseau să se oprească şi să le citească faptul că nu doar evreii avuseseră de suferit. Nu se vedea nici ţipenie în jur. Dintre toate cartierele din Oraşul Vechi, cel armean era de departe cel mai liniştit.

Merse în continuare până la capătul străzii Ararat unde, după ce se mai uită o dată în spate, se strecură pe o alee îngustă. La capătul ei era o uşă, iar lângă ea o plăcuţă cu numele Saharkian. Apăsă pe butonul interfonului video. Trecură câteva clipe, apoi se auzi zgomot de zăvoare trase. Multe zăvoare. Uşa se deschise. Înăuntru stătea un bărbat cu un pistol în mână, iar în spatele lui se vedeau alţi doi, înarmaţi cu puşti. Arhiepiscopul încuviinţă satisfăcut.

— E sigur?

— E sigur, răspunseră bărbaţii la unison.

Petrossian ridică o mână în semn de binecuvântare, se întoarse şi o luă grăbit înapoi. Din spatele lui se auzi zgomot de uşă trântită şi zăvoare trase.

Librăria Universităţii Evreieşti din campusul de la Gival Ram era o clădire pătrată, modernă, care semăna pe undeva cu un sendviş gigantic de beton.

Asher Blum, şeful departamentului de relaţii cu cititorii, arăta ca o caricatură slab ca un ţâr, purtând ochelari cu rame groase şi tunsoare castron şi îmbrăcat într-o pereche de blugi care erau cu cel puţin trei centimetri mai scurţi decât ar fi trebuit – altfel spus întruchiparea vie a tuturor stereotipurilor despre bibliotecari.

— Suntem închişi de *Shabbat,* spuse, conducându-l pe Ben-Roi înăuntru. Astăzi am venit doar să sortăm nişte cărţi. I-am spus lui Naomi ce s-a întâmplat şi ea şi-a amintit de notiţe. Nu a fost la serviciu ieri, altfel v-aş fi contactat mai devreme.

Trecură prin nişte uşi de sticlă, pe care bibliotecarul le încuie în urma lor şi urcară pe nişte scări care se deschideau într-un mezanin mare, deschis. De o parte şi de alta erau săli de lectură. Un triptic de ferestre cu vitralii ocupau întreg peretele de la capătul scărilor. Lumina soarelui de dimineaţă trecea prin ele, făcându-le să pară în flăcări şi să arunce pete de roşu, verde şi albastru pe covorul de pe podea.

— Vitraliile Mordechai Ardon, explică Blum. Sunt mândria noastră.

Ben-Roi încuviinţă, făcând tot posibilul să pară impresionat şi se uită la ceas. 10.56. Avea să întârzie un pic, dar Sarah se aştepta deja la asta. Încă mai avea timp.

Traversară un coridor şi intrară pe o uşă pe care scria „Sala de lectură generală”. De partea cealaltă era o cameră înaltă, scăldată într-o lumină blândă şi plină de mese şi teancuri de cărţi. Ferestrele cu rame de aluminiu erau pătate de murdărie şi se deschideau spre o curte interioară care nu avea nimic interesant. Imediat după uşă se afla un birou în formă de L, în spatele căruia stătea o altă bibliotecară, de data asta cineva care spărgea toate tiparele: brunetă, drăguţă, cu un inel în nas şi purtând un tricou puţin prea strâmt cu Kings of Leon.

— Naomi Adler, o prezentă Blum. Era de serviciu ultima dată când doamna Kleinberg a fost la noi.

Ben-Roi dădu mâna cu bibliotecara, făcând tot posibilul să nu se holbeze la sânii ei.

— Am auzit că aţi găsit ceva, zise.

Bibliotecara încuviinţă şi scoase o coală de hârtie mototolită din birou.

— Doamna Kleinberg a lăsat-o lângă cititoarele de microfilm, rosti, dându-i hârtia. Ştiu că e a ei fiindcă i-am recunoscut scrisul. Întotdeauna lăsa câte ceva de izbelişte.

— Când a fost asta?

— Vinerea trecută, dimineaţa.

O săptămână înaintea crimei.

— Aţi întrebat ce a citit la noi, interveni Asher Blum. Ne-am gândit că v-ar putea interesa…

Ben-Roi examină hârtia. Din experienţă ştia că unele indicii săreau imediat în ochi, ca şi când ar fi strigat: „Uită-te la mine! Cu mine o să rezolvi cazul!” Alte indicii erau exact contrariul. Hârtia făcea parte în mod cert din categoria a doua.

Era o listă de ziare. Erau patru în total, doar titlurile şi data apariţiei fiecăruia. Unul era *Jerusalem Post* din 22 octombrie 2010; celelalte trei erau *The Times* – 9 decembrie 2005; 17 mai 1972; 16 septembrie 1931.

— S-a uitat la astea? întrebă Ben-Roi.

Bibliotecara încuviinţă.

— Ştii la ce s-a uitat, mai exact?

— Îmi amintesc sigur că a citit ceva de pe pagina de *business* din *The Times.* Ajutam pe cineva cu cititorul aflat lângă al ei şi m-am uitat peste umăr. Cred că era cel de-aici. (Arătă cu degetul spre data 9 decembrie 2005.) Îşi lua notiţe. Multe notiţe.

— Celelalte trei?

Bibliotecara îşi scutură capul.

Ben-Roi se uită din nou la listă, apoi îşi privi ceasul. 11.02. Ar fi trebuit să fie deja pe drum, avea tot timpul din lume să se ocupe de asta mai târziu. Şi totuşi, câteva minute în plus sau în minus nu contau. Ezită, prins în lupta dintre interesul profesional şi obligaţiile personale. Interesul câştigă de data asta.

— Pot să arunc o privire?

Sigur.

Bibliotecara ieşi de după birou şi îl conduse la un şir de dulăpioare de metal aliniate de-a lungul peretelui din celălalt capăt al încăperii. Asher Blum îi lăsă în pace şi începu să strângă nişte cărţi pe un cărucior.

Dulăpioarele erau marcate cu numele a şase ziare unele în engleză, altele în ebraică: *Ha’aretz*, *Ma’ariv, Yedioth Ahronoth, The Jerusalem Post, The Times, The. New York Times.* Bibliotecara luă lista şi o citi în fugă, apoi începu să caute prin sertare. Fiecare era plin cu rânduri de cutiuţe din carton aranjate ordonat, iar pe fiecare cutiuţă erau trecute datele publicaţiilor de pe microfilmul dinăuntru. Le alese pe cele pe care le căutau, apoi merse şi se aşeză la unul dintre cititoare. Ben-Roi se aşeză lângă ea.

— De unde vreţi să începem? întrebă bibliotecara.

— Hai să începem cu ziarul pe care aţi văzut-o citindu-l. Mai ţineţi minte la ce pagină era?

— Nu ştiu sigur, dar probabil o să o recunosc dacă o văd.

Bibliotecara porni aparatul, deschise una din cutiuţe şi scoase microfilmul dinăuntru, pe care îl aşeză pe bobină şi îl derulă până la imaginea cu prima pagină. Se asigură că imaginea era centrată şi clară, apoi merse înainte, pagină după pagină derulându-se pe placa de proiecţie într-un amalgam indescifrabil de litere gri. Camera se umplu de sunetul sacadat al microfilmului care se derula. Găsi ediţia pe care o căutau vineri, 9 decembrie 2005 şi încetini derularea, citind în diagonală fiecare pagină în căutarea articolului pe care Rivka Kleinberg îl citise atunci. Titlurile se derulau cu repeziciune, întregi sau pe bucăţi: „Spitalele ar putea interzice tratamentul fumătorilor şi băutorilor”, „Blair încearcă să izoleze…” şi-a pierdut picioarele şi nu va putea merge spre altar”, „… a murit din cauze naturale la 113 ani”. În cele din urmă, bibliotecara se opri la pagina 66. Privi în jos o clipă, apoi încuviinţă.

— Aici, spuse. Recunosc fotografia. Cum staţi cu limba engleză?

— Bine.

— Atunci vă las să citiţi şi mă duc să pregătesc celelalte microfilme. Aşa o să câştigăm puţin timp.

Îi arătă butoanele pentru înainte şi înapoi, apoi se aşeză la un alt cititor şi începu să lucreze cu un nou microfilm. Ben-Roi se aşeză şi privi pagina din faţa lui.

Văzu fotografia unui bărbat de care nu auzise niciodată, un anume Jack Grubman şi o reclamă de o jumătate de pagină pentru – ce ironic – o colecţie de cărţi audio poliţiste. Erau doar trei articole pe pagină: despre economia din India, despre o dispută între doi investitori dintr-un conglomerat bancar şi despre o mină de aur.

Aur. *Vosgi.*

Se aplecă în faţă şi începu să citească.

> Barren a primit aprobarea de a exploata o mină de aur în România Bucureşti Gigantul american Barren Corporation, renumit pentru operaţiunile cu minereuri şi produse petrochimice, a primit licenţă pentru treizeci de ani în vederea exploatării aurului la mina Drăgeş, în vestul

Munţilor Apuseni. Înregistrată în Barbados, Barren Corp. Va deţine 95% din acţiunile minei, urmând ca restul de 5% să revină companiei de stat Minvest Deva.

Depozitul de aur de la Drăgeş este cunoscut încă din vremea Imperiului Roman şi se estimează că ar conţine în jurul a 850 1 130 de tone de aur, la o concentraţie unică de 35 de grame per tonă.

Într-o mutare fără precedent în industria auriferă, Barren a primit aprobarea doar după ce a garantat în scris că va respecta normele de reducere a poluării şi de protecţie a mediului. Procesul de extracţie a aurului generează un nivel semnificativ de toxine, iar guvernul român nu vrea încă un dezastru precum cel de la Baia Mare, din 2000, când barajul unui lac de deversare s-a rupt şi deşeurile au contaminat bazinul Dunării. Contractul pentru exploatarea aurului de la Drăgeş stipulează că, deşi deşeurile toxice cu descompunere rapidă pot îi procesate local, toate reziduurile nedegradabile vor fi transportate de către Barren în Statele Unite pentru a fi decontaminate şi stocate în spaţii amenajate corespunzător.

„Tratăm cu deosebită seriozitate şi responsabilitate problemele de mediu”, a declarat preşedintele consiliului de administraţie al consorţiului Barren, Mike Roberts. „Suntem foarte bucuroşi să inaugurăm un nou model de exploatare minieră care respectă întru totul normele ecologice.”

Se estimează că mina va produce în jurul a 42,5 tone de aur anual. Preţul curent al aurului este de 525 dolari per uncie.

Ben-Roi ajunse la sfârşit şi se lăsă pe spate cu o expresie mirată pe chip. În mod sigur, Kleinberg citise articolul. Nu doar fiindcă *vosgi* însemna „aur”, ci şi fiindcă îşi amintea că găsise în apartamentul ei, pe birou, mai multe articole despre turnarea aurului şi un atlas deschis la pagina cu harta României. De ce Kleinberg se interesase de asta era altă poveste. Editorul ei spusese că lucra la un articol despre traficul de carne vie când fusese ucisă. Ben-Roi nu-şi putea imagina vreo legătură între prostituţie şi o exploatare minieră din Europa, deşi numele Barren îi suna vag cunoscut. Se scarpină în creştet, încercând să-şi amintească unde îl mai auzise. Nu reuşi, aşa că îşi luă câteva notiţe şi trecu mai departe.

Următorul ziar era *The Jerusalem Post.* Microfilmul era deja încărcat şi pregătit.

Ediţia era datată vineri, 22 octombrie 2010. Pe prima pagină erau în principal articole despre *ha-matzav* şi despre situaţia politică actuală. Pe lângă ele mai erau: o ilustraţie cu o tablă de şah şi, în colţul din dreapta-jos, o reclamă care îl lăuda pe rabinul Meir Kahane „cel mai onest şi mai nobil lider evreu al generaţiei noastre”. Ben-Roi scutură din cap, simţindu-se în acelaşi timp vag amuzat de stupiditatea reclamei şi enervat că fotografia unui asemenea papiţoi ajunsese pe prima pagină a unui cotidian naţional. Apoi lăsă gândul la o parte şi apăsă pe butonul de „înainte”, citind pagină după pagină.

În mai puţin de un minut găsise ceva printre ştirile pe scurt de la pagina 4. Din nou despre Barren:

Jaf la sediul din Tel-Aviv

> *Birourile din Ramat Hachayal ale multinaţionalei americane Barren Corporation au fost jefuite miercuri seara. Jaful a fost comis de membri ai unui grup anticapitalist care se autointitulează „Programul Nemesis” şi care i-au ameninţat pe paznici cu pistoalele şi au pătruns în sistemele informatice ale companiei. Oricine deţine informaţii este rugat să contacteze poliţia israeliană la (03)555-2211.*

Acum îşi amintea de unde ştia de Barren: cu o zi înainte, când rămăsese blocat în trafic după Poarta Jaffa, văzuse o pancartă cu o imagine care arăta cum va fi în final zona după ce drumurile urmau să fie terminate. Pe pancartă fusese scris: „Barren Corporation: Suntem mândri să sponsorizăm istoria viitoare a Ierusalimului”.

Ben-Roi nu reuşea să-şi dea seama de ce Rivka Kleinberg se interesase de Barren şi de sediul care fusese jefuit. Sau de exploatarea aurului. Studie în fugă restul ziarului, căutând încă ceva care să-i sară în ochi. Nu găsi nimic, aşa că mai luă câteva notiţe şi trecu la următorul cititor. *The Times,* 17 mai 1972. Pe prima pagină era o fotografie a unui bărbat cu cătuşe, iar deasupra era titlul: „Domnul Wallace, scos de pe lista neagră, este favorit în cursa electorală din Maryland”.

Până acum, lucrurile se mişcaseră relativ repede. Acum însă, căutarea încetini dintr-odată. Deşi nu avea decât douăzeci şi opt

de pagini, în ziar erau o mulţime de reportaje, prezentări, editoriale, scrisori, recenzii, naşteri, căsătorii, necrologuri, anunţuri de mică publicitate, toate scrise cu caractere atât de mici, că începu să îl doară capul şi ochii i se umplură de lacrimi. O clipă crezu că găsise ce căuta la pagina 7, unde citi un articol despre inaugurarea unui nou baraj hidroelectric în România. Articolul menţiona şi Israelul – câteva paragrafe la sfârşit vorbeau despre cum preşedintele român Ceauşescu se întâlnise de curând cu Golda Meir pentru a discuta situaţia din Palestina. Legătura era limpede. Şi totuşi, instinctul îi spunea că era doar o coincidenţă şi nu ceea ce căutase Rivka Kleinberg. Citi articolul de câteva ori, apoi trecu mai departe.

Până la urmă rămase aproape o oră la acelaşi ziar, de la un articol la altul dezbătând subiecte variate, de la tentativa de asasinare a guvernatorului din Alabama, George Wallace, la războiul din Vietnam, de la grevele muncitorilor din Marea Britanie la boomul demografic din Japonia, de la o femeie care născuse opt perechi de gemeni în Iran la altă femeie care căzuse într-un puţ în Egipt. Rachel Adler şi Asher Blum îşi mai făcură o vreme de lucru, aranjând cărţile pe rafturi, apoi plecară să ia prânzul. Când se întoarseră, Ben-Roi era în acelaşi loc. Nu-i mai păsa ce se întâmplă în jur, atenţia fiindu-i concentrată pe textul pe care îl avea în faţă. Pierduse cu totul noţiunea timpului. Auzise odată că Ierusalimul avea cei mai mulţi oameni cu probleme de vedere din lume, fiindcă era plin de învăţăcei *yeshwa* care nu făceau altceva decât să citească texte sacre scrise cu caractere minuscule de dimineaţa până seara. Cu fiecare nou articol, Ben-Roi devenea din ce în ce mai convins că în curând avea să facă şi el parte dintre cei cu astfel de probleme. Şi totuşi, nu reuşea să găsească nimic care să explice de ce Rivka Kleinberg se interesase de acel ziar.

Până la urmă ajunse la ultima pagină şi renunţă, resemnându-se cu gândul că n-avea să afle ce o interesase pe Kleinberg. Trecu la ultimul cititor şi se concentra asupra ultimului ziar de pe lista ei: *The Times* din 16 septembrie 1931.

Spre disperarea lui, articolele erau şi mai îngrămădite, iar caracterele erau şi mai mici decât în ediţia din 1972. Primele trei pagini nici măcar nu aveau articole, ci doar liste minuţioase cu naşteri, căsătorii, decese şi anunţuri publicitare. În loc să le cerceteze te fiecare în parte, Ben-Roi se hotărî să treacă peste ele cu totul. Trecu în revistă fiecare pagină în mare, sperând că

de data asta ceva o să îi sară în ochi.

Şi, într-adevăr, un articol se distinse dintre toate celelalte. Un articol scurt, trei rânduri îngrămădite între alte două ştiri despre inundaţiile din China şi un uragan în Belize. Articolul era atât de lapidar, că il citise şi trecuse mai departe până să îşi dea seama că găsise ceva.

Cetăţean britanic dispărut
(De la corespondentul nostru).
Cairo, 15 septembrie

Dl. Samuel Pinsker, inginer minier din Salford, Manchester, a dispărut din oraşul Luxor. Căutările continuă.

Ben-Roi era obosit şi îl durea capul, aşa că nu recunoscu imediat numele. Apoi îşi aminti. Se întoarse la cititorul şi la ziarul dinainte *Times*, 17 mai 1972. Rămăsese la ultima pagină. Derulă înapoi până la pagina 2, apoi porni înainte, căutând. Trecu prin paginile 3, 4, 5, 6 şi 7, apoi se întoarse. Până la urmă găsi ceea ce căuta în colţul din dreapta jos al paginii 5 – articolul despre femeia care căzuse într-un puţ în Egipt. Se aplecă în faţă şi citi:

A avut noroc să scape cu viaţă

Luxor, Egipt, 16 mai – O femeie britanică a avut norocul de a scăpa cu viaţă după ce a căzut într-un puţ de aerisire al unui mormânt, în timp ce se afla în luna de miere în Luxor. Accidentul a avut loc în timp ce Alexandra Bowers se plimba împreună cu soţul ei pe dealurile din preajma Văii Regilor. Deşi a căzut de la o înălţime de şapte metri, dna Bowers nu a suferit decât o fractură la încheietura mâinii şi câteva vânătăi. O altă victimă a aceluiaşi puţ nu a fost la fel de norocoasă. Înăuntru, dna Bowers a descoperit cadavrul unui bărbat, perfect conservat datorită condiţiilor climaterice din deşert. Deşi cadavrul nu a fost încă identificat oficial, există speculaţii cum că ar fi vorba de Samuel Pinsker, un inginer britanic dispărut în urmă cu patruzeci de ani, care ar fi căzut în puţ în timp ce explora Dealurile Tebane. Dl şi dna Bowers s-au întors în Marea Britanie.

Ben-Roi citi articolul de trei ori, apoi reciti celălalt articol, după

care se lăsă pe spate, frecându-se la ochi. Un inginer minier dispare în Egipt, o corporaţie multinaţională americană deschide o mină de aur în România, birourile lor din Israel sunt jefuite, Rivka Kleinberg se interesează de toate astea, Rivka Kleinberg e strangulată. Erau mai multe fire aici. Fire şi conexiuni, ca o pânză de păianjen. Toate erau legate cumva între ele şi formau o structură. Dacă înţelegea conexiunile şi reuşea să vadă structura, cazul era ca şi rezolvat. Simplu. Ca un puzzle. Un puzzle care părea alcătuit dintr-o mie de bucăţi diferite şi nimeni nu ştia cum trebuia să arate la final. Era, vorba lui Leah Shalev, o situaţie de rahat. Cea mai de rahat situaţie din toate timpurile. Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simţea mai confuz şi il durea şi mai tare capul.

Mormăi şi îşi întinse picioarele, privind distrat la ceasul de pe peretele din faţă, din celălalt capăt al camerei. Era ora 13.20.

O clipă mai târziu, Asher Blum şi Rachel Adler îşi ridicară surprinşi privirea când un strigăt de „Oh, rahat!” sparse tăcerea.

Ben-Roi ieşi în fugă din clădirea bibliotecii. Se grăbea atât de tare să ajungă în parcarea campusului, să se urce în maşină şi să ajungă la Sarah, că nu observă terenul de sport al universităţii la nici două sute de metri mai încolo şi nici nu se obosi să privească într-acolo. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut un singur atlet alergând ture de unul singur. Şi, dacă ar fi aşteptat ca atletul să ajungă în dreptul lui, l-ar fi recunoscut pe partenerul său, Dov Zisky.

Zisky venea de multe ori aici după *shul-ul* de sâmbătă dimineaţa. Unii rabini interziceau alergarea de Sabat, spunând că Sabatul era zi de odihnă şi sportul nu era odihnă, dar Zisky era credincios în felul lui. Zisky făcea majoritatea lucrurilor în felul lui. Respecta regulile, dar nu accepta să devină sclavul lor. Şi, oricum, *Tanach-ul* mergea mână în mână cu *oleg Shabbat* plăcerea Sabatului – şi lui îi plăcea să se menţină în formă. Deci, era OK. Îşi închipuia că *Ha-shem* avea lucruri mai importante la care să se gândească.

Alergă un sprint de o sută de metri, apoi încetini şi lovi de câteva ori aerul cu pumnii ca să-şi dezmorţească braţele. Ştia ce spunea lumea despre el. Că era slab. Efeminat. Fraier. Dar aparenţele puteau să înşele. Nu-i plăcea să se laude cu asta şi încerca mereu să evite orice conflict, dar dacă era nevoie, putea să-şi poarte singur de grijă. Mulţi aflaseră asta pe pielea lor de-a lungul anilor. Gershmann de la academia de poliţie se număra

printre ei. De regulă, Zisky nu le dădea atenţie celor care făceau caz că ar fi homosexual – se obişnuise deja – dar unii se întreceau cu gluma şi atunci le răspundea cu vârf şi îndesat. Se spunea că Gershmann lucrase ca model o vreme. Nu şi de acum încolo. Avea să rămână cu nasul strâmb pe viaţă.

Mai alergă un sprint, apoi se lăsă să cadă în iarba de la marginea terenului şi începu să facă flotări. Îşi folosi întreaga forţă, simţind cu plăcere tensiunea din muşchii braţelor şi ai pieptului. Un medalion de argint cu *Magen David* îi ieşi pe deasupra tricoului. Se văzu nevoit să se oprească şi să îl ascundă din nou sub tricou. Fusese al mamei sale şi nu voia să îl strice. Nu îşi reluă flotările decât după ce se asigură că medalionul e la locul lui. Apoi se întoarse pe spate şi făcu o serie de abdomene, după care începu să alerge din nou.

Mama lui murise cu doi ani în urmă, dar pentru el părea că nu trecuse nici o zi. Cancer. Limfa, plămâni şi stomac. Peste tot. Cu o săptămână înainte să moară, deşi slăbise mult şi îşi pierduse tot părul auriu din cauza chimioterapiei, insistase să iasă din spital şi să vină la ceremonia de absolvire de la academie. Fratele ei fusese poliţist şi fusese ucis la datorie, iar acum fiul ei urma să îşi primească şi el insigna. Plânsese de mândrie. Şi Zisky plânsese. Nu de faţă cu ea, ci mai târziu, în clădirea academiei. Atunci îl găsise Gershmann şi tot atunci îl făcuse poponar. Avea un metru nouăzeci şi nouăzeci de kilograme şi totuşi Zisky îl făcuse praf. Prostul naibii.

Grăbi pasul, menţinându-şi viteza aproape de cea de sprint. Pantofii de sport scoteau un sunet ritmic în timp ce loveau suprafaţa pistei, iar medalionul cu *Magen David* i se legăna înainte şi înapoi pe pieptul acoperit de sudoare, ca un pendul.

Se gândea mult la mama lui. Ştia că e un clişeu homosexualul care îşi iubeşte mama, dar asta era. Fusese o femeie bună. Puternică. Ţinuse unită familia de fiecare dată când avuseseră greutăţi. La sfârşit stătuse lângă ea, o ţinuse de mână şi o mângâiase pe capul chel, iar ea îl tăcuse să promită că va fi un fiu şi un frate bun. Şi un poliţist bun. Şi că va încerca întotdeauna să facă ceea ce trebuie şi să aducă răufăcătorii în faţa justiţiei.

Aşa că, după un duş şi o gustare, Zisky se îndreptă spre apartamentul Rivkăi Kleinberg. Voia să arunce o privire în jur. Asta trebuia să facă. Să aducă răufăcătorii în faţa justiţiei. Credincioşii nu aveau voie să lucreze de Sabat, la fel cum nu aveau voie să alerge şi să facă abdomene şi să exerseze mişcări

de Krav Maga. Dar Dov Zisky nu fusese niciodată omul care să urmeze regulile orbeşte. Făcea lucrurile în felul lui.

Era un lucru pe care îl moştenise de la mama lui.

Ben-Roi încă mai avea cheile de la apartamentul lui Sarah – despărţirea lor nu fusese atât de neplăcută încât să i le ceară înapoi. Nimeni nu îi răspunse la uşă, iar apelurile telefonice intrară direct în căsuţa vocală, aşa că descuie singur.

Spre deosebire de Galia, care avusese un temperament vulcanic, Sarah se supăra mult mai greu. Spunea ce avea de spus, bineînţeles, iar dacă o supăra ceva, avea grijă să afli. Şi totuşi, în general era o persoană calmă, liniştită. Avea un comportament deosebit, gândindu-se la toate porcăriile pe care le îndurase de la el în anii în care fuseseră împreună. Era unul din motivele pentru care se simţise atras de ea de la început. Un motiv din prea multe motive. Acum era ceva care îi lipsea. Ceva de care nu-şi dădea seama.

Astăzi Sarah chiar se supărase. Foarte tare chiar. Nici măcar nu mai era acasă când ajunse acolo. Lăsase o grămadă de instrumente de decorat pe podea, în hol cutii de vopsea, pensule, o cutie cu unelte, câteva rafturi neasamblate – iar deasupra aruncase un bileţel crunt şi laconic. „Am plecat la Deborah. Ştii ce ai de făcut.”

Pentru restul zilei, bucuria adusă de pregătirile pentru a-şi întâmpina primul născut fu întinată de gândul că mama acestuia îl considera un măgar iremediabil.

HOUSTON, TEXAS

William Barren se uita fix la masa din camera de conferinţe – o piesă din lemn de arţar roşu, lungă cât o pistă de aterizare – şi îşi spuse că poate ar fi fost mai bine să nu prizeze prea multă cocaină înainte de întâlnire.

Iniţial îşi pregătise o porţie destul de mică, o liniuţă anemică de vreo trei centimetri din cel mai fin praf de cocaină de Bolivia, pe care o aranjase cu grijă cu marginea cardului Amex Black. Ceva care să-l trezească după cheful de noaptea trecută (de ce ţineau întotdeauna şedinţele sâmbăta?).

Terminase de aranjat praful şi, privind mai bine liniuţa subţire şi albicioasă, ca un vierme anemic, se gândise că era prea puţin, mult prea puţin pentru o oră întreagă de birocraţie şi plictiseală. Aşa că deschisese din nou pachetul şi luase încă o porţie de praf alb, pe care îl strivise cu colţul Amexului şi îl adăugase peste restul. Tot nu i se părea destul. Până la urmă folosi toată cocaina care mai rămăsese – aproape o treime de gram aranjat într-o linie groasă cât degetul mic. O prizase toată odată prin tubul de argint pe care şi-l comandase special pentru asta, cu o uşurinţă deosebită după exersări repetate. Apoi linsese ambalajul, ştersese masa cu mâneca pentru a îndepărta toate dovezile şi urcase spre sala de conferinţe, simţindu-se extraordinar de mulţumit de sine însuşi.

După nici douăzeci de minute, începuse să-i pară rău că prizase prea mult. Inima îi bătea ca un ciocan, dinţii îi scrâşneau şi gândurile i se învârteau în minte extrem de repede şi veneau din atâtea părţi, că abia putea prinde câte unul. Aşa că nu putea face altceva decât să stea în capul mesei, dând din picior şi smiorcăindu-se anemic în timp ce restul membrilor din conducere dădeau din gură despre preluări de firme şi reforme de trusturi şi licitaţia pentru exploatarea terenurilor petrolifere din Egipt, care, dacă urma să se încheie cu succes, avea să aducă un profit fără precedent companiei, plasându-i imediat după Cargills în lista corporaţiilor private din *Forbes.*

Ceilalţi îl dispreţuiau, ştia asta. Mai ales Mark Roberts, preşedintele consiliului de administraţie. Credeau că e o ruşine pentru companie. Îl vedeau ca pe o povară, nu ca pe unul dintre ei. Era membru al consiliului doar fiindcă era strănepotul

faimosului Joe Barren, a cărui mică afacere de prospectare a aurului din Sierra Nevada se transformase în imperiul de miliarde de dolari care era Barren Corporation. Joe fusese un om simplu, care nu bea alcool şi se născuse – sau cel puţin aşa spuneau poveştile din familie – într-o cabană de lemn cu o singură cămăruţă. Probabil nu-şi imaginase niciodată că afacerea lui avea să se metamorfozeze într-un colos al industriei miniere şi petrochimice, cu exploatări pe şase continente şi o legătură telefonică directă cu Casa Albă. Şi, probabil, nici că strănepotul lui avea să stea în sala de conferinţe a companiei drogat după ce sărbătorise o noapte întreagă cu două curve, mamă şi fiică, pentru că scăpase de încă o amendă pentru conducere în stare de ebrietate (conducerea în stare de ebrietate – asta nu era nimic!).

Da, îl dispreţuiau cu toţii. Mark Roberts, Jim Slane, Hilary Rickham, Andy Rogerson – William privi în jurul mesei şi simţi dispreţul fiecăruia din cei doisprezece membri ai consiliului de administraţie. Simţea însă şi dispreţul care emana de la un ecran de teleconferinţă din celălalt capăt al mesei, unde capul gras şi încărunţit al tatălui lui William plutea în aer ca un bondar monstruos.

Joc Barren pornise afacerea şi fiul său George o dezvoltase, dar Nathaniel Baren nepotul bătrânului Joe şi tatăl lui William fusese cel care o transformase în gigantul de astăzi. Nathaniel fusese cel care extinsese afacerile companiei la petrol şi gaze şi cumpărase subsidiare pe tot globul, din Rusia până în Israel şi din China până în Brazilia. Tot Nathaniel era cel care cultivase relaţii şi reuşise să îşi îndatoreze politicieni din toată lumea, iar acum guvernele pe care le conduceau îi mâncau din palmă.

Nathaniel era Barren Corporation şi, deşi vârsta şi bolile îl obligaseră să renunţe la funcţia de conducere după aproape patruzeci de ani, chiar şi acum, ca director executiv, tot el era cel care lua toate deciziile.

În curând însă, lucrurile aveau să se schimbe. William era sigur de asta. Bătrânul era bolnav, nu mai ştia ce face, iar William era gata să facă pasul necesar pentru a conduce. Chiar dacă William avea o pasiune pentru droguri, maşini şi curve – de preferinţă curvele lesbiene, care o făceau în timp ce el le filma cu o mână şi se masturba cu cealaltă, asta nu însemna că era şi prost. Dimpotrivă. În ultimii câţiva ani făcuse şi el câteva combinaţii. Combinaţii reuşite chiar. Îşi făcuse relaţii, ajunsese să

cunoască oameni în poziţii înalte şi folositoare. Oameni din interior. În jurul mesei stăteau cel puţin şapte dintre cei doisprezece oameni care aveau să fie de partea lui la momentul potrivit. Îl dispreţuiau, dar mai presus de orice se temeau de el. La fel ca Michael Corleone în *Naşul,* William Barren avea să pună în ordine afacerile familiei în curând. Toate afacerile. Vai şi amar de oricine ar fi încercat să îi stea în drum.

— Ţi se pare ceva amuzant, băieţaş?

Un mormăit ca de urs se auzi dinspre ecranul de teleconferinţă, vibrând în aer şi trezindu-l pe William din reverie. La fel cum îl vedeau ei, Nathaniel Barren care rar mai ieşea din vila familiei din River Oaks privea şi el sala şi pe membrii consiliului de administraţie prin imaginile transmise de o cameră micuţă de deasupra ecranului. Privea fix în faţă, direct la fiul său.

— Ţi se pare ceva amuzant? repetă; chipul său umflat, ca o minge de baschet, exprima dezaprobare.

— Nu, domnule, se bâlbâi William, cuvintele rostogolindu-se ca zarurile la o masă de jocuri, cum păţea de fiecare dată când priza cocaină. Nimic.

— Dar zâmbeşti, băieţaş. Oamenii nu zâmbesc decât dacă îi amuză ceva. Spune-ne şi nouă ce te amuză, te rog.

William nu-şi dăduse seama că zâmbea. Îşi făcu gura pungă şi se foi în scaun, simţindu-se sfredelit de treisprezece perechi de ochi. La fel ca în copilărie, când bătrânul îl umilise în faţa servitorilor şi îl făcuse să se simtă ca un imbecil. Ca un ratat. Dar nu era nici imbecil şi, cu siguranţă, nici ratat. Era un învingător. Şi în curând…

— Băieţaş?

Aceeaşi voce groasă, ameninţătoare. Un Orson Wells, dar mult mai antipatic. O voce care îi dădea coşmaruri lui William.

— Mă gândeam la licitaţia din Egipt, cred, mormăi, luptându-se din răsputeri să-şi stăpânească spasmele şi să-şi păstreze vocea calmă şi coerentă.

Nu reuşi. Vorbea ca Forrest Gump.

— Dacă reuşim să câştigăm licitaţia, o să… ne ridice la un alt nivel. O să ne ştie toată lumea.

Tatăl lui îl privi din ecran, ca o cobră care fixează un raton. Sau mai degrabă ca un rinocer care fixează… la ce naiba se uitau rinocerii? Acum era momentul-cheie. Momentul încărcat de agonie care îl îngrozea pe William chiar şi acum, la treizeci şi trei de ani şi vicepreşedinte al unei corporaţii care valora 50 de

miliarde de dolari. Bătrânul avea să-l umilească din nou? Să-l distrugă şi să-l nenorocească, la fel ca în atâtea alte dăţi? Sau avea să-i treacă gafa cu vederea de data asta?

William bâţâia din picior. Ceilalţi membri stăteau nemişcaţi, muţi. Încordarea se simţea de la un capăt al mesei la celălalt. Secundele treceau una după alta.

— Barren e deja cunoscută, rosti în cele din urmă bătrânul chiar când William era gata să înceapă să urle. De toată lumea. Bătrânul mai aşteptă o clipă, ducând momentul la apogeu, torturându-şi fiul şi mai mult. Apoi, cu un mormăit satisfăcut, se lăsă pe spate. Ce naiba, am cumpărat lumea!

Ceilalţi râseră şi tensiunea dispăru. William râse mai tare decât toţi.

— Ai prea multă dreptate! strigă, bătând din palme. E lumea noastră! Suntem peste tot, ca muştele pe rahat!

Era un comentariu stupid, provocat de uşurare şi de cocaină şi William regretă cuvintele imediat cum le rosti. În jurul mesei, zâmbetele se transformară în tuse stânjenită. Din fericire, tatăl lui nu păru să observe. Luă o mască de oxigen din plastic şi inspiră adânc, cu un sunet greu – William tânjea să umple masca cu gaz sarin şi să-l vadă cum se îneacă! După care făcu semn ca întâlnirea să continue. Jim Slane, directorul financiar, începu să vorbească despre cifre, iar vocea lui nazală şi monotonă umplu camera şi o stoarse de culoare şi viaţă.

William îşi aşeză coatele pe masă şi îşi împreună palmele, străduindu-se să stea cât mai nemişcat şi să pară concentrat şi interesat. Se întoarse la gândurile lui. Credeau că nu înţelege nimic, dar înţelegea totul. Ştia absolut tot ce era de ştiut despre companie: cifrele, strategiile, contractele, subcontractele. Totul, chiar şi lucrurile pe care tatăl lui nu credea că le ştie. Ei nu îl înţelegeau pe el cât de isteţ era, cât de hotărât, cât de necruţător. La fel ca şi Michael Corleone. Avea să rezolve afacerile familiei în curând. Planul era gata. Avea prieteni, sprijin. Urma să fie un măcel, iar la sfârşit el avea să deţină controlul. Control total.

LUXOR

Cu faţada brăzdată de coloane şi holul cavernos de marmură, noua secţie de poliţie din El-Awamaia era o clădire extrem de urâtă, cu pretenţii de grandoare arhitecturală.

Cei care locuiau în preajmă îi spuneau *El-bandar,* „centrul”.

Cei care lucrau acolo îi spuneau „moscheea”, „castelul”, „tortul de nuntă” sau „greşeala lui Hassani”.

Khalifa ajunse la secţie duminică dimineaţă, după ziua liberă de ieri. Intră pe uşile de sticlă prăfuită de la intrare, îl salută cu o înclinare a capului pe sergentul de la recepţie şi urcă pe scări până la biroul lui de la etajul al patrulea. Pe când lucra la vechea secţie îşi făcuse un obicei din a ajunge la birou până la opt dimineaţa cel târziu – orice alt nod în papură i-ar fi găsit Hassani, demonstra că era punctual. De când se mutaseră începuse să nu-i mai pese. Acum sosea de multe ori după ora nouă, iar în dimineaţa asta era aproape zece când ajunse în capul scărilor şi intră în birou.

— Seara bună, spuse Ibrahim Fathi, detectivul cu care îşi împărţea biroul *El-homaar,* cum îi spunea toată lumea: „măgarul”.

Khalifa ignoră salutul sarcastic şi se aşeză la birou. Porni computerul şi îşi aprinse o ţigară.

— Ceva mesaje?

— N-am primit nimic, răspunse Fathi, apoi scoase un pieptăn şi şi-l trecu prin părul slinos.

— Sariya a ajuns?

— A fost şi a plecat. Încă o şalupă cu rezervorul golit de motorină. A treia pe săptămâna asta. S-a dus la Corniche să vorbească cu proprietarul.

Khalifa inspiră o gură plină de fum. Nu avea de ce să meargă şi el acolo. Sariya era mai mult decât în stare să se ocupe de asta singur. Dădu un telefon rapid acasă – nu era plecat decât de vreo zece minute, dar îi plăcea să ştie ce se întâmplă şi să se asigure că Zenab era bine, apoi începu să se uite prin dosarele de pe birou. Incidentul din clubul de noapte Tuthotel urma să fie judecat în două săptămâni, dar trimisese deja raportul şi tot ce avea de făcut era să meargă la judecătorie şi să-şi prezinte dovezile. Încă mai trebuia să se ocupe de dealerii de droguri din

souk şi ar fi fost bine să ajungă şi în Karnak la un moment dat şi să vadă ce era cu furturile din depozitul magazinului de *talatat.* Altădată ar fi mers direct acolo, dar astăzi îşi zise că nu era nici o grabă. La fel şi cu dealerii de droguri din *souk.* Pur şi simplu nu avea chef să se ocupe de acest caz, lucru care i se întâmpla des în ultima vreme. Se gândi să o sune pe Demiana Barakat şi să vadă dacă se mai schimbase ceva de ieri, dar dacă s-ar fi întâmplat ceva l-ar fi sunat ea, aşa că renunţă. Continuă să caute printre dosare cu o mână, iar cu cealaltă intră pe internet şi deschise una dintre camerele de chat pe care le vizita în ultima vreme. Nu că ar fi vrut să vorbească cu cineva chiar şi ascuns în spatele unui pseudonim, încă se simţea timid, ci doar ca să vadă ce spuneau alţii. Oameni în aceeaşi situaţie ca şi el. Se simţea puţin mai bine ştiind că nu era singur. Pagina se deschise, iar el se aplecă în faţă, gata să se apuce de citit. În aceeaşi clipă îi sună şi telefonul mobil. Măi să fie Demiana!

— *Sabah el-khir, sabbittee,* spuse, cu ochii încă aţintiţi la ecran. Chiar mă gândeam să te sun. Totul în regulă?

— Sunt bine, răspunse Demiana. Ascultă, trebuie să intru în biserică, aşa că nu pot vorbi mult. Le-am sunat să-ţi dau nişte informaţii care ar putea să te ajute în problema despre care am discutat ieri.

Khalifa citi în fugă ce era pe ecran încă un mesaj de la Gemal din Ismailiya, care încă nu reuşea să uite de moartea soţiei sale, deşi trecuseră doi ani de atunci apoi întoarse capul şi se concentra doar la discuţia cu prietena sa.

— Ascult, rosti el.

— După ce am vorbit ieri, am întrebat dacă a auzit cineva de alte incidente care să semene cu ce mi-ai povestit tu, continuă ea. Ştii tu puţuri otrăvite, oameni alungaţi de pe pământurile lor. Nu am aflat nimic, sau cel puţin nu în zona de care mi-ai spus. Apoi am vorbit cu Marcos de la librărie în dimineaţa asta şi mi-a spus că îşi aminteşte de un incident asemănător. S-a întâmplat acum ceva vreme şi într-o cu totul altă parte, deci probabil nu are nici o legătură, dar m-am gândit să-ţi spun oricum.

— Continuă.

— Ai auzit vreodată de Deir el-Zeitun?

Khalifa nu mai auzise numele.

— E o mănăstire micuţă, undeva în mijlocul Deşertului de Est. Nu e absolut nimic acolo, doar două clădiri, o fântână arteziană şi o livadă veche de măslini, de unde şi numele mănăstirii. Se

spune că a fost plantată de Sfântul Pachomius, deşi nu cred, fiindcă Pachomius a trăit în secolul al IV-lea. Măslinii erau destul de bătrâni, aveau cel puţin câteva sute de ani. Acum trei sau patru ani s-au uscat dintr-odată. Toţi, până la ultimul. La fel şi grădina de legume a mănăstirii. Pur şi simplu s-a ofilit dintr-odată totul.

Din partea cealaltă a camerei se auzi un crănţănit puternic: Ibrahim Fathi începuse să mănânce *torshi* dintr-o pungă care părea să nu-i lipsească niciodată de pe birou. Khalifa se întoarse şi mai mult, încercând să ignore zgomotul.

— Livada era irigată cu apă din puţ? întrebă.

— Da. Şi grădina la fel. Apa de băut a călugărilor era adusă cu cisterna, aşa că ei n-au păţit nimic. Doar pomii şi legumele.

Khalifa se gândi puţin, apoi stinse ţigara, se ridică şi merse la harta uriaşă de pe peretele din spatele biroului lui Ibrahim Fathi. Deşertul de Est era o întindere goală de culoare alb-gălbui, prinsă între Marea Roşie şi firul înverzit al Văii Nilului. Şoselele se ţeseau, treceau de la vest la est ca urzeala unui covor, dar în afară de ele nu mai era nimic. Doar nisip, pietriş şi munţi.

— Unde e mănăstirea asta mai exact?

Cam la jumătatea distanţei dintre Luxor şi Abu Dahab, pe coastă. Puţin mai la vest faţă de Gebel el-Shalul.

Khalifa căută cu degetul de-a lungul hărţii până găsi *gebel-ul.* Mănăstirea nu era însemnată, deci probabil era mică. Merse mai departe spre vest până găsi Bir Hashfa, satul de lângă ferma lui Attia. Era la aproape patruzeci de kilometri distanţă, prea departe ca să fie vreo legătură, aparent. Şi totuşi şi totuşi…

— Şi călugării? întrebă.

— S-au dus altundeva. Se pare că exista o legendă care spunea că mănăstirea nu putea supravieţui dacă mureau măslinii. Când li s-a uscat livada şi-au făcut bagajele şi au plecat. Oricum nu erau decât câţiva.

— Au avut vreun necaz înainte de asta?

Demiana nu auzise de aşa ceva.

— Au primit vreo ameninţare?

— Erau în mijlocul pustiului. Prea puţini oameni ştiau de ei. Puteau la fel de bine să fie pe lună.

— Şi nu s-a mai întâmplat nimic asemănător în zonă?

— Nu cred că mai există ceva în zonă. Ţi-am spus: erau în mijlocul pustiului.

Se auziră nişte şoapte în fundal.

— Îmi pare rău, Yusuf, începe slujba. Trebuie să închid.

— Sigur. Mulţumesc că mi-ai spus. Dacă mai afli ceva…

Demiana închise. Khalifa studie harta, cercetând pătratul de deşert dintre autostrăzile 29 şi 2 12, apoi se întoarse la birou. Puţul lui Attia, vărul lui Attia, iar acum Deir el-Zeitun. Trei surse de apă otrăvite, toate aparţinând copţilor. Una putea fi pur şi simplu ghinion, la fel şi în cazul celei de-a doua, dar trei situate la distanţe mari între ele, era deja prea mult. Îşi aprinse încă o ţigară şi privi ecranul. Abdul-hassan43, un alt obişnuit al camerei de chat, postase o serie de versuri din Sfântul Coran. Şi un poem despre cum nu era ruşine să plângi. Khalifa citi cam jumătate, apoi ieşi de pe site, ridică receptorul şi formă numărul de interior al lui Hassani.

De cealaltă parte a camerei se auziră din nou zgomote: Ibrahim Fathi începuse din nou să mănânce *torshi.*

DRUMUL SPRE TEL-AVIV

Când vorbiseră cu o dimineaţă în urmă, Mordechai Yaron se oferise să vină în Ierusalim ca să vorbească cu Ben-Roi şi să-l scutească de deranjul de a conduce o oră până la Tel-Aviv. Ben-Roi îi spusese că nu era nici un deranj. La fel ca o mamă prea grijulie, Ierusalimul te scotea din sărite uneori. Simţeai nevoia să evadezi. Să-ţi limpezeşti gândurile.

Exact asta făcea în dimineaţa asta: ieşise cu maşina din oraş şi conducea pe Şoseaua 1, care şerpuia printre Dealurile Iudee spre câmpia de coastă. Cerul era o cupolă de un albastru pur şi simţea pe braţ aerul cald care intra pe geamul deschis. Cu puţin timp înainte ieşise din suburbii chiar după Romema, dar acum era din nou înconjurat de case care păreau să se întindă la nesfârşit, ca o algă care creşte şi tot creşte, sufocând totul înjur sub o pătură de beton. Construiau şi tot construiau. Dacă nu se opreau în curând, aveau să rămână fără terenuri fertile.

Abia după Mevaseret Ziou, la zece kilometri de centrul oraşului, casele şi blocurile începură în sfârşit să se rărească şi dealurile revenirä la starea lor normală: pante abrupte, bolovănoase, cu copaci crescuţi ici şi colo. Ben-Roi începu să respire ceva mai uşor. Acceleră şi porni radioul pe *Kol Ha-Derekh,* Vocea Drumului. Alicia Keys începu să cânte. *Empire State of Mind.* Ben-Roi zâmbi. Era unul dintre cântecele preferate ale lui Sarah.

Lucrurile începuseră să reintre în normal după ultimul pocinog pe care îl făcuse, deşi fusese nevoie de un efort considerabil ca să-i reintre în graţii – sau cel puţin să o facă să nu-l mai deteste. Rămăsese în apartamentul ei până după miezul nopţii, decorând camera copilului, iar în dimineaţa următoare se întorsese ca să termine ce începuse. Partea bună era că locul arăta formidabil acum, iar Sarah îi făcuse *blintz*-uri la micul dejun – un semn sigur că lucrurile mergeau în direcţia bună. Nu se ocupase absolut deloc de ce aflase din ziarele de la bibliotecă în ziua de dinainte.

Ceea ce îl enerva, fiindcă pe măsură ce se gândea mai mult la ce ceea aflase – iar în cele unsprezece ore de vopsit, dat cu şmirghel şi montat rafturi, avusese suficient timp să facă presupuneri – tot mai puternic devenea sentimentul că, deşi nu-şi dădea seama încă de ce, poveştile din cele patru articole erau

cheia care avea să deschidă misterul asasinării Rivkăi Kleinberg. Aur, Egipt, mine, Barren Corporation. Indiciile i se învârteau în minte ca discurile dintr-o încuietoare cu cifru. Dacă reuşea să găsească combinaţia corectă, încuietoarea avea să se deschidă şi cazul era ca şi rezolvat. Dacă nu, oricât de tare ar fi lovit-o, uşa avea să rămână închisă.

Se întâmplase totuşi ceva interesant. Foarte interesant. Înainte să iasă din Ierusalim, prins în traficul infernal de la semafoarele de pe Shderot Ben Tsvi, primise un telefon de la Dov Zisky, care vorbise încă de dimineaţă cu operatorii de telefonie fixă, mobilă şi internet cu care Kleinberg avusese contracte. Toţi spuseseră acelaşi lucru: nu puteau să le pună la dispoziţie istoricul de apeluri şi e-mailuri al victimei din ultimele două trimestre fiindcă nu mai exista nici o arhivă. Înainte de perioada respectivă toate mesajele fuseseră înregistrate şi clasificate ca de obicei. Însă toate listele de la începutul anului şi până în prezent fuseseră şterse din sistem. Se investiga ce se întâmplase, dar în momentul de faţă nu existau decât două explicaţii posibile: fie apăruse o eroare în sistem – o coincidenţă imposibilă, fiindcă era vorba de trei sisteme separate cu aceeaşi eroare care curăţase doar datele clientei Rivka Kleinberg, fie, cel mai probabil, cineva neautorizat intrase în arhivă şi ştersese istoricul conturilor ei.

— Am vorbit cu un prieten de-al meu, rostise Zisky. Se ocupă cu securizarea sistemelor informatice. Spune că de obicei companiile de telecomunicaţii au o protecţie bună de reţea. Sunt greu de spart. Asta e opera cuiva care ştia ce face.

Ar exista două variante cu privire la problema ivită. Atacurile cibernetice din Israel, la fel ca toate celelalte tipuri de crimă organizată, erau de regulă opera *Russkaya Mafiya.* Aceeaşi *Russkaya Mafiya* care o ameninţase pe Kleinberg cu moartea în urmă cu câţiva ani, după cum afirmase Natan Tirat. Şi grupul anticapitalist despre care citise în *Jerusalem Post* cu o zi înainte, Programul Nemesis. Şi ei spărgeau sisteme informatice. Coincidenţă? Conexiune?

Avea de săpat. Mult. Asta putea să aştepte însă. În dimineaţa asta urma să se ocupe de activitatea de reporter a Rivkăi Kleinberg. Investigaţia începuse abia de două zile, dar deja se simţea ca şi când ar fi înotat într-o supă de informaţii fără legătură unele cu altele. Acum era cazul să se ocupe de amănunte şi să înceapă să urmărească piste separate. Acceleră

la peste 120 km/h. *Empire State Of Mirul* lăsă locul melodiei ceva mai vioaie de la *Syrnpathy For The Devil* Rolling Stones. Unul dintre cântecele lui preferate. Lăsă în urmă Ierusalimul. În faţă vedea deja câmpia înverzită de pe coastă. Se simţea bine conducând înspre vest.

Vechiul port palestinian Jaffa *Urs al-Bahr,* Mireasa Mării ocupa o promenadă în formă de virgulă care se arcuieşte de-a lungul coastei de sud din Tel-Aviv. Pe vremuri era un oraş separat, dar între timp fusese înghiţit de conglomeratul urban dinspre nord. Arabii fuseseră alungaţi spre suburbiile din Ajami şi Jabaliya, iar clădirile în paragină rămase din perioada otomană şi cea a mandatului britanic fuseseră cumpărate de proprietari israelieni.

Matzpun ha-Am îşi avea sediul într-una din clădirile vechi: o structură dărăpănată, cu două etaje, pe strada Rehov Olei Tsyon, chiar în mijlocul bazarului Shuk Ha-Pishpeshim.

Ben-Roi ajunse la scurt timp după ora douăsprezece şi parcă după colţ, având grijă să monteze plăcuţele de înmatriculare roşii cu însemnele poliţiei ca să nu primească vreo amendă. Apoi se strecură printre tarabele pestriţe cu antichităţi, pânzeturi, mărunţişuri şi *falafel* până ajunse la intrare. Mordechai Yaron îi dădu drumul înăuntru.

— V-aţi descurcat? strigă de la etaj în timp ce Ben-Roi urca scara.

— Fără nici o problemă. Am stat în Tel-Aviv înainte. Veneam des pe-aici. Nu s-au schimbat prea multe.

— Credeţi-mă, chiriile nu mai sunt la fel. Proprietarii ne fac nouă, chiriaşilor, ce le-a făcut Irgun arabilor. Dacă ne mai măresc mult preţurile, ar putea la fel de bine să ne dea afară.

Ben-Roi ajunse la etaj şi cei doi dădură mâna. Editorul semăna izbitor de mult cu David Ben-Gurion: adus de spate, cu un început de chelie, urechi clăpăuge şi o frunte înaltă şi mărginită de două smocuri de păr alb. Sau cel puţin ar fi semănat cu Ben-Gurion dacă nu ar fi purtat sandale, pantaloni scurţi şi un tricou cu Gush Shalom. Semăna cu un hipiot bătrân, nu cu unul dintre fondatorii ţării.

— Vreţi nişte cafea? întrebă, conducându-l pe Ben-Roi înăuntru, în birou. Sau ceva tărie?

— Cafea, mulţumesc.

Yaron îi făcu semn să se aşeze într-un fotoliu şi îşi făcu de lucru cu un ibric. Camera mirosea a fum stătut de pipă şi era înghesuită şi dezordonată: podea de lemn, birou, rafturi, un

xerox vechi într-un colţ. Ferestrele erau deschise spre nord, către stadionul de fotbal Bloomfield şi zgârie-norii din centrul Tel-Avivului; pereţii erau împânziţi de afişe înrămate care anunţau, printre altele, o adunare de Hadash, un priveghi pentru Mordechai Vanunu şi reprezentarea unei piese de Shmuel Hasfari, *Hametz.*

— Toate ziarele au scris despre ea, spuse Yaron, punând nişte cafea măcinată într-o ceaşcă, cu spatele spre Ben-Roi. Pe paginile din mijloc. Ai crede că asasinarea unuia dintre cei mai buni reporteri din ţară e material de prima pagină, dar se pare că viaţa sexuală a primarului din Ierusalim e mai importantă.

Ben-Roi nu citise ziarele încă. După toate aparenţele, teama că presa avea să transforme totul într-un circ mediatic fusese nefondată. Cel puţin deocamdată.

— În *Ha'aretz* a apărut un necrolog drăguţ, adăugă bătrânul. Măcar atât să facă şi ei, după toate articolele exclusive pe care le-a scris. Biata Rivka. Ce tragedie! Încă nu-mi vine să cred.

Oftă şi scutură din cap.

— Era un om bun. Puţin dificil de lucrat cu ea, dar era un om bun. Şi un reporter excelent. *Zikhrona livrakha.*

Apa din ibric dădu în clocot probabil fusese încălzită dinainte, fiindcă nu durase mai mult de un minut. Yaron umplu ceaşca.

— Îmi pare rău, dar nu am lapte.

— Zahăr?

— Cu asta vă pot ajuta.

— Două, vă rog.

Yaron măsură două linguriţe şi îi dădu cafeaua lui Ben-Roi împreună cu un număr din *Matzpun ha-Am.*

— Ediţia de luna asta, spuse. Doar ca să vă faceţi o idee despre ce scrie. E şi un articol scris de Rivka, despre prăbuşirea Stângii în Israel. E cel mai bun material scris vreodată despre cauzele care au transformat situaţia politică din ţara noastră într-un mare rahat.

Yaron se aşeză la biroul lui. Ben-Roi studie coperta revistei. Avea un contur al hărţii Israelului, desenat în aşa fel încât să semene eu o pâlnie cu deschiderea în punctul cel mai sudic. Un amalgam de cuvinte Muncă, Meretz, Pace Acum, Pluralism, Toleranţă, Democraţie, Bun-Simţ cădeau prin pâlnie într-un coş de gunoi desenat dedesubt. Titlul spunea: „Speranţa, în cădere".

— Arată bine coperta, nu-i aşa? Eu am făcut designul.

— E foarte… incitantă.

— Vă interesează politica?

Ben-Roi ridică din umeri. „Uneori da, uneori nu. Astăzi, în mod categoric nu.” Editorul îi citi expresia şi nu insistă.

— Politica de stânga a murit, mai spuse el. A murit de când am invitat un milion de rusnaci împuţiţi să facă *aliya.* Ne-au tras ţara atât de mult înspre dreapta că până şi Ze’ev Jabotinsky s-ar răsuci în mormânt.

Ţâţâi din buze, apoi luă o pipă şi începu să o îndese cu tutun dintr-un săculeţ din piele şifonată.

— Oricum, astea sunt detalii, nu contează. Vă rog, spuneţi-mi cu ce vă pot ajuta.

Ben-Roi sorbi din cafea. Avea gust de leşie îndulcită. Îşi întoarse fotoliul până când ajunse faţă în faţă cu Yaron.

— Vreau să discutăm despre articolele scrise de Rivka Kleinberg, spuse, lăsând jos revista şi deschizându-şi carneţelul. Când am vorbit ieri, spuneaţi că lucra la un reportaj despre prostituţie.

— *Prostituţie forţată,* îl corectă Yaron. Trafic de carne vie. E o diferenţă. Deşi cunosc destui oameni care ar spune că prostituţia e sex cu forţa, cel puţin din punct de vedere economic.

— Cunoaşteţi vreun detaliu? întrebă Ben-Roi. Ce voia să scrie, mai exact?

— Păi, ideea era să se folosească la început de traficul de carne vie ca pretext pentru un articol polemic, ceva cu bătaie mai lungă, spuse Yaron, terminând de umplut pipa şi apăsând tutunul cu degetul. Ceva despre starea ţării noastre, sclavia sexuală ca o metaforă pentru dezintegrarea morală a societăţii israeliene. Dar la cum se comporta Rivka, n-a trecut mult şi ideea s-a dus naibii.

Scoase o brichetă şi plimbă flacăra deasupra pipei. Buzele lui scoaseră o pocnitură uscată când o aprinse, iar chipul îi fu ascuns pe moment de o perdea de fum gri-albăstrui.

— Mai întâi a zis că vrea să se concentreze mai mult pe latura umană. Să renunţe la contextul social şi politic şi să se concentreze doar pe povestea fetelor. Să le ofere prilejul de a fi o voce, cum s-ar spune, pentru a-şi spune propria poveste. Apoi a început să se intereseze de mecanismele de trafic: cum e organizat, cum sunt transportate fetele, cine conduce toată afacerea. Trebuia să scrie o mie de cuvinte, dar începuse să se întindă şi termenul-limită se tot prelungea.

Scutură din cap şi flutură o mână ca să împrăştie fumul.

— Tipic pentru Rivka. Îmi aduc aminte când, chiar la începutul carierei, atunci lucram amândoi pentru o revistă de arte din Haifa – apropo, aşa ne-am şi cunoscut, în anii ’70 – cineva a trimis-o să scrie un articol despre ţesătoarele din Druze. Până la urmă a scris patru mii de cuvinte despre cum Golda Meir a trădat mişcarea feministă evreiască. Zâmbi şi mai trase o dată din pipă. Aşa era ea, schimba mereu subiectul. Apoi modifica şi subiectul schimbat. O idee ducea la alta şi până la urmă te alegeai cu un articol predat eu săptămâni întregi de întârziere şi care nu mai semăna deloc cu ce spusese că o să scrie. De-asta au concediat-o de la *Ha’aretz.*

— Un informator de-al meu mi-a spus că devenise puţin… (Ben-Roi căută în carneţel exact cuvintele pe care le folosise Tirat) … că începuse să-i placă teoria conspiraţiei. Paranoică.

Yaron mormăi.

— La cum merg lucrurile în ţara asta, avea dreptate. Din experienţă, dacă Rivka vedea fum, era şi un foc undeva în apropiere.

Îşi lăsă capul pe spate, îşi ţuguie buzele şi suflă un inel neregulat de fum. Afară cineva striga:

— *Shkadim!* Migdale!

Din nou şi din nou, încercând să-şi atragă noi clienţi.

— Era dificilă tipa, spuse Yaron după o pauză. Din ce în ce mai dificilă pe măsură ce îmbătrânea. Uneori te scotea din minţi, mai ales dacă încercai să îi editezi articolele. Dar era un reporter al naibii de bun. Trebuia doar să o iei cu binişorul. Adică să o laşi să-şi facă treaba şi să speri că o să-ţi aducă ceva până la urmă. Dacă e să fim cinstiţi, întotdeauna venea cu ceva.

— Şi nu cunoaşteţi nici un detaliu? spuse Ben-Roi, repetând întrebarea dinainte şi aducând conversaţia înapoi la articolul lui Kleinberg. Despre ce scria mai exact? Cu cine vorbise?

— Ştiu că a luat nişte interviuri în Petah Tikvah. E un adăpost acolo pentru fetele care au fost obligate să se prostitueze. Se pare că e singurul din ţară. În afară de asta… Ridică din umeri. Cum v-am spus: aveam obiceiul să o las pur şi simplu în pace.

— Cunoaşteţi numele adăpostului?

— Hofesh, cred. Da, Hofesh. Adăpostul Libertăţii.

Ben-Roi notă denumirea.

— V-a spus cumva doamna Kleinberg că fusese ameninţată din cauza reportajului? Că era în pericol?

— Mie, personal, nu mi-a zis nimic, răspunse Yaron. Nu vorbea

prea mult. Ţinea ce ştia pentru ea.

— A fost ameninţată vreodată?

Yaron râse cu amărăciune:

— Probabil că ar fi primit şi ameninţări dacă ne-ar fi citit cineva. Înainte să-l împuşte pe Rabin vindeam 180 000 de exemplare pe lună. Acum am scăzut la 2 000. Nu putem nici măcar să le dăm gratis. Nimănui nu-i mai pasă. Odihneşte-te în pace, Politică de Stânga. Toată ţara poate să se odihnească naibii în pace.

Mai trase un fum din pipă, scoţând norişori subţiri pe la colţurile gurii. Afară, strigătele vânzătorului de migdale se împleteau cu cele ale unui alt vânzător, dar de struguri şi curmale:

— *Anavim! Tamar!*

Ben-Roi sorbi din cafea. Începea să se obişnuiască cu gustul.

— Când v-aţi văzut ultima oară cu doamna Kleinberg? întrebă.

— Am văzut-o ultima oară acum vreo şase săptămâni. A venit în Tel-Aviv şi am luat prânzul împreună într-un restaurant palestinian din Dakar. Frumos loc. Am vorbit cu ea ultima oară acum opt zile, când m-a sunat să-mi ceară încă o prelungire de termen. Spunea că găsise ceva interesant şi că mai are nevoie de timp.

Ochii lui Ben-Roi se îngustară.

— V-a spus ce găsise?

— De regulă, când Rivka spunea că a găsit ceva interesant, asta însemna de fapt „De-acum înainte o să abordez problema dintr-un unghi total diferit”. Aş fi întrebat-o mai multe, dar fiica noastră tocmai intrase în travaliu şi aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Bineînţeles, dacă aş fi ştiut că era ultima oară când vorbim, aş fi fost ceva mai atent.

Oftă, aprinse bricheta şi începu să plimbe flacăra pe deasupra pipei din nou. Ben-Roi îşi studie notiţele. Se gândea la articolele din ziar pe care le citise Kleinberg cu şase zile înainte să fie ucisă. Toate fuseseră despre altceva.

— Cuvântul *vosgi* îţi spune ceva? întrebă. Înseamnă „aur” în armeană.

Yaron se gândi, apoi clătină din cap.

— Barren Corporation?

— Am auzit de ei. O multinaţională din America, aşa-i?

— Doamna Kleinberg s-a interesat de activitatea lor. De o mină din România, mai exact.

Yaron ridică din sprâncene. Auzea pentru prima oară de asta.

— V-a pomenit ceva despre aur sau mine de aur?

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Dar despre Egipt? În seara în care a murit trebuia să zboare până în Alexandria.

Din nou, sprâncenele editorului se ridicară într-un gest de mirare.

— Mie nu mi-a spus nimic. A scris ceva despre tunelurile care trec pe sub graniţă – ştiţi, palestinieni care trec de blocada din Gaza şi aduc provizii din Sinai. Dar asta a fost acum mai bine de un an.

— Ar putea fi vorba de un concediu, atunci?

— Rivka? În Egipt? Mă îndoiesc sincer. Nu era genul care să-şi ia concediu. Şi nu avea niciodată destui bani.

Ben-Roi lovi cu pixul în carneţel.

— Samuel Pinsker? Încercă. Aţi auzit de el vreodată?

— Am auzi de Leon Pinsker. E vorba de sionistul din secolul al XIX-lea?

— *Samuel* Pinsker. Un inginer minier din Anglia.

— Nu ştiu cine e.

— Comunitatea armeană? A vorbit de ea vreodată?

— Nu.

— Enclava Armeană? Catedrala Sfântului Iosif?

— Nu şi nu.

— Dar mişcarea anticapitalistă? O interesa aşa ceva?

Yaron îi aruncă o privire care voia să spună: „Vorbeşti serios?”

— Bineînţeles că o interesa. Ne interesează pe toţi. Capitalismul a dat lumea peste cap. Cum să nu fii împotriva unui sistem din cauza căruia două miliarde şi jumătate de oameni trăiesc cu mai puţin de doi dolari pe zi şi în care 85 la sută din bogăţiile lumii le revin…

— Programul Nemesis? îl întrerupse Ben-Roi, nevrând să se lase atras într-o polemică politică. Aţi auzit vreodată de ei? Sunt o grupare anticapitalistă, jefuiesc birouri, sparg…

— Reţele informatice, îl întrerupse Yaron la rândul lui. Da, ştiu cine sunt. Făcu o pauză, studiindu-şi pipa, apoi adăugă: Şi da, am auzit de ei.

Ben-Roi se înclină înainte. În sfârşit, ceva de care să se agaţe.

— Recent?

Yaron clătină din cap.

— Acum doi sau trei ani, când Rivka a început să lucreze la

noi. Mi-a propus să scrie un articol despre ei. A spus că are un om de legătură prin care putea să obţină un interviu cu unul dintre ei. Ceea ce ar fi fost o realizare destul de mare; din câte ştiu, membrii nu vorbesc niciodată cu presa. Aşteptă o clipă, apoi se întinse şi scrise ceva pe laptopul Toshiba de pe biroul din spatele lui. Mâinile grăsuţe şi brăzdate de riduri loveau tastele cu o viteză şi o dexteritate surprinzătoare. Când termină, roti ecranul şi îi făcu semn lui Ben-Roi să se apropie şi să arunce o privire. Sunt o adunătură interesantă, spuse în timp ce Ben-Roi traversă camera. Practică o formă extremă de dezvăluire a unor secrete. Ca un fel de Wikileaks, dar era un denunţ şi mai direct şi mai devastator. Au avut un impact destul de mare. Le-au dat de gândit tuturor corporaţiilor, se pare.

Ben-Roi se sprijini cu palmele de masă şi se aplecă înainte ca să citească ce era pe ecran. Văzu pagina unui website intitulat www.thenemesisagenda.org. Site-ul era mai degrabă funcţional decât elegant şi purta sloganul: „Programul Nemesis - Vom expune crimele capitalismului global”. P-ul din „Programul” fusese stilizat să semene cu un craniu. Site-ul avea şi o adresă de e-mail – tellus@nemesisagenda – o bară de meniuri cu variantele Ţinte, Arhive, Video, Ştiri, Implică-te, Cine suntem noi? Şi mai multe imagini alb-negru cu peisaje devastate, copii scheletici, cadavre acoperite de cicatrice şi femei care plângeau. În centrul paginii era un player video, oprit la imaginea unui bărbat desfigurat care purta un halat de baie pătat de sânge. Deasupra era titlul: „Confesiunea din Congo a lui *Monsieur* Semblaire”.

Ben-Roi studie toate astea dintr-o privire, apoi merse la „Cine suntem noi” şi dădu click. Se încărcă o nouă pagină care nu avea decât cinci cuvinte – *Ai vrea tu să ştii.* Abia avu timp să citească fraza: brusc, literele părură să ia foc şi ecranul se înroşi cu un pârâit puternic. După câteva secunde apăru din nou pagina de start. Ben-Roi îşi ridică privirea. Yaron îl privea cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Vremurile chiar că s-au schimbat, chicoti Yaron. Pe vremea mea, dacă voiai să protestezi, ieşeai la un miting sau distribuiai pamflete. Eventual te aşezai undeva sau mâzgăleai nişte graffiti pe ziduri, dacă chiar erai supărat. Gruparea asta seamănă cu Mossadul. Sparg birouri şi reţele, interoghează directori cu pistolul la tâmplă, filmează toată treaba şi o postează pe internet. Acesta este radicalismul secolului XXI. Îşi lăsă pipa într-

o scrumieră şi se lăsă pe spate. Bravo lor, zic. Corporaţiile astea omoară oamenii cu zile şi nu păţesc nimic. Literalmente. Fură, exploatează, aruncă, poluează, trişează, nu-şi plătesc impozitele şi se au bine cu cele mai groteşti regimuri de pe planetă. Nu s-ar da în lături de la nimic dacă vine vorba să facă bani. Nici un abuz nu e prea imoral, nici o şmecherie, prea murdară. Şi pentru că majoritatea crimelor se întâmplă în ţări care sunt prea sărace ca să facă ceva, nimeni nu le trage la răspundere. Dar când secretele lor murdare apar pe internet… (arătă cu mâna spre laptop) internetul nu e doar marea democratizare din vremurile noastre, ci şi marele tribunal. Informaţia e primită de public şi devine… cum se spune… virulentă?

— Virală.

— Exact. Dintr-odată, toată lumea ştie ce se întâmplă şi se deschid toate porţile iadului. Se protestează la sediile lor, directorii sunt hărţuiţi, sistemele informatice devin ţinta altor hackeri, imaginea li se duce dracului şi la fel şi preţurile acţiunilor. Yaron dădu din cap cu mulţumire. Niciodată n-am fost de acord să fim conduşi de gloată, dar zău dacă nu mă simt puţin răzbunat când văd că nemernicii ăştia primesc ceea ce au dat şi ei. Numele spune totul – Nemesis, Zeiţa Răzbunării. Uitaţi-vă pe site. Vorbeşte de la sine. Îşi luă pipa şi începu să pufăie din nou.

Ben-Roi privea la chipul tumefiat din înregistrarea video, întrebându-se ce legătură aveau toate astea cu asasinarea Rivkăi Kleinberg.

— Sunt o grupare din Israel? întrebă.

— Din câte am înţeles, au mai multe celule în ţări diferite. Aşa tind să lucreze genul ăsta de organizaţii – mai degrabă o asociere vagă decât o entitate unică şi omogenă. Sincer, nu ştiu mare lucru despre ei. Cred că nimeni nu ştie. De-asta a fost o adevărată lovitură să obţinem un interviu cu unul de-al lor. Sau mai bine zis ar fi fost o mare lovitură, dacă lucrurile ar fi mers bine până la capăt.

— Nu a fost aşa?

— Omul de legătură al Rivkăi s-a răzgândit în ultima clipă. Aparent, totul era pregătit, dar când s-a dus să ia interviul… (făcu un gest vertical cu mâna în aer). Trebuie să vă spun, chiar m-am întrebat dacă avea într-adevăr un om de legătură. Adică, gândeam eu, oamenii ăştia din Nemesis nu au vorbit cu nimeni niciodată, aşa că de ce s-ar hotărî să stea de vorbă cu o revistă atât de insignifiantă ca a noastră… Suflă încă un inel de fum şi îşi

încrucişă braţele. Rivka n-ar fi recunoscut niciodată asta, că ar fi fost o născocire interviul propus, dar concedierea de la Ha'aretz *a afect*at-o rău de tot. I-a zdruncinat încrederea. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva voia doar să demonstreze că... ştiţi dumneavoastră... încă mai era bună de ceva. Că încă mai era în stare să scrie articole importante. Mie nu trebuia să-mi demonstreze nimic, dar poate voia să creadă ea că... (ridică din umeri). Cine ştie? Poate sunt eu nedrept. Oricum nu a făcut tevatură din asta. Doar mi-a spus că are un om de legătură şi că ar putea să stea de vorbă cu unul dintre ei, dar când s-a dus în Mitzpe Ramon, să-l întâlnească...

Ben-Roi începuse să se gândească aiurea, dar când auzi de Mitzpe Ramon ridică uşor capul. Asta era şi destinaţia de pe biletul de autobuz pe care Kleinberg îl folosise cu patru zile înainte să fie omorâtă. Pentru prima oară de când începuse discuţia, simţi furnicături în degete. Erau furnicăturile pe care le simţea de fiecare dată când credea că descoperise ceva.

— Ştiţi cine era omul de legătură? întrebă, aplecându-se în faţă, peste masă.

— Îmi amintesc că Rivka spunea că e un vechi prieten, răspunse Yaron, surprins de interesul deosebit al lui Ben-Roi faţă de persoana respectivă. În afară de asta... (ridică din umeri, un gest de neajutorare). Rivka nu-şi dezvăluia niciodată sursele. Tot ce ştiu e că s-a dus până în mijlocul Negevului doar ca să i se spună că cei din Nemesis nu mai voiau să dea nici un interviu. Şi aşa s-a terminat toată povestea.

Mintea lui Ben-Roi lucra deja, ca un operator de tablou de distribuţie care se străduia să facă conexiunile potrivite.

— Doamna Kleinberg v-a vorbit recent despre acest om de legătură?

— Nu. De ce?

Ben-Roi îi spuse de biletul de autobuz. Yaron nu avea nici o explicaţie.

— Ştiţi cumva de ce ar fi vrut să ia din nou legătura cu ei?

— Nu.

— Mai avea vreo cunoştinţă în Mitzpe Ramon?

— Dumnezeu ştie. Nu cred. Dar oricum nu-mi spunea mie totul.

— Dar Programul Nemesis? A mai vorbit de el?

Yaron clătină din cap.

— V-a spus ceva despre o spargere dată de membrii Nemesis

la nişte birouri din Tel-Aviv?

Yaron clătină din nou din cap.

— Barren Corporation?

Acelaşi gest.

Ben-Roi încerca şi tot încerca, atacând subiectul din toate unghiurile, încercând să găsească un indiciu cât de mic. Editorul nu mai avea nimic de adăugat la ce îi spusese deja, aşa că până la urmă Ben-Roi se văzu nevoit să o lase baltă. Era un indiciu important în cele relatate, simţea asta, un alt element crucial care făcea parte din enigma asasinării ziaristei Rivka Kleinberg. Din păcate însă, la fel ca şi celelalte elemente cruciale pe care le descoperise până acum, nici cel de astăzi nu îl adusese mai aproape de revelaţia supremă, ca să nu mai vorbim de rezolvarea cazului în sine. Dimpotrivă, nu făcuse decât să mai adauge un nivel de complexitate la un algoritm care era deja groaznic de dificil. Cu trei ani în urmă, Rivka Kleinberg se interesase de Programul Nemesis. Apoi, cu câteva zile înainte să fie omorâtă, gruparea apăruse din nou în viaţa ei. Asta era tot ce putea spune sigur. Deci nu era mare lucru.

Cei doi vorbiră încă o jumătate de oră, dar discuţiile nu mai duseseră la nimic interesant, aşa că până la urmă Ben-Roi decise că auzise destul şi puse punct întâlnirii. Yaron scoase de pe internet un număr de telefon al adăpostului din Hofesh. Apoi puse şase numere din revistă într-o pungă de plastic şi i le oferi lui Ben-Roi, după care îl conduse pe scări, până în stradă.

— Cât de interesant, spuse când coborau scările. În timp ce stăteam de vorbă mi-am dat seama cât de puţin am cunoscut-o pe Rivka. Am fost prieteni patruzeci de ani şi totuşi sunt aspecte din viaţa ei despre care nu ştiu absolut nimic. Îşi organiza foarte strict viaţa. Lumea ei era închisă în cutiuţe separate. Eu eram în cutiuţele cu jurnalism şi politică. Dacă vrei să ştii ce credea despre Tratatul de la Oslo, Kadima, Peres, Netanyahu pot să îţi spun. Dar există o altă latură a ei pe care n-am cunoscut-o niciodată. Ştii, în toţi anii ăştia, n-am fost niciodată la ea acasă. Clătină din cap. Poate nu eram atât de apropiaţi pe cât credeam.

Ajunseră la parter şi Yaron deschise uşa de la intrare.

— Dacă vreţi să vă faceţi un abonament, vă pot oferi un preţ foarte bun, spuse.

— Păstrăm legătura, răspunse Ben-Roi. Deocamdată am alte lucruri de care să mă ocup.

— Bineînţeles, bineînţeles. Nu încerc să vă convertesc. Doar să

vă fac să vă luaţi un angajament. Nimeni nu-şi mai ia angajamente în ţara asta. E ca şi când ne-am fi pierdut plăcerea de a gândi.

Îşi dădură mâna şi Ben-Roi ieşi în stradă. Era pe punctul de a se îndepărta când Yaron îl apucă de braţ:

Rivka a fost un om bun, domnule detectiv. Era de groază când se afla în toane proaste, dar avea o inimă mare. Ţinea mult la dreptate. Se lupta pentru cei slabi, îi ajuta pe cei năpăstuiţi. Te făcea în toate felurile dacă îi schimbai un singur cuvânt din articol, iar apoi îşi golea întreg portofelul de dragul unui cerşetor drogat de pe stradă. Se lega imediat de oamenii care sufereau. Probabil fiindcă suferea şi ea atât de mult. Îi păsa. Chiar îi păsa. Vă rog, faceţi tot ce puteţi pentru ea.

O clipă îl privi în ochi pe Ben-Roi, apoi clătină din cap, îi dădu drumul şi se întoarse în clădire. Ben-Roi începu să meargă. După o sută de metri aruncă revistele la un coş de gunoi. Nu avea timp de angajamente. Avea o crimă de rezolvat.

LUXOR

— Oh, ce naiba, Khalifa, iarăşi umbli cu teoria conspiraţiei? Eşti un visător – întotdeauna ai fost, întotdeauna vei fi! Un visător nenorocit!

Asta ar fi spus inspectorul-şef Abdul ibn-Hassani nu cu mult timp în urmă, dacă Khalifa i-ar fi prezentat un complot care urmărea să alunge toţi copţii din Deşertul de Est.

Cei doi nu se împăcaseră niciodată, de când Khalifa îşi luase în primire postul din Luxor. Hassani era un individ arţăgos şi lipsit de imaginaţie, care nu avusese niciodată încredere în metodele ceva mai neconvenţionale ale subordonatului său şi nici în tendinţa lui de a se baza mai degrabă pe instinct decât să urmeze strict procedurile din manuale. La rândul lui, Khalifa nu se împăcase niciodată cu viziunea şefului său potrivit căreia cea mai eficientă metodă de a-ţi motiva angajaţii era să-i intimidezi şi să ţipi la ei şi nici cu obsesia lui de a face totul ca la carte şi mai ales de preocuparea ca litera legii să fie urmată cu stricteţe, lucru mai important chiar decât rezolvarea cazurilor în sine.

Nu era o caracterizare în întregime corectă. Deşi îngust la minte, Hassani putea totuşi să-şi dea seama când avea de-a face cu un detectiv bun şi îşi călcase pe inimă, dându-i mână liberă lui Khalifa de-a lungul anului. Relaţia lor nu era una cordială, iar Hassani de regulă îşi ieşea din sărite ascultând teoriile pline de conspiraţii şi intrigi ale subordonatului său. De obicei începea cerându-i sever să coboare din sferele înalte şi să rămână la fapte concrete, iar dacă Khalifa nu renunţa, continua să se înfurie până exploda.

Aşa fusese aproape tot timpul. De când se întorsese din concediul prelungit, Khalifa observase că Hassani se potolise vizibil. Nu se mai înfuria atât de des, nici nu mai înjura – înainte, majoritatea cuvintelor rostite de şef într-o confruntare erau numai înjurături şi chiar îi spunea Yusuf, o familiaritate pe care o rezerva de regulă pentru gaşca de favoriţi şi protejaţi care se învârteau în jurul lui.

Toate aceste maniere noi, nesperate, deşi bine intenţionate poate nu reuşeau decât să-l facă pe Khalifa să se simtă şi mai puţin în largul lui, ca şi când lucrurile nu erau cum ar fi trebuit să fie. La fel ca şi vechiul lui apartament, la fel ca şi vechiul Luxor

înainte să se sape un şanţ de trei kilometri chiar prin mijlocul oraşului, la fel ca şi râsul soţiei sale, Zenab. Agresivitatea şi temperamentul vulcanic al lui Hassani fuseseră una dintre constantele vieţii sale. Iar acum, când avea mai multă nevoie de ceva care să-l ancoreze în prezent, toate constantele se evaporaseră, lăsându-l să se zbată ca peştele pe uscat.

În timp ce stătea în biroul lui Hassani, după-amiaza şi îi povestea despre puţurile otrăvite, o parte a lui Khalifa tânjea după vechiul temperament al celuilalt şi după un perdaf sănătos în care să i se spună că e un visător nenorocit. Hassani ascultă în linişte relatarea lui Khalifa, făcând totuşi din când în când câte o grimasă. Apoi, în loc să lovească cu pumnul în masă şi să-l facă incompetent şi idiot, se lăsă pe spate, lovi cu degetele groase în marginea biroului şi îşi împinse bărbia în faţă, un gest pe care îl făcea de fiecare dată când voia să lase impresia că se gândeşte profund la ceva.

— Interesant, spuse. Foarte interesant.

— Ştiu că incidentele s-au întâmplat la distanţă mare unul de altul, zise Khalifa. Sau cel puţin mănăstirea e departe de cele două ferme.

— Patruzeci de kilometri, aşa-i?

— Mai degrabă treizeci, probabil.

— Când s-au uscat smochinii?

— Acum trei sau patru ani. Ştiu că pare o poveste destul de subţire, dar chiar şi aşa… Trei puţuri ale copţilor, toate trei otrăvite, toate trei aproximativ în aceeaşi zonă. Îmi sugerează… pare să existe…

Lăsă propoziţia în aer, aşteptând un comentariu din partea lui Hassani. Comentariul nu veni însă. Hassani aştepta în tăcere, lovind în marginea biroului cu degetele, cu bărbia împinsă înainte şi sprâncenele – groase, stufoase, care se pierdeau una în cealaltă ca două trenuri care tocmai se ciocniseră – ridicate ca o invitaţie de a-şi continua considerentele. În trecut, tendinţa şefului de a desconsidera părerile lui Khalifa în secunda în care erau rostite îl asigura de regulă că avea dreptate. Acum, dimpotrivă, tăcerea lui Hassani îl făcu să se întrebe dacă nu cumva vedea prea multe coincidenţe.

— Ştiu că pare puţin forţat, continuă el şi o urmă de învoială i se strecură în voce. Dar nu cred că e doar o coincidenţă. Apa de băut din Bir Hashfa, satul de lângă ferma lui Attia… nici una, nici cealaltă nu au păţit nimic. Doar cele trei puţuri ale copţilor.

Hassani îşi împreună mâinile şi îşi lăsă puţin capul pe o parte. Faţa îi era încadrată de o umbră pătrată pe peretele din spate, unde fusese atârnat un portret al lui Hosni Mubarak. Îl dăduse jos în clipa în care devenise clar că fostul preşedinte nu avea să mai revină la putere. Deşi era solid, şeful se înclina întotdeauna după cum bătea vântul.

— Bineînţeles, dacă e să vorbim clar, nici unul dintre locurile astea nu este în jurisdicţia noastră, rosti după o vreme. Mai ales Deir el-Limoon.

— Zeitun, îl corectă Khalifa.

— Exact. Dar să lăsăm asta deocamdată.

Făcu un gest teatral cu mâna, ca şi când ar fi împins ceva la o parte.

— Să lăsăm la o parte şi faptul că uneori apa din puţuri se strică de la sine. Aşa e, nu? Se strică de la sine?

Khalifa admise că se întâmplase acest lucru în trecut.

— Tu crezi că cineva se plimbă prin Deşertul de Est şi otrăveşte puţurile copţilor.

Khalifa încuviinţă.

— Adică acum patru ani au otrăvit un puţ, iar acum, în ultimele două luni, au mai otrăvit două.

Khalifa încuviinţă din nou, dar nu mai părea la fel de convins.

— Ştiu că pare puţin forţat, repetă.

Hassani zâmbi şi dădu din cap, ca şi când ar fi vrut să zică: „Nu, deloc”. Expresia era forţată. Ochii îl trădau. Ochi îi spuneau: „Bineînţeles că pare forţat, ce naiba”.

— Deci, cine crezi că sunt otrăvitorii de fântâni? întrebă, iar vocea îi urcă puţin, deşi se străduia să rămână la un ton rezonabil.

Khalifa scoase un pachet de ţigări. Nu îl deschise, ci doar începu să îl răsucească în mâini.

— Mai întâi am crezut că a fost cineva din Bir Hashfa, spuse. Asta crede Attia, cel puţin. Dar mănăstirea e prea departe, aşa că… (învârti pachetul de două ori) … Frăţia Musulmană, poate.

— În mijlocul Deşertului de Est! Vocea lui Hassani urcă, apoi coborî din nou, iar şeful îşi recăpătă controlul. Haide, Khalifa… Yusuf… Fraţii Musulmani sunt orăşeni. Umblă prin periferii.

— Atunci arabi salafi. Nu locuiesc în oraşe.

Hassani nu părea deloc convins.

— Oricum, cineva are ceva cu religia lor, spuse Khalifa. Nu văd nici o altă explicaţie. Dacă era vorba doar de Attia şi de vărul lui,

atunci m-aş fi gândit la o ceartă sau la o răzbunare de familie, oricum ceva care să aibă legătură cu ceva ce se poate întâmpla prin locurile cu pricina. Dar dacă adăugăm şi mănăstirea, se pune serios o întrebare – de ce ar merge cineva o sută de kilometri, până la mama dracului, doar ca să otrăvească o sursă de apă folosită de câţiva călugări? E vorba de fanatism aici, asta trebuie să fie. Sau avem de-a face cu un nebun care se distrează plimbându-se prin deşert şi otrăvind fântâni la întâmplare.

— Sau apa din fântâni s-a stricat pur şi simplu, iar faptul că toate trei aparţineau unor copţi e doar o coincidenţă.

Khalifa mai răsuci pachetul de câteva ori, apoi îl băgă la loc în buzunar iară să scoată vreo ţigară. Se simţea dintr-odată confuz. Nu-şi mai dădea seama exact la ce se gândise.

— Am senzaţia că ceva nu e în ordine, murmură slab. Cred că e vorba de altceva şi cred că ar trebui să ne ocupăm de asta.

Puţine lucruri îl enervau pe Hassani mai mult decât să i se spună că cineva avea o senzaţie despre ceva. „Femeile şi fătălăii au sentimente; poliţiştii au dovezi”, era unul din dictoanele pe care le folosea cel mai des când contrazicea pe cineva. De data asta nu îl folosi, un lucru lăudabil, deşi felul în care îşi subţie buzele sugera că ar fi vrut să o facă. În loc de asta, se ridică şi se duse la fereastră.

Biroul lui Hassani – i se spunea „apartamentul de lux” – era la ultimul etaj al secţiei, o boltă enormă, ca un palat, cu podea de marmură, care făcea ca totul înăuntru să pară minuscul. Când mutaseră toată secţia aici, cu şase luni în urmă, de la ferestre se vedea un peisaj spectaculos cu Nilul şi Masivul Teban din spate. Apoi, cei de la ministerul de interne se hotărâseră să mai adauge două etaje la clădirea lor. Acum, de fiecare dată când se uita pe geam, privirea lui Hassani se izbea de un perete de beton împânzit de unităţi de aer condiţionat. Cineva care ţinea ceva mai mult la ambianţă ar fi fost dezamăgit probabil. Lui Hassani nu îi păsa mai deloc. Peisajele drăguţe nu îl interesaseră niciodată.

Privi fix peretele, cu spatele la Khalifa. Cusăturile hainei păreau întinse la refuz deasupra umerilor laţi, de luptător. Brusc, îşi pocni degetele şi se întoarse.

— O să fiu sincer, Khalifa... Yusuf... nu ţi-ai ales bine momentul. Nu spun că ai greşit venind la mine sau că ceea ce mi-ai spus nu contează. Doar că viaţa ne-a pus pe farfurie destule griji şi nu ne mai trebuie şi un fanatic religios la desert.

O clipă îşi dădu ochii peste cap, ca şi când ar fi încercat să-şi dea seama dacă metafora cu mâncarea îi ieşise sau nu. Se hotărî că da şi făcu un pas în faţă, arătând cu degetul mare spre fereastra din spate.

— Centrul pentru vizitatori din Valea Regilor abia mai sunt două săptămâni până la ceremonia de inaugurare şi, trebuie să-ţi zic, treaba asta ne consumă multe resurse. Multe resurse. Ministerul vine încoace, la fel şi Farag, ambasadorul american, şeful companiei care a dat bani ca să se construiască drăcia aia. Am de transportat patruzeci şi nouă de diplomaţi de la aeroport asta dacă nu îi punem la socoteală pe Hawass şi gaşca lui – şi trebuie să le asigur protecţia după ce i-am adus. Ştii de câţi oameni o să avem nevoie ca să închidem şi să înconjurăm toată valea? Sute! Lunetişti, forţe speciale, armată…

O venă micuţă începuse să îi pulseze sub ochiul drept, semn sigur că începea să se enerveze. Făcu un efort considerabil de voinţă şi reuşi să se controleze. Îşi ridică braţele, apoi le coborî, ca şi când ar fi încercat să împingă un val de panică şi mânie cât mai departe de el.

— Ce vreau să spun e că suntem sub o presiune enormă aici şi poate nu e cel mai potrivit moment să pornim o întreagă investigaţie doar fiindcă e posibil ca vreun fanatic religios să fi otrăvit câteva puţuri care s-ar putea să nici nu intre în jurisdicţia noastră. Înţelegi ce vreau să spun? În oricare alt moment te-aş sprijini cu dragă inimă, dar acum…

Se opri şi începu să-şi frece uşor vena care îi pulsa. Khalifa privea în jos. Înainte, Khalifa ar fi mers pe mâna instinctelor şi ar fi insistat până când Hassani i-ar fi făcut pe plac. Astăzi însă nu reuşea să se convingă nici măcar pe sine însuşi că avea motive să insiste. Poate că Hassani avea dreptate. Poate apa din puţurile respective nu mai putea fi folosită din cauze naturale, iar faptul că ele deserveau proprietăţi ale copţilor era doar o coincidenţă. Poate compasiunea pentru Attia îi întunecase minţile. Înainte era sigur de instinctele lui. Acum nu mai era sigur de nimic. Pentru prima oară în ultimele câteva luni, gândul că nu mai era nici pe jumătate la fel de eficient în cuget şi acţiune ca înainte începu să-i dea târcoale. Poate nici măcar pe sfert.

— Putem să trimitem măcar vreo doi poliţişti la ferma lui Attia? întrebă, scoţând din nou pachetul de ţigări şi răsucindu-l în mâini. Doar ca să se asigure că totul e bine.

Hassani păru surprins, ca şi când nu s-ar fi aşteptat ca

subalternul său să insiste. Îl privi fix pe Khalifa, aşteptând să vadă dacă mai avea ceva de cerut. Când se convinse că asta era tot, încuviinţă satisfăcut şi se aşeză înapoi la birou.

— De ce nu? spuse, aşezându-se şi împreunându-şi mâinile; arăta mult mai relaxat decât fusese când începuse discuţia. De fapt, hai să trimitem trei poliţişti, pentru siguranţă.

— Cred că doi sunt destui.

— Nu, nu, insistă Hassani, devenit brusc bonom acum că ştia că nu trebuie să facă mare lucru. Te îngrijorează ceva, iar eu sunt aici să te ascult. O să trimitem trei oameni să stea de pază la fermă şi, după ce se termină toată porcăria asta cu Valea Regilor, o să revenim la problema cealaltă. Dacă într-adevăr există o problemă. Şi dacă tu crezi că merită să revenim. OK?

— OK, murmură Khalifa. Mulţumesc.

— Dimpotrivă, eu îţi mulţumesc. Mă bucur că ai venit la mine cu problema asta.

Zâmbi, o expresie care părea complet nelalocul ei pe chipul său, ca şi când cineva o mâzgălise în glumă deasupra.

— Altceva?

— Asta e tot, domnule.

— Sigur?

— Sigur.

— În regulă. Atunci mulţumesc că ai venit. Şi ţine-o tot aşa.

Era mai degrabă un compliment decât o concediere. Khalifa se ridică şi se îndreptă spre uşă. Paşii lui sunau neobişnuit de tare pe podeaua de marmură. Pe când ieşea în coridor, îl auzi pe Hassani din urmă:

— Salut-o pe Zubadaiah.

— Zenab.

— Exact. Spune-i că ne gândim la ea cu toţii.

Hassani mai zâmbi câteva clipe, apoi se opri şi îşi coborî privirea.

Khalifa împinse uşa. Chiar când se închidea, îl auzi pe Hassani mormăind pentru sine:

— Visător nenorocit şi idiot!

Exact ca pe vremuri. În mod ciudat, asta nu-l făcu să se simtă mai bine.

TEL-AVIV

Imediat ce ajunse înapoi la maşină, Ben-Roi sună la adăpostul din Hofesh, vorbi cu directoarea şi aranjă să meargă direct acolo şi să stea de vorbă cu ea. Adăpostul era într-un oraş-satelit, Petah Tikvah, o aşezare micuţă şi monotonă, la doar zece kilometri nord-est de Tel-Aviv. În mod normal nu i-ar fi luat mai mult de zece minute să ajungă acolo cu maşina, douăzeci dacă lua în considerare traficul. Astăzi însă, pe centura care înconjura Tel-Avivul se circula bară la bară şi, chiar şi după ce îşi puse girofarul pe maşină, tot îi luă aproape o oră să ajungă.

Timpul îndelungat petrecut la volan cel puţin îi dădu suficient răgaz să-l sune pe Dov Zisky şi să vadă dacă biletul de autobuz pe care îl găsise în apartamentul Rivkăi Kleinberg îl ajutase să descopere ceva.

Nici vorbă.

— Am trimis poza ei la secţia din Mitzpe Ramon, spuse Zisky. Au dat-o şi ei mai departe, dar deocamdată nu a apărut nimic. Am fost şi la Egged, cu speranţa că poate unul dintre şoferii lor o mai ţine minte. Sunt doar patru care conduc pe ruta respectivă, dar cel cu care trebuia să vorbesc e în concediu. Au încercat să dea de el, dar încă nu le-a răspuns.

— Ţine aproape, spuse Ben-Roi. E important. Foarte important chiar.

Îi povesti lui Zisky discuţia cu Mordechai Yaron şi despre articolele pe care Kleinberg le citise la bibliotecă.

— Vrei să mă interesez de Nemesis? întrebă Zisky după ce Ben-Roi terminase de povestit. Prietenul de care îţi ziceam azi-dimineaţă, cel care se ocupă cu securitatea informatică – s-ar putea să ştie el ceva.

— De ce nu. Şi dacă tot te ocupi de asta, vezi şi dacă poţi afla ceva despre Barren Corporation. Mă interesează mai ales o mină de aur pe care au deschis-o în România. Am un om de legătură la *Ha'aretz,* poţi să-l suni dacă vrei. Scrie despre mediul de afaceri, poate să-ţi dea un punct de vedere de la care să pornim.

Dictă datele de contact ale lui Natan Tirat. De cealaltă parte se auzi un hârşâit vag, de creion care alunecă pe hârtie. Zisky îşi lua notiţe.

— Altceva? întrebă Ben-Roi.

— Am vorbit cu criminaliştii acum vreo oră. Nici o informaţie care să ne ajute de la firul de păr găsit pe hainele victimei. Sunt destul de siguri că aparţine unei femei din cauza lungimii firului de păr, dar ADN-ul nu se potriveşte cu nici o persoană din baza noastră de date.

Ben-Roi nu era surprins. Nimic nu garanta că firul de păr era al ucigaşului, iar dacă da, şansele să se potrivească cu un ADN din baza de date erau foarte mici oricum. Ucigaşul nu era cineva cu care mai avuseseră de-a face până acum – asta îi indica instinctul, i-o spusese de la început. Faptul că firul de păr aparţinea unei femei era relativ interesant, dar nu îi ajuta cu nimic, aşa că deocamdată notă pur şi simplu informaţia în minte şi trecu mai departe.

— Ceva noroc cu vecinii lui Kleinberg? întrebă.

— Încă mai avem de vorbit cu vreo doi. Ceilalţi n-au auzit şi n-au văzut nimic. O pauză scurtă, apoi rosti: Una dintre vecine a bâiguit ceva despre un miros.

— Miros?

— Săpun sau parfum sau ceva. „Mosc” – ăsta e cuvântul pe care l-a folosit. A spus că locuieşte în blocul acela de treizeci de ani şi nu l-a mai simţit niciodată până atunci. Doar în noaptea în care Kleinberg a fost omorâtă. Detectivul Pincas a venit şi mi-a spus de asta. S-a gândit că o să mă intereseze.

Ben-Roi strânse din buze, enervat. Ştia exact ce insinuase Pincas şi era sigur că şi Zisky îşi dăduse seama: *săpun, parfum, treabă de poponar.* Cu patruzeci şi opt de ore în urmă ar fi făcut şi el aceeaşi glumă, dar acum că ajunsese să îl cunoască ceva mai bine pe puşti, poanta nu i se mai părea la fel de amuzantă.

— Spune-i lui Pincas din partea mea că e un grăsan nenorocit şi că se poate ocupa el singur de treaba asta, mârâi. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Nu era sigur, dar parcă percepuse o urmă de recunoştinţă în vocea lui Zisky.

— Altceva?

Asta era tot. Pincas şi Amos Namir încă mai aşteptau să fie contactaţi de informatorii lor; Namir nu găsise nimic printre cazurile vechi şi nerezolvate.

— Deşi am aflat ceva despre arhiepiscopul Petrossian.

Erau atâtea fire separate care i se învârteau în minte, că Ben-Roi uitase complet de arhiepiscop.

— Uimeşte-mă, spuse.

— Se pare că apartamentele lui au o uşă care dă spre stradă. Se deschide în strada Sfântul Iosif. Deci poate să iasă şi să intre în enclavă…

— Fără să-l vadă nimeni, completă Ben-Roi propoziţia.

Scoase o mână pe fereastră şi bătu cu degetele în portieră.

Ştia că nu exista nici o cameră de supraveghere a poliţiei pe strada Sfântul Iosif. Şi, în afară de cele de la Kotel, nici în Cartierul Evreiesc, unde se termina strada Sfântul Iosif, nu era nici una. (Glumă palestiniană: evreii au luat pământul, apele, graniţele şi aerul, dar nouă ne-au rămas cel puţin camerele.) Deci, teoretic, Petrossian putea să iasă din enclavă, să traverseze Cartierul Evreiesc şi să iasă din Oraşul Vechi fără să ştie absolut nimeni.

— Zici că n-are nici un alibi pentru noaptea crimei? întrebă.

— Nici unul care să se coroboreze cu un altul. Spune că a stat în apartament toată noaptea, dar n-am găsit pe nimeni care să confirme declaraţiile sale.

Ben-Roi se gândi o clipă. Degetele încă loveau metalul portierei.

— Fă-mi o favoare, spune-i toate astea şi lui Leah Shalev, îi zise până la urmă. Merită insistat şi tu ai deja destule pe cap. Deocamdată, vreau să te concentrezi pe lucrurile pe care le-am discutat deja: Mitzpe Ramon, Nemesis, Barren. Ar trebui să mă întorc după-amiază sau spre seară. Vezi ce poţi să găseşti până atunci.

Închise, cu ochii aţintiţi la şirurile de maşini nemişcate care se întindeau până la turnurile din Ramat Gan, strălucind în depărtare. Apoi îşi scoase telefonul şi scrise un SMS: „T dscrci bn, Zisky”.

Ezită puţin, apoi schimbă „Zisky” în „Dov”, trimise mesajul şi puse girofarul. Mai puţin fiindcă se aştepta ca asta să rezolve ceva cu traficul, dar mai ales pentru că simţea nevoia să arate lumii întregi că era la fel de dur ca şi înainte şi vârsta nu îl înmuiase.

LUXOR

După întâlnirea cu Hassani, Khalifa încercă să nu se mai gândească la toată treaba cu puţurile otrăvite. Poate chiar se întâmpla ceva suspect, sau poate nu – oricum, nu mai prea avea ce să facă. Se întoarse la birou şi aranjă ca doi poliţişti să fie trimişi la ferma lui Attia. Apoi, din moment ce venise deja ora pauzei de prânz, merse la poligonul de tir pentru o oră, ceea ce caporalul Ahmed Mehti – un uriaş cu mustaţă şi tunsoare militărească, supraveghetor al poligonului de tir – numea metaforic „meditaţie cu gloanţe”.

Când avea la ce să se gândească şi chiar voia să se gândească, Khalifa mergea pe malul vestic şi se căţăra până la „locul secret” de la baza masivului Qurn. Când nu voia să se gândească la nimic, chiar la nimic, venea la poligon. Fusese cel mai bun ţintaş din an la colegiul de poliţie din Cairo şi nu-şi pierduse niciodată îndemânarea. În ultima vreme venea din ce în ce mai des la poligon, bucurându-se de concentrarea pe care i-o oferea tirul, de ocazia de a-şi lăsa toate problemele la o parte, chiar dacă doar pentru puţin timp şi să nu vadă lumea decât prin citarea subţire a unei puşti Lee-Enfield 303.

Poligonul era închis într-un buncăr de beton, la marginea deşertului, dincolo de limita de est a oraşului. Sunase înainte ca să-şi anunţe sosirea, iar caporalul Mehti pregătise tot ceea ce îi trebuia: dopuri de urechi, ţinte de hârtie în formă de soldat, o cutie de încărcătoare de cinci runde, până şi un pahar de ceai. Khalifa era singurul trăgător din poligon la acea oră şi se bucură că nu erau şi alţi colegi. Semnă pentru armă, îşi alese un loc şi începu. Primul glonţ trecu puţin pe lângă ţintă, al doilea pe deasupra, dar celelalte îşi găsiră ţinta. Poligonul se umplu de zgomotul gloanţelor trase. Glonţ după glonţ trecu prin capul şi pieptul ţintei şi, cu fiecare lovitură, Khalifa se simţea din ce în ce mai detaşat de problemele care-l măcinau. Trebui să-şi scuture capul de câteva ori ca să scape de imaginea lui Zenab întinsă pe un pat de spital din secţia de urgenţe, cu ochii stinşi; şi o dată ca să alunge vocea lui Attia şi cuvintele pe care i le spusese la fermă, în deşert. „O să mă lupt dacă trebuie. Ca să-mi apăr familia, copiii. E cea mai importantă datorie a unui bărbat.”

Alte gânduri nu avea şi era bine aşa. Când plecă, patruzeci de

minute mai târziu, golise douăsprezece încărcătoare de câte zece runde, făcuse praf cinci ţinte şi se simţea mult mai calm. Chiar că „meditase cu gloanţe” îndeajuns.

PETAH TIKVAH

Maya Hillel, directoarea adăpostului Hofesh pentru femei traficate, era surprinzător de atractivă. De aproape treizeci de ani, slăbuţă, cu ochi cenuşii mari şi păr negru care îi cădea în şuviţe dezordonate pe umeri ca o cascadă de apă întunecată, semăna mai degrabă cu un top-model decât cu un asistent social. Având în vedere unde lucra, Ben-Roi ştia că era pervers din partea lui să se gândească la ea în astfel de termeni, dar nu se putea abţine. Era bărbat; aşa gândeau bărbaţii. O femeie atrăgătoare era o femeie atrăgătoare şi gata.

Se întâlniră în faţa adăpostului – o clădire simplă, fără pretenţii, văruită în alb, pe o stradă cu *shikunim* prăfuite, la cinci minute de centrul oraşului – apoi îl conduse înăuntru, printr-o poartă grea de oţel, într-o curte pavată.

— Trebuie să avem grijă, explică ea, arătând spre poartă şi spre gardianul în uniformă care o păzea, iar apoi spre gardul care înconjura clădirea. Vin o mulţime de proxeneţi aici care încearcă să le atragă pe fete. Uite, unul e chiar pe partea cealaltă a străzii.

Ben-Roi privi în spate peste umăr, dar poarta se închisese deja închisă.

— Vreţi să vorbesc cu el?

— Nu merită. O să dispară, dar o să se întoarcă imediat ce veţi pleca. Are impresia că noi i-am luat lucrurile şi le vrea înapoi. Mulţumesc oricum.

Intrară prin lateral în clădire. Îl conduse printr-o uşă deschisă, într-un hol cu podeaua pavată. Spre stânga se deschidea o bucătărie goală, iar pe pereţi erau mai multe afişe împotriva traficului de persoane, printre care unul care arăta o duzină de femei goale, culcate una lângă alta pe o tavă de polistiren ca un şir de copane de pui. Tava purta o etichetă pe care scria: „Carne proaspătă”. Ben-Roi se holbă la afiş, apoi urcă după Hillel nişte scări.

— Câte fete sunt aici? întrebă încercând să nu se holbeze la fundul ei.

— Paisprezece, răspunse Hillel. Majoritatea sunt la lucru acum, de-asta e linişte. Aranjăm să lucreze ospătăriţe, femei de serviciu şi alte slujbe de acest gen. Putem găzdui treizeci şi cinci de fete,

dar în ultimii ani nu am mai avut o publicitate aşa de bună. Când am deschis în 2004, peste o sută de fete au trecut pe la noi. Anul ăsta am avut doar douăzeci.

Mă bucur să aud că lucrurile merg mai bine.

— Asta e un fel de a vedea lucrurile, presupun. Eu aş spune mai degrabă că e din cauză că poliţia nu se mai ocupă atât de mult de problemă şi, drept urmare, mai puţine fete sunt salvate şi aduse pe calea cea bună.

Ajunse la holul de la primul etaj, se întoarse şi îl privi în ochi o clipă, după care îşi continuă drumul.

— Lucrurile merg într-adevăr mai bine decât în urmă cu zece ani, cel puţin cu asta aveţi dreptate, continuă. În anii ’90, două, trei mii de fete erau traficate în fiecare an. Acum sunt doar câteva sute. Încă e o problemă, totuşi. Şi nici voi, poliţiştii, nu ne mai alocaţi resursele la nivelul de acum câţiva ani. În principal, fiindcă nici politicienii nu se mai preocupă, ca să fim cinstiţi. Ministerul de interne nu dă doi bani pe asta. Nu primesc destule voturi dacă salvează prostituate *goy,* probabil.

Ajunseră în holul de la etajul doi. Spre dreapta şi spre stânga porneau două coridoare cu uşi de o parte şi de cealaltă, într-o cameră, drept în faţă, o fată într-un trening lăbărţat de velur stătea pe un cântar şi o femeie grăsuţă, în floarea vârstei, îi nota greutatea pe un clipboard. Femeia dădu din cap în semn de salut; fata nu schiţă nici un gest. Era groaznic de slabă, cu obrajii traşi, păr lins şi pielea puţin gălbejită. Arăta ca un supravieţuitor din lagărele morţii.

— Totul în regulă, Anja? strigă Hillel către ea.

Fata ridică din umeri, parcă în silă.

— Se descurcă minunat, rosti cealaltă femeie pe un ton vesel. S-a îngrăşat cu un sfert de kilogram.

— Grozav, spuse Hillel. Chiar grozav.

Intră în cameră şi o mângâie pe fată într-un mod liniştitor, apoi îl conduse pe Ben-Roi până la ultimul etaj.

— E din Moldova, explică în şoaptă, ca să nu audă altcineva. Poliţiştii au găsit-o în timpul unui raid în Eilat, acum câteva săptămâni. Am văzut multe cazuri grave la viaţa mea, dar ea era… Se opri şi privi în jos pe scări. Tuberculoză, hepatită şi toate BTS-urile la care te poţi gândi în afară de HIV Şi asta nu-i nimic în comparaţie cu ce s-a întâmplat aici.

Îşi atinse tâmpla.

— I s-a dat un permis de lucru ca să poată rămâne în ţară un

an, să se reabiliteze, dar refuză să depună mărturie. După aceea va fi deportată – de îndată ce va ajunge în Moldova, cei care au adus-o aici o vor căuta din nou şi iarăşi va fi traficată. Aşa se întâmplă de obicei. Mi se rupe sufletul. Nu are decât nouăsprezece ani.

Ben-Roi ridică din sprâncene. Crezuse că fata avea undeva la treizeci de ani.

— Nu poate primi o viză pur şi simplu din compasiune?

— Oh, lasă-mă în pace! Când a mai primit vreodată vreun non-evreu ajutor umanitar în ţara asta? Nu, cel mai bun lucru la care poate spera e să găsească pe cineva care să o ia de soţie. Şi, dacă e să ne gândim la genul de bărbaţi care preferă fostele prostituate, viaţa ei nu o să se îmbunătăţească prea mult.

Oftă, se întoarse şi merse mai departe până la capătul holului, care se deschidea într-un birou comun destul de spaţios. Alte trei femei erau acolo, aşezate fiecare la masa ei de lucru. Angajate, ghici Ben-Roi după vârstă şi felul cum arătau. În afară de paznicul de la intrare, nu mai văzuse nici un alt bărbat până acum. Nu era deloc surprinzător, având în vedere ceea ce tocmai i se spusese.

Hillel o rugă pe una dintre femei să le aducă cafea şi îl conduse într-o încăpere micuţă, închisă, cu tavanul înclinat şi o fereastră lată care dădea spre acoperişurile din Petah Tikvah. Îi făcu semn să se aşeze, iar ea se cocoţă pe biroul din faţă, balansându-şi picioarele.

— Deci, spuse. Rivka Kleinberg. Ce vreţi să ştiţi?

Privirea lui Ben-Roi rămase pironită o clipă asupra fotografiilor înrămate deasupra biroului: Hillel dând mâna cu Hillary Clinton, Hillel primind un premiu din partea lui Shimon Peres, Hillel cu, probabil, soţul şi fiica, ceea ce era surprinzător – nu-şi închipuise că avea de-a face cu o femeie măritată. Apoi îşi scoase carneţelul şi trecu la treabă.

— Editorul doamnei Kleinberg mi-a spus că a vizitat adăpostul, începu, deschizând carneţelul la o pagină neîncepută.

Hillel încuviinţă.

— Ne-a sunat acum vreo lună. A spus că lucra la un articol despre traficul de persoane şi m-a întrebat dacă poate veni să arunce o privire pe-aici. O pauză, apoi: Credeţi că ăsta e motivul pentru care a fost omorâtă? Din cauza reportajului?

Ben-Roi ridică din umeri, un gest care nu spunea nimic.

— Deocamdată ne păstrăm opţiunile deschise.

— Nu m-ar surprinde, spuse Hillel. Traficul de persoane e o afacere foarte mare, după cum sunt convinsă că ştiţi. Cei care se ocupă cu asta nu vor să se facă valuri. Mai ales ruşii – controlează optzeci la sută din piaţă şi nu sunt genul de persoane care să tolereze amestecul altora în problemele lor.

Ben-Roi privi în jos, la carneţel. Din nou *Russkaya Mafiya.* Apăreau destul de des în investigaţia asta. Îşi propuse să discute cu Pincas despre asta; el se ocupa de problema rusească.

— Deci, a venit la adăpost, continuă şi aţi vorbit.

— Corect.

— Despre?

— Multe lucruri: de unde vin fetele, cum sunt aduse în Israel, ce se întâmplă cu ele după ce ajung, ce se face în legătură cu recuperarea lor. A stat o zi întreagă cu noi, apoi am vorbit la telefon după vreo săptămână. Nu era cea mai sociabilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, dar se vedea că îi pasă de ceea ce se întâmplă aici. Şi era minunată cu fetele. Chiar dădea dovadă de multă compasiune.

Ben-Roi îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Mordechai Yaron la despărţire. Se lega imediat de oamenii care sufereau. Probabil fiindcă suferea şi ea atât de mult.

— A fost vreun subiect pe care a ţinut să-l abordeze în mod deosebit?

— Am discutat mult despre felul în care guvernul se ocupă de problemă, rosti Hillel, scoţând un elastic de păr din buzunar şi întinzându-l cu degetele. Sau, mai bine zis, nu se ocupă. Adică, până de curând nici măcar nu eram la standardul *minim* al Departamentului de Stat din Statele Unite pentru combaterea traficului de persoane. Când vine vorba de atitudine, majoritatea politicienilor noştri se cred încă în Evul Mediu. La fel şi poliţiştii, sincer vorbind. Ei par să creadă că să fii închisă într-un bordel şi să faci sex cu douăzeci de bărbaţi pe zi e o alegere a carierei sau ceva de genul ăsta.

Ben-Roi se foi în scaun. Şi el lucrase puţin la Moravuri, imediat după ce ieşise de pe băncile academiei de poliţie şi cunoştea exact genul de atitudine care îi era descris. Merse mai departe, nevrând să se lase abătut de la subiect.

— Altceva? întrebă. Alte aspecte de care doamna Kleinberg s-a interesat în mod deosebit?

— Am vorbit destul de mult despre aspectul demografic, spuse femeia continuând să se joace cu elasticul. De unde vin fetele şi

de ce tot mai multe fete israeliene sunt atrase în afacere pentru a le înlocui pe fetele străine, care vin într-un număr tot mai mic. Voia să ştie totul despre clienţi, mai ales cei ultraortodocşi. Sunt o piaţă imensă. Bordelurile sunt pline în zilele de vineri, bărbaţii vin să îşi facă plinul înainte de Sabat. Se scutură, plină de dezgust. Ziarista a pus multe întrebări şi despre rutele de trafic, adăugă, dându-şi părul pe spate şi prinzându-l cu elasticul. Mai ales cea care trece prin Egipt.

Ben-Roi ridică privirea. Din nou Egipt. La fel ca *Russkaya Mafiya şi* Egiptul apărea din nou. Începu să ceară mai multe informaţii, dar fu întrerupt de o bătaie în uşă. Una dintre femeile pe care le văzuse mai devreme intră cu o tavă cu cafea şi biscuiţi. Aşteptă până femeia lăsă tava, îi dădu o scrisoare lui Hillel şi plecă, apoi reluă discuţia.

— Ruta de trafic din Egipt, spuse. Vin multe fete pe acolo?

— Mai puţine ca în urmă cu zece ani, răspunse Hillel, amestecându-şi cafeaua. Atunci era de departe ruta principală de trafic. După măsurile de represiune luate la începutul anilor 2000, traficanţii s-au reorientat o vreme spre alte căi şi metode. Paşapoarte false, certificate de căsătorie false, lucruri de genul ăsta. Sunt deştepţi şi se adaptează repede; sunt mereu cu un pas înainte.

— Dar acum ruta s-a redeschis?

— E greu să afli nume precise, dar există destule dovezi concrete care să sugereze asta. Aparent, unul dintre proxeneţii importanţi din Tel Aviv, un tip pe nume Genady Kremenko şi-a cumpărat majoritatea fetelor aşa.

Ben-Roi recunoscu numele.

— A fost arestat acum vreo două luni?

— El e. Umbla o glumă destul de proastă despre cum Moise a condus poporul evreu afară din Egipt şi Kremenko le-a condus pe fete în Egipt. Nu e un om prea blând. Nici unul dintre ei nu e.

Ben-Roi îşi puse o linguriţă de zahăr în cafea şi începu să amestece.

— Ştiţi dacă sunt aduse şi prin Alexandria? întrebă, amintindu-şi de rezervarea făcută la El-Al pe care o făcuse Kleinberg pentru noaptea în care fusese omorâtă.

— De regulă vin din Cairo sau Sharm el-Sheik. Vin pe calea aerului din Europa de Est, Rusia, Uzbekistan şi sunt aduse prin Munţii Sinai şi peste graniţă de beduini.

— Şi doamna Kleinberg a întrebat despre toate astea?

— Nu s-a interesat prea mult când a vizitat adăpostul. Am vorbit puţin despre aceste subiecte, dar pe scurt. Când m-a sunat o săptămână mai târziu, a început să pună mai multe întrebări.

— Şi i-aţi spus…

— Cam tot ce v-am spus şi dumneavoastră acum. Proxeneţii au oameni de recrutare în străinătate care aleg fetele şi le aduc cu avionul până în Egipt, de unde sunt preluate de o reţea de beduini care le trec Munţii Sinai până în deşertul Negev. Cam atât ştiu şi eu. Sunt asistent social, nu poliţist.

Suflă în cafea şi sorbi o înghiţitură, ţinând cana cu ambele mâini. Ben-Roi îşi privi carneţelul. Mitzpe Ramon era în Negev, la doar douăzeci de kilometri de graniţa cu Egiptul. Iar Rivka Kleinberg se dusese cu autobuzul până la Mitzpe Ramon cu patru zile înainte să fie ucisă. Exact cum se dusese cu trei ani în urmă pentru interviul ratat despre Programul Nemesis. Deci, un alt aspect al investigaţiei părea să se repete. Şi clipea spre el ca un far care pulsa în depărtare. *Russkaya Mafiya,* Egipt, Negev. Bătu cu pixul în braţul scaunului, amestecând piesele de puzzle, străduindu-se să le aranjeze într-o imagine care să aibă sens. Nici una nu părea să se potrivească cu celelalte, nici o idee nu se lega de următoarea. Hillel îşi mişca picioarele, aşteptând următoarea întrebare. Poliţistul îşi făcu încă o însemnare, apoi trecu mai departe.

— Spuneaţi că doamna Kleinberg a vorbit cu câteva fete?

— Cu trei, răspunse. Lola, Sophia şi Maria.

— Eraţi şi dumneavoastră acolo?

— Am fost acolo când a vorbit cu Lola şi Sophia. Trebuie să avem grijă cu străinii – multe dintre fete sunt extrem de fragile şi nu se simt în siguranţă în preajma necunoscuţilor. Dar Rivka s-a comportat fantastic cu ele. Era atât de blândă, se vedea că îi pasă! E extraordinar cât de mult le-a făcut să-şi deschidă sufletul.

Sorbi din nou din cafea. Ben-Roi luă un biscuit şi îl băgă în gură. Era, probabil, singura masă de prânz de care urma să aibă parte astăzi.

— Despre ce au vorbit? întrebă cu gura plină mestecând biscuitul.

— Despre ce li s-a întâmplat, într-un cuvânt. Ceea ce tocmai v-am povestit.

Ben-Roi făcu un gest circular cu mâna, indicându-i să

continue. Hillel se aşeză picior peste picior şi îşi puse cana pe un genunchi.

— Lola e din Uzbekistan. A răspuns unui anunţ de acolo care spunea că se caută ospătăriţe şi a ajuns să fie vândută unui proxenet din Haifa. Povestea clasică toate bune, până când ajung în ţară, li se iau paşapoartele, sunt violate până cedează şi apoi sunt puse să muncească optsprezece ore pe zi într-un bordel. Au trecut cinci ani până să fie salvată.

— A venit prin Egipt?

Hillel scutură din cap.

— A venit prin Ben-Gurion cu o viză de lucru. Dar Sofia a venit prin Egipt. E din Ucraina. Prietenul ei i-a spus că îi poate găsi un serviciu în Israel, dar bineînţeles că nu-i era prieten, ci un om de recrutare. Proxeneţii selectează fete ca ea: sărace, vulnerabile, venite din familii abuzive, cu o stimă de sine scăzută. Profilul clasic.

— Şi a fost adusă prin Sinai?

Hillel încuviinţă din cap.

— A suferit crunt până a traversat deşertul, săraca. Toate suferă, evident, dar pentru ea a fost mult mai rău ca de obicei. Au violat-o în grup. Anal. A văzut cum una dintre fete a fost împuşcată în ambii genunchi fiindcă a încercat să evadeze. Nici nu vreau să mă gândesc.

Ben-Roi întinsese mâna spre un al doilea biscuit, dar şi-o retrase brusc. Pofta de mâncare îi dispăruse.

— Cele trei fete sunt aici, acum? întrebă poliţistul.

— Lucrează, răspunse Hillel. Cum am spus, le găsim slujbe. Nu sunt cine ştie ce, dar e important pentru procesul de reabilitare. Le ajută să-şi câştige stima de sine, să interacţioneze cu ceilalţi într-un mod care nu e abuziv. Sofia aranjează marfa într-un magazin AM-PM. Lola face curăţenie.

— Cealaltă? întrebă Ben-Roi, uitându-se în carneţel ca să regăsească numele. Maria.

Hillel făcu o pauză. Când răspunse, vocea îi era mai slabă ca înainte.

— Maria nu mai e la noi.

— A fost deportată?

— A… dispărut.

Ben-Roi ridică privirea.

— A fugit?

— Ori a fugit, ori a venit proxenetul şi a luat-o. Ne rugăm să fi

fugit.

Deşi expresia nu i se schimbase, era evident că dispariţia fetei o mâhnise pe Hillel.

— Viza ei era pe punctul de a expira, continuă şi cei de la minister tocmai refuzaseră să i-o prelungească. Se poate ca ăsta să fi fost motivul. Era îngrozită la gândul că urma să fie trimisă acasă. Era convinsă că va fi traficată din nou. Sau mai rău.

Nu explică ce însemna „mai rău”. Nu era nevoie.

— Asta s-a întâmplat de curând? întrebă.

— Acum câteva săptămâni. Chiar după vizita Rivkăi la adăpost. Maria a plecat la serviciu într-o dimineaţă şi nu s-a mai întors. Asta e tot ce ştim. Avem oameni pe teren care o caută şi bineînţeles că am fost şi la poliţie, dar până acum…

Trase aer în piept şi clătină din cap. Pentru prima dată, Ben-Roi observă că avea fire de păr cărunte la rădăcină.

— Doamna Kleinberg i-a luat un interviu?

Nu a fost deloc un lucru atât de formal. Au vorbit, asta în mod sigur. Au şi pictat.

Fruntea lui Ben-Roi se încreţi.

— Au pictat?

Le încurajăm pe fete să încerce să picteze, explică Hillel. Pictură, desene, sculpturi. Le ajută să se exprime, să exprime lucruri despre care nu vor să vorbească deloc. Avem un atelier micuţ de artă şi am găsit-o înăuntru pe Maria când îi arătam Rivkăi adăpostul. Am fost chemată altundeva şi am lăsat-o pe Rivka împreună cu ea, iar când m-am întors stăteau una lângă alta şi pictau împreună.

Ben-Roi îşi aminti de un lucru pe care îl observase în apartamentul lui Kleinberg.

— Blondă?

— Pardon?

— O femeie cu păr blond. Pe o coală albastră.

Hillel făcu ochii mari de uimire.

— Cum aţi…

— Am găsit desenul în apartamentul doamnei Kleinberg.

— Bineînţeles, spuse Hillel. Are sens. A întrebat-o pe Maria dacă poate să păstreze desenul şi l-a luat cu ea.

Ben-Roi începuse să bată cu piciorul în podea, încet şi ritmic, o mişcare involuntară care se repeta de fiecare dată când avea sentimentul că discuţia se îndrepta, probabil, într-o direcţie interesantă.

— Deci, v-aţi întors şi pictau împreună…

Hillel încuviinţă.

— Iar apoi, când i-am sugerat Rivkăi să mergem mai departe, m-a întrebat dacă Maria ar putea să-i arate restul adăpostului, în locul meu. Iar Maria a fost de acord, ceea ce m-a surprins, fiindcă ea era extrem de retrasă şi nu voia să vorbească nici măcar cu consilierii noştri.

— Dar a vorbit cu doamna Kleinberg?

— Mie aşa mi s-a părut. Le-am văzut de la fereastră la un moment dat – stăteau în curte, se ţineau de mână şi vorbeau. Au stat împreună mai mult de o oră.

Dădu la o parte o şuviţă care îi intra în ochi.

— Uneori aşa se întâmplă. Ceva se schimbă, fără vreun motiv anume. O fată care nu a vorbit mai deloc începe dintr-odată să se confeseze unei persoane pe care nu a mai întâlnit-o niciodată. Rivka avea ceva deosebit, ceva care a făcut-o pe Maria să se deschidă.

Din nou, Ben-Roi îşi aminti de cuvintele pe care i le spusese Mordechai Yaron la despărţire: Se lega imediat de oamenii care sufereau.

— Şi nu ştiţi despre ce au vorbit?

— Mă tem că nu, absolut deloc. Maria nu mi-a spus nimic apoi şi nici eu nu aveam nici un drept să o întreb. Fusese o discuţie intimă şi aici respectăm intimitatea tuturor. Sincer, m-am bucurat mult să văd că s-a împrietenit cu cineva. Trecuse printr-o traumă groaznică, adunase atâtea amintiri negre. Trebuia să se elibereze măcar de o parte din suferinţele ei.

— Doamna Kleinberg v-a spus ceva?

— Nu neapărat, doar că Maria îi povestise prin ce trecuse şi că i se rupea sufletul că o fată atât de tânără trebuise să treacă prin aşa ceva. Maria a impresionat-o mult. De asta m-a sunat după o săptămână: să întrebe dacă ar putea veni din nou să stea de vorbă cu ea şi să îi adreseze mai multe întrebări.

Hillel tăcu o clipă, lăsând degetele să atingă uşor masa şi aplecându-şi capul într-o parte, ca şi când s-ar fi gândit la ceva. Apoi vorbi:

— De fapt, a spus că trebuie să vorbească urgent cu ea. Nu mi-a spus de ce, doar că trebuia neapărat să o vadă din nou. A fost foarte îngrijorată când i-am spus că Maria a dispărut.

Ben-Roi începu să mişte ceva mai repede din picior.

— Şi atunci v-a întrebat despre ruta care trecea prin Egipt?

Urmă încă un moment de tăcere, timp în care Hillel îşi puse amintirile în ordine, apoi femeia încuviinţă.

— Maria a venit prin Egipt?

— Nu am aflat niciodată sigur, spuse Hillel, lăsându-se să alunece de pe birou şi aşezându-se într-un scaun pe rotile de partea cealaltă. Nu voia să vorbească despre asta. Ca majoritatea fetelor, suferea de un fel de tulburare posttraumatică şi îşi construise o barieră în minte între trecut şi prezent. Încerca să blocheze ce i se întâmplase. Am aflat câte ceva despre copilăria ei, dar când venea vorba de trafic, tot ce am reuşit să scoatem de la ea a fost că lucra într-un apartament în Neve Sha'anan şi că fusese în Turcia la un moment dat. Ceea ce sugerează că fie a venit cu avionul, fie a fost adusă prin Cipru la Haifa sau Ashod.

Se lăsă pe spate, plimbând un deget înainte şi înapoi pe muchia biroului.

— Apropo, femeia aceea – cea cu păr blond – Maria o desena întotdeauna. Era singurul lucru pe care îl desena. Nu am reuşit să aflăm niciodată cine este.

Ben-Roi îşi propuse să se mai uite o dată la desenul din apartamentul lui Kleinberg.

— Nu ştiţi cumva cine a traficat-o? întrebă. Cine era proxenetul ei?

Hillel scutură din cap.

— După cum v-am spus, noi ne ocupăm doar de consecinţe, nu şi de oamenii care le-au sechestrat şi provocat suferinţele.

— Şi nu aţi mai auzit nimic de ea? Nici un indiciu care să vă spună încotro a fugit?

— Absolut nimic. Am crezut că s-a întors la Neve Sha'anan. Se mai întâmplă cu femeile care evadează – gravitează înapoi spre locurile cunoscute, chiar dacă asta le expune la riscul să fie din nou prinse şi băgate în bordeluri. Dar nimeni nu a văzut-o în zonă.

— Aveţi şi o fotografie?

— Sigur.

Hillel îşi porni computerul.

— Numele ei real nu este Maria, apropo. Fetele îşi aleg întotdeauna alte nume, le ajută să se distanţeze de ceea ce sunt obligate să facă. Aşa îşi pot imagina că sunt altcineva şi nu persoana reală.

Se lăsă pe spate, aşteptând să se încarce sistemul de operare.

Ben-Roi îşi termină cafeaua, care se răcise între timp, apoi se ridică şi se duse la fereastră.

Afară, totul era liniştit şi nemişcat şi paşnic, scăldat în lumina aurie ca mierea a soarelui de după-amiază, care cobora deja spre orizont, la milioane de kilometri de lumea despre care vorbeau. Se uită dincolo de rândurile de *shikunirn* prăfuite, apoi îşi coborî privirea spre trotuarul de peste drum. Un individ slinos, cu păr lins stătea acolo, rezemat de trunchiul unui sicomor, cu privirea aţintită spre faţada adăpostului. Era proxenetul de care vorbise Hillel mai devreme. Se simţi tentat să deschidă fereastra şi să ţipe la el să se care, dar se hotărî că mesajul era mai de efect dacă era transmis faţă în faţă. Eventual însoţit de o palmă uşoară, ca să se asigure că fusese înţeles. Proxeneţii nu-i plăcuseră niciodată. După tot ce auzise astăzi, ajunsese să îi deteste. Îl fixă cu privirea, încruntându-se, apoi îşi îndreptă atenţia spre curtea din faţa adăpostului. Văzu o băncuţă de picnic din lemn, cu două scrumiere pe ea, un balansoar, o sârmă de rufe şi, într-un colţ, un scuter Bărbie şi un tractor de plastic eu pedale. Nu le observase când intrase.

— Aveţi şi copii aici? întrebă surprins.

— Cinci, se auzi vocea lui Hillel din spatele lui. Sunt la şcoală.

— Mamele sunt... (fusese pe punctul de a spune „târfe”, dar se abţinu, dându-şi seama că era nepoliticos să folosească un asemenea cuvânt)... Aici?

— Sigur că da.

— Şi taţii?

— Proxeneţi, clienţi.

Tonul ei era nonşalant.

— Nu e genul de familie ideală, dar asta e situaţia. Când fetele sunt salvate, copiii sunt aduşi şi ei împreună cu ele, evident.

Continuă să dea clic după clic, căutând fotografia. Ben-Roi privi jucăriile. Ca poliţist devenise nesimţitor, îşi dezvoltase un mecanism de filtrare care prindea tot ce era prea greu de procesat înainte să-i intre în sistem. Şi totuşi, din când în când, în ciuda tuturor eforturilor, unele lucruri reuşeau să treacă de filtru. Aşa se întâmpla şi acum. Jucăriile îl răscoleau mai mult decât tot ce auzise până acum la adăpost. Mai mult chiar decât tot ce aflase de când începuse investigaţia. Era o privelişte atât de tristă, la fel ca şi vieţile fragile, neajutorate ale copiilor adăpostului, distruse înainte să fi început. Simţi un nod în gât şi un impuls puternic să ia legătura cu Sarah, să-i spună cât de

mult îi iubea şi pe ea şi pe copil. Îşi scoase chiar telefonul celular, dar Hillel îl chemă la birou şi momentul trecu. Mai privi puţin jucăriile, alungă gândul, puse telefonul înapoi la locul lui şi se duse lângă gazdă.

— Ea e, spuse Hillel, înclinând ecranul spre el.

Ben-Roi se aplecă înainte şi privi fotografia. Era un portret, decupat puţin prea mult chiar sub bărbie – o fată palidă, cu chipul solemn, brunetă, cu păr lung, buze pline şi ochi mari, căprui. Tânără. Foarte tânără. Se uita direct la aparat, cu o expresie intensă, dar în acelaşi timp surprinzător de greu de pătruns.

— Puteţi să-mi imprimaţi o copie? întrebă Ben-Roi.

— Sigur. Mai avem o fotografie, o vreţi şi pe aceea?

— De ce nu.

Mişcă mouse-ul şi dădu dublu clic. Trecu o clipă, apoi apăru şi a doua fotografie. Era tot un portret, de data asta decupat mai puţin decât celălalt, aşa că se vedeau şi gâtul şi tricoul fetei.

Mai devreme, când vorbise cu Mordechai Yaron la sediul din Jaffa, Ben-Roi simţise un val de adrenalină când aflase că Rivka Kleinberg vizitase Mitzpe Ramon pentru interviul ratat cu Nemesis. Avu din nou aceeaşi senzaţie, însă de data asta mult, mult mai puternică. Era mai degrabă ca un şoc. Un şoc electric puternic, o revelaţie. Nu era vorba de chipul ei, ci de medalionul pe care îl purta la gât.

— Fata asta, spuse, atingând ecranul deasupra crucii pe care o purta la gât – o cruce plată de argint, cu braţe migălos lucrate, care se bifurcau la capăt. Ştiţi de unde era de loc?

Răspunsul veni în acelaşi timp de la amândoi:

— Armenia.

Asta îl preocupase de la început – lipsa oricărei legături între locul unde fusese ucisă Kleinberg şi toate celelalte piste care apăruseră până atunci. Acum însă legătura părea să fi apărut în sfârşit. Mai avea încă multe de aflat, dar pentru prima oară avu sentimentul că mergea în direcţia corectă.

LUXOR

— … nu mai trebuie decât să demolăm câteva case şi veţi avea o vedere spectaculoasă de aici şi până la Templul Luxor, pe o distanţă apreciabilă de două mii şapte sute de metri. O mie trei sute şi cincizeci de sfincşi! Nu exagerez deloc, doamnelor şi domnilor, când spun că Aleea Sfincşilor este a opta minune a lumii antice.

Ghidul arăta cu umbrela sa de soare către sud, într-un gest dramatic, spre cel de-al Zecea Pilon al Templului Karnak, unde o adunătură dezolantă de case din cărămizi de chirpici era atacată de buldozere din toate părţile – rămăşiţele învinse ale unei armate dezorganizate, care ţineau piept într-un ultim efort unui invadator mult mai puternic. Se auziră mai multe clicuri şi bipuri: turiştii făceau fotografii.

— Dar oamenii care locuiesc acolo? întrebă o femeie masivă, arsă de soare, care purta un tricou pe care scria: „Îl iubesc pe Regele Tut!” Ce o să se întâmple cu ei?

— Oh, pentru ei e foarte bine, râse ghidul. Primesc şi despăgubiri şi apartamente noi, moderne, mult mai frumoase decât vechile lor case. Aş vrea să-mi demoleze şi mie casa! (Îşi ridică braţele spre cer.) Doamne, te rog, demolează-mi casa ca să primesc şi eu o bucătărie nouă şi o toaletă la care se poate trage apa!

Grupul chicoti. Le plăcea ghidul lor. Era politicos şi plin de informaţii, dar şi puţin caraghios pe undeva. Egipteanul perfect.

— Serios, continuă ghidul, vă pot spune sigur că oamenii de acolo sunt bucuroşi să fie strămutaţi pentru ca această adevărată minune a lumii antice să poată fi scoasă la lumină. Suntem foarte mândri de istoria noastră în Egipt şi suntem la fel de mândri să o împărtăşim cu ceilalţi. De-asta a fost săpată şi aleea aşa de repede, în timp record – ca să o putem arăta lumii întregi. Trecutul nostru e şi trecutul vostru. Iar inima mea e şi a ta!

Îi făcu cu ochiul femeii arse de soare, făcându-i pe ceilalţi turişti să râdă din nou. O insinuare caraghioasă din când în când – şi asta le plăcea celor ce îl ascultau pe ghid. Începu să explice cum aleea data din timpul domniei faraonului Nectanebo I şi era folosită în timpul faimosului festival Opet, dar Khalifa nu mai

asculta deja. Îşi aprinse o ţigară, apoi plecă de la umbra coloanei – unde se afla când sosise grupul, îndreptându-se spre centrul complexului arheologic. Pe de o parte se întreba dacă n-ar fi trebuit să zică ceva; să le spună că şi casa lui fusese demolată pentru a face loc aleii şi că nu era absolut deloc bucuros că fusese strămutat. Dar de ce să se obosească şi să-i plictisească pe turişti? Plătiseră destui bani ca să vină până aici şi n-aveau chef să fie deranjaţi cu problemele lui. Trecutul Egiptului era şi trecutul lor, dar nu mai aveau nici o tangenţă cu prezentul Egiptului. Faraoni şi regine, morminte şi hieroglife – asta era tot ce îi interesa. Nu un detectiv amărât a cărui lume se prăbuşise. Aşa ceva era… plictisitor. Irelevant.

Trecu prin pilonii Nouă, Opt şi Şapte şi intră în spaţiul larg şi pavat al Curţii Cachette. Un grup de copii se fotografia la picioarele statuilor din Regatul de Mijloc din faţa Pilonului al Şaptelea; un bărbat stătea turceşte pe jos, schiţând o copie a Stelei lui Merenptah, singurul text găsit în Egiptul Antic care menţiona numele de „Israel”. Deşi după-amiaza era târzie şi umbrele se lungeau pe pământ, temperatura depăşea cu mult treizeci de grade. O pâclă densă, sufocantă era alungată doar parţial de brizele şi curenţii care băteau din când în când spre est dinspre Nil.

Khalifa îşi petrecuse aproape toată după-amiaza aici după escapada la poligonul de tragere din pauza de prânz. Cineva furase nişte pietre *talatat* din magazia din spatele complexului, dintre care câteva purtau şi cartuşe Akhenaten, iar el le luase declaraţii tuturor celor care aveau acces la magazie. Urma să îşi întindă antenele şi să treacă pe la cei cunoscuţi că se ocupă cu traficul de antichităţi, dar erau slabe şanse să mai găsească vreodată pietrele. Era la fel de posibil ca ele să fi dispărut cu luni sau chiar ani în urmă. Magazia era inspectată rareori, iar absenţa lor fusese descoperită din întâmplare. Acum, în mod sigur decorau şemineul vreunui colecţionar milionar din cealaltă parte a lumii. Cum spusese şi ghidul: istoria Egiptului era istoria tuturor. Chiar dacă trebuia să furi ca să ai şi tu o bucată.

Trase din ţigară şi intră prin poarta din colţul de nord-vest al curţii, în pădurea de coloane masive ale Marelui Coridor Hipostil. Cu câteva ore în urmă, locul fusese aproape părăsit; căldura infernală de după prânz gonise turiştii înapoi în sanctuarul oferit de camerele de hotel cu aer condiţionat. Acum, şirurile de vizitatori se reîntorceau. Coridorul era plin până la refuz. Se

strecură pe lângă un grup de turişti japonezi – sau chinezi, niciodată nu era sigur – şi se îndreptă spre cel de-al Doilea Pilon şi apoi spre ieşire. La jumătatea coridorului încetini şi se opri brusc, ca şi când i-ar fi venit o idee pe neaşteptate. Se încruntă, apoi mormăi:

— Fir-ar!

Porni înapoi pe drumul pe care venise: prin coridor, ieşind prin Pilonul al Treilea de data asta, pe lângă forma verticală şi ascuţită care era obeliscul lui Tuthmosis I, Pilonul al Patrulea, obeliscul lui Hathepsut şi ajunse în fine în spaţiul deschis, presărat cu palmieri, al îngrădirii Lacului Sfânt. În faţa lui se întindea un spaţiu îngrădit şi umplut cu apă verde, care se unduia puţin, iar în vecinătate era o zonă de odihnă străjuită de un paravan. La capătul lacului se afla o tribună urâtă din beton, de unde turiştii puteau vedea spectacolul *Son et Lumiere* ce avea loc în fiecare seară. O bărcuţă mică putea chiar în mijlocul lacului, cu marginea superioară aproape la acelaşi nivel cu suprafaţa apei. Înăuntru, un bărbat gras, cu ochelari, într-o salopetă albastră mult prea mică şi purtând o căciulă de lână, se aplecase peste bord şi ţinea ceva în apă.

— M-am gândit eu că o să te găsesc aici, murmură Khalifa.

Aşteptă până când bărbatul scoase o eprubetă mare, o închise şi o puse într-o cutie de la prora. Apoi îşi stinse ţigara de trunchiul unui palmier, aruncă mucul într-un coş de gunoi şi ieşi pe cheiul de piatră de lângă lac.

— *Salaam*! strigă.

Bărbatul îşi ridică privirea, mijindu-şi ochii din spatele ochelarilor cu lentile groase. Un moment păru confuz, apoi zâmbi larg.

— Yusuf!

— Ce mai faci, Omar?

— Sunt în mijlocul unui lac şi iau mostre de apă poluată – nici că aş putea fi mai fericit! Vrei să vii şi tu? E o zi frumoasă pentru mers cu barca!

— Nu în barca aia, mulţumesc. Pare destul de instabilă şi cu un singur pasager.

— Prostii! strigă bărbatul, ridicându-se şi legănând ambarcaţiunea dintr-o parte în alta. Uite! La fel de sigură ca feribotul de pe Nil.

Legănă barca mai tare ca să arate exact ce voia să spună, dar îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în faţă. Barca se aplecă

periculos într-o parte şi luă apă, udându-i picioarele şi gleznele.

— *Khara!* Rahat!

Khalifa zâmbi.

— Vrei o Cola?

— Vreau nişte haine uscate, mormăi bărbatul, netezindu-şi salopeta udă. Du-te înainte. Ne vedem la trepte.

Îşi mai netezi puţin salopeta, apoi îşi scoase mănuşile şi se aşeză la loc în barcă.

— De fapt, vreau un Sprite, strigă, lăsând ramele la apă şi începând să vâslească. Şi vreau şi un Snickers. Sunt aici de două ore.

Khalifa ridică o mână în semn că a înţeles şi intră în cafeneaua în aer liber. Luă o Cola, un Sprite şi, negăsind Snickers, luă un Kit Kat din vitrina frigorifică din dreapta, apoi se aşeză la coadă să plătească, în spatele unei perechi de tineri egipteni. Ajunse la casă, plăti şi se întoarse la lac, iar prietenul lui, care ajunsese la celălalt capăt al pânzei de apă, îşi legase barca şi urcase scările care duceau la chei.

— Iartă-mă, Yusuf, spuse când Khalifa se apropie, ridicându-şi braţele într-un gest de scuză. Chestia aia cu barca. Nu m-am gândit. A fost o prostie…

Khalifa îi aruncă sticla de Sprite, dându-i de înţeles că nu fusese ofensat şi deci nu era nevoie de nici o scuză. Urmă batonul de Kit Kat, apoi cei doi se îmbrăţişară şi bărbatul îl sărută pe Khalifa pe obraji.

— Ce mai face Zenab? întrebă după ce se aşezară pe chei, cu picioarele atârnându-le deasupra peretelui din blocuri de piatră al bazinului.

— Se simte mai bine pe zi ce trece, răspunse Khalifa, deşi nu era chiar aşa. Rasha?

— E bine, deşi lucrează mult peste program zilele astea. Nu au destui angajaţi şi trebuie să facă schimburi duble. Abia poate să-şi ţină ochii deschişi, săraca. Ieri-noapte a ajuns acasă după miezul nopţii.

Rasha al-Zahwi, soţia lui Omar, era medic pediatru la spitalul Luxor. Omar lucra ca analist de teren la Compania de apă şi apă uzată din Luxor şi se ocupa în special de apa din jurul monumentelor antice. Khalifa îl cunoscuse datorită serviciului, cu mai bine de zece ani în urmă. Înainte se întâlneau destul de des. Nu la fel de mult în ultimul an.

— Cum e? întrebă Khalifa, deschizând sticla de Cola şi făcând

semn din cap spre suprafaţa lacului.

— E de rahat, răspunse Omar. Literalmente. Vibraţiile de la şantier şi de la terasamentele pe care le-au săpat pentru alee au crăpat conducta principală de canalizare din capătul ăsta al oraşului. Fecalele şi urina se scurg în pânza freatică şi de acolo în lac. Urmăresc situaţia de vreo lună şi constat că se înrăutăţeşte din ce în ce mai mult.

— Nu miroase nimic.

— Crede-mă, în vreo două săptămâni o să miroasă. Nimeni n-o să se mai apropie de lac, aşa de rău o să pută. Va trebui să dreneze tot bazinul şi să-l umple din Nil. Mama mă-sii de treabă!

Deschisese sticla, eliberând un gheizer de Sprite care îi stropi braţele şi salopeta. Ţinu sucul la distanţă şi îşi scoase căciula de lână.

— Eram uscat până ai apărut tu, se plânse, ştergându-şi salopeta cu căciula.

Khalifa îi aruncă o privire spăsită şi luă o înghiţitură din băutura lui. În spatele lor se auziră mai multe fluiere, semn că era ora de închidere a complexului şi vizitatorii erau îndemnaţi să se îndrepte spre ieşiri. Mai departe se auzeau zdrăngănitul şi bubuiturile excavatoarelor, zgomote care ajunseseră să facă parte din fundalul sonor de zi cu zi al oraşului în ultimii doi ani.

— Testezi apa direct pe teren? întrebă Khalifa după o pauză, alungându-şi o muscă de pe faţă şi sorbind din Cola.

Omar clătină din cap.

— Trimitem mostrele la un laborator din Assyut. Înainte aveam un aranjament cu laboratorul de la spital, dar a fost nevoie de tot mai multe teste de când au început cu construcţiile, aşa că spitalul nu a mai reuşit să facă faţă.

Khalifa dădu din picioare o clipă, apoi rosti:

— Pot să-ţi cer o favoare?

— Poţi să încerci.

— Am auzit de nişte puţuri cu apă care s-au contaminat în Deşertul de Est şi am nevoie de un sfat.

Îi descrise pe scurt situaţia – Attia, vărul lui, Deir el-Zeitun. Deşi încercase din răsputeri să nu se mai gândească la asta, situaţia tot nu-i dădea pace. Ceva se întâmplase, sau se întâmpla şi chiar dacă nu mai era nici pe jumătate un detectiv la fel de bun, era totuşi de meserie şi, deci, atunci când se confrunta cu o serie de întâmplări fără nici o explicaţie logică, voia să afle răspunsuri.

— Ar putea fi ceva natural? întrebă după ce termină de povestit. Crezi că apa s-a contaminat singură?

Omar luă o înghiţitură de Sprite cu un aer gânditor.

— Mă îndoiesc sincer. Puţurile seacă, apa se mai şi contaminează uneori – deşi când se întâmplă, de obicei e din cauza poluării industriale sau poate din cauza problemelor de canalizare, ca aici. Dar spui că toate trei sunt în plin Deşert de Est.

Khalifa încuviinţă.

— Atunci e mai greu de găsit o explicaţie. Presupun că nu e nici un complex de industrie grea prin apropiere – o fabrică de ciment, sau de hârtie, sau...?

— Nu, din câte ştiu.

— Oricum pare suspect. Pânza freatică se contaminează foarte rar, din cauza mişcărilor subterane, dar e vorba de mişcări violente, cutremure şi dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, am fi ştiut şi noi. Iar faptul că toate trei puţurile aparţineau unor copţi... Mai luă o înghiţitură de Sprite, apoi îl lăsă din mână şi începu să desfacă Kit Katul, desprinzând cu unghia degetului mare folia de pe fiecare secţiune. Vrei să mă interesez? întrebă, rupând o bucată de ciocolată şi întinzându-i-o lui Khalifa. Să iau nişte mostre şi să le trimit la laborator?

— Ai putea?

— Bineînţeles. M-ai făcut curios.

— Pot să-ţi aduc eu mostrele, dacă te ajută.

— E mai uşor dacă o fac eu. Aşa pot să arunc o privire şi la terenul din jur ca să văd dacă există vreo explicaţie geologică evidentă. S-ar putea să-mi ia câteva zile.

— Oricând. Nu-i nici o grabă. O să-ţi plătesc eu benzina.

Omar refuză oferta cu un gest.

— Îţi sunt dator pentru Kit Kat şi Sprite, spuse. Las-o baltă.

— Nu mi se pare corect.

— Suntem în Egipt. Nimic nu e corect. Ţi-am dat o bucată de ciocolată şi mie mi-au mai rămas trei.

Îi făcu cu ochiul lui Khalifa şi mâncă dintr-o înghiţitură toată ciocolata care mai rămăsese.

— Chiar şi acum, că am scăpat de Mubarak, a rămas atâta nedreptate, spuse, mestecând vesel. Mi se rupe sufletul.

Khalifa zâmbi. Nici unul din ei nu mai spuse nimic. Priviră lacul în timp ce fluierele continuară să se audă din spate, deşi nu cu o frecvenţă la fel de mare. Turiştii prinseseră ideea şi începuseră

să părăsească complexul, îndreptându-se spre autocare. Khalifa îşi termină Cola, mâncă bucata de Kit Kat şi îşi aprinse o ţigară Cleopatra, cu ochii aţintiţi spre un petic de cer din spatele turnului pătrat al celui de-al Zecelea Pilon. Cu un an în urmă, acelaşi cer se vedea de la fereastra vechiului său apartament, aflat într-o clădire dintr-un lung şir de construcţii pătrate care se înălţau de-a lungul capătului de nord al oraşului, ca o colecţie de pietre de mormânt mâncate de vreme. Cu ani în urmă, de fiecare dată când se afla în trecere în Karnak, îşi făcuse un obicei să vină până la pilon şi să sune acasă de pe telefonul mobil. Cel sau cea care răspundea la telefon era rugat sau rugată să meargă până la fereastră şi să-i facă cu mâna. Un joc copilăros de care nu se plictiseau niciodată, mai ales Ali, care odată atârnase la fereastră un cearşaf pe care scrisese cuvintele: „Te iubim, tati”. Îşi dorea să fi făcut o fotografie atunci. Ar fi trebuit să fotografieze atâtea lucruri. Iar acum dispăruseră pentru totdeauna, iar în locul lor aveau parte de un petic gol de cer şi de un şanţ plin cu sfincşi. Progres? Ce progres? El, cel puţin, nu vedea deloc lucrurile aşa.

— Trebuie să mă întorc la lucru, zise Omar, luând o ultimă înghiţitură de Sprite şi ridicându-se. Mai trebuie să iau câteva mostre şi nu cred că turiştii vor să mă vadă bălăcindu-mă în lac în timpul spectacolului de sunet şi lumină.

— Nu ştiu, rosti Khalifa, ridicându-se şi el. Ar putea crede că faci parte din exponate. Amun plimbându-se în bărcuţa *manjet.*

— În salopetă şi căciulă de lână? Interesantă interpretarea.

Râseră. Sau, mai bine zis, Omar râse. Khalifa zâmbi doar.

— O să încerc să ajung la puţuri în următoarele câteva zile, spuse Omar. Poţi să-mi trimiţi detaliile?

— O să-ţi trimit un e-mail de îndată ce mă întorc la birou.

— O să le zic celor de la laborator că e urgent şi va trebui să am un răspuns până la sfârşitul săptămânii.

Khalifa îi mulţumi.

— Încă un lucru. Sunt destul de sigur că ferma din Bir Hashfa e racordată ilegal la ţevile de apă potabilă. Sunt oameni săraci – fă-mi o favoare şi nu mai spune la nimeni.

— Secretul nostru, spuse Omar, lovindu-şi nasul într-un gest conspirativ.

Îl îmbrăţişă pe Khalifa, apoi se trase în spate şi îşi puse mâinile pe umerii detectivului.

— Eşti OK?

— Nu m-am simţit niciodată mai bine.

Degetele lui Omar se strânseră.

— Eşti OK? repetă.

De data asta, Khalifa ezită înainte să răspundă.

— O să supravieţuiesc, rosti până la urmă.

— Trăieşte, prietene. Viaţă lungă şi fericită. La fel şi pentru Zenab şi copii.

Îl privi în ochi pe Khalifa, apoi îi ciufuli cu drag părul, îşi puse căciula de lână şi se întoarse la barcă.

— Te anunţ numaidecât primesc rezultatele, strigă, căţărându-se în barcă şi dezlegând funia. Sunt curios să le văd şi eu. Mai dă câte un semn.

Împinse barca, se aşeză şi scoase vâslele, îndreptându-se din nou spre mijlocul lacului. Khalifa îl urmări o clipă, apoi întoarse privirea spre Pilonul al Zecelea şi spre locul unde fusese înainte blocul în care locuise. Pe toată aleea ai fi găsit oameni care făceau exact acelaşi lucru, priveau în gol ca şi când s-ar fi aşteptat ca vechea lor casă să reapară miraculos. Ca bocitorii lângă un mormânt. Khalifa avea impresia că jumătate din Luxor ţinea doliu pentru trecut. Scutură din cap, luă cele două sticle goale şi se îndreptă spre ieşire. Uneori era atât de greu să mergi mai departe!

TEL-AVIV

Ben-Roi ieşi din adăpostul Hofesh şi traversă strada ca să stea de vorbă cu proxenetul care aştepta pe trotuarul celălalt. Bărbatul îl văzu apropiindu-se şi o luă la fugă, alergând surprinzător de repede în ciuda greutăţii remarcabile. Ben-Roi îl urmări puţin, apoi o lăsă baltă. Ştia că o să se întoarcă, îi spusese şi Hillel, dar măcar îi dăduse puţin de gândit. Sau nu. Genul ăsta de oameni nu gândeau. Făceau ce făceau, îşi vedeau de treabă, fără să le pese de sensuri sau de consecinţe. Nu aveau pic de suflet. Probabil că proxenetul se ascunsese după colţ, iar acum aştepta ca Ben-Roi să plece, după care avea să revină fără nici o problemă, ca o vulpe care se întorcea la acelaşi tomberon. Ca un îndobitocit practic. Şi nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face Ben-Roi nu avea să schimbe comportamentul proxenetului. Va fi acelaşi du-te-vino perpetuu între oamenii legii şi cei care o încălcau. Nu era prima oară când se întreba de ce naiba îşi mai pierdea vremea.

Mai rămase prin preajmă câteva minute, făcându-şi simţită prezenţa. Apoi strigă:

— Ne mai vedem, nemernicule!

În fine, se întoarse la maşină. Aşeză fotografiile primite de la Hillel pe scaunul din dreapta, apoi îl sună pe Zisky şi îi povesti ce aflase.

— Crezi că de-asta s-a dus Kleinberg în Enclava Armeană? întrebă Zisky după ce ascultă totul. Fiindcă o căuta pe fată?

— Sau îşi dăduseră întâlnire acolo, spuse Ben-Roi. Oricum, e cea mai bună pistă de până acum. Cei de la adăpost au spus că ne trimit pe e-mail nişte fotografii. Fă-mi o favoare şi pune nişte poliţişti să întrebe prin enclavă, să vadă dacă o recunoaşte cineva. Eu o să trec prin Neve Sha’anan, poate totuşi a văzut-o cineva acolo. Ceva noutăţi cu Nemesis?

— Am vorbit cu prietenul meu şi mi-a dat nişte informaţii, spuse Zisky. Am găsit şi nişte chestii despre Barren Corporation care ar putea avea legătură. Vrei să ne vedem în seara asta?

— De ce nu. Bei alcool?

— Doar şampanie.

Ben-Roi începuse să se prindă de glumele lui Zisky. Chicoti.

— Tu plăteşti, atunci. Ştiu un bar în Oraşul Vechi, la capătul

străzii Jaffa. Putin's.

— Îl ştiu şi eu.

— Ne vedem acolo la ora nouă?

— Te aştept la întâlnire.

Ben-Roi închise şi apelă alt număr – Sarah, de data asta. Înainte, când văzuse de la geamul adăpostului jucăriile abandonate în curte, se simţise copleşit de o emoţie neobişnuit de puternică. Brusc, simţise o nevoie disperată, năvalnică să-i spună cât de mult o iubeşte. Pentru că o iubea încă – o iubea nebuneşte chiar – dar imboldul de a-i mărturisi acest lucru dispăruse. Vorbiră puţin, banalităţi: întrebă cum se mai simţea copilul, sugeră să ia prânzul în ziua următoare şi se eschivă când îl întrebă ce făcea în Tel-Aviv. Nu fiindcă n-ar fi putut să suporte adevărul – era o fată călită, puternică – ci fiindcă voia să separe viaţă particulară de serviciu. Violuri, violenţe, abuzuri – toate astea erau lucruri pe care mama copilului său nu trebuia să le afle de la el. Vorbiră câteva minute, stabiliră un loc şi o oră pentru prânzul din ziua următoare, apoi convorbirea se încheie.

După ce închise telefonul, Ben-Roi rămase nemişcat o clipă, apoi luă una din fotografiile pe care le lăsase pe scaunul din dreapta: portretul. O lipi de volan. Fata din fotografie îl privea cu ochi mari, migdalaţi, o privire goală, dar în acelaşi timp ciudat de intensă. Irisurile ei erau de un maro atât de închis, că păreau negre. Nu era frumoasă, în sensul convenţional al cuvântului – nasul îi era puţin prea plat, sprâncenele prea groase – dar era atrăgătoare totuşi, un amestec de rezistenţă şi vulnerabilitate, de forţă şi suferinţă. Aproape ca şi când două chipuri cu expresii diferite fuseseră aşezate unul peste celălalt – imaginea unei supravieţuitoare suprapusă peste cea a victimei.

Ea era cheia care urma să rezolve cazul. Ben-Roi simţise asta din clipa în care o văzuse. Centrul în jurul căruia gravitau toate celelalte lucruri. Firul care le unea pe toate celelalte. Se uită la ea aproape un minut întreg, apoi puse fotografia deoparte, porni motorul şi se îndreptă înapoi spre carul cu fân numit Tel-Aviv, în căutarea acului care se numea Maria.

Dacă Israelul era Ţara Făgăduinţei, Neve Sha'anan era locul în care făgăduinţa era încălcată: o zonă din Tel-Aviv murdară, jerpelită, prinsă între staţia de autobuz veche şi cea nouă, care era de mulţi ani un magnet pentru imigranţi, beţivi, drogaţi şi prostituate. Unii oameni spuneau că e un loc colorat. Un veritabil

creuzet. După părerea lui Ben-Roi, era pur şi simplu o fundătură.

Trecuse de ora şase când ajunse şi parcă pe strada Saloman, lângă un garaj abandonat şi acoperit de buruieni. Rămase acolo un moment, privind peste drum la un grup de *schwartzi* care îşi făceau veacul la intrarea unui bar. Apoi luă fotografia-portret, încuie maşina, îşi puse haina şi începu să se plimbe.

Zona începea să se trezească la viaţă, ca un puls ce bătea din ce în ce mai repede odată cu lăsarea serii. Pe strada Neve Sha'anan, un drum închis şi mărginit de clădiri vechi şi părăginite cu apartamente de închiriat, care formau coloana vertebrală a zonei, începeau să se audă tot felul de zgomote disonante – muzică, televizoare, pocnete şi ţiuituri ale aparatelor de jocuri, sporovăială femeilor orientale care se înghesuiau în jurul tarabelor cu fructe şi legume. Erau alei pline de gunoaie, baruri luminate de neoane, graffittiuri care cereau oprirea imigranţilor, întoarcerea la Torah şi moartea porcilor de islamişti. În pragul unor uşi se vedeau beţivi şi dependenţi de heroină, ca nişte animale la gura vizuinii; se simţea un miros persistent de gunoi şi peşte, de mâncare de fast-food. Şi peste tot domnea sărăcia, cu lipsuri de tot felul şi iz de violenţă mocnită. Era zona obscură a oraşului. O altă faţă a Israelului, un subsol fetid unde se aruncau toate gunoaiele.

Ben-Roi străbătu cartierul, trecând pe la magazinele cu alcool, spălătoriile automate şi tarabele care vindeau ceasuri de firmă falsificate, arătând tuturor fotografia fetei dispărute, sperând totuşi să găsească pe cineva care o văzuse pe tânăra din imagine. Câţiva vânzători ambulanţi spuneau că o recunoşteau vag, dar nu-şi aminteau de unde sau de când sau dacă era măcar aceeaşi persoană. O femeie în vârstă, într-un magazin puternic luminat, care vindea obiecte creştine – cruci şi Iisusi din plastic şi sticluţe de apă din râul Iordan, îşi amintea sigur că o văzuse. Fusese mai demult, în mod sigur nu de curând. Un bărbat spuse că i-ar plăcea să o cunoască şi să se distreze împreună. Altul, un *meshugganah Haredi* cu ochi holbaţi şi cu un *pe'ot* slinos îi spuse cu certitudine că fata era un spirit malefic trimis de diavol să-i ispitească pe credincioşi. Având în vedere că era în picioarele goale şi purta în jurul gâtului un semn de carton pe care scria că toţi aveau să ajungă în *Gehinnom*, Ben-Roi nu-l luă prea în serios. Nimeni nu îi putu oferi vreo informaţie concretă.

Ajunse până la capătul străzii şi se opri la calea de acces

sinistră şi aproape îngropată sub gunoaie care era pasajul Lewinsky. Deşi tunelul era închis, înăuntru se desluşeau vag nişte siluete, scursorile cele mai de jos ale umanităţii, pândind în întuneric: drogaţi, beţivi înrăiţi, oligofreni. Dacă cineva era disperat, cu adevărat disperat şi avea nevoie de adăpost pentru o noapte, aici s-ar fi putut refugia. Dacă ar fi fost încă lumină, Ben-Roi s-ar fi încumetat poate să sară gardul, să coboare în pasaj şi să întrebe în jur dacă o văzuse cineva pe fata din fotografie. Nu se gândea nici în ruptul capului să se aventureze acolo noaptea, mai ales că pistolul Jeric. Ho rămăsese încuiat în caseta armată de sub scaunul lui din maşină. Îi plăcea să rişte, dar nici chiar aşa. Oricum şi-ar fi pierdut timpul – majoritatea celor din pasaj erau prea rupţi de realitate să-şi dea măcar seama că li se arată o fotografie, darămite să-şi aducă aminte dacă o mai văzuseră pe persoana din fotografie. Urmări o vreme vânzoleala din pasaj, cu nările chinuite de mirosul de gunoi şi urină stătută, apoi porni înapoi pe Neve Sha'anan, după care începu să bată străzile paralele: Hagdud Haivri, Yesod Hamaala, Fin, Saloman.

Când fusese staţionat în Tel-Aviv cu zece ani în urmă, străzile de aici erau înţesate de la un capăt la celălalt de curve. Se făcuse un pic de curăţenie de atunci, dar încă se mai vedea că se află într-un district al prostituţiei: era plin de sex-shopuri, spectacole erotice, magazine cu ferestrele obturate de scânduri şi fete în fuste scurte care stăteau la intrare, obosite şi cocoşate. Şi proxeneţi, unii sprijiniţi de stâlpi, alţii plimbându-se pe la colţuri. Îi recunoşteai de la depărtare: chipuri precaute, ochi rotunzi, calculaţi. Nişte nemernici cu toţii. Nişte nenorociţi. Deşi nu făceau altceva decât să acopere o cerere care exista deja pe piaţă. Şi clienţii erau la fel de vinovaţi. Era uşor să dea vina pe proxeneţi şi pe traficanţi, dar nici clienţii nu erau nişte nevinovaţi. Jumătate dintre prietenii lui se culcaseră cu o prostituată la un moment dat. Şi colegii de la secţie, probabil, în afară de Leah Shalev. Chiar şi Ben-Roi însuşi, o dată, cu ani în urmă, când făcea armata la graniţa cu Libanul. El şi Natan Tirat se îmbătaseră într-o seară cu whisky ieftin şi merseseră la un bordel în Metulla, unde o femeie ursuză, cu sânii mari, pe nume… nici nu-şi mai amintea cum o chema, le făcuse o felaţie la amândoi. Fusese o distracţie atunci, un fel de rit de iniţiere şi deşi se simţise puţin stânjenit după aceea, nu-i spusese nimic lui Sarah şi nu îşi făcuse niciodată procese prea mari de conştiinţă.

În seara asta însă, plimbându-se pe străzile din Sha'anan, amintirea din trecut îl deranja. Era destul de sigur că femeia nu fusese traficată, sau cel puţin nu adusă din străinătate, dar nu-şi închipuia că ea avusese o viaţă prea fericită. Iar doi soldaţi aşteptând la rând să-şi bage organele genitale în gura ei nu fuseseră în nici un caz de ajutor. Privi la fotografia pe care o ţinea în mână, înţelegând pe deplin actul murdar pe care o obligaseră să-l facă – ştiind ce făcuseră prin folosirea femeii – şi i se făcu greaţă. Se simţea vinovat, într-un fel abstract. Plătise şi el bani o dată, aducându-şi astfel contribuţia la industria înfloritoare a prostituţiei. Se folosise de serviciile ei. Hrănise bestia. Fără clienţi ca el, nici industria n-ar fi existat, la fel cum magazinele de haine ieftine n-ar fi existat dacă n-ar fi existat nici magazine second-hand fără pasionatele de modă care voiau să poarte haine ieftine de firmă şi nici războaie ale cartelurilor de droguri fără acei domni atât de respectabili care prizau cocaină în weekenduri. Cu toţii exploatau ceva într-un fel, cu toţii foloseau şi abuzau. Proxeneţii şi traficanţii erau vârful aisbergului, dar cei răspunzători erau mult mai mulţi. Nu se gândi prea mult la asta. Întâmplarea din Metulla avusese loc cu mulţi ani în urmă, o întâmplare din tinereţe, un moment pe care nu intenţiona să-l mai repete vreodată. Acum trebuia să o găsească pe fată şi să rezolve cazul. Avea să se gândească la etica principiului cererii şi ofertei în altă zi.

Intră pe Hagdud Haivri, trecu pe lângă măcelăria numită Regatul Porcilor şi merse la două prostituate care aşteptau clienţi puţin mai departe. Una din ele, o blondă oxigenată, îmbrăcată în blugi şi o bluză fără mâneci, avea tenul palid şi braţele acoperite de vânătăi şi vergeturi, semne ale dependenţei prelungite de droguri; cealaltă era o brunetă în floarea vârstei şi purta o rochie strâmtă, neagră şi pantofi cu toc. Părea mai sănătoasă, deşi asta nu însemna mai nimic. Amândouă păreau a fi evreice. Le arătă insigna şi apoi fotografia.

— O ştiţi cumva pe fata asta? întrebă, fără să se mai obosească cu politeţurile. Înainte lucra aici.

Blonda scutură din cap că nu.

— Încearcă să te uiţi la fotografie.

Îşi coborî privirea, apoi îşi feri din nou ochii.

— Nu.

— Sigur?

— Dacă eşti în căutare de carne proaspătă, pot să-ţi arăt unde

să te duci, dar o să te coste. Foarte proaspătă, dacă te interesează.

Ben-Roi ignoră comentariul şi îi arătă fotografia celeilalte femei.

— Dar tu? O recunoşti?

Femeia întinse mâna şi luă fotografia, trăgând din ţigara Marlboro pe care o ţinea în mână. Deşi era rotunjoară în jurul taliei şi se dăduse cu prea mult rimei, se vedea că fusese arătoasă cu ani în urmă. Încă mai era drăguţă într-un fel, deşi obosită, dezlânată. Nu se vedeau semne ale dependenţei de droguri. Ben-Roi se întrebă cum ajunsese aici. Poate avea datorii. Poate fugise dintr-o relaţie abuzivă. Existau o sută de motive posibile. La naiba, poate chiar îi plăcea, deşi asta era explicaţia cel mai puţin probabilă. Fiecare prostituată avea povestea ei – fiecare coborâse în iad pe un alt drum.

— Deci? întrebă.

Femeia ridică privirea, apoi se uită din nou la fotografie.

— De ce întrebi?

— E o treabă a poliţiei. Haideţi, ori o cunoaşteţi, ori nu.

Femeia trase din nou din ţigară. Mâna îi tremura. Poate se droga totuşi.

— Nu te pot ajuta, spuse, dându-i înapoi fotografia.

— Sigur?

— Nu te pot ajuta, repetă femeia pe un ton mai ferm.

Ben-Roi îi studie chipul, încercând să-şi dea seama dacă ascundea ceva. Stătea nemişcată, pufăind din ţigară, cu mâna tremurându-i, fără să-l privească în ochi. După o clipă se resemnă cu gândul că nu avea să ajungă nicăieri cu ea şi porni mai departe. Din spate se auzi vocea blondei, ascuţită şi provocatoare:

— Carne foarte proaspătă dacă te interesează, frumosule. Proaspăt adusă cu camionul! Poţi să vii oricând, domnule poliţist!

Încă îi mai auzea râsul când dădu colţul de la capătul străzii.

Se mai plimbă vreo oră, trecând prin baruri şi sex-shopuri şi cluburi de striptease, vorbind cu prostituate şi proxeneţi. Şi câţiva clienţi – grăbiţi, cocoşaţi, strecurându-se plini de vinovăţie pe uşi care dădeau din stradă direct în camere jerpelite, ca nişte celule, cu un pat şi o chiuvetă. Doi est-europeni de pe strada Fin îşi aminteau de Maria de când lucrase în zonă, dar nu îi puteau spune nimic concret despre ea, cu atât mai mult unde ar fi putut fi acum. Un bodyguard care păzea intrarea unui VIP Sex Bar de

pe strada Saloman o recunoscu şi el şi îi spuse că apăruse chiar şi în câteva filme porno pe internet. În afară de asta nu mai aflǎ nimic. Nimeni altcineva nu îşi aducea aminte de fată, nimeni nu ştia nimic despre ea. Sau cel puţin nimeni nu recunoştea, ceea ce era cam acelaşi lucru. La ora opt, după ce traversase districtul de la un capăt la celălalt şi înapoi şi conştient fiind de faptul că trebuia să se întoarcă în Ierusalim pentru întâlnirea cu Dov Zisky, lăsă baltă investigaţia şi se întoarse la maşină. Oricum fusese o încercare cu şanse destul de mici de reuşită. Spera să aibă ceva mai mult noroc în Enclava Armeană.

Scoase plăcuţele roşii de înmatriculare şi le aruncă în portbagaj, apoi intră în maşină. O clipă rămase nemişcat, copleşit dintr-odată de oboseală după tot ce auzise şi văzuse în acea zi. Se gândi să anuleze întâlnirea, să se ducă acasă şi să se culce, dar era nerăbdător să audă ce aflase Zisky despre Barren şi Nemesis şi, în plus, i-ar fi prins bine o bere rece. După câteva secunde de meditaţie, îşi roti umerii, porni motorul şi tocmai când băga în viteză auzi un ciocănit puternic în fereastră. Se încorda, tresări, dar apoi se relaxă când văzu chipul de la geam. Bruneta de pe strada Hagdud Haivri. Coborî geamul şi bruneta se aplecă, ridicându-şi cât mai mult fundul în aer, o mişcare prin care prostituatele îşi agăţau de obicei clienţii.

— De ce m-ai întrebat de ea? Gesturile femeii erau poate seducătoare, dar vocea îi era încordată, grăbită. Maria, şuieră printre dinţi. Ce-a păţit?

Ben-Roi scoase din viteză şi opri motorul, apoi se lăsă puţin pe spate şi se întoarse în scaun ca să se uite la ea.

— Parcă spuneai că nu…

— Ştiu ce am spus! Bruneta aruncă o privire nervoasă peste umăr. Crezi că vreau să mă vadă toată lumea vorbind cu poliţia? Nimeni de pe-aici nu vrea să fie văzut vorbind cu poliţia. Ce-a păţit Maria? Credeam că a scăpat de-aici. Că a ajuns într-un adăpost.

— A fugit acum câteva săptămâni. Credeam că poate s-a întors…

— Aici? Bruneta scoase un sunet răguşit, jumătate hohot de râs, jumătate pufnet de neîncredere. Faci mişto de mine? După toate porcăriile prin care a trecut? N-ar mai veni pe-aici nici într-o mie de ani.

— Eraţi prietene?

Bruneta dădu din mână, nerăbdătoare:

— Nimeni n-are prieteni în afacerea asta. Destul că trebuie să-ţi ţii tu singură capul deasupra apei.

Privi din nou în jur, studiind strada de la un capăt la celălalt, apoi băgă capul şi mai mult în maşină, apropiindu-se atât de mult, că Ben-Roi putea să-i simtă respiraţia mirosind a tutun şi să-i vadă fiecare rid din jurul ochilor.

— Ne-am întâlnit de câteva ori, spuse. Ne-au pus să facem… ştii tu…

— Ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Filmări, spectacole private. Vrei să-ţi dictez pe litere?

Nu era nevoie. Ben-Roi ştia exact despre ce e vorba: o femeie tânără şi una în floarea vârstei, mamă şi fiică, profesoară şi elevă.

— Era doar un copil, pentru numele lui Dumnezeu! E destul de rău la vârsta mea, dar pentru o fată aşa de tânără…

Îşi muşcă buza de jos, iar degetele i se crispară. Chipul ei era o mască grotescă de umilinţă.

— N-am vrut să facem aşa ceva. Nici eu, nici ea. Dar dacă asta ne-au spus să facem… Nu poţi refuza pur şi simplu. Ştii ce vreau să zic?

Ştia. Ştia perfect. Industria plăcerii nu-şi făcuse un renume pentru felul în care erau respectate drepturile angajatelor.

— Ştii cine era proxenetul ei?

Bruneta clătină din cap.

— O aduceau până unde… trebuia să o facem. Studiouri, cluburi, reşedinţe private. Întotdeauna avea doi paznici cu ea. Era atât de speriată. Atât de speriată! Am încercat să o ajut, să fac lucrurile puţin mai uşoare pentru ea, dar cum poţi să faci aşa ceva mai uşor?

Se uită în altă parte. Nu era în stare să-l privească în ochi. Degetele i se crispaseră de uşă aşa de tare, că încheieturile îi albiseră.

— A plâns odată. Pur şi simplu a început să plângă. Eram deasupra ei. Eram la o petrecere. Soldaţi. Nu mai puteau de plăcere. Animalele!

Ben-Roi îşi aminti ce văzuse pe internet: imagini, sunete. Scutură din cap, străduindu-se să le alunge.

— Ştii cumva unde e acum?

— Foarte, foarte departe dacă ştie ce-i bine pentru ea. Ascultă, trebuie să plec. Am lipsit deja prea mult. M-am gândit că

poate ştii ceva. Am vrut să fiu sigură că nu…

— Ce?

— Ce crezi? Au scos o fată din râul Yarkon abia săptămâna trecută. I-au tăiat urechile şi i-au legat gantere de picioare. Asta se întâmplă cu fetele care fug. A venit şi un reporter, o femeie, ne-a pus nişte întrebări acum câteva săptămâni. Mi-era teamă că şi Maria a păţit la fel. Trebuie să plec.

Începu să se tragă în afară, dar Ben-Roi o prinse de încheietură.

— Femeia care punea întrebări. Era grasă, cu păr cărunt?

Bruneta ezită, apoi încuviinţă pe jumătate.

— O chema Rivka Kleinberg. A fost ucisă acum trei zile. În Ierusalim. În Catedrala Armeană. Credem că s-a dus acolo ca să o caute pe Maria, sau poate să se întâlnească cu ea. Trebuie să o găsesc pe Maria. E urgent. Dacă îmi poţi spune ceva, orice…

O clipă, bruneta rămase nemişcată. Ochii i se mişcau în toate părţile, ca şi când ar fi încercat să proceseze ce i se spusese, ce însemna asta pentru ea. Apoi îşi trase încheietura şi se îndepărtă de maşină.

— Nu te pot ajuta, spuse. Nu ştiu nimic. Trebuie să…

— Iris!

Bruneta îngheţă la auzul vocii care venea din partea cealaltă a străzii. Ben-Roi privi în oglinda retrovizoare şi văzu un bărbat apropiindu-se pe trotuarul celălalt: gras, cu o şapcă turtită şi haină de piele, ţinând în mână lesa unui mastiff sau pitbull terrier care încerca furios să-şi tragă stăpânul într-o parte.

— O, Doamne, şopti bruneta, cu fălcile încleştate şi ochii mari de frică. Te rog, pleacă! Pleacă acum! Dacă mă vede cu un poliţist…

— Ce se petrece, Iris? strigă bărbatul. Cu cine vorbeşti?

— Încerc să prind un client, răspunse Iris, încercând şi nereuşind să-şi mascheze groaza din voce. N-am avut prea mare noroc în seara asta.

— Ce-aveţi de vorbit atât? Ori vrea, ori nu vrea.

— Du-te, şopti Iris. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te. O să mă omoare!

Proxenetul trecu strada la treizeci de metri mai în spate. Câinele mârâia, cu ghearele labelor zgâriind asfaltul cu furie. Părea nerăbdător să ajungă la ea. Ben-Roi se întrebă dacă ar fi fost mai bine să se dea jos din maşină şi să-şi arate insigna, să-i spună să îi lase în pace, dar ştia că asta o să-i facă probleme

femeii. Dacă nu acum, atunci mai târziu.

— Spune-mi ceva, măcar, mormăi, pornind motorul şi privind-o o clipă în oglinda retrovizoare. Trebuie să ştii ceva.

— Nu ştiu! Doamne-fereşte, o să…

— Vrea să te calce, Iris?

Proxenetul grăbise pasul, era la mai puţin de zece metri, suficient de aproape ca Ben-Roi să-i vadă barba nerasă şi fiecare ghimpe de pe zgarda de piele a câinelui:

— Spune-i nemernicului că preţul nu se negociază! auzi? Asta e preţul!

— Te rog, gemu femeia, cu vocea distorsionată de teroare. Te implor, doar…

— Nu plec până nu-mi spui ceva!

O clipă, femeia rămase nemişcată. Apoi, cu proxenetul la nici zece metri în spate, merse până la maşină, se aplecă pe geam şi îi şopti ceva la ureche lui Ben-Roi.

— Acum pleacă naibii de-aici, şopti, îndepărtându-se din nou.

Apoi, ca să o audă şi proxenetul, ţipă:

— Şi du-te dracului, ticălosule!

Proxenetul presupuse că cineva îi insultase una dintre fete şi scoase un răcnet furios, apoi porni în fugă spre maşină. Ochii femeii şi ai lui Ben-Roi se întâlniră, doar o clipă, apoi încuviinţă din cap, băgă în viteză şi maşina zvâcni înainte. O clipă mai târziu, vechea Toyota se scutură din toate şuruburile când câinele se izbi de bara din spate. Acceleră şi se uită iarăşi în oglinda retrovizoare. Câinele alerga după el, iar lesa i se târa pe stradă. Proxenetul stătea lângă femeie; o luase pe după umeri cu un braţ, iar pe celălalt îl agita în aer în timp ce ţipa insulte pe care Ben-Roi nu le auzea din cauza zgomotului făcut de motor. Privi în spate să se asigure că femeia era OK, ceea ce părea să fie – sau cel puţin pe cât de OK se putea, având în vedere cercurile în care se învârtea – apoi îşi întoarse privirea înainte. Ajunse la capătul străzii Saloman, se întoarse pe Harkevet şi de acolo o luă pe Ayalon Road înapoi spre Ierusalim. Conducea instinctiv. Abia conştientiza ce face. Mintea i se golise, în afară de un singur lucru, propoziţia pe care femeia i-o şoptise:

Numele ei adevărat era Vosgi.

HOUSTON, TEXAS

William Barren intră pe proprietatea familiei la volanul unui Porsche Carrerra GT şi acceleră cu satisfacţie pe aleea din spatele porţilor. Motorul VIO de 612 cai putere îl duse la 100 de kilometri pe oră în câteva secunde. Frână aproape imediat, încetinind chiar în locul în care aleea cotea spre masa de granit cu turnuri a conacului familiei. Chiar şi în lumina soarelui de dimineaţă, clădirea reuşea încă să arate ca o construcţie sinistră. Nu degeaba locului i se spunea Ţinutul întunecat.

Verifică ora pe ceasul de pe bord – era puţin înainte de 10.20 – şi parcă sub unul din stejarii gigantici plantaţi de o parte şi de alta a aleii. Fusese chemat la ora 10.30 şi tatăl său detesta oamenii care ajungeau mai devreme. Nu-i plăceau nici cei care întârziau. Nu-i plăcea nimeni care ajungea la altă oră decât exact la cea la care fusese chemat. În copilărie, William se străduise din răsputeri, se chinuise chiar să trăiască după programul extrem de precis al tatălui său. Nu reuşise niciodată, întotdeauna era cu câteva clipe mai devreme sau mai târziu. Uneori ajungea mai repede din dorinţa de a-şi dovedi entuziasmul, alteori întârzia fiindcă devenea atât de emoţionat de toată povestea orei exacte, că intra într-un fel de transă indusă de stres şi pierdea noţiunea timpului. Nu era niciodată la momentul potrivit. Iar apoi i se ţinea din nou morala obişnuită, încă o predică răguşită, punctată de gesturi cu degetul, despre cum un copil care nu era în stare să se ţină de un program urma să devină un adult care nu avea să fie în stare să fie punctual, iar un asemenea om nu putea sfârşi decât ratat, anonim şi inutil. Chiar şi acum, deşi era un bărbat în toată firea, William încă mai era bântuit de amintirea acelor monologuri. „Nu eşti deloc cum speram, William. Nu eşti aşa cum trebuie să fii. Alţii sunt responsabili, dar mă tem că tu nu.” Ei bine, tânărul avea ce trebuia pentru a se descurca în viaţă. În curând, bătrânul avea să afle asta pe pielea lui. Nu fusese fiul favorit, nu primise nici dragoste, nici atenţie, dar William era cel care avea să râdă la urmă. Mai rămăsese puţin timp. Foarte puţin.

Astăzi nu era ziua victoriei, nu încă. Astăzi voia doar să ajungă la timp.

Îşi pregăti nişte cocaină pe carcasa unui CD – doar o liniuţă,

fiindcă nu voia să ajungă în halul în care fusese la şedinţa de ieri, când se făcuse de râs. O priză, apoi deschise carcasa şi porni CD-ul. Eminem, Bully. Îi plăcea Eminem. Se identifica mereu cu el. Veneau din medii diferite, bineînţeles, dar furia era furie de oriunde ar fi venit. Dădu volumul mai tare şi se lăsă pe spate, mimând cuvintele, lovind cu podul palmei în volan în ritmul muzicii, simţind muzica şi cocaina cum îl pătrund şi se îneacă în ele, în armonie cu pulsul sentimentelor sale. „N-o să mă înclin în faţa unui bătăuş nenorocit. Este adevărul de netăgăduit. Tu o să te înclini în faţa mea, bătrâne, o să cazi în genunchii ăia graşi, jegoşi şi umflaţi, de elefant. O să te înclini, o să te înclini, o să te înclini.” Lovi şi mai tare cu pumnul. Toată maşina se scutura cu furia urii pe care o simţea. „O să te înclini, o să te înclini, o să te înclini.”

Privi din nou la ceas.

Tulburare de personalitate paranoidă, asta îi spusese un psihiatru la un moment dat. Văzuse destui de-a lungul anilor. Psihiatri, analişti, consilieri, doctori care se ocupau cu sănătatea mintală. Toţi veniseră cu propriile diagnostice şi interpretări, cu terminologii care mai de care mai savante. Cel la care fusese cu patru ani în urmă, după moartea mamei sale, femeia cu buze de târfa şi sfârcuri mari, îi spusese direct că avea înclinaţii puternice spre sociopatie, deşi asta avusese legătură probabil şi cu faptul că o urmărise acasă după o şedinţă şi o întrebase dacă vrea să-i facă sex oral. Şi, lucru amuzant, i se răspunsese că da, deoarece în ciuda problemelor sale, sau poale din cauza lor, femeile fuseseră atrase dintotdeauna de el. Faptul că provenea dintr-o familie de miliardari era şi el un factor care le făcea pe femei să cedeze.

Da, fusese la destui psihiatri. Stătuse de multe ori în fotolii moi şi comode, în birouri frumos decorate, răspunzând întrebărilor puse de doctorul Cutare sau Cutare despre copilărie şi familia lui şi drogurile pe care le luase şi târfele cu care se culcase şi cum îl făcea să se simtă ştiind că mama lui arsese ca un cărbune.

Ea şi mereu ea. Întotdeauna i se puneau atâtea întrebări despre ea.

De la început şi până acum – în zeci de întrebări urmate de răspunsuri şi eschive şi uneori chiar de crize isterice de plâns la gândul că nu reuşise să se ridice la aşteptările tatălui său, să fie moştenitorul drag şi scump al tăticului – doisprezece psihiatri din douăsprezece locuri diferite nu fuseseră în stare să-i spună

altceva decât ceea ce înţelesese deja: tatăl său era cauza tuturor problemelor nefaste cu care se confrunta. El era fântâna otrăvită de unde ieşeau toţi demonii care îl urmăriseră vreodată pe fiu. Cât îl ura! Îl şi venera în acelaşi timp, ca pe o divinitate crudă din Vechiul Testament care te sperie de moarte, dar de a cărei bunăvoinţă avea nevoie cu atâta disperare. Îl ura mult mai mult însă. Tatăl lui îi distrusese întreaga viaţă. Distrusese vieţile tuturor (noaptea în care stătuse ascuns în dulap, ascultând „Nu, te rog, mă doare, mă doare”) şi atâta timp cât tatăl lui era prin preajmă, distrugerea nu avea să se oprească. În clipa în care bătrânul avea să dispară, totul urma să fie OK. Ca şi în piesa lui Shakespeare pe care o studiase înainte să fie exmatriculat, cea despre prinţul Hal şi tatăl lui, regele, în care prinţul fusese mai rău ca fiul risipitor din pilde, până când regele se îmbolnăvise şi murise, iar Hal urcase pe tron şi lăsase deoparte toate nebuniile din trecut şi se transformase într-un mare om. Şi el avea să se transforme într-un mare om. Deja era un mare om şi ar fi putut să o dovedească dacă bătrânul s-ar fi dat naibii la o parte şi l-ar fi lăsat. Nu mai era mult. În curând, avea să pună în ordine afacerile familiei. Şi, spre deosebire de prinţul Hal, nu avea de gând să facă pace cu tatăl său înainte să se urce pe tron. Dimpotrivă, după ce bătrânul avea să ajungă în sfârşit în mormânt, William plănuia să-şi încalţe pantofii de step şi să-i danseze pe locul de veci.

Privi din nou la ceas şi îşi dădu seama, tresărind, că era aproape 10.30. Înjură, opri muzica, porni motorul şi goni de-a lungul aleii. Trunchiurile copacilor de pe margine se transformară într-o masă amorfă. Luă curba şi opri cu scrâşnet în faţa casei, urcă scările câte două odată şi se uită la ceas: 10.30 fix. Cu un hohot de râs triumfător întinse mâna şi apăsă butonul lustruit de alamă al soneriei. Îl ţinu apăsat mult mai mult decât era nevoie, lăsând zgomotul să răsune cu furie în toată casa, pentru ca absolut toată lumea să audă nu doar că venise, ci că venise la timp. Chiar la timp.

— Poftim, jigodie bătrână, mormăi, luând mâna de pe buton.

Apoi apăsă din nou, cu toată puterea, împingând butonul de tot înăuntru. Vârful degetului mare i se albi de la atâta forţă. Spaţiul vast şi mort al copilăriei sale părea să tremure cu dezgust la o asemenea insolenţă.

— Bună dimineaţa, domnule William.

Stephen, valetul tatălui său, deschisese uşa şi stătea în faţa

lui: drept ca un par, într-un costum negru, mirosind vag a alifie, cu pantofii lustruiţi atât de tare că bombeurile reflectau tavanul de deasupra. Înclină din cap cu deferenţă, apoi se dădu la o parte şi îi făcu semn lui William să intre.

— Sper că totul este în regulă, domnule, spuse, închizând uşa după el, cu o voce moale, şoptită, care nu dădea nici un indiciu de vârstă sau temperament.

— Toate bune şi frumoase, mulţumesc, Stephen. Deşi o să mă simt mult mai bine în douăzeci de minute, când plec de-aici.

William zâmbi, dar nu primi nici o reacţie vizibilă; buzele palide, subţiri ale valetului exprimau atitudine de neutralitate bine stăpânită. Întotdeauna fusese aşa, de când îl ţinea minte William. În copilărie îşi închipuise că valetul este de fapt un robot şi că puteai să desfaci şuruburile din spatele urechilor ca să-i scoţi faţa şi să vezi circuitele dinăuntru. Eventual să-l reprogramezi, să-l obligi să facă nişte lucruri amuzante. Să-l violeze pe tatăl lui, de exemplu. Sau să-l târască până la iazul ornamental din spatele casei şi să-l înece, să-i scutească pe toţi de atâta suferinţă. De câteva ori chiar încercase să o facă se urcase pe un scaun şi căutase cu degetele în jurul feţei palide, lipsite de orice expresie, ca o mască, sub firele de păr unsuroase, sperând să găsească un buton, un zăvor sau un întrerupător, orice i-ar fi dat posibilitatea să preia controlul. Iar Stephen îl lăsase să o facă, intrase şi el în joc. William îi fusese dintotdeauna recunoscător pentru asta pentru că acceptase tacit să se supună fanteziilor unui copil. Deşi avea o faţadă formală, rigidă, Stephen era un tip de treabă. Recunoştea potenţialul copilului pe care tatăl lui îl ignora cu atâta obstinaţie. Într-o zi avea să-l răsplătească pentru asta. Regele nu uita niciodată de cei care îi fuseseră loiali în exil. Şi nu uita nici de cei care îl trimiseseră acolo.

— În bibliotecă? întrebă.

— Într-adevăr, domnule. Daţi-mi voie să vă conduc.

Valetul îl conduse de-a lungul holului – panouri din lemn mohorât de stejar, ferestre plumbuite şi uşi decorate cu alamă, arăta mai degrabă a sicriu decât a casă iar apoi pe scara cea mare. Ochii portretelor de pe pereţi le urmăriră mersul, cu impasibilitatea studiată a celor care nu vor să se lase cunoscuţi dincolo de aspectul fizic şi păreau deranjaţi chiar şi de atât: străbunicul lui, patriarhul familiei, slab ca un târnăcop şi tare ca fierul; bunicul lui, aplecat în faţă, cu mustaţă, cu un câine de

vânătoare la picioare şi cu un trabuc în mână; tatăl lui, un om monstruos, cu barbă şi ochi ca de şarpe, radiind rea-voinţă, sau cel puţin William aşa îl văzuse dintotdeauna. Erau şi alţii, chipuri mohorâte care îi urmăriră până la holul de la primul etaj, unchi şi străunchi. William îşi aducea vag aminte de unii dintre ei, dar pe majoritatea nu îi văzuse niciodată. Mai multe portrete îi întâmpinară pe coridorul următor, care ducea spre aripa de vest a casei, femei de data asta: soţii şi surori, mătuşi şi fiice. Toate aveau aceeaşi expresie obosită şi puţin dezamăgită, ca şi când bijuteriile şi hainele pompoase şi statutul social nu le-ar fi adus fericirea la care speraseră sau se aşteptaseră.

Chiar la capătul holului, lângă uşa care ducea spre bibliotecă, era ultimul tablou din rând şi singurul luminat de propria lampă cu abajur: mama lui William. Blondă, cu ochii trişti, îngrozitor de slabă. Fusese o femeie bună în felul ei, făcuse tot posibilul să se apere şi să se protejeze, dar până la urmă nu avusese ce să facă împotriva forţei dezlănţuite care era Nathaniel Barren. Se ofilise, ca toate celelalte femei Barren. William privi în trecere portretul, dar nu îşi lăsă gândurile să zăbovească acolo mai mult decât trebuia. Mama lui nu-l mai putea ajuta acum, la fel cum nu-l ajutase nici în copilărie. Era pe cont propriu.

— Am ajuns, domnule.

Nu chiar pe cont propriu. Îl avea măcar pe Stephen.

— Îţi mulţumesc, Stephen. Mă descurc de aici.

— Cum doriţi, domnule.

Valetul îşi înclină politicos capul, se întoarse şi porni înapoi pe unde veniseră. Pantofii lui nu făceau nici un zgomot pe podeaua acoperită de covoare, ca şi când nici n-ar fi atins-o. William îl privi cum se îndepărta – un om bun Stephen, putea conta pe el – apoi păşi până la uşa bibliotecii. Stomacul i se strânse, ca întotdeauna când ajungea aici. Mâna îi alunecă instinctiv în buzunar şi începu să se joace cu pacheţelul de cocaină. Rezistă tentaţiei de a se ascunde în toaletă pentru încă o porţie. După, eventual. Deocamdată voia să rămână lucid. El avea controlul. „Puternic. Nu uita asta, îşi spuse. Tu ai controlul. Eşti puternic."

Trase aer în piept şi bătu la uşă.

— Intră.

Ordinul se auzi ca un bubuit de tunet în depărtare. William ezită, făcându-şi curaj – „Tu ai controlul. Eşti puternic" – apoi deschise uşa.

Tatăl lui stătea la biroul din partea cealaltă a bibliotecii, gras,

masiv, cărunt, îmbrăcat într-un costum gros de stofă. Deşi camera era imensă, de două ori mai înaltă decât restul, cu un tavan boltit şi o galerie la etaj, Nathaniel Barren o domina fără drept de apel. Silueta lui enormă bloca lumina care venea prin ferestrele din spatele biroului. Fiinţa lui părea să se fi infiltrat în toate colţurile camerei, ca o ceaţă sinistră. Chiar şi de la distanţă, William simţea mirosul de aftershave greu, acru, ca un motor supraîncălzit – şi auzea sunetul răguşit pe care îl scotea cu fiecare respiraţie.

— Ai întârziat, mârâi bătrânul.

Avea o voce adâncă şi neînduplecată, subterană, genul de sunet pe care l-ar fi scos piatra dacă piatra ar fi putut să vorbească.

— Nu cred, domnule.

— Nu mă contrazice. Ai întârziat.

Bătrânul îşi aşeză un cot pe masă şi îşi lovi ceasul cu degetul. William se gândi să se lupte pentru victorie, să insiste că ajunsese chiar la 10.30, după cum i se spusese, dar nu merita. Niciodată nu câştigase vreo dispută cu tatăl lui şi nici astăzi nu avea să câştige. Nimeni nu câştiga vreo dispută cu tatăl lui. Dacă Nathaniel Barren spunea că pământul e plat şi luna e făcută din brânză, aşa stăteau lucrurile şi cu asta basta. Aşa că William rămase tăcut, savurând reminiscenţele excitaţiei produse de cocaină, repetându-şi că el are controlul, că el e cel puternic. Aşteptă până când bătrânul făcu un gest de invitaţie cu degetul, apoi păşi înainte. În faţa biroului erau două scaune – antice, împopoţonate, cu spătare arcuite şi perne din mătase – şi aşteptă următorul semnal. Nu se întâmplă nimic, aşa că rămase în picioare. Auzea ticăitul ceasului de deasupra şemineului şi respiraţia şuierată a bătrânului. Sunetele nu spărgeau tăcerea, ci mai degrabă o făceau să pară şi mai apăsătoare şi mai tiranică. Sufocantă. De fiecare dată când venea aici, William avea sentimentul că e îngropat de viu.

„Tu ai controlul. Eşti puternic."

— Cum te simţi, tată? întrebă.

— Sunt bine, mulţumesc.

Bătrânul nu puse la rândul lui aceeaşi întrebare. William îşi foi picioarele, încercând să atenueze cumva sunetul cadenţat şi gol al ceasului, care părea că îl loveşte în moalele capului cu fiecare ticăit. Poate ar fi trebuit totuşi să mai prizeze o liniuţă. Urmă o pauză incomodă, apoi rosti:

— Cred că şedinţa a mers bine.

— Aşa crezi?

— Jim s-a descurcat bine cu finanţele.

Bătrânul îl pironi cu o privire de gheaţă, o privire care spunea „Ce naiba ştii tu despre finanţe?”

„Totul, dacă vrei să ştii, grăsan împuţit ce eşti.”

Bătrânul îşi întoarse privirea şi începu să se joace cu nişte hârtii de pe birou. Ceasul ticăia în continuare, bătrânul şuiera cu fiecare respiraţie şi cărţile îl apăsau din toate părţile: sute şi sute de volume, mii chiar, aranjate în rânduri sortate şi ordonate de la un capăt al camerei la celălalt şi de la podea la tavan. Din cauza lor, biblioteca părea neprimitoare, scorojită, ca interiorul unui stomac monstruos, fosilizat. Din câte ştia William, nici una dintre cărţi nu fusese măcar deschisă, darămite citită. Toate fuseseră cumpărate la grămadă de bunicul său şi puse acolo doar ca decor, urmărind să creeze o iluzie de inteligenţă şi profunzime intelectuală. Familia Barren nu avea timp să înveţe şi să se cultive. Aveau timp pentru bani în schimb. Bani şi control. Din punctul ăsta de vedere cel puţin, William era cu adevărat moştenitorul tradiţiei de familie.

— Am vorbit cu Hilary după şedinţă, începu, făcând tot posibilul să-şi păstreze calmă vocea. Crede că licitaţia din Egipt…

Bătrânul îl întrerupse cu un gest. Apucă un document de pe birou şi îl ridică, balansându-l înainte şi înapoi în faţa lui William cu o mină acuzatoare, precum un avocat care îi arăta suspectului o dovadă care putea să-l înfunde.

— Vrei să-mi spui ce-i asta?

Să fie motivul pentru care fusese chemat? Fără nici un preambul. Direct în miezul problemei. Exact cum se aşteptase.

„Tu ai controlul. Eşti puternic.”

— Sunt câteva idei de-ale mele pentru viitorul companiei, tată. Cum să progresăm, cum să trecem la un alt nivel. Mă gândeam că o să vă intereseze pe tine şi pe cei de la conducere. Am subliniat nişte posibilităţi…

— Crezi că de idei avem nevoie acum?

William îşi muşcă buza de jos. Ştia că documentul avea să ducă la ceartă, se pregătise pentru asta, dar acum că ajunsese la momentul-cheie, în ochiul uraganului…

— O afacere are întotdeauna nevoie de idei, tată. Care-i cuvântul pe care îl folosesc japonezii? *Kaizen.* Îmbunătăţire continuă.

Bătrânul se foi în scaun, ridicându-se ca un val care era gata să se prăvălească peste o plajă.

— Crezi că avem nevoie de îmbunătăţiri?

„Evident că da, la naiba, se gândi William. Suntem mari, dar greoi. Prea multe braţe, prea multe lucruri care se întâmplă dintr-odată, prea mult balast. Alte companii îşi strâng rândurile şi fluidizează totul, se adaptează, îşi schimbă orientarea. Noi ne-am culcat pe lauri şi atât. Vremurile se schimbă în timp ce noi stăm pe loc. În câţiva ani o să fim cumpăraţi de alţii, o să eşuăm. Ia mâna de pe timonă, bătrâne. E timpul să vină un căpitan nou. Eu sunt viitorul companiei.”

Nu spuse nimic.

— Idei, rosti bătrânul, răsfoind documentul, cu vocea groasă şi răguşită. Îmbunătăţiri.

Scutura din cap, iar privirea pe jumătate ascunsă de pleoape îi era plină de batjocură.

— Sunt doar gânduri de-ale mele, tati, spuse William, forţându-se să rămână calm. Mi-e teamă că ne aşteptăm la prea multe de la licitaţia din Egipt. Dacă nu reuşim…

— Vom reuşi.

— Regimul politic s-a schimbat…

— Deci, eşti expert şi în geopolitică acum?

— Nu vreau să spun decât că…

Bătrânul scoase un mârâit dispreţuitor, întinse braţul şi aruncă documentul în capul lui William. Nu nimeri. Hârtiile zburară în spatele lui şi căzură pe covor ca o pasăre împuşcată.

— Nu te-am pus la conducere ca să ai idei, băiete! Te-am pus acolo să faci ce-ţi spun eu şi numai ce-ţi spun eu. Crezi că ştii mai bine decât mine cum să conduci compania? Ştii mai bine decât mine ce e bine pentru companie?

William rezistă tentaţiei de a striga: „Da, la naiba, chiar ştiu!”

— Am condus Barren în ultimii patruzeci de ani. Eu sunt Barren! Eu am adus-o unde e acum, iar acum dintr-odată drogatul, curvarul, risipitorul de fiu-meu are tupeul să vină aici şi să…

Bătrânul începu să tuşească şi să tremure. Plămânii bolnavi stăteau să-i cedeze în faţa valului de furie. Faţa i se învineţise. „Poate o să se înece chiar aici şi acum, se gândi William şi o să ne scutească de deranj.”

— Curvar şi risipitor! începu din nou bătrânul, arătând cu un deget tremurător spre William. Crezi că-mi poţi spune mie cum

să-mi fac treaba. Să întorci conducerea împotriva mea. Idei – n-ai avut în viaţa ta nici măcar…

Tirada fu înghiţită de un nou acces de tuse. Scoase o batistă din buzunar şi o ţinu la gură, apoi luă masca de plastic din sertar şi şi-o lipi de nas şi gură, respirând frenetic oxigenul din rezervorul aflat pe podea. Ochii îi străluceau ca două globuri de fier topit. William se forţă să îl privească în ochi, să rămână aşa, să nu cedeze, deşi, Dumnezeule, era atât de greu, avea nevoie de toată voinţa de care era în stare. Reuşi să reziste câteva secunde, apoi, gândindu-se că reuşise să-şi transmită punctul de vedere şi să arate că nu avea să se lase intimidat (deşi se simţea intimidat şi era gata-gata să se scape pe el de frică), se întoarse şi merse până la documentul de pe podea. Se apleca şi îl ridică, netezind paginile mototolite. În spate se auzea iarăşi respiraţia gâfâită a bătrânului, ca un prădător gata să sară.

Odată, în copilărie, cu mulţi ani în urmă, când mama lui trăia încă, William desenase un arbore genealogic. Fusese un desen migălos, superb, inspirat după unul dintre stejarii care mărgineau aleea din faţa conacului. Numele membrilor familiei atârnau de crengi, ca ghindele. Lucrase la el aproape o lună, ca să fie sigur că e perfect, că nu uitase pe nimeni. Numele bărbaţilor din linia principală – străbunicul, bunicul, tatăl şi el însuşi – le scrisese de-a lungul trunchiului şi le sublimase cu auriu ca să arate că erau miezul familiei, cei mai importanţi dintre toţi. Îl înrămase cu mânuţele lui, ajutat de grădinarul Arnold, care se pricepea la aşa ceva şi i-l făcuse cadou bătrânului când împlinise cincizeci de ani, sigur că darul avea să-i deschidă în sfârşit inima bătrânului şi să-l convingă că el, William, era un adevărat Barren şi merita să moştenească numele de familie. Tatăl său îl privise puţin, apoi îl pusese deoparte, cu un singur comentariu. „Nu cred neapărat că numele *tău* ar trebui subliniat cu auriu.” Atât.

Privind documentul pe care îl ţinea în mâini, William îşi aminti de arborele genealogic pe care îl desenase. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă fusese zdrobit de lipsa de recunoştinţă a tatălui său. Acum, după ce lăsase baltă orice speranţă că ar fi putut intra vreodată în graţiile bătrânului, reacţia lui îl enerva şi mai mult. Nu căuta şi nici nu se aşteptase la vreo aprobare. Documentul fusese mai degrabă o provocare. Îşi ridicase capul şi îi arătase astfel nu doar bătrânului, ci şi celor din consiliul de administraţie că era gata să intre în arenă. Iar tatăl lui ştia asta. De-asta era atât de furios. Cu un tremur venit de nicăieri, William

înţelese: tatăl lui se temea de el. Era ca un elefant bătrân încercând să intimideze un rival mai tânăr, mai în putere, care îi contesta teritoriul.

Se întoarse, agăţându-se de gândurile lui, gata de ofensivă.

— Vreau mai mult control, tată, spuse, nereuşind să-şi ascundă tremurul din voce. Te-am mai rugat şi înainte şi te rog din nou. Nu poţi continua la nesfârşit. E timpul să începi să-mi dai frâiele. Sunt pregătit.

Expresia bătrânului era mai cruntă ca niciodată. Plasticul transparent al măştii de oxigen se aburi de la respiraţia lui gâfâită.

— Niciodată, cârâi bătrânul.

— E timpul, tată. E timpul de mai multă vreme.

O clipă, bătrânul îl fixă cu privirea, pieptul ridicându-se şi coborând cu greu. Apoi, încet, cu gesturi sigure, îşi scoase masca de oxigen. Privea fix în ochii lui William. Greutatea lui monstruoasă atârna deasupra biroului, ca un bolovan gata să se răstoarne. Ticăitul ceasului începu să se audă mai tare, amplificat de tensiunea din cameră.

— Nu va fi niciodată timpul! mârâi Nathaniel Barren, ridicând un pumn de mărimea unei mănuşi de baseball şi lovind suprafaţa acoperită cu piele a biroului. Mă auzi, băieţaş? Nu vei conduce niciodată Barren Corporation. Nici acum, niciodată. Nu eşti în stare. N-ai fost şi nu vei fi niciodată. Cu cât te obişnuieşti mai repede cu gândul, cu atât mai bine.

Îşi puse la loc masca, gâfâind. William rămase tăcut. Ştiuse dintotdeauna că era o pierdere de vreme, că bătrânul n-avea să cedeze niciodată, dar simţise nevoia să audă cu urechile lui, să se convingă că drumul pe care pornise era singurul pe care l-ar fi putut alege. Se gândise să mai aştepte puţin, să mai mute nişte piese în partida tată-fiu, dar după ce se făcuse de râs la şedinţă, simţea nevoia să se impună. De-asta scrisese documentul şi de-asta venise aici. Începutul sfârşitului. Se simţea surprinzător de uşurat. „Eşti puternic. Ai controlul.” Rămase locului încă o clipă, forţându-se să îndure ochii plini de furie ai bătrânului. Apoi, cu o înclinare a capului, se întoarse, merse până la uşă şi o deschise. În uşă se întoarse şi privi înapoi.

— Ea a murit, tată, spuse. A murit şi nu se mai întoarce niciodată. Am rămas doar eu. Eu sunt Barren. Tu trebuie să te obişnuieşti cu gândul ăsta.

Vocea bătrânului răsună în toată camera când închise uşa.

— Nu cât timp trăiesc eu!

— Exact aşa mă gândeam şi eu, murmură William.

În faţa uşii se sprijini o clipă de peretele placat cu lemn, gâfâind, adunându-şi forţele. Apoi se întoarse, pe hol şi în jos pe scări, pe lângă chipurile sobre ale strămoşilor săi. Stephen îl aştepta la capătul scărilor.

— Sper că întâlnirea a decurs bine, domnule.

— Exact cum mă aşteptam, Stephen. Exact cum mă aşteptam.

Valetul nu răspunse. Rămase nemişcat, impasibil.

William privi în sus pe scări, gândindu-se la ziua în care portretul lui urma să fie agăţat lângă celelalte tablouri, pe locul care i se cuvenea printre membrii de cinste ai familiei Barren. Primul între membrii de cinste ai familiei Barren. Apoi îl strânse de umăr pe Stephen în semn de salut, ieşi şi se duse la maşină, după care porni în viteză pe alee. Nu se atinsese de cocaină. Uneori starea de beatitudine venea şi fără droguri.

ISRAEL

Pe drumul de întoarcere spre Ierusalim, cu pedala de acceleraţie la podea ca să nu întârzie la întâlnirea cu Dov Zisky, Ben-Roi formă un apel telefonic urgent către George Aslanian la Taverna Armeană. Da, confirmă George, cuvântul armean care însemna aur, *vosgi,* putea fi folosit şi ca nume propriu şi ca substantiv comun sau adjectiv.

— E ca şi… să mă gândesc la un exemplu din ebraică… Chaim sau Ilan. Sunt şi nume, înseamnă şi „viaţă” sau „copac”. E acelaşi principiu.

Ben-Roi era în dilemă. Dacă cuvântul pe care Rivka Kleinberg îl lăsase imprimat pe toată sugativa de pe birou din apartamentul ei era un nume şi nu o referinţă la aur, atunci era la fel de posibil ca toată povestea cu Barren şi mina de aur din România să nu ducă nicăieri. Iar dacă Barren nu ducea nicăieri, poate nici Programul Nemesis nu avea nici o legătură cu crima. Poate jumătate din pistele pe care mersese până acum nu erau deloc piste. O clipă intră în panică, gândindu-se că întreaga investigaţie, oricum anemică, nu avea să fie de nici un folos.

Panica dispăru repede. Trecu din nou prin toate dovezile în timp ce masa întunecată şi bolovănoasă a Dealurilor Iudee începea să îl înconjoare. Drumul se răsucea, începea să urce. Erau încă destule conexiuni care arătau clar că era pe drumul cel bun, chiar şi fără *vosgi.* Articolele fotocopiate despre prelucrarea aurului pe care le găsise pe biroul lui Kleinberg; atlasul cu harta României; inginerul britanic care căzuse într-un puţ în Egipt. „Cum naiba se legau toate astea?” Erau şase scene care îi dădeau speranţă.

Regula generală era că detectivii nu cred în coincidenţe. De data asta, Ben-Roi trase concluzia că era vorba totuşi de o coincidenţă. O coincidenţă destul de improbabilă, dar totuşi o coincidenţă. Rivka Kleinberg se interesase de o prostituată armeană traficată, al cărei nume însemna „aur” şi în acelaşi timp, fie după discuţia avută cu prostituata, fie din alte motive, se interesase şi de o mină de aur condusă de Barren Corporation. Singura interpretare era că mergea într-o direcţie greşită cu investigaţia şi toate celelalte conexiuni erau coincidenţe. Detectivii urau coincidenţele, mai ales când apăreau mai multe

în acelaşi timp.

Când ajunse în Ierusalim şi intră pe şoseaua de centură care ducea în Oraşul Vechi, Ben-Roi trecuse prin filtrul gândirii tot ce aflase şi era convins că totul e în regulă. Nu ajunsese nicăieri încă, dar, spre uşurarea lui sufletească, considera totuşi că nici nu-şi pierduse vremea degeaba.

Un lucru era sigur – merita cu siguranţă o bere rece.

Putin's Pub era chiar la capătul de est al străzii Jaffa, cu vedere la zidurile Oraşului Vechi: un spaţiu lung, îngust, cu un bar de-a lungul uneia din laturi, cu separeuri de-a lungul celeilalte, cu o sală în spate cu ring de dans şi un ecran pentru proiecţii. Înainte se numise Champs. Cu câţiva ani în urmă, noii proprietari reamenajaseră totul şi localul căpătase o tematică rusească: nume nou, decor nou, alte beri şi băuturi alcoolice în meniu. Cu toate că se făcuse o investiţie, localul avea încă un aer retro şi ponosit şi ducea lipsă, ca întotdeauna, de clienţi. În toţi anii în care venise aici, Ben-Roi nu văzuse niciodată mai mult de jumătate din mese ocupate. În seara asta intră – întârziase un sfert de oră – şi văzu doar şase persoane. O femeie atractivă, între două vârste, stând pe un scaun şi vorbind cu barmanul, două tinere într-unul dintre separeuri, iar în altul, Dov Zisky şi un bărbat bronzat, bine făcut, purtând un tricou alb mulat şi un cercel cu diamant într-o ureche. Ben-Roi îşi cumpără o bere Tuborg la sticlă şi se aşeză în separeul celor doi bărbaţi.

— Joel Regev, spuse Zisky, prezentându-şi partenerul. Prietenul care se pricepe la calculatoare. M-am gândit că ar fi mai bine să vorbiţi faţă în faţă.

Ben-Roi dădu mâna cu bărbatul, care avea strângerea de mână a unui culturist şi nu semăna deloc cu imaginea stereotipă a experţilor în calculatoare. El şi Zisky aveau sticle cu bere Staropramen şi stăteau aproape lipiţi unul de altul, ceea ce îl făcea pe Ben-Roi să creadă că erau, poate, mai mult decât prieteni. Nu spuseră nimic şi Ben-Roi nu întrebă.

— Dov îmi spune că te ocupi cu securizarea reţelelor informatice, începu, luând o gură de Tuborg.

Regev încuviinţă şi luă şi el o înghiţitură din sticlă. Avea bicepşi enormi, cu un tatuaj pe cel stâng: un pumnal cu un trandafir înfăşurat în jurul său.

— Facem consultanţă pe securizarea reţelelor, explică. Intruzii, malware, hacking, lucruri de genul ăsta. Am lucrat şi cu poliţia de câteva ori. Acum lucrăm cu Russian Yard la un caz de fraudă

informatică.

Avea o voce joasă, masculină, la polul opus faţă de tonul efeminat al lui Zisky. O clipă, Ben-Roi se holbă la amândoi, întrebându-se cum era relaţia lor. Dacă într-adevăr aveau o relaţie. De cealaltă parte a mesei, buzele lui Zisky se curbară într-o urmă de zâmbet, ca şi când i-ar fi putut citi gândurile şi se amuza copios. Ben-Roi mai luă o înghiţitură de bere – bună şi rece, reconfortantă – şi îşi concentră ostentativ atenţia asupra lui Regev.

— Dov zicea că ştii ceva de o grupare care îşi spune Proiectul Nemesis.

— Un pic, răspunse Regev. Ce am auzit şi eu de la alţii şi de pe internet. Am lucrat cu una dintre victimele lor acum vreo jumătate de an, un contractor de protecţie şi pază din Be'er Sheva. Nemesis le-a intrat în sistem şi l-au infectat cu un virus care a distrus toate hard-diskurile din reţeaua lor. I-a scos din afaceri aproape o lună.

Îi aruncă o privire lui Zisky, mângâind cu degetul gura sticlei.

— Probabil n-ar trebui să spun asta, dar atunci m-am gândit: aşa le trebuie. Pe site-ul celor de la Nemesis scrie că lucrau pentru mai multe regimuri opresive cărora le vindeau mine de teren şi sisteme pentru interogatorii asistate… (făcu gestul de ghilimele cu degetele în aer) … adică echipamente de tortură. Nu m-am simţit prea mândru de mine că i-am ajutat să revină, dar ce pot să fac? Sunt doar un specialist în calculatoare.

Ben-Roi simţi o mişcare sub masă şi îşi închipui că Zisky îl mângâia pe picior pe celălalt ca să-l încurajeze. Nu putea fi sigur şi încercă să nu se uite, deşi prinse din nou o urmă de amuzament pe chipul lui Zisky.

— Am printat nişte chestii de pe internet care ar putea să vă ajute, continuă Regev. Două articole, nişte discuţii de pe chat…

Îl îmboldi pe Zisky, care scoase un plic şi i-l întinse lui Ben-Roi.

— Ca să fiu sincer, spuse Regev, majoritatea sunt doar speculaţii. E greu să găseşti informaţii certe despre Program. De asta sunt atât de interesanţi. Nimeni nu ştie mai nimic despre ei. Nu sunt ca Wikileaks, de exemplu, pe al cărui operator îl ştie toată lumea. Tipii care conduc Nemesis sunt umbre, sunt complet invizibili.

Ben-Roi deschise plicul şi frunzări hârtiile dinăuntru.

— Deci *ce* ştim?

— În primul rând că sunt foarte buni, răspunse Regev. Să

începem cu asta. Autorităţile încearcă să le dea de urmă de ani de zile – vorbim de unii dintre cei mai buni oameni din domeniu – dar cei din Program sunt întotdeauna cu un pas înainte. Singura pistă pe care a avut-o cineva vreodată e site-ul lor şi se pricep de minune să ascundă tot ce nu vor să se afle. Sunt găzduiţi pe servere din străinătate, folosesc proxy-uri, servere de ping, duplicate, îşi schimbă serverele în clipa în care simt că cineva începe să se apropie. Par să folosească şi o tehnologie de anonimizare destul de sofisticată.

Văzu expresia năucită de pe chipul lui Ben-Roi şi începu să râdă.

— Ignoră termenii tehnici, spuse, fluturând o mână. Tot ce trebuie să ştii e că nimeni n-a reuşit vreodată să închidă site-ul Nemesis. Şi nimeni n-a reuşit să afle al cui este. Tipii ăştia chiar se pricep.

— Şi atacă companii multinaţionale, jucători mari de pe piaţă?

Regev încuviinţă:

— Mai ales multinaţionale care au operaţiuni dubioase. Exploatări din Lumea a Treia, poluare ilegală, malpraxis corporativ. Orice organizaţie care are ceva de ascuns, pe scurt. Nemesis strânge dovezi şi le postează pe internet, publicul află, presa… Crede-mă, le-au creat probleme multor companii. Probleme mari.

Asta spusese şi Mordechai Yaron în aceeaşi zi.

— Se pare că au mai multe celule care lucrează în ţări diferite, spuse Ben-Roi.

— Asta e o teorie, încuviinţă Regev, deşi, din câte ştiu, nimeni n-a reuşit să o dovedească. Suntem destul de siguri că au început în America – am găsit mai multe indicii tehnice, mici şi complicate, care sugerează asta. Nu vreau să vă plictisesc cu toate detaliile scrie ceva acolo. Atinse plicul. Par să aibă conexiuni în Israel, continuă. Câteva victime spun că i-au auzit folosind cuvinte ebraice şi numărul de incidente de pe teritoriul Israelului e disproporţionat de mare. Nu e sută la sută sigur, dar situaţia pare să sugereze că au membri şi aici. Nu ştim dacă e vorba de o celulă sau de o grupare dizidentă, sau pur şi simplu dacă fondatorii s-au mutat aici din America. Ridică din umeri. Nimeni nu poate şti. Nici dacă au agenţi în alte ţări. Au o adresă de e-mail pe site – trece prin douăsprezece adrese-fantomă de pe douăsprezece servere separate, aşa că nu poate fi urmărită – ceea ce sugerează că o parte din informaţiile lor vin de la surse

apropiate victimelor. Iar faptul că totul trece printr-un singur site principal pare să indice o structură organizată oarecum central. Pe de altă parte, nu ştim nici cum e organizată, nici cine a organizat-o, nici câţi oameni sunt implicaţi, nici unde îşi au baza…

Ridică din nou din umeri şi termină berea care îi mai rămăsese. Ben-Roi întrebă dacă vrea să îi mai cumpere una, dar Regev puse o mână deasupra sticlei şi la fel şi Zisky. Din sala din spate se auzeau sunetele înăbuşite ale unui comentariu de meci de fotbal, o recapitulare a momentelor-cheie de la derby-ul serii din Haifa, Maccabi împotriva celor de la Hapo. Ben-Roi era fan Maccabi; i-ar fi plăcut să vadă şi el meciul, dar pe moment ignoră comentariul şi se concentră pe discuţie.

— Vorbeam cu cineva azi-dimineaţă care mi-a spus că Nemesis nu sunt doar hackeri. Se pare că dau spargeri, sunt violenţi şi folosesc arme. Mai degrabă ca Mossadul decât ca site de dezvăluiri, aşa i-a descris.

Regev zâmbi.

— Se poate să fi exagerat puţin. Nu e ca şi când s-ar fi apucat să asasineze oameni în stânga şi în dreapta. Sau cel puţin eu n-am auzit de asta. Da, sunt necruţători. Sunt şi violenţi, când se lasă duşi de val. Din punctul ăsta de vedere, sunt mai activi cu fiecare an care trece.

Ochii lui Ben-Roi se îngustară.

— Ce vrei să spui?

— Când au apărut prima oară, acum şase, şapte ani, erau *doar* hackeri. Eventual câte un atac cu viruşi din când în când. Într-un cuvânt, tot ce făceau era online. Dar apoi – cred că acum vreo trei sau patru ani – au bombardat un sediu din Tel-Aviv, o corporaţie multinaţională. A fost prima oară când au făcut aşa ceva. Nimeni nu a fost rănit, dar a fost totuşi o schimbare importantă a modului în care operau. De atunci încoace, tacticile lor au devenit mult mai… agresive: intrări forţate, sabotaje, răpiri de directori, oameni forţaţi să facă dezvăluiri pe care le filmau… Un tip din Franţa a cărui companie era implicată în nişte afaceri dubioase în Congo. Mărturia lui a fost încărcată acum douăzeci şi patru de ore şi deja se protestează în masă în faţa sediului principal al companiei din Paris, ca să nu mai spun că au fost cel puţin şase atacuri cibernetice împotriva lor. Asta e influenţa Programului.

Se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele, aruncând o privire la

separeul de alături, unde cele două femei izbucniseră în hohote de râs. Rămase tăcut o clipă, apoi îl privi din nou pe Ben-Roi.

— E interesant că schimbarea de tactică pare să coincidă cu apariţia celulei, sau fracţiunii, sau ce-o fi, din Israel, rosti. Ei par să fie responsabili de majoritatea actelor violente, dacă nu chiar de toate – ei sunt cei ce au transformat Programul dintr-o organizaţie exclusiv online în ceva care seamănă mai degrabă cu un grup de gherilă. Sau cu o grupare teroristă. Depinde cum vezi lucrurile.

— Ştii cumva de ce a apărut schimbarea? întrebă Zisky; era prima lui contribuţie directă la conversaţie.

— Nimeni nu ştie în mod precis, răspunse Regev, deşi se discută mult pe internet despre asta. Am inclus câteva discuţii în documente. Atinse din nou plicul. Mulţi cred că există anumite persoane în Nemesis care vor o acţiune mai radicală şi, din motive pe care le cunosc doar ei, s-au mutat în Israel. Au rămas în Program şi continuă să le trimită materiale pentru site, dar pe lângă asta, au început să-şi urmărească şi propriile scopuri militante. Un program în cadrul Programului, dacă vrei. Pare o explicaţie rezonabilă. Oricum mai rezonabilă decât teoria conspiraţiei care spune că totul e doar o încercare de a discredita Nemesis pusă la cale de serviciile secrete şi/sau un conglomerat de corporaţii. Chiar nu văd cum s-ar putea face asta.

Din separeul celălalt izbucniră din nou râsete. În sala din spate, comentariul meciului deveni şi mai animat şi se auziră urale, probabil fiindcă una din echipe reuşise un gol. Ben-Roi ciuli urechile, încercând să audă cine fusese. Hapo-el. Rahat. Mai ascultă puţin, apoi renunţă.

— Celula din Israel, spuse, întorcându-se spre Regev. N-ai auzit să aibă vreo legătură cu Mitzpe Ramon, nu-i aşa?

Regev clătină din cap.

— Dov mi-a spus că e posibil să fie vreo legătură sau cel puţin că aşa credeţi. Dacă există aşa ceva, eu n-am auzit. Dădu un bobârnac sticlei de pe masă. Se vorbeşte că ar avea o legătură cu o companie numită Barren Corporation. Dov mi-a spus că şi compania respectivă vă interesează.

Ben-Roi se aplecă în faţă.

— Ce fel de legătură?

— Nemesis are o chestie cu Barren Corporation, spuse Regev. Sau mai bine zis are ceva împotriva lor. Am făcut o căutare

rapidă… staţi puţin.

Deschise plicul, căută printre hârtii şi scoase o coală A4.

— Aici e o listă cu zilele în care Nemesis a atacat Barren. Cel puţin toate incidentele care au fost raportate. După cum vedeţi, sunt destule aici. Mult mai multe atacuri în comparaţie cu orice altă corporaţie, din câte îmi dau eu seama.

Ben-Roi studie coala şi numără nouăsprezece incidente separate în ultimii şapte ani.

— A fost una dintre primele companii a căror reţea a fost atacată de Nemesis, continuă Regev şi de atunci au mai fost atacaţi din când în când, dar mai ales în ultimii câţiva ani, de când a apărut gruparea din Israel. Atacul cu bombă de care v-am spus, cel din Tel-Aviv, a fost prima dată când Nemesis a acţionat ceva mai violent…

— Barren?

Regev încuviinţă.

— Le-au spart birourile, le-au sabotat câteva instalaţii… e ca şi când ar vrea să se răzbune. Aproape ca şi când – nu, în mod sigur vor să se răzbune.

— De ce? întrebă Zisky.

— Se speculează mult şi pe tema asta, răspunse Regev. De la un angajat dezamăgit care a trecut de partea cealaltă la o corporaţie: rivală care foloseşte Nemesis ca să scape de concurenţă. Nici una din teorii nu stă în picioare. Ce cred eu, deşi e tot speculaţie, e că membrii Nemesis sunt furioşi că nu găsesc nimic care să compromită Barren. Tot ce au fost în stare să găsească au fost nişte probleme de protecţia muncii la una dintre filialele lor din Australia. Nimic grav. Probabil Barren sunt singurii care au reuşit să scape, iar Nemesis nu-i va ierta pentru asta. S-au simţit insultaţi probabil. Ridică din umeri. Sau poate spun prostii aici. V-am zis – când e vorba de Programul Nemesis, se lansează multe teorii, dar nici una nu a putut fi dovedită. Ar putea la fel de bine să acţioneze de pe Marte.

Ben-Roi zâmbi. Regev se aplecă şi îi şopti ceva lui Zisky, fără să audă Ben-Roi, apoi privi la ceas – un Tag Heuer imens, de argint, care semăna mai degrabă cu un cadran de avion decât cu un ceas.

— Ar trebui să plec, spuse.

— Eşti sigur că nu mai vrei o bere?

— Mai bine nu. Trebuie să mă trezesc devreme mâine.

Strânse umărul lui Zisky şi se ridică. Ben-Roi ieşi din separeu

ca să îl lase să treacă. Dădură mâna.

— O să mă interesez în continuare, rosti Regev şi o să vă transmit prin Dov dacă mai apare ceva.

— Apreciez, spuse Ben-Roi. Şi mulţumesc pentru documente.

Regev făcu semn cu mâna, dădu să plece, apoi se răzgândi.

— Ascultaţi, ştiu că nu e treaba mea, dar Dov mi-a spus că e vorba despre femeia omorâtă în catedrală. Nu vă faceţi griji, nu mi-a dat nici un detaliu…

Ben-Roi scutură din cap în semn că nu conta dacă Zisky îi dăduse sau nu detalii.

— Părerea mea e că Nemesis n-a avut de-a face cu asta. Nu sunt de acord cu metodele lor, dar până acum nu au atacat pe nimeni care nu…

— Care să nu o merite?

Regev mormăi.

— Cred că au o misiune foarte specifică. Asasinarea unei jurnaliste nu se potriveşte deloc cu restul. E doar părerea mea, v-am spus; sunt un biet specialist în calculatoare, ce să ştiu eu? M-am gândit doar să menţionez asta. Nu-l ţine treaz până târziu, are nevoie de somnul de frumuseţe.

Îi făcu cu ochiul lui Zisky, îl salută pe Ben-Roi cu o înclinare a capului şi plecă.

Ben-Roi cumpără încă două băuturi.

— De treabă, comentă, aşezându-se şi întinzându-i lui Zisky paharul de Jack Daniels pe care îl ceruse.

— Clar, zise Zisky, acceptând paharul şi dându-se mai încolo ca să îi facă loc.

— Foarte de treabă.

Zisky nu muşcă momeala. Sorbi din băutură şi zâmbi din nou în felul lui. Ben-Roi se gândi să insiste, să afle mai multe – dacă Regev ar fi fost femeie, ar fi cerut imediat detalii şi conversaţia ar fi devenit picantă. De data asta, o asemenea indiscreţie nu părea la locul ei. Luă o înghiţitură de bere şi îi explică situaţia cu *vosgi.* Zâmbetul lui Zisky dispăru.

— Îmi pare rău, rosti. Ar fi trebuit…

Ben-Roi flutură o mână.

— Se întâmplă. Dacă aş avea câte un shekel pentru fiecare dată când am dat-o în bară, aş avea destui bani ca să…

— Cumperi o bară mai înaltă?

Ben-Roi zâmbi şi îşi aşeză un braţ pe spătarul scaunului. Era obosit când intrase în bar, dar berea îl revigorase.

— Spuneai că ai aflat ceva de Barren?

Zisky scoase un al doilea plic. Era plin de hârtii. Încă o dată, Ben-Roi fu impresionat de eficienţa cu care lucra puştiul. Erau destule materiale acolo cât să-l ţină treaz toată noaptea.

— N-am avut timp să scriu un raport complet, din păcate, se scuză Zisky, scoţând mai multe coli capsate împreună şi întinzându-i-le lui Ben-Roi. Am făcut doar un rezumat care ar putea fi de folos.

Impresionat din nou, Ben-Roi privi cu atenţie prima coală.

— Vrei să-mi spui ideile principale?

— Corporaţia e mare. Profit de cincizeci de miliarde de dolari, sedii în toată lumea, câteva duzini de subsidiare, plajă de activităţi de la foraj pentru petrol la exploatări de aur şi, în ultima vreme, interes major pentru combustibilul organic. Sunt foarte secretoşi. Nu-şi fac deloc reclamă. Şeful cel mare e un tip pe care îl cheamă Nathaniel Barren…

Căută în plic şi scoase o fotografie – un bărbat masiv, încruntat, cu barbă.

— Conduce compania de patruzeci de ani. E un dur, din câte am citit, dar în ultima vreme are probleme mari de sănătate. Băiatul lui e extrem de instabil, se pare.

Scoase încă o fotografie: un bărbat mai tânăr, blond şi chipeş, cu o grimasă îngheţată undeva între zâmbet şi rânjet.

— A avut ceva probleme cu legea până acum. Droguri, bătăi – se pare că a încercat să sugrume o târfa acum câţiva ani. Taică-său a tras ceva sfori până a reuşit să-l scoată basma curată. E totul acolo.

Zisky arătă cu degetul spre unul dintre punctele de pe listă.

— Ceva despre mina din România?

— Toate cărţile pe faţă, din câte am văzut. Barren lucrează acolo din 2005 şi nu au existat deloc probleme. Sunt în relaţii bune şi cu guvernul României şi cu comunitatea locală. Şi cu ecologiştii – aparent, au încheiat un contract pentru reciclarea deşeurilor cele mai periculoase în America, deci nu au enervat nici unul dintre grupurile de mediu. Pe scurt, toată lumea e mulţumită.

Ben-Roi mai bău din bere. Din nou, se gândi: „Poate chiar sunt pe o pistă greşită. Poate chiar am interpretat greşit indiciile”.

— Două lucruri mi-au atras atenţia totuşi, continuă Zisky.

— Spune.

— În primul rând, sunt legaţi destul de puternic de Israel.

Barren are interese în toată ţara: acţiuni la o mină de potase de la Marea Moartă, un câmp petrolifer de lângă Haifa, o afacere în domeniul şlefuirii de diamante în Tel-Aviv. Au şi influenţă politică. Am vorbit cu prietenul tău de la *Ha'aretz* şi mi-a spus că Barren a făcut donaţii majore către Kadima, Likud şi Yisrael Beiteinu. Asta le conferă multă influenţă. „Intangibili”, aşa i-a descris.

Ridică privirea: doi tineri intraseră înăuntru, râzând şi vorbind. Se aşezară la bar şi comandară halbe de Kasteel.

— E şi o afacere personală la mijloc, adăugă Zisky, întorcându-se înapoi către Ben-Roi. Se pare că soţia lui Nathaniel Barren era din Israel. A murit în urmă cu câţiva ani. Accident de maşină. Nu a trecut niciodată peste pierderea uriaşă suferită, din câte am citit.

Ben-Roi sorbea şi se gândea, încercând din nou să-şi dea seama ce legătură exista între toate astea şi asasinarea lui Kleinberg, nereuşind nici de data asta să găsească vreo explicaţie evidentă. La bar, femeia atrăgătoare, între două vârste, se întorsese puţin pe scaun, evaluându-i pe cei doi nou-veniţi. Era ca o pumă pândindu-şi prada. Unul din tineri, palid şi cu faţa plină de coşuri, îi zâmbi şi îi făcu cu mâna în semn de salut. „N-ai nici o şansă, băiete”, se gândi Ben-Roi. Privi o clipă, amuzat de toată scena.

— Şi celălalt lucru? întrebă.

— Pardon?

Şi Zisky era la fel de interesat de ce se întâmpla la bar.

— Ai spus că ţi-au atras atenţia două lucruri.

— Da, sigur. Ei bine, Barren are legătură şi cu Egiptul. Prietenul tău spune că au cultivat relaţii politice şi de afaceri foarte strânse de-a lungul anilor. Au un sediu în Cairo şi e implicată în mai multe exploatări miniere. În prezent licitează pentru dreptul de a exploata un câmp petrolifer destul de mare în Sahara. Dacă va câştiga, va fi unul dintre cele mai bănoase contracte pe care le-au încheiat vreodată. Cel mai mare. Nathaniel Barren îşi pune la bătaie întreaga reputaţie.

La bar, tinerii îşi primiseră băuturile şi se ridicaseră, îndreptându-se spre sala din spate ca să vadă meciul. Cel cu coşuri îi spuse ceva femeii, care ridică din umeri şi îi întoarse spatele, evident neinteresată. Lui Ben-Roi îi părea rău de el. Şi el păţea la fel când era de vârsta lui.

— N-ai găsit nimic legat de traficul cu persoane, nu-i aşa? întrebă.

— Vrei să ştii dacă Barren se ocupă cu aşa ceva?

Tonul lui Zisky era deja un răspuns suficient la întrebare. Barren se ocupa cu multe lucruri, dar prostituţia ilicită nu se număra printre ele. Ben-Roi încercă altceva.

— Dar un tip pe nume Samuel Pinsker?

Lui Zisky îi părea cunoscut numele:

— Adu-mi aminte.

— Inginer minier din Marea Britanie. A căzut într-un puţ din Luxor. Kleinberg a pomenit de el într-unul dintre articolele de care ţi-am povestit.

— Ah, da! Nu, n-a apărut pe nicăieri.

Zisky învârti ultima jumătate de centimetru de whisky în pahar.

— Luxor a apărut, în schimb.

Ben-Roi se aplecă în faţă şi îi făcu semn lui Zisky să continue.

— Barren a donat o grămadă de bani către Egipt în ultima vreme. A finanţat mai multe programe sociale. Toate au legătură cu licitaţia de care ţi-am spus.

— Mită?

— Prietenul tău Natan Tirat i-a spus „creşterea vizibilităţii”, dar bănuiesc că e cam acelaşi lucru. Unul dintre proiecte e un muzeu gigantic în Luxor, în Valea Regilor. Barren a plătit toată lucrarea, cel puţin câteva milioane. Nathaniel Barren însuşi va fi prezent la inaugurare. E un fel de legătură, presupun, deşi nu văd cum ar putea fi ea relevantă.

Ridică din umeri, mai învârti puţin picăturile de Jack Daniels rămase, apoi le înghiţi. Ben-Roi făcu la fel cu berea lui. În spate începuseră să cânte un imn al suporterilor Maimuţelor Verzi – falsau groaznic, dar cel puţin ţineau cu echipa care trebuia. Fetele din separeul vecin se ridicară şi plecară; o clipă mai târziu şi femeia de la bar făcu la fel, lăsându-i doar pe ei doi şi pe barman în încăpere.

— Încă una? întrebă Zisky.

Ben-Roi se uită la ceas – era trecut de ora zece – şi clătină din cap.

— Cred că ajunge pentru o seară. Reluăm discuţia mâine. Cum a spus şi prietenul tău, un băiat tânăr ca tine trebuie să-şi facă somnul de frumuseţe.

Zisky îşi dădu ochii peste cap, ca o domnişoară, dar nu protestă. Se ridică şi îşi îmbrăcă haina.

— Data viitoare fac eu cinste.

— O să ţin minte că ai zis asta. Şi mulţumesc pentru documente. Bravo!

Ochii lui Zisky străluciră; era bucuros de compliment. Nu spuse nimic, doar dădu din cap, salută şi se îndreptă spre bar.

— Salută-l şi pe Joel, strigă Ben-Roi după el.

Zisky îi arătă degetul mijlociu. Ben-Roi zâmbi. Puştiul era simpatic, începea deja să devină unul de-al lor.

După plecarea lui Zisky, Ben-Roi se răzgândi şi îşi cumpără încă un pahar, un Jamesons cu gheaţă. Aruncă o privire în sala din spate să vadă scorul – încă era 1-0 pentru Hapo-el – apoi se aşeză la loc şi îi trimise un SMS lui Sarah, urându-le noapte bună şi ei şi copilului. Primi un răspuns imediat, cu aceeaşi urare, iar apoi încă unul, adresat „Pentru Tati” şi semnat „Bubuxx”.

Zâmbi. Se asigură că barmanul se uita în altă direcţie, apoi îşi duse la buze telefonul şi îl sărută.

„Şi zici că Zisky e homo, mormăi, vârând telefonul la loc în buzunar şi întinzându-şi picioarele. Dacă te mai înmoi puţin, o să te transformi în brioşă!”

Chicoti, sorbi din Jamesons şi lăsă paharul să alunece pe masă, uitându-se distrat la un afiş înrămat de pe perete – o reclamă sovietică veche la ţigări. O melodie începu să se audă: Dire Straits, *Brothers în Arms.* Partea de început la chitară, moale şi apăsată, umplu camera ca aburii de ceaţă. Gândurile lui Ben-Roi începură să curgă în ritmul muzicii, într-o parte şi alta: Sarah şi copilul, tânărul cu coşuri care încercase să o agaţe pe femeia de la bar, Zisky şi Regev şi, în fine, inevitabil, investigaţia.

Întotdeauna reflecta cel mai bine chiar la sfârşitul zilei, când trupul începea să obosească şi mintea să i se aşeze. Îşi lăsa gândurile să alerge în voie, fără să le îndemne într-o direcţie anume, ci pur şi simplu se relaxa şi le dădea voie să curgă, să alunece la întâmplare printre toate informaţiile pe care le aflase în ziua şi în seara respectivă, ieri, alaltăieri, curios să vadă unde ajungea.

Din nou şi din nou, gândurile reveneau la două aspecte clare ale investigaţiei, la fel ca un vizitator într-o galerie care se întoarce mereu la aceleaşi două tablouri.

Fata aceea, Maria/Vosgi. Ea era fără nici o urmă de îndoială cheia întregii investigaţii. Şi la fel Egiptul. Acolo se legau toate. La fel, fără nici o urmă de îndoială. Barren, Nemesis, Pinsker, biletul spre Alexandria cumpărat de Kleinberg, drumul prin Sinai folosit de traficanţii de persoane – fiecare fir ajungea în Egipt la

un moment dat, toate drumurile păreau să ducă într-acolo. Răspunsurile erau în Egipt. Poate chiar Răspunsul.

Mai luă o gură de whisky şi îşi aruncă privirea de la documente la barman, urmărindu-l cum se plimbă de-a lungul barului, frecând fiecare pată cu o cârpă. Ochii li se întâlniră şi barmanul făcu un gest întrebător, ca şi când ar fi turnat o băutură. Ben-Roi ridică o mână în semn de mulţumire şi clătină din cap. Din spatele camerei se auzi un strigă:

— Toţi am făcut-o cu prietena ta, Joni!

Urmă un hohot general de râs. Chitara lui Knopfler se auzea în continuare. Cuburile de gheaţă scoaseră un clinchet când Ben-Roi mişcă paharul.

Egipt. Se putea interesa şi el de unele lucruri, sau putea să-l pună pe Zisky. Puteau da telefoane, puteau strânge informaţii, puteau verifica trecutul celor implicaţi. Şi totuşi, nu puteau face chiar totul prin telefon, e-mail şi internet. Avea nevoie de cineva la faţa locului. Cineva care cunoştea ţara şi limba. Asta însemna să trimită o cerere Comandamentului Naţional de Poliţie din Sheikhjarrah, a cărui aprobare era necesară pentru orice demersuri care implicau autorităţi străine, mai ales din ţările arabe. O aprobare oficială lua zile întregi până să ajungă. Multe zile, având în vedere viteza glacială cu care se mişcau cei din Poliţia Naţională când venea vorba de birocraţie. Mâine-dimineaţă avea să ia legătura cu ei şi să pună rotiţele în mişcare, dar până atunci n-avea de ales decât să lase deoparte Egiptul, oricât de important ar fi fost.

Oftă şi îşi ridică paharul, gata să soarbă ultimele înghiţituri de Jamesons şi să se îndrepte spre casă. Oboseala de peste zi începuse să îşi spună cuvântul. Dintr-odată ochii i se îngustară, ca şi când i-ar fi venit brusc o idee. Exista o altă posibilitate. Cineva care era în Egipt. Un vechi contact. Mai mult, un vechi prieten. Lucraseră împreună cu ceva ani în urmă, la acel caz extraordinar cu Hannah Schlegel şi păstraseră legătura ulterior, deşi nu mai vorbiseră de ceva timp, vreo douăsprezece luni sau mai mult. De-asta nici nu se gândise întâi la el. Se uită la ceas – era târziu, dar nu foarte târziu – şi, aproape fără să-şi dea seama ce face, îşi scoase telefonul.

Cu patru ani în urmă, doborât de moartea logodnicei sale, Galia, era convins că avea să-şi trăiască restul vieţii în singurătate şi durere. Doi oameni îl ajutaseră să iasă din starea abjectă în care se complăcea. Sarah era una dintre ei. Celălalt…

Deschise agenda şi căută litera K. Era un singur nume acolo. Zâmbi când ajunse la el. Trecuse prea mult timp, abia aştepta să-i audă vocea. Se uită din nou la ceas, apoi apăsă butonul care iniţia apelul.

LUXOR

Khalifa era pe acoperişul blocului, aşezat pe o cutie întoarsă şi privind panorama nocturnă a Luxorului, când îi sună telefonul.

Venea aici în multe nopţi, după ce reuşea să o adoarmă pe Zenab. O ţinea de mână şi îi mângâia părul negru lung şi îi cânta până când respiraţia i se liniştea şi corpul i se relaxa, iar buzele, presate de regulă într-o linie subţire, nervoasă, se înmuiau şi se ridicau – nu într-un zâmbet, ci mai degrabă într-o expresie de uşurare că nu mai trebuia să stea trează şi că putea să se piardă din nou în nimicnicia somnului. Mai târziu începeau coşmarurile, crâmpeie de amintire care îi chinuiau subconştientul, transformând odihna într-o tortură la fel de cruntă ca şi veghea din timpul zilei. Şi totuşi, preţ de câteva ore era liniştită, acoperită de pătura somnului greu, iară vise şi putea veni şi el aici pentru un moment de linişte şi tihnă, împăcat la gândul că fereastra dormitorului lor era chiar dedesubt şi că, dacă l-ar striga pe nume, ar putea coborî în apartament în câteva clipe.

Îi plăcea pe acoperiş. Era singura zonă a noii lor case care începuse să-i placă, mai ales noaptea. În timpul zilei, Luxorul era un oraş monocrom, plictisitor; lumina puternică a soarelui făcea culorile să pară spălăcite, terne. Odată cu lăsarea întunericului, în mod paradoxal, culorile reveneau: verdele strălucitor, translucid al minaretelor de la moschee, albul de gheaţă al cafenelelor şi magazinelor, neonul strident al hotelurilor de cinci stele, mii de pete minuscule de galben şi portocaliu de la ferestre şi stâlpi de iluminat şi faruri de maşini.

Noaptea transforma întregul oraş, ascundea betonul şi inestetic, dar şi clădirile şubrede, reducând totul la culorile primare: curate, simple, strălucitoare. Khalifa se simţea întotdeauna liniştit când urca aici şi privea oraşul. La fel de liniştit ca şi atunci când se refugia pe Qurn, sau la poligonul de tragere. Se simţea dacă nu mai bine, atunci măcar nu la fel de rău. Dar acum telefonul începuse să sune şi vraja se rupse.

Sări în picioare şi căută în buzunar până găsi mobilul, cuprins de înfrigurare, ca de fiecare dată când îi suna telefonul pe neaşteptate la o oră nepotrivită. Preţ de o clipă îşi imagină ce s-ar fi putut întâmpla. Scenariile erau unul mai groaznic decât altul: sirene, spitale, paşi grăbiţi, suspine sfâşietoare. Apoi văzu

numele celui care îl suna şi respiraţia i se linişti. Se aşeză din nou şi îşi privi telefonul, frecându-şi tâmpla cu degetul mare şi cu arătătorul. Înainte apelul l-ar fi bucurat, încântat chiar. Îi datora viaţa celui care îl suna; trecuseră prin foarte multe împreună. În seara asta însă, se simţea iritat că era sunat la o oră atât de înaintată şi că se speriase în asemenea hal. Iritare şi, de asemenea, o teamă surdă, epuizantă că va trebui să treacă din nou prin toate cele, să povestească încă o dată ce se întâmplase şi cât de mult se înrăutăţiseră lucrurile pentru el şi familia lui. Să retrăiască totul. Iar apoi avea să urmeze o tăcere penibilă la telefon. Celălalt avea să-şi caute cuvintele, să spună cât de rău îi părea şi să se ofere să ajute oricum ar fi putut – iar Khalifa avea să realizeze încă o dată că era un om marcat inevitabil de o tragedie. Că, orice altceva ar fi făcut sau va face de-acum înainte, tragedia era cea care avea să-l definească pentru totdeauna. Ţinea telefonul, a cărui sonerie răsuna puternic în noaptea călduroasă şi nu reuşi să se convingă să răspundă. Se gândi să lase apelul să intre în căsuţa vocală. Dar să facă asta însemnă pur şi simplu să amâne inevitabilul. Nu se putea eschiva pentru totdeauna, la un moment dat tot trebuia să vorbească şi cu el. Îi salvase viaţa, în acea noapte, cu patru ani în urmă, în Germania, când îl scosese pe braţe din mina care ardea. Îi era dator. Indiferent ce probleme avea în viaţa de zi cu zi, Khalifa lua în serios datoriile între prieteni.

— La naiba, murmură.

Lăsă telefonul să mai sune de două ori, pregătindu-se, privind moscheea Elnas cu turnul subţire care părea să împungă discul lunii, ca un ac care trecea printr-un ou de raţă. Apoi, chiar când apelul era gata să intre în căsuţa vocală, respiră adânc, apăsă pe butonul de răspuns şi ridică telefonul la ureche.

— Bună, prietene, spuse cu o voce liniştită.

IERUSALIM

În clipa în care auzi vocea lui Khalifa, Ben-Roi zâmbi larg şi îşi ridică paharul ca şi când ar fi toastat în cinstea egipteanului.

— Bună şi ţie, musulman nemernic ce eşti!

Aşa se salutau întotdeauna, cu o insultă veselă la adresa culturii celuilalt, în amintirea primei lor întâlniri, când se certaseră şi fusese cât pe ce să se ia la bătaie. De obicei, Khalifa răspundea numindu-l pe Ben-Roi un „jidan arogant şi ticălos”. De data asta însă, scoase un mormăit în semn că prinsese gluma şi îl întrebă pe Ben-Roi cum mai mergeau lucrurile.

— Grozav, fantastic. Tu?

— Bine, mulţumesc.

— Nu te-am trezit, nu-i aşa?

Khalifa îl asigură că nu.

— Cât a trecut? Un an?

— Cel puţin, răspunse Khalifa.

— Cum zboară timpul.

— Chiar că.

— Dumnezeu ştie unde merge.

Khalifa murmură ceva. Ben-Roi nu auzi ce. Nu era sigur, dar i se părea că egipteanul nu era în apele lui. De obicei vorbea molcom, dar acum părea sedat de-a dreptul. Ben-Roi se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să sune totuşi dimineaţă.

— Ce mai face Zenab? întrebă, hotărându-se să continue totuşi conversaţia acum că o începuse.

— E… OK.

Răspunsul fusese ezitant, aproape evaziv.

— Sarah?

— Ne-am despărţit.

Urmă o pauză de o clipă.

— Îmi pare rău. Când?

— Acum câteva luni.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Eu am fost de vină, bineînţeles. Sunt un măgar.

Ben-Roi se gândi că Khalifa o să se prindă de glumă şi o să facă un comentariu acid, dar egipteanul nu spuse nimic. Urmă o altă pauză, o pauză ciudată – Khalifa nu părea deloc în apele lui. La dreapta lui Ben-Roi, uşa barului se trânti cu zgomot şi cele

două femei care plecaseră cu un sfert de oră mai înainte se întoarseră, ţinându-se de după umeri. Le urmări până ajunseră la bar şi cerură votcă şi Cola, apoi spuse:

— Hei, am nişte veşti proaste.

De la celălalt capăt al liniei se auzi sunetul unei brichete, urmat de cel al unei inhalări prelungi.

— Nu-mi spune: aţi făcut pace cu palestinienii?

Aşa mai mergea! Asta era Khalifa pe care îl ştia şi-l iubea!

— Mai bine! râse Ben-Roi. Mai neverosimil!

Lăsă comentariul în aer, pentru atmosferă, apoi:

— Sarah e însărcinată. O să fiu tată!

O spuse tare, bucurându-se şi el de anunţ. Atât de tare, că ¡1 auziră şi barmanul şi fetele de la bar. Barmanul îi arătă semnul victoriei; fetele aplaudară şi strigară *Mazel lov.* Khalifa nu spuse nimic.

— O să fiu tată, repetă Ben-Roi, crezând că celălalt nu-l auzise.

— *Mabruk,* zise Khalifa. Mă bucur mult pentru tine.

Nu părea bucuros: vocea lui era plată, lipsită de expresie. Ben-Roi era surprins. Enervat chiar. Khalifa era unul dintre puţinii oameni cărora nu le spusese încă – singurul, de fapt – şi abia aştepta să-i audă reacţia, se gândise la asta din clipa în care se hotărâse să-l sune. Lipsa reacţiei era... aproape o jignire. OK, nu mai vorbiseră de un an – nu se mai văzuseră la faţă de patru – şi Khalifa avea ceva pe suflet, dar chiar şi aşa, se aşteptase la puţin entuziasm măcar. Era mare lucru să devii tată. Era un motiv de bucurie. Iar Khalifa nu se bucura. Ben-Roi se întrebă dacă nu cumva situaţia îl deranja – un copil născut în afara căsătoriei. Da, asta trebuia să fie. Culturi diferite, mentalităţi diferite.

— Evident, faptul că eu şi Sarah nu mai suntem împreună complică puţin lucrurile, recunoscu Ben-Roi, abordând direct problema, dar suntem încă apropiaţi şi, crede-mă, orice s-ar întâmpla voi fi acolo pentru ea şi pentru copil. Şi, cine ştie, când apare şi el – de fapt, nici nu ştim încă dacă e un „el", deşi, între noi doi, am sentimentul că o să fie băiat... Oricum, un bebeluş schimbă lucrurile, ştii asta, aşa că după ce se naşte el sau ea, s-ar putea ca eu şi Sarah să mai încercăm o dată, ştii tu... să dregem lucrurile, să o luăm de la capăt, toţi trei...

Abera. N-ar fi trebuit să bea un Jamesons, nu pe stomacul gol.

— Ideea e că n-o să fiu genul ăla de tată care e tot timpul plecat, continuă. Sunt aici şi rămân aici. Faptul că eu şi Sarah nu locuim împreună n-o să schimbe nimic. Copilul va avea cel mai

bun cămin din lume şi cei mai iubitori părinţi. Sunt atât de fericit, Khalifa. Atât de fericit. O să fiu tată!

Simţea cum începe să i se pună un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi. Categoric n-ar fi trebuit să bea un jamesons.

— *Mabruk,* repetă Khalifa. Mă bucur mult pentru tine. Pentru amândoi.

Aceeaşi voce plată, aceeaşi lipsă de sentimente. Ben-Roi strânse din dinţi. „Ticălos mizerabil, se gândi. Eu îmi vărs sufletul aici şi tu nici măcar nu eşti în stare să te prefaci cum trebuie. Poate ceea ce facem eu şi Sarah chiar este împotriva principiilor musulmane, dar cel puţin ai putea să te prefaci, de dragul prieteniei noastre. Bine că barmanul şi fufele de lângă el se bucură mai mult decât omul căruia i-am salvat viaţa."

— Ascultă, poate n-a fost o idee bună să te sun la ora asta, spuse, nereuşind să-şi ascundă iritarea din voce. Voiam să te rog ceva, în legătură cu o investigaţie de-a mea, dar văd că nu e momentul…

— Nu, nu, te rog, e în regulă. Dacă pot să fac ceva pentru tine…

Khalifa părea deconectat aproape complet de ceea ce se întâmpla, ca şi când ar fi luat droguri. Poate chiar luase droguri, se gândi Ben-Roi. Sau era bolnav. Poate ăsta era motivul.

— Eşti OK, Khalifa?

Tăcere.

— Eşti OK? repetă Ben-Roi. Nu pari… adică, nu vreau să fac o tragedie din asta, dar sunt pe cale să devin tată şi am senzaţia că nu te prea bucuri pentru mine. Nici măcar nu te interesează.

Se auzi un alt foşnit, semn că egipteanul trăgea din ţigară. Când vorbi din nou, părea că într-adevăr îi pare rău.

— Iartă-mă, prietene. Chiar sunt interesat. Şi mă bucur pentru tine. Mă bucur foarte mult. E minunat să ai un copil. Doar…

Încă un foşnit, încă o expiraţie. Iritarea lui Ben-Roi se transforma încet-încet în îngrijorare.

— Doar că ce?

În camera din spate, comentariul meciului de fotbal creştea în intensitate, însoţit de strigăte de:

— Haide, Katan!

Şi:

— Treci! Treci!

— Doar că ce, Khalifa? S-a întâmplat ceva?

De la bar se auzi sunet de pahare ciocnite, însoţit de o

explozie de chicote. Melodia formaţiei Dire Straits se transformase cumva în *Toxic* interpretată de Britney Spears.

— Khalifa?

— Treci, fir-ai al naibii!

— Khalifa?

— Da, de fapt, s-a întâmplat ceva. Ceva…

De la celălalt capăt se auzi un sunet înfundat, pe care Khalifa l-ar fi recunoscut ca un suspin dacă n-ar fi fost atâta gălăgie în jur. Deveni şi mai îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi, Khalifa.

O nouă pauză – ca şi când convorbirea avea întârziere de o parte – apoi egipteanul începu să explice, ceva despre o barcă, un accident. Cuvintele lui se pierdură într-un acces de urale venite din încăperea din spate când Maccabi Haifa reuşi în sfârşit să egaleze. Ben-Roi îşi astupă cealaltă ureche cu mâna şi coborî capul aproape de tăblia mesei, încercând să amortizeze zgomotul.

— Îmi pare rău, n-am auzit. Ce-ai…?

Toată lumea striga şi răcnea, chiar şi fetele.

— Khalifa, îmi pare rău, nu pot…

Unul dintre tineri coborî pe scări până la bar şi alergă toată camera, lovind cu pumnii în aer. Apoi mai apăru unul şi încă unul şi toţi trei porniră o linie de conga ad-hoc care le făcu pe fete să ţipe de bucurie. Ben-Roi flutură o mână, încercând să le facă semn să se liniştească, dar degeaba. Sărbătoarea părea să fie abia la început. Îi spuse lui Khalifa să aştepte, se ridică şi ieşi afară, trăgând uşa după el. Dintr-odată se făcu linişte.

— Aşa e mai bine, spuse, plimbându-se pe strada pustie. Era prea multă gălăgie înăuntru. Nu auzeam mai nimic. Ce spuneai? Ce s-a întâmplat?

De data asta, vocea lui Khalifa se auzi tare şi clar, iar cuvintele îl pironiră locului pe Ben-Roi:

— Fiul meu a murit. A fost un accident pe Nil şi fiul meu Ali a murit. Mi-am pierdut băiatul. Dumnezeule mare, Ben-Roi, mi-am pierdut băiatul!

LUXOR

Chiar şi acum, după aproape un an, Khalifa nu reuşise nici pe departe să se împace cu ce se întâmplase. Nu-şi putea închipui că avea să fie vreodată împăcat cu asta. Îşi pierduse fiul cel mai mare, preferatul lui. Cum putea oare să se simtă împăcat cu o asemenea greutate pe inimă?

Făceau asta de luni de zile, aparent, de când găsiseră schiful abandonat într-un pâlc de trestii. Ali şi un grup de prieteni, toţi băieţi de paisprezece ani şi simţindu-se invincibili, erau în căutarea unei aventuri. Reparaseră barca, şterpeliseră o vâslă găsită pe un mic şantier naval de lângă Karnak, improvizaseră încă una din nişte scânduri vechi şi porniseră pe Nil. La început nu se aventuraseră prea departe: se plimbau doar în sus şi în jos, aproape de malul de est, sau traversau canalul îngust spre Insula Bananelor, unde îşi făcuseră o tabără ca să mănânce bomboane şi să fumeze ţigări „împrumutate”. Nimic rău în asta.

Timpul trecea însă, iar curajul lor sporea. Odată convinseseră proprietarul unei şalupe motorizate să-i tragă până la podul de peste Nil ca să alunece apoi cei zece kilometri la vale; altă dată vâsliseră până la cealaltă parte a Insulei Bananelor, ajungând la geamandurile care marcau bancurile de nisip din vestul insulei.

În noaptea tragediei, şase băieţi, printre care şi Ali, porniseră în cea mai mare aventură a lor, o călătorie până pe malul celălalt al fluviului şi înapoi.

Plănuiseră totul, până la cel mai mic detaliu. Îşi făcuseră provizii de mâncare, băutură şi ţigări săptămâni întregi, ca să aibă destule pentru o călătorie aşa importantă; în noaptea cu pricina, fiecare spusese acasă că mergea să doarmă la un prieten ca să nu se stârnească bănuieli. Se întâlniseră după lăsarea întunericului la un puţ de evacuare, la sud de Luxor, îşi încărcaseră barca, îşi juraseră prietenie eternă în caz de naufragiu sau atac inamic – un gest făcut în joacă, dar care până la urmă se dovedise o prezicere sinistru de precisă.

Hotărâţi fiind, porniseră la drum, simţindu-se a fi cei mai grozavi exploratori care existaseră vreodată. Bineînţeles, nu aveau veste de salvare, dar ştiau cu toţii să înoate, aşa că la ce le-ar fi trebuit?

Prima problemă apăruse destul de repede – abia ajunşi pe

fluviu, barca începuse să ia apă. Ar fi trebuit să se întoarcă imediat, dar aşteptau aventura de atâta timp şi erau atât de bucuroşi şi nerăbdători, că vâsliră înainte. Doi dintre băieţi începuseră să scoată apa din schif cu pahare de plastic, în timp ce restul trăgeau la vâslele pe care le improvizaseră şi la două scânduri de lemn pe care le găsiseră undeva pentru a imprima ambarcaţiunii o viteză mai mare. După un început cu probleme, lucrurile începuseră să arate ceva mai promiţător: problema cu apa se afla sub control, iar Nilul era liniştit şi calm. Ajunseseră chiar în mijlocul fluviului fără a se confrunta cu vreun eveniment nedorit.

Apoi, lucrurile luaseră o întorsătură groaznică.

Prima dintre cele câteva coincidenţe care transformaseră în final o situaţie banală într-o tragedie a fost că o şalupă a poliţiei care patrula mult mai la sud de locul pe care îl avea în mandat pentru supraveghere văzuse schiful, venise aproape şi le ceruse ocupanţilor să se întoarcă la mal.

Ceilalţi băieţi au propus să aştepte până plecau poliţiştii şi să meargă mai departe. Ali – fiu de poliţist – insistase să se supună ordinului. (De câte ori nu-şi făcuse Khalifa procese de conştiinţă că nu-l învăţase să fie mai circumspect cu autorităţile?) Aşa că întorseseră schiful – cu mormăieli şi proteste şi certându-şi în glumă prietenul atât de cuminte şi de binevoitor – şi începuseră să vâslească înapoi pe unde veniseră, doar ca să descopere că pe fluviu era un curent care până atunci nu le pusese nici o problemă, dar care curgea mult mai puternic din partea cealaltă.

„Ca şi când fluviul nu voia să ne lase să ajungem la mal, povestise singurul băiat care supravieţuise tragediei, din a cărui mărturie se aflase treptat toată povestea. Curentul ne tot ducea spre nord, înapoi spre mijlocul fluviului. Trebuia să ne luptăm pentru fiecare centimetru."

Vâsla improvizată se rupsese de la jumătate. Una din scânduri fusese scăpată de vâslaş şi dispăruse, luată de ape. Schiful începuse să ia mai multă apă, mai repede decât o puteau goli cei doi băieţi. Ajunseseră deja la jumătatea distanţei, dar schiful devenise nemanevrabil şi băieţii erau epuizaţi.

Atunci văzuseră barja.

La început nu-şi făcuseră griji. Era departe, la peste un kilometru şi abia dacă se vedea pe suprafaţa fluviului luminată de lună. Părea să se îndrepte direct spre ei, abătută cu mult de pe ruta pe care mergeau navele de transport de-a lungul

ţărmului de vest, dar nimeni nu se îndoise că marinarul de veghe avea să îi vadă şi să ceară o ajustare de curs.

Dar ajustarea nu venise. Pe măsură ce curentul îi împingea spre nord, iar barja continua să meargă spre sud, în linie dreaptă, băieţii începuseră să se îngrijoreze, apoi să se sperie. Începuseră să strige şi să dea din mâini, încercând să le facă semne celor de pe navă. În acelaşi timp continuaseră să vâslească, încercând cu disperare să se abată din calea barjei. Degeaba. Schiful era tras în aval, barja urca în amonte şi ambele ambarcaţiuni păreau prinse inexorabil fiecare pe cursul ei. Distanţa dintre ele se micşora rapid.

„Ca două trenuri care vin unul spre celălalt pe aceeaşi şină”, declarase unul dintre martorii de la ţărm.

„Ne-am blocat pur şi simplu, povestise supravieţuitorul. Vedeam cum se apropie barja şi totul se derula cu încetinitorul, ca într-un coşmar. Îmi aduc aminte că Ali a spus să sărim din barcă, dar nu ne puteam mişca. Până în ultima clipă am crezut că o să ne vadă şi o să-şi schimbe cursul.”

Într-un târziu, marinarul de serviciu a văzut schiful, alertat fiind de semnalul şalupei de poliţie, care se întorsese să se asigure că băieţii se supuneau ordinelor. Marinarul de veghe ţipase şi timonierul răsucise frenetic cârma, încercând să evite coliziunea, dar era deja prea târziu: nu mai erau decât o sută de metri între schif şi prora barjei.

Unul dintre poliţiştii de pe şalupă spusese că, în ultima clipă, băieţii se ridicaseră şi se îmbrăţişaseră cu toţii, ca şi când forţa prieteniei lor ar fi putut opri o mie de tone de metal (cât avea să trăiască, Khalifa nu-şi va putea şterge vreodată imaginea din minte – şase copii îngroziţi, fără speranţă, prinşi într-o ultimă îmbrăţişare).

Apoi, ca un baros care loveşte o cutie de chibrituri, barja lovise.

Patru dintre băieţi muriseră imediat, traşi sub apă şi sfărâmaţi de elicele gigantice ale navei (doar două cadavre identificabile fuseseră găsite). Al cincilea reuşise, printr-un miracol, să se îndepărteze înot şi fusese salvat de şalupa poliţiei. Fusese atât de traumatizat, că în prima săptămână de după dezastru nu scosese nici o vorbă.

Şi al şaselea băiat Ali supravieţuise. Fusese găsit de poliţiştii din şalupă ud, inconştient, cu faţa în jos, într-o încâlcitură de *ward-i-nil.* Îl scoseseră din fluviu şi îl duseseră la mal, apoi la

spitalul Luxor General, unde Rasha al-Zahwi – soţia prietenului lui Khalifa, Omar lucra şi ea ca medic pediatru în schimbul al treilea. Rasha îl recunoscuse şi îi sunase pe Khalifa şi soţia sa ca să-i anunţe ce se întâmplase.

Când ajunseseră la spital şi îşi văzuseră fiul legat la aparate palid, acoperit de fire, cu un tub de intubare ieşindu-i din gură ca un vierme monstruos – Zenab leşinase. Khalifa o ajutase să-şi revină şi o aşezase pe un scaun la capul patului, promiţându-i că totul avea să fie bine, deşi instinctul îi spunea că nu era deloc aşa. Apoi, tară să-i pese de ce aveau să zic alţii, fără să vadă doctorii şi asistentele din jur, se întinsese pe pat, lângă fiul său şi îl ţinuse în braţe, spunându-i cât de mult îl iubea, rugându-l să nu îi părăsească, rugându-se lui Allah să aibă milă şi fredonând melodia „Haide să înălţăm un zmeu" din *Mary Poppins.* Deşi avea paisprezece ani, DVD-ul cu Mary Poppins era încă preferatul lui Ali.

Îl vegheaseră timp de şase zile şi şase nopţi, fără să se mişte de la căpătâiul lui. De la început nu avuseseră nici o speranţă. Stătuse prea mult sub apă. Deşi inima îi bătea în continuare, doctorii spuneau că intrase în moarte cerebrală. Nu-şi revenise niciodată. Allah, în înţelepciunea Lui infinită, alesese ca de data asta să nu facă nici un miracol. Cele şase zile le simţiseră, într-un fel, ca pe un rămas-bun ceva mai lung.

În ziua a şaptea, fuseseră de acord să-l deconecteze de la aparate.

Khalifa insistase să facă el asta era un gest prea personal, prea intim ca să i-l cedeze unui străin. Îl sărutaseră pe Ali, îl ţinuseră în braţe şi îi spuseseră iar şi iar cât de mult îl iubeau, câtă bucurie le adusese. Apoi, ţinându-l fiecare de câte o mână, plângând în hohote, îşi luaseră un ultim adio şi Khalifa oprise aparatele.

Cu paisprezece ani înainte, Khalifa îşi văzuse băiatul venind pe lume – acasă, în dormitorul apartamentului care urma să fie demolat într-o lună, pentru ca turiştii să aibă ceva interesant de fotografiat.

Acum îl vedea părăsind-o: o viaţă atât de frumoasă, atât de scumpă, de neînlocuit, lăsând treptat locul unei linii orizontale pe ecranul monitorului cardiac.

O asemenea agonie era imposibil de descris. Era dincolo de orice tristeţe pe care şi-ar fi imaginat-o vreodată.

Zenab nu îşi revenise niciodată. Abia dacă mai scosese vreun

cuvânt de atunci. Îşi petrecea zilele uitându-se la albumele cu fotografii, privind DVD-ul cu Mary Poppins al lui Ali şi curăţând camera pe care i-o făcuseră în noul apartament. Chiar şi acum, după nouă luni, încă se mai trezea în fiecare dimineaţă cu acelaşi strigăt sfâşietor:

— Îmi vreau băiatul înapoi!

Khalifa îşi luase un concediu prelungit ca să o îngrijească în momentele cele mai grele şi, de asemenea, ca să fie alături de Batah şi Yusuf, care fuseseră amândoi devastaţi de pierderea fratelui mai mare (cu rezistenţa caracteristică vârstei lor, trecuseră repede peste marea pierdere a familiei şi vieţile lor mergeau înainte). Într-un gest neobişnuit de generos, Hassani nu doar că le oferise noul apartament, dar insistase ca tatăl celui dispărut, Khalifa, subalternul său, să-şi primească întreg salariul pe timpul concediului, ceea ce făcuse situaţia puţin mai suportabilă, din punct de vedere financiar cel puţin. Khalifa nu era sigur încă dacă să fie recunoscător pentru gest sau să-l urască fiindcă ajunsese atât de rău, încât până şi unui nemernic ca Hassani să-i pară rău pentru el.

În zilele care urmaseră tragediei – zile goale, cenuşii, în care încă nu le venea să creadă ce se întâmplase şi când totul părea a fi doar un vis urât din care nu se puteau trezi – nu se gândea decât la momentele în care îşi certase fiul mai mare; momentele în care nu fusese un tată aşa de bun pe cât voia erau prea multe ca să le numere.

Zilele se transformară în săptămâni, iar săptămânile în luni şi, încet-încet, amintirile mai fericite apărură şi ele. Zilele în care jucau fotbal la o poartă improvizată. Concediile în familie la mare, la Hurghada. Ziua în care el şi Ali primiseră în dar un tur privat al mormintelor închise din Valea Regilor, oferit de prietenul lui egiptolog Ginger. Vizitele la McDonald's-ul din Luxor, care, dacă era să fie sincer cu el însuşi, îi aduseseră mai multă bucurie băiatului decât toate monumentele din Egipt laolaltă. Atâtea amintiri fericite. Amintiri pe care le va păstra mereu în sufletul său.

Cu toate acestea, nimic nu putea să-l facă pe Khalifa să nu se mai simtă vinovat pentru ultimele cuvinte pe care i le spusese fiului său, când îl certase că nu îşi făcuse temele.

Nici să-i scoată din minte imaginea care îl bântuia zi şi noapte: fiul său zbătându-se sub apele Nilului – singur, înfricoşat, pe moarte.

Şi nici să-l aducă înapoi pe Ali. Deşi erau atât de puternice, amintirile nu puteau trezi oamenii din morţi.

Îl îngropaseră într-un mormânt micuţ pe o colină din preajma Nilului, nu departe de locul de unde el şi prietenii lui plecaseră în noaptea expediţiei. Era un loc minunat, cu copaci înfloriţi, tufe de hibiscus şi o privelişte largă spre Masivul Theban şi deşertul de dincolo. Khalifa spera că, din locul pe care i-l aleseseră pentru odihna lui de veci, fiul său putea să vadă ce e în jur şi să-şi ducă mai departe aventura, în vis.

Accidentul nu fusese investigat oficial niciodată, iar căpitanul şi proprietarii barjei nu fuseseră niciodată traşi la răspundere. Nu erau genul de oameni cu care să te poţi măsura, fiind vorba de una din cele mai mari companii de transport din Egipt. Unele lucruri nu se schimbau nici măcar cu o revoluţie.

IERUSALIM

— Dumnezeule, Khalifa, îmi pare atât de rău!

Ben-Roi traversă strada şi se aşeză pe o bancă, aplecându-se în faţă.

— Îmi pare teribil de rău, repetă. Pentru pierdere şi pentru că ţi-am vorbit atât despre… ştii tu, despre Sarah şi copil…

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, prietene. Eu ar trebui să îmi cer scuze. Pentru că ţi-am… cum se spune… ţi-am umbrit o veste atât de bună. Mă bucur pentru tine. Chiar mă bucur.

Ben-Roi îşi privi pantofii de sport, încercând să se gândească la ceva potrivit de spus. Se simţea cel mai mare rahat din lume că nu îşi dăduse seama ce era de fapt cu Khalifa. Nu se descurca în situaţii ca asta. Întotdeauna o dădea în bară cu ceva. Până la urmă îşi ceru scuze a treia oară şi întrebă dacă poate ajuta cu ceva.

— Eşti foarte amabil, dar nu, suntem OK.

— Vrei să mă urc în avion şi să vin acolo?

— Mulţumesc, dar nu e nevoie.

Ben-Roi se lăsă pe o parte şi îşi sprijini cotul pe braţul băncii. Îşi amintea de pierderea pe care o suferise şi el când logodnica lui, Galia, fusese ucisă în acel atentat cu bombă în urmă cu cinci ani. Bunăvoinţa şi compătimirea şi condoleanţele primite de la ceilalţi îl făcuseră să se simtă chiar mai rău atunci, îl făcuseră să conştientizeze cu atât mai mult ce tragedie îngrozitoare i se întâmplase. Ştia din experienţă că absolut nimic – scrisori, vorbe, rugăciuni, flori – nu putea să aline durerea din acele momente. Erai tu şi durerea ta, atât; nu rămânea decât să treci singur peste. Doliul era, până la urmă, o experienţă profund solitară.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, rosti Ben-Roi pe un ton neconvingător.

— Îţi mulţumesc. Eşti un prieten bun.

Din nou tăcere. Nu la fel de stânjenitoare ca înainte, ci tăcerea dintre doi oameni care se cunoşteau suficient de bine, încât nu era nevoie de vorbe de umplutură dacă nu aveau ce să-şi spună. Un bătrân *Haredi* trecu pe lângă Ben-Roi cu paşi târşiţi, zgomotul bastonului auzindu-se de departe; o clipă mai târziu se auzi un şuierat gros şi unul dintre noile tramvaie din Ierusalim apăru ceva mai departe pe strada Jaffa, venind spre el. Caroseria

modernă de metal şi sticlă arăta oarecum nelalocul ei printre clădirile prost întreţinute, din perioada mandatului britanic. Vechi şi nou, trecut şi prezent, antic şi modern – în Ierusalim, toate se îmbinau fără putinţă de separare. Literalmente.

— Voiai să mă întrebi ceva, zise Khalifa.

— Pardon?

— Ceva legat de o investigaţie la care lucrezi.

— Ah, da. Sigur.

Ben-Roi uitase complet de ce îşi sunase prietenul. După ceea ce tocmai auzise, ce avea de spus i se părea complet irelevant. Era chiar nepoliticos din partea lui să-i ceară ajutorul egipteanului, care avea şi el destule pe cap. Putea să recurgă totuşi la mijloacele oficiale, să paseze problema altcuiva. Lucrurile ar fi mers mai încet, dar asta nu era o problemă chiar aşa mare. Până şi el îşi dădea seama că uneori trebuia să o lase mai moale (păcat că nu realizase asta când încă era împreună cu Sarah).

— Las-o baltă, spuse.

— Haide, Ben-Roi.

— Nu, serios, las-o baltă. Nu era nimic important. Doar un pretext ca să te sun.

— Sigur?

— Sigur.

O nouă pauză. Şuieratul tramvaiului se auzea din ce în ce mai tare, venea pe şine în direcţia lui Ben-Roi. Apoi, Khalifa zise că trebuia să închidă.

— Nu-mi place să o las singură pe Zenab prea mult, spuse.

— Nici o problemă, înţeleg. Transmite-i toate cele bune din partea mea, te rog. Şi îmi pare atât de rău de Ali.

— Mulţumesc, prietene.

— Data viitoare ar trebui să nu mai aşteptăm aşa de mult până să luăm legătura.

— Categoric. Khalifa ezită puţin, apoi adăugă: Mă bucur să-ţi aud vocea, jidan arogant şi ticălos ce eşti.

Ben-Roi zâmbi.

— Şi ţie, musulman ştii-tu-de-care.

Cu promisiunea că o să păstreze legătura, îşi luară la revedere şi Ben-Roi începu să coboare telefonul, gata să închidă. Dar brusc îl ridică la ureche din nou:

— Khalifa!

În urmă cu patru ani, când era încă în doliu după Galia, în

zilele lui cele mai negre, Khalifa îi ceruse ajutorul cu investigaţia în cazul Hannah Schlegel, iar activitatea profesională îi dăduse noi forţe şi îl motivase să pornească pe drumul lung şi anevoios al vindecării. Situaţia era diferită, bineînţeles, dar poate era totuşi momentul să-i întoarcă favoarea. Nu era convins că rugămintea lui avea să-l ajute prea mult – să pierzi un copil, Doamne, cât de cruntă să fie suferinţa? – dar măcar Khalifa avea să fie preocupat de altceva o vreme. Nu se putea gândi la nici un alt mod de a-şi ajuta prietenul de la distanţă.

Mă poţi ajuta cu ceva totuşi, zise.

— Bineînţeles. Orice.

Barren, Nemesis, ruta care trecea prin Sinai, zborul lui Kleinberg spre Alexandria – toate celelalte indicii legate de Egipt puteau fi investigate cu uşurinţă. Unul singur i se potrivea lui Khalifa ca o mânuşă.

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Samuel Pinsker? întrebă.

Khalifa nu auzise.

— Un inginer minier din Marea Britanie care a dispărut din Luxor la începutul secolului douăzeci. I-au descoperit cadavrul într-un mormânt vechi, în 1972.

— Sunt intrigat.

— Şi eu. Pare să aibă legătură cu o crimă pe care o investighez momentan, deşi nu ştiu încă de ce sau cum. Credeam că tu, fiind în Luxor…

— Pot să fac câteva cercetări.

— Dacă ai prea multe pe cap…

— Nu, nu, te ajut cu toată plăcerea. Îmi poţi trimite câteva detalii?

— O să ţi le trimit pe mail mâine-dimineaţă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi pierde prea mult timp cu asta, doar destul cât să…

— Cât să-ţi rezolv cazul?

Ben-Roi chicoti:

— Exact.

Câteva clipe nu mai spuse nimic. Îşi întoarse privirea spre Oraşul Vechi, cu zidurile enorme din cărămizi masive, portocalii în lumina stâlpilor de iluminat din faţă. Apoi, simţind un val de afecţiune pentru vechiul său prieten, spuse brusc:

— Ce zici de asta, ei, Khalifa? Tu şi eu lucrând iarăşi împreună. Echipa de top. Exact ca pe vremuri!

Răspunsul egipteanului veni cu ceva mai puţin entuziasm.

— Nimic nu va mai fi ca pe vremuri, prietene. Vremurile vechi s-au dus pentru totdeauna. Te sun imediat cum aflu ceva. Apoi închise.

PARTEA II

CINCI ZILE MAI TÂRZIU

Dacă rezolvi micile probleme, cele mari se vor rezolva singure.

Asta m-au învăţat părinţii mei. Şi azi trăiesc după aceeaşi regulă. Îmi văd de treabă – treburi mici, de zi cu zi – şi las problemele legate de ce s-a întâmplat în catedrală să dispară de la sine. Se pare că totul e în regulă. Nu a sunat nimeni, nu am avut nici o vizită neanunţată, nimeni din afară nu ne-a deranjat în vreun fel. Începe să se aşeze praful peste toată povestea. Nu-mi place praful, dar de data asta fac o excepţie.

Părinţii mei m-au influenţat foarte mult. Încă mă mai influenţează, fiecare în felul lui, spre bine şi spre rău. De multe ori le aud vocile. Le simt şi mirosul. Întotdeauna am avut un simţ ascuţit al mirosului, iar mirosul părinţilor mei îl ţin minte orice s-ar întâmpla. Din cauza asta m-am culcat lângă femeia grasă în catedrală, sub masă, după ce am dus-o acolo. Nu fac asta de obicei, dar atunci mi-am stins lanterna de buzunar şi m-am cuibărit lângă ea în întuneric, ţinând-o de mână, cu faţa lipită de a ei, mirosindu-i părul cu parfum de migdale. Era aproape ca şi când mama se întorsese şi era din nou cu mine. Mă simţeam în siguranţă. Deşi responsabilitatea familiei stă în întregime pe umerii mei de mulţi ani, încă mai am nevoie de sentimentul acela de siguranţă din când în când. Acum parcă am nevoie de el mai mult ca niciodată, având în vedere ce decizie mi se cere să iau. E o decizie importantă – mult mai importantă decât cea pe care am luat-o în catedrală, când am acţionat mai devreme decât îmi plănuisem. E o decizie de care depinde întreg viitorul familiei.

Dacă hotărăsc ce trebuie, viitorul e ca şi asigurat. Dacă nu…

Într-un fel, am decis deja. Dar încă mă supără ce am hotărât. Mă întreb ce ar fi făcut părinţii în locul meu. Pentru ei, familia era mai importantă decât orice. La fel şi pentru mine, dar chiar şi aşa – să fac o mişcare în interiorul cercului – e de neconceput. Datoria aduce asemenea dileme. Nu trebuie să fac doar ce mi se spune. Trebuie să aleg pe cine las să îmi spună ce să fac. Şi de ce.

Tradiţia nu m-a pregătit pentru o asemenea provocare. Nu există nici un precedent care să mă liniştească. Îmi chem predecesorii, dar nu răspunde nimeni. Sunt singur. Ştiu ce trebuie să fac, pentru binele familiei, dar încă mă supără.

Deşi sunt sigur de un lucru cel puţin: când şi dacă fac mişcarea, nu o să mai folosesc firul pentru strangulat. De data asta e nevoie de chiar mai multă discreţie ca înainte.

Acum trebuie să plec. Am lucruri de care să mă ocup. Probleme mici, de rutină. Sper ca restul să se rezolve singure.

DEŞERTUL NEGEV, ISRAEL

Alergătorul se mişca rapid, traversând deşertul luminat de razele lunii cu agilitatea unei pantere. Din când în când se oprea şi cerceta pantele bolovănoase, ascultând. Apoi alerga mai departe, îndreptându-se spre dealul abrupt, cu creastă plată, care domina peisajul. La baza dealului se opri ceva mai mult, trăgându-şi sufletul, apoi se căţără rapid până în vârf. Singurul semn că se afla acolo şi urca era sunetul surd de pietriş dislocat pe care îl făceau pantofii lui de sport. Odată ajuns în vârf, scoase un pistol Glock 17 din rucsac şi îl îndreptă spre celălalt capăt al platoului, ţinându-l drept în faţă şi privind în stânga şi în dreapta.

Panta era foarte abruptă aici, coborând într-o serie de trepte late de piatră până la firul asfaltat al Drumului 40 din vale. Ţinta lui stătea pe nivelul cel mai de sus, cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi. În urechi avea o pereche de căşti ale unui iPod. Bărbatul o privi o clipă: creştetul ei era la doar câţiva centimetri de vârfurile încălţărilor lui. Apoi zâmbi, se aplecă şi luă un pumn de pietriş în mâna liberă. Ţinti cu pistolul şi întinse cealaltă mână, gata să înceapă să i-l cearnă în păr.

Femeia se mişcă atât de repede că mintea lui nici nu avu timp să-şi dea seama că ea nu mai era acolo. Doar cu o clipă mai devreme stătuse pe stâncă, dedesubt. Apoi sărise în picioare şi se întorsese, scoţându-şi în acelaşi timp căştile din urechi. Încercă să se tragă în spate, să se dea la o parte, dar o mână de-a ei îi înconjura deja talia ca o menghină. Cu cealaltă mână îl apucă de bluză şi îl trase în faţă, peste marginea platoului. Preţ de o clipă care îi păru ireală se simţi tras prin aer ca un acrobat de circ – apoi îl trânti pe spate, suficient de tare cât să îi taie respiraţia, dar nu atât de tare încât să îl rănească. Un picior îi ţintui încheietura dreaptă la pământ şi un alt Glock se materializă de nicăieri la nici trei centimetri de nasul lui. Din căştile care atârnau se auzea o melodie înfundată – Pink Floyd – *Breathe.*

— Ce vrei?

Bărbatul avu nevoie de câteva clipe până să reuşească să facă ce îi spunea melodia. Când reuşi să tragă suficient aer în plămâni cât să vorbească, vocea îi era răguşită şi guturală:

— Credeam că te-am prins de data asta.

— N-ai reuşit.

— Am observat.

Preţ de o clipă, bărbatul rămase întins pe spate şi o privi: avea chipul palid, cu ochi arzători şi zâmbea. Apoi îşi ridică mâna liberă, o atinse pe obraz şi o prinse de după gât. După câteva secunde în care îngăduise gestul, femeia îi îndepărtă cu blândeţe mâna şi se trase în spate.

— Tot nu renunţi, Gidi?

— Tot nu cedezi, Dinah?

— Nu în seara asta, dragul meu.

Gidi râse.

— Doamne, cât de sexy arăţi. Îmi provoci o erecţie lungă de-aici până la Haifa.

Dinah scoase un ţâţâit exasperat. Gideon se dădea la ea de fiecare dată, fără greş, de când se cunoscuseră în urmă cu patru ani. Întotdeauna încerca să o prindă pe picior greşit când ieşea aici ca să ia aer şi să-şi lase gândurile să zboare. Nu avea gânduri rele, aşa că nici ea nu se supăra pentru asta. Gidi era un om bun. Cel mai bun. Dar lui Dinah nu-i plăceau oamenii ca el.

Stinse iPod-ul şi îl lăsă să cadă în rucsacul ei. Făcu la fel şi cu pistolul. Gidi se ridică în capul oaselor, frecându-şi încheietura.

— Cum de ţi-ai dat seama că eram aici?

— Ţi-am mirosit aftershave-ul.

Gidi mormăi:

— M-ai bătut pentru că miros frumos.

Dinah îşi puse rucsacul şi îi întinse o mână. Gidi acceptă şi se lăsă ridicat în picioare.

— Ne întrecem pe drumul de întoarcere? întrebă Dinah.

— O să mai rămân aici o vreme, să fumez, să mă uit la stele, să-mi revin după refuzul tău… E o noapte frumoasă.

Încă o ţinea de mână.

— Rămâi cu mine, Dinah. Nu-ţi fac nimic, dar stai cu mine. Chestia cu catedrala… cel puţin lasă-mă să te ţin în braţe.

Dinah rămase pe loc, cu faţa spre el şi nu încercă să se elibereze. Lumina lunii părea să-i amplifice fineţea trăsăturilor, obrajii delicaţi, ochii mari şi trişti. Trecură câteva momente, apoi Dinah îi strânse mâna, se aplecă înainte şi îl sărută pe obraz:

— Ne vedem înapoi în bază.

Cu asta dispăru, sărind din piatră în piatră spre şoseaua de dedesubt.

— De-aici până la Haifa! strigă după ea.

— Pune o pungă cu gheaţă peste ea! îi strigă Dinah drept

răspuns.

Imediat ce ajunse pe teren plat, Dinah ocoli baza dealului până găsi Drumul 40 care se îndepărta de şosea şi intra în deşert. Singurele sunete care se auzeau erau paşii ei şi urletul melancolic al unei hiene din depărtare. Drumul mergea drept câteva sute de metri, mărginit de bolovani şi din când în când de câte un cactus veştejit, apoi intra într-o vale îngustă şi cotea brusc la dreapta. La nici doi kilometri mai departe, strălucind în lumina lunii, erau mai multe clădiri îngrămădite una în alta: pereţi văruiţi în alb, acoperişuri boltite; ca o grămadă de cuburi de zahăr. Dinah grăbi pasul.

Erau aici de trei ani. La început, toţi patru lucraseră din apartamentul ei din Tel-Aviv, dar erau prea mulţi ochi indiscreţi acolo, prea multe ocazii ca mişcările lor să atragă atenţia cui nu trebuia – mai ales după ce misiunile lor deveniseră mai riscante, cu consecinţe mai profunde. Se mutaseră într-o vilă dărăpănată de la marginea oraşului Be’er Sheva, iar apoi, pentru şi mai multă discreţie, aici.

În anii 1960, locul fusese un *moshav* prosper, dar izolat, până să fie abandonat în urmă cu ceva ani. Clădirile fuseseră năpădite de scorpioni şi salamandre, iar grădinile de legume dispăruseră sub praf şi buruieni. Grupul ei închinase întreg complexul, renovaseră clădirile, instalaseră panouri solare pentru electricitate şi un sistem satelit pentru telefonie şi internet. Nu aveau să rămână aici la nesfârşit. Regula numărul unu în afacerea asta: nu-ţi întinde rădăcini, fii gata să dispari la cel mai mic semn că ceva nu e în regulă. Deocamdată însă, era exact ceea ce le trebuia.

Dinah plătise pentru toată lucrarea. Întotdeauna plătea pentru tot. Nu le spunea de unde avea bani, iar ceilalţi nu întrebau. Regula a doua: fără întrebări inutile. Erau apropiaţi, ca o familie, dar existau totuşi anumite lucruri pe care nu voia să le împărtăşească celorlalţi. Nici măcar nu îi cunoşteau numele real şi nici nu avea de gând să li-l spună vreodată. Trecutul era trecut.

Ajunse la prima clădire în mai puţin de opt minute, alergând ultimii patru sute de metri. Luminile din camera lui Tamar erau stinse; probabil se culcase mai devreme. După umbrele cenuşii de la fereastra camerei cu calculatoare, Dinah putea ghici că avea să-l găsească pe Faz în faţa monitoarelor, ca întotdeauna, cutreierând prin zonele obscure ale spaţiului cibernetic. Faz era

oaia neagră – jumătate arab, jumătate evreu, morocănos, introvertit. Era însă un geniu informatic, unul dintre cei mai buni hackeri din lume, aşa că nu conta dacă nu vorbea mai deloc. Toţi serveau cauza în felul lor. Putea să spargă un sistem, să planteze un virus şi să tragă cu pistolul. Asta conta şi nimic mai mult. Nici unul dintre ei nu făcea ceva de dragul conversaţiei.

Dinah se sprijini de un perete lângă o maşină de teren şi îşi întinse gleznele, respirând adânc, apoi merse spre camera cu calculatoare şi îşi băgă capul pe uşă. Faz stătea cu spatele la ea şi cu ochii lipiţi de monitor. Capul îi era înconjurat de fum de ţigară, ca un nimb.

— Ai găsit ceva?

Faz întinse o mână în lateral, cu degetul mare aţintit spre podea, ca un împărat roman care cerea execuţia gladiatorului care pierduse în arenă. La fel ca de fiecare dată în ultimele şase zile, de când aflaseră de crimă de la ştiri şi Faz intrase în reţeaua poliţiei israeliene ca să vadă cum mergea investigaţia. Idioţii de-acolo nu reuşiseră nici până acum să găsească ucigaşul. Cine ştie cu ce altceva îşi pierdeau vremea.

— Barren?

Acelaşi gest.

— Eşti sigur?

— Da.

Faz n-avea de gând să spună mai multe. Dinah îi zise să caute în continuare, apoi ieşi şi traversă complexul până la camera ei. Se dezbrăcă şi intră la duş, unde trase perdeaua, răsuci robinetul şi păşi direct sub jetul de apă, iară să aştepte să se încălzească. Îşi dădu capul pe spate, lăsând apa să-i curgă pe faţă şi pe sâni. Trecu un minut. Apoi se încordă şi se întoarse brusc: văzuse o siluetă în spatele perdelei de plastic de la duş. Îşi ridică braţele cu pumnii strânşi ca să se apere, dar îi coborî când auzi vocea lui Tamar:

— Eu sunt. Ai lăsat uşa deschisă.

Dinah trase perdeaua, fără să-şi ascundă trupul gol. Tamar stătea de partea cealaltă: slăbuţă, cu pielea bronzată şi părul tuns scurt. Purta un tricou alb, larg, care îi ajungea până deasupra genunchilor.

— Eşti OK? întrebă blând Tamar.

Dinah încuviinţă din cap.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Sunt bine.
— Sigur?
— Sigur.
Se priviră una pe alta. Apa de la duş curgea în continuare, mângâind-o pe Dinah pe cap şi pe spate şi căzând pe podeaua acoperită cu gresie. Apoi, zâmbind, Dinah se dădu un pas mai încolo. Tamar îşi ridică tricoul şi şi-l scoase, dând la iveală o pereche de sâni mici şi fermi şi un smoc de păr pubian negru. Intră sub duş şi cele două femei se îmbrăţişară.
— O să-i prindem, Dinah. Îţi promit. O să-i prindem.
Dinah nu răspunse. Aranjă perdeaua cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi mângâie părul lui Tamar şi o trase aproape. Nici una dintre ele nu observă camera ascunsă în gura de aerisire de deasupra duşului. N-ar fi observat-o nici dacă s-ar fi uitat direct la ea. Era ascunsă prea bine, la fel ca toate celelalte camere de filmat. Cu toţii erau sub observaţie şi nimeni nu-şi dădea seama.

ÎNTRE LUXOR ŞI QENA, EGIPT

Yusuf Khalifa trăgea din ţigara Cleopatra şi privea pe geam în timp ce trenul înainta greoi spre nord. De o parte şi de cealaltă se vedeau sate cu clădiri din cărămizi de noroi, câmpuri de trestie de zahăr şi porumb şi într-un loc dugheana unui măcelar, expunând un mănunchi macabru de capete şi măruntaie de oaie. La un moment dat, trenul se opri brusc şi Khalifa se trezi privind un grup de băieţi care se jucau pe o plută improvizată în mijlocul unui canal de irigaţie. Trupul i se încordă şi se luptă cu pornirea năvalnică de a scoate capul pe geam şi a le striga să iasă din apă. Era o bătălie pe care o trăia iar şi iar, de fiecare dată când ceva îi amintea de cele întâmplate. Respiră uşurat când trenul porni din nou şi peisajul se schimbă. Termină ţigara şi stinse mucul cu călcâiul, având grijă să nu-l deranjeze pe bătrânul care îşi făcea rugăciunea de prânz pe podeaua din faţa lui.

La ferma lui Attia nu se mai întâmplase nimic. Încă aştepta rezultatele testelor de laborator pe care i le promisese prietenul său, Omar, dar începea din ce în ce mai mult să creadă că Hassani avea dreptate, că de fapt nu era nimic suspect la mijloc. Se interesase şi de dispariţia pietrelor *talatat* din Karnak şi investigase un zvon conform căruia un grup de traficanţi de narcotice lucrau în *souk*-ul din Luxor, care se dovedise până la urmă doar atât – un zvon. În rest nu avusese nimic de făcut. Comandantul şi aproape toată secţia se ocupau cu obstinaţie de muzeul din Valea Regilor şi de nimic altceva, aşa că avusese destul timp să dea curs rugăminţii lui Ben-Roi fără să atragă atenţia nimănui.

Găsise deja ceva interesant.

Ben-Roi îi trimisese un rezumat al investigaţiei, inclusiv o posibilă legătură între crimă şi o companie care se numea Barren Corporation. Aceeaşi Barren Corporation sponsorizase construcţia muzeului din Valea Regilor, ceea ce era o coincidenţă foarte curioasă.

Numele lui Samuel Pinsker îi era complet necunoscut. Ben-Roi îi dăduse mai multe adrese de web despre el, dar nici o sursă nu oferea prea multe detalii. Pinsker fusese un arheolog britanic, lucrase pe şantierul din Necropola Thebană, dispăruse în 1931 şi suferise de un fel de boală care îl desfigurase. Nici măcar

descoperirea surprinzătoare a cadavrului său în 1972, pe fundul unui puţ care ducea la un mormânt abandonat undeva în masivul de vest, nu părea să fi atras atenţia prea mult. Majoritatea informaţiilor păreau să fie speculaţii de prost-gust legate de ultimele zile ale lui Pinsker şi de moartea lentă şi sinistră de care avusese parte. Trăise şi lucrase în Egipt, apoi murise pe dealurile de deasupra Văii Regilor – în afară de asta, Khalifa nu reuşise să găsească nici o altă legătură cu investigaţia la care lucra Ben-Roi.

Dosarele poliţiei egiptene se dovediseră mult mai cuprinzătoare şi, de asemenea, mult mai interesante.

În primul rând, era surprinzător că încă mai existau dosare din perioadele respective. Toată povestea se întâmplase cu mult timp în urmă – cu foarte mult timp în urmă, în cazul dispariţiei lui Pinsker, iar Khalifa se aşteptase ca toate rapoartele legate de investigaţie să fi dispărut între timp. Din fericire, obsesia poliţiei egiptene nu doar să genereze hârţogărie, ci să o şi adune claie peste grămadă (care de regulă îl irita pe Khalifa) se dovedise în sfârşit de ajutor. Îi luase ceva timp să se orienteze printre documente, dar până la urmă găsise ceea ce căuta cu două zile în urmă. Două seturi de documente: unul despre descoperirea cadavrului lui Pinsker, celălalt despre dispariţia lui, legate cu elastic într-un singur teanc şi ascunse pe un raft dintr-un depozit al guvernului, în Esna.

Khalifa ridică punga pe care o ţinea la picioare, mişcându-se cu grijă ca să nu-l deranjeze pe bătrânul care se ruga pe podea şi scoase documentele. Teancul din 1972 era de departe mai voluminos decât celălalt. Mai mult de jumătate erau fotografii alb-negru: mormântul (un puţ adânc cu o cameră mortuară săpată direct în piatră), cadavrul mumificat al lui Pinsker aşa cum fusese găsit, mumia de pe piatra funerară. În afară de asta, mai erau raportul unui patolog, un raport al unui detectiv şi un comentariu al unui anume doctor Geoffrey Reeves, expert în arhitectura mormintelor tebane, care analiza dimensiunile şi modul în care fusese cioplită piatra funerară şi reuşise să tragă concluzia că data din timpul Noului Regat, aproape sigur din perioada celei de-a XVIII-a Dinastii. Ultimul document din set, ascuns sub toate celelalte, era o scrisoare de la o anume doamnă Yahudiya Aslani din Comitetul Evreiesc pentru întrajutorare din Egipt, care spunea că organizaţia era de acord să se ocupe de înmormântarea lui Pinsker în cimitirul Bassatine

din Cairo, din moment ce bărbatul nu avea nici o rudă în viaţă. „Deşi, din nefericire, datorită constrângerilor financiare nu îi putem asigura şi o piatră funerară.”

Documentele din 1931 erau adevărate piese de arhivă, îngălbenite de vreme, dar ceva mai zgârcite în informaţii. Cu toate acestea şi ele îi atraseră imediat atenţia lui Khalifa.

Setul conţinea declaraţii de la mai multe persoane care îl cunoscuseră pe Pinsker sau lucraseră cu el, dintre care cea mai lungă şi mai detaliată îi aparţinea unei femei pe nume Ommsaid Gumsan, proprietara camerei pe care Pinsker o închiriase în Kom Lolah.

Se părea că britanicul tocmai în noaptea în care dispăruse se întorsese în Luxor, după o absenţă de aproape trei luni. Făcea asta de multe ori, explicase femeia – dispărea săptămâni întregi, doar ca să reapară din senin. Din cauza asta, femeia îşi făcuse un obicei din a-i cere chiria în avans. În noaptea cu pricina auzise motorul motocicletei pe aleea din spatele casei undeva spre dimineaţă. Pinsker nu intrase în clădire, iar în dimineaţa următoare nu se vedea pe nicăieri, deşi motocicleta lui era încă acolo, cu coşurile din spate pe jumătate date jos. Femeia era obişnuită cu plecările din scurt ale britanicului; în mod obişnuit nu şi-ar fi făcut griji, dar în acea dimineaţă, deşi nu-şi putea explica de ce, avusese un presentiment că ceva rău se întâmplase. Vorbise cu fratele ei, care luase la rândul lui legătura cu poliţia. Declaraţia se termina aici.

Celelalte declaraţii erau mai scurte şi mai puţin detaliate, deşi un bărbat – Mohammed el-Badri din Shaykh Abd al-Qurna – susţinea că îl văzuse pe Pinsker îndreptându-se spre dealuri şi bând dintr-o sticlă, beat mort fiind, după toate aparenţele. Mai erau: o fotografie a motocicletei britanicului, o copie a unui afiş care ruga pe oricine are informaţii să contacteze poliţia sau căpetenia satului şi o telegramă de la înaltul Comisar Britanic Sir Percy Loraine, care cerea stăruitor autorităţilor să facă tot posibilul pentru a-l găsi pe dl. Pinsker.

Toate informaţiile erau interesante, dar documentul care făcuse să-i crească pulsul lui Khalifa era cel ascuns între două coperte aflate sub celelalte: o scrisoare scrisă de mână, de două pagini, de la unul dintre colegii arheologi ai lui Pinsker. Scrisoarea conţinea şi un portret al celui dispărut – o imagine simplă, dar convingătoare, a unui bărbat într-o haină de piele, cu faţa acoperită de un soi de mască, semnată de cineva care, spre

deosebire de Pinsker, îi era extrem de familiar lui Khalifa: Howard Carter.

Khalifa deschise copertele şi scoase cu grijă scrisoarea, apoi o citi pentru a zecea oară, dându-se mai într-o parte ca să-i facă loc bătrânului care îşi terminase rugăciunea şi venise să se aşeze pe banchetă.

Elwat el-Diban
Luxor
14 septembrie 1931

Domnule căpitan Suleiman,

În legătură cu întrebările dvs. referitoare la dl. Samuel Pinsker, următoarele amintiri ale mele ar putea să vă fie de folos.

În noaptea dispariţiei dlui Pinsker, 12 septembrie, mă culcasem devreme după ce luasem cina cu domnii Newberry, Lucas, Callender şi Burton.

La puţin timp, am fost trezit de zgomotul unei motociclete apropiindu-se dinspre Dra Abu el-Naga. Apoi am auzit o bătaie în uşa de la intrare şi vocea dlui Pinsker.

Părea să fie beat şi striga ceva. Era incoerent. Am înţeles ceva vorbărie de genul: „Am găsit, Carter!” şi „Kilometri întregi!” A continuat să facă zgomot preţ de câteva minute, după care i-am spus să plece şi a plecat. Nu am vorbit faţă în faţă.

Îl cunosc pe dl. Pinsker de trei ani. Anul trecut am lucrat o vreme împreună cu dânsul şi cu dl. Callender la reconsolidarea intrării în mormântul lui Tutankhamon.

Cred că dl. Pinsker a mai lucrat cu dl. Winlock la Deir el-Bahri şi cu *monsieur* Chevrier la Karnak.

Deşi nu am apreciat să fiu trezit într-un asemenea fel, nu îi port pică d-lui Pinsker şi sper să fie găsit teafăr şi cât mai repede.

Dacă vă mai pot fi de ajutor etc.

Al dumneavoastră,
Howard Carter

— *Tazkara.*

Fără să ridice privirea, Khalifa îşi scoase insigna şi o deschise. Controlorul îi aruncă o privire, mormăi şi trecu mai departe. Khalifa citi mai departe, fără să-i pese de privirile suspicioase pe care insigna le atrăsese din partea celorlalţi pasageri.

O scrisoare originală a lui Howard Carter era ceva extrem de rar, mai ales una care să conţină şi un desen al renumitului arheolog. Referinţele la ceilalţi arheologi din acea vreme făceau conţinutul scrisorii şi mai interesant, oferind o privire de ansamblu asupra epocii de aur a explorărilor şi descoperirilor arheologice din Egipt. Când Khalifa îl contactase pe curatorul Muzeului Carter de pe malul de vest şi îi spusese ce găsise, bărbatul ajunsese la el într-un suflet, nerăbdător să vadă cu ochii lui minunea.

Dincolo de semnificaţia istorică a scrisorii însă, Khalifa era mult mai interesat de cuvintele pe care Pinsker le strigase în faţa casei lui Carter în noaptea în care dispăruse. „Am găsit, Carter. Kilometri întregi.” Ce însemna asta? Ce găsise?

La început, Khalifa se gândise că era vorba de mormântul în care Pinsker murise – o cameră mortuară nedescoperită din timpul celei de-a XVIII-a Dinastii, chiar şi una goală, era prilej suficient de a pune multe întrebări. Poate că Pinsker găsise puţul, fugise la casa lui Carter să se laude cu descoperirea, apoi se întorsese printre dealuri şi, beat fiind, căzuse înăuntru. Dar britanicul descrisese acel loc ca fiind lung de „kilometri întregi”, în timp ce mormântul nu avea decât o singură cameră, din câte se vedea din fotografiile poliţiei. Exagerase în beţia lui? Poate, deşi „kilometri întregi” părea o hiperbolă ciudată. Khalifa îl întrebase pe curatorul Muzeului Carter, dar bărbatul nu reuşise să îl ajute – nici măcar nu auzise de Samuel Pinsker. Vechiul său prieten şi mentor, profesorul Mohammed al-Habibi de la Muzeul din Cairo, auzise numele, dar nu îi putuse oferi mai multe detalii. Iar Carter murise în 1939, aşa că nu avea cum să mai dea vreo explicaţie.

„Am găsit, Carter. Kilometri întregi.“

Găsise oare ceva care să aibă legătură cu investigaţia lui Ben-Roi? Motivul pentru care jurnalista ucisă se interesase de Samuel Pinsker? Sau o altă pistă falsă, la fel ca şi în cazul puţurilor otrăvite ale copţilor? Nu ştia. Trebuia să mai vorbească şi cu alţi oameni. Începând cu Mary Dufresne, care ştia tot ce era de ştiut despre perioada respectivă.

Contactarea ei trebuia să mai aştepte însă. Deocamdată avea alte lucruri la care să se gândească. Mai privi puţin scrisoarea, apoi o aşeză cu grijă înapoi între coperte, închise şi legă dosarul din 1931 şi îl deschise pe cel din 1972.

Scrisoarea despre cimitirul Bassatine îi atrăsese evident

atenţia lui Khalifa. Dacă Pinsker fusese evreu, atunci exista cel puţin o legătură vagă cu Israelul. Dar nu asta îl deranja. Scoase teancul de fotografii şi trecu prin ele până ajunse la cea făcută la fundul puţului: un pătrat acoperit de praf din piatră cizelată, pe jumătate îngropat sub crengi şi rădăcini.

Crengi şi rădăcini care n-aveau ce să caute acolo.

Motiv pentru care se hotărî să se îndrepte spre Qena. Era firesc să purceadă într-acolo. Dacă cei implicaţi în 1931 muriseră cu toţii, cei din 1972 încă mai erau în viaţă. Inclusiv Ibrahim Sadeq, fostul şef al poliţiei din Luxor, care condusese investigaţia după ce găsiseră cadavrul mumificat al lui Samuel Pinsker. Sadeq putea să-i dea câteva răspunsuri.

Studie fotografia. Apoi, în timp ce trenul trecea pe lângă masa fumegândă a fabricii de hârtie din Qena, o puse înapoi în dosar şi se lăsă pe spate.

În cealaltă parte a vagonului, un vânzător ambulant se strecura printre pasageri, ţinând o tavă plină cu mici bucăţi de trestie de zahăr, strigându-şi apăsat marfa oferită spre vânzare. Un bărbat la costum îi făcu semn să se apropie, cumpără o bucată şi i-o dădu băiatului care stătea lângă el. Fiul său, ghici Khalifa după felul în care bărbatul luă copilul de după umeri şi îl trase aproape. Băiatul se lipi de tatăl lui şi ridică bucata de trestie, îmbiindu-şi tatăl să ia o îmbucătură. Nici unul, nici celălalt nu păreau să-şi dea seama cât de importante erau micile gesturi ca şi cel pe care tocmai îl făcuseră. Khalifa îi privi o clipă, apoi îşi întoarse privirea şi se şterse la ochi, luptându-se din nou cu amintirile.

ÎNTRE IERUSALIM ŞI TEL-AVIV, ISRAEL

Şi Ben-Roi era pe drum, dar cu maşina, îndreptându-se din nou spre vest pe Drumul 1, printre Dealurile Iudee spre câmpiile de coastă şi spre mare.

Fuseseră cinci zile extrem de frustrante.

Era pesimist să fi zis că investigaţia se împotmolise, dar nici nu înainta. Mai degrabă se târa. Iar acum, că presa aflase de toată povestea reticenţa lor de la început se dovedise a fi doar un răgaz de moment, calmul dinaintea furtunii, iar presiunea de a se găsi un vinovat crescuse enorm. Leah Shalev era chemată la raport de către comandantul Gal şi superintendentul-şef Baum de două ori pe zi, ceva deloc plăcut, mai ales că nu avea mai nimic de raportat în legătură cu cazul respectiv. Cu două zile în urmă, Baum întrecuse măsura când sugerase că Shalev nu era destul de bună ca să lucreze la un caz atât de important şi că poate ar fi mai bine să se ocupe personal de asta. Gal îi luase partea lui Leah Shalev, spre lauda lui, dar ţinuse să clarifice:

— Vreau să se întâmple ceva, Leah şi asta cât mai repede. Ai o săptămână la dispoziţie. Dacă nu ajungi nicăieri până atunci, va trebui să folosim şi alte piste de cercetare.

Urmare a impasului, atmosfera de la secţie era extrem de încărcată, cu atât mai mult cu cât se lucra şi la cealaltă crimă care avusese loc în Oraşul Vechi. Era vorba de studentul care fusese înjunghiat. În toţi cei nouă ani pe care îi petrecuse la secţie, Ben-Roi nu mai văzuse niciodată o atmosferă atât de tensionată la Kishle. Secţia era ca un boiler gata să explodeze. Se bucura sincer că reuşise să scape chiar şi pentru o zi din secţie.

Claxonă şi ieşi pe contrasens ca să depăşească un transport al Forţelor de apărare ale Israelului care căra două tancuri Merkava spre coastă. După ce îl depăşi, Ben-Roi reveni pe banda din mijloc şi o sună pe Sarah de pe hands-free – nu se simţise bine cu o noapte înainte şi voia să se asigure că totul e OK apoi sorbi din cafeaua călduţă pe care şi-o cumpărase de la staţia Paz, cu câţiva kilometri mai înainte. Pe Kol Ha-Derekh, melodia *She’s Dead* a celor de la Pulp fu urmată de un cântec al unei interprete

americane, Susan Tedeschi, intitulat *Lookingfor Answers.* La naiba, până şi radioul îi cerea să afle răspunsuri!

Investigaţia lor mergea încă pe trei piste separate. Uri Pincas se ocupa de ruşi şi de refugiaţii din Hebron şi primise în plus sarcina de a investiga toate celelalte ameninţări cu moartea pe care le primise Kleinberg de-a lungul anilor din cauza articolelor pe care le publicase. Amos Namir săpa în continuare printre armeni şi întreba în stânga şi în dreapta de fata Vosgi, care avea clar legătură cu partea armeană a problemei. Nici unul nu reuşise nimic încă. Nici unul nu reuşise nimic, punct.

Pe de altă parte, Ben-Roi încă încerca să descâlcească pistele şi contra-pistele oferite de activitatea mai recentă a lui Kleinberg. Trafic de carne vie, Egipt, Barren, Programul Nemesis – toate piesele erau încă pe tablă, deşi nu reuşea să-şi dea seama ce făcea fiecare, ce căutau acolo şi cum se legau unele de altele, dacă exista vreo legătură.

Dacă era să fie sincer cu sine însuşi, făcuse totuşi ceva progrese. Dov Zisky, care devenea tot mai indispensabil pe zi ce trecea, găsise două informaţii extrem de interesante.

Una avea de-a face cu călătoria pe care Kleinberg o plănuise în Egipt. Nu doar îşi rezervase un bilet spre Alexandria în noaptea în care fusese ucisă, ci se părea că îşi făcuse şi o rezervare la un hotel modest din Rosetta, un orăşel de coastă, situat la şaizeci de kilometri de Alexandria. Ben-Roi nu ştia încă ce voia Kleinberg să facă acolo, dar, orice ar fi fost, femeia nu se aşteptase să dureze mult. Rezervarea fusese făcută pentru o singură noapte, după care avea un bilet de întoarcere spre Tel-Aviv.

Cealaltă informaţie era despre omniprezenta Barren Corporation. Zisky făcuse şi mai multe săpături şi reuşise să descopere o legătură cu Armenia, deşi era una veche. În anii ’80, printr-o companie subsidiară numită YGE – Yerevan Gold Exploration – Barren deţinuse pachetul majoritar de acţiuni într-o mină deschisă din estul ţării, de la graniţa cu Azerbaidjanul. Barren renunţase la companie în 1991, în urma unor dispute de licenţă cu guvernul armean, dar legătura era interesantă şi putea să se dovedească importantă mai târziu.

Se mai întâmplaseră şi alte lucruri, inclusiv – din nou o informaţie găsită de Zisky, care aflase de pe internet – un nou atac al Programului Nemesis asupra Barren, de data asta o spargere a reţelei informatice a companiei.

Însă de departe cea mai promiţătoare pistă era cea pe care

Ben-Roi însuşi o descoperise. Era bucuros că făcuse şi el ceva, în fine, din moment ce Zisky se ocupase cu toată alergătura din ultimele câteva zile.

În timpul discuţiei cu Maya Hillel la adăpostul din Hofesh, femeia îi vorbise de un proxenet pe nume Genady Kremenko, un imigrant născut în Ucraina, care condusese împreună cu soţia şi cei doi fii una din cele mai mari reţele de prostituţie din Tel-Aviv, exploatând fete aduse din Egipt prin Sinai. Hillel îi spusese că Rivka Kleinberg se interesase în special de acea rută şi, din moment ce Kremenko deţinuse un monopol în adevăratul sens al cuvântului asupra rutei respective, Ben-Roi se hotărâse să aibă o discuţie cu el.

Kremenko fusese închis cu două luni în urmă şi se afla în arest preventiv în Abu Kabir, o închisoare situată la o stradă distanţă de Centrul naţional de medicină legală din sudul Tel-Avivului. Ben-Roi lucrase cu unitatea pentru prevenirea traficului de persoane din cadrul Departamentului pentru Crimă Organizată şi primise copii ale tuturor documentelor legate de Kremenko. Erau destul de multe. Fusese proxenetul a aproape o sută de fete, în mare parte venite din Europa de Est, deşi în ultimul timp se orientase din ce în ce mai mult spre orientale şi africane. Le punea să lucreze câte două sau trei, în apartamente împrăştiate prin tot oraşul erau şi câteva din Neve Sha'anan – şi le făcea reclamă pe internet şi pe fluturaşi lăsaţi în cutii poştale şi pe parbrizele maşinilor. Fetele erau urmărite zi şi noapte de o reţea de bodyguarzi, femei de serviciu şi proxeneţi mai mici. Numele lui inspira atâta teamă, încât, în pofida numărului mare şi al garanţiei că vor fi protejate, nici una dintre fete nu fusese de acord să depună mărturie împotriva lui Kremenko, motiv pentru care procurorul general hotărâse că, deşi probele indirecte erau multe, aveau şanse mai mari să îl condamne mai degrabă pe motiv de evaziune fiscală şi spălare de bani decât pentru trafic de persoane şi câştiguri dobândite prin metode imorale.

Documentele nu conţineau aproape nici o informaţie legată de ruta care trecea prin Sinai, de care Ben-Roi era cel mai interesat. Fetele erau recrutate în ţara de baştină, trimise în Egipt, aduse peste graniţă de beduini. Atâta lucru îi spusese şi Hillel. Părea că se împotmolise iarăşi. Apoi însă se ivise una dintre acele răsturnări norocoase de situaţie care puteau transforma o întreagă investigaţie. Ben-Roi avea un om de legătură în Abu Kabir, un gardian care fusese şi el la academia de poliţie înainte

să se transfere la închisoare. Gardienii ştiau întotdeauna ce se întâmplă în închisori şi, pentru orice eventualitate, Ben-Roi luase legătura cu el, îi explicase ce căuta şi îl întrebase dacă ştia ceva ce i-ar putea fi de folos. Iar gardianul spusese că da, ştia câte ceva.

Astfel află că în urmă cu optsprezece zile, Genady Kremenko avusese un vizitator. O femeie pe nume Rivka Kleinberg.

Ben-Roi se îndrepta într-acolo acum. Voia să vorbească cu Kremenko, zis Profesorul în rândul fetelor pe care le prostitua. Kremenko era închis în Abu Kabir. Ben-Roi aruncă o privire rapidă la grămada de pungi Toys R Us de pe scaunul din dreapta, depăşi încă un transport militar cu tancuri şi acceleră la peste 120 km/h. Nu avea decât o oră la dispoziţie cu Kremenko şi nu voia să întârzie.

QENA, EGIPT

Spre deosebire de Luxor, care se afla la şaizeci de kilometri spre sud, oraşul Qena – strâns de-a lungul unei meandre a fluviului, căreia îi dădea şi numele – făcuse prea puţine compromisuri de dragul turiştilor străini. Nu erau hoteluri lângă bazar, nici restaurante care să servească peşte cu cartofi prăjiţi şi mic dejunuri englezeşti. Toate firmele erau în arabă. Era un oraş care primea prea puţini turişti, iar cei care veneau aici – de regulă să viziteze templul lui Hathor de peste Nil, de la Dendera – erau urmăriţi îndeaproape. În anii ’90, Al-Gama’a al-Islamiyya comisese o serie de atentate în regiune şi nimeni nu mai voia să rişte.

Ibrahim Sadeq locuia într-un bloc de pe malul fluviului, la cinci minute de centrul oraşului. Nu fusese uşor să aranjeze întrevederea; fostul căpitan îşi apăra intimitatea cu străşnicie şi nu-i plăcea să primească vizitatori. Păruse totuşi intrigat de cererea lui Khalifa de a discuta cazul Pinsker şi, după câteva discuţii, cedase şi fusese de acord să se vadă, cu condiţia ca întâlnirea să nu dureze prea mult. Khalifa îl sună în clipa în care coborî din tren. Uşa blocului se deschise la câteva secunde după ce apăsă pe butonul interfonului. Sadeq îl aştepta în faţa uşii apartamentului – un Saidee înalt, slab, cu păr cărunt, tuns scurt, cu ochi reci şi dinţii stricaţi. Dădură mâna, schimbară politeţurile obişnuite şi intrară.

Sadeq lucra deja în poliţie când Khalifa se angajase. Se întâlniseră de două ori, pe fugă, în timpul ceremoniilor oficiale, dar nu îşi vorbiseră propriu-zis niciodată. Khalifa îl cunoştea însă după reputaţie. Sadeq era un om dur. Nu dur ca Hassani sau Ehab Ali Mahfouz, predecesorul lui Hassani. Duritatea lor stătea în forţa fizică, în pumni. Sadeq era mai degrabă un gânditor: plănuia şi manipula. Hassani şi Mahfouz nu s-ar fi dat în lături de la o interogare fizică, faţă în faţă, dar Sadeq prefera să tragă sforile din umbră, în timp ce alţii se ocupau de partea mai puţin plăcută. Cu toţii îi ştiau de frică – şi poliţiştii şi civilii. Zvonurile spuneau că sub oblăduirea lui Sadeq, torţionarii guvernului fuseseră mai ocupaţi ca niciodată.

Sadeq îl conduse pe Khalifa în sufragerie – spartană, curată, funcţională – unde fură serviţi cu ceai de o femeie bine

îmbrăcată, care era soţia fostului căpitan, sau aşa presupuse Khalifa. După ce femeia ieşi, Sadeq se lăsă pe spate în scaun, picior peste picior şi îşi puse paharul de ceai în echilibru pe genunchi.

În cameră se auzea bâzâitul jos al unui aparat de aer condiţionat, iar din bucătărie venea pârâitul intermitent al unui aparat electric de omorât muşte. Khalifa se simţi tulburat de sunet. Curentul electric, din câte auzise, fusese metoda preferată a lui Sadeq în interogatorii.

— Deci, inspectore, ai venit să mă întrebi de bărbatul fără faţă.

Fără vorbărie goală, direct la subiect, cu un accent vag pe „inspectore” ca să-i amintească lui Khalifa care îi era locul în ierarhie. Trebuia să aibă grijă. Chiar şi ieşit la pensie, Sadeq nu era un om cu care să se pună rău.

— Dumneavoastră aţi condus investigaţia, începu Khalifa, scoţând al doilea dosar din punga de plastic pe care o ţinea la picioare. Voiam să clarific câteva lucruri.

— La patruzeci de ani după ce s-a întâmplat toată povestea?

— Un prieten mi-a vorbit de caz. Am vrut să văd şi eu despre ce e vorba. Din interes pur personal.

Se gândi că era mai bine să nu pomenească de Ben-Roi. Fratele lui Sadeq fusese luat prizonier de evrei în timpul Războiului de Ramadan în 1973, aşa auzise, deci nu-l vedea dispus să pună umărul la o anchetă a evreilor, chiar şi indirect. Fostul căpitan îl fixă cu privirea, care părea aproape reptiliană din cauză că nu clipea aproape deloc. O clipă păru gata să insiste, să ceară mai multe detalii. Spre uşurarea lui Khalifa, îşi puse deoparte paharul de ceai şi întinse o mână.

— Arată-mi.

Khalifa se aplecă şi îi pasă dosarul. Sadeq îşi puse o pereche de ochelari şi îl deschise.

— N-am mai văzut documentele astea de multă vreme, murmură, frunzărind hârtiile. A fost primul meu caz după ce m-au făcut inspector-şef. Un început memorabil.

Scoase o fotografie şi o ţinu la lumină. Era cadavrul lui Pinsker, stând rezemat în partea din spate a camerei funerare, mumificat de căldura uscată a deşertului, cu capul lăsat pe spate şi pielea uscată şi neobişnuit de întinsă, ca şi când scheletul ar li fost înfăşurat în hârtie albă, dar murdară. Într-o mână ţinea o mască de piele cu curele şi catarame ataşate de ea; în locul feţei avea

un fel de spaţiu gol, neted, în afară de două găuri unde fuseseră ochii, o gură fără buze şi, în mijloc, o ridicătură care aducea vag a nas.

— Chipeş, aşa-i? comentă Sadeq, punând fotografia înapoi în dosar. Am văzut mulţi morţi cu înfăţişări crunte la viaţa mea, dar asta… Ai văzut raportul de autopsie, bănuiesc.

Khalifa citise raportul. Fusese o lectură înfiorătoare. Pinsker îşi rupsese în cădere ambele picioare, braţul drept, trei coaste şi splina şi suferise tăieturi adânci la ceafă. În ciuda rănilor, reuşise să supravieţuiască după cădere suficient cât să se târască până în camera mortuară şi să-şi facă nişte atele rudimentare şi o compresă pentru ceafa. Deşi vârsta şi starea de deshidratare a cadavrului făcuseră imposibilă o evaluare precisă, patologul estimase că inginerul mai trăise încă două sau trei zile până să moară din cauza deshidratării, a pierderii de sânge şi a rănilor interne. Fusese în mod sigur o moarte dureroasă.

Sadeq închise dosarul şi îşi scoase ochelarii.

— Deci? Ce vrei să clarifici?

— În primul rând declaraţia femeii, răspunse Khalifa, luând dosarul înapoi. *Ingleezaya,* doamna… (căută printre hârtii până găsi numele) … Bowers. Era ceva ce n-am înţeles.

Sadeq îşi luă paharul de ceai, sorbi şi îi făcu semn lui Khalifa să continue.

— În declaraţie, femeia spune că urcase pe dealuri cu soţul ei şi se oprise să… (căută din nou în documentul respectiv formularea exactă) … Să rezolve o nevoie pe care nu o poate numi direct, adică…

— Să se uşureze.

— Exact. După care s-a dezechilibrat, a alunecat şi s-a rostogolit pe o pantă şi apoi a ajuns în puţ.

Khalifa îl privi pe Sadeq, care dădu uşor din cap în semn că într-adevăr aşa se întâmplase.

— A mai spus că nu observase gura puţului, fiindcă era acoperită de crengi.

De data asta Sadeq nu încuviinţă, ci doar îl privi pe Khalifa cu o urmă de zâmbet.

— Dumneavoastră i-aţi luat declaraţia, corect? În ziua accidentului, după ce au dus-o cu elicopterul la spitalul Luxor General.

— Aşa îmi amintesc.

— Ştiu că s-a întâmplat acum mult timp, dar vă mai amintiţi

cum era? Părea confuză? Se lovise la cap?

— Era o *hawaga.* Din experienţă îţi pot spune că toţi sunt confuzi.

Khalifa zâmbi în semn că înţelesese gluma.

— Ce vreau să spun..

— Ştiu ce vrei să spui.

Zâmbetul lui Sadeq se lărgi puţin, deveni mai pronunţat, ca şi când începea să-şi dea seama unde bătea Khalifa şi asta îi făcea plăcere.

— Nu, femeia nu mi s-a părut deloc confuză. Dimpotrivă, având în vedere că tocmai căzuse într-un puţ de zece metri şi mai dăduse şi de un cadavru la fund, era remarcabil de lucidă.

— Şi era absolut sigură că gura puţului fusese acoperită cu crengi?

— Foarte sigură. Extrem de sigură.

— Asta nu înţeleg. Dacă într-adevăr crengile erau deasupra puţului...

Khalifa se opri când Sadeq ridică o mână, cerând tăcere. Fostul căpitan zâmbea larg acum, deşi ochii îi erau la fel de reci, o discrepanţă tulburătoare, ca şi când o parte a lui se amuza, iar cealaltă îl avertiza să nu meargă mai departe. Din bucătărie se auzi încă o pocnitură înfundată: o altă muscă îşi găsise sfârşitul. Urmară câteva momente de tăcere, apoi rosti:

— Mi-au spus că eşti isteţ.

— Pardon?

— Hassani, Mahfouz. Şi alţii cu care am vorbit. Unul dintre cei mai isteţi poliţişti, se pare. Că observi lucruri pe care alţii le trec cu vederea.

Puse din nou la o parte paharul cu ceai şi îşi sprijini mâinile de braţele fotoliului, iar degetele i se strânseră în jurul capetelor de lemn, sculptate în formă de scarabeu. Khalifa observă că unghiile de la degetele mari îi erau mult mai lungi decât celelalte, ca şi când le-ar fi lăsat intenţionat să crească aşa.

— Mi-au zis şi că eşti rebel. Pe vremea mea n-ai fi scăpat basma curată. Pe vremea mea, nimeni nu era rebel.

Zâmbetul i se crispă, ochii îi deveniră şi mai reci. Khalifa se foi în scaun, întrebându-se unde voia să ajungă Sadeq şi dacă nu cumva făcuse o greşeală venind la el. Ce-i drept, lucrurile începeau să se schimbe în Egipt, dar era bine să aibă grijă, mai ales când se afla în preajma scorpionilor bătrâni, cum era Sadeq. Urmară iarăşi câteva momente de tăcere stânjenitoare. Apoi,

spre surprinderea lui Khalifa, fostul căpitan îşi ridică braţele şi îşi lovi palmele încet, ca şi când ar fi aplaudat.

— Bravo, inspectore. Nici chiar profesorul care a studiat mormântul nu a observat problema cu crengile. Dar eu am observat. La fel şi tu. Foarte isteţ.

Îşi aşeză din nou braţele pe mânere, bătând ritmic cu degetul mare de la mâna stângă. Din hol se auzi un clic înăbuşit: uşa de la intrare se deschise şi apoi se închise, ceea ce însemna probabil că soţia ieşise.

— Mi-am dat seama că e ceva în neregulă imediat ce *ingleezaya* mi-a spus de crengi. La început m-am gândit şi eu, ca şi tine, că era confuză, că nu-şi amintea bine. Dar era extrem de sigură. Gura puţului fusese acoperită cu crengi. Ceea ce însemna că fuseseră puse acolo după ce Pinsker căzuse înăuntru, altfel le-ar fi împrăştiat în cădere. Şi din moment ce nu e nici un copac pe o rază de zece kilometri în jur, asta înseamnă că cineva le-a cărat intenţionat până acolo şi le-a pus deasupra. Am găsit mai multe explicaţii posibile, dar cea plauzibilă era aceea că acel cineva nu voia ca mormântul şi bineînţeles nici Pinsker, să fie descoperit. Iar explicaţia cea mai potrivită pentru asta ar fi că…

— Pinsker n-a ajuns acolo în urma unui accident.

Sadeq aplaudă din nou, încet. Aparent, întrebarea lui Ben-Roi devenea mult mai neobişnuită decât se aşteptaseră şi el şi Khalifa.

— Raportul dumneavoastră nu menţionează asta, spuse Khalifa.

— M-am gândit că e mai bine să păstrez lucrurile simple, având în vedere circumstanţele.

— A fost ucis un om.

— Asta e un fel de a privi lucrurile.

— Există şi alt fel?

— Întotdeauna poţi privi lucrurile şi din altă perspectivă, inspectore. Dacă patruzeci de ani de poliţie m-au învăţat ceva, e că nimic nu e niciodată simplu şi precis.

Mai luă o înghiţitură de ceai, cu ochii aţintiţi spre Khalifa, ca şi când l-ar fi provocat să-l contrazică. Dar Khalifa mai avusese de-a face cu oameni ca Sadeq – îi tot întâlnise de-a lungul carierei – şi ştia că erau momente în care putea să insiste şi momente în care era mai bine să nu spună nimic. De data asta alese varianta a doua. Rămaseră în tăcere, Khalifa foindu-şi picioarele, iar Sadeq sorbind din pahar. Apoi, fostul căpitan înclină din cap şi îşi

termină ceaiul.

— Interes personal, zici?

— Da, să trăiţi.

— Eşti sigur?

Sadeq îl fixă pe Khalifa cu o privire dură.

— Sunt sigur.

— În cazul ăsta nu am nici un motiv să nu-ţi spun ce ştiu. S-a întâmplat acum mult, mult timp. Şi într-un fel s-a făcut dreptate.

Arătă spre punga de plastic de la picioarele lui Khalifa:

— Presupun că dosarul celălalt e despre dispariţia lui Pinsker?

Khalifa încuviinţă. Sadeq îi făcu semn să i-l dea.

— Am identificat cadavrul lui Pinsker destul de repede, spuse, punându-şi din nou ochelarii şi frunzărind hârtiile din dosar. Nu avea nici un document de identificare, dar oamenii nu uită prea uşor o faţă ca a lui. Erau destui locuitori din Qurna care îşi aminteau de el, chiar şi după patruzeci de ani. De îndată ce ni s-a dat un nume, n-a trebuit decât să căutăm documentele despre dispariţia lui şi, după ce le-am găsit, n-a durat mult până să ne dăm seama ce se întâmplase.

Scoase o foaie din dosar şi i-o întinse lui Khalifa. Era declaraţia bărbatului care spunea că îl văzuse pe Pinsker beat, mergând spre Dealurile Thebane. Mohammed el-Badri din Shaykh Abd al-Qurna.

— Îi cunoşteam pe cei din familia el-Badri, spuse Sadeq. Erau întotdeauna puşi pe scandal. Bătrânul Mohammed trăia încă. L-am chemat la secţie şi l-am interogat. S-a ţinut tare, dar până la urmă a spus tot. Întotdeauna spun tot.

Puse hârtia înapoi în dosar.

— Aşa am aflat că Pinsker a violat-o pe sora lor. O chema Iman. Oarbă, n-avea nici douăzeci de ani. A târât-o până la râu, a bătut-o şi şi-a făcut treaba. Fata s-a luptat, a încercat să scape, dar Pinsker era prea puternic. N-am încredere nici cât negru sub unghie în familia el-Badri, dar Mohammed avea un martor ocular care a confirmat povestea. Era un puşti, ieşise la pescuit în noaptea în care se întâmplase toată povestea. A auzit-o pe fată plângând şi a văzut tot. Le-a spus celor din familia ei ce văzuse, iar Mohammed şi ceilalţi doi fraţi... ei bine, era anul 1931, oamenii nu uitaseră încă ce se întâmplase la Danishaway. Ştii cum sunt *felaheenii.* Mâ*n*dri. Rezolvă problemele în felul lor.

Îşi scoase ochelarii şi îi puse pe măsuţa de cafea, lângă paharul gol.

— Nu-mi place când oamenii îşi fac singuri dreptate, spuse. Dacă s-ar fi întâmplat în jurisdicţia mea, e posibil să fi reacţionat altfel, dar trecuseră deja patruzeci de ani de la crimă. Doi dintre cei trei fraţi erau morţi. Mohammed avea şaptezeci de ani şi era pe moarte. Pinsker nu avea nici o rudă în viaţă sau cel puţin noi n-am găsit nici una. N-ar fi ajutat pe nimeni să redeschidem o rană aşa de veche. Era suficient de grav că fata fusese violată, de ce să reamintim unei lumi întregi de ruşinea ei? Mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum erau. Am pus pe cineva să-l bată pe bătrân ca să-şi înveţe lecţia şi asta a fost tot. Caz închis. Şi aşa o să rămână.

Contemplă dosarul, apoi îl închise şi îl înapoie:

— Sper că te-am lămurit.

Khalifa se întinse şi luă dosarul. Se simţea ciudat de puţin impresionat de toată povestea. Violul era şocant, evident – fata avusese aceeaşi vârstă ca şi fiica lui, Batah. Şi era oarbă. Cât despre soarta lui Pinsker, în schimb… Acum un an ar fi fost îngrozit de ce i se întâmplase acestuia. Linşaje, oameni care îşi făceau singuri dreptate… astfel de lucruri îl dezgustaseră dintotdeauna, indiferent cât de gravă ar fi fost crima care era răzbunată. Acum nu-i mai păsa prea mult. Pinsker avusese parte de o moarte cruntă, dar făcuse un lucru la fel de crunt. Nu exista nimic sigur, nimic nu era alb sau negru. Viaţa devenise… de un gri impenetrabil.

Învârti dosarele în poală, întrebându-se în ce fel povestea asta ar avea vreo legătură cu cazul femeii care fusese strangulată într-o biserică din Al-Quds. Nu vedea nici o conexiune evidentă: două crime la optzeci de ani una de cealaltă, victime de naţionalităţi diferite, în ţări diferite.

— Nu aţi avut nici un indiciu care să sugereze că a existat şi un motiv religios la mijloc, nu-i aşa? întrebă, căutând totuşi o legătură. Pinsker era evreu.

Sadeq îl pironi cu privirea.

— O fată a fost bătută, violată şi aproape omorâtă. O fată oarbă. Cred că e un motiv suficient de plauzibil fără să fie şi religia la mijloc. Şi, oricum, asta s-a întâmplat înainte de *naqba.* Nu aveam mai nimic cu evreii pe-atunci.

Se auzi din nou un clic la uşa de intrare, însoţit de foşnetul pungilor de cumpărături. Sadeq ridică privirea, apoi se uită la ceas. Părea să creadă că discutaseră tot ce era de discutat şi era timpul să încheie întrevederea.

— Nu ştiţi ce s-a întâmplat cu efectele personale ale lui Pinsker, nu-i aşa? întrebă Khalifa, încercând să afle tot ce era de aflat înainte să fie dat afară.

Sadeq scoase un mormăit nerăbdător.

— Din câte ţin minte, tot ce-am găsit în mormânt a fost îngropat împreună cu Pinsker în Cairo. N-au fost prea multe lucruri. Hainele şi masca, atât.

— Nici o hârtie? Nici un document? Vreo scrisoare?

Degetele bătrânului începură să bată în capetele sculptate în formă de scarabeu. Răbdarea lui era pe sfârşite.

— Nici un document, răspunse scurt. Dacă nu te superi…

— Şi lucrurile lui din 1931? Nu ştiţi ce s-a întâmplat cu ele?

Degetele lui Sadeq îşi opriră mişcarea şi se crispară în jurul scarabeilor.

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate le-au aruncat în Nil. S-a întâmplat acum optzeci de ani şi nu mai contează.

— Mai vreţi ceai? se auzi vocea soţiei din bucătărie.

— Nu e nevoie, răspunse Sadeq. Tocmai am terminat. Nu-i aşa?

Era un ordin, nu o întrebare. Ajunseseră la sfârşit. Khalifa încuviinţă, îi mulţumi bătrânului pentru timpul pe care i-l acordase, puse dosarele înapoi în pungă şi se ridică. Sadeq îl conduse până în hol.

— Zici că e un interes personal, dar pari să iei foarte în serios toată povestea, inspectore, spuse Sadeq când ajunseră la intrare. N-am nimic cu ofiţerii care au iniţiativă, dar iniţiativa trebuie condusă cu cap. Poate o să am o discuţie cu Hassani. Să-i spun să-ţi dea un caz serios.

Deschise uşa şi Khalifa ieşi în hol. Mersese prea departe, îşi dădea seama de asta. Nu era cazul să rişte şi mai mult. Oamenii ca Sadeq puteau deveni o problemă. O mare problemă.

— O ultimă întrebare.

Sadeq îi aruncă o căutătură urâtă.

— În dosarul din 1931 era şi o scrisoare de la Howard Carter, arheologul. În noaptea în care a fost ucis, Pinsker i-a spus lui Carter că găsise ceva. Un obiect sau un loc de „kilometri întregi”. Vă spune ceva?

Khalifa se aştepta ca bătrânul să se enerveze. Nu se întâmplă asta. Dimpotrivă; pe neaşteptate, Sadeq întinse o mână şi o aşeză pe a vizitatorului.

— Am auzit de tragedia prin care ai trecut, inspectore. Te rog,

acceptă-mi cele mai sincere condoleanţe. Sper că familia ta e bine. Şi că va fi bine.

Suna mai degrabă a ameninţare decât a urare.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, scrisoarea lui Carter nu-mi spune nimic. Acum, dacă nu te superi, trebuie să iau prânzul. Îţi doresc o călătorie în siguranţă. Nu o să ne mai vedem.

Îi strânse umărul lui Khalifa, iar degetele îi intrară în carne. Apoi dădu din cap, se trase un pas înapoi şi îi trânti uşa în vas. Din apartament se auzi încă un pârâit. O altă muscă fusese prinsă în capcana electrică.

TEL-AVIV

Ben-Roi făcu două opriri scurte înainte să ajungă în Abu Kabir pentru întrevederea cu proxenetul Genady Kremenko.

Prima dată trecu pe la adăpostul Hofesh din Petah Tikvah şi lăsă jucăriile pe care le cumpărase de la magazinul Toys R Us din Ierusalim. Nu făcu mare scofală din asta, ci doar îi lăsă pungile paznicului de la intrare şi îl rugă să le dea copiilor din adăpost. Paznicul vru să o cheme pe Maya Hillel, dar Ben-Roi îi spuse că se grăbea. Nu voia ca femeia să îşi închipuie că încearcă să o impresioneze. Sau şi mai rău, că era vreun fătălău.

A doua oprire îl duse în centrul Tel-Avivului, de unde îl culese şi pe Dov Zisky. Acesta rămăsese în oraş peste weekend, la nişte prieteni şi ceruse să asiste la întrevedere. Ben-Roi fusese de acord, deşi nu-şi putea închipui de ce puştiul voia să-şi piardă ziua prin preajma unui nemernic precum Kremenko.

Zisky îl aştepta în faţa hotelului Grand Beach de pe strada Nordau, sprijinit de un stâlp, purtând blugi strâmţi, un tricou alb mulat, sandale şi ochelari de soare Ray-ban. Ben-Roi opri la bordură şi deschise uşa din dreapta.

— Aşa te îmbraci pentru *shul*? întrebă când Zisky se urcă în maşină, aducând cu el o adiere de aftershave.

— Sigur.

— Miroşi ca o curvă masculină.

— Se spune că parfumul îi place şi lui Dumnezeu.

Zisky trânti uşa şi îi întinse lui Ben-Roi o pungă de hârtie.

— Pentru prânz.

Ben-Roi o adulmecă şi zâmbi.

— Se spune şi că mirosul de *latke* îi place şefului tău. Bravo.

Scoase prăjitura, muşcă şi coti spre Ha-Yarkon. O clipă merseră în tăcere, apoi Zisky întrebă:

— Ai de-a face cu multe curve masculine?

Se priviră şi amândoi izbucniră în râs.

Centrul de detenţie de la Abu Kabir, cunoscut şi ca Hotel Hilton de Jaffa, era la capătul de sud al oraşului, la o stradă de Centrul naţional de medicină legală unde i se făcuse autopsia cadavrului Rivkăi Kleinberg. Era o clădire impozantă de trei etaje, cu ferestre barate de gratii şi un turn imens de observaţie într-un

colţ, înconjurată de un gard văruit, cu sârmă ghimpată în vârf. Un suflet sensibil avusese grijă să decoreze zidul cu sculpturi de teracotă ca să-l mai înveselească un pic. După părerea lui Ben-Roi, ideea fusese o pierdere de timp şi de bani. Închisoarea era închisoare şi gata. Atâta timp cât încă mai avea ziduri, porţi şi gratii, nimic altceva n-ar fi putut să o înveselească.

Parcară în spaţiul de lângă porţile culisante de oţel şi se prezentară la fereastra principală a postului de gardă. Gardianul de serviciu îi lăsă înăuntru şi luă legătura cu clădirea principală ca să le anunţe sosirea. Câteva minute mai târziu, un alt gardian îşi făcu apariţia şi îi conduse înăuntru.

— Adam Heber nu e prin preajmă? întrebă Ben-Roi în timp ce traversau o curte asfaltată.

Adam Heber era prietenul lui care lucra aici.

— E în schimbul de noapte deocamdată, răspunse gardianul. Vă transmite salutări. Vă urează o vizită cât mai distractivă.

— Sunt convins că o să fie senzaţional, mormăi Ben-Roi.

Ajunseră la clădirea principală şi trecură de la un soare puternic la un interior mohorât. Completară nişte formulare, apoi gardianul îi îndrumă mai departe pe un coridor, printr-o curte interioară umbrită de un acoperiş şi într-o altă aripă a clădirii. Se auzeau radiouri şi voci care conversau. Undeva deasupra cineva lovea gratiile cu un ibric de tablă. Nu se vedeau oameni pe nicăieri. Ca de fiecare dată când vizita o închisoare, Ben-Roi avu impresia că nu oamenii, ci clădirea însăşi scotea acele sunete.

— Aici, înăuntru, spuse în sfârşit paznicul, oprindu-se în faţa unei uşi şi introduse cheia în broască. Mă duc să vă aduc prizonierul. Avocatul e deja înăuntru.

Deschise uşa şi se dădu la o parte, făcându-le semn să intre. Camera avea o podea acoperită cu linoleum, o fereastră cu gratii sus pe perete, o masă de lemn cu o carafa cu apă, pahare de plastic şi o scrumieră. O femeie înaltă, între două vârste, şedea de partea cealaltă a mesei. Era îmbrăcată în costum şi avea o figură uscăţivă, înţepată, ca şi când cineva încercase să-i aşeze toate părţile componente într-un spaţiu prea mic. Detectivii se aşezară.

— Voiam doar o discuţie neoficială, spuse Ben-Roi în timp ce uşa din spatele lor se închise şi cheia se răsuci în broască. Nu are nevoie de avocat.

— Clientul meu preferă să facă totul pe faţă.

— Păcat că n-a făcut la fel şi când se ocupa cu afacerile lui.

Femeia ţâţâi şi îşi încrucişă braţele. Ben-Roi observă că nu purta verighetă. Avea de-a face deci cu una dintre acele femei obsedate de carieră, care sacrificau viaţa personală ca să ajute ticăloşi precum Kremenko să scape basma curată. Ori asta, ori tipa era lesbiană. Oricum, nu-i plăcea deloc. Nici ea, nici genul de oameni pe care îi reprezenta, care plecau acasă în fiecare seară bucurându-se că îi făcuseră pe poliţişti să arate ca nişte idioţi şi ajutaseră încă un pedofil să se întoarcă pe străzi. Căţea proastă.

— Sper să putem păstra discuţia în limitele bunului-simţ, spuse avocata. E ziua fiicei mele şi aş vrea să ajung acasă într-o dispoziţie rezonabil de bună.

OK, se înşelase în legătură cu asta.

— Regulile sunt următoarele, continuă avocata. Clientul meu a fost de acord să vă răspundă la toate întrebările şi să vă ajute pe cât posibil. În schimb, sunteţi rugat să vă limitaţi întrebările la tematica în legătură cu care am căzut deja de acord şi, având în vedere că domnul Kremenko nu a fost numit oficial suspect în cazul la care lucraţi şi nici condamnat pentru vreo altă infracţiune, vă rog să îl trataţi cu amabilitate şi respect.

— Vreţi să-i schimbăm şi baveţica?

— Maturizează-te, domnule detectiv. Şi fă-o rapid, altfel întrevederea se termină aici.

„Du-te dracului”, se gândi Ben-Roi.

— El cine e?

Avocata arătă printr-o înclinare a capului spre Zisky. Ben-Roi făcu prezentările.

— Solicitarea legată de întrevedere nu îl includea şi pe el.

— El asistă doar. Vreau să-i arăt cum se face treaba. Să-l învăţ cât de important e să-i tratezi pe alţii cu amabilitate şi respect.

Avocata zâmbi, deşi expresia îi era încă acră.

— OK, o să permit asta.

Îşi notă datele despre Zisky într-un carneţel.

— O să înregistrez convorbirea… (scoase un dictafon şi îl puse pe masă) … şi vreau să ştiţi că înregistrarea va putea fi folosită ca dovadă dacă vă îndepărtaţi de la subiectul care a fost stabilit. De asemenea o să fiu cu ochii pe ceas. Am căzut de acord pentru şaizeci de minute, cred.

— Este exact aşa cum credeţi.

— Să rămânem la şaizeci de minute atunci.

Preliminariile odată încheiate, avocata se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele. De undeva de afară se auzea muzică. Ben-Roi

rezistă tentaţiei de a o întreba dacă vrea să danseze.

Trecură câteva minute, apoi se auziră paşi şi cheia se răsuci din nou în broască. Uşa se deschise şi subiectul întrevederii intră în cameră. Avocata se ridică. Detectivii rămaseră aşezaţi.

Proxeneţii şi traficanţii pot să arate în toate felurile şi pot să fie de orice rasă şi naţionalitate, dar, dacă exista un stereotip al ocupaţiei, atunci Genady Kremenko era întruchiparea perfectă: un om obez, cu un început de chelie, obraji lăsaţi şi ochi bulbucaţi, injectaţi, era combinaţia perfectă de farmec patern şi ameninţare tacită. Purta o expoziţie întreagă de bijuterii grele de aur – lanţ la gât, brăţară, inele – şi un tricou alb şi verde cu Maccabi Haifa, lucru care-l irită pe Ben-Roi, deoarece şi el ţinea cu aceeaşi echipă. Pe antebraţ, la vedere, avea tatuată imaginea unei fete cu picioarele desfăcute. Braţele, corpul şi capul fuseseră tatuate cu cerneală verde, iar vaginul cu cerneală roz.

— Ce cameră comodă, chicoti, vorbind o ebraică stricată, cu un accent est-european pronunţat. Mă bucur de fiecare dată să întâmpin poliţiştii noştri atât de curajoşi. Mai ales pe cei care sunt aşa drăguţi. Îi aruncă un rânjet lui Zisky care, spre lauda lui, nu reacţionă în vreun fel. V-aş îmbrăţişa pe amândoi, dar, din păcate… Kremenko îşi ridică braţele ca să-şi arate cătuşele.

— Nu cred că e nevoie de astea aici, rosti avocata.

Gardianul îi aruncă o privire lui Ben-Roi, care încuviinţă.

Cătuşele dispărură.

— Nu-i condamn, râse Kremenko, frecându-şi încheieturile şi rotindu-şi mâinile să le dezmorţească. Dintr-o privire se vede că sunt un ucigaş feroce. Acum doi ani am omorât echipajul unui tanc întreg cu un singur pârţ.

Scoase un sunet dezgustător din buze, apoi chicoti.

— Cred că ar fi mai bine să începem, spuse pe un ton afectat avocata.

Gardianul le arătă un buton pe perete pe care îl puteau apăsa dacă aveau nevoie de ceva, apoi plecă, încuind uşa în urma lui. Kremenko merse până în partea cealaltă a mesei şi se aşeză lângă avocată.

— Pot să vă ofer nişte şampanie? întrebă, gesticulând spre butonul de pe perete, apoi chicoti din nou.

Avocata ignoră comentariul, se uită la ceas, apoi se aplecă în faţă, porni dictafonul şi îl împinse până în mijlocul mesei, la egală distanţă între Kremenko şi Ben-Roi. Spuse cu glas tare locul, data, ora şi numele celor prezenţi în cameră, apoi se lăsă pe

spate şi făcu semn că interviul putea începe.

— Aş vrea să spun doar că detectivul mai tânăr are pielea foarte frumoasă, rânji Kremenko.

Zisky zâmbi şi se aşeză picior peste picior, netulburat. Ben-Roi puse dosarul pe care îl adusese pe masă şi începu.

— Domnule Kremenko, recent...

— Spune-mi Genady, te rog. Suntem între prieteni.

— Recent, aţi fost vizitat de un reporter, Rivka Kleinberg.

— Da?

— Da, v-a vizitat.

— Dacă spui tu. Nimeni nu pare să-şi mai aducă aminte de mine. Cred că are de-a face cu aerul din locul ăsta. Te moleşeşte.

Ben-Roi strânse din dinţi. Nu avea să fie uşor.

— Dă-mi voie să-ţi aduc aminte, Genady. Pe treizeci mai, doamna Kleinberg a luat legătura cu *Skabas,* cerând să te viziteze. Cererea ţi-a fost comunicată, tu ai fost de acord.

— Fără să-mi spuneţi şi mie, interveni avocata.

— Motivul vizitei era unul „personal”. Doamna Kleinberg a venit aici în după-amiaza zilei de şase iulie şi, în intervalul 13.30-14.05, aţi discutat singuri în această cameră.

— N-am făcut nici altceva, pe cuvânt, mormăi Kremenko.

— Ţi-ai adus aminte acum?

— Brusc, da. Grăsana aia băgăcioasă, cu... (îşi puse mâinile pe piept, cu palmele făcute căuş)... Enorme. Nu arăta frumos deloc. Probabil mi-am scos-o intenţionat din minte.

Lângă el, avocata nu schiţă nici o expresie.

— Acum că ţi-ai amintit iarăşi de ea, spuse Ben-Roi, vrei să-mi spui de ce a venit doamna Kleinberg la tine?

Kremenko ridică din umeri.

— Mi s-a părut că se simte prea singurică. Ştii tu: grasă, nimeni nu vrea să şi-o pună cu ea, timpul trece... Cred că simţea nevoia de companie. Mi-a văzut poza în ziar, s-a gândit că par un tip de treabă şi s-a hotărât să mă caute şi să stăm de vorbă.

Ben-Roi intră în joc.

— Şi despre ce aţi stat de vorbă?

Kremenko îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe spate, uitându-se gânditor la tavan.

— Stai să mă gândesc. Vremea... sigur am discutat despre vreme – e groaznic de cald, nu crezi? – şi îmi aduc aminte că am vorbit şi despre politică: alegerile locale, *ha-matzav,* dacă Tzipi Livni şi-o trage în cur...

Lângă el, avocata se încordă şi se înroşi la faţă. Kremenko îi observă stânjeneala şi rânji.

Glumeam doar. N-am vorbit despre asta.

— Nu mai spune, mormăi Ben-Roi.

Kremenko căută sub umărul tricoului şi scoase un pachet de ţigări Marlboro. Scoase una cu dinţii, luă o brichetă din pachet, îşi puse coatele pe masă şi şi-o aprinse.

— OK, gata cu joaca, să trecem la treabă, spuse, suflând un nor gros de fum spre Zisky, care îl alungă cu o mână. Femeia mi-a spus că vrea să vină să vorbească cu mine. N-o văzusem în viaţa mea, dar mi-am zis de ce nu. Întrucât locul ăsta te plictiseşte, orice distracţie e bine-venită. Cine ştie, m-am gândit, poate chiar arată suficient de bine pentru o labă. Bineînţeles că nu era aşa. Arăta ca un nenorocit de Space Hooper. Am fost extrem de dezamăgit.

Scoase încă un nor de fum, forţându-l pe Zisky să se tragă înapoi cu scaunul câţiva centimetri.

— Scuză-mă, dragă.

— Despre ce voia doamna Kleinberg să staţi de vorbă? repetă Ben-Roi întrebarea de mai devreme.

— Chestii.

— Adică...?

— Afacerea mea, fetele...

Avocatul interveni:

— Cred că, având în vedere circumstanţele, n-ar trebui să vorbim de...

Kremenko ridică un deget, oprind-o. Un gest mic, abia vizibil, dar care îi spuse multe lui Ben-Roi. Proxenetul era obişnuit să fie ascultat, mai ales de femei.

— Calmează-te, rosti. Le-am promis ajutorul acestor domni. N-am nimic de ascuns şi nimic de care să-mi fie ruşine.

Se lăsă pe spate şi trase lung din ţigară, ţinând-o chiar de capătul filtrului, aşa cum păreau să facă toţi deţinuţii. Lângă el, avocata îşi încrucişă braţele şi privi fix înainte, cu buzele strânse.

— Vezi tu, nimeni n-a înţeles, spuse Kremenko. Poliţia, ziariştii... toţi spun că sunt un peşte, un traficant, dar eu nici măcar nu ştiu ce înseamnă cuvintele astea. Adevărul e că sunt un om de afaceri, pur şi simplu. Un proprietar. Singura greşeală pe care am făcut-o vreodată şi asta sunt gata să o recunosc... (îşi ridică braţele într-un gest teatral) ... e că am fost prea blând. Fetele astea vin în Israel, nu cunosc pe nimeni, nu vorbesc limba.

Eu le ajut – le găsesc o chirie ieftină, le împrumut nişte bani când au nevoie, le ajut să se pună din nou pe picioare.

— Din câte am auzit, mai degrabă le faci să cadă din picioare, le dai pe spate, încercă Ben-Roi.

Avocata interveni din nou.

— Dacă mai faceţi vreo glumă ieftină ca asta, conversaţia…

— Uşor, pisi! râse Kremenko, făcându-i semn să tacă din gură. Glumea doar. Nu te poţi supăra de fiecare dată când cineva face o glumiţă. Aşa-i, Bambi?

Întrebarea îi era adresată lui Zisky, care o lăsă din nou să alunece, dovedind un calm de toată lauda. Dacă Ben-Roi ar fi fost în locul lui, l-ar fi pocnit pe proxenet până acum.

— Asta i-ai spus şi doamnei Kleinberg? întrebă.

— Exact. I-am spus: fetele astea, le sunt ca un tată. De unde să ştiu că făceau tot felul de obrăznicii pe la spate? Crede-mă, eu sunt victima aici. Am avut prea multă încredere în ele şi acum plătesc.

Scutură din cap, prefăcându-se scandalizat. Ben-Roi îi aruncă o privire lui Zisky, apoi avocatei, a cărei expresie rămânea în continuare netulburată, deşi era evident că Kremenko vorbea prostii. Se întrebă dacă o deranja că trebuia să apere o asemenea scursoare de om. Probabil că nu. Legea e lege pentru toţi, aşa i-ar fi spus dacă ar fi întrebat-o. Toată lumea are dreptul la un proces corect şi o apărare pe măsură. Nu-i plăcea proxenetul, poate, dar era convinsă că serveşte o cauză mai înaltă. Ben-Roi, pe de altă parte, era convins că avocata era la fel de târfa ca şi fetele pe care Kremenko le avusese în grijă. Chiar mai târfă, din moment ce avea de ales.

— Spune-mi despre ruta care trece prin Egipt, zise.

— Ce-i aia?

În loc să se prefacă scandalizat, Kremenko se prefăcu extrem de surprins.

— Ruta pe care fetele sunt aduse în Israel – prin Sinai în deşertul Negev.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Am auzit că tu o controlezi.

Kremenko ridică din umeri.

— Oamenii spun multe lucruri. Eu am auzit că toţi poliţiştii sunt nişte pizde, dar asta nu înseamnă că aveţi un clitoris în cap şi vă pişaţi cu sânge în fiecare lună.

Avocata se crispă. Dacă Ben-Roi n-ar fi fost atât de frustrat de

lipsa de cooperare a lui Kremenko, s-ar fi amuzat probabil pe seama disconfortului ei.

— — Aţi vorbit despre Egipt?

Posibil. Dacă m-a întrebat, atunci i-am zis ce v-am spus şi vouă acum.

— Adică?

— Nu ştiu absolut nimic, la naiba!

Proxenetul dădu din mână în semn de nerăbdare, făcându-şi bijuteriile să zornăie. Ben-Roi reveni la subiectul dinainte.

— Povesteşte-mi despre fete, atunci, spuse. S-a interesat doamna Kleinberg de vreuna în mod special? A menţionat vreun nume?

— Nu, din câte îmi aduc aminte.

— Maria? A spus ceva de ea?

Kremenko se strâmbă ca şi când ar fi încercat să-şi amintească, apoi scutură din cap că nu.

— Vosgi?

Acelaşi gest.

— Cum i-am spus şi grăsanei, am avut destule fete în grijă. Nu-mi amintesc cum le chema chiar pe toate.

— Poate o recunoşti din fotografie, totuşi.

Ben-Roi deschise dosarul, scoase fotografia-portret a lui Vosgi şi o puse pe masă, în faţa lui Kremenko.

— Ai avut-o şi pe ea în grijă?

Avocata prinse sarcasmul şi îi aruncă lui Ben-Roi o privire ameninţătoare. Kremenko fie nu observă, fie alese să nu comenteze. Luă fotografia şi o privi ostentativ.

— N-am mai văzut-o în viaţa mea, spuse după o pauză teatrală, înapoind fotografia.

— Eşti sigur?

— La fel de sigur că am o singură gaură în cur.

— E din Armenia. A dispărut de la adăpost acum câteva zile.

Ben-Roi spuse asta în treacăt, sperând să obţină vreo reacţie. Nici vorbă. Kremenko continuă să îl privească cu ochi mari, roşii şi animaţi de o sclipire vagă de amuzament. Încercă să citească dincolo de privirea impasibilă, să se strecoare înăuntru, dar obloanele erau trase şi închise pe dinăuntru. Nu văzu nimic, nici măcar în treacăt. Kremenko începu să chicotească.

— Tragi la nimereală, domnule detectiv. Tragi pe întuneric cu un încărcător gol şi te întrebi de ce naiba nu nimereşti nimic.

Metafora era stângace, dar nu era departe de adevăr.

Proxenetul trase ultimul fum din ţigară, se aplecă înainte şi stinse mucul în scrumieră.

— Uite, o să te ajut, spuse. Păreţi un cuplu de treabă... (îi făcu din nou cu ochiul lui Zisky) ... şi eu sunt un om amabil, întotdeauna bucuros să-i mulţumesc şi pe alţii. Aşa că uite cum stau lucrurile.

Se lăsă din nou pe spate şi îşi încrucişă braţele. Pectoralii umflaţi de grăsime i se umflară sub coate, iar vulva tatuată pe antebraţ păru să se deschidă către Ben-Roi ca un ochi inflamat.

Cu mâna pe inimă îţi spun că nu mi-a plăcut de Kleinberg. Am fost de acord să ne întâlnim, i-am acordat din timpul meu şi cum mi-a mulţumit? Fiind nepoliticoasă, insistentă până în pânzele albe şi fără pic de respect, nenorocita! Mi-a pus tot felul de întrebări ciudate, a făcut insinuări peste insinuări despre viaţa mea personală şi despre cariera mea. Până la urmă, mă tem că mi-am pierdut răbdarea şi i-am spus să se ducă dracului, deşi nici dracul nu s-ar atinge de ea. Pe scurt şi nu-mi pare rău deloc, nu m-am dat la ea şi nu s-a întâmplat nimic. Dar presupun că vrei să ştii – cred că vrei să ştii, deşi o iei pe ocolite – dacă am avut ceva de-a face cu faptul că a fost omorâtă...

Avocata începu să protesteze, spunând că nu era cazul să abordeze subiectul, dar Kremenko îi făcu din nou semn să tacă.

— Dacă asta te interesează, atunci pot să-ţi spun din nou, cu mâna pe inimă, pe onoarea mea de jidan, că n-am avut absolut nici o legătură. Iar dacă vrei să insinuezi altceva, atunci sper că ai dovezi al naibii de solide, altfel doamna de lângă mine o să te futã în cur mai rău decât o şleahtă de negri la duşul din închisoare.

Se uită urât la cei doi detectivi, cu pumnii încordaţi. Şarada de până acum dispăru ca o cortină, dând la iveală adevărata natură a omului din spatele ei: dur, brutal, putred până în măduva oaselor. Apoi, la fel de brusc cum apăruse, furtuna se risipi şi Kremenko deveni din nou numai zâmbete.

— OK, acum că ne-am înţeles, să ne întoarcem la treabă.

Zâmbi larg şi întinse mâna spre cana cu apă.

— Vrea cineva ceva de băut?

Întrevederea continuă încă patruzeci de minute, dar Ben-Roi trecuse deja pe pilot automat. Nu se aşteptase să afle ceva de la Kremenko, iar proxenetul nu făcuse altceva decât să-i confirme aşteptările. Era închis în el ca o stridie, evitând fiecare răspuns

cu nonşalanţa volubilă a cuiva care se jucase destul de-a şoarecele şi pisica cu oamenii legii şi avea suficientă încredere în forţele proprii ca să-şi permită asta. Era evident că nu spusese adevărul despre activitatea avută ca proxenet şi traficant, după cum era la fel de clar că minţise şi în legătură cu Rivka Kleinberg. Problema nu era ce aflase ea de la el, ci mai degrabă ce sperase să afle de la el. Din nou şi din nou, Ben-Roi se întoarse în acelaşi punct – fata era indiciul care urma să le lămurească pe toate celelalte. Kleinberg ceruse să-l vadă pe Kremenko la o zi după ce auzise că Vosgi dispăruse şi, indiferent ce informaţii căutase să afle, Ben-Roi era convins că aveau legătură cu dispariţia armencei. Oare Vosgi fusese una dintre fetele care lucrau pentru Kremenko? Fusese oare răpită de oamenii lui Kremenko, poate ca să nu depună mărturie împotriva lui? Oare Kleinberg se apropiase prea mult de adevăr şi de-asta fusese ucisă? Nu era greu să-şi imagineze un atare scenariu – era, de fapt, cel mai fezabil scenariu pe care şi-l închipuise, deşi rămâneau o serie de lucruri neexplicate şi întrebări fără răspuns. Din nou şi din nou conduse discuţia spre aceleaşi întrebări, presându-l pe Kremenko, arătându-i fotografia fetei, încercând să găsească un punct slab în armura celuilalt. Degeaba. Poate, cu timpul, va aranja transferul lui Kremenko la Kishle, iar acolo va putea să îl interogheze mai dur, deşi se îndoia că ar fi putut obţine ceva în atari circumstanţe. Cum spusese şi proxenetul, trăgea orbeşte – avea supoziţii destule, dar nici un fel de probe concrete. Iar Kremenko ştia asta. Întrevederea se apropia de sfârşit. Expresia de pe chipul lui Kremenko era a unuia care tocmai petrecuse o după-amiază extrem de plăcută.

Exact după şaizeci de minute – nici o secundă mai târziu – avocata puse punct. Opri dictafonul, se ridică, merse până la buton şi chemă gardianul. Kremenko se lăsă pe spate şi îşi aşeză braţul pe spătarul scaunului pe care stătuse avocata.

— Mi-a făcut plăcere, domnilor, rânji. Sau, mai degrabă, doamnelor şi domnule.

Încă o împunsătură la adresa lui Zisky.

— Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, vă rog, nu ezitaţi să-mi spuneţi. O să mai rămân aici vreo câteva săptămâni, apoi sper să fiu din nou acasă.

Îi aruncă o privire avocatei, care avea expresia cuiva care stătuse pe un cactus ultima oră. Avocata făcu un pas înapoi spre scaun, văzu cum îşi ţinea Kremenko braţul şi rămase unde era.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, apoi se auzi sunetul de paşi care se apropiau. Ben-Roi şi Zisky se ridicară, cheia se răsuci în broască de partea cealaltă şi uşa se deschise. Era un alt gardian.

— Aveţi grijă, rosti Kremenko, ridicând o mână umflată, plină de inele şi mişcând din degete în semn de rămas-bun. Păstrăm legătura.

Ben-Roi încercă să găsească o replică caustică de despărţire, ceva care i-ar fi permis cel puţin să plece cu oarecare demnitate, dar nu reuşi să se gândească la nimic. Îi făcu semn cu capul lui Zisky şi se îndreptară spre uşă. Când ajunseră în dreptul ei, gardianul se dădu la o parte şi le făcu loc să treacă. Brusc, Zisky se întoarse în cameră.

— Genady, ce făceai pentru Barren Corporation?

Era o altă încercare la întâmplare, la fel ca şi cea de mai devreme a lui Ben-Roi despre Vosgi, care era armeanca. De data asta însă, Kremenko fu prins pe nepregătite. Doar un moment, o secundă sau două, ochii i se bulbucară şi buzele i se strânseră în semn că întrebarea se strecurase dincolo de armură şi lovise într-un punct sensibil. Îşi reveni aproape imediat.

— Ah, îmi place de fetiţa asta, chicoti. Foarte curajoasă. Şi atât de drăguţă! Dacă aş fi proxenet şi, bineînţeles, ştim cu toţii că nu sunt, cred că mi-ar scoate un profit bunicel.

Rânji spre Zisky, apoi îşi linse un deget şi frecă vaginul pe care îl avea tatuat pe braţ. Totul era însă de faţadă. Era tulburat de întrebare. În mod clar. Foarte tulburat.

După ce părăsiră celula şi porniră pe drumul de întoarcere, Ben-Roi îl luă de după umeri pe Zisky şi zise:

— Bravo, băiete.

EGIPT

Era deja după-amiază când Khalifa se întoarse în Luxor. Majoritatea locuitorilor fuseseră alungaţi înapoi în case de căldura necruţătoare. Străzile erau neobişnuit de liniştite. Câţiva bătrâni jucau *siga* lângă fântâna secată din giratoriul din faţa secţiei, cu *shaal-uri* învelite în jurul capului ca să îi apere de soare. O caleaşcă trasă de cai se plimba în sus şi în jos pe Sharia al-Mahatta, sperând totuşi să-şi găsească vreun client. Altfel, zona era moartă. Khalifa îşi cumpără o cutie de Easy Mouzoo cu aromă de mango, se aşeză pe treptele secţiei şi dădu câteva telefoane. Mai întâi sună acasă ca să vadă cum se simte Zenab – noaptea trecută se simţise mai rău ca de obicei, iar acum dormea, vegheată de Batah. Apoi îl sună pe Mohammed Sariya la secţie. Hassani era cu capsa pusă, furios că oraşul se umpluse peste noapte de pliante care acuzau poliţia de corupţie şi incompetenţă. Absenţa lui Khalifa nici măcar nu fusese observată. Nimeni nu întrebase nimic. Aparent, Sadeq nu îşi dusese la capăt ameninţarea de a vorbi cu Hassani. Încă.

— Fă-mi o favoare, Mohammed, spuse acum că îl prinsese la telefon. Dacă ai o clipă, ai putea te rog frumos să te interesezi de o familie din Vechiul Qurna? Numele e El-Badri… Dacă mai trăieşte vreunul, atunci a fost strămutat în El-Tarif când le-au demolat satul.

— E ceva ce te interesează în mod special? întrebă Sariya.

— E vorba despre ceva care s-a întâmplat acum mult timp. Erau trei fraţi şi o soră. Unul dintre fraţi se numea Mohammed, iar numele fetei era Iman. Au murit cu toţii de mult, dar aş vrea să ştiu dacă mai există vreo rudă care să le fi supravieţuit. Nu e nimic urgent. Când ai timp.

Sariya promise că o să se intereseze şi Khalifa închise. Rămase acolo un minut, sorbind din suc şi privind un autocar Travco plin de turişti palizi şi plictisiţi, care trecu de giratoriu. Apoi termină cutia şi o aruncă la un coş, după care se ridică şi se îndreptă spre malul de vest şi Valea Regilor. Pamfletarul anonim fusese destul de amabil să creeze o diversiune şi avea de gând să profite de asta.

„Valea Regilor” e o denumire improprie. Conglomeratul de morminte antice nu găzduieşte doar regi, ci şi regine, prinţi,

prinţese, nobili şi animale de casă regale. Nici măcar nu e o singură vale, ci mai degrabă două *wadi* unite una de cealaltă: Valea de Est, mult mai cunoscută, unde se găsesc toate mormintele regale principale, inclusiv cel al lui Tutankhamon şi Valea de Vest, mai largă decât cealaltă, mai dezolantă şi mai puţin vizitată, care se desparte de vecina ei aproape de intrarea celei din urmă şi şerpuieşte la rândul ei printre dealuri.

Khalifa traversă fluviul şi luă o maşină până la parcarea de autocare de la intersecţia celor două văi. Rămase o clipă, privind panorama enormă care fusese ridicată pe marginea drumului şi făcea reclamă noului muzeu din Valea de Est. „Barren Corporation”, scria pe pancartă. „Egipt: onorăm trecutul, promovăm viitorul.” Apoi îşi aruncă ţigara şi porni spre Valea de Vest.

Spre deosebire de aglomeraţia continuă de turişti din partea de est, spre vest nu se vedea nici ţipenie. Era o vale simplă, săpată în piatra calcaroasă de un alb orbitor, mărginită de stânci masive şi acoperită de tăcerea grea, sufocantă a deşertului. Pe un deluşor de lângă intrare se vedea clădirea dărăpănată a curatorului şi, ceva mai în josul văii, clădirea cu tavan boltit care îi aparţinuse egiptologului John Romer. În afară de asta şi de două indicatoare ruginite de metal, care arătau spre mormintele lui Amenhotep III şi Akhenaten, nu mai era nimic în jur. Doar bolovani, praf şi câte un curent care curgea în jos pe stânci. Dacă un egiptean din vremurile de demult ar fi mers alături de Khalifa, n-ar fi observat mare diferenţă între cum arătase valea atunci şi cum arăta acum.

Khalifa era moleşit de căldură, aşa că drumul de-a lungul văii dură aproape patruzeci de minute. În cele din urmă, chiar când începea să creadă că poate ar fi trebuit să aştepte până mai spre seară, drumul coti la dreapta şi se deschise într-un soi de adâncitură ca un amfiteatru natural, înconjurat de pereţi înalţi de piatră. Era un adăpost de lemn aici, iar lângă el se deschidea intrarea în mormântul vizirului devenit faraon Ay din cea de-a XVIII-a Dinastie. O motocicletă Jawa prăfuită era rezemată lângă intrare, spre uşurarea lui Khalifa, întrucât i-ar fi părut rău să bată atâta drum degeaba.

Khalifa coborî treptele până la uşa deschisă a mormântului, băgă capul prin deschizătură şi strigă în josul pasajului abrupt:

— Doamnă profesor Dufresne!

Nici un răspuns.

— Doamnă profesor Dufresne! Sunteţi acolo?

Tăcere. Apoi, de undeva de dedesubt, ca o voce fără trup venită din lumea de dincolo:

— Yusuf Khalifa, ţi-am spus de o mie de ori să-mi spui Mary!

Khalifa zâmbi.

— Da, doamnă profesor.

Se auzi un zgomot slab de paşi care urcă şi departe, jos, începu să se zărească un cap. Trupul era ascuns de panta abruptă a coridorului.

— Ce Dumnezeu cauţi aici?

— Am vrut să vă întreb ceva.

— Ceva important, fără îndoială.

— Vreţi să vin şi eu jos?

— Nu, oricum voiam să iau o gură de aer. Ţi-e sete?

— Foarte.

— Ai noroc. Am o ploscă cu *seer limoon* rece.

Draga de Mary Dufresne.

— O clipă, îi strigă, după care dispăru din nou înăuntru.

Khalifa se întoarse la umbra adăpostului. Trecură câteva minute, apoi simţi o mişcare la stânga şi o siluetă ieşi din mormânt – înaltă, cu păr cărunt, purtând blugi, un tricou kaki şi un *shaal* alb, de bumbac, înfăşurat în jurul gâtului. Femeia îi făcu vesel cu mâna şi începu să urce panta spre el, mişcându-se cu o viteză surprinzătoare, având în vedere că se apropia de nouăzeci de ani. Khalifa se ridică şi îşi dădură mâna.

— Cum te simţi, dragul meu?

— Sunt bine, *hamdulillah.* Dumneavoastră?

— Destul de bine pentru o băbăciune. Zenab?

— E… OK.

Femeia îl privi în ochi. Apoi, dându-şi seama probabil că nu voia să vorbească despre asta, îi atinse braţul cu afecţiune şi ridică plosca pe care o ţinea.

— Vrei să bei?

— Credeam că nu mă mai întrebaţi.

Se aşezară şi femeia deşurubă capacul, îi turnă un pahar şi i-l întinse, după care îşi turnă şi ei unul. Toastară.

— Îmi pare bine să te văd, Yusuf.

— Şi mie, ya *doctora.*

Mary îi aruncă o privire.

— Mary, se corectă Khalifa, trecând peste tendinţa naturală de a vorbi politicos când se adresa celor mai în vârstă sau mai sus

pe scara ierarhică.

Femeia încuviinţă şi sorbi din limonadă.

Mary Dufresne – *ya doctora amrekanaya,* după cum le era cunoscută tuturor celor din Luxor – era o amintire vie, ultima verigă cu epoca de aur a arheologiei egiptene. Tatăl ei, Alan Dufresne, începuse ca restaurator la Muzeul Metropolitan şi venise în Egipt prin 1930 să lucreze cu marele Herbert Winlock, împreună cu soţia şi fiica. În afara unei perioade scurte în care studiase la Harvard pentru doctorat, Mary rămăsese în Egipt încă de atunci. Winlock, Howard Carter, Flinders Petric, John Pendlebury, Muhammad Goneim – îi cunoscuse personal pe toţi, un grup de aur din care făcea şi ea, pe drept, parte. Mary Dufresne era, prin vot unanim, cel mai talentat desenator care lucrase vreodată în Egipt. Umbla zvonul că până şi Zahi Hawass, bine cunoscut pentru aroganţa sa care întrecea orice limite, o admira.

— Cum merge treaba? întrebă Khalifa, sorbindu-şi limonada dintr-odată şi acceptând încă un pahar.

— Încet, răspunse Mary. Exact cum trebuie să meargă. Lumea se mişcă mult prea repede pentru gustul meu.

În ultimul deceniu, Mary începuse să deseneze reproduceri la scară ale tuturor picturilor şi inscripţiilor din Valea de Vest. Trei din cei zece ani îi petrecuse în mormântul lui Ay.

— Se pare că aveai nevoie de aia, spuse când Khalifa îşi termină iarăşi limonada dintr-o sorbitură lungă.

— Nu-mi aminteam că era atâta de mers.

— Aşa e vara. Când vremea începe să se răcească şi drumul se scurtează. În decembrie poţi să-l faci ţopăind.

Mary zâmbi şi îi umplu a treia oară paharul.

— Deci, despre ce lucru atât de misterios voiai să mă întrebi?

Khalifa sorbi din nou, cu plăcere. Mary îşi făcea singură limonada şi reuşea să obţină un echilibru perfect între gustul amar al lămâilor şi dulceaţa zahărului de trestie. Apoi se şterse la gură şi puse paharul deoparte.

— Vreau să vorbim despre un bărbat pe nume Samuel Pinsker, spuse. Un englez. Lucra şi el aici. Mă întrebam dacă nu cumva vi-l mai amintiţi.

— Samuel Pinsker… Mary repetă numele încet, ca şi când ar fi vrut să vadă cum sună când îl rosteşte şi ea. Dumnezeule, a trecut atâta vreme!

— Îl ţineţi minte?

— Vag. A dispărut când eram mică. I-au găsit cadavrul în anii şaptezeci. A căzut în puţul unei camere funerare, sus pe *gebel.*

Khalifa se hotărâse deja să nu mai spună nimănui că Pinsker fusese ucis. Cum spusese şi fostul căpitan Sadeq, era bine ca unele poveşti să fie cât mai simple. În schimb, o întrebă dacă îşi mai aminteşte şi altceva despre englez.

— Mi-era frică de el, asta ţin minte sigur, spuse Mary, împrăştiind cu o mână muştele care zburau în jurul paharului ei. Purta un fel de mască cu două găuri micuţe pentru ochi şi o tăietură în dreptul gurii. Îl făcea să arate ca un fel de… nu ştiu, un monstru sau un strigoi, sau altceva înfiorător. Cred că fusese rănit într-un accident din mină, o explozie de gaze, ceva de genul ăsta, deşi s-ar putea să mă înşel. Au trecut optzeci de ani. Lucrurile astea tind să nu mai fie aşa de clare.

Dădu din nou din mână. Avea mâini surprinzător de frumoase – lungi, subţiri, graţioase. Unii oameni îşi schimbau complet înfăţişarea odată cu trecerea anilor. Alţii, în schimb, încă mai păstrau ceva din ce fuseseră odată. Deşi avea părul cărunt, pielea ridată şi acoperită de pete, era evident că Mary Dufresne fusese cândva o femeie foarte frumoasă. Încă mai era, în felul ei.

— Samuel Pinsker, repetă, după care îşi termină limonada şi puse paharul peste gura ploştii. Ce Dumnezeu te-a apucat să mă întrebi despre el?

— Numele lui a apărut într-o investigaţie de care se ocupă un prieten de-al meu. I-am promis că o să încerc să aflu mai multe despre el. Îşi aprinse o ţigară, adăugând: Prietenul meu e evreu.

Sprâncenele lui Dufresne se ridicară într-un gest de surprindere.

— Ce naiba de legătură ar putea exista între Samuel Pinsker şi un caz al poliţiei din Israel?

— Speram să-mi spuneţi dumneavoastră.

Mary clătină din cap.

— Îmi pare rău, Yusuf, dar nu cred că te pot ajuta prea mult. Îmi place să cred că nu m-am sclerozat încă, dar au trecut totuşi optzeci de ani. Aveam doar şase sau şapte ani când a dispărut. Cum ţi-am spus, unele lucruri tind să nu mai fie aşa de clare, să dispară…

Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr care îi intra în ochi şi se lăsă pe spate, încrucişându-şi picioarele şi aranjându-şi din nou *shaal-ul* în jurul gâtului.

— Îmi amintesc că făcea mare tămbălău pe motocicletă, spuse

după o pauză şi că m-a speriat de m-am scăpat pe mine o dată, în templu. Scuză-mi limbajul. Habar n-am care templu, sau ce căuta acolo. Îmi amintesc doar că a sărit la mine de după o coloană. Am avut coşmaruri după aceea săptămâni întregi.

— V-a făcut ceva? întrebă Khalifa, gândindu-se la fata pe care o violase Pinsker.

— Cum adică? Dacă m-a molestat?

Khalifa ridică din umeri.

— Nu, din câte îmi aduc aminte cel puţin. Ştiu doar că a apărut de nicăieri, eu am ţipat şi am fugit, iar el m-a urmărit cu masca aia oribilă.

Îşi plecă fruntea, gândindu-se la ceva, apoi îşi ridică din nou privirea cu o expresie de regret.

— Mi-e teamă că asta e tot. Sincer, nici măcar nu sunt sigură că aşa s-a întâmplat. Ştii şi tu cum se schimbă amintirile şi se încurcă unele cu celelalte. Ai grijă.

Arătă spre banca de ciment, unde o viespe enormă aterizase chiar lângă mâna lui Khalifa. Se plimbă puţin, apoi zbură pe gura paharului. Khalifa o goni cu ţigara, sorbi restul de limonada, apoi se ridică şi puse paharul afară din adăpost, pe o piatră. Viespea îl urmări.

— Max îl ştia, rosti ea când Khalifa se aşeză din nou.

— Max?

— Legrange. Arheolog francez. Genial când venea vorba de oale. A lucrat cu Bruyere şi Cerny la Deir el-Medina.

— N-am auzit de el.

— A fost înainte de vremea ta, tinere. A murit demult, bineînţeles. Toţi au murit. Nu am mai rămas decât eu din toată generaţia.

Oftă şi preţ de o clipă privirea i se pierdu undeva în vale, în timp ce gândurile îi rătăceau în vremuri de mult apuse, totul dură doar câteva secunde, apoi atenţia ei se reîntoarse la conversaţie.

— Imediat după ce au găsit cadavrul, îmi amintesc că am luat ceaiul cu Max şi mi-a vorbit despre Pinsker, ce fel de om fusese. Nu avea prea multe lucruri bune de spus despre el. Bea foarte mult, întotdeauna se lua la harţă cu alţii. S-a bătut cu nişte locuitori din Qurna odată şi l-a pus pe unul dintre ei la pământ.

Din nou, Khalifa se gândi la fata pe care o violase Pinsker. Şi ea era tot din Qurna. Simţi că Pinsker devine important. Figura deformată îl deosebea de alţii, dar caracterul era stereotipul britanicului violent, mitocan, cu un complex de superioritate,

care îşi cerea partea din moştenirea culturală a Egiptului, dar pentru care egiptenii erau o rasă inferioară, bună de tratat de sus, de abuzat şi de violat. Un colonist tipic de modă veche.

— Lui Carter îi plăcea compania lui, spuse Dufresne. Are sens, din moment ce şi Howard avea un temperament destul de vulcanic. Odată a fost concediat de la Serviciul pentru Antichităţi pentru că s-a bătut cu un turist francez la Saqqara.

Khalifa nu auzise povestea.

— Altceva? întrebă, încercând să găsească totuşi o legătură cu investigaţia lui Ben-Roi.

— Nu-mi pot aminti cuvânt cu cuvânt ce am discutat, spuse Dufresne. Au trecut totuşi patruzeci de ani.

Plecă uşor capul, încercând să găsească ceva.

— Ţin minte că mi-a spus că Pinsker era un inginer extrem de talentat. A lucrat mult la monumentele de aici şi de pe Malul de Est. Ah, da şi avea obiceiul să dispară în deşert săptămâni întregi.

Khalifa se aplecase să-şi stingă ţigara pe podeaua de beton a adăpostului, dar îşi ridică privirea la ultima frază. Şi proprietara apartamentului pe care Pinsker îl închiria în Kom Lolah menţionase acelaşi lucru în declaraţia pe care o dăduse la poliţie după ce dispăruse englezul, deşi nu spusese nimic de deşert.

— Prietenul dumneavoastră ţi-a spus şi care deşert? întrebă, ridicându-se din nou, interesat.

— Deşertul de Est, cred. Da, sigur Deşertul de Est.

— Ştiţi ce făcea Pinsker acolo?

Mary clătină din cap. Nu ştia. Rotiţele din mintea lui Khalifa începuseră să se învârtă deja, antrenând şi alte rotiţe. În noaptea în care fusese ucis, Samuel Pinsker se întorsese dintr-o altă călătorie misterioasă la naiba în praznic, se îmbătase, violase o fată, apoi ajunsese cumva la casa lui Howard Carter şi se lăudase că găsise ceva lung de „kilometri întregi”. Scenariul ducea undeva, simţea asta, deşi nu ştia dacă deznodământul avea legătură sau nu cu investigaţia lui Ben-Roi. În orice caz, era cu siguranţă interesant.

— Aţi auzit vreodată ca Samuel Pinsker să fi descoperit ceva? întrebă.

— Cum adică să descopere?

— Nu ştiu… un mormânt poate, un…

Încercă să se gândească ce altceva ar fi putut fi descris ca lung de „kilometri întregi”. O descoperire cu care Pinsker ar fi

vrut să se laude. Nu-i veni în minte nimic evident. Nici chiar un mormânt nu părea să se potrivească.

— Ceva important, zise slab.

Dufresne îi aruncă o privire întrebătoare, fără să înţeleagă unde încerca să ajungă. Khalifa scoase din pungă dosarul din 1931, găsi scrisoarea lui Carter şi i-o arătă. Mary o citi cu ochi mari.

— Extraordinar, rosti când ajunse la sfârşit. Mai că-i aud din nou vocea lui Howard. „Porcărie”, întotdeauna folosea cuvântul ăsta.

— Vă spune ceva? Partea asta…

Khalifa se aplecă şi îi arătă cu degetul rândurile despre care vorbea.

— Absolut nimic, din păcate. Sunt la fel de nedumerită ca şi tine. E un mister.

Întinse scrisoarea spre Khalifa, dar înainte ca acesta să o ia, îşi trase brusc mâna şi o mai citi o dată. Ceva din expresia ei, felul în care ochii îi fugeau într-o parte din când în când, ca şi cum ar fi căutat o amintire de demult, era semn că apăruse totuşi o legătură, ca un indicator luminos.

— Nu, murmură. Nu se poate.

— Ce?

— S-a întâmplat după ani întregi, în cu totul alt context… deşi era Howard, iar limbajul cel puţin era la fel.

Părea să vorbească mai degrabă cu sine însăşi decât cu Khalifa. O clipă, detectivul se întrebă dacă nu cumva Mary începea totuşi să simtă semnele vârstei, dacă mintea ei nu mai era la fel ca înainte. Apoi femeia îi aruncă o privire ascuţită şi deveni clar că mintea îi era la fel de ageră ca întotdeauna.

— Ce? întrebă din nou.

— N-aş vrea să te încurc şi aproape sigur nu are nici o legătură, dar…

Mary se uită din nou la scrisoare, apoi se sprijini de unul dintre stâlpii care susţineau acoperişul adăpostului.

— Am auzit ceva, din întâmplare, la vreo opt ani după ce Pinsker a dispărut. Mi-a rămas în minte şi, după ce am citit în scrisoare – „Am găsit, Carter!” mi-am amintit iarăşi. Ţi-am spus, nu cred că are vreo legătură, dar…

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Vreţi să-mi spuneţi?

— Sigur. E unul dintre puţinele lucruri din vremea aia pe care

mi le amintesc destul de clar. Poate fiindcă a fost ultima oară când l-am văzut pe Howard în viaţă.

Tăcu preţ de câteva clipe, adunându-şi gândurile.

— S-a întâmplat cu trei sau patru luni înainte să moară Howard. Adică undeva pe la sfârşitul lui 1938 sau începutul lui 1939. Howard se mutase înapoi în Londra, dar iarna venea în Luxor şi în fiecare seară lua cina cu noi. Întotdeauna mă trimiteau sus, dar eram copil pe-atunci şi mă furişam până în hol ca să ascult ce vorbeau adulţii. Nu mai ţin minte exact cine era acolo – sunt sigură doar de tatăl meu şi de Howard. Poate erau şi Herbie Winlock şi Walt Hauser… Făcu o pauză, gândindu-se, apoi dădu din mână şi adăugă: Nu contează. Oricum, se certau foarte tare şi Howard a început să ţipe. Dintotdeauna fusese irascibil şi spre sfârşit, din cauza bolii Hodgkin de care suferea, devenise şi mai rău. Nu ştiu despre ce vorbeau exact, dar ţin minte că Howard a strigat la un moment dat: „Nu a găsit nimic. Toată povestea asta e o porcărie. Un mit. Poţi să întorci tot nenorocitul de Deşert de Est cu susul în jos şi n-o să găseşti nimic şi asta fiindcă labirintul pur şi simplu nu există”.

Khalifa se încruntă.

— *Labbi-rin?*

Nu cunoştea cuvântul.

— *Mahala,* traduse Maria.

— Ce înseamnă?

— N-aş putea să-ţi spun, sincer. Singurul labirint de care am auzit e cel din complexul de piramide din Amenemhet, dar asta e în Hawwara, în Fayoum. Şi, oricum, Petrie l-a descoperit la sfârşitul anilor 1880.

Mai citi o dată scrisoarea, apoi o înapoie.

— Asta e tot? întrebă Khalifa, aşezând scrisoarea la locul ei în dosar. Nu-ţi mai aminteşti nimic?

— Mi-e teamă că nu.

— Nu ştii despre ce vorbeau? Cine era „el”?

— Îmi pare rău, Yusuf, e doar fragmentul pe care ţi l-am povestit. Poate chiar era vorba de Petrie şi Hawwara şi Howard a încurcat deşerturile. Poate eu am încurcat deserturile. Au trecut optzeci de ani. Memoria îmi joacă feste uneori. M-am gândit doar că tonul era asemănător. Şi vorbea şi de Deşertul de Est…

Ridică din umeri, a scuză. Khalifa se aplecă şi puse dosarul înapoi în pungă. O clipă crezuse că avea să audă ceva revelator, dar Mary nu făcuse altceva decât să încurce şi mai mult

povestea. Samuel Pinsker afirmase că găsise ceva lung de „kilometri întregi”, probabil undeva în deşert. Altcineva, care ar fi putut fi sau nu tot Pinsker, spusese că găsise un labirint, probabil tot în Deşertul de Est. Amândouă descoperirile erau vagi; nici una nu părea să aibă vreo legătură evidentă cu investigaţia lui Ben-Roi. Era, ca să folosească una dintre frazele preferate ale lui Hassani, ca şi când ar fi jucat *tawla* purtând o pereche de ochelari acoperiţi cu baligă de bivoliţă.

Ceva din perplexitatea lui Khalifa i se reflecta probabil în expresie, fiindcă Dufresne îl strânse de braţ.

— Mai e cineva cu care ai putea sta de vorbă, spuse.

Khalifa ridică privirea.

— Tot englez. Digby Girling. E un tip amuzant, grăsuţ, arată ca un balon. Acum câţiva ani – de fapt, cu ceva mai mulţi ani în urmă a scris o carte despre lucrătorii mai puţin importanţi implicaţi în descoperirea mormântului lui Tutankhamon. Sunt destul de sigură că a scris şi despre Pinsker. Digby ar putea să ştie mai multe.

— Ştii cum pot să dau de el?

— Locuieşte în Anglia – Birkbeck, Londra, cred, dar în perioada asta îl poţi găsi probabil făcând pe oratorul pe vreo croazieră pe Nil.

Khalifa îşi notă în minte informaţia, apoi se uită la ceas. Era mai târziu decât crezuse.

— Trebuie să mă întorc. Nu-mi place să… ştiţi… Zenab.

Mary îi strânse din nou braţul.

— Înţeleg, Yusuf. Îmi pare rău că n-am putut să te ajut mai mult.

— M-aţi ajutat foarte mult.

— Cel puţin te-ai rehidratat, zâmbi Mary, bătând în plosca din care băuseră limonadă. Vrei să te duc până la Dra Abu el-Naga?

Arătă cu capul spre motocicletă. Khalifa refuză, nevrând să deranjeze, dar ea insistă, spunând că oricum trebuia să meargă într-acolo să ia nişte lucruri. Era o minciună evidentă, dar gândul că va trebui să străbată din nou pe jos toată valea în căldura ucigătoare a după-amiezii îl convinse pe Khalifa să treacă peste mândrie şi să accepte oferta.

— Mulţumesc, spuse.

— Nu, eu îţi mulţumesc. De mult n-am mai mers cu un bărbat tânăr şi chipeş în spate.

Puse plosca în mormânt, încuie uşa de la intrare şi amândoi

străbătură *wadi*-ul pe motocicletă, apoi o luară pe drumul asfaltat care şerpuia, printre dealuri, de la Valea Regilor spre câmpiile cultivate de mai jos. În loc să îl lase în Dra Abu el-Naga, Mary îl duse până la fluviu. Khalifa protestă numai de formă. Se simţea bine cu vântul în faţă.

Îşi luară la revedere pe mal, la Gezira. Khalifa plăti cei cincizeci de piaştri şi luă feribotul local. Tot drumul până pe malul celălalt se gândi la Samuel Pinsker – la actul oribil pe care îl făcuse şi la moartea groaznică de care avusese parte, dar şi la obiectul sau locul misterios despre care spunea că-l găsise.

Feribotul acostă şi Khalifa coborî înghesuindu-se împreună cu ceilalţi pasageri, apoi începu să urce treptele spre Corniche. Abia atunci se opri brusc şi corpul îi îngheţă. Pentru prima oară în ultimele nouă luni fusese pe apă şi nu se gândise la fiul lui, Ali. Se întoarse la fluviu în stare de şoc, întrebându-se dacă trebuia să se simtă uşurat că uitase de durere, cel puţin pentru o vreme, sau îngrozit la gândul că amintirea lui Ali începea să nu-l mai cotropească.

TEL-AVIV

După ce îl lăsă pe Zisky în centrul Tel-Avivului, Ben-Roi îşi sună prietenul ziarist, Natan Tirat şi îl invită la un pahar. Voia să se întâlnească cu Tirat ca să afle tot ce ştia ziaristul despre Barren Corporation. Tirat avea un articol de terminat – un reportaj fascinant despre o gaură neagră în fondul de pensii al Forţelor de apărare ale Israelului – dar puteau să se vadă într-o oră dacă pe Ben-Roi nu-l deranja să-l aştepte. Detectivul nu avea nici un motiv urgent să se întoarcă în Ierusalim, aşa că stabiliră să se întâlnească şi să bea o bere într-un bar pe care îl ştiau amândoi, pe strada Dizengoff.

O sună şi pe Sara şi îi lăsă un mesaj în căsuţa vocală. Apoi, ca să-şi omoare timpul, parcă pe o stradă lăturalnică de lângă Ha-Yarkon şi plecă să se plimbe pe promenada de la malul mării.

Corniche era aglomerată, ca în fiecare sâmbătă – pietoni, alergători, biciclişti şi tineri pe patine cu rotile, cafenele înghesuite, câteva cupluri care jucau *matkot* în spatele hotelului Sheraton Moriah, de unde zgomotul mingilor lovite de crose se auzea la o sută de metri în orice direcţie. De undeva se auzea muzică şi o mulţime de oameni exersau mişcări de salsa. Pe plajă, oamenii purtau costume de baie atât de minuscule, că n-ar fi fost mare deosebire dacă nu le-ar fi avut deloc. Tel-Aviv nu era pur şi simplu un oraş diferit de Ierusalim, ci părea chiar o altă lume atât de relaxată şi lejeră, deloc încordată şi fără nici un fel de aere. În Ierusalim întotdeauna te apăsa ceva religia, istoria, problema ireconciliabilă a palestinienilor. Aici, pe malul mării, Israelul aproape că semăna cu o ţară normală. Oare pentru a câta oară Ben-Roi se întrebă de ce naiba se mutase din Tel-Aviv.

Îşi cumpără o îngheţată două cupe, căpşuni şi fistic şi se îndreptă spre sud, de-a lungul promenadei. În dreapta avea marea, în stânga faţadele impunătoare ale hotelurilor de pe ţărm, formând un perete neîntrerupt de beton. Se gândi să meargă până în Clore Park, să-şi mai dezmorţească picioarele, dar abia ajunsese la structura masivă, ca un zigurat, a Turnului Operei şi deja respira greu. Rămase acolo o vreme, ascultând cvartetul de coarde care susţinea un concert ad-hoc sub un palmier. Apoi termină îngheţata şi se întoarse în direcţia din care venise. Se gândea la tot felul de lucruri fără nici o legătură între

ele: Tel-Aviv, Sarah, copilul nenăscut, viaţa lui, cazul Kleinberg. Graţie succesului repurtat de Zisky la închisoare, era limpede ca lumina zilei că existase o anumită legătură între Genady Kremenko şi Barren Corporation, deşi habar n-avea despre ce naiba era vorba în toată povestea. Activitatea de proxenet a lui Kremenko avea în mod clar legătură cu Vosgi, care, la rândul ei, oferea conexiunea cu latura armeană a investigaţiei. Până aici, toate bune. Dar Programul Nemesis şi drumul inexplicabil al lui Kleinberg până la Mitzpe Ramon? Oare cei din Program descoperiseră ceva relevant pentru reportajul pe care Kleinberg îl documenta când fusese ucisă? Sau Kleinberg le adusese lor noi informaţii? Deşi era puţin forţat, scenariul avea sens, dar totuşi Ben-Roi nu era mulţumit. Aşadar, Barren, Kremenko, traficul de persoane, Vosgi, Catedrala Armeană, Nemesis – toate legate între ele, deşi câteva conexiuni erau slăbuţe.

Elementul-problemă erau articolele pe care le citise Kleinberg despre mina de aur şi despre Samuel Pinsker. Articolul despre mina de aur avea clar legătură cu Barren şi, cumva ocolit şi cu Samuel Pinsker, care fusese un inginer minier. Iar Pinsker oferea legătura cu Egiptul, pe unde erau traficate fetele. Cu toate astea, cele două poveşti păreau complet separate de interesul principal al lui Kleinberg.

Pinsker mai ales îi dădea o durere cruntă de stomac. Din experienţă ştia că în fiecare caz exista cel puţin un element neavenit, o piesă de puzzle care pur şi simplu refuză să se potrivească cu orice altceva. De data asta, piesa era Pinsker. Britanicul părea că aparţine unei cu totul alte poveşti. Spera să găsească ceva interesant Khalifa, dar trecuseră cinci zile şi egipteanul nu îl contactase. Asta îl punea într-o situaţie delicată. Trebuia să se lămurească cu Pinsker o dată pentru totdeauna, dar nici nu voia să-l preseze prea mult pe Khalifa, care avea şi el problemele lui. Sunase deja, lăsase un mesaj, dar Khalifa nu îl contactase deloc şi n-ar fi vrut să insiste prea mult. Dar nici nu putea aştepta la nesfârşit. Avea un caz de rezolvat, iar Samuel Pinsker avea cumva legătură cu cazul respectiv. Oare era mai bine să mai încerce o dată totuşi? Sau să înceapă să se intereseze personal, eventual să-l pună pe Zisky să mai facă ceva săpături? Încă nu se hotărâse, când îi sună telefonul.

„Măi să fie. Khalifa. Evreu şi musulman, gând la gând!”

— Chiar mă gândeam la tine! spuse Ben-Roi, alungând cu un gest un vânzător care încerca să-l tenteze cu o pălărie de soare.

— Sper că nu te gândeai la nimic de rău, spuse Khalifa.

— Doar lapte şi miere, prietene.

Dacă remarca îl amuzase pe Khalifa, nu o arătă în vreun fel. Îşi ceru scuze că nu telefonase mai devreme, îi explică lui Ben-Roi că voise să stea de vorbă cu câţiva oameni înainte să-l sune, apoi începu să povestească pe scurt ce aflase până atunci: violul, crima din răzbunare, scrisoarea lui Howard Carter, descoperirea misterioasă cu care Pinsker se lăudase chiar înainte să fie omorât, care ar fi putut avea legătură şi cu un labirint. Dacă Ben-Roi s-ar fi aşteptat la o revelaţie dramatică, avea să fie dezamăgit crunt. Nu era prima dată când avea sentimentul dezamăgirii de când începuse investigaţia.

— Tu ce crezi? întrebă Ben-Roi după ce Khalifa termină.

— Nu ştiu ce să-ţi zic, răspunse egipteanul. Povestea cu labirintul e curioasă, dar nu ştiu dacă victima ta era interesată sau nu de…

Se opri, strigând cu furie în limba arabă la cineva.

— Iartă-mă, am văzut nişte copii care voiau să treacă în fugă strada, explică. Prostuţi. Trebuie să se asigure înainte.

Ben-Roi zâmbi puţin, apoi se abţinu, dându-şi seama cum trebuia să se simtă prietenul lui văzând copiii. Îl întrebă pe Khalifa dacă vedea vreo legătură între cele două crime – Luxor 1931, Ierusalim în prezent. Egipteanul scoase un mormăit surd, echivalentul verbal al unui gest de neputinţă cu mâinile în aer.

— Nimic evident. Doar că amândouă victimele erau evrei, deşi până şi asta mi se pare… cum se spune?… forţat, pentru că sunt optzeci de ani între cele două crime. Dar nu cunosc toate detaliile investigaţiei, aşa că poate îmi scapă ceva.

Avea dreptate. Ben-Roi nu îi oferise decât firul roşu al cazului. Pe de o parte, fiindcă şefii lui n-ar fi fost prea bucuroşi să afle că divulgase informaţii confidenţiale legate de investigaţie unei terţe părţi, cu atât mai mult unui arab. Pe de altă parte, fiindcă nu voia să-l implice pe Khalifa prea mult, să lase impresia că se folosea de prietenia lor.

Dar dacă nu-l implica pe Khalifa, era posibil ca legături importante să fie trecute cu vederea. Legături vitale chiar.

Ezită, încercând să găsească un echilibru între nevoia imperativă de răspunsuri şi reticenţa de a-şi solicita prea mult prietenul. Până la urmă, Khalifa rezolvă el dilema.

— Poţi să-mi trimiţi şi alte informaţii? întrebă.

— Vrei să-ţi trimit şi alte informaţii?

— De ce nu? Totul pentru îmbunătăţirea relaţiilor dintre arabi şi evrei.

De data asta, Ben-Roi zâmbi.

— O să-ţi trimit ceva mâine, rosti. Aş aprecia dacă povestea ar rămâne între noi.

— Bineînţeles. În afară de conferinţa de presă, e secretul nostru.

Ben-Roi zâmbi din nou. Deşi trecuse prin atâtea, vechiul Khalifa era încă acolo. Suferise, dar era încă acolo.

— Am o pistă posibilă, continuă egipteanul, un profesor britanic. Se pare că ştie mai multe despre Pinsker şi s-ar putea să mai umple nişte goluri. Am înţeles că e în croazieră pe Nil, dar i-am verificat itinerarul şi vaporul acostează în Luxor mâine după-amiază. O să merg să vorbesc cu el, să văd ce-mi poate spune.

— Mulţumesc, zise Ben-Roi.

— Nici o problemă.

— Serios, mulţumesc.

— Serios, nici o problemă.

Nu mai aveau nimic să-şi spună, cel puţin nu legat de investigaţie, aşa că tăcură amândoi. Ben-Roi rătăcea pe faleză; în Luxor, Khalifa privea fotografiile de familie din vitrina magazinului Fujifilm de la intersecţia străzilor Al-Medina şi El-Mahdy. Nu-şi puteau explica de ce, dar nici unul nu se grăbea să închidă.

— Ce mai face Zenab?

— Ce mai face Sarah?

Vorbiseră în acelaşi timp. Se scuzară tot în acelaşi timp.

— Tu primul, spuse Ben-Roi.

— E bine, răspunse Khalifa. O pauză, apoi: De fapt, nu ţi-am spus adevărul. Nu e bine deloc. Nu poate să doarmă, are coşmaruri, se trezeşte plângând. Moartea lui Ali a afectat-o mult. Ne-a afectat pe amândoi.

Ben-Roi încercă să găsească ceva de spus, ceva consolator, dar toate cuvintele care îi veneau în minte sunau a vorbărie goală.

— Îmi pare rău, murmură.

— Asta e viaţa, spuse Khalifa. Îndurăm.

Una dintre fotografiile din vitrina magazinului Fujifilm era a unui băiat cam de vârsta lui Ali, uitându-se fix înainte cu o expresie serioasă. Khalifa o privi puţin, apoi porni mai departe pe Sharia al-Madina al-Minawra.

— Sarah? întrebă. Sper că e bine.

— E bine, spuse Ben-Roi.

De fapt, lui Sarah îi fusese rău cu o noapte înainte, dar părea un detaliu atât de nesemnificativ în comparaţie cu drama prin care trecea familia lui Khalifa că nu se obosi să-l amintească.

— Şi copilul?

— Tot bine, mulţumesc.

Din nou tăcere. Fiecare aprecia prezenţa celuilalt, dar nici unul nu simţea nevoia să spună asta. Khalifa se îndrepta spre casă acum, pe lângă restaurantul englezesc Puddleduck şi clădirea Directoratului de securitate din Luxor. Ben-Roi se opri lângă hotelul Crowne Plaza şi privi dansatorii de sâmbătă după-amiază: două duzini de cupluri, tineri şi bătrâni, talentaţi sau nu, mişcându-se în ritmul muzicii care se auzea dintr-o combină muzicală enormă. Când trecuse prima oară pe aici se dansa salsa; acum se trecuse la vals.

— Ce se aude? întrebă Khalifa.

Ben-Roi îi descrise scena.

— Îmi place, spuse egipteanul. Oameni care dansează în stradă. În Egipt nu se întâmplă aşa ceva, în afară de dansatorii Zikr. Şi de revoluţii. Întotdeauna dansăm la revoluţii.

— Urăsc să dansez, spuse Ben-Roi. Un elefant ar avea mai mult ritm ca mine.

Khalifa chicoti. Nu prea tare, dar era totuşi un chicot.

— Zenab dansa tot timpul înainte, spuse după o altă pauză, în vechiul nostru apartament. Când veneam acasă de la secţie o găseam ascultând la maximum o casetă cu Amr Diab şi ţopăind peste tot. Îi plăcea să danseze. Acum nu mai dansează.

Din nou, Ben-Roi încercă să găsească un răspuns potrivit, ceva care să-i spună lui Khalifa că înţelege prin ce trecea, dar care să nu sune banal sau insipid. Sarah ar fi ştiut exact ce să spună. Avea un instinct în situaţii ca asta şi întotdeauna părea să găsească o frază potrivită. Era un dar pe care, în ciuda celor mai bune intenţii, Ben-Roi nu îl avea. Ezită o clipă, apoi, simţind că trebuie să spună totuşi ceva, încercă:

— Într-o zi o să danseze din nou.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, îşi dădu seama cât de tâmpit sunau, ca titlul unei balade de rahat. Ar fi trebuit să rămână *schtum* şi atât.

— *Inshallah,* atât răspunse Khalifa.

Mai schimbară câteva banalităţi. Ben-Roi încă se mai crispa la

gândul prostiei pe care o scosese şi îşi răscolea mintea încercând să găsească ceva mai potrivit, o frază prin care să-i arate lui Khalifa cât de mult ţinea la el. Abia după ce închise şi se plimbă puţin prin port, privind distrat la iahturi şi şalupe şi simţindu-se cel mai inutil prieten din lume, îi veni brusc în minte un nume. O vreme îl lăsă să plutească printre alte gânduri, încercându-l, văzând cum suna, apoi o apelă pe Sarah şi o întrebă ce părere avea.

— Cred că e o idee minunată, spuse. Dar dacă e o fată?

Ben-Roi nu trebuia să răspundă la asta. Bănuia că nu vor avea nevoie de un nume de fată. Instinctul îi spunea că Sarah urma să nască un băiat. Pur şi simplu ştia asta.

DEŞERTUL NEGEV

Citise toate discuţiile din camerele de chat, speculaţiile, teoriile încurcate care încercau să explice cine erau şi ce legătură aveau cu Nemesis. Numai prostii. Nu se luptase nimeni pentru putere, nu fusese nici o scindare în Program, nici un grup care să se rupă de ceilalţi şi în nici un caz nu fuseseră infiltraţi de agenţi sub acoperire care să lucreze pentru corporaţii sau cine ştie ce alte entităţi dubioase. Adevărul era că le trimisese un e-mail celor din Nemesis pe adresa de pe site, cerându-le insistent să treacă la acţiuni mai radicale, iar cei de pe site îi răspunseseră că aveau mână liberă să facă singuri asta. După câteva schimburi de mesaje apăruse aripa militantă a Programului Nemesis. Chiar şi acum, era surprinsă de cât de simplu merseseră lucrurile.

Bineînţeles, povestea nu se rezuma la atât. Nu era ca şi când le trimisese un e-mail dintr-un capriciu după ce se trezise cu fundu-n sus într-o dimineaţă şi se hotărâse: Hai să le facem praf sistemul. Începuseră cu o fundaţie solidă, a cărei construcţie durase ani de zile. Mai întâi în Statele Unite, după ce evadase, apoi se aciuase pe lângă grupurile de protest unul după altul anticapitalişti, antiglobalişti, comunişti, anarhişti, ecologişti radicali defilând şi scandând şi fluturând semne şi pornind revolte, îngropându-şi tot mai adânc trecutul şi reconstruindu-şi identitatea.

Mai târziu, în Israel, unde venise după accident, furia ei crescuse mai mult ca niciodată. La fel şi ruşinea, deşi era conştientă că nu are de ce să se simtă ruşinată. Nu voise să se întâmple aşa. Nu era vina ei.

Tot în Israel se combinase cu Tamar se întâlniseră într-o dubă a poliţiei după ce fuseseră arestate la un miting – şi, prin Tamar, îi cunoscuse pe Gidi şi Faz. Aveau aceeaşi ideologie, lucru care îi unise printre altele. Dincolo de ceea ce credeau însă şi personalităţile lor se potriveau, faptul că fiecare îşi avea propriile scopuri ceva mai elaborate decât simpla dorinţă de a înfige o cheie franceză între roţile maşinăriei capitaliste şi a o bloca. Faz, evreul arab care îşi petrecuse întreaga viaţă fiind atacat şi dezavuat de ambele părţi; Gidi, recrutul Forţelor de Apărare ale Israelului care fusese înfierat fiindcă dăduse la iveală atrocităţile

comise de armată în Fâşia Gaza; Tamar, născută din părinţi *Haredi* ultraortodocşi care fuseseră ostracizaţi şi umiliţi din cauza orientării sexuale a fiicei lor. Fiecare adăuga nedreptăţile pe care le suferise în decontul injusteţii globale. Fiecare, la fel ca şi ea, îşi avea propriii demoni. Fiecare, la fel ca şi ea, căuta să îi exorcizeze o dată pentru totdeauna.

Mai important însă, fiecare, la fel ca şi ea, ajunsese la concluzia că metodele tradiţionale de protest – mitingurile şi demonstraţiile, priveghiurile şi petiţiile erau pur şi simplu pierdere de vreme. Erau în război, iar războaiele nu puteau fi câştigate decât prin violenţă.

Aşa că începuseră să lucreze împreună. Mai întâi câteva operaţiuni mai mici o spargere la un sediu, un incendiu altundeva. Apoi veniseră misiunile mai complexe: sabotaj la o conductă din Nigeria, un atentat la o fabrică de muniţie din Franţa, răpirea şi execuţia simulată a unui speculator cu alimente din America ale cărui afaceri aduseseră milioane de dolari băncii pe care o avea pe Wall Street şi condamnaseră un număr la fel de mare de oameni la foamete în Africa şi India. Ei erau în ofensivă acum.

Lucrau bine împreună. Făceau o echipă bună, strâns unită: Faz la calculatoare, aduna informaţii confidenţiale; Tamar se ocupa de partea logistică, iar Gidi era cel care făcea rost de arme.

Şi ea? Ea era creierul din spatele tuturor operaţiunilor. Chiar şi micile grupări aveau nevoie de un conducător, iar ea avea în mod clar destinul şi priceperea de a conduce.

Ea hotăra misiunile, ea planifica totul, până în cele mai mici detalii şi tot ea îşi dăduse seama aproape de la început că recurgând doar la astfel de operaţiuni nu aveau să rezolve mare lucru. După fiecare ţintă pe care o doborau, rămâneau alte o mie de ţinte care meritau să fie doborâte şi nu aveau cum să le înlăture. Ceea ce reuşeau ei să facă era doar o picătură într-un ocean. Până la urmă, violenţa în sine nu conta. Era vorba de unda de şoc pe care o provoca acea violenţă, impulsul pe care îl genera. Dar era conştientă că grupul lor nu genera un impuls suficient de puternic care să potenţeze violenţa.

Motiv pentru care le propusese să se alăture Programului Nemesis. Venise cu ideea să se folosească de site-ul celor din Nemesis pentru a atrage acea atenţie la nivel mondial pe care n-ar fi putut-o obţine niciodată singuri, indiferent câţi directori ar fi terorizat şi câte fabrici ar fi aruncat în aer. Ceilalţi parteneri în ale

terorii fuseseră sceptici la început, dar ea marşase în continuare pe idee, insistase că Nemesis erau deja cunoscuţi şi urmăriţi, că numai fiind în alianţă cu ei puteau în sfârşit să înlăture relele omenirii. Fusese nevoie de ceva muncă de convingere, dar până la urmă ea a avut câştig de cauză.

Se filmaseră la atentatul cu bombă de la sediul corporatist din Tel-Aviv, ca o carte de vizită şi trimiseseră filmarea pe adresa securizată de pe website, sugerând să-şi unească forţele. Timp de o lună nu primiseră nici un răspuns. Apoi, într-o seară, ea şi Faz erau în faţa unui calculator şi monitorul se stinsese brusc, înainte ca Faz să poată determina cauza problemei, în mijlocul ecranului apăruse un punct care se mărise treptat, formând litere: PROPUNERE ACCEPTATĂ. LUPTĂM ÎMPREUNĂ.

Aşa se făcuse legătura. Simplu.

Nu aflase niciodată cine erau cei din Program. Câţiva tocilari într-o cameră cu obloanele trase, aflaţi undeva, dar unde? O reţea globală de activişti? Până la urmă nu putea decât să speculeze, deşi bănuia că, indiferent cine ar fi fost, se interesaseră de ea cu mult înainte. Din clipa în care se implicase în Program avusese sentimentul că e urmărită. Încă îl mai avea uneori pe urmele ei şi era conştientă de acest lucru, deşi se aflau în mijlocul deşertului. Încerca să nu se lase distrasă de la munca sa. Era în Program. Nimic altceva nu conta. Slujea cauza cât putea de bine, pedepsindu-i pe cei care meritau să fie pedepsiţi, torturându-i pe torţionari.

După contactul iniţial nu îşi mai comunicaseră decât strictul necesar. Încheiau o operaţiune, trimiteau informaţiile spre Nemesis, iar cei din Program le urcau pe website. Asta era tot. Echipa ei se concentra pe acţiuni concrete, iar Nemesis se ocupau de partea cibernetică. Uneori, Nemesis le trimiteau piste şi sugestii pe care să le urmeze şi, mulţumită cunoştinţelor tehnice ale lui Faz şi ei puteau să lanseze câte un atac informatic din când în când. Nu era ca şi când ar fi avut un set de reguli sau ceva de genul ăsta. Toţi luptau în acelaşi război.

Un singur aspect era clar delimitat de toate celelalte. Ea se ocupa în exclusivitate de Barren Corporation. Insistase încă de la început ca Nemesis să nu se atingă de Barren. Dacă Barren avea să se prăbuşească, atunci ea trebuia să fie cea care să o îngenuncheze. Până la urmă, de Barren se lega totul. Barren era singurul lucru care conta. Aflase de Nemesis după atacurile informatice împotriva corporaţiei Barren. Nu se gândea decât la

asta, zi şi noapte, mai ales după cele întâmplate în catedrală. Totul pornea cu Barren, toate drumurile duceau spre Barren. Era adevăratul motiv pentru care lupta. Dintotdeauna şi pentru totdeauna.

— La naiba!

Călcă apăsat pedala de frână. Land Cruiserul se clătină, derapând pe asfaltul deteriorat. Fusese atât de pierdută în gândurile ei, că ratase spărtura din gard. Mormăind, puse maşina în marşarier şi întoarse. La un kilometru spre nord, pe Drumul 10, frână din nou şi ieşi de pe carosabil, hurducându-se pe terenul nisipos până la gardul de sârmă ghimpată care delimita graniţa. De partea ei erau Israelul şi deşertul Negev. De partea cealaltă erau Egiptul şi Muntele Sinai. Guvernul era pe cale să ridice o barieră mai puţin permeabilă împotriva traficanţilor de droguri şi carne vie – 215 kilometri de posturi de supraveghere şi garduri electrificate între Gaza şi Eliat. Încă nu începuseră să lucreze la secţiunile izolate din mijlocul fâşiei de protecţie, aşa că deocamdată se mai putea trece destul de uşor dintr-o parte în cealaltă. În mod normal i-ar fi luat şi pe ceilalţi membri ai grupării cu ea, dar în această misiune era pe cont propriu. Când ceva se lega de Barren, de regulă acţiona solitar.

Coborî din maşină şi privi în jur. Peisajul era dezolant, fără nici un semn de viaţă în jur. Ca şi când ar fi fost pe Marte. Aşteptă puţin, apoi merse până la gard şi dădu la o parte porţiunea decupată din plasa de sârmă. Trecu prin gard cu maşina, îi puse plăcuţele de înmatriculare egiptene, închise gardul la loc şi demară. Avea de parcurs aproape patru sute de kilometri până la Cairo şi voia să ajungă şi să se întoarcă până în zori.

TEL-AVIV

— Crezi că Barren Corporation e implicată în traficul de carne vie?

Natan Tirat aproape se înecă cu bere Goldstar.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Expresia lui Ben-Roi dădea de înţeles că nu era sigur dacă era sau nu o glumă.

— Ştiu că pare destul de improbabil…

— E mai mult decât improbabil, e de-a dreptul ireal.

Tirat se lăsă pe spate cu scaunul, balansând sticla de Goldstar într-o mână.

— Serios, Arieh. Vorbim de o companie cu o cifră de afaceri de… să zicem, patruzeci, cincizeci de miliarde de dolari. Chiar şi cu o estimare prudentă, au un profit de zece miliarde de dolari. Poate undeva spre douăzeci. Iar tu sugerezi că îşi rotunjesc profitul făcând afaceri cu prostituţie ilegală. Serios, ţi se pare că are sens?

Ben-Roi admise că nu. Nici lui nu i se păruse că ar avea vreun sens, încă din clipa în care Barren şi traficul de carne vie apăruseră ca termeni în aceeaşi ecuaţie.

— Ar fi un reportaj bun totuşi, continuă Tirat. Un reportaj grozav. Gigant al industriei mondiale de minereuri implicat într-un scandal de proxenetism în Ţara Sfântă.

Făcu un gest cu mâna, ca şi când ar fi urmărit titlul pe prima pagină a unui ziar invizibil.

— Un reportaj ca ăsta mi-ar încununa întreaga carieră. M-ar aranja pe viaţă.

Ben-Roi îi spuse să nu-şi facă iluzii şi luă o înghiţitură de Tuborg. Stăteau la o masă pe trotuarul din faţa unui bar, pe strada Dizengoff. Erau cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât ceilalţi clienţi. La mesele din jur, tineri îmbrăcaţi la modă, cu haine de firmă, sorbeau din băuturi scumpe, sporovăiau şi chicoteau, profitând la maximum de ultimele raze ale soarelui înainte de a-şi petrece noaptea prin cluburi. Ben-Roi avea treizeci şi ceva de ani, dar cei din jur îl făceau să se simtă ca şi când ar fi trecut deja de vârsta de mijloc. Dar nu la fel de mult ca Tirat, cu burta lui imensă, părul cărunt prins în coadă şi geaca de piele până în talie, care îl făceau să arate ca o relicvă a unei trupe rock

nu prea cunoscute din anii ’70.

— Ştii cumva dacă Barren e implicată în ceva dubios, orice? întrebă.

Ochii lui Tirat alunecaseră spre o fată de la masa de lângă ei, ai cărei sâni stăteau să iasă prin decolteul rochiei. Ben-Roi repetă întrebarea până să primească un răspuns.

— Colegul tău m-a întrebat acelaşi lucru când m-a sunat ieri, răspunse Tirat, privind fără tragere de inimă înjur.

— Şi?

— Şi nimic. Sau cel puţin nimeni n-a fost în stare să găsească nimic de care să o poată acuza. E o corporaţie multinaţională. M-ar mira să nu fie absolut nimic dubios. Toate corporaţiile au câte ceva. Nişte improvizaţii pe la contabilitate, eventual nişte norme ecologice trecute cu vederea, operaţiuni secrete efectuate împotriva concurenţei… După cum i-am spus şi prietenului tău, corporaţiile joacă pentru profit, nu ca să câştige premiul pentru Tipul Cel Mai De Treabă.

Îşi termină berea Goldstar din două sorbituri lungi şi puse sticla pe masă, lângă cea pe care o golise mai înainte.

— Pare un puşti de treabă, apropo, adăugă. E inteligent. Ar trebui să ai grijă de el. S-ar putea să te ajute să rezolvi nişte cazuri.

Aprinse o ţigară şi culese un pumn de migdale sărate din bolul de pe masă, iar ochii îi alunecară o clipă înapoi spre fata cu rochie decoltată.

— Barren îşi păzeşte cu străşnicie secretele, asta e sigur, continuă apoi, uitându-se din nou la Ben-Roi. Chiar potrivit standardelor corporatiste. Îşi controlează foarte strict imaginea şi nu îi plac întrebările. E o corporaţie privată, deci nu e verificată la fel de atent ca una listată la bursă. Aşa că, cine ştie? Poate chiar are nişte secrete nasoale pe undeva. Dar sincer, Arieh, nu văd să aibă vreo legătură cu traficul de carne vie. Sau cu o crimă, pentru că bănuiesc că într-acolo ţinteşti.

Ridică din sprâncene către Ben-Roi, care nu răspunse şi sorbi din nou din sticla de bere. Două femei soldat trecură nu departe de masa lor brigada Givat, încălţate în sandale şi cu automate M-16 atârnate la spate. În Ierusalim, soldaţii erau o parte a peisajului de zi cu zi. Aici săreau în ochi mult mai mult. Ben-Roi le urmări o clipă, apoi continuă convorbirea.

— Se pare că Barren are ceva legături politice, rosti, schimbând unghiul. Prieteni sus-puşi.

Tirat admise că, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile.

— Nu e nimic neobişnuit. Toate corporaţiile multinaţionale se au bine cu cei de la putere. Deşi Barren pare să aibă nişte legături ceva mai trainice decât celelalte. Ideea e asta: banii cumpără influenţă. Iar Barren are bani. Mulţi bani. Din câte aud, sponsorizează jumătate de Knesset. Şi jumătate din Congres, dacă e să mă iau după zvonuri.

Lăsă migdalele să-i pice în gură una câte una, mestecă, apoi trase din ţigară. Ben-Roi puse sticla de Tuborg pe genunchi, încercând să prindă totuşi ceva.

— Ştii ceva de afacerile pe care le are în Egipt?

Tirat nu ştia nimic în afară de ce îi spusese deja lui Dov Zisky.

— Dar şeful cel mare? Soţia lui era evreică, aşa e?

Tirat încuviinţă şi mai luă un pumn de migdale.

— S-au întâlnit la un eveniment al ambasadei din Washington. Ea lucra la departamentul pentru cultură, el i-a trimis flori zi de zi un an întreg până când a fost de acord să se mărite cu el. A murit într-un accident de maşină acum ceva timp. Din câte ştiu, el nu şi-a revenit niciodată.

— Dar moştenitorul? Dov mi-a spus că e băiat rău.

— Foarte rău, mormăi Tirat. Se droghează, se aprinde din te miri ce, bate prostituate – una peste alta, e material clasic de tabloid. Deşi, dacă e să fiu cinstit, am auzit şi că ar fi mult mai inteligent decât pare şi că toate prostiile pe care le face nu sunt decât o acoperire. Scutură migdalele din mână. Adevărul e că nimeni nu ştie prea multe. De fapt, nimeni nu ştie prea multe despre nimic. Se aud multe zvonuri, se speculează la fel de mult, dar când e vorba de dovezi palpabile legate de Barren… Şi aşa îşi păzeşte bine secretele de afaceri, darămite vieţile private. Nici măcar nu se prea ştia că există un moştenitor până n-a apărut în comitetul de conducere acum vreo zece ani. A mers la şcoală sub un alt nume, a fost ţinut departe de lumina reflectoarelor – la câţi bani au, nu-şi cumpără doar influenţă, ci şi intimitate.

Mai scutură o dată migdalele, apoi îşi lăsă capul pe spate şi le lăsă să-i cadă în gură, mestecând cu zgomot.

— Vine destul de des în Israel, dacă te ajută cu ceva.

Ben-Roi înclină capul într-o parte.

— Călătorii de afaceri?

Dacă prin „afaceri” vrei să spui liniuţe de cocaină şi sex cu târfe. Are un apartament de lux în Park Heights. O ţine într-un chef zi şi noapte, dacă e să mă iau după zvonuri.

Ben-Roi se gândi la asta, întrebându-se dacă există totuşi o legătură între Barren şi traficul de carne vie. Genady Kremenko caută prostituate pentru moştenitorul imperiului; Rivka Kleinberg află şi ameninţă că îl dă în vileag; Barren junior vine în Ierusalim, o urmăreşte pe Kleinberg până la catedrală, se ceartă cu ea, îşi pierde calmul... Din nou, era un scenariu care se potrivea cu unele părţi ale investigaţiei, dar nu cu toate. Oricum ar fi mutat covorul, tot nu părea să reuşească să-l potrivească perfect.

— Există un mister care te-ar putea interesa, spuse Tirat, ridicând o mână şi ştergându-şi câteva firicele de sare de pe buze.

„Încă unul?” se gândi Ben-Roi.

— Spune.

— Are legătură cu accidentul. Cel în care a murit soţia lui Nathaniel Barren.

— Ce-i cu el?

Verdictul procurorului a fost „moarte accidentală”. Un accident tragic.

— Şi?

— Şi au rămas destule întrebări fără răspuns.

— Cum ar fi?

Tirat se lăsă pe spate, trăgând din ţigară.

— Cum ar fi următoarele: de ce o maşină care fusese verificată recent a virat brusc, ziua în amiaza mare şi pe drum drept şi de ce vehiculul s-a izbit apoi de un stâlp de telegraf. Îşi termină ţigara şi o aruncă în şanţul de pe marginea străzii. Cred că e rândul tău să dai o bere.

CAIRO

Chad Perks intră în apartamentul din Gezira pe care i-l închiriase compania, străbătu camerele şi ieşi direct pe balcon. Se rezemă de balustradă, privind de-a lungul Nilului, trase un vânt puternic şi, la fel cum făcea de cel puţin alte douăsprezece ori pe zi, se gândi: „Futu-i, ce faină e viaţa!”

S-ar fi putut crede că funcţia de director regional la Barren Africa de Nord presupunea mai multă muncă, în realitate însă toate deciziile importante erau luate direct la Houston. În principal activitatea lui se desfăşura în sfera relaţiilor publice, în calitate de şef al biroului din Cairo, se întâlnea cu oficialii egipteni, îi scotea în oraş la cine extravagante – ca şi cea din seara asta, de la Justine, plătea oamenii care trebuiau plătiţi, zbura la Luxor în fiecare lună să vadă cum progresau lucrările la noul muzeu, care urma să fie inaugurat în câteva zile. Reprezenta compania la faţa locului, pe scurt. Şi, de asemenea, era ochii şi urechile ei. Licitaţia pentru exploatarea gazelor din Sahara era extrem de importantă, aşa că Barren făcea tot posibilul să ţină sub observaţie situaţia politică din ţară – mai ales de când Mubarak fusese îndepărtat – şi Chad Perks era cel mai nimerit să îndeplinească această sarcină. Când şi dacă Barren câştiga licitaţia, o parte din merit, cel puţin la fel de importantă precum a celor care redactaseră contractul, urma să îi revină cu siguranţă şi lui, lucru confirmat şi de bonusul substanţial pe care avea să îl primească la sfârşit.

„Un venit generos, un fond gras de pensii, un apartament de lux cu vedere la Nil, un titlu impresionant, deşi puţin exagerat – da, se gândi Chad, viaţa e într-adevăr faină.”

Sau cel puţin fusese, până în clipa în care simţi pe cineva în spatele lui, care îi înfăşură ceva în jurul gâtului şi îl trase înapoi, depărtându-l de balustradă şi făcându-l să-şi piardă echilibrul.

Chad Perks avea multe calităţi, dar curajul nu se număra printre ele. Dădu din picioare şi se zbătu o clipă, mai degrabă din instinct decât din dorinţa de-a se lupta cu atacatorul, apoi rămase nemişcat. Prinse o clipă imaginea distorsionată a hotelului Ramses Hilton de cealaltă parte a fluviului şi simţi de asemenea un miros vag, de parfum sau deodorant cu iz de mosc – interesant ce lucruri observă cineva atunci când este strâns de

gât. Apoi, dintr-odată, se trezi cu faţa în jos pe covorul din sufragerie şi coarda din jurul gâtului dispăru. Se făcu ghem, tuşind, chinuindu-se să respire şi încercând cu disperare să-şi aducă aminte cum se spune „Te rog, nu-mi face rău!” în arabă (curajul şi limbile străine nu fuseseră niciodată atuurile lui Chad).

Nu era nevoie să-şi facă probleme însă. Când atacatorul vorbi, folosi limba engleză. Faptul că era o voce de femeie îl făcu să spere o clipă. Apoi simţi un pistol la tâmplă şi speranţa dispăru.

— Vreau să ştiu ce face compania ta în Egipt, mârâi vocea. Vreau să ştiu exact ce face. Şi să nu încerci să mă minţi, că îţi zbor creierii.

Chad o asigură că intenţiona să coopereze în întregime.

— Bine. Vorbeşte.

Chad începu să vorbească.

IERUSALIM

În dimineaţa zilei de duminică, Ben-Roi se trezi devreme şi scrise rapid un rezumat de patru pagini al investigaţiei, pe care i-l trimise lui Khalifa prin e-mail. Apoi se gândi că n-ar fi rău să caute pe Google ceva despre accidentul de maşină în care murise soţia lui Nathaniel Barren. Nu găsi nimic în plus faţă de ce aflase deja de la Natan Tirat: maşina doamnei Barren ieşise de pe şosea la nord de Houston, se lovise de un stâlp de telegraf şi îşi pierduse pe loc viaţa. Un martor ocular declarase că văzuse încă o persoană în maşină cu puţin timp înainte de accident, dar nimeni altcineva nu-i confirmase versiunea, iar investigaţia amănunţită care urmase ajunsese la concluzia că fusese un accident şi nimic mai mult. După patruzeci de minute de căutări, Ben-Roi decise că era o pistă falsă cazul scosese un mănunchi întreg de piste false până acum şi îşi închise calculatorul. Îl sună pe Dov Zisky şi îi spuse că avea să întârzie, apoi cumpără un buchet de trandafiri de la taraba de peste drum şi se duse la Sarah.

— Ce doreşti? întrebă Sarah când deschise uşa.

— Am vrut să te văd.

Scoase buchetul de flori de la spate.

— Am fost atât de ocupat la secţie… M-am gândit totuşi că putem lua micul dejun împreună, iar apoi te duc cu maşina la şcoală.

— Nu trebuie să merg acolo decât la prânz.

— Grozav, atunci putem petrece dimineaţa împreună.

Sarah îi aruncă o privare bănuitoare.

— Te comporţi ciudat, Arieh.

— Cum adică ciudat?

— Ţi-ai luat o dimineaţă liberă în mijlocul unei investigaţii. Trebuie să se fi întâmplat ceva. Tonul ei era jucăuş, nu certăreţ. Haide, spune-mi. Ai făcut tu ceva. Sau vrei ceva.

— Vreau să petrec puţin timp cu tine şi Bubu, atât. Mi-a fost dor de amândoi.

Ceea ce era adevărat. Toată investigaţia – povestea cu prostituatele, eu Khalifa care îşi pierduse fiul îl marcase profund. Noaptea trecută, după ce se întorsese din Tel-Aviv, stătuse în pat gândindu-se la Sarah şi la copil, dorindu-şi să fie lângă ei,

făcându-şi mustrări de conştiinţă fiindcă nu era. De obicei, mai ales când era vorba de investigaţii solicitante precum cea de acum, era absorbit cu totul de meserie, ceea ce îl îndepărta de cei dragi. De data asta însă se întâmplase exact opusul. Se gândea din ce în ce mai des că ar trebui totuşi să mai încerce o dată, să reia legătura cu Sarah. El ar trebui să mai încerce o dată să i se acorde o nouă şansă, din moment ce tot el o dăduse în bară şi se despărţiseră.

— Vrei florile? întrebă.

— Bineînţeles. Mulţumesc. Sunt superbe.

Sarah primi florile.

— Am mai adus ceva, spuse Ben-Roi. Uite.

Îşi scoase telefonul mobil şi îl flutură în faţa ei, ca un magician care îşi pregăteşte scamatoria. Gesticulând larg, ridică un deget şi apăsă butonul de închidere, acompaniindu-şi mişcarea cu un „Ta-na!” puternic. Sarah începu să râdă şi îl îmbrăţişă, iar burta se lipi de abdomenul lui. Se simţea fantastic.

— Credeam că o să-l văd pe mai-marele rabinilor mâncând salată cu creveţi înainte să te văd pe tine făcând asta, glumi Sarah.

— Ei bine, poftim. Se mai întâmplă şi minuni. Vrei să-ţi fac ceva de mâncare?

— Da, te rog.

Ben-Roi se apucă de treabă, însă omleta spaniolă pe care ar fi vrut s-o prepare se transformă în ouă jumări, iar prăjitorul de pâine porni alarma de fum din bucătărie. Sarah făcu haz de eşecurile lui culinare, primind în schimb un comentariu înţepat despre cum nu era frumos să muşte mâna care o hrănea – un schimb vesel de replici. Înainte îşi vorbeau aşa mai tot timpul, dar în ultimul an nu o făcuseră aproape deloc. Dumnezeule, cât de bine arăta Sarah!

După ce luară micul dejun pe balcon, neaşteptat de emoţionaţi, ca şi când ar fi fost la prima întâlnire, Ben-Roi făcu al doilea miracol în dimineaţa respectivă şi spălă vasele.

— Cine eşti, zeu al casei? întrebă Sarah, prefăcându-se uluită.

— Habar n-am. Cred că ai un intrus în casă. Ar trebui să suni la 100.

Sarah râse din nou. Era cel mai frumos sunet din lume.

După ce Ben-Roi termină cu vasele, Sarah se întinse pe canapea şi el îi atinse burta, simţind mişcările riguroase ale copilului care aduceau pe undeva chiar cu un exerciţiu de tip

Pilates. Apoi, ea propuse să meargă în Mamilla Mall şi să caute haine pentru bebeluş. Ben-Roi detesta să meargă la cumpărături aproape la fel de mult cum detesta să-şi completez fişa fiscală. De data asta, era bucuros doar să-şi petreacă timpul cu Sarah, chiar dacă asta însemna să stea degeaba două ore, în timp ce ea trecea printr-un şir nesfârşit de hăinuţe şi sandale Crocs în miniatură.

— Eşti sigur că nu te-ai plictisit? întreba Sarah.

— Absolut deloc, minţi Ben-Roi.

Apoi, dintr-odată, se făcu ora prânzului şi se trezi că o duce cu maşina pe lângă zidurile Oraşului Vechi şi la grădiniţa pe care o conducea în Silwan un cartier arab înghesuit pe coasta dealului de la sud de Oraşul Vechi. Grădiniţa era un experiment, o încercare de a aduna la un loc copii israelieni şi palestinieni, încurajându-i să se joace împreună. Cu patru ani în urmă veneau peste treizeci de copii aici. Acum, numărul lor scăzuse la mai puţin de o duzină, ceea ce spunea totul despre mersul negocierilor de pace.

— Ce se mai aude cu refugiaţii? întrebă Ben-Roi, ieşind de pe Ma’ale Ha-Shalom pe panta abruptă a Wadi Hilwah.

— Ce crezi? Aceleaşi rahaturi ca de obicei.

Un grup de refugiaţi – ultraortodocşi sponsorizaţi de americani, ca majoritatea refugiaţilor – cumpărase casa de lângă grădiniţă şi de atunci le făceau numai probleme.

— Ieri, unul dintre ei a aruncat o pungă cu urină pe terenul de joacă, spuse Sarah. Era cât pe ce să lovească un copil. Un copil evreu.

Sarah îşi scutură capul, dezgustată.

— Deşi trebuie să recunosc că alţii au făcut şi mai şi. Săptămâna trecută, un grup de *shebab* ne-a dat foc la microbuz.

Ben-Roi nu ştia nimic din toate astea. Fusese atât de absorbit de munca lui, că nici măcar nu o întrebase cum se descurcă ea la slujbă.

— Cel puţin i-ai pus pe toţi nebunii de acord, glumi, o replică slabă care nu provocă nici măcar un zâmbet.

— Sincer, nu cred că o să mai putem continua prea mult, spuse Sarah. A fost o vreme când se părea că o să reuşim ceva, dar având în vedere ce se întâmplă acum… îşi frecă tâmplele. Sincer, Arieh, nebunii încep să cucerească adăpostul. L-au cucerit deja. De ambele părţi ale baricadei. Uneori mă întreb dacă chiar vreau să-mi cresc copilul în ţara asta.

Ben-Roi încetini şi o luă de mână.

— Copilul nostru o să aibă cea mai bună casă din lume, Sarah. Cea mai fericită şi mai sigură. Îţi promit asta. Din inimă.

Sarah se întoarse spre el şi o clipă se priviră în ochi. Apoi îl strânse de mână, se aplecă şi îl sărută pe obraz.

— Te iubesc, Arieh. Mă înnebuneşti uneori, dar te iubesc. Haide, o să întârzii.

Ben-Roi îi ciufuli părul şi conduse în continuare în josul dealului până la grădiniţă o clădire anostă din beton, cu ferestre securizate şi o poartă de oţel acoperită cu graffiti. O ajută să se dea jos din maşină şi merseră până la intrare, ignorând clădirea vecină, care avea un steag enorm alb şi albastru al Israelului pe acoperiş. Acolo Sarah apăsă soneria, se întoarse şi îl luă de mână pe detectiv. Doi copii arabi trecură pe lângă ei pe un catâr slab. Difuzoarele dintr-un minaret de pe deal, ceva mai jos, amplificau o voce care chema credincioşii la rugăciunea de prânz.

— Mulţumesc, a fost o dimineaţă grozavă, spuse Sarah, ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l pe nas pe Ben-Roi.

— Nu, eu îţi mulţumesc.

— Ar trebui să repetăm întâlnirea.

— Chiar că.

— Mi-a plăcut pâinea prăjită.

— Taci tu.

Râseră şi se strânseră de mână. Ben-Roi vru să zică mai multe, să fie mai sincer; să îi spună cât de specială era, cât de mult însemna pentru el, cât de mult voia să-şi petreacă timpul împreună. Înainte să vorbească însă, poarta se deschise. Sarah îşi dădu ochii peste cap. Probabil şi ea se gândise la aceleaşi lucruri.

— Sună-mă, rosti.

— Bineînţeles.

Sarah îl mai strânse o dată de mână, îşi atinse burta de a lui şi şopti:

— Pa, tati.

Intră în curte. Îi mai făcu o dată cu mâna, apoi poarta se închise cu zgomot. Ben-Roi o privi, gândindu-se cât de uşoară ar fi fost viaţa dacă ar fi avut un serviciu normal, care să nu-l asalteze în permanenţă cu moarte, violenţă şi suferinţă. Apoi clătină din cap, îşi scoase telefonul, îl porni şi se îndreptă spre maşină. Când ajunse începu să audă o serie de bipuri, semn că avea apeluri şi mesaje pierdute. Multe apeluri şi mesaje pierdute,

mult mai multe ca de obicei. Se încruntă şi îşi accesă căsuţa vocală, apoi se sprijini de plafonul maşinii, ascultând.

De partea cealaltă a porţii, Sarah străbătea terenul de joacă alături de colega ei Deborah, povestindu-i ce dimineaţă distractivă avusese şi cum poate – doar poate – ea şi Ben-Roi ar încerca să mai ia lucrurile de la capăt o dată. Abia ajunsese la intrarea în clădire, când de afară se auzi o voce familiară, răcnind de cealaltă parte a zidului:

— Nu, nu, nu, cretin ce eşti! Ce naiba faci?

Zâmbetul ei dispăru.

— A fost bine cât a durat, oftă.

Ben-Roi conduse ca un nebun, cu pedala de acceleraţie lipită de podea şi cu girofarul pornit pe capota maşinii, scoţând sunete şi lumini frenetice. Ajunse înapoi la Kishle în cinci minute. Omar Ibn al-Khattab era blocată de câteva sute de armeni care scandau, strigau şi îi înjurau pe poliţiştii care fuseseră trimişi să formeze un cordon între mulţime şi clădirea secţiei. Toate sub ochii unui grup de reporteri, fotografi şi jurnalişti. Exact cum era de aşteptat să se întâmple, deoarece arhiepiscopul Armen Petrossian tocmai fusese arestat sub bănuiala că o ucisese pe Rivka Kleinberg.

Ben-Roi îşi făcu loc până la poartă, arătă insigna şi apoi se năpusti înăuntru până la parcarea din spatele clădirii. Sunase înainte. Zisky îl aştepta deja.

— Baum a făcut-o, nu-i aşa? strigă, ieşind din maşină. Baum e de vină!

— A trecut peste capul lui Shalev, confirmă Zisky. Spune că are destule dovezi ca să-l pună sub acuzare.

— Ce dovezi, Dumnezeule!

Zisky nu ştia nici un amănunt, doar că superintendentul-şef se lăudase că are un dosar impenetrabil, adică fără fisuri.

— La fel de impenetrabil ca nenorocitul de *Titanic,* dacă e să ne luăm după ce-a mai făcut Baum până acum. Unde e Leah?

Shalev fusese trimisă acasă să se liniştească. Se înfuriase groaznic când auzise ce se întâmplase. Ben-Roi lovi caroseria maşinii cu pumnul, apoi porni prin parcare, cu Zisky pe urme.

— Şi Gal?

— Este în partea cealaltă a oraşului, la minister.

— Dumnezeule, ce belea! Singura comunitate care îşi vedea

de treaba ei şi nu ne făcea deloc probleme a ieşit acum în stradă! Sub ochii presei! Imbecilul!

Ben-Roi ajunse la clădirea detectivilor şi se năpusti înăuntru. Uri Pincas, Antos Nantir şi sergentul Moshe Peres stăteau, cu picioarele pe birouri. Parcă erau convinşi că se terminase.

— Bine că...

— Unde-i Baum? se răsti Ben-Roi, întrerupându-l pe Pincas.

— Ai ajuns şi tu, termină Pincas. Sus. Vorbeşte la telefon cu reporterii.

— Evident că asta face, mârâi Ben-Roi, întorcându-se pe călcâie şi ieşind în fugă în parcare, după care intră în tunelul de la intrare.

De cealaltă parte, mulţimea împingea în porţile de securitate, strigând din toţi rărunchii. Poliţiştii se chinuiau să îi împingă înapoi. Ben-Roi o luă la dreapta, pe o uşă joasă şi începu să urce nişte scări.

— Vrei să vin şi eu? întrebă Zisky, care încă se mai ţinea pe urmele lui.

Ben-Roi se învârti.

— Vreau să ieşi de-aici şi să-l cauţi pe un tip, George Aslanian. E proprietarul Tavernei Armene, toată lumea îl ştie. Spune-i că mă ocup de asta şi vezi dacă poate să-i liniştească cumva pe armeni. OK?

— OK.

— Şi ia vreo doi poliţişti cu tine. Nu vreau să păţească nimic mutrişoara aia drăguţă a ta.

Îl lovi uşor pe obraz, apoi se întoarse din nou şi porni în sus pe scări, urcându-le câte două odată.

Superintendentul-şef Yitzak Baum era în biroul lui, aşezat comod şi vorbind la telefon. Era un bărbat scund, grăsuţ, în uniformă scrobită şi purtând insigna „frunză-şi-stea” a unui *sgan nitzav.* Dintotdeauna avusese aerul unui mulţumit de sine, iar în dimineaţa asta părea şi mai fericit, spunând că deocamdată nu poate să facă nici un comentariu în afară de faptul că nu mai căuta pe nimeni în legătură cu moartea Rivkăi Kleinberg. Ben-Roi traversă camera şi apăsă cu un deget pe butonul telefonului, terminând apelul.

— Ce naiba faci?

Vocea lui Baum era piţigăiată, scandalizată.

— Vorbeam cu *Jerusalem Post!*

— La naiba cu *Jerusalem Post,* se răsti Ben-Roi, aplecându-se

peste birou până ajunse cu faţa la câţiva centimetri de cea a superiorului său. Ce se întâmplă aici?

Baum avu nevoie de o clipă până să-şi dreagă vocea. Buzele cărnoase îi tremurau convulsiv. Se străduia să-şi ţină furia sub control.

— Ce se întâmplă, detectiv Ben-Roi, e că am rezolvat investigaţia. Ceea ce e mult mai mult decât ai făcut tu în ultimele zece zile.

— Petrossian! spuse Ben-Roi pe un ton neîncrezător. Un preot de şaptezeci de ani! Cum de te-ai gândit la asta?

— M-am gândit adunând dovezi şi urmărind piste, aşa cum se face dintotdeauna!

— Mai lasă-mă cu de-astea, Baum!

— Nu fi nesimţit, Ben-Roi!

— Du-te naibii!

— Tu du-te naibii!

Baum sărise în picioare acum. Cei doi se priveau în ochi. O poliţistă tânără deschise uşa şi întrebă ce era cu toată gălăgia.

— Pleacă de-aici! răcni Baum.

Traversă biroul, trânti uşa şi se întoarse la locul lui.

— Ai grijă, Ben-Roi, mârâi. Cum îmi vorbeşti aşa? Serios, ai grijă sau o să te sancţionez.

— Vai, mi s-a făcut frică deja.

— Ar trebui să-ţi fie frică! Eşti o ruşine! Şi tu şi zdreanţa cealaltă...

— Cum îndrăzneşti...!

— Dar tu cum îndrăzneşti?

— *Maniak!*

— Ai grijă ce zici!

— *Maniak!*

Cearta mai continuă o vreme, cu strigăte şi insulte. În cele din urmă, amândoi obosiră şi tăcură. De-afară se auzeau strigătele protestatarilor armeni. Trecură zece secunde, apoi Baum se aşeză la loc. Ben-Roi îşi ridică mâinile şi făcu un pas înapoi.

— Gal ştie de asta?

— Bineînţeles că ştie de asta. Crezi că aş face ceva fără să-i spun? I-am arătat dovezile, le-a acceptat, a semnat mandatul.

Ben-Roi scutură din cap. Comandantul Gal nu era prost – dacă autorizase arestul, atunci era urmarea faptului că Baum făcuse lucrurile să pară mai grave decât erau.

— Deci, unde sunt dovezile? Dovezile alea impenetrabile?

Baum se făcu comod în scaun şi scoase pieptul în afară.

— Are antecedente.

— Petrossian?

— A atacat un preot ortodox grec în altar. Aproape l-a sugrumat. Şi-a ieşit complet din minţi.

— Asta a fost în…?

— 2004.

Ben-Roi pufni batjocoritor.

— E clar, e bătăuş în serie.

Baum se zburli, dar nu luă în seamă sarcasmul celuilalt.

— N-am terminat.

— Spune.

— În anii ’70 l-au prins falsificând registrele contabile ale catedralei. Avea în grijă bugetul pe-atunci şi fura bani ca să-i reinvestească în acţiuni dubioase. Acţiunile au căzut şi biserica aproape că a intrat în faliment. În *Ha’aretz* a apărut un articol despre asta.

Lui Ben-Roi nu-i venea să creadă ce auzea.

— Şi asta e relevant?

— Categoric.

Baum îşi umflă pieptul şi mai mult.

— Reporterul care a scris articolul era un boboc la primul articol mai de Doamne-ajută, pe nume…

— Rivka Kleinberg, termină propoziţia Ben-Roi.

Baum rânji, ca şi când ar fi câştigat ceva.

— Namir a găsit asta. E un detectiv bun, Amos. Conştiincios. Lăsă cuvântul să atârne în aer o clipă, apoi continuă: Mulţumită lui Kleinberg, Petrossian a fost trimis înapoi în Armenia. A trebuit să-şi răscumpere păcatele la naiba-n praznic trei ani de zile, făcând muncă voluntară. Şi-a pierdut orice şansă de a ajunge patriarh. Ceea ce, după părerea mea, îi oferă un motiv al naibii de bun pentru crimă.

— La treizeci şi cinci de ani de la toată povestea! Ben-Roi clătină din cap. Haide, Baum, chiar şi după standardele tale, acuzaţiile nu stau în picioare nici cât o mâţă beată.

— Pas cu pas, Ben-Roi. Aşa se face. Pas cu pas îţi construieşti toată teoria. Să mai facem un pas. Petrossian a minţit când a spus unde era în noaptea crimei.

Ben-Roi deschise gura, apoi o închise din nou. Informaţia asta părea a avea greutate. Baum văzu că lovise în plin şi rânjetul i se lărgi.

— Spune că era în apartamentul lui când Kleinberg a fost omorâtă. Mulţumită eforturilor făcute de amicul tău poponar, ştim că apartamentul are încă o uşă care dă în stradă. Iar acum avem filmări cu Petrossian care se plimbă prin Enclava Armeană la ora la care susţine că făcea nani în pătuţ.

Ben-Roi ar fi trebuit să-l pocnească pentru „poponar”, dar deocamdată trecu insulta cu vederea.

— Ce filmări? Nu există camere de supraveghere în Cartierul Armean.

— Nu există camere ale poliţiei, dar magazinul de la colţul străzilor Ararat şi Sfântul Iacov, Samnty’s, are una deasupra uşii de la intrare. Namir s-a uitat la ea, în orice caz. Cum am spus, Namir e un detectiv bun. Meticulos. Ce crezi că a găsit? Imagini clare ca lacrima cu arhiepiscopul nostru plimbându-se pe strada Ararat la 6.04 p.m. în seara crimei şi înapoi la 20.46. Ceea ce-l plasează la momentul potrivit, Ben-Roi. Chiar la momentul potrivit.

Tirada începea să-i facă plăcere.

— Are un caracter dubios, are un motiv, are un alibi fals.

Numără pe degete fiecare aspect. Avea degete moi, ca nişte gogoşi, cu care nu se făcuse în viaţa lui de vreo muncă mai grea.

— Şi, în cazul în care te mai îndoieşti încă, a şi mărturisit.

Din nou, gura lui Ben-Roi se deschise, apoi se închise fără nici un cuvânt. Baum încuviinţă satisfăcut, conştient că acum nu mai putea fi contrazis. Ridică o foaie de hârtie de pe birou şi citi ce scria. Încet, savurând fiecare cuvânt.

— „Moartea ei îmi apasă conştiinţa. Eu sunt vinovatul. Eu am ucis-o.”

Se uită la Ben-Roi, apoi mai citi o dată, ca să nu rămână nici un dubiu.

— Evident, e un înţeles ascuns aici, dar pe cuvânt că nu văd despre ce-ar putea fi vorba. Poate mă ajuţi tu.

Sarcasmul era evident, provocator.

— Ţi-a spus ţie asta?

— Unuia din ceilalţi arhiepiscopi. Unul dintre informatorii lui Namir a auzit şi a trimis vorbă mai departe.

— Deci nu e o mărturie oficială.

Baum nu răspunse, ci se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele, legănându-se în scaun. El avea controlul acum şi era conştient de asta.

— Te enervează, aşa-i?

Ben-Roi se uită urât, dar nu spuse nimic.

— Te enervează atât de tare. Marele *balash,* câştigător a trei diplome de onoare pentru treaba excelentă pe care ai făcut-o. Întotdeauna îţi rezolvi cazurile. De data asta ai fost lăsat pe dinafară. Cineva ţi-a rezolvat cazul şi toate pistele tale n-au fost decât o baligă uriaşă. Dumnezeule, cât trebuie să te enerveze cele auzite de la mine.

— Ce mă enervează, se răsti Ben-Roi, e că ai iritat toată comunitatea armeană şi aproape că ai provocat o revoltă pentru o acuzaţie pe care orice avocat cât de cât competent o poate face praf într-o secundă. Nu ai decât probe indirecte, Baurn. Nu ai nimic, absolut nimic care să-l lege direct pe Petrossian de crimă.

— O să avem, domnule detectiv. Crede-mă, o să avem. Petrossian e vinovatul, iar dacă n-a strangulat-o el, atunci în mod sigur ştie cine a făcut-o. Criminaliştii îi răscolesc apartamentul chiar acum. Eu şi Nantir o să mergem să îl interogăm. Iar tu… (împunse aerul cu un deget)… o să mergi la birou şi o să scrii raportul.

— Vin şi eu cu voi.

— Poţi să te duci la dracu'! strigă Baum. Se opri o clipă, dându-şi seama că insulta nu era prea inspirată, apoi continuă: întotdeauna ai fost un nemernic şi un înfumurat, Ben-Roi şi m-am săturat. Asta e procedura şi o să te conformezi şi tu. Ai înţeles? Dacă nu, jur pe ce am mai sfânt că o să te retrogradez la *shoter* şi o să te pun paznic la cel mai amărât sătuc pe care ţi-l pot găsi. Du-te jos şi vezi-ţi de treabă. E un ordin direct.

Ben-Roi îi aruncă o privire, fără să încerce să-şi mascheze ura, apoi se îndreptă spre uşă. Când ajunse acolo, se întoarse:

— Ştii de ce îmi aduce aminte toată povestea asta?

Sprâncenele lui Baum se ridicară.

— De omleta pe care am făcut-o azi-dimineaţă.

Baum părea confuz.

— Ouă, explică Ben-Roi. Ouă bătute care încep să se umfle. O să vă pocnească fix în faţă, domnule. Aţi arestat pe cine nu trebuie şi, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş pregăti un prosop fiindcă veţi avea destul de curăţat după ce se termină toată povestea.

Ieşi, apoi intră din nou.

— Şi, doar ca să ştii, dacă mai vorbeşti vreodată aşa de partenerul meu, o să te pocnesc. La fel şi despre Leah Shalev.

Maniak.

Până să apuce Baum să se gândească la un răspuns potrivit, Ben-Roi ajunsese deja la jumătatea scărilor.

LUXOR

Ochiul lui Horus acostă la jumătatea după-amiezii, parte dintr-un convoi de vase de croazieră plecate din Aswan care traseră la mal în sincron, ca nişte înotători care străbăteau valurile câte trei odată.

Khalifa aştepta deja pe docuri. În clipa în care punţile fură coborâte, urcă pe vas şi începu să-l caute pe doctorul Digby Girling, omul care, potrivit spuselor lui Mary Dufresne, ar putea să lămurească misterul lui Samuel Pinsker. În cele din urmă, îl găsi într-un salon de la prora, vorbind despre cosmeticele femeilor din Egiptul antic unor doamne trecute de prima tinereţe. Khalifa aşteptă să-şi termine discursul în celălalt capăt al salonului, apoi, când publicul începu să se risipească, merse în faţă, se prezentă şi îi explică de ce venise.

— Un detectiv! rosti vesel Girling, cu o voce joasă şi jovială. Cât de interesant! A avut loc vreo crimă?

„Într-un fel”, recunoscu Khalifa. Nu putea să dea mai multe detalii.

— Bineînţeles, bineînţeles. Nici o vorbă!

Englezul îşi atinse nasul într-un gest conspirativ. Mary Dufresne spusese că arată ca un balon. Khalifa îl vedea mai degrabă ca o pară. O pară coaptă, îmbrăcată într-un costum alb de bumbac, cu papion şi sandale.

— Vreţi să vorbim aici? întrebă. Sau mai bine să mergem altundeva?

— Oriunde îi era comod, zise Khalifa.

— Altundeva, atunci. În douăzeci de minute o să fie o lecţie de dans din buric aici şi nu aş vrea să ne deranjeze. Un detectiv adevărat! Doamne, parcă aş fi într-un episod din *Inspectorul!*

Îşi strânse notiţele, îşi puse o pălărie enormă de soare pe cap şi, făcând larg cu mâna doamnelor care mai rămăseseră, se îndreptă spre ieşire.

— Nu uitaţi de seara asta, domnule doctor Digby! strigă una dintre femei.

— Voi fi ca Solomon, răspunse Girling. Drept, dar foarte, foarte ferm!

Încă un gest teatral de rămas-bun, apoi ieşiră din salon şi urcară pe scările acoperite cu covoare. În spatele lor, femeile

încă mai chicoteau.

— E concursul de mumii de duminică noaptea, explică englezul în timp ce urcau. Treizeci de bărbaţi şi femei divorţate făcând paradă înfăşuraţi în role de hârtie igienică. Iar mie îmi revine onoarea de a alege învingătorul. Oh, cât de ruşinat mă simt!

Clătină din cap cu tristeţe. Urcară scările, apoi ieşiră pe puntea de sus. La un capăt era o mică piscină în jurul căreia turiştii făceau plajă. La celălalt capăt se afla o copertină, iar dedesubt mai multe scaune de plastic. Vasul era ancorat în ultimul rând de ambarcaţiuni şi, pentru o clipă, privirea britanicului rămase aţintită cu jind asupra Masivului Teban care se vedea în depărtare. Apoi bătu din palme şi îl conduse sub copertină, unde se tolăni într-un scaun şi îi făcu semn lui Khalifa să se aşeze lângă el.

— Deci, domnule inspector, rosti Samuel Pinsker. Sper că vă pot ajuta cumva.

Nu era singurul care spera asta. După o întâlnire interminabilă la secţie, în care Hassani vorbise o oră şi jumătate despre inaugurarea muzeului din Valea Regilor – rămăsese mai puţin de o săptămână până atunci – Khalifa îşi petrecuse restul dimineţii uitându-se peste detaliile trimise de Ben-Roi. Dăduse un telefon la hotelul Rosetta, unde Rivka Kleinberg rezervase o cameră, dar nu aflase nimic în plus faţă de ce li se spusese deja oamenilor lui Ben-Roi. De obicei, în Alexandria nu se întâmpla nimic prea grav; nu era nici o legătură cu hotelul din Rosetta, traficul de carne vie sau infracţiuni informatice. Singura formă de crimă organizată, dacă putea fi numită aşa, era pescuitul ilegal de homari. Dacă Barren avea să câştige licitaţia pentru exploatarea gazelor naturale din Sahara, atunci asta avea să fie una dintre cele mai mari afaceri încheiate între guvernul egiptean şi o firmă străină, sau cel puţin aşa spunea omul de legătură al lui Khalifa de la Al-Masry al-Youm. Din nou însă, nici o conexiune evidentă cu crima din Ierusalim. Pe scurt, nu găsise nimic în plus faţă de ceea ce ştiau deja cei din Israel. Dacă voia să-l ajute pe Ben-Roi cu investigaţia şi pe măsură ce afla mai multe, se simţea tot mai dornic să ajute Khalifa trebuia să afle de ce Rivka Kleinberg se interesase de Samuel Pinsker. Iar asta depindea de întrevederea cu Digby Girling. Indiscutabil, conversaţia asta putea fi extrem de importantă.

— Mi s-a spus că aţi făcut nişte cercetări legate de Pinsker,

începu Khalifa.

— Pentru o mică monografie pe care am scris-o cu câţiva ani în urmă, confirmă britanicul. Toţi oamenii regelui-copil: *membrii uitaţi ai echipei de arheologi de la mormântul lui Tutankhamon.* S-au vândut douăzeci şi şase de exemplare la librăria bufetului Petrie. Un adevărat bestseller după standardele egiptologilor. Am scris despre Pinsker fiindcă el a amenajat intrarea în mormânt. Fii amabil, Salah!

Ultima propoziţie îi era adresată unui ospătar într-o haină albă care patrula în jurul piscinei. Ospătarul se apropie şi întrebă ce să le aducă. Khalifa ridică o mână în semn că nu avea nevoie de nimic. Girling comandă un Pimm's.

— Întotdeauna cumpăr câteva sticle de la duty-free, mărturisi. Ahmed de la bar se pricepe foarte bine la prepararea cocteilurilor. Mai multă mentă, ăsta e secretul.

Făcu cu ochiul, scoase o batistă şi începu să-şi tamponeze fruntea, care în cele nici două minute de când ieşiseră din spaţiul răcorit de aerul condiţionat se umpluse de sudoare. Khalifa îşi aprinse o ţigară şi era pe punctul de a reîncepe conversaţia, dar Girling îi luă vorba din gură.

— Un individ interesant, Samuel, spuse. L-am menţionat doar în trecere, dar am aflat destul de multe despre el. Toată lumea pare să-l fi uitat acum, dar la vremea lui a fost o figură destul de importantă. De multe ori m-am gândit să mai scriu o carte pe baza notiţelor despre el. Îşi mai tamponă o dată fruntea, apoi îşi scoase pălăria de paie şi începu să-şi facă vânt. Era inginer după pregătire. Un inginer minier, mai exact evreu din Manchester şi nu poţi spune că sunt prea mulţi. A venit iniţial în Egipt ca să instaleze un sistem de macarale într-o mină de fosfaţi lângă Kharga şi a rămas aici, lucrând cu câteva misiuni arheologice din Luxor. Pinsker a fost primul care şi-a dat seama cât de importantă era ventilaţia corectă a mormintele mai adânci din vale. Dacă n-ar fi fost el, n-ar mai fi rămas nici decoraţiunile din morminte. Nu că cei de-acolo ar fi prea afectaţi. Arătă cu capul spre piscină, unde două femei în bikini stăteau pe umerii a doi bărbaţi obezi, râzând şi stropindu-se cu pistoale cu apă. Cântecul de sirenă al *femina britannica,* oftă Girling, dându-şi ochii peste cap şi întorcându-se cu scaun cu tot ca să nu se mai uite la piscină.

Peste umărul lui, fâşia lată a Nilului se vedea strălucind în soarele de după-amiază şi, o clipă, Khalifa privi o barjă imensă

care urca în amonte. Înainte să cadă prea mult în reverie, vocea lui Girling răsună din nou.

— … într-un cartier sărac din Manchester, ştii tu. Fiul unui cizmar vorbitor de idiş. S-a ridicat din cea mai cruntă sărăcie şi discriminare religioasă şi a ajuns inginer. Se spune că era genial, dar dificil. Întotdeauna căuta cearta cu lumânarea, era un socialist convins şi asta îl făcea antipatic printre ceilalţi colonişti de-aici. Se lua la bătaie cu alţii, nu-i trebuia mult să…

Girling făcu o mişcare cu mâinile, ca şi când ar fi boxat. Khalifa îşi aminti că Mary Dufresne îi povestise cum Pinsker atacase un bărbat din Qurna.

— Da, se pare că a fost un oarecare scandal, recunoscu Girling când Khalifa aminti incidentul. Nu am aflat niciodată detaliile exacte, doar că Pinsker s-a simţit ofensat de o remarcă a unui bărbat şi l-a bătut măr. Asta a dus la alte probleme, deşi, dacă e să fim corecţi, a fost un gest extrem de neobişnuit din partea lui Pinsker. Aproape toată lumea spunea că era extrem de respectuos cu egiptenii nativi. Probabil ceva legat de, ştii…

Îşi ridică mâna şi o duse la gură, ca şi cum ar fi băut.

— Asta, sau faţa lui. Felul în care arăta era un subiect delicat.

— Chiar voiam să întreb de asta, spuse Khalifa. Faţa lui era… cum se spune? Avea o deformare înnăscută?

— Un defect din naştere?

Girling clătină din cap.

— Nu, nu, n-a fost desfigurat decât mult mai târziu. Era chiar chipeş, dacă cele câteva fotografii pe care le-am văzut îl înfăţişează într-adevăr pe el. Ochi negri, bine făcut, trăsături semitice pronunţate. Faţa i-a fost desfigurată de gaz.

Khalifa nu înţelese.

— Iperită, explică britanicul. Primul Război Mondial, lupta de la Passchendaele. Pinsker era genist. Conducea o echipă care săpa sub tranşeele germane. Nemţii s-au prins, au săpat un puţ care dădea în tunelul britanicilor şi au pompat gaz înăuntru. I-au ars de vii, sărmanii. Pinsker şi-a riscat viaţa încercând să astupe spărtura pentru ca restul să aibă timp să iasă. A câştigat Crucea Reginei Victoria pentru asta, dar a rămas să tragă ponoasele o viaţă întreagă. Îl durea tot timpul. Avea nevoie de alcool şi morfină doar ca să poată să funcţioneze normal. O figură tragică în toate sensurile.

Khalifa se îndoia că fata pe care Pinsker o violase ar fi văzut lucrurile în aceeaşi lumină, dar nu-şi împărtăşi gândurile,

nevrând să îngreuneze conversaţia cu detaliile legate de viol. În schimb, scoase o fotocopie a scrisorii lui Howard Carter din buzunar şi ghidă conversaţia spre aspectul care îl interesa cu adevărat.

— Vă spune ceva? întrebă, înmânându-i copia.

Girling îşi aşeză pălăria pe cap şi îşi puse o pereche de ochelari cu lentile în formă de semilună, apoi citi scrisoarea. Ochii i se măreau cu fiecare frază.

— Unde ai găsit aşa ceva? întrebă, ridicând privirea după ce termină de citit.

— Într-un dosar vechi al poliţiei. Am descoperit-o acum două zile.

— Aş vrea să fi ştiut despre asta mai devreme. Aş fi putut să o includ în monografie. Extraordinar. Absolut extraordinar!

— Ştiţi cumva la ce se referă fragmentul în care spune că a găsit ceva?

— Ei bine, nu pot fi sută la sută sigur, evident, zise Girling, aruncând încă o privire scrisorii, dar luând în considerare toate aspectele, aş spune că e vorba probabil de Labirintul lui Osiris.

Convingerea cu care fusese rostită fraza îl luă prin surprindere pe Khalifa. Nu se aşteptase la un răspuns atât de direct, crezuse că va fi nevoie de ceva mai multe săpături până să obţină ceva. Se înclină în faţă, simţind un fior revelator. Uitase tot ce discutaseră până atunci.

— Ce e acest *Laby-rin?*

— Labi-rint, corectă Girling. Una din cele două minuni ale Egiptului antic numite de greci. Cealaltă, bineînţeles, e complexul funerar al lui Amenemhet al III-lea de la Hawwara. Deşi, după părerea mea, Labirintul lui Osiris e de departe mai interesant decât celălalt.

— Era un mormânt acest *Laby-rin?*

— Nu, nu, nu, spuse Girling, scuturând din cap şi făcându-şi fălcile să tremure. Era o mină. Mina, de fapt. Sursa principală de aur a tuturor faraonilor din Noul Regat.

Fiorul crescu în intensitate. Conform notiţelor pe care le trimisese Ben-Roi, Rivka Kleinberg se interesase de nişte mine de aur.

— Nici măcar n-am auzit de el, spuse Khalifa.

— Probabil că nu, dacă nu te interesează în mod special tehnologia materialelor din Egiptul antic. Sincer, nici eu nu ştiam mare lucru despre asta până nu a apărut în timp ce mă

interesam de trecutul lui Pinsker. Apoi am mai citit câte ceva. Era mai bogată decât toate celelalte mine la un loc, din câte se pare. Dacă te uiţi la comorile lui Tutankhamon, la depozitul de la Tell Basta, la bijuteriile lui Ahhotep sau la mormântul de la Djehuti, e foarte posibil să găseşti aur extras din labirint. Herodot spunea că e un veritabil oraş subteran.

— Pinsker căuta această mină?

— Absolut, spuse Girling. Se pare că era chiar obsedat de asta. Nu ştiu de unde a auzit prima oară de mină, dar din clipa în care a ajuns în Egipt, a început să o caute în Deşertul de Est. Are sens, având în vedere că era inginer minier. Arhiva Bracken din Manchester conţine o scrisoare de la el-Joseph Bracken a fost un muncitor activist pe la 1920 şi camarad de război al lui Pinsker în care vorbeşte mult despre mină, despre cât de grozav ar fi s-o găsească. Nu doar din cauza aurului, ci şi fiindcă mina ar putea oferi indicii referitoare la tehnicile de extracţie ale vechilor egipteni. Într-o perioadă în care absolut toţi săpătorii din Egipt căutau faraoni şi comori, Samuel Pinsker nu se interesa decât de proletariat. Un adevărat discipol al lui Marx. Ah, a sosit artileria grea!

Ospătarul veni lângă ei, balansând o tavă pe vârful degetelor. Îi oferi lui Girling paharul de Pimm’s cerut şi, deşi nu comandase nimic, Khalifa primi un pahar de apă cu gheaţă.

— Noroc! rosti britanicul, ridicând paharul şi sorbind o treime din conţinut într-o înghiţitură, cu gâtul tremurându-i ca cel al unui pelican.

Khalifa sorbi şi el din paharul cu apă, bucuros acum că îl primise. O pauză, apoi zise:

— „Puţurile sunt atât de adânci, galeriile atât de numeroase, pentru că e o structură extrem de complexă, încât a-i trece pragul înseamnă că te-ai rătăcit deja. Nici chiar Dedal nu ar putea să mai găsească drumul înapoi.”

Girling mai luă o înghiţitură şi îşi rezemă paharul de burtă.

— Aşa descrie Herodot labirintul, spuse. Sau cel puţin aşa l-am parafrazat acum nu sunt sigur că mi-am amintit pasajul cuvânt cu cuvânt. Se pare că era atâta aur acolo, că puteai să tai bucăţi întregi de aur de pe pereţi, ca şi când ai fi tăiat carne şi când ieşeai la lumină – asta dacă mai ieşeai vreodată – părul îţi strălucea ca şi când ar fi fost de foc de la tot praful de aur. Dragul de Herodot, niciodată nu s-a dat în lături de la exagerări!

Chicoti şi învârti o frunză de mentă în băutura care mai

rămăsese în pahar. Khalifa tocmai îşi termina ţigara.

— Bineînţeles, doar grecii îi spuneau „labirint”, adăugă Girling. Egiptenii nu aveau conceptul. Îl ştiau după un alt nume – *shemut net wesir,* Căile lui Osiris. Osiris, bineînţeles, era zeul lumii de dincolo.

Shemut net wesir era o denumire vag cunoscută lui Khalifa. Deşi era fascinat de trecutul ţării sale, minele din Antichitate nu erau un aspect suficient de interesant încât să-i fi reţinut atenţia.

— Herodot e singurul care menţionează mina asta? întrebă.

— Nu, nu, apare în mai multe locuri, răspunse Girling, învârtind menta încă o dată, după care se aplecă şi mai sorbi o înghiţitură. Nu spun că sunt vreo somitate în domeniu, dar în mod sigur există un pasaj despre labirint în Diodor din Sicilia. Descrie cum, în perioada ei de glorie, în mină lucrau peste zece mii de sclavi şi se producea atâta aur, că producţia care se scotea odată la suprafaţă cântărea mai mult decât un elefant. Îmi amintesc şi nişte fragmente ale lui Agatharacides. Plus sursele din Egiptul antic, deşi acestea, fiind surse atât de vechi, sunt criptice şi lasă loc interpretărilor.

Puse menta înapoi în pahar, termină băutura şi îşi scoase din nou batista, după care începu să-şi tamponeze cămaşa şi pantalonii pe care şi-i stropise cu Pimm’s. De lângă piscină se auzi vocea unei femei întrebând unde pusese Janine sticluţa de Ambre Solaire. De pe Nil se apropia o şalupă plină cu turişti, având inscripţionat un nume nu foarte inspirat, *New Titanic.*

— Bineînţeles, unii nu cred deloc în existenţa labirintului, spuse Girling, continuând să vorbească fără să fie nevoie de vreun imbold din partea lui Khalifa. Spun că toată povestea nu e decât un mit, un fel de El Dorado egiptean. Carter a respins dintotdeauna ideea, deşi avea tendinţa să respingă absolut toate teoriile care i-ar fi eclipsat descoperirea. Textele sunt surprinzător de asemănătoare însă, cel puţin după standardele Antichităţii. Cred că recent au mai fost descoperite câteva inscripţii care dovedesc existenţa labirintului. Problema evidentă e că nimeni nu-l descoperise încă. Până când Pinsker a dat de el. Iar apoi s-a pierdut iarăşi. (Flutură scrisoarea.) Extraordinar. Absolut extraordinar!

— Credeţi că spunea adevărul? întrebă Khalifa.

— Nu văd de ce ar minţi despre asta. Era un britanic din nord, om dintr-o bucată, nu era genul care să-şi închipuie lucruri. Dacă spune că l-a găsit, atunci eu, unul, îl cred. Absolut extraordinar.

Te superi dacă păstrez eu copia?

— Vă rog, spuse Khalifa. Am documentul original la birou.

— Mulţumesc mult. Chiar cred că ar trebui să încep lucrul la cartea despre Pinsker. Pare chiar mai interesant decât am crezut. Un fel de Mallory al Egiptului.

Khalifa nu înţelese referinţa şi nici nu insistă. Gândurile lui începuseră să rătăcească, încercând să înţeleagă de ce un reporter din Israel, care scria un articol despre traficul de carne vie, se interesase de o mină antică egipteană a cărei descoperire era doar probabilă. Nu era treaba lui, din moment ce investigaţia era a lui Ben-Roi, dar nu se putea abţine. Ceva legat de caz îi stârnise interesul, pentru prima oară de când…

— Se mai ştie ceva despre această mină?

— Hmm?

Girling recitea scrisoarea, pierdut în propriile gânduri.

— Mina. Se mai ştie ceva legat de ea?

— Cum am mai spus, nu sunt chiar un expert în asta.

Britanicul împături scrisoarea şi o strecură în buzunarul de la piept.

— Dintotdeauna m-am interesat mai mult de istoria greco-romană. Mina era în mod sigur imensă toate sursele cad de acord în această privinţă. Pune în umbră toate celelalte mine din Egiptul antic. Şi pare să fi fost exploatată de-a lungul perioadei Noului Regat. Cinci sute de ani de săpături şi tuneluri – dacă te gândeşti că cele mai adânci morminte din Valea Regilor au fost săpate în vreo douăzeci de ani fiecare, poţi să-ţi faci o idee despre cât de mare era locul. Bineînţeles, vechii egipteni au secătuit tot aurul de-acolo, dar tot ar fi o descoperire uriaşă.

— Şi era undeva în Deşertul de Est, zise Khalifa.

— Asta par să spună sursele. Majoritatea minelor de aur din perioada respectivă erau ori acolo, ori în Nubia. Al cărei nume vine, bineînţeles, de la „nub”, care în limba egipteană veche însemna „aur”. Îşi scoase batista şi începu să-şi tamponeze din nou fruntea. Ar trebui să vorbeşti cu familia Raissouli, spuse. De douăzeci de ani încoace se tot plimbă prin acel colţ de Egipt. Ştiu tot ce e de ştiut despre vechile mine.

Din nou, Khalifa recunoscu vag numele.

— Frate şi soră?

— Exact. O pereche remarcabilă. Sunt aproape sigur că inscripţiile descoperite recent, de care ţi-am vorbit, au fost tot opera lor. Dacă vrei să ştii mai multe despre labirint, cu ei

trebuie să vorbeşti. Cred că îi poţi găsi la universitatea din Cairo.

Khalifa îşi însemnă numele în minte şi îşi propuse să vorbească şi cu ei. Mai puse câteva întrebări, dar Girling nu mai avea nimic de adăugat la ce spusese deja şi începuse să se uite pe furiş la ceas, aşa că detectivul îi mulţumi şi se pregăti să încheie întâlnirea.

— Sper că nu vă grăbesc, spuse Girling, cu aerul că îşi cerea scuze. Trebuie să conduc un grup pe Aleea Sfincşilor la ora cinci şi s-a făcut deja târziu.

Khalifa îi spuse să nu-şi facă probleme, fiindcă îi fusese de mare ajutor.

— Bună treabă cu aleea, apropo, adăugă Girling, ridicându-se de pe scaun. O realizare remarcabilă. V-a transformat complet oraşul. Ca un cetăţean al Luxorului, trebuie că vă simţiţi extrem de mândru.

Khalifa nu răspunse. Îşi termină apa din pahar şi se ridică şi el. O clipă, îşi fixă privirea pe o plută enormă din *ward-i-nil* care luneca pe mijlocul fluviului, cu un stârc aşezat pe ea, ţanţoş ca un navigator ghidându-şi vasul. Apoi îşi scutură capul şi porni pe urmele britanicului.

— Încă o întrebare, spuse în timp ce traversau puntea. Când aţi căutat informaţii despre Pinsker, aţi găsit vreo legătură între el şi Israel?

Britanicul se încruntă.

— Nu-mi vine în minte mare lucru. Pe vremea lui Pinsker, Israelul nici măcar nu exista. Palestina era sub mandat britanic. Sau sub mandat al Naţiunilor Unite? Nu-mi amintesc niciodată. Oricum, sunt destul de sigur că Pinsker n-a fost niciodată acolo. Era destul de sceptic când venea vorba despre toată treaba cu sioniştii. Întrucât a fost prin Egipt, nu e exclus să se fi abătut şi prin părţile respective. Despre asta eu n-am auzit nimic.

Ajunse la uşa care ducea sub punte, se pregăti să intre, apoi se întoarse.

— Staţi puţin, a avut o rudă care s-a mutat acolo, undeva pe la sfârşitul anilor ’30. O verişoară sau ceva. A stat vreo doi ani, apoi a fost dezamăgită şi s-a întors în Anglia. Nu-mi amintesc cum o chema.

Se mai gândi o clipă, apoi ridică din umeri în semn de scuză şi intră înăuntru. Khalifa rămase locului, urmărind pluta din *ward-i-nil* alunecând spre nord, în drum spre mare, învârtindu-se încet din cauza curentului. Apoi îşi aprinse încă o ţigară Cleopatra şi îl

urmă pe Girling înăuntru.

— Trebuie să vă spun, pare un caz extrem de interesant, se auzi vocea britanicului de pe scările din faţă. Mine de aur din Egiptul antic, arheologi dispăruţi, mistere în Ţara Sfântă – pare un subiect de roman. Mi-ar face o deosebită plăcere să ştiu ce se întâmplă mai departe.

Khalifa trase din ţigară.

— Şi mie la fel, murmură.

IERUSALIM

Ora şapte îi prinse pe Ben-Roi şi Leah Shalev pe balconul apartamentului ei din Ramat Denya, bând vin şi admirând un apus de soare roşu-sângeriu. Din spatele lor se auzi sunetul înfundat al oalelor; soţul lui Shalev, Benny, pregătea cina. Un câine micuţ îi privea din celălalt capăt al balconului, o mingiuţă de păr cu un bot în mijloc, numit impropriu Frumosul.

— Deci? Ce părere ai? întrebă Shalev.

— Cuvintele care îmi vin în minte sunt „o greşeală mare cât toată nenorocita de Rusie”.

— Se poate spune şi asta.

Shalev îşi propti picioarele în balustrada balconului cât să rămână în echilibru cu scaunul înclinat în spate. Când Petrossian fusese arestat în aceeaşi dimineaţă, făcuse un scandal monstru. Acum era din nou ca de obicei – calmă, liniştită, concentrată.

— Bătrânul trebuie să răspundă la câteva întrebări, rosti. A minţit în legătură cu alibiul lui, iar apelul pe care l-a primit sună foarte dubios.

Apelul primit de Petrossian era ceva nou. Amos Namir îşi petrecuse toată după-amiaza cercetând lista de apeluri a arhiepiscopului şi, ca să vezi, undeva apăruse şi un apel primit de pe numărul lui Kleinberg. Cinci minute de conversaţie, cu trei săptămâni înainte de moartea ei.

— Când am vorbit cu el în catedrală a spus că n-o cunoştea pe Kleinberg.

— Nu identificasem cadavrul atunci.

— Tot e o legătură directă cu victima, spuse Shalev. Iar numele ei e în toate ziarele. Ar fi putut să mărturisească singur. Ceva e putred la mijloc, fără îndoială.

— Vorbeşti de parcă ai fi de acord cu Baum.

— Ziua în care o să fiu de acord cu Yitzhak Baum va fi şi ziua în care îmi voi depune demisia. Dar Petrossian nu e deloc curat şi, în clipa asta, e cel mai verosimil suspect pe care îl avem. Singurul suspect.

Ben-Roi îşi rezemă şi el picioarele de balustradă şi sorbi din vinul Barkan Chardonnay. Nu vinul era băutura sa preferată, dar berea din casa soţilor Shalev se terminase şi, după toate cele întâmplate, avea nevoie de alcool.

— E bătrân, Leah. Şi tu ai spus-o.

— Dintr-odată avem o limită superioară de vârstă? Amon Herzig nu era nici măcar în floarea vârstei.

Herzig fusese primul caz de crimă la care lucraseră împreună. Omul îşi omorâse soţia la optzeci şi trei de ani. Povestea fusese pe prima pagină a ziarelor.

— Nu a fost Petrossian, insistă Ben-Roi. Ştii şi tu asta, la fel cum o ştiu şi eu. Indiferent de ce altceva se face vinovat – şi este vinovat de ceva, asta e absolut sigur, în mod sigur nu el a strangulat-o pe Rivka Kleinberg.

— Dar ştie cine a făcut-o şi îl protejează cumva.

Era un scenariu ceva mai verosimil, deşi lui Ben-Roi încă nu i se părea în întregime veridic.

— Nu stă în picioare, Leah. Pur şi simplu nu stă în picioare.

— Atunci ce stă în picioare?

Shalev îi aruncă o privire.

— Spune-mi, Arieh. Te rog. Fiindcă am avut cele mai bune intenţii şi au trecut zece zile fără să fim în stare să găsim absolut nimic altceva.

Asta era adevărat. Trafic de carne vie, Vosgi, Barren, Egipt, Nemesis, Samuel Pinsker până la urmă, fiecare nu era decât o linie trasată la întâmplare cu pensula pe o pânză, intersectându-se în unele locuri, dar fără să creeze o imagine cât de cât coerentă. Ben-Roi era pe pista corectă – simţea asta cu fiecare fibră a fiinţei sale, dar între a fi pe drumul cel bun şi a avea un suspect valid era o mare diferenţă.

— Sunt pe drumul cel bun, spuse slab.

— Mă bucur pentru tine. Din păcate, Baum n-o să fie deloc impresionat de „drumul cel bun”. Vrea capul lui Petrossian şi nu e nici pe departe singurul.

— Adică?

— Adică arhiepiscopul nostru nu şi-a făcut prea mulţi prieteni de-a lungul anilor. Dimpotrivă, a făcut nişte comentarii destul de jignitoare despre colonii, despre embargoul din Gaza, despre corupţia din oraşe. Are destui inamici sus-puşi.

— Vrei să spui că vor să-l facă ţap ispăşitor?

— Tot ce vreau să spun e că sunt destui oameni cu influenţă care ar vrea să-l vadă coborât din vârful turnului de fildeş în care s-a cocoţat. Încă se respectă legea în ţara asta – cât de cât aşa că, dacă nu au destule dovezi, n-or să rişte un proces. Dar se fac presiuni incredibile ca să se găsească dovezi. Iar arhiepiscopul

nici nu încearcă măcar să se ajute.

Ben-Roi îşi lăsă capul pe spate şi îşi frecă tâmplele. Fusese o zi lungă. Încă una.

— Ce spune Gal de toate astea?

— Nu prea multe. Deocamdată e spectacolul lui Baum.

— Vrea să-l reţină?

Shalev ridică din umeri.

— Superintendentul-şef nu a binevoit să mă pună la curent în legătură cu intenţiile sale, dar bănuiesc că, dacă nu găseşte dovezi solide, nu va dispune prelungirea arestului – protestele ne strică imaginea publică. O să-l reţină douăzeci şi patru de ore, doar ca să arate că poate, apoi o să-l pună sub arest la domiciliu.

— Trebuie să vorbesc cu el.

Shalev făcu o grimasă care spunea că nu va fi uşor. Baum îşi păzea cu străşnicie gâscă cu ouă de aur. Ben-Roi îşi coborî picioarele şi îşi întoarse scaunul până ajunse faţă în faţă cu ea.

— E vorba de fată, Leah. De Vosgi. Ea e cheia. Nu ştiu cum şi nu ştiu de ce, dar Vosgi e cheia. Ceva îmi spune că Petrossian ştie mai multe despre ea decât ne-a zis. Trebuie să vorbesc cu el.

Din bucătărie se auzi vocea lui Benny Shalev, care anunţa că cina e gata. Soţia lui se uită peste umăr, apoi coborî un braţ şi pocni din degete. Câinele traversă balconul şi îi sări în poală. Shalev începu să îl scarpine după urechi, făcându-l să scoată sunete fericite. O clipă rămase aşa. Apoi îl ridică în braţe şi îl sărută pe bot.

— O să văd ce pot să fac, spuse. Nu pot să-ţi promit mai mult de atât şi va trebui să ai grijă. Mare grijă. Baum n-are deloc coloană vertebrală, dar se are bine cu cine trebuie. Poate să-ţi facă probleme mari dacă vrea. Ai grijă să nu ţi-l pui în cap, OK?

Ben-Roi scoase un mormăit amuzat.

— Din ce mi-a povestit Zisky că s-a întâmplat azi-dimineaţă, ar trebui să-ţi urmezi singură sfatul.

— Asta a fost azi-dimineaţă, spuse Shalev. Mâine-dimineaţă o să mă duc la serviciu şi o să-l pup în fund. Am lucrat din greu să ajung până aici şi nu vreau să pierd totul acum.

— Chiar dacă asta înseamnă să acuzi un om nevinovat.

Shalev nu răspunse. Lăsă jos câinele, îşi termină vinul şi se ridică. Ben-Roi făcu la fel şi intrară înapoi în apartament. Benny Shalev tocmai ieşea din bucătărie, ducând în braţe o oală imensă. Fiica mai mică, Malka, venea în spatele lui cu un teanc de farfurii.

— Rămâi şi tu, Arieh? întrebă Benny. E destul pentru toată lumea.

Ben-Roi îi mulţumi, dar spuse că trebuie să plece.

— Iau cina împreună cu Sarah. I-am gătit micul dejun şi am sentimentul că trebuie să-mi cer cumva scuze.

Îşi dădură mâna şi Leah îl conduse până la intrare.

— Nu renunţa, rosti când Ben-Roi ieşi pe coridor şi apăsă întrerupătorul. O să încerc să te acopăr, să-ţi câştig ceva timp. Dar fii discret şi ai grijă. Nu-mi place deloc cazul ăsta.

— Ai mai spus asta.

— Ştiu. Şi îmi place din ce în ce mai puţin.

Ezită, apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Lucrau împreună de cinci ani, dar nu mai făcuse asta niciodată. Gestul păru să o surprindă la fel de mult ca şi pe el. Roşi, murmurând:

— Ai grijă de tine, Arieh.

Apoi închise uşa. Ben-Roi ajunsese la jumătatea scărilor când lumina se stinse, lăsându-l în întuneric.

LUXOR

Imediat după întâlnirea cu Digby Girling, Khalifa dădu un telefon la Universitatea din Cairo, sperând să afle mai multe despre Labirintul lui Osiris. Femeia cu care vorbi secretara departamentului de arheologie – îi spuse că fraţii Hassan şi Selma Raissouli erau într-adevăr cei mai de seamă experţi în minele de aur din Antichitate. Din păcate, amândoi erau pe teren, în Sinai şi nu aveau să se întoarcă în Cairo decât peste trei săptămâni. Khalifa ţinu să precizeze că e o urgenţă, iar secretara promisese că va încerca să îi contacteze pe telefonul prin satelit, deşi îl avertizase că e posibil să nu poată vorbi cu ei imediat, deoarece legăturile erau extrem de sporadice şi uneori răspunsul avea nevoie de zile întregi până să ajungă. După ce vorbise cu ea, Khalifa se întorsese acasă, o ajutase pe Batah cu cina, îl dusese pe Yusuf la culcare, apoi, prins de o dorinţă subită de a retrăi o experienţă normală de cuplu, o scoase pe Zenab la o plimbare de seară prin Luxor.

Nu mai ieşeau în oraş aproape deloc acum. Înainte de moartea lui Ali obişnuiau să facă asta tot timpul: pe malul celălalt al fluviului, la cină cu Mahmoud, la restaurantul Tutankhamon; în *souk,* la o cafea şi o pipă *shisha;* în Karnak, pentru o plimbare nocturnă prin complexul religios (unul dintre beneficiile unui permis de trecere semnat de poliţie). Acum, abia putea să o convingă să meargă de la un capăt la altul al apartamentului. În seara asta, la fel ca şi în alte dăţi, Zenab spuse că nu voia să meargă, că nu putea să suporte o ieşire, dar Khalifa insistase şi până la urmă fusese de acord, dându-şi seama că era ceva important pentru el. Şi pentru ea, într-un fel. Aşa că, braţ la braţ, rătăciseră pe Medina al-Minawra, spre centrul oraşului, fără să-şi spună nimic, strecurându-se printre grupurile ieşite la plimbare. Se opriră puţin să urmărească petrecăreţii de la o nuntă în aer liber, apoi se opriseră la o cafenea micuţă, peste drum de grădinile exotice Medina Club. Aici erau şi acum.

— Mai vrei ceai? întrebă Khalifa.

— Nu, mulţumesc.

Vocea ei era atât de slabă, încât abia se auzea.

— Pipă?

Întinse furtunul pipei *skisha* pe care o fuma. Zenab clătină din

cap.

— E *tufah.*

Acelaşi gest.

— Îţi plăcea *tufah.*

Zenab ridică din umeri. Un catâr încărcat cu canistre de benzină trecu prin faţa lor, cu zgomot de copite.

— Poate ar trebui să ne întoarcem, spuse Zenab.

— Abia am ieşit.

— Nu-mi place să las copiii singuri. Ştii cum se trezeşte Yusuf, cum…

Khalifa o luă cu un braţ pe după umeri.

— Copiii sunt bine, Zenab. Batah e fată mare, e mai mult decât în stare să aibă grijă de fratele ei câteva ore. Dacă are nevoie de ceva, poate să ne sune.

Lovi cu palma telefonul mobil din buzunarul de la cămaşă.

— Haide să ne îngrijim puţin şi de noi, hei? Să ne bucurăm de seara asta.

Zenab dădu să protesteze. Apoi însă încuviinţă slab şi îl luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Ai dreptate, spuse. E bine că am ieşit în oraş. Doar că…

Îşi muşcă buza de jos.

— Ştiu, spuse Khalifa, trăgând-o mai aproape. Crede-mă, Zenab, ştiu. Dar trebuie să încercăm să mergem înainte.

Îi strânse mâna şi pufăi din *shisha,* expirând un firicel subţire de fum cu aromă de mere. De la mesele din jur se auzeau sporovăieli şi clinchetul pieselor de domino, iar din grădina de peste drum veneau ţipetele copiilor care săreau pe trambuline gigantice sau alunecau pe tobogane.

— Hei, Mohammed Sariya mi-a spus o glumă bună alaltăieri, zise Khalifa, încercând să destindă puţin atmosfera şi să o facă pe Zenab ceva mai atentă la ce se petrecea în jur. Mubarak, Ghadaffi, Ben-Ali şi o cămilă zboară într-un balon şi dintr-odată începe o furtună…

Telefonul lui Khalifa începu să sune. Trupul lui Zenab se încordă.

— E OK, vorbi Khalifa. E OK.

Îşi lăsă deoparte furtunul pipei şi scoase telefonul din buzunar. Nu era numărul de acasă. Nu recunoştea numărul. Îi arătă ecranul ca să o liniştească, apoi răspunse. Din receptor se auzi un pârâit static.

— Alo?

Acelaşi zgomot.

— Alo?

Nimic. Probabil greşise numărul. Sau fusese sunat la întâmplare de o companie care voia să-i vândă ceva. Mai încercă o dată, fără nici un răspuns, apoi se pregăti să închidă, când deodată auzi:

— … să vorbim despre minele de aur. A spus că e urgent.

Era vocea unei femei, limpede şi clară acum. Zgomotul de dinainte se mai auzea vag în fundal. Khalifa îşi luă braţul de după umerii lui Zenab.

— Domnişoara Raissouli?

— Te rog, spune-mi Salma.

— Iar eu sunt Hassan, se auzi şi vocea unui bărbat. Îmi pare rău că a durat atât până să vă sunăm înapoi.

— Din contră, rosti Khalifa, nu se aştepta să ia legătura cu ei atât de repede.

— De obicei ţinem închis telefonul, spuse apoi femeia.

— Ca să nu se consume bateria, completă bărbatul.

— Dar a trebuit să facem o comandă de alimente…

— Şi aşa am auzit şi mesajul de la Yasmina, de la facultate.

Îşi continuau unul altuia ideile cu o naturaleţe remarcabilă, completându-se perfect. Khalifa şi-i imagina stând unul lângă celălalt, cu telefonul între ei şi aplecându-se pe rând când aveau ceva de spus.

— Cum vă putem ajuta? întrebară amândoi în acelaşi timp.

Khalifa acoperi telefonul cu o mână şi se întoarse spre Zenab.

— Îmi pare rău, spuse, trebuie să vorbesc ceva cu ei. Te superi?

Zenab flutură din mână în semn că putea continua.

— Eşti sigură? Pot să-i rog să mă sune mai târziu.

Zenab clătină din cap şi făcu acelaşi gest ca înainte. Khalifa se simţi vinovat, ştiind că ar fi fost mai bine să amâne convorbirea, dar speră că nu avea să dureze mult şi, în plus, era într-adevăr curios să afle povestea cu mina de aur. Îi atinse braţul, asigurând-o că nu va dura mult, apoi reveni şi le descrise situaţia fraţilor Raissouli. Nu pomeni nimic despre crimă, ci doar de Samuel Pinsker. Când ajunse la partea cu scrisoarea lui Howard Carter, unul dintre ei icni, iar celălalt fluieră – era greu să-şi dea seama cine ce făcuse.

— Există de mult zvonuri că ar fi găsit-o cineva, spuse Salma, dar ca să fiu sinceră, nu le-am crezut până acum. Nici măcar n-

am auzit de acest Pinsker.

— Dar aţi auzit de labirint?

— Categoric. E una din cele câteva mine antice cunoscute sub o denumire anume şi nu doar drept *bia.*

— Care înseamnă „mină” în egipteana veche, explică fratele ei.

După problemele de la început, linia devenise extrem de clară. Era greu de crezut că vorbea cu doi oameni care se aflau în mijlocul deşertului.

— Deci mina a existat cu siguranţă? întrebă Khalifa.

— Oh, da, spuse Salma. Toţi istoricii greci o menţionează, deşi trebuie să recunoaştem că s-a scris despre ea abia cu cinci sute de ani mai târziu…

— Aproape o mie de ani după, în cazul lui Diodor, adăugă fratele ei.

— …dar există şi câteva referinţe contemporane, inclusiv câteva inscripţii pe care le-am găsit chiar noi.

Digby Girling menţionase asta şi Khalifa îi aruncă o privire lui Zenab, care stătea cu mâinile în poală, uitându-se la oamenii din grădina de peste drum apoi ceru mai multe informaţii.

— Una e scrijelită în piatră la capătul de jos al Wadi El-Shaghab, rosti Hassan. Limbajul e greu de descifrat…

— Nu e niciodată uşor, se auzi din spate vocea surorii sale.

— …dar, pe scurt, descrie trecerea unui convoi încărcat cu aur din mină înspre valea Nilului. Probabil a fost lăsată de unul dintre soldaţii care păzeau convoiul. Apoi mai e un cartuş din timpul lui Ramses al VII-lea…

— Poate fi şi Ramses al IX-lea.

— … care sugerează că mina încă mai funcţiona pe la sfârşitul Noului Regat.

De peste drum se auzi un cor de ţipete: o roată de agrement gigantică se ridicase în aer şi începuse să se învârtească. Khalifa îşi acoperi cealaltă ureche cu o mână, încercând să blocheze sunetul.

— Şi cealaltă inscripţie?

— Cealaltă e pe o stâncă de deasupra Wadi Mineh, spuse Salma. Am descoperit-o abia anul trecut, n-am publicat nimic despre asta încă. E deosebit de interesantă fiindcă e cea mai veche inscripţie care atestă mina respectivă.

— De la începutul Dinastiei a XVIII-a, se auzi din nou vocea fratelui ei. Din timpul domniei lui Tuthmosis II.

— Şi aici limbajul e greu de descifrat, spuse Salma, dar, din câte ne dăm seama, e vorba de o proclamaţie regală care anunţă schimbarea celui căruia îi era închinată. Dacă aşteptaţi o clipă, pot să… Se auzi un foşnet de pagini răsfoite. Probabil Salma se uita într-un carneţel. Am găsit. Începu să citească: „Pământul de aur care i-a fost înfăţişat tatălui meu şi care i-a fost închinat lui Hathor îi este acum închinat lui Osiris, iar aurul este tot al Lui, iar căile vor fi în grija Lui, astfel că de azi înainte se va vorbi de ele sub numele de shem*ut net wesir – Căi*le lui Osiris”. Se auzi un pocnet înfundat; Selma închisese carneţelul. Evident, există mai multe interpretări posibile, continuă, dar noi credem că vrea să spună…

— Suntem siguri că vrea să zică… interveni fratele ei.

— … că mina a fost deschisă în timpul domniei lui Tuthmosis I…

— Sau Amenhotep I…

— … şi săpăturile au ajuns atât de adânc, încât au trecut-o din grija lui Hathor, zeiţa egipteană care avea în atribuţii, printre altele şi mineritul în cea a lui Osiris, zeul lumii de dincolo. Dacă avem dreptate, atunci e o descoperire extraordinară. Majoritatea minelor de aur din Egiptul antic erau pur şi simplu nişte şanţuri deschise, iar cele săpate sub pământ nu se aventurau la mai mult de câteva zeci de metri.

— Nu uita că documentul a fost scris chiar la începutul deschiderii minei, interveni fratele ei. De aici încolo s-a mai săpat încă vreo… patru sute de metri. Chiar şi dacă nu s-a lucrat încontinuu, tot rămâne un complex subteran de o mărime incredibilă. Nu e de mirare că i se spunea şi *bia*w*e aaen nub.*

— Cea mai mare dintre toate minele de aur, traduse Salma.

Khalifa apucă furtunul pipei *shisha* şi trase o gură de fum.

Deşi era o conversaţie interesantă, încă nu vedea legătura dintre o mină de aur veche de trei mii de ani şi o femeie strangulată într-o biserică din Ierusalim. Sigur, Barren Corporation se ocupa cu exploatarea aurului şi, din experienţă, ştia că aurul şi violenţa erau întotdeauna strâns legate. Chiar şi aşa însă, conexiunea era forţată. Cu atât mai mult dacă punea la socoteală şi povestea cu traficul de carne vie. Mai pufai puţin, îi aruncă o privire lui Zenab – încă se uita în gol, pierdută în gândurile ei, apoi puse o întrebare evidentă:

— Sunteţi siguri că mina a fost exploatată complet în Antichitate?

Se auziră nişte şoapte, apoi:

— Nu prea contează, rosti Salma Raissouli.

Nu era răspunsul lipsit de echivoc la care se aşteptase.

— Cum adică, nu contează?

— Herodot e foarte explicit, se auzi vocea lui Hassan. Spune că mina a fost abandonată la sfârşitul Noului Regat fiindcă tot aurul fusese scos. Dar Diodor din Sicilia, care pare să se fi bazat pe o altă sursă decât Herodot…

— Şi care este considerat în general mai credibil decât Herodot când vine vorba de mina asta… interveni sora lui.

— …Diodor spune doar că, în haosul de la sfârşitul Noului Regat, amplasamentul minei s-a pierdut şi pare să sugereze că mina nu a fost secătuită, ci doar uitată. Nu există nici o referinţă contemporană despre ea după sfârşitul celei de-a XX-a Dinastii…

— Deşi un papirus de la sfârşitul Perioadei Târzii descrie o expediţie organizată cu scopul de a redescoperi mina, spuse Salma. Evident, nimeni nu s-ar fi obosit dacă n-ar fi crezut că încă mai există rezerve de aur acolo. Din păcate, membrii expediţiei s-au rătăcit în deşert şi au murit de sete, aşa că nimeni nu a aflat adevărul vreodată.

— Pe scurt, nimeni nu ştie, interveni din nou Hassan. Personal, înclin să-l cred pe Herodot. Sora mea Salma merge pe mâna celuilalt. E imposibil de spus cu certitudine cine are dreptate.

— Şi va rămâne aşa până când cineva descoperă mina, adăugă Salma.

— Cum ar fi Samuel Pinsker, murmură Khalifa, pufăind gânditor din *shisha.*

Lângă el, un băiat începu să schimbe cărbunii aproape stinşi din *shisha* cu alţii care ardeau mocnit. Khalifa nu-i dădu nici o atenţie. Simţea din nou fiori. Nu la fel de puternici ca înainte, dar totuşi erau acolo. Se foi puţin în scaun.

— Herodot spune despre mină că are atâta aur în ea, încât poţi…

— …să tai felii întregi de pe perete eu cuţitul, termină fraza Hassan.

— E adevărat?

Amândoi fraţii izbucniră în râs.

— Se vede că nu ştiţi mai nimic despre exploatarea aurului, zise Salma.

Khalifa recunoscu că într-adevăr aşa stăteau lucrurile.

— E o poveste frumoasă, dar sută la sută fictivă, vorbi Hassan.

Egiptenii extrăgeau majoritatea aurului din filoanele de cuarţ aurifer – cuarţ alb cu bucăţele de aur înăuntru. Ca să ajungă la aur, scoteau bolovani întregi de cuarţ, apoi îi sfărâmau şi acopereau praful cu apă ca să extragă preţiosul minereu. Nu o chiar aşa de simplu cum sugerează Herodot. Ce spune Diodor din Sicilia e mult mai aproape de realitate.

— Deşi nu încape nici o îndoială că depozitele din Antichitate erau unice prin bogăţia lor, rosti Salma şi toate sursele sunt de acord că cel din mina lui Osiris era cel mai bogat dintre toate. Deci poate că şi Herodot are dreptate pe undeva. Din analizele pe care le-am făcut pe teren, se pare că până şi minele mai sărace scoteau cincizeci sau chiar şaizeci de grame de aur la fiecare tonă de minereu, aproape dublu faţă de cât produc minele moderne. Iar puritatea era excepţională. Douăzeci şi trei sau chiar douăzeci şi patru de carate.

Khalifa nu înţelegea termenii tehnici, dar prinsese ideea. Fiorul era încă acolo, plimbându-i-se în sus şi în jos pe şira spinării. Toate astea duceau undeva, simţea asta. Adevărul începea să se închege, se zbătea să iasă la iveală. Deşi încă nu era clar dacă avea legătură sau nu cu investigaţia lui Ben-Roi.

— Şi tot ce se cunoaşte sigur referitor la amplasamentul minei e că se află undeva în Deşertul de Est?

— Putem micşora puţin zona, răspunse Salma. Cele două *wadi* unde am găsit inscripţiile – El-Shaghab şi Mineh – par să fi fost folosite ca rute principale spre mină, El-Shaghab dinspre vest şi Mineh dinspre nord. Mai sunt câteva inscripţii care o menţionează în Bir el-Gindi. Prin triangulaţie putem să o plasăm undeva în platourile centrale din deşert. E totuşi o zonă imensă…

— Şi extrem de izolată, adăugă Hassan. E mai pustie ca luna, nu se vede nici urmă de viaţă pe nicăieri.

Metafora îi era cunoscută lui Khalifa; altcineva o mai folosise cu puţin timp în urmă, dar nu-şi putea aminti contextul exact şi nici nu-şi pierdu vremea cu asta.

— Cât de valoroasă ar fi mina asta? vru el să ştie. Dacă ar reuşi cineva să o găsească…

Puse întrebarea aproape fără să se gândească. Nu adăugă şi continuarea: destul de valoroasă încât să se comită o crimă pentru ea?

— Presupun că depinde cum definim „valoarea”, zise Hassan. Pentru arheologi ar fi o descoperire uimitoare, mai ales dacă a rămas întreagă şi nu s-a prăbuşit până acum.

— Mă gândeam mai degrabă în termeni financiari, spuse Khalifa. Presupunând că încă se mai găseşte aur acolo.

— Poate fi o presupunere nu prea îmbucurătoare, explică Hassan. Indiferent ce spune Diodor, sincer, nu cred că a mai rămas vreo urmă de aur în depozitele antice. Nu după cinci sute de ani de exploatare neîntreruptă.

— Dar dacă a mai rămas ceva totuşi?

— Atunci da, bineînţeles că ar fi valoroasă. Adică aurul e aur. Oamenii şi-l doresc.

— Deşi asta nu e tot, interveni Salma. După cum am spus, nu e suficient să intri în mină cu un târnăcop şi să desprinzi un bolovan de aur de pe un zid. Extragerea aurului din minereuri e un proces complex şi, având în vedere cât de izolată e zona, ar fi nevoie de tehnologie modernă pentru ca exploatarea să fie profitabilă. Evident, faraonii puteau face asta fiindcă aveau o armată întreagă de sclavi la dispoziţie şi puteau pune în valoare minele. În zilele noastre e imposibil să se realizeze aşa ceva. Ca să vă răspund la întrebare, da, mina ar fi valoroasă, dar nu pentru un om obişnuit. Eventual pentru guvern sau pentru o corporaţie minieră care are suficiente resurse să exploateze mina la adevărata ei valoare, cu beneficii pe măsură.

„O corporaţie ca Barren”, se gândi Khalifa.

Se lăsă pe spate, suflând firicele de fum pe nări, scormonind prin informaţiile pe care le auzise şi având sentimentul că găsise ceva important, deşi încă nu vedea cum ar putea să treacă de la o mină de aur din Egipt la un cadavru din Israel prin traficanţii de carne vie care lucrau în ambele ţări. După câteva clipe, Khalifa îşi aminti că nu doar fraţii Raissouli, ci şi soţia lui îl aştepta şi că nu era treaba lui să găsească legătura finală, ci doar să facă tot posibilul ca să-l ajute pe Ben-Roi să facă acea legătură. Le mulţumi celor doi pentru ajutor, spuse că avea să-i mai caute dacă voia să ştie mai multe şi închise. Aşteptă încă vreo câteva secunde, lăsând discuţia să i se aşeze în minte, apoi se întoarse:

— Îmi pare rău că a durat…

Scaunul lui Zenab era gol. Privi în jur, gândindu-se că soţia lui intrase în cafenea să cumpere ceva sau poate plecase să se uite la vitrina unuia dintre magazinele din jur, dar nu o văzu pe nicăieri. Se ridică, privind în toate părţile, încercând să o găsească în mulţimea de pe stradă. Îngrijorarea lui se transforma rapid în panică.

— Zenab! strigă. Apoi mai tare: Zenab!

Cineva îi atinse încheietura. Se întoarse, crezând că e ea şi dădu cu ochii de un bărbat de la masa alăturată.

— Acolo, spuse bărbatul, arătând peste drum.

Khalifa urmări gestul cu privirea. Zenab stătea sprijinită de gardul care înconjura grădina exotică, uitându-se la copiii dinăuntru, cu degetele crispate în jurul barelor de fier, ca şi când ar fi privit dintr-o celulă de închisoare.

— Oh, Zenab, murmură Khalifa. Oh, draga mea!

Lăsă nişte bani pe masă şi alergă până la ea. Umerii i se scuturau spasmodic. Îi înconjură cu braţul şi o trase cu blândeţe înapoi, departe de gard, blestemându-se că nu fusese mai atent.

— E OK, spuse. Sunt aici.

Zenab se înghesui în el şi îşi ascunse faţa la pieptul lui, suspinând amarnic.

— Mi-e dor de el, Yusuf. Dumnezeule, cât de dor îmi e. Nu mai suport tăcerea.

Oraşul era plin de zgomot – râsete, muzică, sunetul claxoanelor de la maşini, zdrăngănitul căruţelor – dar Khalifa ştia exact ce voia să spună. Fără Ali, va exista întotdeauna un colţ tăcut al vieţii lor, tăcut ca o casă părăsită.

— E OK, repetă, strângând-o la piept, ignorând privirile trecătorilor şi murmurele celor care erau împotriva unor astfel de gesturi tandre între un bărbat şi o femeie departe de intimitatea casei lor. O să treacă şi asta. Îţi promit, Zenab, o să treacă şi asta.

Rămaseră aşa o vreme, îmbrăţişaţi, fără să ia în seamă mulţimea care se perinda pe lângă ei, pierduţi în lumea lor plină de durere. Apoi, Khalifa îi apucă strâns mâna şi o conduse acasă, scoţându-şi complet din minte discuţia cu fraţii Raissouli.

DEŞERTUL NEGEV

Încă din copilărie fusese întotdeauna atentă la zgomotele nopţii. În clipa în care auzi paşi necunoscuţi afară – prea apăsaţi ca să fie ai lui Tamar, prea înceţi şi greoi pentru Gidi sau Faz – se trezi de-a binelea şi scoase pistolul Glock de sub pernă. Paşii se opriră, apoi porniră din nou, ajunseră în dreptul uşii. Îi auzi respiraţia – răguşită, sălbatică, de parcă ar fi fost un animal de pradă – apoi clanţa începu să se întoarcă. Coborî pistolul, privind prin cătare. Clanţa se răsuci puţin, ca şi când celălalt i-ar fi încercat rezistenţa, apoi încă o dată, mai dur, mai insistent. La a treia încercare, încuietoarea cedă şi uşa de stejar începu să se deschidă în scârţâitul balamalelor neunse.

— Pleacă! şuieră, iar degetul i se crispă deasupra trăgaciului. Te omor. Pleacă.

— Vreau doar să vorbim.

— Niciodată nu vrei doar să vorbim! Pleacă! Pleacă!

— Nu mă face să te forţez, Rachel.

Apăsă trăgaciul. Era înţepenit, încercă din nou şi din nou, simţind un gust acru în gură. Inima îi bătea atât de puternic, încât simţea că avea să îi iasă prin piept. Pistolul se blocase. Lovi cu picioarele, se zbătu. Era în pat acum, cu o mână sub cuvertură, încercând să îi despartă picioarele.

— Oh nu, te rog nu…

— Şşş…

— Mă doare. Te rog, opreşte, mă…

— Dar am plătit. Atâţia bani.

— Mă doare. Mă doare.

— Şşşş…

— Opreşte-te! Mă doare. O să rupi… Oh, Dumnezeule, te rog nu…

Se trezi cu un spasm.

O clipă rămase întinsă în pat. Scena îi era atât de proaspătă în memorie, încât îi era greu să facă diferenţa între vis şi realitate. Apoi se chinui să se ridice, aprinse pe pipăite lampa de pe noptieră, îşi aduse genunchii la piept şi începu să plângă cu suspine.

Visul era întotdeauna acelaşi, noapte după noapte. Detaliile variau puţin – uneori intra în cameră, alteori era deja acolo;

uneori îi recunoştea chipul, alteori nu-l mai văzuse niciodată. În esenţă însă rămânea acelaşi – respiraţia grea, greutatea, şocul cumplit al penetrării toate astea nu se schimbau niciodată. Nu se schimbaseră de când avusese prima oară visul. În fiecare noapte adormea rugându-se să viseze altceva. În fiecare noapte subconştientul îi arăta acelaşi vis, cu acelaşi viol şi ea în rolul principal. Se şterse la ochi şi îşi strânse picioarele. Vulva o durea, deşi nu se întâmplase nimic.

Trecură câteva minute până când suspinele începură să i se liniştească, la fel şi bătăile inimii. Se uită la ceas: 2.17 a.m. Se gândi să meargă în camera lui Tamar, să se culce lângă ea, să-şi caute adăpost la căldura trupului ei, dar era trează acum şi ştia că nu ar fi putut sta locului. Îşi luă laptopul de pe noptieră şi îl deschise. Apăru un Screensaver cu o clădire înaltă din oţel şi sticlă, cu ferestrele strălucind în lumina soarelui – sediul central al Barren Corporation din Houston. Folosi utilizatorul şi parola pe care le scosese de la Chad Perks şi începu să caute din nou prin hard-drive ceva, orice ar fi putut fi considerat suspect. Ceva care să dea lovitura de graţie companiei. Durerea dintre picioare începu să dispară şi se concentră cu toată fiinţa asupra misiunii.

— Minţiţi.
— Îmi pare rău dacă v-am lăsat impresia asta.
— Ştiţi cine e fata.
— Îmi pare rău, nu.
— Ştiţi unde *e.*
— Îmi pare rău…
— Şi Rivka Kleinberg a crezut acelaşi lucru. De-asta v-a sunat cu trei săptămâni înainte să fie ucisă.
— Din păcate, nu îmi aduc aminte despre ce am vorbit.
— Din păcate, nu vă cred.
— Îmi pare rău.
— Unde e fata?
— N-aş putea să vă spun.
— De ce ne-aţi dat un alibi fals?
— Am uitat să vă spun doar că am ieşit la o plimbare.
— De ce aţi spus că sunteţi vinovat de moartea Rivkăi Kleinberg?
— Am spus că moartea ei îmi apasă conştiinţa. În definitiv, eu am dat dispoziţie să se închidă catedrala aşa târziu. Dacă nu aş fi făcut asta, nu ar fi fost ucisă înăuntru.
— Nu vă cred.
— Aveţi dreptul la propria părere.
— Ascundeţi ceva.
— Dacă spuneţi.
— Vă e teamă de ceva.
— Cu toţii ne temem de ceva, domnule detectiv.
— Unde e fata?
— N-aş putea să vă spun.
— Minţiţi.
— Îmi pare rău dacă v-am lăsat impresia asta.

Ben-Roi îşi strânse frustrat pumnii. Discuţia se repeta de patruzeci de minute încoace, ca o casetă care se repeta iar şi iar – din nou şi din nou, înainte şi înapoi, sus şi jos, dar fără să ajungă nicăieri. Din câte auzise, aşa stăteau lucrurile de douăzeci şi patru de ore. Arhiepiscopul nu spunea nimic, nu recunoştea nimic, iar criminaliştii nu găsiseră nimic în apartamentul lui, aşa că acuzaţiile lui Baum se înmuiau ca un penis flasc. Motiv pentru

care superintendentul cedase, în fine şi îl lăsase pe Ben-Roi să stea de vorbă cu arhiepiscopul: o ultimă încercare disperată înainte ca perioada de douăzeci şi patru de ore în care puteau să-l reţină să expire şi consecinţele să îl lovească în faţă. Ben-Roi era frustrat, dar asta nu era nimic în comparaţie cu ceea ce trebuia că simte superiorul său în acele clipe.

Îşi privi ceasul – 8.40 a.m. Se ridică şi se plimbă prin celulă în sus şi în jos de câteva ori, dezmorţindu-şi picioarele şi lăsându-şi gândurile să se limpezească. Arhiepiscopul aştepta gânditor, în tăcere, cu un zâmbet slab pe buze. Nu era genul de zâmbet tupeist sau batjocoritor pe care l-ar fi afişat ticăloşii de profesie, precum Genady Kremenko, ci o cu totul altă expresie – calmă, stoică, sigură de sine. Aproape pioasă. Zâmbetul cuiva care crede că face ceea ce trebuie şi e mai mult decât bucuros să sufere toate consecinţele acţiunilor sale. Un zâmbet de martir, îşi dădu seama Ben-Roi. Un lucru era sigur, dacă era vorba de martiri: indiferent cât de mult se insista, nu cedau niciodată. Se întoarse la masă, se aşeză şi luă fotografia lui Vosgi.

— OK, să o luăm de la capăt. O cunoaşteţi pe fata asta?

— Mă tem că nu.

— De ce minţiţi?

— Nu mint.

— De ce vă e teamă?

— V-am mai spus, toţi ne temem de ceva, domnule detectiv.

Din nou şi din nou, aceleaşi întrebări, aceleaşi eschive, încă treizeci de minute. În cele din urmă, Ben-Roi renunţă, acceptând că nu avea să ajungă nicăieri. Arhiepiscopul ştia ceva, dar adevărul era păzit cu atâta străşnicie, că pur şi simplu nu avea cum să forţeze încuietoarea şi să ajungă la adevăr. Ben-Roi se ridică, se duse la uşa celulei şi izbi în barele de metal, chemând pe cineva să îi deschidă. Arhiepiscopul rămase în acelaşi loc, cu mâinile lipite una de cealaltă; inelul care îi marca funcţia aruncând străluciri violete în lumina puternică din celulă. Avea încă acelaşi zâmbet întipărit pe chip.

— Ştiţi, chiar la începutul investigaţiei, un prieten mi-a spus că nimic nu se întâmplă în enclavă fără să aflaţi şi dumneavoastră, zise Ben-Roi, în timp ce aştepta să îi deschidă cineva uşa celulei.

Arhiepiscopul îşi ridică privirea.

— S-a înşelat. Nu cred că aveţi habar cine a ucis-o pe Rivka Kleinberg. Şi nu cred că dumneavoastră aţi fost.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar ştiţi ce s-a întâmplat cu fata asta, continuă Ben-Roi. Ascunzând în continuare adevărul, încurcaţi o investigaţie a poliţiei şi, mai mult, permiteţi ca un criminal să se plimbe în libertate şi eventual să mai omoare o dată. Nu vă mustră deloc conştiinţa, Eminenţă?

Deşi zâmbetul rămase, ochii lui Petrossian trădară o mişcare de o clipă, o micşorare aproape imperceptibilă a irisurilor. Putea fi un semn de îndoială sau doar un gest reflex fiindcă îi intrase un fir de praf în ochi. În orice caz, semnul dispăru aproape imediat.

— Din experienţă, problemele de conştiinţă nu sunt niciodată atât de simple cum par, spuse arhiepiscopul. Orice ai face, apar dileme şi consecinţe nedorite. Omul care îşi dă viaţa luptând împotriva unui regim corupt lasă în urmă o familie care va fi persecutată de acel regim. Credinciosul care arde pe rug pentru credinţa sa dă un exemplu pe care alţii se simt apoi îmboldiţi să-l urmeze. Conştiinţa e un stăpân capricios, domnule detectiv. De data asta însă, pe cât se poate, conştiinţa mea e curată. Acum, dacă nu vă supăraţi, aş avea nevoie de câteva minute ca să mă rog în pace.

În spatele lui Ben-Roi, uşa celulei se deschise. Detectivul aşteptă o clipă, privind cum capul bătrânului se apleacă şi începe să murmure, apoi ieşi.

— Deci?

Superintendentul-şef Baum îl aştepta la capătul coridorului, palid şi neliniştit. Ben-Roi scutură din cap, provocând o ploaie de înjurături şi de şuturi în perete. Era o consolare insignifiantă după ce interogatoriul fusese o asemenea pierdere de timp.

LUXOR

Când Khalifa ajunse la secţie luni dimineaţă, descoperi că îl aştepta cineva în hol Omar al-Zahwi. Cei doi prieteni îşi spuseră *sabah el-khir-ele* şi se îmbrăţişară.

— Ce face Rasha? întrebă Khalifa, făcând semn unui poliţist mai tânăr să le aducă ceai şi conducându-l pe Omar în sus pe scări.

— Bine, mulţumesc. Zenab?

— Mai bine pe zi ce trece.

Pentru prima oară în nouă luni, Khalifa reuşi să spună asta fără să aibă sentimentul că minţea de-a dreptul. Se temuse că incidentul din seara trecută – criza de plâns din faţa grădinii – avea să o readucă pe Zenab în starea de la început. În loc de asta însă, părea să fi provocat un alt fel de schimbare în ea. În dimineaţa asta se trezise înaintea tuturor şi pregătise micul dejun, lucru pe care nu îl mai făcuse de multă vreme, apoi insistase să îl ducă singură pe Yusuf la şcoală. Încă i se vedea durerea – avea ochii umbriţi, faţa trasă, vocea slabă – dar pe lângă asta apăruse şi o urmă de hotărâre pe care Khalifa nu o mai văzuse înainte. Când pornise pe jos spre secţie, nu se mai simţise de multă vreme atât de bine.

— Ai venit cu treabă, nu doar ca să mă vezi, nu-i aşa? spuse Khalifa în timp ce urcau scările.

— Ai o intuiţie fantastică, glumi prietenul lui, fluturând servieta şi harta făcută sul pe care le adusese cu el.

— Rezultatele analizei de laborator?

— Într-adevăr. Îmi pare rău pentru întârziere.

Nu era nevoie de scuze. De când începuse să se intereseze de Samuel Pinsker, Khalifa nu se mai gândise aproape deloc la povestea cu puţurile otrăvite ale copţilor. Nimeni nu mai raportase vreun incident, iar la ferma lui Attia nu se întâmplase nimic. Deşi nu uitase de asta, era aproape sigur acum că nu era altceva decât o mare coincidenţă la mijloc.

— O să-mi spui că apa s-a stricat de la sine, nu-i aşa? întrebă Khalifa.

— Dimpotrivă, răspunse Omar. Puţurile au fost otrăvite fără îndoială. Toate şapte.

— Trei, îl corectă Khalifa.

— Şapte. M-am plimbat puţin şi am găsit alte patru puţuri afectate, în afară de celei trei de care mi-ai spus.

Khalifa se opri. Brusc, Labirintul lui Osiris trecu pe ultimul plan.

— Eşti sigur?

— Absolut. Iar astea sunt doar cele care au fost raportate de cineva. Ar putea fi puţin mai multe. Nu că vreau să fac vreo glumă. Ştii tu puţuri, puţin…

Khalifa ignoră gluma.

— Toate aparţin copţilor?

— Doar patru.

— Din câte îmi dau seama, mai rămân încă trei.

— Isteţ ca întotdeauna, *sahebi.*

— Şi?

— Celelalte trei aparţin unor musulmani. Unul e un puţ pentru irigaţii al beduinilor de lângă Bir el-Gindi, altul e pe un teren din apropiere de Barramiya şi ultimul… nu-mi aduc aminte exact unde era, dar am toate detaliile aici.

Ridică servieta. Mintea lui Khalifa lucra deja, încercând să se obişnuiască eu ideea că imaginea care începuse să se formeze era extrem de diferită de cea la care se aşteptase.

— Am găsit nişte lucruri interesante, spuse Omar. Foarte interesante. Şi importante. Cred că ar trebui să stăm de vorbă. Vrei să…

Gesticulă către scări. Khalifa îl conduse până la etajul patru şi de-a lungul coridorului, până în biroul său. Înăuntru, Ibrahim Fathi stătea cu picioarele pe masă, molfăind nişte *torshi* şi sporovăind la telefon. Încăperea alăturată era liberă, aşa că merseră acolo.

— Aici ai situaţia în rezumat, spuse Omar după ce uşa se închise în spatele lor, deschizând servieta şi scoţând câteva foi capsate una de alta.

Pe prima pagină se putea citi „Raport preliminar: Anomalii hidrogeologice regionale în Sahara al-Sharqiya”.

— E mai uşor dacă îţi explic eu despre ce e vorba. Dacă nu te superi, fă-mi puţin loc acolo…

Începu să desfăşoare harta în timp ce Khalifa curăţă unul din birouri, apoi îşi ajută prietenul să o întindă şi puse la colţuri: o cană, o scrumieră, un perforator şi Ghidul complet pentru poliţistul egiptean – era prima oară în ultimii douăzeci de ani când Khalifa găsea o utilitate cărţii respective. Spre deosebire de harta din biroul său, care arăta întreg Egiptul, cea adusă de

Omar arăta doar o mică parte a ţării: zona deşertului, mărginită de Nil la vest, de Marea Roşie la est şi de drumurile 88 şi 99 la nord şi la sud. În interior, printre numeroasele *wadi,* drumuri, *gebel*-uri şi linii de contur, cineva marcase şapte cruci cu cerneală roşie. Puţurile otrăvite probabil. Khalifa aprinse o ţigară Cleopatra şi cei doi bărbaţi se aplecară deasupra hărţii.

— O să încerc să nu mă întind prea mult, începu Omar.

— *Hamdulillah.*

— Dar, înainte să ajung la puţuri… (Omar arătă spre cele şapte cruci)… ar trebui totuşi să-ţi explic câteva lucruri, ca să înţelegi despre ce naiba e vorba.

Khalifa pufăi din ţigară şi îi făcu semn să continue.

— Deci, partea centrală a Deşertului de Est. Omar lovi cu palma centrul hărţii. Din punct de vedere geologic, se găseşte la marginea Sistemului Acvifer de Gresie Nubian – în termeni simpli, un strat subteran de gresie umedă semiporoasă, prins între straturi de rocă neporoasă şi tăiat de ele: bazalt, granit, argilă şi altele. Un „sistem acvifer închis”, aşa îl numim în profesia noastră, ceea ce înseamnă că apa e prinsă sub pământ.

Khalifa mai pufai o dată. Ajutorul oferit lui Ben-Roi îi dădea prilejul, în primul rând, să mai înveţe lucruri noi, din câte se părea.

— În mare parte, e vorba de paleo-apă care nu se reînnoieşte, continuă celălalt. Adică apa a ajuns acolo cu zeci sau chiar sute de mii de ani în urmă şi acolo a rămas. Datorită schimbărilor gravitaţionale şi diferenţelor de presiune atmosferică, există un grad limitat de conductivitate hidraulică – n-o să-ţi ţin o lecţie de fizică…

— *Hamdulillah,* repetă Khalifa, care începuse deja să nu mai înţeleagă mare lucru.

— … dar ce contează e că apa e statică. Nu se mişcă, nu curge nicăieri, nu se umple la loc şi nu dispare de la sine. Pur şi simplu stă acolo, în porii gresiei, între straturile neporoase de care am vorbit. Imaginează-ţi un burete închis între plăci impermeabile de beton şi o să-ţi faci o idee.

Din biroul de dincolo se auzea vocea lui Ibrahim Fathi vorbind încă la telefon. Din fericire, nu se auzea şi cum mestecă *torshi.* Pe Khalifa îl enervase dintotdeauna zgomotul ăsta, iar acum îi era şi aşa destul de greu să urmărească discuţia.

— Toate puţurile din Deşertul de Est, continuă Omar şi la fel şi din Deşertul de Vest, folosesc apă din sistemul static de care ţi-

am spus. Evident, adâncimea lor variază din loc în loc, în funcţie de cât de aproape e sistemul acvifer de suprafaţă – pot fi două sute de metri sau doi kilometri dar principiul de bază e întotdeauna acelaşi. Revin la metafora cu buretele: e ca şi când ai băga un pai prin beton, până în burete, ca să ajungi la apă.

Făcu o pauză, dându-i răgaz lui Khalifa să asimileze informaţia, apoi continuă:

— Există totuşi câteva excepţii rare şi destul de interesante.

Ceva din tonul lui Omar îl făcu pe Khalifa să ciulească urechile.

— Cum adică excepţii?

— Ei bine, în anumite locuri, geologia sistemului acvifer e ceva mai încurcată, explic a Omar. Straturile verticale neporoase se rup, gresia se fragmentează, se amestecă cu bucăţi de sol calcaros din nou, nu vreau să te plictisesc cu toate detaliile hidrogeologice. Tot ce trebuie să ştii e că sub pământ există falii seismice care trec prin sistem. Crăpături adică. De cele mai multe ori au doar câteva sute de metri, dar uneori se întind pe kilometri întregi sau chiar zeci de kilometri. Ca nişte ţevi subterane.

Se auzi o bătaie în uşă şi poliţistul de mai devreme intră cu ceaiul pe care îl ceruse Khalifa. Omar aşteptă să lase tava şi să plece, apoi continuă:

— Evident, volumul mărit din crăpături permite apei să se mişte, rosti, punându-şi trei linguriţe de zahăr în pahar şi amestecând. Nu e vorba de râuri subterane sau altceva, dar apa se mişcă totuşi într-un fel diferit de restul sistemului. Încet, de obicei maximum câteva zeci de metri pe an, să zicem. Dacă falia e abruptă sau dacă un surplus de apă este adus, să zicem, din viituri şi ajunge acolo, mişcarea poate să fie mult mai pronunţată. Anul trecut s-a făcut un experiment la Gebel Hamata: s-au introdus coloranţi într-una dintre crăpături înainte de o inundaţie şi s-a descoperit că apa colorată a curs aproape cinci kilometri în tot atâtea luni.

— Fascinant, murmură Khalifa, întrebându-se unde voia să ajungă Omar. Acesta îi sesiză nedumerirea şi ridică un deget, îndemnându-l să aibă răbdare.

— Faliile au început să fie studiate amănunţit abia recent, deoarece până acum nu am avut tehnologia necesară. O echipă de la Universitatea Helwan foloseşte sonde zburătoare ca să schiţeze o hartă a faliilor, cel puţin a celor majore. Şi, din fericire pentru noi, una dintre zonele pe care le-au cartografiat deja e

cea care ne interesează.

Lovi din nou harta.

— Am avut o bănuială, aşa că am luat legătura cu ei şi le-am trimis coordonatele puţurilor otrăvite. Ce crezi că au găsit?

— Toate sunt pe câte o falie? ghici Khalifa.

— Exact. Toate cele şapte puţuri au fost săpate în falii hidroconductive. Apa pe care o extrag e apă curgătoare. Nu uita asta… (atinse uşor tâmpla lui Khalifa)… şi acum uită-te cum sunt răspândite pe hartă.

Arătă din nou spre cele şapte cruci roşii.

— La prima vedere par aruncate la întâmplare, aşa-i? Doar nişte puţuri împrăştiate, fără nici o legătură între ele. Gândeşte-te când au fost otrăvite şi o să vezi tiparul. Primul incident cunoscut a fost aici, la Deir el-Zeitun. Atinse o cruce apropiată de centrul hărţii: mănăstirea de care Demiana Barakat îi spusese lui Khalifa. Iar ultimul, aici. Atinse crucea care arăta poziţia fermei lui Attia. De aici… (Deir el-Zeitun) x… aici… (ferma lui Attia) … Puţurile otrăvite formează clar o secvenţă cronologică. Pe scurt, cu cât se îndepărtează de platourile din centru, cu atât au fost mai târziu otrăvite.

Pe ţigara lui Khalifa începea să se adune scrumul. Khalifa nu observă. Fiorul îi revenise, venit parcă de nicăieri.

— Bineînţeles, putem interpreta asta în mai multe feluri, continuă Omar. Poate fi vorba de o coincidenţă. Sau, din motive numai de el ştiute, se poate ca cineva să fi otrăvit puţurile din deşert începând cu cele mai izolate. Pentru mine există o explicaţie evidentă – singura explicaţie veridică – că puţurile nu sunt otrăvite de la suprafaţă, ci pe sub pământ. Iar ceea ce le otrăveşte ajunge cumva în sistemul acvifer de aici… (ciocăni chiar în centrul hărţii, pe linia care demarca Gebel el-Shalul)… şi urcă în sus şi în jos de-a lungul faliilor hidroconductive.

Scrumul de la ţigara lui Khalifa căzu pe hartă. Îl îndepărtă eu o mână. Fiorul devenise mai puternic. Mult mai puternic.

— Asta ne duce înapoi la analizele de laborator, rosti Omar, întinzându-se şi luând raportul, pe care Khalifa îl lăsase pe biroul de alături. Mi-a luat ceva timp şi a trebuit să cer să mi se facă nişte favoruri, dar am reuşit să iau mostre din toate cele şapte puţuri. Rezultatele au venit ieri. După cum mă aşteptam, toate şapte au fost otrăvite de aceeaşi sursă, cu câteva variaţii în ceea ce priveşte concentraţia. Pe de altă parte, m-a surprins cu ce au fost otrăvite.

Deschise raportul, îl răsfoi puţin, apoi începu să citească:

— Urme de mercur. Concentraţii crescute de seleniu, fluorină şi dorit. Concentraţie extrem de mare de… (îi aruncă o privire lui Khalifa)… arsenic.

Khalifa rămase cu gura căscată.

— Cineva otrăveşte apa cu arsenic?

— Se pare că da. Deşi ceea ce e mai interesant nu e arsenicul, ci faptul că el este în combinaţie cu celelalte elemente. Nu e specializarea mea, dar am vorbit cu nişte prieteni care se pricep mai bine şi consensul general a fost că avem de-a face cu reziduurile unui precipitat negazos de la o baie de sulf la temperaturi înalte.

Khalifa îl privi prostit.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Şi eu a trebuit să întreb acelaşi lucru, râse Omar. Se pare că e un proces dubios de a separa minereul de piatră. Se foloseşte la extracţia de metale – aramă, zinc, plumb. Deşi, în cazul ăsta, concentraţia crescută de arsenic indică mai degrabă deşeurile rezultate din…

— Extracţia aurului, încheie Khalifa.

Fiorul dispăruse, iar în locul lui apăruse un zvâcnet scurt în stomac. Privi harta, platourile din mijlocul deşertului, apoi îşi stinse ţigara în scrumiera care ţinea colţul de sud-est al hărţii.

— Scuză-mă puţin, Omar, spuse. Trebuie să dau urgent două telefoane.

IERUSALIM

La jumătatea dimineţii, arhiepiscopul Petrossian fu transportat înapoi în enclavă şi pus sub arest la domiciliu. Mulţimea de pe strada Omar Ibn al-Khattab se risipi, reporterii se întoarseră la treburile lor, iar Baum primi un perdaf de la comandantul Gal pentru toată povestea. Ben-Roi şi Zisky se întorseseră în birou şi tocmai începuseră să-şi plănuiască următoarea mutare când sunară telefoanele, amândouă în acelaşi timp. Zisky se duse la celălalt capăt al biroului şi răspunse la telefonul fix. Ben-Roi se roti în scaun şi răspunse la telefonul mobil. Era Khalifa. Intră direct în subiect.

— Cred că am găsit ceva.

Apoi îi povesti lui Ben-Roi ce aflase Pinsker, labirintul, posibilitatea ca mina să fie încă viabilă, puţurile otrăvite. Ben-Roi îşi luă din când în când câte o notiţă, iar în rest ascultă în tăcere. Expresia lui trecu de la interes la uimire şi când auzi şi de puţuri, de neîncredere.

— Trebuie să fie o coincidenţă, spuse când Khalifa încheie. Cazul meu, cazul tău, acelaşi lucru nu, nu, nu. Nu pot să cred. E prea mare coincidenţa. Mult prea mare.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Khalifa. Nu e ca şi când mina lui Pinsker e singura din Deşertul de Est. Dar am vorbit la Ministerul Petrolului şi Resurselor Minerale şi mi-au spus că nu mai e nici o mină de aur activă în toată zona. Cele mai apropiate sunt la Dealul Sukari şi la Hamash, dincolo de Marsa Alam, la peste două sute de kilometri.

De cealaltă parte a camerei, Ben-Roi auzi vocea lui Zisky – ceva legat de un autobuz şi de o oprire neprogramată. Era mult prea absorbit de convorbirea cu Khalifa ca să fie atent şi la altceva.

— Încă nu cred, spuse. Trebuie să fie altceva la mijloc.

— Atunci tu cum îţi explici toate astea? întrebă Khalifa. Am rugat-o pe femeia de la minister să verifice dacă s-a extras vreodată aur în zona respectivă. Mi-a spus că nu, niciodată. Sau cel puţin nu în epoca modernă. Nu a găsit decât o concesiune expirată pentru explorări în regiune, veche de cincisprezece ani. O companie numită Prospecto Egypt. Au făcut săpături în acea parte a deşertului timp de optsprezece luni.

— Şi?

— Şi Prospecto e o filială a Corporaţiei Barren.

Ben-Roi îşi mişcă buza de jos. În faţă Dov Zisky se ridicase şi se îndrepta spre harta Israelului de pe perete.

— Ce sugerezi atunci? întrebă. Că Barren a găsit mina şi o exploatează pe şest?

— Nu sugerez nimic, doar îţi spun ce am aflat – deşi informaţiile par să indice că într-adevăr aşa se întâmplă. Permisele de exploatare sunt destul de scumpe. Barren ar economisi ceva dacă ar exploata mina ilegal. S-ar putea ca victima din investigaţia ta să fi aflat de exploatare şi să fi ameninţat că o să-i dea în vileag…

Zisky îi făcu semn lui Ben-Roi, dar detectivul îi răspunse tot cu mâna că e ocupat. Curios, se gândi – „cu o săptămână înainte îi ceruse lui Khalifa să se intereseze de un aspect neînsemnat al investigaţiei, iar acum egipteanul era pe cale să rezolve el cazul”. Derulă scenariul în minte, încercând să-l pună în legătură cu toate celelalte indicii pe care le găsise. Nu ştia cât de fezabilă era exploatarea unei mine în secret, dar din câte îi spusese Khalifa, zona era destul de izolată, deci poate că era posibil. Dincolo de asta, majoritatea indiciilor se potriveau. Articolele din ziare, Pinsker, Barren, Egipt. Şi Programul Nemesis, poate că Kleinberg îi contactase sperând că aflaseră ceva de mină după vreunul din atacurile informatice. Sau poate că ea fusese cea care le oferise pontul. În orice caz, scenariul era aproape verosimil. Elementul-problemă era Vosgi şi traficul de carne vie. Ce legătură aveau toate astea cu o mină de aur ilegală din mijlocul deşertului egiptean? Nici una – cel puţin deocamdată nu-i venea nimic în minte. Încă o dată avu sentimentul că înghesuise tot covorul într-o parte a camerei, iar în partea cealaltă lăsa podeaua goală. Oricât s-ar fi străduit, niciodată nu reuşea să acopere toată podeaua.

— Ben-Roi? se auzi vocea lui Khalifa de la celălalt capăt.

— Îmi cer scuze, răspunse. Treceam încă o dată în revistă tot ce am aflat. Îţi sunt dator pentru toate astea, prietene. Dator vândut. O să mă ocup de asta şi o să te anunţ…

Înainte să apuce să spună „cum merg lucrurile”, Khalifa interveni:

— O să văd ce mai pot găsi. Zona e izolată, dar nu pot să cred că au o mină acolo fără să fi aflat măcar cineva. Cineva care a auzit sau a văzut ceva.

Ben-Roi îi spuse egipteanului că deja făcuse destule, dar

Khalifa insistă şi, până la urmă, Ben-Roi îşi zise: „Ce naiba, dacă vrea să mă ajute, de ce să nu-l las? Poate asta îl ajută şi pe el, aşa cum m-a ajutat şi pe mine cazul Hannah Schlegel. În fond, ăsta a şi fost motivul pentru care am apelat la el”.

Căzură de acord să păstreze legătura şi Khalifa închise. Ben-Roi mai rămase o clipă pe scaun, bătând cu degetele în masă şi legănându-se în scaun, gândindu-se la ce aflase. Apoi se ridică şi merse până la biroul lui Zisky.

— Scuze, Dov. Am aflat nişte lucruri interesante din Egipt. Tu?

— M-a sunat şoferul, zise Zisky.

Mintea lui Ben-Roi era încă prinsă pe jumătate în convorbirea cu Khalifa. Trecură câteva secunde până să-şi dea seama ce voia să spună celălalt. Bineînţeles. Biletul de la Egged, cel pe care îl găsise în coşul de gunoi din apartamentul lui Kleinberg. Dus-întors spre Mitzpe Ramon. Şoferul autobuzului fusese în concediu.

— Şi?

— Şi cred că am găsit ceva.

Era a doua oară când cineva găsise ceva în ultimul sfert de oră. Promiţător.

— Spune.

— A recunoscut imediat fotografia lui Kleinberg şi a spus că a dus-o cu autobuzul de câteva ori.

— De câte ori?

— Opt sau nouă ori în ultimii trei ani. Kleinberg se întorcea întotdeauna a doua o zi: şoferul o ducea până acolo, apoi o aducea înapoi la Ierusalim.

— Presupun că n-are rost să sper că ştia ce făcea Kleinberg în Mitzpe Ramon.

— Asta e lucrul cel mai interesant. Nu a mers niciodată până în Mitzpe, sau cel puţin nu chiar până acolo. Întotdeauna se dădea jos cu zece kilometri înainte de a ajunge în oraş, apoi se urca în autobuz în acelaşi loc când se întorcea.

Se ridică şi îl conduse pe Ben-Roi până la harta de pe perete.

— Aici, spuse, arătând cu degetul Drumul 40, care se întindea de la nord la sud.

Era un loc la naiba-n praznic, înconjurat din toate părţile de deşert. Sub degetul lui Zisky, Drumul 40 se intersecta cu o şosea secundară care mergea către vest, spre parcul naţional Har Ha-Negev. Iar mai încolo… era graniţa cu Egiptul. Ben-Roi privi fix harta, iar rotiţele din minte începură să se învârtă. Apoi începu

să desprindă harta de pe perete.

— Fă-mi o favoare, Dov. De fapt, două favoruri. Vezi ce poţi să afli despre Prospecto Egypt – e o filială a corporaţiei Barren care a făcut nişte explorări în deşertul din Egipt acum câţiva ani. Şi ia legătura cu sediul Barren din Tel-Aviv. Spune că investigăm o crimă şi vrem să discutăm cu cineva care ştie cu ce se ocupă Barren în Egipt. Cineva din vârful ierarhiei, nu cine ştie ce birocrat. Vezi dacă poţi aranja ceva pentru după-amiaza asta sau pentru mâine-dimineaţă. A venit timpul să vedem ce au de zis.

— Tu ce vrei să faci? întrebă Zisky.

— Eu? Ben-Roi luă harta şi o împături. Eu o să mă plimb puţin cu maşina prin ţară.

HOUSTON

Era două dimineaţa în Houston, iar William Barren era cât se poate de treaz. Nu prizase cocaină; îşi propusese să renunţe la obicei. Nu, era treaz şi se simţea plin de energie. Era genul de energie pe care o simţea în majoritatea ultimelor nopţi, de când planurile lui începuseră să prindă contur. Privi oraşul, plin de turnuri strălucitoare şi de maşini ale căror faruri se pierdeau în depărtare, semănând cu un peisaj din *Vânătorul de recompense.* Se întrebă dacă merita să se obosească până la piscina de pe acoperiş, să înoate puţin, sau eventual până la sala de jos să-şi consume ceva din energie alergând pe bandă. Se ridică din pat şi făcu nişte mişcări de karate spre geam, apoi se duse în camera de lucru şi se aşeză la birou.

Ceva mai devreme o scosese la cină pe Barbara, la un country-club. Din ce în ce mai mult începea să creadă că Barbara era aleasa, probabil. Era plictisitoare ca naiba şi când venea vorba despre sex, era aproape catatonică (prima şi singura dată când încercase să o sodomizeze uriaşe ca o scroafă înjunghiată şi izbucnise în plâns). Arăta bine totuşi şi ştia cum să se comporte la o recepţie sau întâlnire simandicoasă; şi se născuse într-o familie albă, anglo-saxonă şi protestantă, pur-sânge ar fi arătat foarte bine în public ca soţie a preşedintelui consiliului de administraţie al uneia dintre cele mai mari corporaţii multinaţionale din ţară. Avea să o trimită la doctor, să se asigure că e fertilă şi că poate să-i nască urmaşi, apoi să o ceară în căsătorie anul viitor, după ce apele aveau să se liniştească. Sau poate peste doi ani. Căsnicia, la fel ca alte decizii de afaceri, ţinea de priorităţi.

Se lăsă pe spate şi îşi sprijini picioarele pe colţul biroului. Toată suprafaţa era acoperită cu hârtii dosare, rapoarte, tabele, analize – ale monstrului care era Barren, disecat în părţile lui componente. Luă un tabel la întâmplare: cifrele pentru preluarea unei companii canadiene care se ocupa cu combustibili organici. Apoi îl puse la loc. Nu avea chef de calcule acum. Pe ecranul computerului se derula un video transmis printr-un webcant, cu nişte fete tăvălite într-o cameră de motel în Europa de Est, dar nu avea chef nici de asta. Îşi trecu o mână prin păr, îşi încordă muşchii braţelor, apoi privi la ceasul Rolex, ridică telefonul şi

formă un număr. Sună de cinci ori până când i se răspunse.

— Te-am trezit? întrebă.

— Da, dar nu e nici o problemă, îl asigură o voce liniştită.

— Poţi vorbi?

— E OK.

— Voiam doar să văd cum mai stau lucrurile, dacă te-ai mai gândit la ceea ce am discutat.

— Da, se auzi vocea, se mai gândise. Mult. Şi luase o hotărâre. William avea dreptate. Era un lucru necesar. Pentru asigurarea viitorului. Pentru continuitate.

William zâmbi.

— Ştiam că o să înţelegi. Faci parte din familie, până la urmă. Trebuie să ne ajutăm unii pe alţii.

Într-adevăr.

— Mă gândeam că îl putem combina cu treaba din Egipt. Să acţionăm de la distanţă. Aşa se vor pune mai puţine întrebări.

— O idee foarte bună.

— Rămâne stabilit atunci?

— Da.

William spuse că aveau să ţină legătura, îi reaminti celuilalt să fie atent şi închise. Bătu cu degetele în birou, apoi se ridică şi se întoarse în dormitor să-şi caute prosopul şi costumul de baie. Parcă îi venise totuşi cheful să înoate puţin.

ISRAEL

Mitzpe Ramon se afla la o sută şaizeci de kilometri de Ierusalim spre sud, un drum de trei ore cu maşina, dacă puneai la socoteală traficul şi limitările de viteză.

Ben-Roi ajunse acolo în două ore.

Primii optzeci de kilometri conduse cu sirena pornită, croindu-şi drum prin traficul aglomerat până la Be'er Sheva. Apoi, după ce trecu dincolo de Be'er şi ajunse în pustiul bolovănos al Negevului, renunţă la girofar şi apăsă pedala de acceleraţie până la podea. La prânz ajunsese la intersecţia unde şoferul autobuzului de la Egged spusese că o lăsa şi de unde apoi o lua pe Rivka Kleinberg de fiecare dată. Trase ţie dreapta, ieşi, îşi dezmorţi picioarele şi privi înjur.

Locul părea dezolant privit pe hartă, dar acum, că era acolo, arăta chiar mai rău decât se aşteptase. Se vedea panglica pustie cu două benzi a Drumului 40, drumul secundar care mergea spre vest şi trei indicatoare de metal: o bornă care arăta că mai erau zece kilometri până la Mitzpe, o pancartă care făcea reclamă Parcului Naţional Har Ha-Negev şi un semn de avertizare că treceau cămile sălbatice. În afară de asta, nimic. Razele soarelui băteau fără milă, deşertul se întindea în toate părţile, iar la cinci metri cadavrul unei capre împrăştia un miros vag de putrefacţie. Singurul sunet care tulbura liniştea locuri era bâzâitul intermitent al muştelor. Ben-Roi privi în jur, nereuşind să-şi dea seama exact ce sperase să descopere aici, în mijlocul pustiului. Simţea însă că avea şanse mult mai mari să afle ce făcea Kleinberg aici venind personal, mai degrabă decât interesându-se de la birou. Se întoarse şi deschise compartimentul de bord al maşinii, de unde scoase un binoclu. Se urcă pe capotă, simţind cum metalul geme sub pantofii de sport Timberland şi se uită în jur din nou, rotindu-se încet până ajunse în poziţia iniţială. Binoclul îi oferi o imagine ceva mai detaliată a ceea ce văzuse deja: pietre, praf, dealuri, văi şi câte o tufa de iarbă uscată ici şi colo. Nu se zărea ţipenie de om.

Se mai întoarse de câteva ori, studiind toată panorama deşertului, apoi îşi îndreptă binoclul spre panglica şerpuită a drumului spre vest. Când Zisky îi arătase harta la secţie, drumul îi sărise imediat în ochi. Încă mai credea că e cel mai probabil

motiv pentru care Kleinberg se oprea de fiecare dată aici. Se întâlnea oare cu cineva care trecea graniţa dinspre Egipt? Sau intenţiona să treacă graniţa în Egipt? Sau coborâse aici pentru un cu totul alt motiv şi apropierea de graniţă era pur şi simplu o coincidenţă? Orice ar fi fost, era absolut sigur că avea legătură cu Programul Nemesis. Şi, din câte spusese şoferul de la Egged, femeia venise regulat.

„Dar de ce locul ăsta? se întrebă. De ce aici? Ce făcea?”

Urmări linia drumului secundar, de la intersecţia cu Drumul 40 până în punctul în care dispărea în spatele unei creste bolovănoase, undeva în depărtare, privind insistent, înainte şi înapoi, ca şi când asfaltul însuşi i-ar fi putut da răspunsurile pe care le căuta. Nu veni nici un răspuns, aşa că renunţă după zece minute.

Sări de pe capotă, puse binoclul la locul lui şi se aplecă în maşină ca să scoată sticla de apă Neviot şi pachetul de Doritos pe care le cumpărase de la o benzinărie de la ieşirea din Ierusalim. Luă o înghiţitură de apă, deschise punga cu Doritos şi începu să mestece. Terminase un sfert din ele când auzi zgomotul slab al unui motor care se apropia, primul pe care îl auzea de când oprise aici. Lăsă apa şi punga cu Doritos pe scaunul din dreapta, luă fotografia cu Rivka Kleinberg pe care o adusese cu el şi ieşi în drum.

Zgomotul venea de la o cisternă care se vedea destul de departe, îndreptându-se spre sud dinspre Be’er Sheva, cu silueta distorsionată de căldură. O privi apropiindu-se enervant de încet. Trecu un minut. Cisterna ajunse la vreo cinci sute de metri. Ben-Roi se aplecă din nou în maşină, întoarse cheia în contact şi porni girofarul de pe capotă. De afară se auzi scrâşnet de frâne şi cisterna încetini, apoi se opri la zece metri de maşina lui Ben-Roi. Detectivul merse până în dreptul şoferului şi îi făcu semn să coboare fereastra.

— Am fost verificat acum trei săptămâni, zise bărbatul, iar ţigara din colţul buzelor i se mişca în sus şi în jos cu fiecare cuvânt. Am toate hârtiile aici dacă vreţi să le vedeţi.

Ben-Roi îi spuse că nu e nevoie.

— Treci des pe aici? întrebă.

— De două ori pe săptămână, de la Ashdod la Mitzpe Ramon, apoi înapoi prin Yerukham şi Dimona.

— Ai văzut-o vreodată pe femeia asta?

Ben-Roi îi dădu fotografia. Şoferul se uită puţin, apoi i-o dădu

înapoi, clătinând din cap.

— Stătea aici, ca şi când ar fi aşteptat pe cineva.

— N-am mai văzut-o niciodată.

— Sigur?

— Sigur.

— OK, drum bun. Ben-Roi se dădu un pas în spate şi arătă cu i degetul mare spre şosea. Şi stinge ţigara aia! strigă în timp ce şoferul se pregătea să plece. Conduci o cisternă cu petrol, ce naiba!

Şoferul mormăi ceva, aruncă ţigara pe marginea drumului şi prinse viteză. Ben-Roi se întoarse la maşină şi începu să mănânce din nou Doritos.

Opri încă paisprezece maşini în următoarea oră şi jumătate, inclusiv o camionetă plină cu beduini, un autobuz militar de la baza aeriană din Ramon şi un Audi R decapotabil condus de unul dintre cei mai graşi bărbaţi pe care îi văzuse vreodată, însoţit de două femei frumoase – o dovadă extrem de elocventă a puterii de seducţie a banilor.

Câteva persoane o recunoscură pe Rivka Kleinberg din fotografiile din ziare. Nici unul dintre ei nu o văzuse vreodată în realitate, cu atât mai puţin într-un loc atât de izolat. Audiul se pierdu în depărtare, cu muzica la maximum şi părul femeilor fluturând în vânt, iar Ben-Roi se împăcă cu gândul că îşi pierdea vremea. Se hotărî să urmeze celălalt drum spre vest, până la graniţa cu Egiptul, sperând să descopere ceva cât de cât interesant, iar apoi să treacă prin Mitzpe Ramon şi să stea de vorbă cu cineva de la poliţia locală şi, în fine, să se întoarcă acasă. Unele bătălii le câştigai, altele le pierdeai. Merita încercarea.

Mai privi o dată în jur prin binoclu, se uşură pe marginea drumului şi se urcă înapoi în maşină. Dinspre sud se apropia o altă maşină, o formă albă, nedefinită, tremurând în căldura umedă. Ezită, întrebându-se dacă avea rost să facă o ultimă încercare. Îşi zise că nu merita, că trebuia să renunţe la un moment dat şi de ce să nu facă chiar acum, aşa că trânti portiera, îşi puse centura de siguranţă, opri girofarul şi porni motorul. Se răzgândi aproape imediat. Scoase maşina din viteză, porni din nou girofarul şi îşi desfăcu centura de siguranţă.

— A şaisprezecea oară e cu noroc, mormăi, luând fotografia cu Kleinberg şi coborând din maşină.

Cealaltă maşină se mişca repede. În cele cincisprezece

secunde care trecuseră de când o văzuse prima oară ieşise din mirajul provocat de căldură şi se vedea mult mai clar. Părea un SUV Ben-Roi ieşi în drum. Maşina gonea, înghiţind lacom distanţa dintre ei. La patru sute de metri îşi ridică o mână, dar maşina nu dădu nici un semn că va încetini. Ajunse la trei sute de metri, apoi la două sute. Ben-Roi tocmai voia să se ferească pe când şoferul frână brusc. Se auzi un scrâşnet puternic de cauciucuri pe asfalt şi roţile din spate împrăştiară un norişor de fum. Era o Toyota Land Cruiser, care opri pe marginea drumului la cinci metri de Ben-Roi. La fel ca în Audi erau trei pasageri: un şofer şi două femei, dar în cazul ăsta şoferul era slab şi drăguţ. Ben-Roi se apropie de geam şi îi arătă bărbatului insigna.

— Dacă aveam radarul cu mine ţi-aş fi suspendat permisul chiar acum, zise.

— Scuze, răspunse şoferul. Eram cu mintea în altă parte.

— Nu e o idee prea bună când conduci aşa de repede.

— Scuze, repetă şoferul.

Ben-Roi puse o mână pe capotă şi se aplecă, uitându-se înăuntru. Femeia de pe scaunul din faţă era slăbuţă, cu păr negru, tuns scurt. Conturul sânilor i se vedea clar prin materialul tricoului. Cea din spate avea păr castaniu, prins în coc şi picioare lungi, musculoase, înghesuite în spatele scaunului şoferului. Nu se putu abţine să nu observe că amândouă erau atrăgătoare, deşi nu în genul femeilor din Audi. Cele din Audi erau paraşute, se vedea de la o poştă că nu ştiau decât să stea pe spate, cu picioarele desfăcute. Cele din Toyota erau ceva mai discrete, aveau… un fel de atitudine.

— Eşti de prin părţile locului? îl întrebă Ben-Roi pe şofer.

— Din Tel-Aviv. Am fost în Eilat câteva zile.

„Norocosule”, se gândi Ben-Roi.

— Treci des pe aici?

— Cam o dată la două luni.

Privirea lui Ben-Roi se îndreptă spre femeia de pe bancheta din spate o clipă, apoi le arătă tuturor fotografia.

— Presupun că nici unul dintre voi nu aţi văzut-o vreodată prin zonă?

Priviră cu toţii fotografia; femeia din spate îşi coborî picioarele şi se aplecă înainte.

— Eu am văzut-o, spuse.

Ben-Roi se aplecă şi mai mult, până ajunse cu capul în dreptul ferestrei.

— Undeva în apropiere?

— Nu, în ziar. E femeia care a fost ucisă în Ierusalim.

Avea un accent vag, dar totuşi perceptibil. „American, ghici Ben-Roi, sau poate britanic.” Ochii ei erau cenuşii, vioi, iar în jurul nasului avea câţiva pistrui. Chiar că arăta bine.

— Dar n-ai văzut-o prin preajmă? repetă.

Femeia scutură din cap.

— Voi?

Ceilalţi doi repetară gestul.

— Era din zonă? întrebă şoferul, înapoind fotografia.

— Urmez o pistă, atât.

— Sper că o să-l prinzi, spuse femeia cu păr castaniu, lăsându-se pe spate, cu picioarele în poziţia dinainte.

Ochii lui Ben-Roi rămaseră pironiţi asupra ei. Avea o impresie vagă că o mai văzuse undeva. Nu reuşi să-şi dea seama unde şi, după ce ezită o clipă, le mulţumi, se îndreptă şi se îndepărtă de maşină.

— Şi aveţi grijă la viteză, spuse. Nu toţi poliţiştii sunt la fel de înţelegători ca mine.

Şoferul zâmbi, schiţă un salut şi porni din nou la drum. Ben-Roi îi privi îndepărtându-se, cu ochii aţintiţi asupra siluetei abia vizibile prin parbriz. Senzaţia persistă. Ridică din umeri şi se întoarse la maşină, intră şi ieşi de pe Drumul 40 pe drumul secundar, îndreptându-se spre vest, spre graniţa cu Egiptul. Mersese aproape un kilometru când spuse brusc: Sally, Carrie, Mary-Jane.

O clipă rămase prostit, ca şi când altcineva vorbise. Apoi răcni:

— Mama ei de treabă!

Călcă apăsat frâna şi scoate pistolul Jericho din bord, apoi întoarse şi începu să gonească pe drumul pe care venise, cu girofarul pornit.

Gidi conduse încet până când maşina poliţistului nu se mai văzu în oglinda retrovizoare, apoi apăsă acceleraţia până în podea. Pe bancheta din spate, Dinah se întoarse, privind de-a lungul drumului să vadă dacă sunt urmăriţi.

— Cred că suntem OK, spuse Gidi.

— Nu suntem OK. Ai văzut cum se uita la mine…

Se întoarse la loc, scoase telefonul prin satelit – telefoanele mobile obişnuite nu funcţionau aici – şi formă un număr. Sună de trei ori, apoi rosti:

— Faz, închide totul. S-ar putea să ne mutăm.

Închise, se aplecă şi scoase un pistol Glock din rucsac. În faţă, Tamar făcu la fel. Gidi acceleră peste 160 km/h, luă câteva curbe largi, apoi opri cu scrâşnet pe margine. Uşa lui Tamar era deja deschisă când maşina se opri. Sări din ea şi alergă până în vârful unui deal de unde se vedea toată şoseaua. Gidi o luă înainte pe drumul spre tabără; Dinah se căţără pe scaunul din faţă şi formă încă o dată un număr, clătinându-se înainte şi înapoi cu fiecare hârtoapă peste care trecea maşina. Sună de şase ori, apoi auzi vocea lui Tamar:

— Aproape am ajuns.

Se auziră paşi grăbiţi pe pietriş şi o respiraţie răguşită.

— OK, sunt sus.

— Şi?

— Nu-l văd.

Land Cruiserul trecu printr-un şanţ şi derapa, lovind-o de geam pe Dinah. Aruncă pistolul pe bancheta din spate, trecu telefonul în cealaltă mână şi apucă strâns mânerul de deasupra uşii pentru mai multă siguranţă.

— Vezi ceva?

— Nimic.

O groapă, încă o zdruncinătură puternică, apoi maşina luă cu scrâşnet o curbă strânsă. Gidi se luptă să ţină volanul sub control şi îndreptă maşina. În depărtare se vedeau mai multe clădiri cu acoperiş boltit.

— Încă nu-l văd, spuse Tamar. Cred că s-a… stai puţin, aud…

— Ce?

— Linişte.

— Ce, Tamar?

— O sirenă! Vine!

— La naiba!

Dinah îi făcu semn lui Gidi să accelereze şi mai mult. Din vârful dealului, Tamar vorbea în continuare.

— E la vreo doi kilometri… vine repede. Foarte repede. A luat curba… un kilometru… chiar că îi dă bătaie. Sub mine… a trecut! A ratat intersecţia! Continuă spre nord.

Land Cruiserul ajunse la complexul de clădiri şi opri brusc în dreptul camerei cu calculatoare, care avea uşa deschisă. Înăuntru, Faz scotea în grabă cabluri din priză şi împacheta hard-diskuri în cutii. Gidi alergă înăuntru să-l ajute. Dinah rămase în maşină, cu telefonul la ureche şi pistolul într-o mână. Aproape

auzea şi ea sirena.

— Vorbeşte, Tamar, spuse.

— Merge mai departe.

— Unde a ajuns?

— La vreun kilometru. Urcă dealul.

— Aceeaşi vitează?

— Se pare că da.

— Acum?

— Tot mai urcă.

Tăcere, apoi:

— A ajuns în vârf… a trecut dincolo. Nu se mai vede.

Dinah pocni din degete. Gidi şi Faz se opriră din ce făceau şi ieşiră din clădire. Toţi trei aşteptară în tăcere, aruncându-şi priviri agitate. Trecu o jumătate de minut.

— Tamar?

— Nu se vede nicăieri.

— Mai aşteaptă un minut.

Tamar se conformă.

— Nimic. E OK. A plecat.

Dinah făcu un semn cu capul spre Gidi şi Faz şi toţi trei respirară uşuraţi.

— Nu, nu a plecat! Se întoarce!

— La naiba!

Ceilalţi doi se înghesuiră lângă Dinah, care ridică telefonul în aer, ca toată lumea să audă ce se petrece.

— Coboară dealul, spunea Tamar. În viteză. A ajuns jos acum… mai puţin de un kilometru… cinci sute de metri… A trecut de intersecţie. Încetineşte. S-a oprit. Şi… stai puţin… ce face? Dă înapoi! A ajuns pe drumul celălalt. Ne-a găsit!

— Fii cu ochii pe drum, spuse Dinah. Anunţă-ne dacă mai vin şi alţii. Ţine capul jos.

Închise şi băgă telefonul în buzunar. Faz intrase deja înapoi în camera cu calculatoare. Gidi căuta ceva în maşină. Ieşi cu un mini-Uzi în mână.

— Eşti gata? întrebă Dinah.

Gidi încărcă arma.

— Gata.

— OK, haide să ne facem treaba.

Îşi loviră pumnii şi dispărură printre clădiri. Sirena se auzea din ce în ce mai aproape.

Ben-Roi încetini rapid, urmărind drumul neasfaltat care se desprindea de şosea şi mergea spre deşert. După patru sute de metri, drumul pe care era trecu printr-o vale îngustă, apoi făcu brusc la dreapta. Înainte, la doi kilometri, se vedeau mai multe clădiri înghesuite una în alta, văruite în alb, uşor de distins pe fondul gălbui al deşertului. Opri, stinse sirena şi scoase binoclul, apoi cercetă aşezarea.

Land Cruiserul era acolo, parcat în faţa unei clădiri, cu uşa din dreptul şoferului deschisă larg. Încă un Cruiser era parcat la umbra acoperişului înclinat al aceleiaşi clădiri. Complexul includea alte patru structuri, câteva panouri solare, o antenă satelit enormă şi ceva care aducea a grădină de legume. Nu se vedea nici ţipenie de om.

Ben-Roi cercetă deşertul din jur, apoi îşi îndreptă atenţia spre aşezare, sperând să-i ia pe ocupanţi prin surprindere. Nimic. Ori plecaseră, ori se ascundeau. Probabil se ascundeau. Plesni din limbă, gândindu-se ce era de făcut. Erau cel puţin trei oameni în complex, poate chiar mai mulţi. Aproape sigur înarmaţi. Şi, din câte auzise despre Programul Nemesis – nu avea nici o îndoială că avea de-a face într-adevăr cu membri ai programului Nemesis, tipi periculoşi… Foarte periculoşi. Mai bine să cheme întăriri. Aruncă binoclul în maşină şi îşi scoase telefonul mobil. Nu avea semnal. La fel nici telefonul din maşină. Rahat. Deci, putea ori să se întoarcă la şosea, să încerce să oprească o maşină şi să o trimită după întăriri, ori să meargă înainte, singur, ceea ce era un lucru incredibil de nebunesc.

Merse înainte, singur.

Conduse mult mai încet, în treapta a doua, târându-se de-a lungul drumului şi oprindu-se la fiecare câteva sute de metri să cerceteze din nou fiecare clădire. Ţinea pistolul la îndemână.

Nu văzu pe nimeni şi nimeni nu îi ieşi în întâmpinare. La o sută de metri de complex se opri şi coborî din maşină. În jur era linişte absolută. Nu se auzeau nici măcar muştele.

— Hei!

Nimic.

— Hei!

Căldura îi înăbuşea vocea, o făcea să sune mai groasă, mai moleşită, ca şi când ar fi strigat cu faţa în pătură. Porni înainte, păşind pe pietriş, mişcând ţeava pistolului în stânga şi în dreapta.

— Ţi-am văzut fotografia în apartamentul ei! strigă. În

apartamentul Rivkăi Kleinberg. Erai doar un copil. Mi-a luat ceva până să-mi dau seama că tu erai, dar nu uit niciodată faţa cuiva.

Nimic. Nici un sunet, nici o mişcare. Ajunse la Land Cruiser şi se lipi de el, apoi privi înăuntru. Cheile erau încă în contact. Aşteptă puţin, apoi se lăsă pe vine, armă pistolul şi trase un singur foc. Nici o reacţie. Poate ocupanţii complexului chiar plecaseră. Sau poate se ascundeau undeva în deşert, privind, aşteptând.

— A venit să te vadă! răcni Ben-Roi. Cu patru zile înainte să fie ucisă. Venea des aici. De ce?

Tăcere.

— Vă ajuta? Asta e? Rivka Kleinberg făcea parte din Programul Nemesis?

Iarăşi nimic. Totul în jur era tăcut, nemişcat, ca şi când întreaga lume fusese prinsă într-un borcan vidat. Clipi ca să alunge o picătură de sudoare, ocoli maşina şi se lipi de peretele celei mai apropiate clădiri. Uşa era deschisă. Verifică maşina de lângă clădire, apoi numără până la trei şi intră prin uşă. În jur era plin de componente de calculatoare monitoare, hard-diskuri, cabluri, modemuri, ca şi când proprietarul camerei îşi făcuse bagajele în grabă. Se uită în jur, apoi ieşi afară. Uşile celorlalte patru clădiri erau închise. Le luă la rând, descriind un cerc în jurul curţii centrale. Primele trei nu erau încuiate. Găsi camere simple, spartane, goale. Ultima uşă nu se clinti la început. Privi încă o dată înjur, apoi o deschise cu piciorul. Nu doar uşa, ci şi cadrul se desprinse din perete într-o ploaie de bucăţi de tencuială.

Înăuntru era răcoare şi semiîntuneric. Jaluzelele erau trase, iar în aer se simţea un iz vag de deodorant. Găsi un pat, un dulap, o noptieră şi, printr-o altă uşă, o baie. Verifică baia, scoase capul în curte şi apoi merse până la noptieră. Pe noptieră era un laptop deschis, pus la încărcat, pe al cărui ecran se derula un screen-saver care înfăţişa o clădire înaltă, din sticlă şi oţel, pe fondul unui cer albastru. Deasupra uşilor de la intrarea în clădire, era un şir de litere aurite – „Barren Corporation”. Ben-Roi le privi o clipă, apoi se aşeză pe pat şi încercă sertarul noptierei. Era încuiat. Trase mai tare, dar degeaba. Mai încercă o dată până să îşi piardă răbdarea, apoi trase un glonţ în încuietoare, deschise sertarul şi începu să caute înăuntru. Găsi două încărcătoare de gloanţe, un plic cu scrisori şi două paşapoarte – unul american, celălalt evreiesc – cu fotografia femeii din maşină. Ambele aveau nume diferite: Dinah Levi şi Elizabeth Teal. Le privi, apoi scutură

plicul, vărsând scrisorile şi vederile dinăuntru pe pat. Tot în plic găsi un alt plic, mai mic, care conţinea fotografii prinse cu un elastic. Le ridică, privind-o pe cea de deasupra: o femeie tânără, grăsuţă, cu păr cârlionţat şi umeri laţi, aşezată într-un fel de fotoliu de spital. Deşi trecuseră nişte ani de atunci, Ben-Roi o recunoscu imediat, la fel cum o recunoscuse şi în fotografia cu femei în uniformă militară din apartamentul unui bloc din Ierusalim: Rivka Kleinberg.

— Măi, să mor eu! murmură.

— Dacă te mişti chiar şi un centimetru, se auzi o voce din uşă, exact asta o să ţi se întâmple, vei muri. Îţi promit.

O clipă Dinah crezu că bărbatul o să încerce ceva. Ochii lui se plimbară de la pistolul femeii la automatul lui Gidi şi înapoi, evaluând situaţia. Apoi îşi dădu seama că era depăşit, clătină din cap şi ridică mâinile. Gidi rămase pe poziţie, iar Dinah merse şi îi luă pistolul poliţistului. Îi smulse şi fotografiile cu un gest violent şi le lăsă să cadă pe pat; nu voia să-l lase să le atingă.

Îl scoaseră afară şi îi căutară în buzunare; găsiră chei de la maşină şi un telefon mobil. Dinah păstră cheile şi îi aruncă telefonul lui Faz, care îl prinse şi dispăru în camera cu calculatoare. Apoi îl duseră până la maşina lui şi îl imobilizară cu cătuşe: încheietura dreaptă prinsă de volan, glezna stângă de pedala de frână.

— Eşti fiica ei, nu-i aşa? întrebă poliţistul când Dinah se aplecă să verifice cătuşele. Eşti fiica Rivkăi Kleinberg. Era mama ta.

— Nu contează.

Căută în maşină ca să se asigure că nu erau arme ascunse pe nicăieri, scoase firul telefonului din maşină şi mai verifică o ultimă oară cătuşele, apoi se întoarse în complex împreună cu Gidi. Acesta intră într-unul din depozite după explozibili şi detonatoare. Dinah intră în celălalt depozit ca să ia canistrele.

Repetaseră secvenţa de evacuare de multe ori, calculând timpul pe care îl aveau la dispoziţie: o evadare din scurt, lăsând totul în urmă; două minute, luând cu ei doar lucrurile esenţiale; o plecare ceva mai ordonată, cu suficient timp ca să-şi adune toate lucrurile şi să-şi acopere urmele. Tamar, care încă stătea de veghe, nu mai spusese nimic, ceea ce însemna că aveau destul timp probabil. Era bine aşa. Din toate casele în care locuise de-a lungul anilor, Dinah se simţise ca acasă doar aici. Ştiuse dintotdeauna că va trebui să abandoneze complexul la un

moment dat, dar cel puţin aveau timp să-şi ia rămas-bun cum trebuie.

Deschise depozitul şi scoase cinci canistre, pe care le târî până în mijlocul curţii. Apoi merse în cameră să-şi ia lucrurile. Nu erau prea multe: nişte haine, scrisorile de la mama ei, fotografiile.

Trecutul era o altă viaţă, una pe care intenţionat o îngropase adânc în minte. Scrisorile şi fotografiile erau doar amintiri, singura legătură cu viaţa de dinainte. Scrisorile, fotografiile şi visele, în vise, trecutul se întorcea să o bântuie întotdeauna.

Aruncă toate lucrurile într-o sacoşă, împreună cu două plicuri cu documente şi laptopul de la Barren. Paşapoartele le lăsă la suprafaţă. Dinah Levi, Elizabeth Teal – doar două din numele pe care le folosise de-a lungul anilor. Dinah, Elizabeth, Sally, Carrie, Mary-Jane – atâtea nume, atâtea alter ego-uri în spatele cărora să se deghizeze, să se ascundă. Dinah era probabil cel mai inspirat, nu doar fiindcă însemna „dreptate”, „judecată”, ci şi fiindcă personajul biblic Dinah fusese violată de Shechem şi se răzbunase.

Atâtea nume diferite. Atâtea măşti. Atâtea personalităţi.

Doar Rachel era cea adevărată.

Trase fermoarul sacoşei, privi în jur o ultimă oară şi ieşi în curte. Gidi trecea din clădire în clădire, plantând explozibilele. O sună pe Tamar, care confirmă că şoseaua era liberă şi nu mai venise nimeni. Îi spuse să se întoarcă în complex, îşi aruncă sacoşa în Land Cruiser şi merse să vadă ce mai făcea poliţistul. Cum o văzu, începu din nou să o întrebe de mama ei. Nu se obosi să-i explice.

— Lucraţi împreună, nu-i aşa? insistă poliţistul, trăgând degeaba de cătuşele care îi strângeau încheietura şi glezna. Rivka Kleinberg făcea parte din Programul Nemesis. De-asta venea aici.

Dinah nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Nu doar fiindcă celălalt venea cu nişte teorii la întâmplare, ci fiindcă pur şi simplu se obosea să mai încerce. Stătea legat cu cătuşe de o maşină, într-o căldură insuportabilă, fără să ştie dacă avea să mai fie în viaţă peste o oră şi în loc să implore să fie cruţat, încă se mai gândea la teorii. Bravo lui, deşi se înşela crunt.

— Nu avea nimic de-a face cu Programul Nemesis, spuse Dinah, gândindu-se că poliţistul merita o explicaţie măcar. Venea în vizită, atât.

— Venea să-şi viziteze fiica.

Dinah nu prinse momeala.

— Ştia cu ce te ocupi? întrebă poliţistul, zdrăngănindu-şi cătuşele.

— Bineînţeles că ştia. Aveam încredere în ea.

— Dar nu destulă cât să-i dai un interviu, acum trei ani. Când voia să scrie despre voi pentru revistă.

Din nou bravo lui. Venise cu temele făcute.

— A exagerat cu interviul, răspunse Dinah. I-a spus editorului că poate să obţină un interviu fără să ne consulte întâi pe noi. Avea probleme atunci, tocmai o concediaseră. Nu judeca limpede. I-am spus că e prea riscant – că ne urmăresc prea mulţi şi, în clipa în care ar fi publicat aşa ceva, ar fi început să o urmărească şi pe ea. Că nu mai trebuia să ne vedem. A înţeles situaţia. După asta, nu a mai vorbit niciodată de Program.

— Nici la ultima vizită? Cu patru zile înainte să fie ucisă?

Dinah ezită. Informat sau nu, avea totuşi de-a face cu un poliţist şi nu voia să se lase prinsă într-o conversaţie cu el. Nu vorbi, nu spune nimănui, e secretul nostru – era o lecţie pe care o învăţase din experienţă. Deşi ar fi vrut să vorbească cu el, cel puţin cât să-i spună adevărul. Poliţistul îşi dădu seama că ezita şi insistă.

— V-a cerut să intraţi în sistemele consorţiului Barren, nu-i aşa? De-asta a venit aici ultima oară.. A vrut să o ajutaţi să afle ce face Barren în Egipt.

Stomacul i se strânse, ca întotdeauna când cineva vorbea de Barren. Îl privi, încercând să decidă cum să joace mai departe, calculându-şi mutarea care avea să-i aducă cel mai mare câştig. Apoi luă o decizie şi scoase pistolul din spatele blugilor. Poliţistul se încordă, începu să tragă de cătuşe.

— Calmează-te, spuse Dinah. Nu suntem ucigaşi de poliţişti.

Îşi privi ceasul, se aşeză pe o piatră de pe marginea drumului şi îşi puse pistolul pe genunchi. Poliţistul se lăsă pe spate şi îşi masă încheietura, care începuse să se învineţească.

— Am dreptate?

O pauză, apoi Dinah încuviinţă.

— Ne-a spus că a găsit o legătură între Barren şi un reportaj la care lucra, despre traficul de carne vie. Ştia că îi urmărim pe cei de la Barren şi că avem metode de a intra în sistemul lor. Ne-a rugat să vedem ce putem afla despre o mină de aur din Egipt şi despre portul Rosetta.

Ochii poliţistului sclipiră.

— Ţi-a spus şi de ce? Ce credea că descoperise?

Dinah clătină din cap.

— Cred că nici ea nu ştia prea bine. Sau, dacă ştia, nu ne-a spus. Era aşa uneori îşi ţinea toate cărţile ascunse. Eram pe picior de plecare, dar i-am promis că o să ne ocupăm de asta când venim înapoi. Până să ne întoarcem noi, ea fusese deja omorâtă.

Îşi plecă uşor capul nu trebuia să arate nimănui că o durea, nici străinilor, nici celor apropiaţi – apoi ridică din nou privirea.

— I-am urmărit pe cei de la Barren de atunci, dar până acum nu am găsit nimic nici cu Rosetta, nici cu mina de aur, absolut nimic. Orice s-ar întâmpla, păstrează bine secretul.

Poliţistul încă îşi mai masa încheieturile, cu fruntea încruntată, prelucrând noile informaţii.

— Ştii dacă a luat legătura cu Barren? Dacă i-a întrebat ceva?

Dinah ridică din umeri.

— Mă îndoiesc. De obicei nu se confrunta cu nimeni până nu avea dovezi solide.

— Crezi că cei de la Barren au omorât-o?

Dinah râse. Întrebarea era naivă, iar răspunsul prea evident.

— Bineînţeles că nenorociţii au omorât-o! Asta fac. A aflat ceva compromiţător şi i-au făcut felul. Aşa lucrează Barren. Sunt murdari ca naiba.

— Şi totuşi, n-aţi găsit nimic compromiţător până acum.

O altă ridicare din umeri.

— Sunt inteligenţi. O să-i prindem.

Tamar se vedea alergând pe drum, înspre complex. Gata cu vorbăria. Era timpul să plece. Dinah se ridică.

— Te-ai băgat prea adânc, îi zise. N-ai idee cât de puternici sunt oamenii ăştia, cât de... scârboşi. Un poliţist ca tine, care respectă litera legii şi procedurile, n-are absolut nici o şansă să doboare Barren Corporation. Nimeni nu poate face asta, mai ales unei corporaţii ca Barren, dacă nu joacă la fel de murdar ca ei. De-asta există Programul Nemesis: ca să facem ceea ce legea nu poate şi nu vrea.

— Ajută-mă, atunci, spuse Ben-Roi. Spune-mi ce găsiţi.

Dinah clătină din cap.

— Nu aşa se fac lucrurile, iubiţel. Poţi să fii cel mai cinstit poliţai din lume, tot eşti o rotiţă din maşinărie şi nimic mai mult. Iar maşinăria are întotdeauna grijă de companiile ca Barren. Sunt prea valoroase. Sunt o parte prea mare din sistem. Îţi pierzi

vremea, dar, noroc oricum.

— Cel puţin spune-mi ce aţi găsit până acum, insistă Ben-Roi, făcând tot posibilul să continue conversaţia. Cum ştii că au omorât-o? Cum adică „scârboşi”?

Dinah alungă întrebările cu o mână. Spusese tot ce voia să spună. Îl privi fix poliţistul oferea un tablou al neputinţei şi frustrării, aşa legat cum era, cu subraţul pătat de transpiraţie – apoi Tamar veni să o ia şi amândouă se îndreptară spre complex. Faz încărca echipamentul tehnic în celălalt Land Cruiser; Gidi tocmai terminase de plantat explozibilele. Apoi, Gidi şi Tamar plecară să-şi ia lucrurile, iar Dinah stropi fiecare clădire cu benzină şi armă detonatoarele. După ce termină, se mai plimbă prin complex pentru o ultimă oară pentru a fi sigură că au operat ca la carte. Apoi, dintr-un impuls de moment, îşi deschise sacoşa, căută printr-unul din plicuri şi scoase o foaie de hârtie. O împături şi o băgă în buzunar. Cele două maşini de afară erau deja încărcate şi gata de plecare.

Gidi şi Faz porniră imediat. Dinah şi Tamar împinseră maşina poliţistului afară din complex şi îi lăsară câteva sticle de apă şi o canistră goală în care să urineze. Îi aruncară telefonul mobil, cheile maşinii şi pe cele de la cătuşe în portbagaj şi şterseră totul cu şerveţele umede, inclusiv cătuşele, ca să se asigure că nu lăsaseră amprente.

— O să ne luăm un avans de vreo două ore, îi spuse Dinah, apoi o să sunăm la secţia de poliţie din Mitzpe şi o să le spunem că eşti aici.

— Ce drăguţ din partea voastră, murmură poliţistul.

— Toate clădirile sunt pline cu explozibil, continuă Dinah. Vor fi distruse şi dacă aş fi în locul tău, mi-aş ţine capul jos pe la ora patru. Pentru orice eventualitate.

Poliţistul mormăi ceva. Aparent, nu mai avea chef să o întrebe de mama ei.

— N-are rost să încerci să identifici plăcuţele de înmatriculare, fiindcă o să le schimbăm. Şi nu te obosi încercând să dai de noi. Suntem prea deştepţi pentru tine.

Poliţistul îi arătă degetul din mijloc cu mâna liberă. Dinah zâmbi, căută în buzunar şi scoase bucata de hârtie, apoi i-o puse în poală.

— Asta e tot ajutorul pe care o să-l primeşti de la noi. E o listă a companiilor din Egipt cu care Barren are relaţii. S-ar putea să găseşti ceva, sau s-ar putea să nu fie nimic. Tu eşti detectivul. Tu

trebuie să afli.

Se îndreptă spre Land Cruiser. Poliţistul strigă după ea:

— Ce s-a întâmplat între tine şi Barren? De ce le porţi pică?

Dinah încetini. Cum ar fi putut să-i spună? Cum ar fi putut spune cuiva vreodată? Nici chiar cei din echipa ei nu ştiau adevărul. Era mai bine ca unele lucruri să rămână secrete. La fel şi unele identităţi. Era misiunea ei să distrugă Barren Corporation şi asta era tot ce conta. Nu era nevoie de explicaţii.

— Au făcut rău cuiva apropiat mie, murmură, dar prea slab să o audă şi el.

Poliţistul strigă din nou, repetă întrebarea, dar Dinah îl ignoră. Mai privi o dată complexul, apoi se urcă în Land Cruiser, trânti uşa, îi făcu semn lui Tamar că e timpul să plece şi porniră într-un nor de praf.

Până la urmă trecură aproape patru ore până când o maşină de poliţie din Mitzpe Ramon ajunse şi îl eliberă pe Ben-Roi. Soarele începea să coboare sub linia orizontului, clădirile se transformaseră în mormane de moloz fumegând, iar detectivul era într-o dispoziţie cruntă.

— Vreau un telefon, se răsti, chinuindu-se să iasă din Toyota şi ţopăind pe glezna umflată. Unul care are semnal aici.

— În maşina noastră avem un telefon, spuse unul dintre poliţişti, o fată drăguţă, bronzată, cu siluetă de top-model.

Cumva, prezenţa ei îl făcea să se simtă şi mai umilit.

— Treceţi acolo şi vedeţi dacă mai găsiţi ceva, le ordonă celorlalţi poliţişti, arătând cu mâna spre ruinele clădirilor.

Nu fiindcă spera să mai găsească ceva, ci fiindcă avea nevoie de puţină intimitate.

— Şi nu te mai hlizi la mine!

Se încruntă la poliţista drăguţă, apoi şchiopătă până la maşina lor, înşfăcă receptorul telefonului şi începu să formeze primul număr. Mai întâi vorbi cu Sarah, doar ca să vadă ce mai face. Sarah părea bucuroasă să îi audă vocea şi îl invită la cină în seara următoare, doar ei doi. În alte circumstanţe, Ben-Roi ar fi fost încântat de propunere – Sarah nu-i mai gătise cina de când se despărţiseră – dar pe moment, o masă romantică la lumina lumânărilor era ultimul lucru la care avea chef să se gândească. Spuse că sună grozav, că i-ar plăcea să vină, dar nu reuşi să manifeste prea mult entuziasm în voce. Apoi închise şi îl sună pe Dov Zisky.

— Unde naiba ai fost? întrebă Zisky. Am încercat să te sun toată după-amiaza.

— Prins, spuse scurt Ben-Roi, fără să-şi dea seama de jocul de cuvinte. Ai vorbit cu cei de la Barren?

Zisky vorbise cu ei şi stabilise o întâlnire pentru mai târziu, în aceeaşi seară, la ora 9 p.m. pentru ca oamenii din Houston să poată lua parte şi ei.

— Dar dacă eşti tot în Mitzpe, n-ai cum să…

— O să ajung, îl întrerupse Ben-Roi, uitându-se la ceas. Ceva nou cu Prospecto?

— Nu prea multe. Compania fusese într-adevăr o filială al lui Barren, înfiinţată în anii ’90 ca să exploreze oportunităţile posibile de extracţie a aurului în Egipt. Fusese lichidată după doar câţiva ani. William Barren fusese preşedintele consiliului de administraţie, ceea ce era interesant.

Ben-Roi ascultă, apoi îi spuse lui Zisky să meargă până la apartamentul Rivkăi Kleinberg.

— De fapt, tocmai plecam de la birou, spuse Zisky. Mă întâlnesc cu…

— Anulează şi mişcă-te până acolo, mârâi Ben-Roi; nu avea chef să se joace de-a şeful înţelegător. E o fotografie în dormitor. O fată. Cred că e fiica lui Kleinberg. Îşi spune Dinah Levi sau Elizabeth Teal. Vreau să afli tot ce poţi despre ea. Şi uită-te şi la cealaltă fotografie, cea cu Kleinberg şi colegele de armată. Ar fi trebuit să facem toate astea acum zece zile.

Voia să spună, de fapt, „Eu ar fi trebuit să fac toate astea acum zece zile”. O dăduse în bară, nu fusese atât de meticulos pe cât ar fi trebuit. Dacă era să fie sincer cu el însuşi şi de-asta se simţea cum se simţea acum, supărat nevoie mare fiindcă fusese prins cu cătuşe de maşină timp de patru ore şi obligat să urineze într-o conservă.

Îi spuse lui Zisky să-i trimită prin SMS detaliile întâlnirii cu cei de la Barren şi închise, apoi chemă doi poliţişti şi le dădu numerele de înmatriculare ale celor două Land Cruiser şi descrierea celor patru pasageri. Le spuse să le trimită mai departe. Era o pierdere de vreme, dar asta era procedura. După ce termină, merse hotărât până la maşina lui, porni motorul şi demară într-un nor de praf şi pietriş. Două sute de metri mai încolo trase pe margine, deschise uşa din dreapta şi aruncă afară conserva. Se simţea al naibii de furios.

LUXOR

— Şi n-aţi văzut nimic neobişnuit acolo? Clădiri, echipamente, camioane...?

De la celălalt capăt al firului, vocea unui bărbat îl informă pe Khalifa că nu, nu văzuse nimic neobişnuit, doar bolovani, nisip şi iarăşi bolovani – exact ce s-ar fi aşteptat să găsească în mijlocul deşertului.

— Deşi, ca să fiu sincer, peisajul e atât de neregulat şi de capricios, că ai putea trece la o sută de metri de un stadion de fotbal fără să-ţi dai seama că e acolo.

— Oameni?

— Categoric nu. De fapt, nici un fel de animale în afară de vreun ibex sau iepure de deşert rătăcit. Regiunea era atât de izolată, că nici măcar beduinii nu treceau pe-acolo.

— Aţi auzit ceva neobişnuit?

— Cum ar fi?

— Nu ştiu... genul de sunete care ar putea veni de la o mină? Săpături, burghie, ciocane?

— Nu cred.

— Sigur?

— Absolut.

Khalifa oftă, îi mulţumi celuilalt pentru timpul acordat, închise şi merse până la fereastră, cu o ţigară Cleopatra atârnându-i la colţul gurii. Bărbatul cu care tocmai vorbise avea o companie care se ocupa cu safariuri în deşert, în Hurghada, una dintre puţinele companii ale cărei vehicule se aventurau lângă masivul central din Deşertul de Est. În ziua respectivă, Khalifa vorbise cu fiecare companie de profil. Nimeni nu auzise şi nici nu văzuse ceva care să sugereze o operaţiune activă de exploatare a aurului. La fel declaraseră şi cei de la companiile aeriene ale căror zboruri traversau deşertul de la Luxor spre Hurghada şi portul Safaga, precum operatorii de baloane cu aer cald care plimbau turiştii deasupra deşertului ca să vadă cum răsare soarele dintre munţii de la Marea Roşie. De la Ministerul Petrolului şi Resurselor Minerale nu aflase nimic în plus faţă de cele comunicate anterior; încă mai aştepta să-l sune fraţii Raissouli, deşi nu-şi făcea prea mari speranţe – dacă ar fi observat ceva suspect i-ar fi spus deja când vorbiseră la telefon

seara trecută.

Găsise totuşi două indicii care îi dădeau speranţa că probabil era pe drumul cel bun. Una dintre companiile care organiza safariuri comunicase că cineva de la ei găsise urme de cauciuc într-una din *wadi*-urile mai îndepărtate, care porneau din Gebel el-Shalul. Asta nu însemna mare lucru în sine; în deşert, unde nimic nu se schimba şi nu se mişca din loc, astfel de urme ar fi putut proveni de la un camion care trecuse pe acolo şi cu zeci de ani în urmă. Apoi, pentru orice eventualitate, vorbise şi cu echipa de la Universitatea Helwan care se ocupa cu cartografierea aeriană a faliilor hidroconductive din zonă, despre care îi vorbise prietenul lui, Omar. Deşi nu văzuseră nimic care să sugereze prezenţa unei mine de aur în zonă, cu câteva luni în urmă unul din piloţii lor observase ceva ce părea un convoi de camioane care se îndreptau spre vest, prin ţinutul sălbatic dintre masivul central şi valea Nilului. Pilotul nu putea spune de unde veneau şi încotro se îndreptau, doar că erau multe camioane. Cel puţin douăzeci, poate chiar mai multe. Însemna ceva? Nu însemna nimic? Khalifa nu-şi dădea seama. Un lucru era sigur: dacă Barren găsise într-adevăr labirintul şi începuse din nou exploatarea aurului de-acolo, era incredibil cât de bine îşi ascunseseră operaţiunile până acum.

Khalifa oftă din nou, întrebându-se cum de cazul ajunsese să-l obsedeze în asemenea hal – mai ales că nu se ocupa cu investigaţia de bază. Apoi trase un ultim fum din ţigară, se rezemă cu braţele de pervaz şi privi afară. La cinci sute de metri în faţă, de cealaltă parte a unui maidan plin de gunoaie, se vedea blocul lui: dărăpănat, văruit în alb, pe jumătate ascuns de un şir prăfuit de copaci casuarina. Dincolo de ei, suburbiile de est ale oraşului se pierdeau printre câmpurile cultivate, care se contopeau ceva mai departe cu întinderea gălbuie a deşertului. Un avion tocmai decolase de pe aeroportul din Luxor şi urca într-un unghi abrupt spre sud, probabil în drum spre Aswan, sau poate Abu Simbel; departe, spre est, abia vizibil, lanţul muntos din deşert părea să plutească în aer ca o ceaţă maronie. Iar undeva, dincolo de acei munţi…

— Unde eşti? spuse Khalifa cu voce tare. Unde naiba eşti?

— Chiar în spatele tău!

Khalifa se întoarse. Mohamed Sariya apăruse în uşă, ţinând în mână o tavă de carton cu două felii de *basboussa.*

— Lucrezi peste program? întrebă.

— Urmăresc nişte piste, răspunse Khalifa. Eram pe picior de plecare.

— Înainte să pleci, poate mă ajuţi cu astea.

Sariya ridică feliile de *basboussa.* Khalifa protestă, spuse că nu îi era foame, dar adjunctul insistă.

— Mi-ai face o favoare, chicoti. Şi aşa mă îngraş destul.

Khalifa cedă şi cei doi bărbaţi se aşezară.

— Cine să fie? întrebă Sariya, dându-i lui Khalifa una din felii şi muşcând din cealaltă.

— Hmm?

— Unde naiba eşti?

— Ah, da. E o poveste lungă.

— Adică nu vrei să-mi spui?

— Adică una care n-are sens, răspunse Khalifa, ronţăind un colţ din felia lui.

O clipă, gândurile i se rătăciră într-o dimineaţă din trecut, când el şi Ali mâncaseră *basboussa* la Groppi, în Cairo. Ali insistase să mai cumpere o felie, mâncase cam jumătate, apoi fugise la toaletă şi vomitase absolut tot. Khalifa păstră amintirea o clipă, bucurându-se de ea, apoi îi povesti lui Sariya tot ce descoperise în ultimele douăzeci şi patru de ore. Doar un rezumat simplu – mina, puţurile otrăvite, analizele testelor de laborator. Nu-l menţiona pe Ben-Roi şi nici pe Kleinberg. Deşi Sariya era unul dintre poliţiştii ceva mai moderaţi de la secţie, chiar şi el s-ar fi supărat la gândul că un egiptean face munca de jos a unui israelian.

— Le-ai spus şi celor de la fermă despre asta? întrebă după ce Khalifa termină.

— Nu încă. Speram să mai clarific câteva detalii înainte.

— Vrei să merg eu până acolo? Sunt liber mâine şi cred că ar trebui să-i înştiinţăm. S-ar mai linişti să afle că nu a fost nici un atac anticreştin la mijloc.

— Ai face asta?

— Mi-ar face plăcere chiar. Orice ca să nu-mi petrec dimineaţa cu soacra. Alaltăieri mi-a spus o poveste aşa de plictisitoare, că am crezut că o să leşin.

Khalifa zâmbi.

— Vrei să trec şi prin Bir Hashfa? întrebă Sariya.

— Lasă asta deocamdată. Nu vreau să provocăm panică. Lasă-mă să încerc să găsesc mina, apoi, după ce avem dovezi solide, putem să mergem şi să vorbim amândoi cu ei.

Sariya încuviinţă şi luă încă o muşcătură zdravănă din felia lui. Tăcere, apoi:

— Am găsit familia aia, apropo.

Khalifa nu ştia despre ce vorbeşte adjunctul său.

— Ştii tu, cea din vechiul Qurna. Familia El-Badri.

Bineînţeles, familia fetei care fusese violată de Pinsker. Khalifa îl rugase pe Sariya să vadă ce poate să afle despre ei. Nu mai părea atât de relevant acum că aflase de mină.

— Şi? întrebă, mai degrabă din politeţe, nu neapărat ca să afle răspunsul; nu voia ca Sariya să creadă că-şi pierduse vremea.

— Şi mai nimic, răspunse sergentul, vorbind cu gura plină. Cum ai spus, majoritatea au fost strămutaţi în El-Tarif când le-au demolat aşezarea. Deşi sora plecase deja.

— Sora?

— Fata de care mi-ai spus. Locuieşte într-un sat lângă Edfu de vreo treizeci de ani, mai mulţi chiar.

Khalifa era confuz.

— Trei fraţi şi o soră, îi reaminti Sariya, pe tonul unui tată care îi explica ceva unui copil uituc. Fraţii au murit de mult, dar sora trăieşte lângă Edfu.

— Iman el-Badri?

— Exact.

Khalifa clătină din cap.

— Cred că cineva s-a încurcat, Mohammed. Iman el-Badri a murit de mult. Probabil e altă fată cu acelaşi nume.

— Nu, din câte mi s-a spus, răspunse Sariya. Erau trei fraţi – Mohammed, Said şi încă unul, nu-mi mai amintesc cum îl cheamă. Ahmed, probabil. Şi sora, Iman, care locuieşte chiar lângă Edfu. Din câte-am înţeles, unii cred că e o sfântă. Îşi petrece vremea binecuvântând femeile gravide.

Khalifa deschise gura să protesteze, să-i spună lui Sariya că în mod sigur se înşela, însă tăcu aproape imediat. Dacă se gândea mai bine, nimeni nu spusese că femeia violată de Pinsker murise între timp.

— Dar nu e posibil, murmură. Trebuie să aibă peste o sută de ani.

— Fix o sută are. Şi e încă în putere, din câte se spune.

Lipsa de interes a lui Khalifa de acum câteva minute dispăruse cu desăvârşire.

— Eşti sigur?

Sariya îi aruncă o privire plină de reproş.

— Ştii numele satului?

Sariya îşi linse mierea de pe degete, luă un pix şi scrise ceva pe o foaie de hârtie. Khalifa examină foaia, apoi o împături şi o băgă în buzunar.

— Lângă Edfu, zici?

— Cam la cinci kilometri spre nord.

Khalifa se uită la ceas, calculând. Apoi îi dădu lui Sariya o palmă prietenească peste umăr, se ridică şi porni spre scări, înghiţind restul feliei de *basboussa* pe drum. Până la Edfu avea de condus cel puţin o oră şi asta era probabil singura cină de care urma să aibă parte.

PE DRUMUL SPRE IERUSALIM

Mai devreme, în aceeaşi zi, Ben-Roi condusese cu pedala la podea dinspre Ierusalim spre Mitzpe Ramon.

Pe drumul de întoarcere, piciorul mai că îi trecu prin podea cu pedală cu tot. Ajunse în Ierusalim cu douăzeci de minute mai repede decât făcuse la dus. Ţinuse girofarul pornit tot drumul, ceea ce arăta limpede în ce fel de dispoziţie era.

Conducând, îşi derula în acelaşi timp evenimentele după-amiezii în minte, iar şi iar, încercând să le potrivească cu imaginea de ansamblu a cazului pe care şi-o făcuse deja.

Femeia de la Nemesis era fiica lui Kleinberg, fapt care explica anumite lucruri. În acelaşi timp însă apăreau o serie de noi întrebări, dintre care cea mai arzătoare era de ce Kleinberg ţinuse existenţa fiicei sale în aşa mare secret? (Deşi editorul ei spusese că îşi delimita clar aspectele vieţii şi le ţinea separate unele de altele, parcă?).

Cu puţin noroc, Zisky avea să găsească nişte răspunsuri. Deocamdată, Ben-Roi se preocupa mai ales de ce-i spusese Dinah în legătură cu Barren Corporation, mai ales despre insistenţele ei că Barren sau cineva care avea legătură cu Barren o omorâse pe Kleinberg.

Ideea nu venise deloc din senin; Barren făcuse parte din investigaţie încă de la început. Ben-Roi fusese însă surprins de convingerea absolută cu care fusese făcută acuzaţia. Din punctul de vedere al lui Dinah Levi, Elizabeth Teal sau cum naiba o mai chema, cei de la Barren erau vinovaţi. Nu probabil, nu posibil, ci categoric.

Cum putea fi atât de sigură? Ştia ceva ce nu-i spusese şi păstrase doar pentru ea? Descoperiseră cei din Program vreo dovadă concretă? Dar atunci, de ce să n-o facă publică? Dacă nu lui, atunci pe website-ul Nemesis. Având în vedere povestea dintre ei şi Barren, ar fi fost de aşteptat să dea de veste de îndată ce ar fi descoperit ceva.

Nu, din câte îşi dădea seama Ben-Roi, Dinah spusese adevărul – cel puţin, din câte aflaseră ea şi ceilalţi despre crimă. Nici ei nu aveau mai multe dovezi decât poliţia, aşa că întrebarea rămânea – cum putea fi atât de sigură că cei de la Barren erau vinovaţi? Să fi fost din cauză că ura compania atât de mult indiferent de

motiv, că nu-şi putea închipui că nu ar fi vinovaţi? Se juca oare cu el, trimiţându-l pe o pistă falsă din motive doar de ea ştiute?

Sau mai degrabă ştia altceva despre Barren – ceva atât de condamnabil, atât de groaznic („scârbos”, ăsta era cuvântul pe care îl folosise), că asasinarea lui Kleinberg devenea cumva un corolar inevitabil? Din nou, se întrebă de ce Nemesis nu publicase nimic despre Barren, dacă într-adevăr ştiau ceva.

Nu avea sens. Nici una din variante nu avea sens. Deşi un lucru era sigur – indiferent cine era de fapt, Dinah Levi avea ceva de împărţit cu Barren. Ceva personal. Ceva care mergea dincolo de ura simţită de o activistă anticapitalistă pentru o corporaţie-mamut. I se vedea în ochi, în gesturi, în grimasa pe care o făcea de fiecare dată când se aducea vorba de Barren, ca şi când cineva îi răsucea un cuţit în rană.

Pentru fiica Rivkăi Kleinberg – dacă într-adevăr era fiica ei – Barren Corporation erau Diavolul.

Iar acum, Ben-Roi gonea înapoi spre Ierusalim să se întâlnească cu Diavolul. Cum îi spusese şi lui Zisky înainte să plece la drum în aceeaşi dimineaţă: era timpul să afle ce aveau de zis cei de la Barren.

Reprezentanţii de la Barren ceruseră ca întrevederea să aibă loc la Regele David, cel mai faimos şi cel mai exclusivist hotel din Ierusalim. Compania avea un apartament închiriat permanent acolo, pe care îl folosea ca pe un fel de birou neoficial. Încă de la început ceruseră să fie instalat un sistem de teleconferinţe cu linie directă cu sediul central din Houston. De regulă, interogatoriile din cadrul unei investigaţii aveau loc la secţie, dar Ben-Roi făcuse un compromis de data asta. Până la urmă, o discuţie era o discuţie, indiferent unde avea loc. Atâta timp cât i se răspundea la întrebări, ar fi stat de vorbă cu cei de la Barren şi într-un WC public.

Ajunse cu două minute mai devreme. În anul 1946, aproape toată aripa de sud a hotelului fusese distrusă de un atentat cu bombă al organizaţiei Irgun – cel mai grav atac terorist cu o singură bombă din istoria regiunii. Astăzi, urmele distrugerii nici nu se mai vedeau. Hotelul era imaginea perfectă a liniştii şi a opulenţei, cu decoruri bogate şi mobilier atent sculptat, ca un refugiu impenetrabil în faţa grijilor de zi cu zi. Ben-Roi venise aici de câteva ori de-a lungul anilor, dar nu se simţise niciodată în largul lui. În seara asta, având în vedere motivele vizitei sale, se

simţea chiar mai stânjenit. Abia privind în jur, traversă holul şi luă un lift până la etajul patru, împărţind liftul cu un cuplu britanic în vârstă, care venise aici pentru *Bar Mitzvah*-ul nepotului său.

Apartamentul celor de la Barren era în spatele clădirii, la capătul unui coridor lung, slab luminat. Se opri o clipă în faţa uşii, adunându-se, recapitulând rapid planul de atac, apoi bătu. Uşa se deschise imediat şi fu invitat înăuntru.

Apartamentul era un duplex – o sufragerie imensă şi scările care duceau la dormitoare. Prin ferestre se înfăţişa ochilor o privelişte spectaculoasă spre est, de-a lungul văii Hinnom până la muntele Sion, trecând prin puzderia de lumini a Oraşului Vechi. Patru persoane aşteptau înăuntru, ceea ce era puţin exagerat după părerea lui: doi bărbaţi în costum – directori de la Barren – şi pe canapea, unul lângă altul, un bărbat şi o femeie ale căror trăsături ascuţite şi priviri îngheţate le trădau imediat ocupaţia de avocaţi.

Toţi patru nu erau decât figuranţi, actori în plus şi nimic mai mult. A cincea persoană îi atrase imediat atenţia lui Ben-Roi. Era clar că el era şeful cel mare. Prezenţa lui domina întregul spaţiu, deşi nu se afla acolo fizic. Chipul lui se vedea pe un ecran gigantic, la capătul din spate al apartamentului: gras, cărunt, cu barbă, ca un profet încruntat din Vechiul Testament. Nathaniel Barren.

— Aţi întârziat, domnule.

Vocea părea un mârâit răguşit, genul de sunet pe care şi l-ar fi putut imagina ieşind pe gura statuilor de pe muntele Rushmore.

— Nu-mi place să aştept. Trebuia să începem la ora unu fix, fusul orar Houston.

Era unu şi două minute. Nu întârziase chiar atât de mult, dar Ben-Roi îşi ceru oricum scuze. Nu voia să şi-l facă antipatic pe Barren chiar înainte să înceapă întrevederea. Avea suficient timp pentru asta mai târziu. Bătrânul îi privea de pe ecran – o experienţă tulburătoare, ca şi când ar fi fost urmărit de un personaj dintr-o emisiune de la televizor. Apoi, Barren îl invită să se aşeze cu o mişcare a mâinii.

— Gând am spus că vreau să vorbesc cu cineva din conducere, nu mă aşteptam să dau chiar de preşedintele companiei, spuse Ben-Roi, aşezându-se în singurul scaun liber.

La unsprezece mii de kilometri depărtare, umerii lui Nathaniel Barren se traseră puţin în spate, făcând haina de stofa să i se

încreţească la subraţ.

— Când eu aflu că bunul nume al Barren Corporation a fost târât într-o investigaţie a poliţiei, mârâi, nu vreau să las problema în seama altora. Deşi m-am retras din afacerile de zi cu zi ale companiei, Barren e încă a mea. Şi numele de familie e tot al meu. Sper că înţelegeţi ce spun, domnule...?

— Ben-Roi, interveni unul din directori.

— Detectiv-şef Ben-Roi, preciză poliţistul.

Şi da, înţelegea.

— Mă bucur că ne înţelegem.

Tehnologia folosită de Barren era în mod clar de ultimă oră. În ciuda distanţei, nu apărea nici un decalaj de sunet, iar imaginea bătrânului era atât de clară, că se vedea fiecare pată de pe mâinile lui imense. Ben-Roi observă că în mâna stângă Barren ţinea o mască de oxigen din plastic.

— Doriţi ceva de băut, domnule Ben-Roi?

Ben-Roi refuză.

— Atunci vă sugerez să începem. Întrebaţi ce doriţi să întrebaţi.

Cu degetele de la mâna dreaptă Barren bătea în tăblia biroului la care era aşezat. Deşi era încă după-amiază devreme în Houston, camera în care stătea – un fel de birou sau bibliotecă părea cufundată în penumbră. Chiar şi văzut doar pe un ecran şi de la aşa distanţă, Ben-Roi simţea cât de impunător era locul, îşi frecă încheietura, care încă era iritată de la cătuşe, îşi deschise carneţelul la o pagină albă şi începu.

— Acum douăsprezece zile, o ziaristă pe nume Rivka Kleinberg a fost ucisă în Ierusalim, spuse. În Catedrala Armeană. A fost strangulată.

Fraza nu produse nici o reacţie vizibilă pe chipul lui Barren. Bătrânul continuă să bată darabana şi îl privi fix pe Ben-Roi. Ochii îi erau în acelaşi timp pătrunzători şi urduroşi. Şi ceilalţi îl priveau – erau cinci perechi de ochi care-l sfredeleau din toate direcţiile. Nu erau neapărat ameninţători, dar nici nu se simţea în largul lui. Trebuia să aibă grijă.

— Ştiţi cumva dacă Rivka Kleinberg a luat recent legătura cu compania dumneavoastră? întrebă.

De pe ecran, Barren îşi îndreptă privirea spre cei doi directori. Amândoi scuturară din cap.

— Evident, dumneavoastră credeţi că un atare contact ar fi fost justificat, spuse răguşit.

— Pe parcursul investigaţiei am descoperit că, doar cu puţin timp înainte să fie ucisă, doamna Kleinberg s-a interesat de Barren Corporation, explică Ben-Roi.

Unul din avocaţi întrebă ce fel de documentare făcuse Kleinberg. Ben-Roi le povesti de articolul despre mina de aur din România.

— S-a interesat, de asemenea, de un inginer pe nume Samuel Pinsker. În 1931, acest Samuel Pinsker a descoperit amplasamentul unei mine egiptene pierdute de sute de ani, cunoscute drept Labirintul lui Osiris.

Avocata interveni imediat, întrebând ce legătură ar putea avea o asemenea poveste cu Barren Corporation. Nathaniel Barren îi făcu semn cu vârful degetelor să tacă. Era aproape acelaşi gest pe care îl făcuse şi Genady Kremenko către avocata lui. Amândoi bărbaţii erau obişnuiţi să fie ascultaţi fără drept de apel.

— Continuaţi, domnule Ben-Roi, bubui vocea lui Barren.

Ben-Roi se foi în scaun.

— Această mină ar fi undeva în mijlocul Deşertului de Est din Egipt. Nu cu mult timp în urmă, o filială a Barren, Prospecto Egypt, a făcut cercetări exact în aceeaşi regiune.

Celălalt avocat interveni şi el, întrebând ce legătură aveau toate astea cu o investigaţie din Ierusalim. Din nou, Barren îi făcu semn să tacă.

— Puteţi să-mi vorbiţi puţin despre Prospecto? întrebă Ben-Roi.

— Mickey?

Barren îi făcu semn unuia din directori, un tânăr slăbuţ, cu obrajii bine raşi şi cu un ceas grosolan de firmă.

— Prospecto a fost o operaţiune subsidiară destul de mică, explică directorul cu o voce precisă, calculată, la fel ca înfăţişarea lui. Au primit o licenţă de doi ani pentru cercetare în munţii centrali de la Marea Roşie. Când licenţa a expirat, compania a fost lichidată.

Asta îi spusese şi Zisky lui Ben-Roi mai devreme.

— A fost condusă ca entitate separată? întrebă.

— Nu, răspunse directorul, Prospecto fusese condusă direct de la Houston, cu o sucursală în Cairo.

— — A găsit ceva?

Doar câteva depozite mici de smarald, de o calitate îndoielnică, mult prea slabă ca să merite a fi exploatate. Şi

câteva straturi de fosfaţi, din nou deloc promiţătoare ca să se treacă la exploatarea lor.

— În afară de asta, mult nisip şi mulţi bolovani.

— Aur?

— Deloc.

— Şi nici labirinturi, interveni celălalt director, provocând o cascadă de râsete.

Ben-Roi zâmbi şi el, luându-se după ceilalţi, apoi schimbă subiectul.

— Din câte înţeleg, exploatarea aurului produce cantităţi semnificative de deşeuri toxice.

Din nou avocaţi interveniră, din nou Barren le făcu semn să tacă, ceea ce îl făcu pe Ben-Roi să se întrebe de ce se obosise să-i aducă aici în primul rând. Bătrânul ridică masca de oxigen şi inspiră adânc, cu zgomot, de câteva ori, cu privirea aţintită asupra lui Ben-Roi. Apoi coborî masca şi se lăsă pe spate.

— Trebuie să vă spun, domnule Ben-Roi, şuieră, că nu reuşesc să-mi dau seama – nici eu, nici colegii mei cum v-ar putea ajuta teoria exploatării aurului să prindeţi un criminal. Presupunând că vă este totuşi de ajutor şi din moment ce am avut dintotdeauna relaţii excelente cu Israelul, pot să vă pun la dispoziţie cu bucurie expertiza mea de cincizeci de ani în domeniu.

Nu părea neapărat bucuros, dar Ben-Roi nu voia să insiste pe asta.

— Ca să vă răspund la întrebare – da, exploatarea aurului produce cantităţi substanţiale de deşeuri toxice. Procesele au fost îmbunătăţite de-a lungul anilor, dar oricum ai privi situaţia, este totuşi o treabă murdară. Aşa a fost dintotdeauna şi aşa va fi. Ca toate lucrurile frumoase şi aurul are o parte întunecată.

— Din care face parte şi arsenicul?

Ben-Roi îl privi atent pe Barren când puse întrebarea, atent la orice reacţie. Ca şi înainte, nu deosebi nimic.

— Poate fi, răspunse bătrânul. Produsul principal rezultat e cianura, dar dacă aurul este scos din arsenopirită, atunci da, se va produce şi mult arsenic. Ceea ce, pe termen lung, produce mai multe pagube decât cianura, fiindcă rata de degradare a arsenicului e mult mai mică decât cea a cianurii. Doriţi să vă dau mai multe detalii?

Ceva din vocea bătrânului părea să îl provoace pe Ben-Roi să spună că da. Nu muşcă momeala, deoarece nu-l interesa o lecţie de chimie. După tot ce se întâmplase în ziua respectivă, simţea

deja cum oboseala începe să-i strângă uşor mintea ca într-o chingă şi voia să acopere cât mai mult teren cât timp gândurile îi erau încă limpezi. Schimbă subiectul din nou.

— În articolul de care v-am spus scria că deşeurile de la mina din România sunt aduse în America.

Urmă o pauză, timp în care Barren îl privi cu suspiciune, apoi rosti:

— Da, aşa este.

— Faceţi asta cu deşeurile de la toate minele?

Întrebarea provocă un pufnit dispreţuitor.

— Pe naiba. Deşeurile de la celelalte operaţiuni sunt procesate la faţa locului. Bineînţeles, respectăm toate legile ţării în care se află operaţiunea respectivă. În Drăgeş facem asta fiindcă e o clauză obligatorie a concesiunii de exploatare. O clauză al naibii de scumpă, aş putea să adaug. Transportul, procesarea şi depozitarea, toate costă. Dar depozitul este atât de bogat, că putem absorbi costurile. Patruzeci de milioane de uncii de aur, la o concentraţie de 35 de grame pe tonă – credeţi-mă, domnule Ben-Roi, când vine vorba de exploatarea aurului, asta e comoara supremă.

— Şi, bineînţeles, Barren Corporation e mai mult decât fericită să contribuie la protejarea mediului înconjurător, interveni al doilea director, un bărbat cu un început de chelie, cearcăne enorme sub ochi şi o burtă vizibilă prin pantalonii costumului Armâni. Luăm foarte în serios obligaţia noastră faţă de mediu.

— Foarte în serios, repetă Barren, deşi tonul lui sugera exact opusul.

Ben-Roi îşi foi picioarele, privindu-l pe bătrân, intuind că îi scăpa o şmecherie, că nu punea întrebările care trebuie. Poate ar fi trebuit să amâne interviul până în ziua următoare, când nu ar mai fi fost atât de obosit. Şi totuşi, era aici, acum şi se îndoia că ocazia urma să vină şi a doua oară, aşa că merse înainte.

— Există vreo legătură între compania dumneavoastră şi portul Rosetta? întrebă. Pe coasta de nord a Egiptului.

Barren începu din nou să bată cu degetele în birou.

— Nu! Din câte ştiu, răspunse. Şi, din moment ce ştiu tot ce se întâmplă în compania mea, asta înseamnă că nu.

Angajaţii zâmbiră.

— Dar un bărbat pe nume Genady Kremenko?

— N-am auzit niciodată de el.

— Dinah Levi?

O pauză de o clipă, prea scurtă ca Ben-Roi să-şi dea seama dacă însemna ceva sau nu, apoi:

— N-am auzit nici de el.

— E o ea.

Barren ridică din umeri. Ben-Roi îl fixă cu privirea, încercând să-i citească expresia, să-şi dea seama dacă spunea adevărul sau pur şi simplu era un mincinos foarte bun. Nu reuşi să ajungă la o concluzie – varianta a doua, îi spuneau instinctele, deşi nu avea nici o dovadă – şi, după o pauză scurtă, schimbă subiectul încă o dată, înconjurând problema ca un boxer care încerca să găsească o breşă în apărarea celuilalt sportiv din ring.

— Să ne întoarcem la Prospecto o clipă, spuse. Din câte am înţeles, fiul dumneavoastră a fost directorul companiei.

Bătrânul se încruntă o clipă, ca şi când n-ar fi vrut să audă de fiul lui. Prima reacţie neplăcută a lui Barren de la începutul discuţiei.

— Încă e vorba de investigaţia dumneavoastră, da? Mârâi, iar degetele i se strânseră în jurul măştii de oxigen. Sau vă interesează pur şi simplu cum mi-am structurat afacerea?

Ben-Roi ignoră ironia şi îl asigură că întrebarea avea legătură cu investigaţia. Barren îl privi la rândul lui prin ecran, iar capul său masiv păru să tremure puţin, ca un bolovan pe cale să se răstoarne şi să înceapă să se rostogolească. Apoi, cu un mormăit, bătrânul îşi prinse mâinile.

— Este aşa cum aţi spus, răspunse, frecându-şi verigheta subţire de aur cu degetul mare. La vremea respectivă, William era pe cale să fie iniţiat în afacerile companiei, în structura ei. Postul de conducere de la Prospecto făcea parte din procesul respectiv.

Ben-Roi ezită, luându-şi câteva notiţe în carneţel, apoi:

— Fiul dumneavoastră este un personaj destul de interesant.

Fusese provocator în mod intenţionat şi, chiar înainte să termine fraza, se pregăti pentru o ripostă pe măsură. Avocaţii se aplecară în faţă, ca doi câini Doberman trăgând de lese, dar Barren nu îi asmuţi încă. Tăcu o clipă, apoi, surprinzător, zâmbi. Era o expresie tulburătoare, ca o rană care i se deschisese de-a latul părţii de jos a feţei.

— Prefer să vorbesc deschis, domnule Ben-Roi, mârâi, aşa că haideţi să fim sinceri. După cum ştiţi în mod evident, fiul meu are… antecedente. Mulţumită presei de scandal, e un lucru cunoscut de toată lumea. Pe baza acestor antecedente, credeţi

că Prospecto… ce? A scăpat de sub control? A descoperit o peşteră a lui Aladdin şi a început să o exploateze pe la spatele companiei? Şi că poate a omorât o ziaristă pentru că aflase despre asta? Am nimerit câte ceva?

„Două aspecte”, recunoscu Ben-Roi, deşi el n-ar fi spus-o aşa de direct.

— Îmi place să vorbesc clar, domnule. Nu las loc nici unei îndoieli. Şi vă spun direct că v-aţi depăşit atribuţiile. Mai întâi fiindcă, aşa cum v-ara spus deja, nimic nu se întâmplă în această companie nimic fără ca eu să aflu. Apoi fiindcă, fie el şi cel mai izolat deşert de pe toată nenorocita asta de planetă, n-ai cum să operezi ceva de asemenea amploare, ca o mină de aur, fără ca oamenii să nu afle de asta. Şi, în fine şi cel mai important… (se aplecă până în faţa camerei când spuse asta) … fiindcă, indiferent ce altceva ar fi, bun sau rău, fiul meu nu este un fel de Al Capone care să dispună asasinarea oamenilor care îl incomodează. Astea sunt fabulaţii, domnule Ben-Roi şi, sincer, m-aş fi aşteptat la mai mult din partea unui reprezentant al uneia dintre cele mai bune forţe de poliţie din lume. Sper că asta v-a lămurit.

Ben-Roi încuviinţă.

— Bine. Dacă mai menţionaţi o singură dată familia mea, întrevederea noastră va lua sfârşit. Şi cariera dumneavoastră, dacă am un cuvânt de spus. Acolo, te rog, Stephen.

Ultima frază îi fusese adresată unei siluete care apăruse în cadru la stânga lui Barren, un soi de valet sau servitor, judecând după uniforma închisă la culoare şi postura deferentă. Rămase în cadru suficient cât să pună un pahar cu apă pe birou în faţa bătrânului, apoi se retrase cu spatele şi dispăru. Barren ridică paharul şi luă o sorbitură, cu fruntea încreţită într-o cortină de riduri furioase.

— Atât? Murmură, privind pe deasupra paharului, cu ochii ca două albăstrele. Sau mai aveţi vreo teorie ridicolă despre care vreţi să mă întrebaţi?

Ben-Roi îi susţinu privirea, refuzând să se lase intimidat. Dorise să lămurească şi alte aspecte licitaţia din Egipt, printre altele şi lista de companii pe care i-o dăduse Dinah mai devreme. Intuia că mai avea foarte puţin timp şi, oricum, comentariul despre cariera lui îl iritase. În loc să se ascundă în continuare după deget, trimise un croşeu de dreapta în plin.

— Domnule Barren, aveţi habar de ce Programul Nemesis

crede că Rivka Kleinberg a fost omorâtă de cineva din compania dumneavoastră?

Comentariul provocă un torent de replici ofensate din partea avocaţilor, iar de data asta Barren îi lăsă să se desfăşoare. Ben-Roi primi cu calm replicile, continuând să-l privească fix pe Barren, analizând efectele pe care acuzaţia le avea asupra lui, în acelaşi fel în care un geolog analiza marcajele de pe seismograf. Bătrânul era furios, nu încăpea nici o îndoială; avea dinţii încleştaţi, gura strânsă într-o expresie ameninţătoare. În acelaşi timp însă, ceva din privirea lui nu se potrivea cu restul grimasei. Era greu de definit – deşi imaginea de pe ecran era clară ca lacrima, faptul că nu era prezent fizic făcea mai grea interpretarea reacţiilor. Cu siguranţă nu îi era teamă. Nu că ar avea vreo vină. Mai degrabă un fel de circumspecţie bazată pe ceva ce ştia deja, ca şi când replica nu l-ar fi surprins la fel de mult ca pe ceilalţi prezenţi în încăpere.

— Explicaţi-vă, domnule, mârâi.

— Cu plăcere, rosti Ben-Roi. Mai devreme azi, am fost ţinut ostatic de Dinah Levi, femeia pe care am amintit-o mai devreme. Am motive întemeiate să cred că e fiica Rivkăi Kleinberg şi că e, de asemenea, membră în Programul Nemesis.

Barren nu spuse nimic, ci continuă să îl fixeze cu privirea, încă mai afişa aceeaşi discrepanţă între expresia ochilor şi restul feţei, ca şi când văzul simţea un lucru, iar mimica feţei cu totul altceva.

— Aţi auzit de Programul Nemesis, cred.

Bătrânul mototoli cu furie masca de oxigen.

— Bineînţeles că am auzit de ei, la naiba. Acum două zile mi-au atacat un angajat în Cairo. Dacă aveţi semnalmentele femeii, sper sincer că le-aţi transmis mai departe autorităţilor competente.

— Eu sunt autoritatea competentă, spuse Ben-Roi. Şi da, am trimis descrierea şi la celelalte secţii.

Dintr-odată se simţea extrem de treaz, iar mintea îi era foarte limpede.

— Cu patru zile înainte să fie ucisă, continuă, Rivka Kleinberg s-a întâlnit cu această femeie. Le-a spus celor din Program să intre în sistemele informatice ale companiei dumneavoastră şi să caute informaţii legate de o mină de aur din Egipt şi de portul Rosetta. Aşteptă câteva secunde, lăsând informaţiile să se aşeze, apoi adăugă: Dinah Levi credea că mama ei lucra la un articol

care ar fi avut drept scop să afecteze imaginea Barren Corporation. Credea de asemenea – credea cu toată fiinţa sa – că, pentru a opri dezvăluirile pe care era pe cale să le facă, Barren Corporation sau cineva asociat cu Barren Corporation a ucis-o pe Rivka Kleinberg. Aşa că repet întrebarea: avea vreun motiv să creadă asta?

De-a lungul timpului, Ben-Roi avusese parte de tot felul de priviri răuvoitoare – era poliţist în Israel, în Ierusalim chiar şi rar trecea câte o zi în care să nu se uite cineva urât la el dar nimic nu se compara cu privirea pe care i-o aruncă acum bătrânul din ecran, nici pe departe. Era de o intensitate atât de malefică, încât până şi avocaţii tăcură, iar spiritul lui Ben-Roi păru să se îngusteze şi să se retragă în fundal până când nu mai rămăseseră decât el şi Barren, singuri în ring. Urmă o pauză, timp în care nu se auziră decât respiraţia accelerată a bătrânului şi zdrăngănitul înfundat al unui cărucior de serviciu de afară. Apoi, încet, Barren se lăsă pe spate, iar trupul i se lăţi până umplu întreg scaunul, ca o avalanşă de magmă care se întărea încet.

— Pot să vă spun exact de ce crede asta numita Dinah, domnule Ben-Roi, rosti, cu vocea guturală şi chinuită, ca şi când ar fi înghiţit rumeguş. Din acelaşi motiv pentru care cei care se opun statului dumneavoastră cred că poliţiştii evrei împuşcă copii arabi pe stradă, iar antisemiţii cred că evreii beau sânge de bebeluşi. Pentru că ea şi prietenii ei psihopaţi ne urăsc. Nu fiindcă le-am fi făcut ceva, să ne înţelegem şi nici fiindcă am fi încălcat vreo lege, ci pur şi simplu din cauza a ceea ce reprezentăm. Reprezentăm triumful capitalismului. Banii despre asta e vorba, domnule Ben-Roi. Nu vreau să vă mint şi nici să-mi cer scuze. Respectăm legea, ne plătim impozitele, sprijinim mai multe cauze caritabile, dar la sfârşitul zilei, adevărul e unul singur: facem bani. Iar ei nu pot să accepte asta. Nu sunt în stare să accepte că eu dorm bine noaptea şi nu mă trezesc transpirat şi în agonie pentru că undeva în Amazon cineva a tăiat un nenorocit de copac. Ne urmăresc de aproape şapte ani şi n-au găsit niciodată nici o dovadă că am fi făcut ceva greşit, aşa că, sincer, nu mă surprinde absolut deloc că încearcă să ne acuze de crimă acum. Mă mir doar că nu ne-au acuzat şi de asasinarea lui Kennedy.

Se opri, chinuindu-se să respire. Faţa i se învineţise, iar la colţul gurii i se strânseseră balonaşe de salivă. Inspiră din nou

din masca de oxigen, făcând ochii mari cu fiecare inspiraţie, apoi o lăsă jos şi acceptă batista care i se oferea din stânga, de unde stătea probabil valetul.

— M-am bucurat să vă ajut, domnule Ben-Roi, mârâi, tamponându-şi gura, dar se pare că am trecut din sfera unei investigaţii în cea a calomniilor şi insinuărilor, aşa că nu doresc să continui această întrevedere. Vă doresc mult noroc şi sper să vă găsiţi ucigaşul, dar mă simt obligat să vă spun că, pe baza a ceea ce mi-aţi spus în ultimele douăzeci de minute, nu cred că o să faceţi asta prea curând. Şi, credeţi-mă, îmi voi transmite opinia şi superiorilor dumneavoastră. O zi bună, domnule.

Ridică mâna, gata să întrerupă legătura video. Ben-Roi strigă:

— O ultimă întrebare, domnule Barren.

Bătrânul ezită. La fel şi Ben-Roi, nesigur ce întrebare să pună. Să întrebe din nou de Rosetta? Sau să vadă ce ştia Barren legat de traficul de carne vie? Sau să-l pună faţă în faţă cu lista de companii pe care o avea în buzunar? În loc de asta, fără să-şi dea seama prea bine de ce, schimbă radical subiectul:

— Credeţi că Programul Nemesis a avut ceva de-a face cu moartea soţiei dumneavoastră?

Cu două zile înainte, o şmecherie similară a lui Dov Zisky îl prinsese pe Genady Kremenko pe picior greşit. Cu Barren nu avu acelaşi noroc. Bătrânul privi spre ecran, cu faţa contorsionată de furie şi pieptul ridicându-i-se spasmodic, apoi murmură:

— Scoateţi-l de-aici.

Întinse mâna şi ecranul se stinse.

EDFU, EGIPT

În timp ce Ben-Roi ieşea din hotel după întâlnirea cu Nathaniel Barren, Khalifa se pregătea să intre la Iman el-Badri, femeia care, cu optzeci de ani în urmă, fusese violată brutal de Samuel Pinsker.

Ajunsese în satul ei cu mai mult de două ore înainte şi sperase să fie deja pe drumul de întoarcere până acum, dacă nu chiar înapoi acasă. Când oprise maşina lângă casa ei – o construcţie joasă din cărămizi de noroi, cu un turn pentru porumbei lipit de una dintre laturi şi cu un catâr care răgea undeva în spate – descoperise douăsprezece femei îmbrăcate în haine negre care stăteau la rând în faţă. Sariya îi spusese că victima lui Pinsker devenise între timp un soi de sfântă şi, din câte se părea, femeile aşteptau să-i primească binecuvântarea.

În alte circumstanţe, Khalifa şi-ar fi arătat insigna şi ar fi intrat direct. De data asta, instinctul îi spuse că o abordare atât de categorică nu ar fi fost potrivită. O sună pe Zenab, o anunţă că avea să întârzie mai mult decât prevăzuse, apoi se aşezase la capătul cozii şi îşi aşteptase rândul, evitând cu grijă privirile pentru a nu fi considerat un bărbat indecent. În astfel de zone izolate, tradiţiile erau extrem de importante.

Iar acum, în sfârşit, după două ore şi zece ţigări, auzi vocea unei femei care îl chema înăuntru. Era ultima persoană care mai rămăsese la rând. Se ridică, îşi scutură pantalonii şi îşi trecu o mână prin păr, vrând să arate bine, deşi persoana cu care se întâlnea era oarbă. Apoi păşi prin perdeaua de mărgele de la intrare.

Interiorul sărăcăcios era exact la polul opus faţă de apartamentul în care tocmai avusese loc întrevederea lui Ben-Roi. Nu era curent electric, nu erau covoare pe jos, nu se vedea nici o decoraţiune şi nici o mobilă extravagantă. Camera avea podeaua din pământ bătătorit, pereţii din cărămizi de noroi netencuite, iar tavanul de lemn era pătat de fum. În partea cealaltă a camerei, o altă uşă ducea la o sufragerie, în spate. O lampă cu gaz lumina suficient cât să se vadă în jur, fără să deranjeze umbrele de la colţuri. Cât despre mobilă, camera era mai mult goală, în afară de două canapele simple, de lemn, lipite de pereţi. Pe cea din dreapta, o femeie bătrână, arătând ca o

păpuşă, stătea picior peste picior, cu spatele rezemat de peretele gol. În afară de faţa ridată, tot corpul îi era acoperit de o *djellaba suda.* Era greu de spus unde se termina ea şi unde începeau umbrele.

— Se spune că binecuvântarea mea aduce uşurare femeilor însărcinate, spuse bătrâna, cu o voce dogită, dar în acelaşi timp surprinzător de blândă, liniştitoare, ca sunetul frunzelor de palmier scuturate de vânt. Din păcate, domnule, mă tem că nu vă pot oferi nici o binecuvântare care să vă ajute cu sarcina dumneavoastră.

Zâmbi la gluma ei şi îi făcu semn lui Khalifa să se aşeze pe cealaltă canapea. Nu-şi dădea seama cum ştiuse că era un bărbat – probabil îi auzise respiraţia sau paşii mai grei decât ai unei femei. Merse până la canapeaua din stânga şi se aşeză.

— Nu sunteţi de prin părţile locului, spuse bătrâna, aplecându-şi capul spre el.

— Luxor.

Khalifa făcu o pauză, apoi adăugă:

— Sunt poliţist.

Bătrâna încuviinţă încet, ca şi când ştia deja asta. Alţi orbi pe care îi întâlnise Khalifa aveau ochii stinşi şi irisurile înceţoşate. Se vedea imediat că sunt orbi. Ochii bătrânei, în schimb, erau de un verde smarald şi străluceau cu o intensitate aproape supranaturală. Ca şi când înfăţişarea ei nu se distingea prin lipsa de culoare, ci prin surplusul ei.

— Vreţi să vă aduc ceva de băut? întrebă. E cald afară şi aţi venit de departe.

Lui Khalifa îi era sete, dar refuză totuşi. Nu voia să o deranjeze. Bătrâna zâmbi din nou, ca şi când ar fi înţeles adevăratul motiv al refuzului. Se ridică în picioare şi merse până în sufrageria din spatele casei, cu mişcări încete, dar sigure; dacă n-ar fi ştiut deja că e oarbă, Khalifa n-ar fi bănuit niciodată. Se întoarse peste câteva minute cu un pahar cu ceai.

— Am o fată care mă ajută cu treburile casei, explică, dându-i paharul şi întorcându-se la loc, fără să pară dezorientată vreo clipă. Cu treburile simple mă descurc. Vă rog, serviţi.

Khalifa sorbi puţin, fără să spună că de obicei îşi bea ceaiul cu zahăr. Cel din pahar fusese deja îndulcit. Două linguriţe, ghici. Exact cum îi plăcea.

— *Lazeez,* murmură.

— *Afwan,* răspunse bătrâna. O pauză, apoi: Îmi pare rău

pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

Khalifa îi mulţumi pentru condoleanţe şi mai luă o înghiţitură de ceai, apoi îşi dădu seama cu o tresărire că nu-i vorbise de Ali.

— Cum aţi…

— Unele lucruri se văd şi fără ochi, răspunse bătrâna. Tristeţea vă înconjoară, ca o pelerină.

Khalifa nu ştia ce să spună.

— Era băiatul meu, fu tot ce reuşi să îngaime.

— Îmi pare atât de rău.

Bătrâna îl privi sau cel puţin păru să îl privească. Ochii ei străluceau în lumina tremurătoare a lămpii cu gaz. Umbrele se înghesuiau înjur. Apoi, îşi prinse mâinile veştejite în poală şi se rezemă din nou cu spatele de perete.

— E ceva care nu vă dă pace, spuse. Ceva care vă face să vă simţiţi stânjenit în jurul meu. Vă rog, spuneţi-mi de ce aţi venit.

Khalifa se foi tulburat în scaun. Auzise că orbii au celelalte simţuri mai ascuţite decât restul oamenilor şi că prindeau lucruri pe care văzătorii nu le simţeau, dar asta era cu totul altceva. Se simţea ca şi când bătrâna putea să vadă până în străfundul sufletului, că ştia exact ce gândea şi ce simţea. Se aplecă în faţă, învârtindu-şi ceaiul în pahar. Brusc, începu să şovăie. Nu era sigur dacă voia sau nu să pună întrebările pentru care venise.

— Haideţi, insistă bătrâna, nu poate fi aşa de rău. Spuneţi ce doriţi. Vă veţi simţi mai bine. Poate că amândoi ne vom simţi mai bine.

Bătrâna îşi deschise palmele în semn că e în regulă să vorbească. Se lăsă tăcerea. Umbrele din cameră păreau să se adâncească, să se îndesească. Khalifa respiră adânc.

— Cum v-am spus, sunt poliţist în Luxor, începu. Investighez un caz… ajut o investigaţie… o femeie a fost omorâtă în Ierusalim. Nu vă mai obosesc cu amănuntele. Pare să existe o legătură cu un bărbat pe care cred că l-aţi… cunoscut. Un hawaga, un *inglee*zi pe nume… Samuel Pinsker.

Capul bătrânei se ridică, apoi coborî.

— Ah, murmură.

Asta fu singura ei reacţie.

— Ştiu ce s-a întâmplat, continuă Khalifa, vorbind cât de blând era în stare, încercând să-i arate nu doar că înţelegea ce simte, ci şi că nu avea de ce să-i fie ruşine. Vă rog, iertaţi-mă că v-am adus aminte.

— Nu mi-aţi adus aminte, murmură bătrâna. A-mi aduce

aminte ar însemna că am uitat. Nu trece nici o zi în care să nu mă gândesc la acea noapte. Nici un minut. O retrăiesc iar şi iar. Au trecut optzeci de ani, dar parcă a fost ieri.

Ridică o mână şi îşi atinse tâmplele cu vârful degetelor. Khalifa privea fix în podea. Cu nici câteva minute mai devreme, vizita păruse o idee bună. Acum că era într-adevăr aici, împreună cu ea…

— Iertaţi-mă, repetă. Nu am vrut…

— Nu trebuie să vă cereţi scuze. Au făcut ce au făcut. Am învăţat să trăiesc cu asta.

Khalifa era obosit. La fel ca şi la comentariul de mai înainte, cel despre Ali, avu nevoie de o clipă să-şi dea seama ce auzise. Îşi ridică privirea, încruntându-se.

— Au făcut?

— Cei care au comis crima.

Khalifa se încruntă şi mai mult.

— Nu înţeleg, *Ya Omm.* Credeam…

— Ce?

— Că Samuel Pinsker a fost cel care… (nu voia să folosească cuvântul „viol”, s-ar fi simţit umilită) … a făcut-o.

Bătrâna îşi lăsă jos mâna. Ochii ei păreau să ardă în semiîntuneric.

— Erau trei.

Khalifa simţi un nod în gât.

— Trei criminali care nu au fost judecaţi niciodată. Trei monştri care au murit în pace, în timp ce victima lor…

Plecă uşor capul, iar faţa i se pierdu în umbre. Expresia nu i se mai vedea. Khalifa se blestemă că fusese atât de egoist, că venise până aici doar ca să-i reamintească bătrânei din nou ce se petrecuse, o întâmplare care părea să fie chiar mai traumatizantă decât crezuse, dacă era posibil aşa ceva. Trecură câteva clipe, apoi se ridică.

— N-ar fi trebuit să vin. S-a întâmplat acum multă vreme şi nu e treaba mea. Vă rog, *Ya Omm*, iertaţi-mă. O să plec acum.

Se întoarse spre uşă, dar vocea ei îl trase înapoi, surprinzător de dură.

— Veţi rămâne.

Îşi ridică capul, cu faţa îndreptată spre el. Era atât de bătrână că pielea îi părea făcută doar din riduri.

— Am păstrat secretul optzeci de ani. E timpul ca adevărul să iasă la lumină. Dumnezeu îmi e martor că aş fi făcut-o mai

devreme dacă aş fi ştiut că mă ascultă cineva. Dar dacă eşti femeie în Egipt, mai ales o *fellaha* nu vorbeşti despre astfel de lucruri. Nu vorbeşti deloc, dacă nu vrei să ai necazuri. Chiar dacă aş fi spus ceva, n-ar fi contat. Erau isteţi fraţii mei.

Nodul din gâtul lui Khalifa se strânse şi mai mult. La fel şi stomacul.

— *Allah-u-Akhbar,* spuneţi că fraţii dumneavoastră au fost implicaţi în viol!

De data asta folosi direct cuvântul, prea şocat să mai caute eufemisme. Spre surprinderea lui, bătrâna zâmbi, deşi Khalifa nu mai văzuse niciodată un zâmbet atât de amar.

— Nu m-a violat nimeni, şopti, iar vocea ei era la fel de înceată ca şuieratul lămpii. Nu m-a atins nimeni, nici măcar cu un deget. Cu atât mai puţin Samuel Pinsker.

Pronunţa numele *Sam-oo-el Peens-ka,* fără nici o urmă de înverşunare, aşa cum ar fi fost de aşteptat dacă într-adevăr ar fi fost atacată. Dimpotrivă, tonul ei sugera admiraţie, reverenţă chiar. Khalifa făcu un pas în faţă.

— Dar a fost un martor, un băiat. A văzut...

— Ce? Ce a văzut?

— L-a văzut pe Pinsker când v-a atacat.

Khalifa îl auzea în minte pe Sadeq descriindu-i atacul.

— A spus că plângeaţi, vă zbăteaţi...

Bătrâna oftă şi clătină încet din cap.

— A vedea nu înseamnă neapărat a înţelege. Mai ales când e vorba de un copil. Dacă un copil vede lacrimi, nu înţelege că ar putea fi lacrimi de bucurie. Dacă vede un bărbat strângând în braţe o femeie, crede că e vorba de un atac. Băiatul nu a văzut ce credea că a văzut.

Nu era nici urmă de duşmănie în glasul ei, nici de condamnare. Doar tristeţe. O tristeţe profundă. Trecu o clipă, apoi Khalifa merse şi se aşeză pe vine în faţa ei. Era atât de mică şi de chircită, iar canapeaua atât de joasă, încât chiar şi aşa era cu un cap mai înalt decât ea.

— Ce s-a întâmplat în acea noapte, *Ya Omm?*

Bătrâna zâmbi din nou, un zâmbet adevărat de data asta.

— Ce s-a întâmplat? Un lucru minunat. Bărbatul pe care îl iubeam m-a cerut în căsătorie, iar eu am spus da. A fost cea mai fericită noapte din viaţa mea. La început cel puţin.

Oftă şi îşi plecă privirea, aşa cum era, peste umărul lui Khalifa şi spre umbrele de la colţul de sus al camerei. Mintea lui Khalifa

lucra febril, încercând să înţeleagă ce i se spunea, să-şi revină după ce tot ce credea că ştia despre Pinsker. Toate presupunerile pe care le făcuse în ultimele zile începuseră să se destrame, ca o fotografie care ardea mocnit şi a cărei cenuşă îi scăpa printre degete. Se apropie, căzu în genunchi şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Vorbiţi-mi, spuse. Vă rog, *Ya Omm.* Vreau să înţeleg.

Afară, catârul începuse din nou să ragă, un sunet trist, aspru, care părea să vină din altă lume. Înăuntru, tăcerea era intensă, aproape palpabilă. Trecură câteva clipe sau poate câteva minute; din momentul în care păşise înăuntru, Khalifa pierduse orice noţiune a timpului. Apoi, încet, bătrâna îşi desprinse mâinile dintr-ale lui şi îi atinse fata. Degetele ei se plimbară înainte şi înapoi gură, nas, obraji, pleoape, frunte urmărind fiecare trăsătură ca pe un rând de scriere Braille.

— Eşti un om bun, şopti. Un om blând. Am auzit-o în vocea ta, iar acum am citit-o şi în trăsăturile tale. Am citit şi durere şi furie, multă furie, dar bunătatea triumfa asupra tuturor celorlalte. La fel s-a întâmplat şi cu *Sam-oo-el.* Era un om bun. Cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Poate că e cel mai bine ca tu să fii cel care află adevărul.

Îi ţinu faţa în mâini încă o clipă, apoi se lăsă pe spate, închise ochii şi îi spuse povestea.

Pinsker o salvase de fraţii ei. Aşa începuse totul. Lucra într-un mormânt de pe dealurile de deasupra vechiului Qurna şi se întorcea prin sat într-o seară. Văzuse cum fraţii ei o plesneau şi intervenise. În bătaia care urmase îl pocnise pe unul dintre ei aşa de tare, că îl pusese la pământ. (Khalifa auzi în minte vocea lui Mary Dufresne, clară de parcă ar fi stat lângă ea: s-a bătut cu nişte locuitori din Qurna odată şi l-a pus pe unul dintre ei la pământ.) Mai târziu, fata descoperise că Pinsker o urmărea de peste un an, dar era prea ruşinat de felul în care arăta ca să încerce să se apropie de ea.

— Prostuţul, chicoti bătrâna. De ce ar fi contat asta pentru mine? Eu văd înăuntrul omului. Iar înăuntru, el era cel mai chipeş bărbat din lume. Nimeni nu m-a mai tratat vreodată cu atâta respect. Cu atâta demnitate.

Cei doi începuseră să se întâlnească pe furiş – ţăranca oarbă şi britanicul fără faţă, clipe de prietenie care se transformaseră în clipe de dragoste. Bineînţeles, păstraseră cu străşnicie secretul. Chiar şi astăzi, o relaţie între un *hawaga* şi *o fellaha* ar fi reprobabilă, condamnată chiar. În 1931, era de neconceput. De

câteva ori, Pinsker spusese că era mai bine să se termine. Se temea pentru siguranţa ei. Dar sentimentele lor erau prea puternice, dragostea lor prea mare, aşa că întâlnirile continuaseră.

— Avea peste treizeci de ani, eu aveam nouăsprezece, spuse bătrâna. Dar nu mă jucam, aşa cum fac fetele tinere. Eram matură pentru vârsta mea, ştiam exact ce fac. Era mai în vârstă ca mine, poate, dar aici… (îşi atinse fruntea cu o mână)… şi aici… (îşi atinse pieptul în dreptul inimii)… eram la fel. Şi aici, în poverile pe care Dumnezeu ni le dăduse.

Îşi atinse ochii şi faţa; gestul însemna, desigur, faptul că ea era oarbă, iar Pinsker desfigurat.

— Felul în care arăta îl făcea să sufere atât de mult, spuse cu glasul plin de tristeţe. Era puternic, dar uneori puterea nu e suficientă. Vorbele şoptite, privirile, comentariile. Îl oboseau. Odată, o fetiţă, o *hawagaya,* l-a văzul în Medinet Habu. A ţipat şi a fugit, ca şi când ar fi fost un soi de monstru. A plâns când mi-a povestit. S-a făcut ghem în braţele mele şi a plâns ca un bebeluş.

(Din nou vocea lui Mary Dufresne: „Îmi amintesc doar că a sărit la mine de după o coloană. A apărut de nicăieri, eu am ţipat şi am fugit, iar el m-a urmărit cu masca aia oribilă. Am avut apoi coşmaruri săptămâni întregi”).

Uneori, Pinsker pleca în deşert şi lipsea săptămâni întregi. (Khalifa vru să ceară mai multe informaţii, dar se abţinu.) întotdeauna se întorcea însă şi cei doi îşi continuau idila de unde o lăsaseră.

— Era atât de blând. Atât de delicat. Niciodată nu m-a forţat. Dacă ar fi vrut să facem ceva, aş fi fost de acord, dar era un om prea decent. Spunea că nu ar fi bine. Mă simţeam atât de încrezătoare când eram împreună. Atât de… împlinită. Ca şi când în toată viaţa mea de până atunci nu fusesem decât o jumătate de persoană.

Pinsker îi făcuse curte încă un an. Se întâlniseră în lanuri şi printre ruinele antice împrăştiate de-a lungul bazei Masivului Teban. Apoi, într-o noapte, după ce lipsise mai mult decât de obicei (cât ar fi vrut Khalifa să insiste aici!), se întâlniseră la locul lor preferat, pe marginea Nilului şi Pinsker o ceruse de soţie.

— Nu-mi venea să cred cât de fericită eram. M-am gândit că glumeşte, l-am rugat să nu-mi facă rău, să nu se joace cu sentimentele mele, dar el a râs doar, mi-a spus să nu fiu aşa

prostuţă. Chiar şi acum îi mai aud vocea, simt mirosul hainelor lui de piele de când m-a ţinut în braţe, mirosul de ulei de pe mâinile lui. Am plâns de bucurie.

Ea voise să fugă atunci, pe loc, dar Pinsker insistase să facă lucrurile cum trebuia. A doua zi dimineaţă avea să îl caute pe tatăl ei, îi spusese şi să îi ceară oficial mâna. Până atunci, ea trebuia să păstreze secretă logodna, să nu mai spună nimănui.

— Îmi era frică, spuse. Ştiam cum sunt fraţii mei. Ştiam că aveau să ne facă probleme. Dar el avea onoarea lui. Cel mai onorabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Dacă n-ar fi fost aşa, poate ar mai fi trăit încă.

În aceeaşi noapte se întorsese acasă şi îşi pregătise cea mai bună *djellaba,* pregătindu-se pentru a doua zi dimineaţă. Apoi, bucuroasă, se culcase şi se visase fericită alături de *Sam-oo-el Peens-ka,* soţ şi soţie, într-o nouă viaţă. În tăcerea dinaintea zorilor se trezise cu o tresărire, simţind o durere groaznică în piept. Am ştiut imediat că i s-a întâmplat ceva, spuse. Ceva groaznic. Când inima îmi ţipa. La puţin timp după aceea, fraţii ei se întorseseră acasă într-un car tras de un catâr. Îi înfruntase, îi întrebase unde fuseseră şi ce făcuseră. Se ocupaseră de *hawaga,* atât îi spuseseră. Nu avea să-l mai vadă vreodată. Nimeni nu avea să-l mai vadă vreodată. Se făcuse dreptate, după voia lui Allah. Dreptate! Scuipă cuvântul. Ştiau că nu-mi făcuse nimic. Ştiau foarte bine, chiar înainte să le strig adevărul în faţă. Era doar un pretext. Aşteptau asta de un an întreg, o şansă să se răzbune pentru că îi înfruntase atunci. Când băiatul le-a spus povestea lui, au profitat de asta. Erau oameni răi. Cruzi. Veninoşi ca nişte şerpi. Plânsese, îşi blestemase fraţii, îi ameninţase că va merge la poliţie. Pentru asta fusese târâtă de păr până în casă şi bătută. O bătuseră atât de rău, că nu mai putuse nici să meargă o lună. Durerea mă bucura. Eram recunoscătoare că o simţeam. Aşa puteam să trec şi eu prin ce trecuse *Sam-oo-el.* Durerea ne reunea încă o dată.

Fusese ţinută prizonieră în casă în următorii patruzeci de ani. Abia i se dădea voie să iasă afară şi nu vorbea mai cu nimeni, ca o moartă vie. Apoi găsiseră trupul lui Pinsker şi atunci ea murise încă o dată.

— Nu pot să înţeleg de ce Sfântul Allah ar permite să se întâmple aşa ceva, spuse. Ce crimă groaznică. Câtă cruzime. Iar fraţii mei nu au plătit niciodată. Deşi s-a făcut dreptate într-un fel, fiindcă nici unul dintre ei nu a putut avea copii. Toţi trei au

murit fără nici un prunc născut. Allah lucrează pe căi misterioase, dar asta nu mă consolează prea mult.

După ce ultimul ei frate murise, părăsise satul şi se mutase spre sud, unde începuse o nouă viaţă, străduindu-se să îi facă pe alţii la fel de fericiţi cum ar fi putut fi şi ea.

— Nu i-am vizitat niciodată mormântul, spuse. Nu am vrut niciodată. Încă mai trăieşte aici… (îşi atinse inima). Iar pentru mine doar asta contează. Numele lui e pe buzele mele dimineaţa când mă trezesc, seara când adorm şi de un milion de ori în timpul zilei. E cel mai frumos nume din lume. Soţul meu. Dragul meu soţ. Cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Se şterse la ochi cu dosul palmei, ca şi când ar fi plâns, dar nu se vedea nici o lacrimă. Asta, încheie ea grav, este povestea lui Iman şi Sam-*oo-el.*

Lângă ea, Khalifa îşi plecă capul. Nu ştia ce să simtă, cu atât mai puţin ce ar fi putut spune. Nu se putea gândi decât la imaginea cadavrului mumificat al lui Pinsker, întins pe podeaua camerei funerare şi la trupul palid şi nemişcat al lui Ali de pe patul de spital după ce îi opriseră aparatele. Allah lucra într-adevăr pe căi misterioase. Atât de misterioase că, pentru a câta oară în ultimele nouă luni, se întrebă… nu dacă Allah exista, asta era absolut sigur, ci oare ce fel de Fiinţă era El. Atâta durere, atâtea tragedii. Balanţa părea să încline implacabil spre întuneric, departe de lumină…

— Ai venit pentru mină, nu-i aşa?

Khalifa ridică privirea.

— Motivul pentru care eşti aici.

Ochii ei se îndreptară spre el.

— Femeia din Ierusalim. Legătura cu *Sam-oo-el.* E vorba de mină, nu-i aşa?

Din nou, bătrâna era cu un pas înaintea lui.

— Credem că da, răspunse.

— *Sam-oo-el* spunea întotdeauna că nimic bun n-avea să iasă din asta.. Pentru el, aurul nu însemna nimic, dar pentru alţii… Există atâta lăcomie în lume.

Din spatele casei apăru o pisică. Sări pe canapea lângă bătrână, i se lipi de picior şi se făcu ghem.

— Era atât de bucuros, spuse, mângâind pisica pe spate. În ultima noapte, când s-a întors. Căuta mina de ani întregi. Lună după lună, singur în deşert. Iar apoi, în sfârşit, la ultima călătorie… Fusese acolo trei luni şi îmi spusese că nu apucase să

exploreze nici măcar jumătate. E ca un oraş subteran, aşa mi-a spus. O lume *sub*terană. Era atât de fericit. Eram atât de fericiţi amândoi.

Zâmbi cu tristeţe şi nu mai spuse nimic. Khalifa avea atâtea întrebări de pus, erau atâtea lucruri pe care trebuia să le ştie, dar după ce i se spusese despre mină, nu-şi mai găsea vocea. Pisica torcea, lampa cu gaz şuiera în continuare. Trecu aproape un minut.

— Cum o chema? întrebă în cele din urmă bătrâna. Femeia care a fost ucisă.

Khalifa îi spuse.

— Era un om bun?

Khalifa mărturisi că nu ştia prea multe despre ea.

— Cred că da. Cred că încerca să ajute oamenii. Să dea la iveală fărădelegile.

— Mina… e importantă? Dacă ştii mai multe despre ea, îi vei putea face dreptate femeii?

Din nou, Khalifa nu putea răspunde sigur.

— Cred că da, repetă.

Din nou tăcere. Privirea femeii părea să se fi pierdut în adâncul propriei fiinţei, ca şi când medita la ceva. Apoi, încet, îşi luă mâna de pe spatele pisicii şi căută ceva între cutele *djellabei.* Scoase un obiect greu de desluşit în întuneric. Khalifa îşi dădu seama că era un caiet abia când îl primi. Un caiet vechi, cu coperte de piele crăpate şi pătate, cu paginile îndoite la colţuri şi îngălbenite de vreme.

— *Sam-oo-el* mi l-a dat, spuse. În ultima noapte, în noaptea în care m-a cerut de soţie. Mi-a spus că nu avusese timp să cumpere un inel, aşa că îmi dădea obiectul cel mai preţios pe care îl avusese vreodată ca dar de logodnă. Sunt notiţele lui de la mină. L-am păstrat aproape de inima mea optzeci de ani. Nimeni nu a văzut vreodată ce e înăuntru. Nici chiar eu.

Khalifa primi caietul. Brusc, inima începu să-i bată cu putere, iar respiraţia i se acceleră. Se ridică, se apropie de lampă şi apropie caietul de lumina slabă. Cu grijă, începu să întoarcă pagină după pagină.

Caietul era acoperit cu rânduri scrise de mână, subţiri şi şterse, cu liste de numere care erau probabil măsurători, cu schiţe. Pagină după pagină de schiţe: unelte antice, candele, copii după inscripţii, scrieri hieratice, un plan detaliat al interiorului minei sau cel puţin partea din mină pe care Pinsker

reuşise să o exploreze, desenat pe o coală împăturită. Mina era un labirint încâlcit de tuneluri şi coridoare, camere şi puţuri de aerisire, toate pornind dintr-un singur coridor central, ca un sistem vascular subteran, gigantic.

Şi, chiar la sfârşitul caietului, lipită de interiorul copertei de la spate, era încă o coală. O hartă a Deşertului de Est, nu la fel de detaliată ca aceea pe care i-o arătase Omar de dimineaţă, dar suficient de amănunţită – Nilul, Marea Roşie, văile, munţii. Şi acolo, într-un *wadi* micuţ, în formă de lamă de coasă, pe marginea vestică a Gebel el-Shalul, era o cruce micuţă, desenată cu creionul, iar lângă ea era scris: L lui O.

— *Hamdulillah,* şopti Khalifa.

Rămase aşa o clipă, apoi împături harta la loc şi închise caietul.

— Vă cer din suflet, *Ya Omm,* dacă ar fi posibil…

— Ia-l, spuse bătrâna. Ai binecuvântarea mea. Şi a lui *Sam-oo-el* al meu. Asta ar fi vrut şi el. Îi păsa mult de dreptate. La fel şi mie.

— O să-l păzesc cu viaţa mea, spuse Khalifa. O să vi-l aduc înapoi de îndată ce termin cu el.

Bătrâna încuviinţă. Khalifa cântări caietul în mâini, apoi se apropie de bătrână, se aplecă şi o sărută pe amândoi obrajii.

— *Shukran giddan, Ya Omm.*

— *Afwan.*

Dădu să se ridice, dar bătrâna îl apucă de mână şi îşi întoarse chipul spre el – un chip care, deşi trecuseră atâţia ani, încă mai purta semnele frumuseţii de odinioară în spatele ridurilor, ca silueta unei tinere abia vizibilă printr-o coală uriaşă de pergament mototolit.

— E liniştit acum, spuse bătrâna. Văd o lumină aurie; Ali e acolo şi e liniştit. Să nu uiţi niciodată asta.

Îi mai ţinu mâna o clipă, apoi îi dădu drumul şi făcu un semn spre uşă. Khalifa abia reuşi să ajungă afară înainte ca lacrimile să-l podidească.

RAS AL-SHAITAN, GOLFUL AQABA, EGIPT

— Care e?

— Cea de-acolo, de la capăt.

— Nu te cred.

— Uită-te singur. Sunt agenţi secreţi. Pe cuvânt!

Băieţii se strecurară de-a lungul căsuţelor. Paşii lor nu făceau nici un zgomot pe nisip. Din dreapta se auzea foşnetul valurilor care loveau plaja, unul după altul; din spate se auzea o melodie slabă, revărsându-se din clădirea principală a complexului de agrement. În rest, era linişte. Luna era uriaşă, portocalie, atârnând deasupra mării ca un medalion uriaş.

Ajunseră la ultima căsuţă din rând, singura din partea asta a campusului care era ocupată şi se furişară în spate. În spaţiul de parcare pavat cu dale de beton erau două maşini Land Cruiser una lângă alta.

— Au ajuns în seara asta. Sunt patru. Au o grămadă de chestii de spioni. Uite.

Ferestrele căsuţei aveau draperiile trase. Băieţii se căţărară pe tubul de la aerul condiţionat – cu grijă, să nu facă nici un zgomot şi reuşiră să se uite înăuntru printr-o deschizătură îngustă între capătul unei draperii şi rama ferestrei. Înăuntru, prin triunghiul micuţ de sticlă neacoperită, se vedeau un pat, câteva sacoşe, o grămadă de cutii de metal aruncate unele peste altele şi o masă. La masă stăteau două persoane, un bărbat şi o femeie, uitându-se la ceva pe ecranul unui laptop. Amândoi purtau căşti. Un alt bărbat stătea în genunchi pe podea, meşterind ceva la un aparat electronic. A patra persoană din cameră, o femeie, stătea întinsă pe pat şi citea o revistă. Lângă ea, pe pernă, era un pistol.

— Ce ţi-am spus? şopti băiatul. Spioni.

Rostise asta mai tare decât intenţionase. Femeia de pe pat îşi ridică privirea şi spuse ceva. Ceilalţi trei se întoarseră spre fereastră. Băieţii săriră jos, îngroziţi şi o luară la fugă printre căsuţe, prea speriaţi să se mai uite înapoi.

Când se întoarseră o oră mai târziu, cedând totuşi curiozităţii, maşinile dispăruseră şi căsuţa era goală, ca şi când nimeni n-ar fi stat acolo niciodată. Se întrebară dacă avea rost să spună cuiva

de la conducere ce văzuseră, dar până la urmă renunţară. Oricum turismul era la pământ. S-ar fi dat vina pe ei că goneau turiştii. În plus, cine i-ar fi crezut? Aşa că nu mai povestiseră nimănui. Era secretul lor.

IERUSALIM

Când Ben-Roi ajunse la Kishle la ora 7 a.m., marţi, era într-o dispoziţie excelentă – sau, oricum, mai bună decât cu o zi înainte. Dormise bine, dimineaţa era frumoasă, iar seara urma să se întâlnească cu Sarah la cină, în apartamentul ei. Era prima oară când Sarah îi gătea cina de când se despărţiseră. Semn bun.

Mai întâi se întâlni cu Yigal Dorfmann, detectivul care se ocupa de cazul *studentului yeshiva.* Era un tip scund, unsuros şi meschin. Nimeni nu-l înghiţea, nici chiar când se prefăcea că e de treabă. În dimineaţa respectivă era parcă şi mai nesuferit, îl luă de după umeri pe Ben-Roi şi îl informă că investigaţia cu studentul ucis era oficial încheiată.

— Un puşti arab a mărturisit crima acum vreo oră, se lăudă, mestecând un trabuc drept răsplată. Criminaliştii au probe sigure. Şeful e mulţumit. Bravo la toată lumea. Dar vorbesc prea mult de cazul meu; al tău cum mai merge?

Insinuarea deloc subtilă era: „nu la fel de bine ca al meu”.

Câteva minute mai târziu, încă iritat de întâlnirea cu Dorfmann, Ben-Roi fusese chemat în biroul lui Gal şi i se făcură reproşuri pentru felul în care vorbise cu Nathaniel Barren cu o seară înainte. În clipa în care întrevederea luase sfârşit, reprezentanţii lui Barren plecaseră direct la Ministerul Justiţiei şi la premier şi depuseseră în ambele locuri plângeri legat de felul în care Ben-Roi se comportase.

— Nu poţi să insulţi asemenea oameni sau să te joci cu ei, răcni Gal.

— Dar e ceva suspicios cu Barren, domnule. Compania şi familia. Investigaţia mea s-a lovit de ei la fiecare pas.

— Barren se au bine cu jumătate de Knesset! Ai vreo probă? Vreo probă adevărată?

Ben-Roi recunoscu sincer că nu.

— Atunci lasă-i în pace până găseşti ceva. Ai înţeles? Am avut deja destule probleme din cauza asta şi nu mai vreau să aud aşa ceva. Ieşi afară.

Când Khalifa îl sună cu puţin înainte de ora opt, buna dispoziţie a lui Ben-Roi se evaporase.

— Te rog spune-mi că ai găsit ceva, zise, rotindu-şi scaunul ca

să nu-i mai vadă pe ceilalţi detectivi din birou, Yoni Zelba şi Shimon Lutzisch, care sorbeau din sticle de Goldstar şi se lăudau cu succesul investigaţiei lor.

— OK, se auzi vocea lui Khalifa. Ţi-am găsit mina.

Ben-Roi stătuse cocoşat în scaun până atunci. Când auzi de mină, tresări şi se îndreptă brusc.

— Glumeşti.

— Poliţiştii egipteni nu glumesc niciodată.

Ben-Roi zâmbi. Simţea cum începe să se binedispună din nou.

— Cum ai găsit-o?

Khalifa îi povesti de întâlnirea cu Iman el-Badri.

— Am stat treaz o jumătate de noapte uitându-mă prin caietul lui Pinsker, spuse. E incredibil, absolut incredibil. Galeria principală a minei e adâncă de peste un kilometru şi jumătate. Sunt sute de puţuri, tuneluri şi chiar tuneluri secundare care se desprind din ea. Iar asta e doar partea din mină pe care Pinsker a apucat să o exploreze. Cuvântul „labirint" e prea simplu ca să descrie aşa ceva.

— Dar aur?

Spre iritarea lui, caietul lui Pinsker nu avea răspunsul la întrebare. Luase câteva mostre de rocă din mină, dar, evident, fusese ucis înainte să apuce să le ducă la un laborator pentru a fi testate. În rest, aurul nu mai era menţionat nicăieri.

— Asta nu înseamnă că nu mai e aur acolo, spuse Khalifa. Tipul cu care am vorbit pe vapor acum două zile, britanicul, mi-a spus că Pinsker nu era interesat de aur, ci doar voia să afle mai multe despre muncitorii de atunci. E posibil ca mina să fie încă plină de aur. Nu o să ştim până nu ajungem acolo.

— Astăzi?

— Din păcate, nu. Cu o descoperire atât de mare e nevoie de multă birocraţie, explică Khalifa. Am vorbit cu cei de la minister şi mâine o să vină cineva aici să vadă caietul. Am o întâlnire în după-amiaza asta cu reprezentanţii Consiliului Suprem al Antichităţilor. Realist vorbind, cred că abia la sfârşitul săptămânii vor începe să se mobilizeze.

— Nu se poate mai repede?

— Crede-mă, după standardele de la noi, sfârşitul săptămânii e echivalentul vitezei luminii.

Ben-Roi mormăi ceva. Era frustrant, dar nu putea face nimic. Măcar găsiseră mina. Era un pas mare în direcţia potrivită. Până atunci, el şi Zisky aveau destule de făcut. Trebuia să

descâlcească toată povestea cu Vosgi şi eventual să afle mai multe despre William Barren. Apoi venea lista de companii egiptene pe care femeia din Programul Nemesis i-o dăduse, care ar putea să-i ofere câteva piste noi. Chiar... dacă tot vorbea la telefon cu Khalifa...

— Ascultă, Khalifa, m-ai ajutat enorm deja, dar pot să te mai deranjez cu un singur lucru?

— Bineînţeles. Orice.

Ben-Roi îi povesti ce păţise în după-amiaza trecută.

— Femeia mi-a dat o listă cu companii egiptene care au lucrat cu Barren. Putem face nişte cercetări de aici, dar mă întreb dacă vreuna îţi spune ceva. Doar ca să mai excludem câteva.

Scoase hârtia, se întoarse din nou în scaun şi o despături pe birou. Erau patruzeci de nume, aranjate în ordine alfabetică.

— Gata?

— Spune.

— Adarah Trading.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Amsco.

— Nu.

— Bank Misr.

— Bineînţeles. E una dintre cele mai mari bănci de la noi.

— Ceva probleme?

— Nu, din câte ştiu. Funcţionarele se mişcă al naibii de încet.

Ben-Roi zâmbi şi merse mai departe.

— Delta Systems?

— Nu.

— Durabi.

— Nu.

— EGAS.

— Compania Egipteană pentru Gaze Naturale, spuse Khalifa. Sunt un conglomerat naţional care controlează toate rezervele noastre de gaze.

Asta avea deci legătură cu oferta depusă de Barren pentru licenţa de exploatare a gazelor. Ben-Roi schiţă un asterisc lângă numele companiei, gândindu-se că merita să se intereseze mai în detaliu.

— Fawzer Electronics?

— Nu.

— Fuzki Metals?

— Nu.

— Gemali Ltd.
— Nu.
Şi aşa mai departe, până la finalul paginii. Khalifa auzise de câteva companii, dar pe majoritatea nu le ştia. Nici una nu ridică vreun semnal de alarmă legat de vreo afacere dubioasă. EGAS rămase singura în dreptul căreia Ben-Roi pusese un asterisc. Ajunse la ultimul nume din listă şi întoarse pagina. Pe partea cealaltă mai erau doar trei nume.
— Ummara Concrete, citi.
— Nu.
— Wasti Logistics.
— Nu.
— Zoser Freight.
Tăcere.
— Zoser Freight, repetă Ben-Roi.
— Da.
— Da ce?
— Da, am auzit de ea.
Vocea lui Khalifa părea golită dintr-odată, ca şi când brusc se gândea la cu totul şi cu totul altceva şi nu mai era deloc atent la conversaţie.
— Şi? întrebă Ben-Roi.
Din nou, fu nevoie să repete întrebarea până să primească un răspuns.
— E o companie de transport, murmură Khalifa. Mare. Foarte mare. Drumuri, căi ferate, transport fluvial, de toate. Are mulţi susţinători în guvern.
— Asta e tot?
— Asta e aproape tot… Mai e un singur lucru.
— Continuă.
Se auzi o respiraţie adâncă.
— Barja care mi-a omorât băiatul, pe Ali. Aparţinea companiei Zoser Freight.

LUXOR

După ce închise telefonul, Khalifa rămase multă vreme în scaun, privind în gol, lovind biroul cu pachetul de ţigări.

Era o coincidenţă, desigur. Zoser era o companie mare. Nu era nimic suspect în faptul că lucra cu o altă companie la fel de mare. Şi totuşi… Şi totuşi…

De la început se simţise atras de cazul Rivka Kleinberg, de la început simţise o legătură. Ceva dincolo de dorinţa de a-şi ajuta prietenul sau de a rezolva un mister incitant. Ceva care îl făcuse să se intereseze în continuare, să cerceteze, să nu renunţe. Ceva… inevitabil. Iar acum, dintr-odată, găsise asta.

Deschise pachetul de ţigări, scoase una cu dinţii şi o lăsă neaprinsă.

Nu-i învinuise niciodată cu bună-ştiinţă pe cei de la Zoser pentru accident. Nu pe faţă cel puţin. Da, barja ieşise de pe coridorul ei, marinarul de veghe nu-şi făcuse datoria cum ar fi trebuit. Dar nici Ali şi prietenii lui nu ar fi trebuit să iasă pe fluviu. Nu era limpede cine era vinovatul aici.

Şi totuşi, acum că se gândea mai bine – şi, ciudat, până acum nu se gândise prea mult la asta, ci doar o acceptase cu resemnarea cu care egiptenii acceptau atâtea discrepanţe şi nedreptăţi, ca şi când ambele ar fi făcut parte din ADN-ul lor – Khalifa îşi dădea seama că îi învinuia pe cei de la Zoser până la urmă. Îi învinuia în acelaşi fel în care învinuia guvernarea locală care demolase jumătate din oraş şi întreg sistemul care nu se preocupa deloc de oameni precum membrii familiei Attia sau băiatul handicapat din adăpostul pentru copii al Demianei Barakat, care aveau nevoie de ajutor. Nu îi acuza neapărat pentru accident, ci pentru aroganţă. Pentru că nu le păsa nici cât negru sub unghie. Pentru că cinci băieţi muriseră striviţi sau înecaţi de una din barjele lor şi nici măcar nu porniseră o investigaţie internă. Trecuseră peste accident şi merseseră înainte ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, aşa cum făceau întotdeauna cei bogaţi şi puternici, cărora nu le păsa deloc de felul în care acţiunile lor îi afectau pe alţii.

Iar acum, de nicăieri, numele acestora apăruse în investigarea unei crime.

Însemna ceva oare o interferenţă atât de neaşteptată între

două poveşti aparent fără legătură? Se întrebă Khalifa. Era vreun înţeles mai larg aici? Sau pur şi simplu căuta sensuri acolo unde nu era nici unul?

Nu-şi dădea seama. Gândurile îi erau greoaie, confuze.

Un lucru era sigur însă – coincidenţă sau nu, se simţi puternic legat de investigaţia lui Ben-Roi. Devenise un lucru personal. Era ca şi când stătuse cu picioarele atârnându-i deasupra unui vârtej, iar acum fusese tras brusc înăuntru. Şi, de asemenea, avea un sentiment pe care nu şi-l putea explica prea bine, că ajutându-l pe Ben-Roi se ajuta şi pe sine cumva. Nu neapărat să treacă peste moartea fiului său, ci că poate să meargă totuşi înainte cu mai multă încredere şi seninătate.

Drumul înapoi spre lumină părea să treacă prin labirint.

Se lăsă pe spate, aprinse o Cleopatra şi o fumă pe toată până la filtru. Deasupra lui rătăceau firicele de fum, ţesând modele detaliate. După ultimul fum stinse ţigara, ridică telefonul şi sună la garajul secţiei.

Cu o zi înainte împrumutase un Fiat Uno uzat ca să ajungă până la satul lui Iman el-Badri.

Pentru călătoria pe care era pe cale să o înceapă avea nevoie de o maşină mai solidă.

M-am gândit mult la următoarea purificare. Purificarea purificărilor, dacă vrei. M-am gândit aşa de mult, încât vestea că am dat greş m-a afectat mai puţin decât ar fi făcut-o altfel. M-a cutremurat, desigur, să aud că şi familia se implicase, să fiu mustrat. Dar mă aşteptam la asta. De la început am avut îndoieli legate de catedrală. Ştiam că n-ar fi trebuit să o fac mai devreme decât plănuisem.

Dar asta e. Trecutul nu poate fi rescris. Energia mea se concentrează pe sarcina de acum. Respectă trecutul, dar nu te lăsa distras de el – asta e o altă lecţie pe care am învăţat-o de la părinţii mei. Privirea mea e îndreptată spre viitor. Viitorul meu, viitorul familiei.

Pot folosi clorură de potasiu. Sau insulină. Subtilitatea e esenţială. Nici una nu poate fi descoperită. Deşi am prea puţin timp, s-ar putea să fie greu să fac rost de cele necesare.

O să mă gândesc mai mult. Îmi place mai degrabă să lucrez simplu. Fără ace, fără alte bagaje. Folosesc doar ce găsesc în cameră. Am făcut câteva exerciţii, mi-am testat încheieturile, braţele, mi-am calculat cea mai bună postură ca să folosesc

forţa, dar nu destulă cât să las vânătăi. E un echilibru fin, dar voi fi în stare să îl ating. Şi nu va fi nevoie să îi văd faţa. De obicei nu mă deranjează astfel de lucruri, dar purificarea de acum nu e una obişnuită. Îi o cumpănă, aşa se spune, cred. Vorbind despre asta, sper să nu plâng. Nu sunt o persoană foarte emotivă – aşa ceva nu are trecere pe piaţa muncii – dar pasul pe care urmează să îl fac e atât de important, încât nu pot să nu iau în considerare şi posibilitatea asta. Indiferent ce s-a întâmplat până acum, încă suntem legaţi. Nu va fi uşor să rup legătura, dar trebuie.

Voi adăuga nişte şerveţele pe lista de lucruri care îmi trebuie. Sper că nu voi avea nevoie de ele, dar nu se ştie niciodată. Trăim în vremuri nesigure. Iar în vremurile nesigure e important să fii pregătit pentru a face faţă provocărilor.

PE DRUMUL SPRE DEŞERTUL DE EST

În linie dreaptă erau mai puţin de o sută patruzeci de kilometri între Luxor şi Gebel el-Shalul. Dacă ar fi existat vreun drum direct, Khalifa ar fi ajuns acolo într-o oră.

Nu exista însă nici un drum direct. Erau prea puţine şosele în regiune – o întindere vastă de munţi, pante, gropi cu pietriş şi *wadi,* pârjolită de soare de la un capăt la celălalt. Un veritabil labirint natural care proteja labirintul săpat de mâna omului de la *shemut net wesir.* Chiar şi într-un Land Rover Defender, o maşină concepută special pentru aventuri off-road, drumul era greu de parcurs şi, de asemenea, riscant. Khalifa încălca prima regulă a călătoriilor în deşert: nu pleca niciodată singur la drum.

Trebuia să încerce, însă acest gând nu-i dădea pace. Nu putea să aştepte până când toţi birocraţii catadicseau să îşi facă treaba pentru a obţine acceptul investigaţiei. Voia să ştie ce se întâmplă la mină. Trebuia să ştie. Dacă lucrurile deveneau prea spinoase, putea oricând să se întoarcă. Plus că împrumutase un telefon prin satelit de la secţie în caz că dădea de probleme la un moment dat. Era în regulă, îşi spuse. Era un drum greu, dar era în regulă.

Înainte să plece, trecu pe acasă, îi explică lui Zenab că trebuia să meargă cu maşina până la Marsa Alam, într-o călătorie de serviciu şi probabil avea să întârzie; minţise, dar nu voia ca Zenab să-şi facă griji. Cu sau fără telefoane prin satelit, încă mai mureau oameni în Deşertul de Est. Iar soţia lui îşi pierduse deja un fiu.

Mai făcuse încă două opriri pentru provizii – combustibil de rezervă, apă, o torţă, ţigări, brânză, *taamiya, aish baladi*, apoi pornise la drum. Pe scaunul din dreapta pusese harta lui Omar cu masivul central al deşertului. Şi, de asemenea, caietul lui Samuel Pinsker.

Nu era greu să localizeze mina. Era mult mai greu să ajungă acolo.

Planul lui Khalifa, dacă se putea numi aşa, era să ajungă cât mai aproape pe şosea. Deşi distanţa pe care trebuia să o parcurgă aproape că se dubla, mai întâi merse spre sud, până la

Edfu, unde intră pe Autostrada 99 şi merse spre est, spre Marsa Alam şi coasta Mării Roşii. La jumătatea ei, 99 cotea abrupt spre nord. Din vârful curbei, Khalifa calculase că avea mai puţin de cincizeci de kilometri de parcurs prin deşert până ajungea în împrejurimile minei. Era totuşi o distanţă apreciabilă, având în vedere cât de ostil era terenul, dar fiecare kilometru parcurs pe şosea îi mărea şansele de a ajunge la destinaţie.

În afară de asta, mai avea două motive pentru a urma ruta pe care o alesese. Potrivit notiţelor din caiet şi Samuel Pinsker se apropiase de mină din aceeaşi direcţie. Iar convoiul de camioane văzut din aer de echipa de la Universitatea Helwan se deplasa chiar prin porţiunea respectivă de deşert. Khalifa nu ştia dacă exista vreo legătură între mină şi convoi, dar prezenţa camioanelor sugera cel puţin că se putea merge cu maşina pe acolo.

Traficul de pe Drumul 2 era mai aglomerat decât cu o seară în urmă. Avu nevoie de aproape două ore până să ajungă la Edfu. După ce întoarse spre est şi intră pe 99, nu mai întâlni nici o maşină, nici pe drum, nici pe lângă drum. Doar o bandă tremurândă de asfalt negru care se întindea printr-un pustiu ars de soare, nisip, pietriş şi atât. Trecu pe lângă o gheretă a poliţiei lângă Edfu şi două aşezări micuţe la El Kannayis şi Barramiya – câteva clădiri din cărămizi de noroi, îngrămădite una într-alta şi agăţate de marginea drumului ca înecatul de un fir de pai. În rest nu se vedea nici un semn de civilizaţie. Avu nevoie de încă o oră până să ajungă la curbă, timp în care nu întâlni decât un singur vehicul – o camionetă Isuzu încărcată cu oi. Ar fi putut la fel de bine să fie pe Marte.

Până la urmă, cu puţin după ora unsprezece, încetini şi trase pe dreapta. Potrivit hărţii lui Omar, se afla la cel mai apropiat punct de Gebel el-Shalul. Coborî din maşină şi privi spre nord, apărându-şi ochii de soare cu mâna. În faţa lui se întindea o porţiune acoperită cu nisip şi pietriş care se transforma apoi într-o masă de movile şi pante din piatră galben-maronie. Movilele deveneau mai înalte şi mai abrupte pe măsură ce înaintau spre nord, urcând din ce în ce mai mult, până se uneau la un moment dat cu masivul muntos central din Deşertul de Est.

Khalifa aprinse o ţigară, întrebându-se dacă nu cumva era o idee proastă să meargă mai departe. Ştia că era o idee proastă. Apoi, temându-se că, dacă aştepta mai mult, erau şanse mai mari să se răzgândească, umplu rezervorul cu motorină, scoase

puţin aer din fiecare roată ca să îmbunătăţească tracţiunea maşinii şi ieşi de pe şosea pe teren necunoscut. Cineva lăsase o casetă cu Mohammed Mounir în casetofonul maşinii, pe care Khalifa o ascultă din nou şi din nou ca să-şi păstreze motivaţia.

Parcurse primii zece kilometri surprinzător de uşor. Conduse în zigzag pe la poalele dealurilor, cu viteză scăzută, rămânând în treapta a doua sau a treia. Apoi intră într-un *wadi* lat care mergea exact în direcţia în care se îndrepta şi el. Dealurile se ridicau de o parte şi de alta, închizându-l între ele cu pereţii lor impunători de stâncă. Fundul văii era însă plat, aşa că Khalifa conduse cu uşurinţă.

Nu pentru mult timp însă. Harta lui Omar arăta că *wadi-ul* se deschidea într-o vale şi mai lată care se arcuia spre vest, apoi se îndrepta şi mergea din nou spre nord. Ce nu arăta harta erau bolovanii uriaşi împrăştiaţi de-a lungul capătului de sus al *wadi*-ului, care blocau trecerea Land Roverului la fel de eficient ca şi un şir de borne din beton. Încercă să mute câteva, dar nu reuşi să le urnească din loc, iar pantele de pe margine erau prea abrupte ca să le urce cu maşina şi să ocolească blocajul. Până la urmă, nu avu de ales şi se întoarse să caute o altă cale de acces.

Patru ore mai târziu, Khalifa încă mai încerca să găsească drumul cel bun. De fiecare dată nimerea într-un *wadi* care părea să meargă în direcţia cea bună, dar apoi fie cotea într-o viroagă imposibil de trecut, fie se lovea de un perete vertical de stâncă, fie se întorcea la o sută optzeci de grade, astfel încât, în loc să meargă spre mină, se îndepărta de ea. La un moment dat se împotmoli cu roţile într-o groapă cu nisip şi rămase o jumătate de oră acolo, săpând în jurul fiecăreia ca să iasă. De două ori se întoarse până la autostradă şi abordă problema din alt unghi. Caietul lui Pinsker nu îl ajuta cu nimic – înăuntru scria doar că ajunsese la mină dinspre sud – şi, deşi era extrem de detaliată topografic, harta lui Omar nu se potrivea întotdeauna cu relieful de la faţa locului. Orele după-amiezii treceau, iar relieful continua să îi pună piedici. Khalifa începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi mai bine să renunţe, să se întoarcă acasă şi să lase problema pe mâna experţilor.

În jurul orei trei, după ce parcursese cincisprezece kilometri pe un culoar de piatră care arăta promiţător, doar ca să iasă la poalele unei dune de nisip înalte de patruzeci de metri şi imposibil de trecut, Khalifa opri maşina, apoi motorul şi coborî. Se întinse, îşi dezmorţi picioarele şi bău cu nesaţ dintr-o sticlă cu

apă. Apoi scoase din maşină un binoclu şi pachetul cu mâncare pe care îl cumpărase din Luxor, merse până în vârful celei mai apropiate creste şi privi în jur, ca să-şi facă o idee despre cum arăta terenul.

Ajunsese cu mult spre vest faţă de punctul în care intrase prima oară în deşert. Spre sud se vedea panglica asfaltată a Autostrăzii 99 care mergea mai departe, spre coastă. Spre nord, masivul central se ridica greoi în depărtare – o fortăreaţă de piatră maronie care tremura în căldura deşertului şi de care părea că nu se apropiase nici măcar cu un centimetru în ultimele patru ore. Între el şi masiv, ca un labirint gigantic, se întindea o mare de creste şi povârnişuri, de pante şi movile, care nu oferea nici o cale de acces vizibilă spre *gebel*-ul înalt din partea cealaltă.

— La naiba! murmură Khalifa.

Studie peisajul, descurajat, apoi se aşeză cu picioarele încrucişate pe pământ, îşi înveli capul într-un *shaal* ca să se apere de soare şi începu să-şi despacheteze mâncarea. Îşi propuse să mai încerce încă vreo două ore, să-şi schimbe din nou direcţia, apoi să renunţe. Noaptea se lăsa devreme în deşert şi, deşi Land Roverul era echipat şi cu două faruri în plus faţă de cele obişnuite, nu-i plăcea deloc ideea de a rămâne aici după ce se întuneca.

Puse nişte brânză într-o bucată de *aish baladi* şi muşcă, lăsând privirea să-i rătăcească pe deasupra deşertului, apoi în *wadi*-ul din cealaltă parte a crestei. Se deplasa paralel cu cel în care îşi lăsase maşina, deşi era mai lat şi, în loc să meargă direct spre nord, cotea spre est. Era şi un copac acolo, un acacia cu trunchiul chircit şi noduros şi coroana plată şi înclinată într-un unghi nefiresc, ca şi când ar fi fost secătuit de căldură. Era primul semn de viaţă pe care îl găsise de când îşi începuse căutările. Îl privi fix în timp ce-şi mesteca sandvişul, recunoscător că avea totuşi ceva la care să se uite, în afară de pietriş şi praf. Copacul îl fascina; se întrebă cât de bătrân era, cum de supravieţuise într-un mediu atât de ostil. Trecură câteva minute până să-şi dea seama că de partea cealaltă a *wadi*-ului se vedeau nişte urme pe pământ.

Multe urme. Adânci, bătătorite, ca şi când cineva ar fi zgâriat peisajul cu o furculiţă gigantică.

Urme de cauciucuri.

Khalifa se ridică în picioare şi luă binoclul. Terenul era atât de

încâlcit, încât îi era imposibil să-şi dea seama de unde venea *wadi*-ul sau încotro se îndrepta. Studie crestele, căutând o cale de acces din *wadi*-ul în care îşi lăsase maşina în celălalt. Nu găsi nici una. Erau ca două drumuri separate de un perete înalt, iară nici o punte de legătură între ele. Cercetă mai îndeaproape urmele de cauciucuri. Erau late, mult prea late pentru un 4x4 sau o camionetă şi lăsaseră zimţi adânci, ca şi când cauciucurile care le făcuseră aveau un model pronunţat. Camioane, fără nici o îndoială. Camioane mari, după toate aparenţele. Aceleaşi camioane pe care le văzuseră şi cei de la Helwan oare? Nu-şi dădea seama, dar merita să vadă încotro duceau urmele. Coborî la maşină, porni motorul, întoarse şi se îndreptă în direcţia din care venise, căutând o breşă în peretele de piatră.

Merse aproape patru kilometri până să găsească una. Creasta cobora brusc aici, formând un soi de şa naturală, apoi se ridica din nou şi mergea mai departe. Spărtura fusese acoperită de o dună spulberată de vânt, lăsând în urmă o pantă lină peste care Land Roverul trecu până la urmă, după patru încercări în care roţile se împotmoliră de fiecare dată în nisip. Odată ajuns în vârf, Khalifa începu să coboare pe panta pietroasă până spre celălalt *wadi.*

De aici încolo, drumul deveni mult mai uşor. Indiferent ce făceau aici, camioanele păreau să folosească frecvent *wadi*-ul în care ajunsese, fiindcă urmele lor erau bătucite adânc. Potrivirea roţilor Land Roverului în urmele lăsate de camioane îi oferi lui Khalifa o suprafaţă aproape la fel de bună ca o şosea. Reuşi să conducă cu cincizeci şi, în unele locuri, chiar cu şaizeci de kilometri la oră, schimbând vitezele înainte şi înapoi, cu tânguielile dulcege ale lui Mohammed Mounir răsunând din boxele casetofonului din maşină. La zece kilometri mai încolo, *wadi*-ul se deschidea într-o altă vale, apoi în alta şi tot aşa. Khalifa trecea dintr-una în alta, atras din ce în ce mai adânc în pânza de păianjen a albiilor secate din mijlocul deşertului. Fără urmele de cauciucuri care să-l ghideze s-ar fi rătăcit de mult. Fiecare *wadi* era puţin mai îngust decât cel dinainte, cu pereţi mai abrupţi, iar peisajul părea să se strângă din ce în ce mai mult în jurul lui. Uneori se abătea puţin spre est, alteori spre vest. Întotdeauna însă, direcţia de ansamblu era nordul, mai adânc, tot mai adânc înspre centrul secret al masivului, tot mai aproape de ţinta lui, tot mai departe de siguranţa relativă a autostrăzii. Khalifa se simţea din ce în ce mai mic, din ce în ce mai singur. Şi,

de asemenea, din ce în ce mai temător. Dacă urmele chiar duceau la mină şi cu fiecare kilometru devenea din ce în ce mai puţin probabil că mergeau altundeva – şi dacă mina chiar era exploatată ilegal, atunci singurătatea era cea mai mică dintre toate grijile lui. Închise casetofonul, se asigură că telefonul prin satelit era lângă el şi, de asemenea, îşi pregăti arma Flelwan de calibru 9 mm, cu siguranţa coborâtă.

Merse înainte. Lumina zilei începea să se estompeze în jurul lui, umbrele se lungeau. În cele din urmă, după ce urcă încet o altă vale lungă şi şerpuitoare, urmele după care se ghida cotiră spre dreapta şi dispărură într-un defileu mărginit de stânci înalte, încetini, apoi opri. Luă caietul lui Samuel Pinsker şi îl răsfoi până la un desen şters în creion. Sub el era o propoziţie – „în apropierea labirintului”. Ridică desenul şi îl compară cu peisajul din faţa lui. Semănau perfect. Ajunsese la destinaţie.

O clipă rămase aşa, ascultând cu capul înclinat într-o parte, încercând să prindă vreun sunet. Nu se auzea nimic, în afară poate de sunetul apăsător al tăcerii înseşi. Mulţumit, Khalifa porni din nou motorul şi conduse încă o sută de metri în *wadi,* unde ascunse maşina într-o deschizătură de sub o platformă pietroasă. Ieşi, îl sună pe Ben-Roi şi nimeri căsuţa vocală.

— Sunt la mină, spuse, fără să-şi mai piardă timpul cu explicaţii. Mă duc să arunc o privire. Te sun în treizeci de minute.

Aruncă telefonul înapoi în maşină – nu avea rost să-l ia cu el, fiindcă nu avea semnal sub pământ – şi luă lanterna din portbagaj. Apoi, cu pistolul pregătit, traversă *wadi*-ul şi începu să meargă din nou după urme.

Defileul în care duceau urmele era îngust, puţin mai lat de zece metri. Un singur camion abia ar fi avut loc să treacă. Deasupra lui se ridicau pereţi de piatră – straturi umflate de calcar de un alb poros, întinzându-se ca pânzele unei corăbii spre panglica albastră a cerului. Mai mulţi curenţi de aer mişcau dintr-o parte în alta. Deşi era târziu, aerul era încărcat de căldura din timpul zilei. Khalifa îşi făcu mâinile pâlnie în jurul gurii şi strigă:

— *Salaam-alaam-alaam-alaam-alaam.*

Ecoul străbătu canionul, sărind din perete în perete, repetându-se de nenumărate ori până să se stingă. Khalifa strigă din nou şi din nou, apoi începu să meargă înainte, cu degetul crispat deasupra trăgaciului. Defileul şerpuia la stânga, apoi la dreapta, apoi strâns la stânga. Dintr-odată, pereţii dispărură; Khalifa stătea acum la marginea unui spaţiu deschis enorm,

înconjurat de stânci – un amfiteatru natural vast, ascuns de marginea de sud a Gebel el-Shalul.

— *Allah-u-akkbar,* murmură.

Undeva, deasupra, vârfurile *gebel*-urilor încă străluceau portocalii în lumina soarelui de după-amiază târzie. Jos, amurgul se lăsase deja. Culorile se transformaseră într-un gri-gălbui spălăcit, iar în crăpăturile şi fisurile din stâncă jucau umbre. La poalele stâncilor erau grămezi de pietriş şi piatră spartă; Khalifa presupunea că erau rămăşiţele a cinci veacuri de extracţie minieră. Direct la stânga, o altă grămăjoară de pietre, vag simetrică, sugera rămăşiţele unor căsuţe antice. În afară de asta şi de cioburile de oale amestecate cu nisipul de pe podeaua amfiteatrului, nu se mai vedea nimic – nici o clădire, nici un echipament sau utilaj, nici un semn că ar fi avut loc vreo activitate industrială aici în ultima vreme.

De asemenea, nu se vedea nici o mină sau cel puţin Khalifa nu vedea nici una. Urmele ieşeau din defileul din spatele lui, formau un model încâlcit pe podeaua amfiteatrului – se presupunea că vehiculele care le făcuseră întorseseră în loc – iar apoi ieşeau din nou pe unde veniseră. Nu se vedea nici un motiv evident pentru prezenţa lor.

Khalifa studie peisajul, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă, apoi merse înainte, minuscul ca o furnică pe un teren de fotbal. Ajunse în centrul amfiteatrului. Pentru o clipă avu impresia că aude huruitul îndepărtat al unui utilaj greu, un zgomot surd, undeva la limita sunetelor ce pot fi percepute cu urechea, care dispăru în clipa în care încercă să-l prindă din nou. Îşi aplecă fruntea, ascultând. Nu-l prinse, aşa că presupuse că doar i se păruse. Îşi ridică privirea şi studie pereţii de stâncă. Nimic. Nici o intrare, nici o peşteră, nici un fel de deschizătură. Doar piatră goală.

Făcu o întoarcere completă, apoi merse până la celălalt capăt al amfiteatrului şi se căţără pe una dintre grămezile de pietriş ca să vadă mai bine terenul. De la o înălţime mai mare reuşi să observe că, deşi urmele de roţi erau peste tot, păreau ceva mai dese în jurul peretelui de stâncă din partea de nord a amfiteatrului. Privi fix într-acolo, străduindu-se să deosebească ceva în întunericul care se înteţea. Totuşi, nu reuşi să găsească nimic care să explice prezenţa camioanelor aici. Trecu un minut. Era gata să renunţe, când o briză venită de nicăieri îi atinse fata şi şuieră apoi în jurul amfiteatrului. Prinse o mişcare sau cel puţin

i se păru că o văzuse. Dură doar o fracţiune de secundă, apoi totul înjur se linişti. Khalifa se aplecă şi îşi miji ochii. O altă briză, o altă mişcare, chiar la baza stâncii, ca şi când piatra se mişca, făcea valuri.

— Ce naiba…?

Khalifa coborî de pe grămadă şi porni într-acolo, încă întrebându-se dacă într-adevăr văzuse ceva sau era pur şi simplu o părere, o iluzie din cauza întunericului. La treizeci de metri de stâncă se opri şi strigă:

— *Salaam-alaam-alaam-alaam!*

Vocea lui dădu ocol amfiteatrului, dar nu îi răspunse nimeni. Nu se mai vedea nici o mişcare, deşi acum că se apropiase, deosebea o porţiune pătrată la baza stâncii, care părea să aibă o culoare puţin diferită de peretele care o înconjura. Şi textura părea puţin diferită. Ca şi când cineva…

— Inteligent. Foarte inteligent.

Khalifa îşi ascunse pistolul în centură, la spate şi merse până acolo. Studie peretele, apoi se aplecă, prinse în mâini stânca şi trase. Cu un sunet puternic, de material în cădere, copertina de pânză se desprinse din monturi şi îi căzu la picioare. În spatele ei, ascunsă grosolan, dar foarte greu de observat de la distanţă, fiindcă materialul galben era aproape imposibil de remarcat între stânci, era o uşă dublă de oţel, imensă, închisă cu un lanţ şi un lacăt. Pe piatra de deasupra, săpată adânc, era o inscripţie. Un singur cuvânt. Khalifa nu mai ştia să citească scrierea hieroglifică la fel de bine ca în trecut, dar inscripţia nu era prea greu de descifrat. Mai ales că era vorba de un zeu.

Wesir. Osiris.

— Te-am prins, şopti.

Trase o dată de uşi, apoi îşi scoase pistolul, ţinti şi nimeri lacătul. Ecoul se auzi ca un tunet în spaţiul închis al amfiteatrului, făcând câteva păsări să zboare spre cer, speriate. O clipă, Khalifa crezu că aude din nou zgomot de utilaje sau poate un motor oricum, ceva mecanic. Era imposibil de distins din care parte venea, dacă într-adevăr îl auzise şi nu era pur şi simplu o părere. Ascultă atent, dar nu mai desluşi nimic.

I se păruse. În mod sigur, i se păruse. Scutură din cap, apucă unul din mânerele uşii şi trase.

Uşa de oţel se deschise. Dincolo de ea se întindea labirintul.

IERUSALIM

Ben-Roi vorbea la mobil cu Sarah când îl sună Khalifa. Îi telefonase ca s-o întrebe dacă vrea să cumpere ceva în drum spre apartamentul ei. În clipa în care primi mesajul egipteanului îl apelă înapoi. Acum, telefonul lui Khalifa era setat pe căsuţa vocală. Mesajul automat era în arabă, vocea unei femei – Khalifa împrumutase telefonul de la altcineva, probabil. Un telefon prin satelit, ghici Ben-Roi, din moment ce avea semnal în mijlocul deşertului. Îi lăsă şi el un mesaj în care se arătă îngrijorat de faptul că plecase singur la mină şi îl imploră să nu rişte degeaba.

— Sună-mă când primeşti mesajul ăsta, încheie. Imediat ce primeşti mesajul ăsta. Aştept.

Închise. De cealaltă parte a camerei, Dov Zisky lăsă problema Dinah Levi o clipă şi se întoarse spre el.

— Despre ce era vorba?

Ben-Roi îi povesti. Zisky ridică din sprâncene.

— Crezi că va fi în regulă?

— Sper că da. E un prieten bun, n-aş vrea să…

Ben-Roi nu spuse ce n-ar vrea. Se uită la ceasul de pe perete – trecuse cu puţin de ora şase – şi îşi încrucişă braţele. Sarah îl aştepta abia peste o oră şi jumătate. Khalifa avea să îl contacteze cu mult înainte. Cel puţin aşa spera.

De cealaltă parte a camerei, Zisky se întoarse, îşi luă telefonul şi începu să scrie un SMS.

GEBEL EL-SHALUL

Khalifa păşi în mină, aprinse lanterna şi o roti înjur.

Era într-o cameră mare. O cameră uriaşă, săpată adânc în piatră, ca o peşteră, deşi urmele de pe pereţi arătau clar că era vorba de un spaţiu artificial şi nu natural. Podeaua era acoperită cu excremente de liliac, iar în aer plutea un miros greu de amoniac. Khalifa scoase o batistă din buzunar, îşi acoperi nasul şi înaintă câţiva paşi.

Spre stânga şi spre dreapta se deschideau tuneluri, şase de fiecare parte – pasaje întunecoase, sinistre, care se deschideau din coridorul central al minei ca şi când ar fi fost săpate de viermi gigantici în căutare de hrană. Unele erau la acelaşi nivel cu tunelul principal, altele mai sus. Sub gura unui tunel ceva mai înalt se vedea încă o scară antică rezemată de perete. Khalifa plimbă raza lanternei de-a lungul treptelor legate în piele. Păreau la fel de solide ca şi în urmă cu trei mii de ani, când ultimul muncitor le coborâse. Apoi coborî lumina şi studie pasajul din faţă. Pereţii erau acoperiţi de uşi, multe uşi; numără nouă înainte ca fascicolul de lumină să fie înghiţit de întuneric. Potrivit notiţelor lui Pinsker, toate duceau la camerele şi celulele locuite odinioară de sclavii care lucrau în mină şi care duseseră, după toate semnele, un trai subteran de coşmar. Speranţa lor de viaţă nu depăşise probabil câteva luni sau poate chiar câteva săptămâni. Khalifa roti din nou lanterna şi văzu hieroglife scrijelite în perete, un şir de borcane de lut, un coş de nuiele întors cu susul în jos. Apoi îndreptă lumina înainte, spre gaura pătrată, imensă, din partea cealaltă a încăperii.

În faţa sa se afla intrarea în galeria principală a minei.

În afară de uşa de oţel de la intrare, nu mai văzuse nici un semn care să sugereze vreo activitate modernă în mină până acum. La gura galeriei însă, indiciile erau clare, deşi nu genul de dovezi la care se aşteptase. Cu batista încă la nas, traversă încăperea, ţinând lanterna îndreptată în faţă şi ridicând norişori de *guano* cu fiecare pas.

Cea mai mare parte a deschizăturii era ocupată de o platformă de oţel. Asta îl duse cu gândul la o platformă de încărcare, din moment ce era cam la aceeaşi înălţime cu remorca unui camion, iau urmele de roţi mergeau de la intrare direct în dreptul

platformei. Pe platformă, prinse cu bolţari de oţel, erau două şine în formă de L care coborau în pantă până jos, la podeaua galeriei – ca un tobogan fără fund – iar de acolo mai departe, în întuneric.

Khalifa plimbă lumina lanternei în jur, apoi se aplecă pe sub platformă şi intră în galerie prin spaţiul dintre şine, care erau aproape lipite de pereţi de fiecare parte. Din câte se părea, şinele erau folosite ca să aducă ceva de jos. Încărcătura era trasă cu scripeţi sau rostogolită pe şine, apoi încărcată în camioane şi dusă altundeva. Erau minereuri? Aur? Nu ştia. Mai înaintă puţin. Întunericul îl înconjura din toate părţile – un întuneric atât de dens, că îl simţea aproape fizic, ca şi când şi-ar fi croit drum printre pânze de păianjen. Dedesubt se agitau forme întunecate – lilieci deranjaţi de lumina venită de nicăieri. Şinele mergeau înainte. Khalifa mai făcu câţiva paşi. Şinele nu se terminau. Pinsker măsurase galeria cu pasul şi calculase că era lungă de aproape un kilometru şi jumătate. Şinele mergeau oare până jos? Khalifa nu ştia. Orice s-ar fi extras de aici, era adus de la nivelul cel mai de jos al minei. Şi, ca să afle ce era, trebuia să coboare şi el acolo.

Se dădu în spate, cu inima bătându-i cu putere, respirând rapid, sacadat.

Nu se speria uşor. Întunericul şi spaţiile înguste nu îl deranjaseră niciodată. De multe ori ieşise singur să exploreze mormintele mai mici dintre dealurile care înconjurau Valea Regilor – morminte la care turiştii nu aveau acces şi în care se intra pe genunchi şi coate, dacă nu chiar târâş pe burtă. Îi plăcea adrenalina.

Nu şi acum însă. Acum era groaznic de speriat. Mai speriat decât fusese vreodată. Era ceva sinistru aici: întunericul, rocile care îl apăsau din toate părţile, tunelurile încâlcite care încă mai păstrau urmele suferinţei celor care trudiseră aici, toate erau respingătoare. Mai mult, i se păreau ameninţătoare chiar, întreaga mină avea un aer… malefic.

Se trase şi mai în spate, ieşi din galerie şi ajunse iarăşi în încăperea de la intrare. Traversă spaţiul până la uşă. În cele zece minute care trecuseră de când intrase, întunericul se îndesise afară. Totuşi, încă era lumină faţă de bezna dinăuntru. Respiră adânc.

Nu putea să o facă. Nu putea să coboare acolo. Nu singur. Chiar şi cei cinci metri fuseseră prea de tot. Era imposibil să coboare un kilometru şi jumătate. Avea să se întoarcă acasă, să

revină în altă zi, însoţit de alţi poliţişti. Aflase unde era mina, ştia cum să ajungă aici. Rivka Kleinberg, Barren Corporation, Zoser Freight răspunsurile puteau să aştepte. Trebuiau să aştepte. Nu putea sub nici o formă să dea înapoi…

Reveni, traversă platforma, intră pe dedesubt şi ajunse din nou în galeria principală. Întunericul părea şi mai încărcat acum, ca şi când aerul însuşi îl avertiza să se întoarcă din drum. Tăie cu raza lanternei bezna absolută, întrebându-se cum naiba reuşise Samuel Pinsker să reziste cât de mult îl obsedase mina încât să ajungă până aici şi să stea singur sub pământ săptămâni întregi, târându-se prin întuneric şi cartografiind atât de minuţios locul şi împrejurimile. Khalifa simţea că îi vine rău doar gândindu-se.

Mai mişcă puţin lanterna. Scoase la iveală bucăţi de tavan şi pereţi, vizibile o fracţiune de secundă, pentru ca apoi să se cufunde din nou în umbrele impenetrabile. Trecu un minut, apoi încă unul. Singurele sunete care se auzeau erau respiraţia lui precipitată şi foşnetul aripilor de lilieci din când în când. Apoi, crispându-se ca şi când ar fi fost pe cale să-şi bage mâna în foc, Khalifa puse batista la loc în buzunar, scoase pistolul şi porni înainte printre şine.

— Allah, apără-mă, intonă ritmic. Allah, veghează-mi drumul. Allah, fii lumina care mă călăuzeşte.

La început merse cu grijă, oprindu-se la fiecare câţiva paşi, târându-se precaut de-a lungul pantei. Se întoarse des, privind înapoi spre peticul de lumină abia vizibilă care venea dinspre intrare. Fiecare celulă din corp îl implora să se întoarcă, să o ia la fugă şi să nu se mai oprească până afară. Se luptă cu instinctul şi merse mai departe. După câteva sute de metri, lumina dispăru, iar Khalifa se forţă să grăbească pasul, nerăbdător să ajungă la capătul şinelor şi apoi să iasă cât mai repede de-acolo.

— Allah, apără-mă. Allah, veghează-mi drumul. Allah, fii lumina care mă călăuzeşte.

De o parte şi de alta se deschideau alte tuneluri şi pasaje. Khalifa încercă să le numere, dar erau prea multe, aşa că renunţă aproape imediat. Unele urcau, altele coborau, unele erau aproape la fel de mari ca şi galeria principală, altele abia cât să treacă o singură persoană prin ele. Notiţele lui Pinsker spuneau că fiecare se bifurca şi se împărţea în alte pasaje şi tuneluri care se bifurcau şi se împărţeau la rândul lor, pe măsură ce labirintul înainta prin stâncă, crescând şi răspândindu-se şi multiplicându-se ca un organism monstruos. Gândul îl făcu să se cutremure.

Era destul de rău să fie aici, în galeria principală, care mergea totuşi în linie dreaptă. Dacă s-ar fi abătut de la ea şi s-ar fi rătăcit în încâlceala de pasaje din jur… Se forţă să nu se mai gândească la asta. Pinsker fusese suficient de nesăbuit să exploreze locul de unul singur, dar el, Khalifa, nu avea de gând să se abată de la drum nici măcar cu un centimetru. Jos, sus, înapoi afară. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Allah, apără-mă. Allah, veghează-mi drumul. Allah, fii lumina care mă călăuzeşte.

De câteva ori, şinele trecură prin camere înalte ca şi cea de la intrarea în mină – încăperi vaste, cu tavanul boltit susţinut de coloane şlefuite din piatră simplă, care încă mai purta urme de fum de la torţele din vechime. La un moment dat, Khalifa trecu pe lângă o galerie adiacentă adâncă şi observă o gaură în podea care părea umplută cu cerneală neagră. Pinsker menţionase o gaură asemănătoare; aruncase înăuntru o frânghie cu o greutate la un capăt, dar după două sute de picioare încă nu reuşise să ajungă la fund.

Se întâmplă de câteva ori să ajungă pe punctul de a ceda, cu fiecare pas devenea din ce în ce mai neliniştit. Era ceva rău aici, simţea asta. Ceva groaznic. Ceva spre care n-ar fi trebuit sub nici o formă să se îndrepte. De două ori chiar se întoarse şi porni înapoi spre suprafaţă, însă apoi se îndârji să se întoarcă din nou şi îşi continuă coborârea.

Întunericul revenea, îl înconjura, stâncile îl apăsau din toate părţile, iar şinele coborau adânc, tot mai adânc, până în măruntaiele pământului.

— Allah, apără-mă. Allah, veghează-mi drumul. Allah, fii lumina care mă călăuzeşte.

Galeria începu să coboare mai abrupt. Aerul se încălzi, pe perete începură să apară picături şi scurgeri de apă. Pe lângă mirosul de amoniac, al excrementelor de liliac, începu să se simtă şi un iz vag de metal ruginit.

Şi, de asemenea, un alt miros, pe care Khalifa nu îl recunoscu imediat. Abia când se înteţi îşi dădu seama ce era – usturoi. Deveni din ce în ce mai puternic cu fiecare pas, umplându-i nările, eclipsând toate celelalte mirosuri. În copilărie, crescut fiind în umbra marilor piramide, Khalifa îşi amintea cum mama lui atârna usturoi la uşa de la intrare ca să se apere de *djinnii* care bântuiau vechile monumente. Iar acum simţea acelaşi miros şi aici. Într-o mină. Unde nu avea nici un motiv să existe aşa

ceva. Prezenţa lui îl îngrozea chiar mai mult decât întunericul şi ţesătura încâlcită de pasaje şi tuneluri.

Se simţea dezorientat. Usturoiul îl făcu să se întrebe dacă nu cumva începea să înnebunească. Dacă nu era nici un miros aici, ci era pur şi simplu o iluzie apărută din cauza groazei? Iar în clipa în care începu să se îndoiască de miros apărură şi alte dubii. Oare chiar auzea o bătaie ritmică de undeva din faţă sau era doar ecoul paşilor lui? Şoptea cineva din întuneric sau era doar respiraţia lui? Din nou i se păru că aude zgomot de maşinării grele, iar de câteva ori fu absolut sigur că zărise nişte siluete mişcându-se în tunelurile adiacente forme întunecate, imposibil de deosebit, pe care le zărea doar cu coada ochiului, iar în clipa în care îndrepta lumina lanternei într-acolo, dispăreau imediat. Acelaşi lucru se întâmpla şi când încerca să se concentreze pe câte un sunet. Mirosul de usturoi rezistă însă tuturor îndoielilor. Cu siguranţă real. Nu era doar o închipuire. Şi devenea din ce în ce mai puternic. Sângele îi zvâcnea în tâmple, inima îi bubuia cu putere. Era ferm convins că ceva groaznic îl aşteaptă înainte, în întuneric.

Şi totuşi, înainta, luptându-se cu teama la fiecare pas, curiozitatea dovedindu-se de fiecare dată ceva mai puternică decât groaza pe care o simţea. Mai jos şi tot mai jos până când, în cele din urmă, după ce avu impresia că trecuseră ore întregi, deşi ceasul îi arăta mai puţin de o jumătate de oră, în raza lanternei descoperi brusc ceva.

Galeria cobora acum atât de abrupt, că cineva săpase câteva rânduri de trepte în piatră ca să uşureze coborârea. Khalifa se opri şi se aşeză pe vine, apoi ţinu lanterna în faţă şi agită puţin raza de lumină, încercând să-şi dea seama ce e mai jos. Orice ar fi fost, era chiar la limita de bătaie a lanternei şi nu se vedea clar.

— Hei!

Vocea lui sună greu, apăsat, ca şi când ceva i-ar îi blocat trecerea şi i-ar fi sufocat ecoul.

— Hei!

Nimic.

Coborî încă doi paşi. Mirosul de usturoi devenise atât de pregnant, că îi era greu să respire. S-ar fi simţit mult mai bine cu batista peste nas şi gură, dar cu mâna cealaltă ţinea pistolul îndreptat în faţă şi nu voia să rămână fără apărare, aşa că se forţă să suporte.

— Hei!

Încă nu reuşea să vadă clar ce era acolo jos, deşi se întrevedeau câteva forme acum, margini arcuite, nemişcate în întuneric. Păreau să fi umplut toată galeria, de la podea la tavan, iar şinele treceau chiar prin ele. O avalanşă? Mai coborî un pas, călcându-şi pe inimă. Întunericul părea să îl împingă înapoi. Lanterna descoperi ceva rotund, ca o roată şi conturul unei piese de metal, ca o jantă sau un inel. În mod clar, ceva făcut de mâna omului.

— Ce naiba…?

Îşi lăsă piciorul în jos, până la treapta următoare. Încet, cu grijă, ca şi când ar fi încercat cu degetul pojghiţa unui lac îngheţat. În acelaşi timp îşi lăsă corpul spre spate, temându-se că avea să fie atacat de ceva. Nu se întâmplă nimic. Fiind mai liniştit, începu să se lase pe piciorul din faţă, dar tresări brusc, se întoarse, se lăsă într-un genunchi şi îşi îndreptă arma spre ceva din beznă. De deasupra, din depărtare, se auzea un zgomot de maşinărie. Sau de motor. Ceva mecanic, oricum.

Mai auzise sunete stranii şi înainte, dar dispăruseră în clipa în care încercase să le audă mai bine. De data asta însă, odată început, sunetul continuă un huruit bizar, întretăiat, care părea să plutească în aer ca şi când labirintul însuşi ar fi gemut. Ascultă cu urechile ciulite. Lumina lanternei tremura, la fel ca şi mâna cu care o ţinea. Era imposibil să-şi dea seama de unde venea sunetul. De deasupra, negreşit. Pe drumul pe care venise. Ascultă un minut, respirând sacadat, cu icnete scurte. Apoi, fără să-i pese ce produsese blocajul de mai jos, fără să ştie altceva decât că voia să iasă de acolo, se ridică şi începu să urce pe unde coborâse.

După douăzeci de metri se opri. Sunetul se auzea încă, la fel de tare ca înainte. Merse, apoi se opri din nou. Încă îl auzea, dar acum era însoţit de un alt sunet – un soi de zdrăngănit surd, ca de roţi care mergeau pe şine undeva înainte. Împinse lanterna în faţă, îngrozit, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă şi blestemându-se că se avântase până aici. Zdrăngănitul părea să crească în intensitate. Nu cu mult, dar diferenţa era perceptibilă. O clipă rămase ţintuit locului, cu nervii întinşi la maximum şi cu corpul pe cale să-i cedeze, apoi făcu un pas la dreapta şi îşi puse piciorul pe şină. Simţi o vibraţie uşoară. La fel şi la şina cealaltă: metalul îi zbârnâia sub talpă. Ceva venea spre el. Ceva mare, dacă era să se ia după zgomotul pe care îl făcea. Făcu un pas în

spate, îndreptă din nou pistolul înainte şi atinse iarăşi şina cu piciorul. În cele cinci secunde care trecuseră, vibraţia se înteţise. Orice ar fi fost, se apropia cu viteză.

— *Allah-u-Akhbar,* şuieră Khalifa.

Privi înjur. La stânga, un perete de stâncă. La dreapta se deschidea un pasaj îngust, puţin mai lat de un metru şi aproape la fel de înalt ca şi el. Se întrebă dacă era mai bine să se adăpostească în pasaj, dar era atât de mic, atât de înghesuit şi de sinistru, că nu reuşi să o facă. Aşa că rămase acolo, cu pistolul şi lanterna aţintite fix înainte, îngheţat, ca un iepure pe şosea, orbit de farurile maşinii care se apropie. Lângă el, şinele începură să tremure.

— Opreşte-te! strigă.

Apoi, mai tare.

— Opreşte-te! Poliţia!

Era un ordin ridicol, inutil şi comic. Zgomotul era atât de puternic acum, că abia îşi mai auzea propria voce. Dacă erau oameni în ceea ce cobora spre el – un cărucior de mină cel mai probabil nu l-ar fi auzit nici în ruptul capului. Şi chiar dacă l-ar fi auzit, ce era să facă? Să se oprească şi să-şi ridice mâinile? Să spună că le pare rău şi să-l lase să-i aresteze? O nebunie. Dar groaza te duce la lucruri nebuneşti. Strigă din nou şi din nou, agitând lanterna, sperând că cei dinăuntru aveau să-i vadă măcar lumina şi să-şi dea seama că e cineva acolo.

— Tunelul e blocat! răcni. Opreşte-te acum! Poliţia! E blocat!

Nimic. Zgomotul se auzea tot mai tare. Asurzitor, ca şi când un întreg tren de marfă cobora panta spre el. Şinele se ridicară, aproape să iasă din bolţarii cu care erau prinse. Era aproape acum. Foarte aproape. Khalifa strigă din nou, cât de tare putu. Apoi, în disperare, trase un foc în întuneric, ţintind jos. Maşinăria încă se apropia. Trase din nou. Degeaba. Galeria se cutremura. Întunericul din faţa lui păru să se tragă înapoi, să se umfle, ca un val pe cale să se prăbuşească. Mai trase încă două focuri şi dintr-odată văzu ceva rostogolindu-se chiar la marginea razei de lumină. Avu o fracţiune de secundă să vadă ceva care semăna cu un cilindru sau o roată uriaşă venind spre el pe şine, apoi sări lateral, în pasajul mai îngust.

Apreciase greşit distanţa. Vârful pantofului i se agăţă de şina din dreapta, se împiedică, îşi pierdu echilibrul şi căzu înainte prin gura tunelului. Instinctiv, întinse o mână să-şi amortizeze căderea. Lanterna îi scăpă din mână şi se stinse, lăsându-l în

întuneric. O căută frenetic, pipăind terenul din jur, în timp ce, la câţiva centimetri în spate, maşinăria trecea pe lângă el cu un zgomot asurzitor.

Deşi nu trecu de tot, sau erau mai multe maşinării care veneau una după alta. În întuneric, Khalifa nu-şi dădea seama dacă era o singură maşinărie pe şine sau mai multe, rostogolindu-se una după alta. O clipă se gândi, confuz, că poate era un soi de excavator gigantic care fusese trimis aici să cureţe blocajul de mai jos. Dacă într-adevăr asta era, nu reuşise să facă mare lucru. Patru secunde mai târziu se auzi un zgomot şi mai puternic, asurzitor, de metal îndoit. Obiectul sau obiectele se izbiseră frontal de blocaj şi, din câte se părea, asta le oprise brusc şi definitiv înaintarea. Întreaga mină păru să se cutremure, iar de sus începu să curgă praf şi pietricele. Zgomotul continuă, mai puternic şi mai violent. Din ce în ce mai multe maşinării continuau să treacă pe lângă el, pe şine şi să se lovească de grămada din faţă. Panicat, Khalifa începu să-şi caute din nou lanterna, pipăind fiecare centimetru de podea şi rugându-se lui Allah să îl ajute s-o găsească. Nimeni nu îi răspunse la rugăciune. Cu fiecare impact, zgomotul se apropia iarăşi, aşa că nu avu de ales şi se îndepărtă de gura tunelului, căutând un loc mai sigur.

Doi metri mai încolo se rostogoli şi sări în picioare. Întunericul îl apăsa din toate părţile. Îşi lipi o mână de peretele tunelului ca să-şi regăsească echilibrul şi rămase acolo, ascultând. Ecourile coliziunilor din galeria principală răsunau în toată mina, lovitură după lovitură, pocnete înfundate şi metale îndoite. Nu ştia ce se întâmplă, era la fel de orb ca Iman el-Badri. Mai multe obiecte se rostogoleau de deasupra şi se izbeau de ceva, doar de atât era sigur. Şi, de asemenea, punctul de impact se apropia de el pe măsură ce galeria se umplea cu rămăşiţe. Din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai tare. Roca de sub picioarele lui Khalifa se scutura din ce în ce mai violent, ca şi când ar fi stat pe o autostradă, legat la ochi, iar maşinile din faţa lui s-ar fi ciocnit în lanţ, una câte una.

Apoi, brusc, sunetele deveniră mai înfundate şi începură să se îndepărteze undeva spre dreapta, în susul galeriei. Vibraţiile se liniştiră şi ele treptat, iar zgomotul scăzu în intensitate, deşi nu se opri de tot.

Khalifa rămase încremenit aproape un minut, în întuneric. Apoi, tremurând, înecându-se de la mirosul de usturoi, care era atât de puternic acum că îi dădeau lacrimile, înaintă câţiva paşi

şi întinse o mână.

Degetele lui întâlniră o suprafaţă de metal.

— *Allah-u-Akhbar.*

Pipăi în sus, apoi în jos. Metal de fiecare dată. Umflături şi margini ascuţite şi, de asemenea, un soi de praf fin, ca o pudră, care curgea printre crăpăturile din metal.

Butoaie, asta erau. Butoaie gigantice. Se rostogoliseră de deasupra, se izbiseră unul de altul, se spărseseră şi îşi vărsaseră conţinutul.

Din păcate, conţinutul butoaielor umpluse şi gura pasajului, de sus până jos şi de la un capăt la celălalt. Nu rămăsese loc nici măcar să îşi strecoare degetele afară. Era un blocaj la fel de solid ca o uşă de celulă. O uşă închisă cu cheia de la o celulă dintr-un penitenciar de maximă siguranţă. Khalifa era singur, îngrozit şi prizonier în bezna labirintului.

IERUSALIM

La 6.45, Ben-Roi era deja îngrijorat.

Îl sună din nou pe Khalifa şi iarăşi prinse căsuţa vocală. Îi lăsă un mesaj. Sună din nou peste un sfert de oră şi încă o dată peste douăzeci de minute. De fiecare dată îi auzi aceeaşi înregistrare mecanică. Nici un răspuns.

Când ajunse la apartamentul lui Sarah la 7.45, era extrem de îngrijorat.

Ceva miroase bine, spuse, lăsându-se condus înăuntru şi privindu-şi pe furiş telefonul mobil.

— *Cholent* de miel.

— Într-o marţi?

— Dacă ai de gând să fii *frumm* în legătură cu asta, o să-ţi comand nişte pizza.

Ben-Roi o prinse de braţ, o întoarse spre el şi o sărută pe nas. *Cholent*-ul de miel era mâncarea lui preferată. Sarah chiar făcuse un efort. Şi nu doar cu masa. Arăta fantastic. Îşi lăsase părul liber, se dăduse cu puţin parfum, iar burta de gravidă i se vedea prin materialul rochiei – arăta chiar mai bine ca niciodată. Ben-Roi intenţionase să arate cel puţin la fel de bine. Sarah îi cumpărase o cămaşă Ted Baker de ziua lui şi plănuise să o îmbrace şi să se dea şi cu puţin parfum. Apoi se întâmplase povestea cu Khalifa şi nu mai avusese timp să treacă pe acasă şi să se schimbe. Nici măcar nu apucase să-i cumpere flori. Îşi privi din nou telefonul. Nimic. Ce naiba se întâmplase?

— Ai bere în frigider, spuse Sarah când intrară în bucătărie. Sau vin, dacă preferi.

— O bere sună grozav. Ben-Roi deschise frigiderul şi scoase o sticlă. Vrei una?

Sarah se uită urât şi arătă spre burtă.

— Bineînţeles. Scuze.

Ben-Roi deschise capacul şi luă o înghiţitură, în timp ce Sarah îşi făcea de lucru în jurul aragazului. Din sufragerie se auzea muzică. Joni Mitchell. *Blue.* Primul CD pe care i-l cumpărase. Sarah făcea tot posibilul ca seara să meargă bine. Încercă să se concentreze.

— Bubu e OK? întrebă.

— Toate bune. Vrei să…

Îşi întoarse burtica spre el. Ben-Roi se apropie şi o atinse cu o mână.

— Cu cât mă gândesc la numele pe care l-ai ales, cu atât mai mult îmi place, spuse Sarah.

— Şi mie.

— Ce spui de Iris, dacă e fetiţă?

Ben-Roi se strâmbă. Iris era numele prostituatei cu care stătuse de vorbă în Neve Sha'anan.

— Sau poate că nu, spuse Sarah, citindu-i expresia. O să mă mai gândesc.

Îşi lipi mâna de a lui. Ochii li se întâlniră. Zâmbi.

— Mă bucur că eşti aici, Arieh.

— Mă bucur că sunt aici. Chiar mă bucur.

Rămaseră aşa o clipă. Degetele lui Ben-Roi se strânseră fără să vrea în jurul telefonului mobil. Apoi Sarah se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Nu dură decât o clipă, dar îl sărută pe buze. Îl prinse uşor de lobul urechii, se întoarse spre aragaz şi amestecă într-o oală.

— Nu vrei să aştepţi pe balcon? Sunt aproape gata. Poţi să aprinzi şi lumânările.

Îi aruncă o cutie de chibrituri. Ben-Roi le prinse şi îi spuse din nou cât de mult se bucura să fie acolo, sperând că repetiţia urma să compenseze faptul că nu reuşise să se schimbe în haine curate, apoi ieşi afară. Găsi o masă atent aranjată, cu flori, lumânări, şerveţele, un castron cu măsline şi un coş cu lipii. Din câte se părea, nu era singurul care încă se mai gândea la reluarea relaţiei.

Ronţăi două măsline, aprinse lumânările şi sorbi din bere. Apoi închise încet uşa cu vârful piciorului, scoase telefonul şi îl mai sună o dată pe Khalifa.

— Îmi fac griji aici. Serios. Sună-mă imediat ce primeşti mesajul, OK?

Închise chiar când Sarah ieşea.

— Arăţi ca un om vinovat, spuse.

— Mă gândeam la tine într-un fel nepotrivit, minţi Ben-Roi, strecurând telefonul în buzunarul din spate.

Sarah râse şi îl îmbrăţişă de după gât.

— Cred că va fi o seară plăcută.

— Şi eu. O seară foarte plăcută.

O îmbrăţişă şi el, o trase aproape şi îi spuse cât de frumoasă este.

Se gândea în continuare la labirint şi îşi dorea cu ardoare ca telefonul să-i sune.

ÎN LABIRINT

Khalifa îşi petrecu următoarele treizeci de minute împingând şi lovind cu piciorul butoaiele care blocau intrarea în tunel, dar nu reuşi să le clintească nici măcar un centimetru. Forţa impactului le înghesuise unele în altele, ca şi când le-ar fi sudat. Chiar dacă, printr-un miracol al sorţii, ar fi reuşit să mişte unul singur, nu ar fi contat prea mult. Din depărtare se auzeau în continuare sunete de lovituri de metal – slabe, dar totuşi perceptibile – care îi spuneau că galeria principală a minei era blocată, probabil, pe o distanţă de cel puţin o sută de metri de la locul în care era, dacă nu chiar pe o distanţă mai mare. Sute, poate mii de butoaie îl blocau. Ar fi avut şanse mai mari să iasă săpând cu unghiile prin piatră. Trebuia să găsească o altă cale de ieşire.

Dacă exista vreuna.

— Ajutor! ţipă, cu gâtul arzându-i de la mirosul rânced de usturoi, care părea să vină de la praful dinăuntrul butoaielor. Ajutor! Vă rog, ajutor! Ajutor!

Inutil. Dar oamenii disperaţi fac lucruri inutile. Iar gândul de a se târî orbeşte prin labirint era de nesuportat…

Khalifa se întoarse cu faţa spre tunel. Întunericul era atât de des, atât de impenetrabil, că nu avea nici o culoare. Era un vid absolut, care ar fi făcut ca şi negrul cel mai întunecat să arate palid în aceste circumstanţe. Flutură o mână. O dată, de două ori, de trei ori. Apoi, încet, începu să se târască înainte, iar zgomotele butoaielor care încă se mai ciocneau undeva îi ţineau isonul bătăilor de inimă.

Puţurile sunt atât de adânci, galeriile atât de numeroase, e o structură atât de complexă, încât a-i trece pragul înseamnă că te-ai rătăcit deja. Nici chiar Dedals nu ar putea să mai găsească drumul înapoi.

Înaintă pas cu pas, cercetând solul cu vârful piciorului, temându-se să nu nimerească într-o gaură plină cu apă ca aceea pe care o văzuse în galeria principală. Tunelul era îngust, lat de un metru până la un metru şi jumătate şi avea o înălţime care trecea cu puţin de doi metri. Flutură mâna stângă înainte şi strânse pistolul Helwan în dreapta. Nu avea nici un rost, având în

vedere că oricum nu se vedea nimic, dar pistolul îi dădea o oarecare încredere. Iar în situaţia în care ajunsese, orice firimitură era bine-venită.

Pasajul mergea drept înainte. Podeaua era plată, iar pereţii păreau şlefuiţi ca şi cei din mormintele din Valea Regilor. Nu se deschidea nici un pasaj lateral sau cel puţin Khalifa nu găsi nici unul. Pe de o parte, se simţea uşurat. Pasajele laterale implicau decizii, complexitate, posibilitatea de a se rătăci în plasa diabolic de încâlcită a labirintului.

Pe de altă parte însă era îngrijorat, sentiment care creştea cu fiecare pas. Dacă spera să iasă la lumină, să străbată cu bine labirintul, era vital să rămână cât mai aproape de galeria principală. Iar tunelul părea să se îndepărteze tot mai mult de galerie şi să îl ducă din ce în ce mai departe, spre o destinaţie necunoscută.

Nu putea face mare lucru, aşa că merse înainte, încet şi cu precauţie. Singurele sunete care se auzeau erau respiraţia lui îngrozită şi ritmul constant al butoaielor care se ciocneau undeva în depărtare. Cumva cu mâna găsi o cavitate puţin adâncă, de mărimea unui pumn, săpată în perete. Ceva mai departe, piciorul lui zdrobi un obiect care, după ce se aplecă să-l cerceteze, părea a fi un ciob de vas ceramic. Pipăi cu grijă, dar nu găsi nici un semn distinctiv, nici un obiect. Nimic în afară de podea, pereţi şi beznă sufocantă şi atotstăpânitoare.

Apoi, dintr-odată, tunelul se închidea.

— Oh Allah, nu.

Khalifa îşi băgă pistolul în pantaloni, la spate şi pipăi cu amândouă mâinile. În faţa lui era un perete de piatră. Cercetă în stânga, în dreapta, sus până la tavan, jos până la podea. Nu găsi nici o spărtură, nici măcar o crăpătură. Ajunsese într-o fundătură.

Pipăi din nou şi din nou, explorând fiecare centimetru de perete, apoi se întoarse, se lipi cu spatele de el şi se lăsă să cadă la pământ. În acelaşi timp, zgomotul înfundat al butoaielor se termină în sfârşit. Se lăsă o tăcere sinistră, de mormânt. Îşi ridică genunchii la piept şi îi îmbrăţişa.

Era îngropat de viu.

IERUSALIM

Pentru început, Sarah îl servi cu un *baba ghanoush* de casă, încă un fel de mâncare care îi plăcea la nebunie. Stinseră lumina în sufragerie şi se aşezară pe balcon, la lumina lumânărilor. Cerul era înstelat, iar din grădina de dedesubt se simţea parfumul magnoliilor înflorite. Melodia lui Joni Mitchell se terminase şi începuse una de Etti Ankri.

Seara ar fi fost perfectă dacă Ben-Roi n-ar fi fost atât de îngrijorat.

— Se pare că vor să ne închidă grădiniţa, spuse Sarah, luând o lipie din coşuleţ şi rupând-o în două.

Ben-Roi îşi scosese telefonul pe furiş, sub masă şi se uita din când în când la ecran. Îşi ridică privirea când auzi asta.

— Oh, nu!

Sarah înmuie lipia în sos.

— Se vorbea de asta de mai multă vreme. Astăzi ne-au spus că sponsorul principal ne-a lăsat baltă.

— Nu puteţi găsi altul?

— Având în vedere situaţia de acum, nu. Nimeni nu se mai preocupă de reconciliere.

— Îmi pare atât de rău.

Sarah ridică din umeri şi muşcă din lipie.

— Într-un fel, mă simt mai uşurată acum. E ca şi când te-ai uita la cineva drag cum moare. E mai bine să nu-l laşi să sufere. Mai avem o lună, poate, apoi vom…

Din poala lui Ben-Roi începu să se audă *Hava Nagila.* Ridică telefonul, concentrându-se pe ecran, fără să vadă nimic altceva în jur. Îl suna prietenul lui, Shmuel. Din cealaltă parte a mesei, Sarah îl privea. Nu era nervoasă. Nici măcar iritată. Doar… dezamăgită.

— Îmi pare rău, rosti Ben-Roi, lăsând apelul să intre în căsuţa vocală.

Sarah îi întinse mâna şi îşi împleti degetele printre ale lui.

— Credeam că o să-l închizi măcar în seara asta, Arieh. Ai mai făcut-o o dată. Eşti suficient de puternic. Ştiu că eşti. Hai, luptă-te cu impulsurile. Rezistă! Rezistă!

Încerca să glumească, ceea ce îl făcea pe Ben-Roi să se simtă şi mai rău. Îi strânse mâna.

— Ascultă, Sarah, nu vreau să fac caz de asta şi nu vreau să stric seara, dar cred că prietenul meu, Khalifa, are probleme. O să las telefonul aici… îl puse ostentativ în mijlocul mesei. Şi dacă mă sună oricine altcineva, oricine, jur în faţa lui Dumnezeu că nu răspund. Iar după ce mă sună Khalifa închid telefonul şi ai voie să faci ce vrei cu el. Poţi să-l arunci chiar şi în toaletă. Nu-mi mai pasă.

Ceva din privirea ei spunea că mai auzise asta şi înainte şi nu îl credea. Clipi şi se forţă să zâmbească.

— Mi se pare corect.

Ben-Roi o strânse de mână încă o dată. Apoi se ridică pe jumătate, se aplecă deasupra mesei şi o sărută pe creştet.

— Mulţumesc că eşti tu însăţi, zise.

— Mulţumesc că tu eşti tu însuţi. Deşi „tu” e cel mai enervant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Ben-Roi chicoti şi se aşeză la loc. Ochii i se îndreptară involuntar spre ecranul telefonului, doar ca să se asigure.

— Mănâncă, spuse Sarah. Se răceşte *cholent*-ul.

ÎN LABIRINT

Khalifa nu ştia de cât timp era acolo, la capătul tunelului, cu capul lipit de genunchi şi braţele strânse în jurul coapselor, cuprins de o disperare la fel de neagră ca bezna din mină. Se poate să fi trecut două minute sau două ore. Sau chiar două zile. Timpul părea să nu aibă nici un sens aici.

În cele din urmă însă, îşi desfăcu braţele şi se forţă să se ridice în picioare. Rămase aşa o clipă, amintindu-şi o conversaţie care avusese loc cu ani în urmă, ceva ce îi spusese altcuiva într-o situaţie la fel de disperată ca şi a lui („Aveţi încredere în Dumnezeu, domnişoară Mullray. Aveţi încredere în ceva. Dar nu vă lăsaţi pradă disperării”).

Apoi se întoarse şi începu din nou să pipăie capătul tunelului. Sus, jos, dintr-o parte în cealaltă. Piatra era la fel de solidă ca şi atunci când o cercetase prima oară, indiferent cu cât timp în urmă se întâmplase asta. Nici o crăpătură, nici o spărtură, nici o cale de acces spre dincolo. O fundătură din toate punctele de vedere.

Khalifa lovi cu pumnul în piatră. Dacă ar li fost într-un film, îşi spuse, s-ar fi deschis vreo uşă secretă până acum. Apoi începu să cerceteze o latură a tunelului, pipăind metodic, de la podea până la tavan, gândindu-se că poate exista totuşi o şansă de unu la un milion să nu li văzut vreun pasaj lateral când coborâse aici prima oară. Ştiu că nu ratase aşa ceva. Chiar şi în întunericul absolut de aici, pereţii erau prea apropiaţi ca să nu fi simţit o deschizătură dacă exista vreuna. Orice era mai bine însă decât să stea şi să numere minutele şi orele şi zilele rămase până când moartea avea să-i curme în sfârşit suferinţa. Aşa făcuse şi Samuel Pinsker. Nu voia să moară ca Samuel Pinsker. Nu voia să moară şi gata.

Îşi găsi un fel de ritm: se târa câţiva centimetri, se lăsa pe genunchi cu palmele lipite de pereţi, îi pipăia până sus, se ridica pe vârfuri, atingea tavanul, se târa iarăşi câţiva centimetri, se lăsa pe genunchi cu palmele lipite de pereţi, îi pipăia până sus…

Nu trebuia să fie chiar atât de meticulos şi să exploreze fiecare milimetru de piatră, dar ritmul mişcărilor îl liniştea puţin. Şi, de asemenea, mergând încet, amâna şi momentul în care trebuia să accepte o dată pentru totdeauna ideea că era pierdut.

Cât timp mai avea pereţi de cercetat, mai avea şi speranţă. Doar o licărire vagă, dar era totuşi speranţă. Fiecare centimetru pătrat din tunel trebuia verificat şi dacă nu va găsi totuşi nici o cale de ieşire atunci poate se va lăsa pradă disperării. Se târa iarăşi câţiva centimetri, se lăsa pe genunchi cu palmele lipite de pereţi, îi pipăia până sus...

Ajunse la cioburile pe care călcase mai devreme fragmente grosolane, probabil bucăţi dintr-un vas de lut iar la câţiva metri mai încolo mâinile lui găsiră o spărtură puţin adâncă în peretele de piatră. Khalifa mai ţintise o nişă asemănătoare când coborâse în tunel, deşi, din câte îşi amintea, se afla la înălţimea umerilor, pe când acum era doar la înălţimea genunchilor. Sau poate că era aceeaşi spărtură şi memoria îi juca feste. În bezna atotcuprinzătoare era imposibil să fie sigur de ceva. Se opri şi exploră spărtura cu vârfurile degetelor. Era adâncă de vreo doi centimetri, mai degrabă o scobitură superficială decât o spărtură şi părea săpată şi rotunjită cu o unealtă, îşi amintea sigur că prima părea mai adâncă şi mai neregulată, ceea ce confirma că erau de fapt două spărturi diferite. Îşi continuă explorarea în sus pe perete şi mai găsi încă două spărturi una la înălţimea şoldurilor, alta în dreptul pieptului şi încă una, aproape la acelaşi nivel cu umerii. Asta era cea pe care o găsise mai devreme, era sigur; era la fel de adâncă, cu marginea de jos la fel de neregulată. Patru spărturi în total, într-un perete care părea neted şi şlefuit cu atenţie în rest, una deasupra celeilalte. Interesant.

Ridică mâinile şi mai sus, ajunse la tavan, pipăi înjur, găsi...

O gaură.

Brusc, inima începu să îi bată cu putere. Se ridică pe vârfuri şi urmări marginea găurii cu vârfurile degetelor. Era pătrată, cu latura de aproximativ o jumătate de metru, tăiată curat şi chiar în mijlocul tavanului, ca un capăt de horn. Când intrase prima dată în tunel trecuse probabil chiar pe dedesubt.

Khalifa sări şi împinse o mână prin gaură. Nu atinse nimic. Merse pe pipăite până la capătul tunelului şi reveni cu braţele pline de cioburi, pe care le aruncă apoi în sus unul câte unul. Hornul părea să fie destul de înalt. Încă o fundătură? Sau o cale de evadare? În orice caz, deocamdată era ceva pur teoretic, fiindcă odată ce euforia iniţială dispăru, îşi dădu seama că nu avea cum să ajungă acolo sus.

Decât dacă...

Merse până la peretele celălalt şi îi exploră suprafaţa cu mâinile, de sus până jos. Găsi şi mai multe scobituri, de aceeaşi mărime şi cam la aceeaşi înălţime.

O amintire îi apăru brusc în minte, ca o explozie de lumină – ceva ce văzuse în urmă cu şase, şapte ani în Valea Regilor. O cunoştinţă de la Serviciul de Antichităţi, Ginger, îi dusese pe el şi pe Ali să vadă câteva dintre mormintele închise. În drum spre centrul văii, Ginger se oprise să le arate puţul vertical al Mormântului KV56, care fusese dezgropat recent de o echipă de arheologi britanici. De ambele părţi ale puţului se vedeau scobituri săpate în pereţii de piatră.

— O scară, explicase Ginger când Khalifa întrebase pentru ce erau. Lucrătorii din Antichitate le foloseau ca să se caţăre în sus sau în jos prin puţ, ca păianjenii într-o ţeavă. E uşor dacă ai picioare lungi.

Khalifa nu avea picioare lungi, dar putea compensa asta prin disperare. Se asigură că pistolul era pus bine şi îşi depărtă picioarele până atinse pereţii tunelului cu vârfurile. Avu nevoie de puţin efort; dacă tunelul ar fi fost mai lat cu câţiva centimetri, i-ar fi fost imposibil. Îşi potrivi vârful pantofului stâng în scobitura cea mai de jos din stânga, apoi îşi lipi vârfurile degetelor de perete ca să se echilibreze, murmură o rugăciune scurtă şi îşi ridică brusc piciorul drept. Nu nimeri scobitura de pe partea cealaltă şi căzu în faţă. Încercă din nou şi din nou, iar la a patra încercare reuşi. O clipă rămase acolo, cu picioarele depărtate atât de mult că muşchii parcă îi ardeau. Apoi îşi ridică piciorul stâng până la scobitura următoare. Nimeri îşi ridică piciorul drept, doar îşi pierdu echilibrul şi căzu.

— *Yalla*! şuieră, ştiind că asta era singura lui şansă de a ieşi din tunel vreodată şi că, dacă renunţa acum, era ca şi mort. *Yalla!*

La următoarea încercare urcă puţin mai mult înainte să cadă. A treia oară ajunse până sus şi reuşi să se strecoare în gaura de sus până la umeri, apoi picioarele îi cedară şi se prăbuşi la loc. Refuză să se dea bătut şi porni din nou, ignorând agonia pură din muşchii şoldurilor, miasma de usturoi şi sângele care îi curgea dintr-o tăietură pe tâmplă, unde se lovise în cădere data trecută. Se chinuia cu toată fiinţa să urce cele patru trepte rudimentare şi să intre în horn. De data asta reuşi. Ajunse la şirul cel mai înalt de scobituri, găsi o gaură în peretele hornului şi se trase în sus. Deasupra mai era o gaură, apoi încă una. Se trase şi mai sus. În

line, ieşi cu totul din tunel şi ajunse în horn. Reuşise.

— *Hamdulillah, hamdulillah, hamdulillah.*

Se odihni o clipă cu picioarele sprijinite de pereţi hornului, apoi începu să se caţăre. Cineva săpase un şir de găuri adânci în perete la intervale regulate, aşa că urcuşul nu se dovedi prea greu. Trecea de la o gaură la alta ca şi când ar fi urcat o scară, în tot acest timp, nu putea să nu se întrebe dacă şi hornul avea să fie o fundătură. Nu se gândea prea mult la asta; mergea înainte prin întuneric, testând fiecare gaură înainte să-şi lase greutatea cu totul, ştiind că o căzătură ar fi însemnat unul sau mai multe oase rupte şi deci moarte sigură. La un moment dat, un liliac zbură de sus şi îl lovi în faţă. Altă dată trecu printr-un strat moale şi străveziu, care presupuse că erau pânze de păianjen. În rest, hornul era liber şi uşor de străbătut. După un urcuş de vreo douăzeci de metri, pereţii se despărţiră şi Khalifa ieşi într-un spaţiu deschis. Se târî înainte un metru şi căzu cu faţa în jos pe o suprafaţă plată, uşurat că scăpase din tunel, dar conştient că era încă prizonier în labirint.

IERUSALIM

Ben-Roi făcea tot posibilul. Încerca din răsputeri. Sarah însemna atât de mult pentru el, iar ea se străduise atât de mult să pregătească o seară specială. O nouă şansă pentru amândoi. Pentru toţi trei, de fapt.

Gândurile lui însă nu se desprindeau de Khalifa. Sarah vorbea, îi spunea ceva despre copil, ceva intim, dar privirea lui aluneca inevitabil spre ecranul telefonului, sperând să-l vadă că se luminează. Când Sarah dispărea în bucătărie să ia ceva, din clipa în care se întorcea cu spatele, Ben-Roi era deja cu telefonul în mână, lăsându-i un nou mesaj lui Khalifa, implorându-l să-i dea un semn.

Făcea tot posibilul. Încerca din răsputeri. Dar mintea lui era în altă parte, iar Sarah îşi dădea seama de asta la fel de limpede ca şi când i-ar fi citit gândurile de pe un panou luminat atârnându-i deasupra capului. Nu spuse nimic. Nu făcu o tragedie din asta. La ora 9.30 însă, în timp ce strângea resturile prăjiturii cu migdale pe care o pregătise pentru desert încă un fel de mâncare favorit al lui Ben-Roi – îl anunţă că seara se termina aici.

— Du-te acasă, Arieh, spuse. Sau du-te la birou. Plimbă-te. Du-te undeva unde poţi să fii atent la ce trebuie să fii atent.

— Dar e încă devreme. Credeam că am putea să…

— Nu eşti aici cu totul, Arieh. Dacă prietenul tău are probleme, cred că trebuie să te duci undeva unde poţi să te ocupi în linişte de asta, nu să-ţi pierzi timpul sporovăind cu mine.

Ben-Roi încercă să protesteze, să o convingă să-l lase măcar să o ajute cu vasele, dar Sarah era de neclintit. Nu era supărată, nici cinică, ci doar tristă. Nu o mai văzuse niciodată atât de tristă. Îşi ratase şansa. Iar ceva îi spunea că fusese ultima şansă.

Îşi puse telefonul la loc în buzunar şi se lăsă condus până la uşă. Înainte să iasă încercă să o sărute, dar Sarah îşi întoarse faţa şi îi oferi obrazul.

— Îmi pare rău, spuse Ben-Roi.

— Şi mie.

— M-am simţit bine.

Aşteptă să audă acelaşi lucru. În schimb, Sarah îl lăsă să îi sărute doar burta şi-i spuse că spera ca totul să fie bine cu Khalifa. Apoi făcu un pas în spate şi închise uşa.

— O să te sun, strigă Ben-Roi.

Nici un răspuns. Nu era sigur, dar i se păruse că aude un suspin înfundat.

ÎN LABIRINT

— Salaam!

Vocea lui Khalifa stârni un ecou. Din câte îşi dădea seama după sunet, era într-un soi de încăpere sau cavernă uriaşă, la fel ca aceea prin care trecuse în drum spre galeria principală a minei. Îşi lăsă capul în jos, încercând să-şi amintească dacă mai văzuse ceva asemănător în diagramele lui Samuel Pinsker. Nu-i veni nimic în minte. Făcu câţiva paşi în faţă, cu braţele întinse înainte, ca un orb, apoi se întoarse de unde pornise. Căută în buzunare, îşi scoase batista şi o despături pe podea, pe marginea din stânga a hornului. În timpul escaladării avusese grijă să se orienteze cu faţa spre galeria principală. Ca reper, lăsă batista în aceeaşi poziţie, lipită de gura hornului. În tunel, cu pereţi drepţi de o parte şi de cealaltă, îi fusese uşor să-şi dea seama unde era în raport cu axa centrală a minei. Aici, unde nu avea nici un semn distinctiv după care să se orienteze, urma să-i fie mult mai greu. Batista rămânea singurul punct de referinţă.

Netezi pânza bine, să se asigure că nu avea cum să calculeze greşit în care parte era gura puţului, apoi se îndreptă şi porni din nou, fluturându-şi mâinile în întuneric, urmând linia tunelului de dedesubt înapoi spre galeria principală.

După douăzeci de paşi întâlni un perete de piatră.

Pipăi în sus şi în jos, apoi începu să meargă lateral spre dreapta. Peretele era solid. Merse mai departe, centimetru cu centimetru, înconjurând camera, sau caverna, sau ce naiba era. Bezna era atât de intensă, că după nici câţiva paşi nu mai ştia unde se afla în raport cu gura hornului prin care venise. Găsi o grămadă de pietre, luă una şi o aruncă în hăul de deasupra. Se auzi un sunet înfundat de undeva de sus, foarte de sus, deşi nu-şi dădea seama care era distanţa exactă până la tavan. Aruncă încă o piatră în faţă. Un alt zgomot. Zece metri poate? Douăzeci? Era imposibil să-şi dea seama. Mai aruncă încă patru pietre ca să-şi facă o idee de dimensiunile camerei – era mare, de atâta lucru putea să fie sigur cel puţin, apoi continuă să exploreze pereţii. Găsi două vase imense de lut, care îi ajungeau până la brâu. Ceva mai încolo călcă pe ceva care se dovedi a fi o grămăjoară de oase provenite de la un animal mic. Nu găsi nici o uşă, nici o deschizătură, nici o cale de ieşire. Începu să intre în

panică, gândindu-se că poate tunelul, hornul şi camera făceau toate parte din aceeaşi fundătură, apoi se lovi de ceva rezemat de perete.

O scară.

O cercetă cu mâinile: două şipci paralele, trepte, toate legate cu fâşii de piele. Părea solidă, din câte simţea. Testă treapta cea mai de jos. Era fermă. Începu să se caţere cu grijă, pas cu pas. După şase trepte descoperi o deschizătură lată în perete, la fel ca şi cele pe care le văzuse în camera de intrare a minei.

— *Salaam!*

Ecouri. Era un alt tunel. Poate o cale de ieşire. Dar încotro mergea? Şi era singura sau mai existau şi alte variante? Coborî din nou şi îşi continuă explorarea spre dreapta, de-a lungul peretelui, până ajunse din nou la grămada de roci. Nu era nici o deschizătură jos. Nu găsi, din păcate, nici un colţ, ceea ce însemna că era într-o încăpere circulară. Merse pe bâjbâite înapoi la scară, se lăsă pe genunchi şi se târî de-a lungul camerei, mergând cât de drept putea, pipăind cu mâinile în stânga şi în dreapta în căutarea hornului prin care venise. După două minute ajunse la un perete de piatră. La naiba! Ratase! Se ridică, îşi găsi drumul spre scară din nou, îngenunche, se târî şi se abătu puţin spre stânga faţă de linia urmată dinainte. De data asta nimeri deschizătura. Batista se afla de partea cealaltă, ceea ce îi dădu de înţeles că tunelul se îndepărta oarecum de galeria principală. Repetă drumul ca să se asigure că se orientase corect, apoi se întoarse la scară, îşi scoase un pantof şi îl lipi de perete ca să-i marcheze poziţia. Apoi, ţopăind cu un picior descălţat, începu să mute scara în jurul camerei, urcând şi coborând, căutând alte deschizături. Nu era nici una sau cel puţin nici una pe care să o fi descoperit. Înconjură toată camera, ajunse din nou la pantof şi se încălţă. Încercă altceva. Se căţără pe scară, intră în noul tunel şi începu să meargă, fluturând mâinile în faţă, cu capul aplecat ca să nu se lovească de tavan.

Parcurse peste douăzeci de metri – poate mai mult, poate mai puţin; nimic nu era sigur în lumea din adâncuri în care era prins unde tavanul părea să se înalţe şi Khalifa putu să stea drept în picioare. La o distanţă aproximativ egală, tunelul se despărţea în două. Cel din stânga cobora, cel din dreapta urca. Alese tunelul din stânga, fixându-şi bine locul în minte pentru cazul în care ar fi nevoit să se întoarcă mai târziu. Coborî o vreme, ajunse la nişte trepte care urcau din nou, apoi la un fel de răscruce cu alte

galerii care se bifurcau spre stânga şi spre dreapta. Din nou spre stânga, calculând că acum mergea cumva paralel cu galeria principală, dar undeva deasupra ei. Noul tunel îl duse drept o vreme, apoi coborî brusc şi se întoarse pe dedesubt, aşa că, după calculele lui Khalifa – deşi cu fiecare pas devenea din ce în ce mai puţin sigur de calculele sale – intra şi mai adânc în mină în loc să se îndrepte spre ieşire. La dreapta se deschidea un pasaj. Trecu prin el şi ajunse într-o cameră care părea plină cu coloane şi avea uşi în fiecare perete. Alte pasaje, alte decizii care trebuiau luate, dar ele deveneau tot mai încâlcite în mintea sa.

— Allah, ajută-mă, suspină înăbuşit. Te rog, Allah, ajută-mă. Te rog. Te implor.

Era înconjurat de beznă, într-o tăcere apăsătoare, iar labirintul se încolăcea în jurul lui mai strâns, tot mai strâns, ca un şarpe mitic.

IERUSALIM

Ben-Roi se duse acasă şi încercă să-şi dea seama ce avea de făcut. În legătură cu Khalifa şi cu Sarah.

Se hotărî să îi dea telefon lui Sarah a doua zi, să îi ducă un buchet de flori şi să o implore să-i mai acorde o şansă. Încă o şansă. Ceva îi spunea că o dăduse în bară o dată pentru totdeauna. Sigur, avea o scuză că fusese atât de preocupat de soarta lui Khalifa. Dar mereu găsea câte o scuză. Întotdeauna se întâmpla ceva, găsea un motiv pentru care să nu poată să se dăruiască cu totul. Dacă n-ar fi fost Khalifa, ar fi fost altceva. Asta era viaţa de poliţist în linia întâi. N-avea de gând nici să ceară un post la birou, nici să îşi dea demisia din poliţie şi nici un alt gest nu era în măsură să-i rezolve impasul. Sarah avea nevoie de mai mult de la el, merita mai mult, iar el nu putea să îi dăruiască asta. Remiză.

Îşi îngăduise câteva momente de introspecţie şi remuşcări, apoi acceptă că nu putea să mai facă nimic în seara asta şi nu se mai gândi la Sarah şi la copil. Drept urmare, hotărî să se concentreze pe prioritatea imediată Khalifa.

Prietenul lui păţise ceva. Ceva rău. Era sigur de asta. Nu găsea nici o altă explicaţie pentru tăcerea lui. Iar el, Ben-Roi, era de vină. El îl implicase pe egiptean în investigaţie. Şi orice i s-ar fi întâmplat lui Khalifa, el era vinovatul.

Începu să se plimbe prin apartament şi mai sună o dată pe numărul telefonului prin satelit, lăsând încă un mesaj. Apoi sună şi pe mobilul personal al lui Khalifa, în eventualitatea că ar fi putut da totuşi de el. Îşi porni laptopul şi îi trimise şi un e-mail. Doar ca să fie sigur.

Ce altceva mai putea face? Nu avea numărul de acasă al egipteanului – întotdeauna vorbise cu el la telefonul mobil sau prin e-mail. Şi, chiar dacă l-ar fi avut, nu era sigur cât de mult i-ar fi folosit asta acum. Abia vorbea limba arabă. Era posibil să ştie cineva din familia lui engleza, dar ce ar fi putut să le spună? „Îmi pare rău de deranj, voiam doar să mă asigur că soţul/tatăl dumneavoastră nu a murit?” Avuseseră deja parte de prea multă durere în vieţile lor. Nu voia să le mai producă şi alte griji. Putea să afle numărul şi să îi sune totuşi dacă nu mai rămânea nici o altă variantă. Deocamdată însă, nu voia să deranjeze pe nimeni.

Se gândi să ia legătura cu Barren, dar abandonă imediat ideea. Barren nu avea nici un interes să îl ajute să găsească pe cineva care cerceta o mină despre care pretindea că nu ştia nimic. Îl sună pe Danny Perimann, un prieten care lucra ca om de legătură între secţii la Comandamentul central de poliţie de pe muntele Scopus şi vorbea fluent araba. Perimann îi era dator cu o favoare – cu mai multe favoruri, de fapt – iar în seara asta Ben-Roi decise să îşi recupereze datoria. Perimann mormăi şi se plânse, întrebă dacă nu putea aştepta până mâine. Dar Ben-Roi insistă şi celălalt cedă până la urmă şi acceptă să ia legătura cu cei pe care îi ştia din poliţia egipteană, să afle nişte nume şi numere de telefon din Luxor şi să vadă ce putea afla.

— Te sun când am veşti, rosti, dar nu-ţi face iluzii. Egiptenii sunt daţi naibii.

Ben-Roi insistă că era o urgenţă, îi mulţumi şi închise.

Porni televizorul, urmări două minute dintr-un documentar despre un grup de mineri prinşi sub pământ în Chile – culmea! – apoi îl închise din nou. Îşi verifică e-mailul. Îl sună pe Khalifa. Apoi, din moment ce nu avea altceva de făcut, se gândi la ceea ce Sarah îl sfătuise: să iasă la plimbare.

Orice era mai bine decât să stea singur în apartament şi să-şi facă remuşcări nu doar fiindcă pierduse o relaţie, ci şi pentru faptul că, după toate aparenţele, un prieten murise din cauza lui.

ÎN LABIRINT

Lucrul esenţial, firul subţire de care atârna supravieţuirea lui Khalifa, era ca egipteanul să nu piardă niciodată direcţia către galeria principală a minei şi să ştie în permanenţă unde se afla el în raport cu ea. Atâta timp cât putea să-şi amintească asta şi ştia în ce direcţie se îndreaptă, chiar dacă mergea orbecăind, avea o şansă minusculă să găsească un drum de ieşire.

La douăzeci de minute după ce părăsise prima cavernă, firul se rupse şi şansa dispăru.

Se rătăcise. Nu mai avea nici o speranţă; se rătăcise absolut iremediabil.

Încercă să îşi urmărească paşii în sens invers şi să se întoarcă la cavernă, dar harta din memorie i se încâlcise de tot. Aici trebuia să meargă la stânga sau la dreapta? Sus sau jos? Pasajul al doilea sau al treilea? Ar fi fost suficient de greu să se orienteze şi dacă labirintul ar fi fost luminat. Pe întuneric era imposibil.

Merse mai departe – orb, disperat, neajutorat. De câteva ori ajunse în locuri care îi păreau cunoscute: câteva scări abrupte, un pasaj mai îngust decât celelalte, o podea acoperită cu cioburi de vase, un şir de coşuri acoperite de mizerie. Contextul din care şi le amintea rămânea însă un mister – când fusese acolo, ce văzuse înainte, încotro mersese mai departe, dacă fusese acolo şi nu încurca un loc cu altul asemănător, din altă parte a minei. Toate păreau să se amestece între ele, toate semnele de reper se dizolvau în întuneric ca hârtia într-o baie de acid, lăsând doar o mâzgă neagră, amorfa.

La un moment dat ajunse la un pod de lemn care trecea pe deasupra unui puţ adânc – de jos se auzeau şuierături, izbituri şi zgomote de corpuri care se târau pe jos. Ceva mai târziu, sau poate mult mai târziu, sau poate chiar înainte – timpul nu mai avea nici un sens aici, jos – Khalifa împinse la o parte ceva care părea să fie o perdea grea de mărgele. Când o examină mai îndeaproape descoperi că erau schelete atârnate de o grindă de deasupra. Înainte de asta sau după, auzi susur de apă care curgea, încercă să-i găsească sursa, dar se rătăci în neantul negru.

Sau poate totul nu era decât o părere. Nu avea cum să-şi dea seama, nu avea nici o metodă de a deosebi realitatea de

imaginaţie. Era ca un coşmar în care cele mai ciudate scenarii deveneau dintr-odată posibile. Chiar şi coşmarurile se terminau totuşi dimineaţa când te trezeai.

Se gândi la familia lui Zenab, Batah, Yusuf. Cum aveau să suporte pierderea lui? Cum s-ar fi putut împăca oare cu gândul că nu ştiau cum sau de ce tatăl şi soţul dispăruse? („Te rog, Doamne, nu-i lăsa să creadă că am fugit şi i-am abandonat!") Samuel Pinsker şi Ben-Roi şi Iman el-Badri şi Digby Girling şi familia Attia şi toate celelalte personaje a căror poveste se termina aici, cu moartea lui.

Cel mai mult se gândea la fiul lui, Ali. Băiatul lui drag. Singur şi neajutorat, zbătându-se în adâncurile întunecate ale Nilului.

La fel se zbătea şi el acum. Era ciudat cum istoria se repeta.

Merse înainte, pas după pas, epuizat, însetat, strigând după ajutor, implorându-l pe Allah, implorând pe oricine să îl salveze. Până la urmă, vocea i se stinse. Nu mai rămase decât tăcerea.

IERUSALIM

— Eu mă duc la culcare.

— OK.

— Vii şi tu?

— Mai stau puţin.

Joel Regev se ridică de pe canapea, traversă camera şi se aplecă peste umărul lui Dov Zisky. Biroul lui era acoperit de hârtii şi fotografii, iar pe monitorul computerului avea deschisă o pagină cu sigla Forţelor de apărare ale Israelului – steaua, sabia şi creanga de măslin. Pagina era intitulată *Arhivă de recrutări 1972.*

— Pare interesant.

Zisky mormăi.

— Încă mai lucrezi la cazul cu catedrala?

Tot timpul lucrez la asta.

— Ai găsit ceva?

— Poate.

Regev aşteptă o clipă, apoi strânse umărul lui Zisky, se întoarse şi ieşi din cameră.

— Să nu te oboseşti prea tare, hei! strigă din hol.

Zisky nu răspunse. Stătea aplecat în faţă, privind fix lista de pe ecran – nume şi date de naştere înşirate pe patru coloane de-a lungul paginii. Îşi ridică mâna şi urmări cu degetul fiecare coloană, pe rând. La jumătatea celei de-a patra se opri. Se încruntă, căută prin hârtiile de pe birou şi scoase o fotografie cu un grup de femei în uniforma Forţelor de apărare. O întoarse pe partea cealaltă şi citi dedicaţia cu voce tare:

— Pentru draga mea Rivka – Zile fericite! Lx.

Privi din nou ecranul, apoi fotografia, verifică încă o dată. Apoi zâmbi.

— Te-am prins, şopti.

Undeva afară se auziră un scrâşnet de roţi şi un claxon puternic.

Atât scrâşnetul, cât şi claxonul veniseră de la maşina Toyota Corolla a lui Ben-Roi, care fusese nevoit să vireze brusc când o motocicletă ieşi de pe o stradă adiacentă fără să semnalizeze.

Instinctiv, Ben-Roi se întinse după cablul girofarului, gândindu-se să-l tragă pe motociclist pe dreapta şi să-i facă morală. Nu îl

porni. În loc de asta, strigă:

— *Kus emek!*

Apoi claxonă încă o dată şi îşi văzu de drum.

Trecuse de miezul nopţii. Se plimbase aproape două ore, rătăcind prin Rehaviya, traversând parcul Rehaviya, apoi pe lângă Muzeul Israelian şi Knesset, prin Grădina Sacher. Nici Khalifa, nici Danny Perimann nu îl contactaseră. În cele din urmă se întorsese acasă, resemnat la gândul că nu mai putea face nimic în noaptea aceea şi că nu-i rămânea decât să aştepte până dimineaţă.

Se dezbrăcase până la boxeri şi se întinsese în pat. Douăzeci de minute stătuse aşa, în întuneric, uitându-se pe pereţi şi ţinând strâns telefonul în mână. Apoi, brusc, îşi dăduse seama că putea face totuşi ceva. Era o încercare disperată, dar de la început ştiuse că era cheia care avea să rezolve întreg cazul. Se îmbrăcase la loc, alergase până la maşină şi pornise în trombă spre Oraşul Vechi.

La un sfert de oră după ce fusese cât pe ce să se ciocnească cu motociclistul, după ce îşi lăsase maşina în parcarea de la Kishle, Ben-Roi ajunse în faţa porţilor grele, de lemn, ale Enclavei Armene, unde începuse toată nenorocita de poveste.

Se întinse şi bătu.

Aşteptă puţin, apoi o uşiţă se deschise dintr-una din porţi. În cadrul ei stătea un portar masiv, purtând o şapcă şi o jachetă şi pufăind dintr-o ţigară ţinută în colţul gurii. Unul dintre cei pe care Ben-Roi îi văzuse când venise să inspecteze cadavrul lui Kleinberg.

— Enclava e închisă, mormăi portarul.

Ben-Roi îi arătă insigna.

— Trebuie să vorbesc cu arhiepiscopul Petrossian. Eminenţa Sa s-a culcat. Va trebui să veniţi altă dată.

Portarul împinse uşiţa şi Ben-Roi îl opri cu o mână.

— Trebuie să vorbesc cu arhiepiscopul Petrossian, repetă.

Apoi, dându-şi seama că arestarea arhiepiscopului provocase probabil multă animozitate în comunitatea armeană, adăugă:

— Te rog. Am nevoie de ajutorul lui. E urgent. Foarte urgent.

Portarul îl fixă cu privirea, cu buzele strângându-i-se ritmic în jurul ţigării şi firicele de fum ieşindu-i din nări. Apoi ridică un deget în semn de „Aşteaptă!”, închise uşiţa şi dispăru. Trecură câteva minute. Oraşul Vechi era liniştit, ca un oraş-fantomă. Apoi portarul apăru din nou şi îi făcu semn să intre.

— Eminenţa Sa vă aşteaptă.

Împinse uşa şi o încuie, îl conduse pe Ben-Roi de-a lungul pasajului boltit de la intrare şi în curtea mică, pavată, din faţa Catedralei Sfântului Iacov. Arătă spre o altă uşă din dreapta.

— Acolo. Te aşteaptă sus.

Ben-Roi îi mulţumi şi merse la uşa care dădea în nişte scări abrupte de piatră, mărginite de şinele unui lift pentru cărucioare cu rotile. La primul etaj, scările se deschideau într-un vestibul. De tavan atârna un candelabru de sticlă, iar pe pereţi erau tablouri mari, în ulei. Arhiepiscopul Petrossian stătea într-o altă uşă cam la jumătatea vestibulului, purtând o sutană neagră simplă. Ben-Roi merse până la el. Pantofii de sport îi scârţâiau pe podeaua lustruită.

— Îmi pare rău dacă v-am trezit.

Petrossian ridică o mână în semn că nu era nevoie să se scuze.

— Sunt un om bătrân. Nu dorm foarte mult. Te rog.

Se trase în spate şi Ben-Roi intră într-un mic birou. Spre deosebire de ce văzuse în restul enclavei, camera era simplă, spartană: nici o decoraţiune elaborată, nici un mobilier sculptat. Un birou, un telefon, un computer, două scaune acoperite cu piele, rafturi cu cutii pentru dosare şi fotografii înrămate. Una dintre ele îl arăta pe Petrossian dând mâna cu papa Benedict.

Arhiepiscopul îi făcu semn să se aşeze şi trecu de partea cealaltă a biroului.

— Mardig mi-a spus că e o urgenţă, spuse, împreunându-şi mâinile deasupra biroului; inelul cu ametist îi strălucea în lumina lămpii. Spuneţi-mi, cu ce vă pot ajuta?

Vocea îi era liniştită, moale. Dacă era supărat pentru felul în care fusese tratat în arest, nu arăta asta. Ben-Roi apucă braţele scaunului. Direct. Fără ocolişuri.

— Trebuie să o găsesc pe fată, pe Vosgi.

Petrossian zâmbi înţelegător.

— După cum v-am spus şi ieri-dimineaţă, mă tem că nu o cunosc.

— După cum v-am spus eu ieri-dimineaţă, cred că minţiţi.

Bătrânul îşi înclină capul într-o parte şi îşi deschise mâinile, ca şi când ar fi spus: „Ce mai pot să zic?” Ben-Roi se aplecă înainte. Nu interoga. Implora.

— Trebuie să vorbesc cu ea, spuse, străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă. Nu ştiu ce se întâmplă în viaţa

dumneavoastră, nu ştiu de ce minţiţi. Sincer, nu-mi pasă. Ceea ce aud e că ştiţi unde e fata. La fel cum ştiţi tot ce se întâmplă în comunitatea asta. Trebuie să-mi spuneţi. Viaţa unui om depinde de asta. Un om bun.

Petrossian încă mai zâmbea, deşi expresia lui devenise dintr-odată forţată, ca şi când ar fi trebuit să facă un efort ca să o păstreze.

— Fata i-a zis ceva Rivkăi Kleinberg, insistă Ben-Roi. S-au întâlnit, i-a spus ceva. Despre o mină de aur, o companie numită Barren Corporation. Din cauza informaţiilor pe care le-a aflat, Rivka Kleinberg a fost omorâtă. Iar acum, acelaşi lucru este pe cale să i se întâmple unui om nevinovat. Un prieten de-al meu. Poate s-a întâmplat deja, Doamne fereşte. Trebuie să aflu ce se întâmplă. E singura speranţă pe care o am dacă vreau să-l salvez. Vă rog, spuneţi-mi unde e Vosgi. Ajutaţi-mă.

Petrossian rămase în continuare tăcut, fără să trădeze nimic. Cu toate astea, Ben-Roi îşi dădu seama că era tulburat, că se lupta cu el însuşi. Pleoapele îi tremurau, degetul mare şi arătătorul strângeau piatra violetă a inelului. Ben-Roi se aplecă în faţă, îşi puse mâinile pe birou, încolţindu-l pe celălalt.

— Nu mai e vorba despre o femeie moartă, insistă. Crima a fost comisă deja, nimic nu mai poate schimba asta. Aici e vorba de a preveni o crimă. De a salva o viaţă. Viaţa unui egiptean musulman, dacă vă supără gândul că aţi putea salva un evreu.

Asta stârni în sfârşit o reacţie. Petrossian ţâţâi din buze şi clătină din cap.

— O viaţă e o viaţă, domnule detectiv. Toate sunt la fel de importante. Religia şi cetăţenia nu au nimic de-a face cu asta.

Începea să cedeze. Ben-Roi simţea asta. Orice ar fi ascuns şi din indiferent ce motiv, zidul din jurul tainei începea să se năruie. Interogatoriul dăduse greş, dar rugămintea directă, venită din inimă părea să fi reuşit. Ben-Roi insistă pentru ultima oară:

— Vă rog, ajutaţi-mă să-mi ajut prietenul. Spuneţi-mi unde e Vosgi. Lăsaţi-mă să vorbesc cu ea. Aveţi cuvântul meu că nu o să vi se întâmple nimic.

Petrossian rămase pe gânduri, unindu-şi vârfurile degetelor şi privindu-l pe Ben-Roi pe deasupra lor. Tăcere, apoi:

— Şi dacă i-am făcut rău? Tot nu o să mi se întâmple nimic?

Întrebarea era neaşteptată. Ben-Roi ezită, strângând marginea biroului în mâini.

— I-aţi făcut râu?

Ochii arhiepiscopului străluciră. Acum, el era cel care vedea dubiile din expresia lui Ben-Roi.

— E greu, nu-i aşa? zise. V-am spus şi când am vorbit ieri, problemele de conştiinţă nu sunt chiar aşa de simple. Dumneavoastră îmi cereţi să-mi trădez propria conştiinţă, dar când sunteţi pus faţă în faţă cu o dilemă asemănătoare dacă merită să dai la schimb dreptatea pe informaţii, nu mai sunteţi nici dumneavoastră chiar atât de sigur. Aşa că vă întreb din nou: am cuvântul dumneavoastră că, dacă fata a fost rănită, nici eu, nici asociaţii mei nu vom păţi nimic?

Ben-Roi se foi în scaun, apoi se lăsă în spate. Cu o clipă înainte crezuse că are situaţia sub control. Acum, dintr-odată, se lăsase prins pe picior greşit.

— Nu vă pot da cuvântul, spuse.

Petrossian îl fixă, sfredelindu-l cu privirea.

Undeva, afară, un clopot începu să bată. Din nou tăcere, apoi bătrânul încuviinţă.

— Mă bucur să aud asta. După cum ştiţi deja, experienţele mele cu poliţia din Israel nu au fost întotdeauna plăcute, dar simt că sunteţi un om care are decenţă şi onoare. Vă voi testa calităţile înainte ca noaptea să se termine. Şi, ca să vă liniştiţi, fata nu a păţit absolut nimic.

— Mă veţi duce la ea?

— În cazul în care aţi uitat, sunt arestat la domiciliu. Nu mi se permite să părăsesc enclava.

— O să garantez eu pentru dumneavoastră.

Petrossian se gândi la asta, apoi încuviinţă, ridică receptorul telefonului şi formă un număr. Vorbi rapid, într-o limbă despre care Ben-Roi presupunea că e armeană, apoi puse receptorul la loc, se ridică şi îi făcu semn celuilalt să îl urmeze.

— Haideţi. Şi nu uitaţi, vă rog, ce v-am spus despre decenţă şi onoare.

Ieşiră din birou şi începură să coboare scările.

Vosgi ajunsese în enclavă cu cinci săptămâni în urmă. Din senin. Traumatizată. Îngrozită. Guvernul israelian era pe cale să o deporteze, să o trimită înapoi în Armenia şi direct în braţele celor care o aduseseră ilegal în Israel. Era disperată şi ceruse azil.

— Suntem o familie. Avem grijă de ai noştri. A suferit deja destul. Nu puteam să o alungăm. Era de datoria noastră să o

ajutăm.

Arhiepiscopul îi explica situaţia lui Ben-Roi în timp ce amândoi traversau Cartierul Armean. Pe străzile înguste, părăsite, ecoul paşilor lor răsuna puternic.

O duseseră pe Vosgi la un adăpost, continuă arhiepiscopul şi o protejaseră. Mai întâi de autorităţile israeliene, apoi, după ce Rivka Kleinberg fusese ucisă, de ucigaş, oricine ar fi fost.

— Doamna Kleinberg ghicise că, dacă fata fugise de la adăpost, atunci n-avea unde altundeva să vină decât la compatrioţii ei, spuse. M-a sunat şi m-a întrebat dacă o văzusem pe Vosgi, dacă ştiam unde putea să o găsească. Dacă i-aş fi spus adevărul, aş fi putut să-i previn moartea. Dar nu i-am spus. Am spus că nu ştiu nimic. Aşa că a început să vină la catedrală, să aştepte, sperând să o întâlnească pe fată. Moartea ei, după cum am mai spus, îmi apasă conştiinţa, dar nu am avut de ales. Nu făcea parte din comunitatea noastră. Nu ştiam dacă pot avea încredere în ea.

Ajunseră la intersecţia de la capătul străzii Sfântul Iosif şi făcură la dreapta, pe Ararat. Deasupra lor se auziră o serie de zgârieturi; o pisică speriată de trecerea lor sărise peste un zid.

— Aţi recunoscut numele de Kleinberg când v-a sunat? întrebă Ben-Roi. V-aţi amintit că ea scrisese reportajul despre dumneavoastră în anii ’70? V-a făcut praf cariera.

Umerii lui Petrossian căzură.

— Bineînţeles că o ţin minte. Vă rog să mă credeţi când vă spun că nu îi purtam pică. Păcătuisem. Vina era a mea şi numai a mea. Ea a fost doar mesagerul care mi-a făcut publică greşeala. Moartea ei m-a îndurerat mult.

Străbătură strada Ararat şi cotiră din nou, de data asta pe o alee îngustă. La capătul ei era o uşă de lemn. Merseră până la ea. Lângă uşă era un interfon video şi o placă de ceramică cu numele Saharkian. Arhiepiscopul apăsă butonul interfonului.

— E doar un copil, spuse, întorcându-se spre Ben-Roi în timp ce dinăuntru începu să se audă zgomotul zăvoarelor trase. Un copil care a trecut prin ceva îngrozitor. Încă mai poate să se vindece, să ducă o viaţă normală. Dar dacă e deportată, dacă traficanţii o găsesc din nou…

Uşa se deschise. În cadrul ei apăru un bărbat cu un pistol la centură.

— Doar un copil, repetă Petrossian. Vă rog să nu uitaţi asta. Şi să nu îi daţi prea multe detalii despre moartea doamnei

Kleinberg. Vosgi ştie că a murit, dar nu i-am spus nici un detaliu prea tulburător. Şi aşa e îngrozitor de speriată.

Îl privi în ochi pe Ben-Roi ca să se asigure că se făcuse înţeles, apoi intră. Ben-Roi îl urmă. În spatele lui, bărbatul închise uşa şi trase zăvoarele. Erau într-o cameră mare, văruită, cu mobilă simplă, spartană. Un alt bărbat stătea la o masă, făcându-şi de lucru cu o puşcă; de cealaltă parte a camerei, nişte scări aurite duceau spre o galerie joasă, cu câte două uşi de fiecare parte. Petrossian traversă încăperea, îşi ridică privirea şi strigă cu voce blândă. Ben-Roi nu înţelese ce spunea, dar prinse un cuvânt care suna ca Vosgi. Trecură câteva clipe, apoi uşa cea mai îndepărtată se deschise. O fată brunetă, slăbuţă ieşi în galerie. Ben-Roi strânse din dinţi, degetele i se crispară şi făcură o mişcare involuntară.

Ca şi când ar fi răsucit o cheie.

La un cuvânt al lui Petrossian, gărzile armene dispărură într-o altă cameră. Apoi, bătrânul merse până la baza scărilor şi întinse o mână. Şovăind, fata coborî.

Era mai scundă decât ar fi ghicit Ben-Roi după fotografiile pe care le văzuse. Abia dacă avea un metru şi jumătate sau chiar mai puţin. Era mai drăguţă în realitate: ochi mari, migdalaţi, trăsături delicate şi băieţoase în acelaşi timp. Era imposibil să îi ghicească vârsta, dar la prima impresie ai fi spus că e foarte tânără. Prea tânără. Îşi aminti de întâlnirea cu târfa din Neve Sha’anan, de ceea ce îi spusese că ea şi Vosgi „lucraseră” împreună, o femeie matură şi una mai tânără, o profesoară şi o elevă. Simţi că i se face greaţă şi îşi alungă amintirea. Nu se gândi nici că, într-un fel şi el era tot un client. Tot un bărbat care voia ceva de la ea. Rămase cu mâinile atârnându-i, afişând o expresie care spera că arăta simpatie.

Fata ajunse la capătul scărilor. Ochii ei priviră spre Ben-Roi o clipă, apoi spre arhiepiscop, ca şi când ar fi căutat o încurajare. Bătrânul îi luă mâna într-a lui, se înclină spre ea şi spuse ceva. Din nou, privirea ei se ridică spre Ben-Roi, apoi încuviinţă. Petrossian o îndrumă cu blândeţe spre o canapea şi se aşeză lângă ea. Ben-Roi se aşeză pe fotoliul din faţă, încercând să nu se holbeze la încheieturile acoperite de cicatrice ale fetei. Vosgi observă direcţia privirii detectivului şi îşi încrucişă strâns braţele, apăsându-şi încheieturile în cutele tricoului gri, care îi era mai mare cu câteva numere. Cu degetul mare de la mâna stângă

începu să se joace cu crucea de argint pe care o purta la gât.

— Vosgi înţelege ebraică, începu arhiepiscopul, dar nu vorbeşte prea bine. Dacă e în regulă, eu voi traduce pentru ea.

— Bineînţeles, spuse Ben-Roi.

Petrossian îi şopti ceva fetei, care murmură un răspuns. Privirea ci era fixată acum pe dalele de pe podea.

— Puteţi să începeţi, spuse bătrânul. Şi vă rog, amintiţi-vă ce v-am spus când am venit. Încercaţi să fiţi... (făcu o mişcare liniştitoare cu mâna).

— Bineînţeles, repetă Ben-Roi.

Se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi. Condusese sute de interogatorii la viaţa lui, dar nu se simţise niciodată atât de îngrijorat ca acum. Cazul Kleinberg şi poate viaţa lui Khalifa toate lucrurile păreau să depindă de întâlnirea care tocmai începuse, de acest moment. Era ca şi când ar fi stat în faţa unei uşi prin care, dacă ar fi deschis-o, ar fi schimbat totul. „Fii blând, îşi spuse. Nu trage prea tare de clanţă doar fiindcă eşti nerăbdător să afli ce e de partea cealaltă."

— Bună, Vosgi, spuse.

Fata fixă în continuare podeaua.

— Mă numesc Arieh Ben-Roi. Sunt detectiv, lucrez la poliţia din Ierusalim. Poţi să-mi spui Arieh, dacă vrei. Sau chiar Ari.

Încercarea de a relaxa puţin atmosfera nu avu nici un rezultat vizibil. Probabil fiindcă, deşi se străduia din răsputeri să-şi modereze vocea, încă vorbea răguşit, oficial, ca şi când ar fi fost la un interogatoriu. Nu era pentru prima oară de când începuse investigaţia când îşi amintea cât de incapabil era să arate simpatie pentru cei pe care îi interoga. Tipic pentru un *sabra* nenorocit.

— Mulţumesc că ai fost de acord să stăm de vorbă, continuă poliţistul. Şi dă-mi voie să îţi spun de la început că întâlnirea noastră nu are nici o legătură cu cererea de reşedinţă permanentă. Ai cuvântul meu. Nu trebuie să-ţi fie frică. Înţelegi?

Vosgi încuviinţă aproape imperceptibil.

— Vreau să vorbim despre o femeie pe nume Rivka Kleinberg. Cred că o mai ţii minte. A vizitat adăpostul din Hofesh acum câteva săptămâni.

Ridică privirea, apoi o coborî din nou. Spuse ceva.

— Întreabă dacă i-aţi găsit pe cei care au omorât-o pe doamna Kleinberg, traduse Petrossian.

— Suntem aproape, rosti Ben-Roi. Suntem foarte aproape. Tu

poţi să ne ajuţi să ne apropiem şi mai mult. Vrei să ne ajuţi, Vosgi?

Mâna ei se strânse în jurul crucifixului. Se agăţa de el ca înecatul de un fir de pai. Vorbi din nou. Vocea ei era ceva mai puternică decât înainte, vorbea ceva mai repede, părea că începe să intre în panică. Petrossian îi puse o mână pe genunchi ca să o liniştească.

— Spune că nu vrea să depună mărturie, traduse.

— Nimeni nu îţi cere să depui mărturie, Vosgi. Vreau doar să-mi răspunzi la. Câteva întrebări. Crezi că poţi face asta?

Vosgi încă mai ţinea crucifixul în mână. O pauză, apoi respiră adânc şi încuviinţă.

— Mulţumesc, spuse Ben-Roi. O să fac tot posibilul să terminăm repede.

Vorbea ca un doctor care era pe cale să facă o injecţie. Îşi împreună mâinile şi zâmbi, astfel să o încurajeze şi să-i ofere răspunsurile aşteptate.

— Ai vorbit cu doamna Kleinberg când a venit la adăpost, îţi aminteşti?

— Ken, murmură Vosgi.

— Ţi-a spus ceva despre o mină de aur?

Fata clătină din cap.

— O mină de aur din Egipt.

Acelaşi gest.

— Eşti sigură? Gândeşte-te puţin.

Câteva cuvinte murmurate.

— E sigură, transmise arhiepiscopul.

— Dar despre o companie numită Barren Corporation? O companie mare, americană.

— Nu.

Repetă numele, mai rar şi pe litere, în eventualitatea în care fata nu îi înţelegea pronunţia. Aceeaşi reacţie. Ben-Roi se strădui să-şi păstreze expresia neschimbată, să nu-şi arate dezamăgirea. Sperase să nimerească potul cel mare de la început, să câştige timp şi să o scutească şi pe ea de o discuţie prea lungă. Degeaba. Trebuia să-şi mărească zona de interes.

— Poţi să-mi spui despre ce aţi vorbit, Vosgi? întrebă.

Fata îşi aplecă umerii şi îşi ascunse piciorul drept sub genunchiul stâng. Murmură altceva.

— I-a povestit doamnei Kleinberg de unde a venit, traduse Petrossian. Despre satul şi familia ei. Apoi despre... ce i s-a

întâmplat.

Ben-Roi întinse o mână cu palma deschisă, cerându-i mai multe detalii. Pata începu să se joace cu crucifixul. Când răspunse, vocea ei era şi mai firavă. Petrossian trebui să-şi aplece capul ca să înţeleagă ce spunea.

— Spune că avea paisprezece ani când au luat-o, traduse. Se întorcea acasă de la şcoală. Au răpit-o de pe drum. Doi bărbaţi. Nu ştie cine erau. Probabil din Azerbaidjan, satul ei era chiar la graniţă.

În mintea lui Ben-Roi se formă imediat o legătură. Îşi aminti ceva ce găsise Zisky la începutul investigaţiei, ceva legat de Barren: o mină de aur pe care o exploatau în Armenia de Est, lângă graniţa cu Azerbaidjanul. O întrebă pe Vosgi dacă ştia ceva de asta. Nu ştia. Nu era nici o mină unde locuise. Nu era mai nimic – doar munţi şi râuri şi o fabrică de carne de pui unde lucrau tatăl şi fraţii ei. Ben-Roi nu mai insistă. Îi făcu semn să continue. Petrossian îi luă cealaltă mână într-a lui.

— M-au dus cu maşina la o casă, traduse când Vosgi începu să vorbească din nou. Apoi la alte case. Erau şi alte fete. Ne-au făcut să... Cred că se subînţelege ce a fost nevoită să facă.

Privirea arhiepiscopului o întâlni pe a lui Ben-Roi. Detectivul încuviinţă, indicând că nu era nevoie ca Vosgi să retrăiască în detaliu toate grozăviile prin care trecuse.

— Ştiai unde eşti? întrebă.

— Mă duceau des dintr-un loc în altul, traduse Petrossian. Ştiu că la un moment dat eram în Turcia. Auzeam voci pe fereastră. Am recunoscut accentul. Apoi m-au vândut altor oameni şi m-au dus cu vaporul într-un loc cu...

Petrossian se întrerupse şi întrebă ceva. Fata explică.

— Turişti, continuă. Tineri din mai multe ţări. Din Germania poate şi din Marea Britanic. Nu ştie sigur. Apoi m-au dus înapoi în Turcia, într-un oraş mare. Mă ţineau într-un subsol. Era întuneric.

Fata vorbea puţin mai tare acum, pe măsură ce începea să se relaxeze. În acelaşi timp, tonul ci devenise plat, detaşat, ca şi când ar fi fost vorba despre altcineva. Ben-Roi îşi aminti ce îi spusese Maya Hillel la adăpostul din Hofesh, despre motivul pentru care fetele foloseau nume false. Le ajută să se distanţeze de ceea ce sunt obligate să facă. Aşa îşi pot imagina că sunt altcineva, nu ceea ce sunt de fapt.

— Cred că am rămas în oraş aproape un an, continuă să traducă Petrossian. Apoi câteva dintre noi am fost duse pe un alt

vapor. Nişte arabi ne-au dus prin deşert şi aşa am ajuns în Israel. Eram trei sau patru într-un apartament. Ne urmăreau tot timpul.

Ben-Roi ridică o mână, făcându-i semn să se oprească. Povestea înainta prea repede. Mintea lui se agăţase de ceva din urmă.

— Întoarce-te puţin, spuse. Eraţi în Turcia, într-un oraş…

Vosgi încuviinţă.

— Apoi v-au dus cu vaporul?

Acelaşi gest.

— Într-un port?

Vosgi se încruntă, se întoarse spre arhiepiscop şi spuse ceva. Bătrânul ascultă, apoi dădu din cap.

— Nu un port mare, spuse. Mic. Doar un singur doc. Era noapte. Am văzut macarale.

Fără să-şi dea seama, Ben-Roi începuse să bată cu piciorul în podea.

— Locul ăsta, spuse, docul i-ai spus Rivkăi Kleinberg despre el?

Vosgi încuviinţă.

— Era într-un oraş numit Rosetta?

Fata ridică din umeri, nesigură.

— Egipt? Era în Egipt?

Acelaşi gest.

— Nu am ştiut niciodată unde eram, traduse Petrossian. Ne-au spus să ne uităm în jos. Ca să nu vedem.

— Dar după ce aţi ajuns la doc v-au dus prin deşert până în Israel.

Vosgi clătină din cap.

— Mai întâi ne-au dus cu un camion – vocea lui Petrossian o urma pe a fetei ca o umbră, au condus până în zori. Apoi ne-au dus într-o casă, cu nişte arabi. Şi…

Din felul în care pumnul ei se strânse în jurul crucifixului, era clar ce făcuseră arabii. Ben-Roi flutură o mână în semn că nu era nevoie să intre în detalii.

— În noaptea următoare ne-au urcat în nişte jeepuri. Apoi a trebuit să mergem pe jos vreo cinci ore. Era frig. Una dintre fete a încercat să fugă şi au împuşcat-o. Apoi alte maşini ne-au luat. Atunci am ajuns în Israel.

Ben-Roi bătea mai repede cu piciorul în podea în timp ce mintea îi lucra febril. Fata fusese adusă în Israel printr-un deşert. Trebuia să fie vorba de Sinai. Fusese adusă până în Sinai cu

maşina dintr-un port, doc, oricum voia să-i spună. Trebuia să fie Rosetta, unde Rivka Kleinberg intenţiona să plece în noaptea în care fusese omorâtă. Vedea cum bucăţile de puzzle încep să se mişte, să se aranjeze, deşi încă nu reuşea să facă legătura între cele două elemente principale ale cazului: Barren şi labirintul. „Ia-o uşor, îşi spuse. Gândeşte-te la toate posibilităţile.”

— Ştii cine te-a traficat? întrebă.

— Nu ştia. Erau bărbaţi, atâta ştia. Bărbaţi violenţi.

— Genady Kremenko? Ai auzit vreodată de el?

— *Lo.*

Repetă întrebarea, primi acelaşi răspuns. Şi încă o dată când menţionă numele Zoser Freight. Se apropiase de ceva, simţea asta. Era foarte aproape. Dar nu ajunsese încă.

— Poţi să-mi spui mai multe despre vaporul cu care v-au adus? întrebă, orientându-se spre un alt aspect. Cel cu care aţi venit din Turcia.

Fata îşi muşcă buza de jos. Degetele i se strângeau convulsiv în jurul crucifixului de argint. Trecu aproape un minut înainte să fie în stare să vorbească din nou. Ben-Roi îşi dădea seama, după cuta dintre sprâncenele arhiepiscopului, că ceea ce spunea era şocant. Mai şocant decât orice altceva de până acum.

— Dumnezeule sfinte, şopti.

Apoi:

— Le ţineau într-un container. Erau treisprezece. Totul a durat patru zile. Containerul avea un grilaj prin care intra aerul, saltele, pături şi o găleată în care să-şi facă nevoile. În fiecare noapte scoteau câteva fete şi le duceau la cabine pentru ca marinarii…

Fata suspină înecat. Petrossian îi lăsă mâna şi o luă de după umeri cu un braţ, încercând să o liniştească. În acelaşi timp îl privi în ochi pe Ben-Roi, ridicând din sprâncene ca şi când l-ar fi întrebat dacă era neapărat nevoie să întrebe despre asta. Ben-Roi încuviinţă pe jumătate în semn de scuză, dar era într-adevăr un lucru necesar. Undeva în povestea lui Vosgi erau şi informaţiile de care avea nevoie, bucăţile care aveau să completeze puzzle-ul şi să-i arate imaginea finală. Ca un ac într-un car cu fân. Ca să găsească ultimele bucăţi trebuia să caute prin tot carul, chiar dacă asta însemna să o facă pe fată să retrăiască întreg coşmarul prin care trecuse.

— Poţi să-mi vorbeşti puţin despre vapor? întrebă, încercând să o ajute, să-i ceară o informaţie mai specifică. Era mic, mare…?

Vosgi ezită, apoi îşi deschise braţele. Mare.

— Un vapor de pasageri? De pescuit? De marfa?

De pescuit, credea. Sau poate de marfă. Nu văzuse mult din el, doar o porţiune din lateral, containerul şi cabina în care o violaseră.

Dar echipajul? Erau egipteni? Arabi? Cu piele închisă la culoare?

Nu cei pe care îi văzuse cei care le aduseseră mâncare şi fuseseră cu ea în cabină. Aveau pielea albă. Ruşi, credea. Duri. Foarte duri.

Tonul plat pe care vorbise până acum începea să se schimbe, să exprime mai multă emoţie. La fel şi limbajul trupului, care transmitea o agitaţie din ce în ce mai mare forţa cu care strângea crucifixul, felul în care se ţinea de stomac cu cealaltă mână ca şi când ar fi vrut să îl apere. Dacă ar fi existat orice altă metodă de a ajunge la informaţia pe care o căuta, Ben-Roi ar fi acceptat-o imediat. Dar asta era singura cale. Fata ştia ceva, iar el trebuia să afle ce anume. Acum. În seara asta. Din nou se gândi că nu era cu nimic mai bun decât bărbaţii care o abuzaseră. Alungă ideea şi trecu mai departe.

— Cei care te-au dus pe vapor în Turcia, spuse. Îmi poţi spune ceva despre ei?

Nu putea, în afară de faptul că erau turci. Fusese dusă până la vapor cu maşina, dată pe mâna echipajului, împinsă în container. Mai erau încă opt fete acolo. Alte patru veniseră mai târziu. Doar atât îşi mai amintea.

— Dar când ai coborât de ţie vapor, la doc? Ce s-a întâmplat acolo?

Fata respira agitat, ca şi când s-ar fi sufocat.

— Ce s-a întâmplat la doc, Vosgi?

Răspunsul veni printre lacrimi, abia şoptit. Îşi coborî bărbia până la piept, ca şi când ar li vrut să se ascundă. Petrossian traduse, călcându-şi pe inimă. Expresia lui îi transmise lui Ben-Roi că timpul pe care i-l permitea se apropia de sfârşit.

— Ne-au făcut să ne aliniem şi ne-au spus să ne dezbrăcăm de tot. Am rămas goale. Apoi ne-au spus să ne punem mâinile pe cap. Detectiv, trebuie să insist…

— Transmite-mi ce-ţi spune, se răsti Ben-Roi.

Bătrânul o strânse la piept pe fată, îi şopti vorbe liniştitoare.

— Era o maşină acolo, continuă. O maşină mare, neagră, înăuntru era un bărbat, pe bancheta din spate. Spunea ceva. Dădea ordine. Nu am înţeles. Apoi ne-am îmbrăcat din nou. Ne

aşteptau trei microbuze. Ne-au dus mai departe. Am fost pe drum toată noaptea. Am ajuns la…

— Bărbatul din maşină, întrerupse Ben-Roi pe un ton ascuţit, insistent. Spune-mi despre bărbatul din maşină. Cum arăta?

Vosgi plângea acum, legănându-se înainte şi înapoi. Ben-Roi repetă întrebarea, detestându-se pentru asta, dar cu sentimentul irevocabil că asta era piesa de care avea nevoie.

— Nu l-am văzut bine, traduse Petrossian; cuvintele lui se împleteau cu suspinele fetei. Era întuneric. Toate luminile erau îndreptate spre noi. Stătea în mijlocul banchetei, departe de fereastră.

— Trebuie să fi văzut ceva.

Vosgi clătină din cap.

— Ceva! Trebuie să fie ceva!

— Nu văd nimic! strigă fata într-o ebraică nesigură, cu un accent puternic. Nu stă în geam. Nu văd.

— În ce limbă vorbea?

— Nu ştiu. Îţi spun, nu ştiu!

Petrossian ridică o mână către Ben-Roi, cu palma întinsă, în semn că trebuia să se oprească. Îl ignoră.

— Gândeşte-te, Vosgi! Te rog, gândeşte-te! Trebuie să fie ceva de care să îţi aduci aminte.

— Nu. Te rog, spun adevărul!

— Gândeşte-te!

— Domnule detectiv, ai mers prea departe…

— Gândeşte-te, Vosgi! Bărbatul din maşină. Cum arăta?

— Detectiv!

— Nu văd faţa, ţipă fata. Îţi spun! Îţi spun! Nu văd decât mână. Când aruncă ţigara de pe geam. O secundă văd mână cu… cu…

Îşi flutură mâinile, suspinând, luptându-se să găsească cuvântul pe care îl căuta.

— Cu ce, Vosgi? O mână cu ce?

— Cu… cu…

Pumnii i se strângeau convulsiv. Se zbătu puţin, îşi ridică privirea spre Petrossian, strigă ceva în armeană.

— Ce? strigă şi Ben-Roi, cu ochii strălucind. O mână cu ce? Ce ţi-a spus?

— Tatuaj, traduse Petrossian. Bărbatul avea un tatuaj pe braţ. Şi asta e tot ce o să-ţi permit, detectiv. Te-am rugat clar să nu…

Însă Ben-Roi nu-l mai auzea, pentru că în minte îi apăruse ceva ce văzuse cu patru zile în urmă. O închisoare, o celulă,

bijuterii de aur, o faţă buhăită, un bărbat căruia i se spunea Ha-Menahel – Profesorul şi care avea pe braţ un tatuaj cu cerneală roz şi verde…

Se aplecă pe marginea scaunului, cu inima bătându-i nebuneşte, ca o coardă de arc.

— Tatuajul, Vosgi. Arăta o… (desenă o siluetă de femeie în aer).

Vosgi ezită, tremurând, apoi încuviinţă.

— Femeia asta… (îşi deschise palmele, mimând coapse depărtate).

Acelaşi gest.

Era Genady Kremenko în carne şi oase.

— Mulţumesc, Vosgi, spuse. Asta e tot ce voiam să ştiu. Nu o să te mai deranjez.

Vosgi se lipi de Petrossian, tremurând violent. Ben-Roi se gândi să meargă la ea, să-i pună o mână pe umăr şi să îi spună cât de rău îi părea că trebuise să treacă din nou prin toate astea, îşi dădu seama însă că nu avea rost. Ultimul lucru de care avea nevoie fata era o scuză în doi peri de la un nenorocit de poliţist evreu. Se ridică, îşi verifică telefonul – încă nu primise nici un mesaj de la Khalifa – şi merse până la uşa de la intrare.

— Cred că e mai bine să rămâneţi aici, cu ea, spuse în timp ce trăgea zăvoarele. O să le spun celor de la secţie că aţi ieşit şi o să le transmit să vă lase în pace. Puteţi să vă întoarceţi în enclavă când vreţi.

Se întoarse spre Petrossian. Bătrânul îl fixa cu privirea, cu o expresie greu de citit. Protectoare poate. Părintească. Nu era supărat, ceea ce era surprinzător, având în vedere cât de mult întrecuse măsura Ben-Roi. Se priviră în ochi o clipă. Apoi, cu o înclinare a capului în semn de scuze, dar şi de mulţumire, Ben-Roi trase ultimul zăvor şi deschise uşa. Era pe cale să iasă când îşi aminti ceva şi se întoarse.

— Ultima întrebare, Vosgi. Desenul pe care l-ai făcut împreună cu Rivka Kleinberg, femeia cu păr blond cine era? O fată pe care ai cunoscut-o după ce ai fost răpită?

Tânăra îşi ridică privirea. O clipă nu răspunse, apoi îi spuse ceva lui Petrossian în armeană.

— Nu era o persoană adevărată, doar un desen de pe vaporul pe care a fost dusă. Un desen cu o sirenă.

— Ah, spuse Ben-Roi.

Se întoarse spre uşă. Arhiepiscopul îl chemă înapoi.

— O ultimă întrebare şi pentru dumneavoastră, detectiv. Ştiţi unde e acum. Şi ştiţi în ce situaţie se află. Pot să vă întreb ce aveţi de gând să faceţi?

— Vreau să mă duc chiar acum în Tel-Aviv şi să vorbesc cu un bărbat pe nume Genady Kremenko.

— Ştiţi ce vreau să spun. În legătură cu Vosgi.

Ben-Roi îi susţinu privirea, apoi ridică din umeri.

— Mă tem că s-a produs o confuzie. Nu cunosc pe nimeni care să se numească Vosgi.

Făcu cu ochiul, îşi înclină capul şi ieşi afară.

ÎN LABIRINT

De undeva se auzea scâncetul unui copil. Khalifa era absolut sigur de asta. Undeva în mină era un copil rătăcit, la fel ca şi el. Nu îşi închipuia asta. Nu era o iluzie care apăruse din cauza întunericului. Un copil avea nevoie de ajutor.

— Stai pe loc, cârâi, cu vocea răguşită de sete şi epuizare. Stai pe loc şi te găsesc eu. Nu te teme. O să ieşim, îţi promit!

Înaintă orbeşte, pipăind pereţii de piatră, încercând să se apropie de sunet. Se schimba tot timpul. Uneori venea din faţă, alte ori din spate; uneori de departe, alteori de undeva de aproape.

— Te rog, stai pe loc! Dacă te mişti n-o să ne găsim. Stai pe loc şi te găsesc eu!

Acum sunetul venea dintr-un tunel spre dreapta. Un plânset îngrozit, cu sughiţuri. Era imposibil de ghicit dacă era un băiat sau o fată. Era un copil, asta ştia sigur. Un copil care se rătăcise. Trebuia să îl găsească. Dacă el era îngrozit, cum s-ar fi putut simţi un copil aici? Bietul de el, cât de micuţ şi de neajutorat trebuia să fie.

— Vin! Nu-ţi fie frică! Vin!

Orbecăi până la capătul tunelului, coborî pe nişte scări şi ajunse într-un soi de cameră joasă. Câţiva lilieci îi zburară în faţă, chiţăind; ceva se târa pe podea. Multe lucruri. Peste pantofi, pe tivul pantalonilor. Îşi învârti braţele şi lovi cu picioarele, merse mai departe prin beznă. Ajunse la un perete, îl urmări pe pipăite şi găsi gura unui alt pasaj. Un pasaj mare, din câte îşi dădea seama. Copilul era undeva acolo.

— Rămâi acolo! Vin. O să fie OK. Vin.

Porni de-a lungul pasajului. Suspinele veneau în mod cert din întunericul din faţă, deşi se îndepărtau.

— Te rog! Imploră. Stai pe loc. Dacă te mişti n-o să te găsesc niciodată.

Grăbi pasul. Dorinţa de a găsi copilul se dovedi mai puternică decât teama că s-ar putea împiedica sau izbi de ceva. Merse mai repede, apoi începu să alerge uşor, cu capul înainte, fără să-i mai pese de riscuri. Se grăbea să găsească fetiţa sau băieţelul înainte ca vocea să i se piardă din nou. Începu să alerge frenetic, eu membrele animate de ultimele rezerve de energie într-un

efort final, disperat, dement, să ajungă la…

Cu piciorul lovi ceva. Se împiedică, îşi flutură braţele ca şi când ar fi înotat, îşi recăpătă oarecum echilibrul, dar se împiedică de altceva podeaua părea acoperită de pietre sau pietricele apoi căzu cu faţa înainte. O clipă, plânsetul copilului se auzi undeva în depărtare. Apoi dispăru cu totul.

Tăcere.

Rămase întins o vreme, cu capul şi braţele atârnând pe marginea unui soi de treaptă şi cu urechile ciulite. Plânsetul nu se mai auzea. Nu mai auzea nimic în afară de respiraţia lui răguşită. Poate şi-l imaginase pe copil. Poate începuse să înnebunească.

— Allah, ajută-mă, gemu.

Se ridică pe genunchi şi întinse o mână în faţă, încercând să găsească următoarea treaptă, să-şi facă o idee despre ce îl aştepta la următorul pas. Nu simţi nici o treaptă, nici altceva. Doar spaţiu gol. Se lăsă în faţă, cu braţul întins. Nimic. Se trase în spate şi pipăi podeaua, de la un capăt al tunelului la celălalt. Peste tot era la fel: podeaua se termina pur şi simplu. Înainte era un fel de puţ. Căută pe jos şi găsi una din pietrele de care se împiedicase (rotundă, grea, probabil folosită pe post de ciocan). O aruncă în puţ. Urmă o tăcere lungă, apoi auzi un zgomot surd. O tăcere foarte lungă, atât de lungă că începuse să se întrebe dacă puţul avea fund. Se strâmbă, dându-şi seama cât de aproape fusese să cadă în puţ. Tremură. Poate că plânsetele copilului fuseseră de fapt vocea unui demon care încercase să-l atragă în abis.

— Doamne, te rog, ajută-mă, repetă.

Mai aruncă încă două pietre în jos, apoi aruncă una în faţă, încercând să calculeze cât de lat era puţul. Auzi un alt zgomot: piatra lovise ceva solid – probabil peretele celălalt al puţului – şi, peste un timp, ecoul aceleiaşi pietre care ajunsese la fund. Aruncă încă o piatră, cu mai multă forţă. De data asta auzi un huruit, ca şi când piatra s-ar fi rostogolit pe o podea. Tunelul continua de partea cealaltă a puţului. Încă o aruncare, încă un sunet asemănător. Un tunel larg, cu o gaură în mijloc…

Deodată simţi cum mintea i se limpezeşte şi inima începe să-i bată cu putere. Poate că nu fusese nici un demon până la urmă. Poate fusese un înger.

Căută în jur şi adună o grămăjoară de pietre, după care le aruncă una câte una, cu toată puterea, peste gura puţului în

pasajul din partea cealaltă. Huruit, huruit, huruit, huruit, huruit…

Zdrang.

Era ceva acolo jos. Exact cum sperase să fie.

Aruncă încă trei pietre şi de fiecare dată auzi acelaşi zgomot. Nu piatră izbită de piatră, ci piatră lovită de metal, metal care scotea un sunet prelung, un zumzet, o vibraţie. Ca un fel de…

Şină sau cale ferată.

Dacă mina nu avea mai mult de o şină, atunci ajunsese cumva, în pofida tuturor neşanselor, înapoi la galeria principală.

Scoase un hohot răguşit de bucurie. Sunetul se stinse însă aproape imediat.

Nu se întorsese. Între el şi drumul de ieşire era o gaură. O gaură enormă. Cea pe care o văzuse în treacăt când intrase în galerie, cea în care Samuel Pinsker coborâse o frânghie lungă de două sute de picioare şi tot nu-i găsise fundul. Îşi luă capul în mâini, închise ochii şi încercă să-şi imagineze notiţele lui Pinsker. Ce spusese despre puţ? Era într-o galerie secundară, undeva la jumătatea galeriei principale. Era pătrat şi tăia pasajul în două – ca puţurile de apă din unele morminte din Valea Regilor. Englezul făcuse măsurători, dar Khalifa nu şi-o putea aminti pe cea mai importantă dintre ele, oricât se străduia: cât de lată era gura puţului? Se gândi din răsputeri, încercând să scoată amintirea din străfundurile memoriei. Nu găsi nimic, îşi deschise ochii, deşi asta nu-l ajuta prea mult şi începu să arunce pietre din nou, încercând să estimeze cât de lată era după sunet. Undeva între trei şi cinci metri, din câte reuşi să ghicească. Ceea ce era o marjă de eroare enormă. Trei metri putea să sară probabil. Cinci, în nici un caz. Doi metri în plus făceau deosebirea între viaţă şi moarte.

Se întoarse şi se târî înapoi pe unde venise, căutând un pasaj lateral, ceva care să-l ducă dincolo de gura puţului. Nu găsi nimic. Ajunse la încăperea cu liliecii, o traversă, urcă nişte scări şi porni pe un alt pasaj, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de galeria principală. Ajunse la o intersecţie unde avea de ales: stânga, dreapta sau înainte. Alese dreapta. După douăzeci de metri ajunse la un punct în care pasajul se continua în trei tuneluri separate. Se opri, se gândi mai bine, apoi se răsuci pe călcâie şi refăcu drumul în sens invers. Nu-şi putea permite să se rătăcească din nou. I se oferise o cale spre ieşire. Trebuia să rişte.

Era sigur că labirintul nu avea să-i mai ofere o a doua şansă.

Înapoi la puţ, aruncă şi mai multe pietre. Încerca să-şi imagineze săritura bazându-se doar pe ecoul pietrelor. Apoi se târî de-a lungul pasajului, căutând pietre şi bolovani şi dându-le la o parte.

Dacă voia să-i reuşească săritura, trebuia să se asigure că îşi ia suficient avânt şi că nimic nu-i stă în drum.

TEL-AVIV

Era trecut de ora 4 a.m. când Ben-Roi parcă în faţa închisorii Abu Kabir. Prietenul lui care era gardian în tura de noapte, Adam Heber, îl aştepta la poartă.

— Tu răspunzi de asta, Arieh, spuse, conducându-l la blocul de celule. OK? Nu am avut habar ce voiai să faci.

— Eu răspund, spuse Ben-Roi.

Intrară. În închisoare era o linişte profundă. Heber îl conduse pe un coridor, apoi pe nişte scări care duceau până la ultimul etaj. Apoi intrară într-un alt coridor, la jumătatea căruia Heber se opri în faţa unei uşi de metal. Scoase un set de chei, răsuci una cu grijă în încuietoare şi deschise uşa fără zgomot.

— Cât timp?

— Douăzeci de minute. Treizeci, ca să fim siguri.

— Să nu faci gălăgie sub nici o formă. Şi ţine mine, eu n-am ştiut nimic. Da?

— Da.

Se dădu la o parte şi îl lăsă pe Ben-Roi să treacă.

— Dă-i una şi din partea mea. Din partea noastră, a tuturor.

Uşa se închise, cheia se răsuci în broască şi paşii lui Heber se stinseră undeva pe coridor.

Ben-Roi aruncă o privire în jurul celulei: o masă, un scaun, o chiuvetă, un lavoar, un pat rabatabil. Pe pat, cu ochii acoperiţi de o mască din satin care să-l apere de lumina becurilor de afară, Genady Kremenko dormea, sforăind puternic.

Ben-Roi se apropie de capul patului cu grijă, ca să nu-l trezească. Braţul stâng al proxenetului ieşise de sub pături şi atârna cu degetele atingând podeaua. O rază de lumină cădea chiar pe tatuajul de pe antebraţ. Ben-Roi privi imaginea, gândindu-se la Vosgi şi la grozăviile prin care trecuse. Se gândea că toate victimele lui Kremenko avuseseră parte de acelaşi tratament. Se întinse până la masă, luă o cană de plastic de acolo, înclină capacul cu degetul mare şi îi turnă conţinutul peste faţă lui Kremenko.

Proxenetul se trezi într-o clipă, scoţând un răcnet de protest. Ben-Roi îl reduse la tăcere cu o lovitură puternică în plexul solar, după care îl mai lovi o dată cu pumnul în falcă şi îşi încleşta braţul în jurul gâtului celuilalt. Îl târî de-a lungul camerei până la

vasul de toaletă şi îi forţă capul înăuntru, apoi apăsă cu genunchiul butonul care trăgea apa. Capul cu un început de chelie al proxenetului dispăru sub apă. Se zbătu şi se luptă din răsputeri, dar Ben-Roi era un poliţist masiv, în formă şi cât se poate de supărat, aşa că îi făcu faţă fără probleme. Trase apa din nou şi din nou, ţinându-l pe Kremenko cu capul în vas. Când celălalt începu să se lase moale, îl trase deoparte, îl întoarse pe spate, îşi încleştă degetele în jurul gâtului şi îl împinse în podea. Îşi scoase pistolul din tocul de la blugi şi îl lovi pe latul feţei cu el, apoi îi lipi ţeava chiar între ochii holbaţi.

— Consideră că astea au fost prezentările, grăsan împuţit, şopti. Acum o să-mi spui absolut tot ce ştii despre Barren Corporation, Rivka Kleinberg şi vaporul cu o sirenă pictată pe el. Dacă sufli un cuvânt despre asta cuiva, îţi scot ochii. Ai priceput?

— Da, domnule, se înecă Kremenko.

— Bun. Ascult.

ÎN LABIRINT

Khalifa ştia că dacă se gândea prea mult la asta la cât de mici erau şansele de a reuşi săritura în bezna absolută şi fără să poată aproxima cât de mult trebuia să sară, mai ales că era epuizat psihic, dar şi fizic – nu şi-ar fi făcut niciodată suficient curaj să încerce, indiferent de cât de disperată ar fi fost situaţia.

Aşa că nu se gândi. După ce curăţă podeaua din pasaj de pietre şi alte obstacole, timp de cincisprezece minute calculă în paşi iar şi iar distanţa până la gura puţului, ca să se asigure că urma să îşi potrivească elanul la milimetru. Dacă sărea prea devreme nu mai ajungea dincolo. Dacă sărea prea târziu se prăbuşea direct în abis.

Apoi, după ce îşi aruncă pistolul de partea cealaltă ca să-şi uşureze greutatea şi după câteva rugăciuni scurte, merse până în punctul de start şi începu să îşi ia avânt.

La prima încercare renunţă cam la jumătate; un al şaselea simţ îl avertiză că se abătuse puţin de la direcţia în care trebuia să alerge. La fel se întâmplă şi la a doua încercare. La a treia încercare se simţi ceva mai încrezător, aşa că îşi continuă sprintul. Cu fiecare pas care răsuna în tunel alerga din ce în ce mai repede, tot mai rapid, gonind nebuneşte prin beznă. Avea douăzeci şi nouă de paşi ca să ajungă la viteza maximă înainte să sară la al treizecilea. La douăzeci şi şase, o voce lăuntrică îi spuse că se abătuse din nou. Inerţia era prea mare, era prea aproape de marginea puţului ca să mai facă ceva. Avu doar destul timp să se gândească: „Allah, ajută-mă!” Apoi piciorul îi coborî la al treizecilea pas şi, cu un strigăt disperat de *Allah-u-Akhbar!,* se lansă în vid.

Ştiu de la început că era pierdut. Chiar şi în întuneric simţea că avea să cadă prea departe de marginea cealaltă, nu atinsese nicicum înălţimea de care avea nevoie ca să poată trece dincolo. O clipă i se păru a fi transportat într-o realitate paralelă, o altă dimensiune în care nu există nimic în afară de vid – nici lumină, nici forme, nici gravitaţie, nici timp.

Senzaţia dispăru când se lovi de ceva solid.

Se agită frenetic, cu braţele şi mâinile prinzându-se de o suprafaţă plană şi cu picioarele lovind pe una verticală, ceea ce însemna că se agăţase de cealaltă margine a puţului. Piciorul lui

găsi un soi de proeminenţă pe care îşi lăsă greutatea. Aceasta cedă şi piciorul îi alunecă în gol, scrijelind cu unghiile, căutând ceva de care să se prindă, ceva care să îi oprească căderea. Nu găsi nimic – doar o podea plată, acoperită de praf. Simţea cum alunecă.

— Allah, te rog! Allah, te rog!

Îşi împinse coatele şi antebraţele în pământ şi încercă să se tragă în sus. Nu avea destulă forţă. Încercă să îşi ridice piciorul până la marginea puţului, dar nu ajunse. Unghiile abia zgâriau piatra, picioarele îi alunecau pe peretele puţului. Simţi cum trupul îi alunecă.

„Sunt mort, se gândi. Asta e. Sunt mort."

Continuă să zgârie peretele cu vârful încălţărilor, cu respiraţia întretăiată. Braţele îi slăbeau. În disperare, cu un ultim efort, îşi întinse piciorul spre stânga. Lovi ceva solid. Ceva de metal. Un pinion? O ţepuşă? Nu ştia ce era şi nici nu îi păsa. Tot ce conta era că putea să se sprijine de el, să-şi lase greutatea pe picior. Se împinse, simţind cum muşchii îi iau foc. Braţele şi degetele erau pe cale să îi cedeze, dar reuşi cumva să se sprijine, apoi să se agaţe şi să se târască peste marginea puţului şi pe solul plat. Se rostogoli departe de gaură şi rămase cu faţa în jos pe podeaua tunelului, respirând adânc.

— Allah, mulţumesc, gâfâi. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

Câteva minute rămase nemişcat, să-şi calmeze bătăile inimii şi să-şi revină din starea de şoc. Era fericit în acelaşi timp. Apoi, vrând să plece din mină cât mai repede, pipăi înjur până îşi găsi pistolul, se ridică şi îşi continuă drumul de-a lungul tunelului. După treizeci de metri simţi cum pereţii dispar în ambele părţi. În aceeaşi clipă, atinse cu glezna o şină de metal şi simţi un miros vag de usturoi.

Revenise în galeria principală.

Păşi peste şine, se întoarse spre dreapta şi începu să urce. La prima coborâre pe acelaşi drum – i se părea că trecuseră zile întregi, săptămâni, o viaţă de om se simţise tot mai îngrozit cu fiecare pas. Acum groaza începea să se risipească. Urcă şi urcă, apropiindu-se de ieşire cu fiecare pas, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de coşmarul pe care îl trăise în măruntaiele pământului. În cele din urmă podeaua se îndreptă şi mâinile îi atinseră unul din pilonii din metal ai platformei de încărcare.

Trecu pe sub ea, traversă caverna de la intrarea în mină şi se

izbi de uşile de metal.

Când intrase în mină le lăsase larg deschise. Acum erau închise, probabil de aceeaşi persoană care aruncase butoaiele pe şine. Îşi băgă degetele în spaţiul dintre uşi şi trase, fără să-i pese dacă era cineva afară. Nu voia decât să vadă cerul şi să ia o gură de aer proaspăt. Uşile se depărtară doi centimetri. Dintr-odată văzu lumină. O nuanţă palidă, maronie. La început fu surprins, dar apoi îşi dădu seama că respectivul acoperise uşile cu prelata. O împinse cu degetul. Odată cu mişcarea simţi şi o adiere de aer proaspăt. O împinse din nou. Făcu doi paşi în spate, ţinti cu pistolul printre uşi şi nimeri lacătul cu care fuseseră încuiate uşile. Trase lanţul, deschise uşile, se aplecă şi ridică prelata. O explozie de lumină îl orbi.

Ieşi afară cu paşi nesiguri, se prăbuşi în genunchi şi îşi ridică braţele spre cer, lăudându-l pe Allah fiindcă îi dăruise din nou viaţa.

Apoi se ridică şi porni spre maşină.

ISRAEL

Când îi sună telefonul, Ben-Roi era la jumătatea drumului spre Ierusalim, analizând tot ce îi spusese Genady Kremenko. De îndată ce văzu cine era, trase de volan cât pe ce să iasă de pe autostradă.

— Khalifa! strigă, lovindu-şi urechea cu telefonul. Tu eşti?

El era.

— *Toda la'El!* Mulţumesc lui Dumnezeu! Unde naiba ai fost?

— E o poveste lungă, se auzi vocea egipteanului – răguşită, dură. O să-ţi povestesc mai târziu. Ascultă, ştiu ce se întâmplă. Am fost în mină. Nu extrag aurul, ci…

— Aruncă deşeuri.

O pauză de o clipă.

— Ştii?

— E o poveste lungă şi la mine.

Ben-Roi schimbă banda şi încetini.

— Am aflat acum patruzeci de minute. Barren foloseşte labirintul ca să scape de deşeuri. Exploatează o mină de aur din România şi, teoretic, ar trebui să transporte toate deşeurile toxice înapoi în America. Dar în loc de asta, le aruncă unde pot. Le trimit în Egipt, le transportă pe barjele de la Zoser în sus pe Nil, apoi cu camioanele până la mină. Fac asta de ani de zile.

Şi în timp ce îi povestea toate astea lui Khalifa, Ben-Roi se chinuia să se obişnuiască cu proporţiile scandalului.

— Căpitanul barjei care aduce deşeurile – are un frate care e un mare proxenet în Tel-Aviv, îl cheamă Genady Kremenko. Amândoi traficau prostituate şi foloseau afacerea cu Barren drept paravan. Încărcau fetele pe vapor când veneau dinspre România, le descărcau cu tot cu deşeuri în Rosetta, le duceau peste graniţă în Israel…

— Dumnezeule mare!

— Toată operaţiunea a fost sistată după ce l-au arestat pe Kremenko acum vreo două luni, dar apoi Rivka Kleinberg a stat de vorbă cu una dintre fetele care fuseseră traficate şi a aflat toată povestea. Barren e pe cale să semneze cu guvernul egiptean un contract de câteva miliarde de dolari pentru exploatarea de gaze. Dacă Kleinberg ar fi făcut publică toată povestea, s-ar fi dus naibii şi contractul şi imaginea celor de la

Barren. S-ar fi dus naibii totul. Aşa că au omorât-o. Încă mai sunt goluri de umplut, dar cam asta e povestea. Acum spune-mi ce naiba ai păţit. Am fost…

— Putem să îi înfundăm, Ben-Roi.

— Ce?

— Tu şi cu mine. Barren şi Zoser. Putem să îi înfundăm. Ştiu unde e mina. Am văzut-o. Sunt un milion de butoaie acolo. Putem să-i înfundăm pe nemernici!

Deodată, vocea lui Khalifa se schimbă. Vorbea ea un nebun. Ca şi când ar fi fost epuizat. Sau beat.

— Putem vorbi despre asta mai târziu, spuse Ben-Roi. Văd că eşti obosit…

— Nu sunt obosit!

Telefonul păru să vibreze de la vehemenţa cu care Khalifa răspunsese.

— Nu m-am simţit atât de treaz în viaţa mea. Mi-au omorât băiatul şi acum putem face dreptate.

— Haide, Khalifa, nu ştim…

— Bineînţeles că ştim! Fiul meu a fost ucis de o barjă care transporta deşeurile toxice de la Barren. Iar acum putem să îi înfundăm pentru asta. E prima oară în nouă luni când mă simt cu adevărat treaz!

Bolborosea cu vocea întretăiată, ca şi când era pradă unei euforii greu de înţeles. Ben-Roi încercă să îi spună să se liniştească, dar Khalifa îl întrerupse din nou.

— Trebuie să o sun pe Zenab. Şi să mă întorc în Luxor. Te sun în după-amiaza asta să punem la cale un plan de bătaie. Putem să îi înfundăm, Ben-Roi. Eu şi cu tine. Lucrând împreună. Echipa de top. Ca pe vremuri.

Se auzi ceva care semăna cu un hohot de râs, apoi Khalifa închise. Ben-Roi auzi un claxon furios din spate: conducătorul unui camion îl avertiza că începuse să iasă de pe banda lui.

EGIPT

Poate era din cauza oboselii. Poate din cauza deshidratării sau a traumei prin care tocmai trecuse în mină. Khalifa nu încercă să-şi analizeze gândurile şi informaţiile dobândite. Nu simţea nevoia să analizeze ceva. Băiatul lui fusese ucis de o barjă de la Zoser, iar acum aflase că barja respectivă şi altele ca ea erau folosite ca să care deşeuri toxice în sus pe Nil şi să le arunce ilegal undeva. Prin urmare, fiul lui fusese ucis de o barjă încărcată cu butoaie de praf contaminat. Era evident, limpede ca lumina zilei. De asta Zoser oprise toate investigaţiile. Poate nici măcar nu fusese un accident. Poate băieţii fuseseră omorâţi intenţionat, ca să nu afle ce transporta barja. Ideile i se învârteau în minte, una după alta. Ei îl omorâseră pe Ali – Barren şi Zoser. Iar acum, el şi cu Ben-Roi aveau să facă public tot scandalul. Să îndrepte o nedreptate cruntă. Moartea fiului său nu avea să fie degeaba.

O sună pe Zenab şi o minţi că maşina i se stricase în mijlocul deşertului.

— Mă întorc acum, promise, deşi vocea i se părea ciudat de diferită, ca şi când ar fi vorbit altcineva. O să fie OK. Totul o să fie bine.

Zenab încercă să îl întrebe ceva, să afle de ce nu o sunase măcar.

— Am fost atât de îngrijorată, Yusuf!

Khalifa întrerupse convorbirea. Poate puţin prea răstit, dar avea treabă, trebuia să dea drumul avalanşei. Bău o sticlă întreagă de Baraka, mâncă pe nerăsuflate nişte brânză şi *aish baladi,* apoi porni motorul maşinii şi goni prin deşert, pe urmele de cauciuc înapoi spre autostrada 99 şi spre civilizaţie.

Nouă luni de tortură, iar acum, în sfârşit, avea convingerea că se va face dreptate. Se simţea bine. Foarte bine.

IERUSALIM

Era abia ora 8 a.m. când Ben-Roi ajunse înapoi în Ierusalim. Se gândi să se întoarcă la secţie – i-ar fi făcut o plăcere deosebită să-i prindă pe Baun şi pe Dorfmann şi să le spună că rezolvase cazul, doar ca să le vadă expresiile. Se hotărî că putea să aştepte. Era rupt de oboseală şi nu ar fi suportat un raport amănunţit. Merse acasă, porni computerul şi îşi petrecu următoarea oră scriind despre tot ce aflase: Barren, mina din România, labirintul, Vosgi, Rivka Kleinberg.

Povestea încă mai avea goluri, lucruri pe care Kremenko nu fusese în stare să i le spună şi care rămăseseră nelămurite. Era aproape sigur că cei de la Barren descoperiseră Labirintul în timpul explorărilor pe care le făcuseră în zonă, dar Ben-Roi nu putea spune cu certitudine când se hotărâseră să îl folosească pe post de depozit de deşeuri şi nici cine luase decizia. Nu era sigur eu privire la ce paşi făcuse Rivka Kleinberg ca să deslușească misterul. Şi cum naiba aflase ea de Samuel Pinsker?

Dintre numeroasele întrebări care-l frământau, trei rămăseseră deocamdată fără răspuns. Mai întâi, cum descoperise Barren că Rivka Kleinberg le aflase afacerea necurată? Ben-Roi presupusese că Kremenko îi informase pe cei de la Barren, după vizita lui Kleinberg în închisoare, dar proxenetul negase ferm. (Cum ar fi putut face asta, încercase să se disculpe Kremenko, din moment ce el şi fratele lui lucrau pe la spatele celor de la Barren şi traficau fete pe vapoarele lor?).

Apoi, cine dăduse ordinul ca Rivka Kleinberg să fie ucisă? Nathaniel Barren? William Barren? Sau o terţă persoană din companie luase iniţiativa?

Ultima întrebare şi cea mai importantă era cine îndeplinise ordinul? Cine era silueta misterioasă care o urmărise pe Kleinberg prin Oraşul Vechi până în catedrală şi-o strangulase cu atâta sânge-rece? Cine era criminalul?

Mai rămâneau încă destule de făcut. Printre altele să se ocupe şi de Proiectul Nemesis îl ţinuseră ostatic, îl făcuseră să pară un idiot şi n-avea de gând să-i lase pe cei vinovaţi să scape cu asta.

Deocamdată însă, făcuse un pas enorm către deznodământul investigaţiei. Scrise un raport de cinci pagini, îl verifică şi le trimise câte o copie lui Leah Shalev, lui Gal şi, doar ca să-l

enerveze şi superintendentului-şef Baum. Apoi se târî până în dormitor, se descălţă şi se prăbuşi pe pat, cu faţa în jos.

Treizeci de secunde mai târziu, adormise.

DEŞERTUL DE EST

Minciunile câteodată devin realitate şi Khalifa verifică asta pe pielea lui. Îi spusese lui Zenab că i se stricase maşina. Acum gonea prin deşert cu 70 km/h, cu mâinile încleştate pe volan şi picioarele dansându-i frenetic deasupra pedalelor. La un moment dat estimă greşit o curbă şi derapă. Se luptă cu volanul, încercând din răsputeri să se redreseze, dar viteza era prea mare. Land Roverul scăpă de sub control, lovi un obstacol nevăzut, se clătină, se învârti şi se opri pe o parte într-un şanţ adânc, ca o tranşee, înclinat la 45 de grade.

— La naiba! La naiba!

Se căţără afară. De sub capotă ieşeau aburi; cauciucul din stânga spate era spart şi ieşea în afară într-un unghi ciudat, ceea ce însemna că şi axul era îndoit. Se părea că nu avea să mai conducă nicăieri în dimineaţa aceea.

— Fir-ar să fie!

Lovi cu piciorul bara din faţă, apoi, neavând de ales, strânse toate lucrurile de care avea nevoie – apa, telefonul, pistolul, caietul lui Samuel Pinsker – improviză un sac dintr-o pătură pe care o găsi în portbagajul maşinii şi plecă mai departe pe jos. Cu o zi înainte, ideea de a merge douăzeci de kilometri prin deşert ar fi fost de neconceput. După cele îndurate în mină însă, mersul pe jos era acum ca o plimbare de weekend prin parc.

IERUSALIM

Ben-Roi adormise abia de câteva minute când auzi telefonul mobil sunând. Se rostogoli pe spate şi îl căută prin buzunare, apoi răspunse. Era Leah Shalev.

— Ce naiba se întâmplă, Arieh? Unde ai fost?

Ben-Roi se frecă la ochi, confuz.

— Ce? Ce?

— Te-am căutat toată după-amiaza.

Ben-Roi îşi ridică braţul şi se uită la ceas. Trecuse de ora 4 p.m. De fapt dormise şapte ore, ia el credea că au fost doar câteva minute.

— La naiba. Scuze, Leah. Am lucrat până târziu.

Se ridică cu greu în capul oaselor, apoi îşi aşeză picioarele pe podea. Tâmplele îi zvâcneau şi se simţea de parcă avea praf de cărămidă în gură.

— Ai primit raportul meu? întrebă.

— Da. Trebuie să vorbim.

Acum că simţurile începeau să i se trezească, Ben-Roi îşi dădu seama că Shalev avea un fel neobişnuit de a vorbi. Tonul ei era plat, propoziţiile scurte şi repezite.

— S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să vorbim, repetă Shalev, evitând întrebarea. Vino la secţie. În biroul meu. Acum.

— Ce s-a…

Apelul se termină. Ben-Roi mai zăbovi o clipă, masându-şi tâmplele. Începea să simtă o nelinişte vagă în stomac. Se ridică, se duse la baie, îşi băgă capul sub duş şi dădu drumul la apa rece.

Douăzeci de minute mai târziu era la Kishle. Parcă în spatele clădirii, cum fusese instruit, apoi merse direct la Leah Shalev. Era aşezată la birou, jucându-se cu un pacheţel învelit în şerveţele albe. Zâmbi când îl văzu, deşi expresia era forţată. Arăta neliniştită, palidă. O paloare bolnăvicioasă.

— Eşti OK, Leah?

— Închide uşa şi stai jos, Arieh.

Se conformă.

— Deci, ce se petrece? întrebă.

Privirea ei o întâlni pe a lui o clipă, apoi fugi în cealaltă parte a

camerei.
— Un mare rahat, murmură.
— Raportul meu?
Shalev încuviinţă.
— N-ar fi trebuit să îi trimiţi o copie şi lui Baum. Ar fi trebuit să ne laşi pe mine şi pe Gal să decidem ce e de făcut întâi.
Ben-Roi ridică din umeri.
— Nu m-am putut abţine. Trebuia să-i arate cineva cum se lucrează în poliţie. Ipocrit de doi bani.
În mod normal, Shalev râdea când Ben-Roi îl insulta pe Baum şi la fel făcea şi el era mica lor conspiraţie. Astăzi însă, nici măcar nu zâmbi. Se juca în continuare cu pacheţelul.
— Deci? întrebă Ben-Roi.
— Deci, ipocritul de doi bani a trimis raportul tău către contactele lui de la minister, care l-au trimis mai departe. Până sus.
Ben-Roi făcu un soi de plecăciune.
— E bine să ai un public.
— Oh, chiar ai un public, Arieh, crede-mă. Brusc, o grămadă de indivizi sus-puşi se interesează de cazul nostru. Se interesează al naibii de mult.
S-ar fi aşteptat ca Leah să fie bucuroasă – până la urmă, ea era cea care conducea investigaţia. Dar nu părea deloc aşa.
— Deci? repetă Ben-Roi.
Din nou, privirea ei o întâlni pe a lui o clipă, apoi alunecă dincolo de el.
— Deci, cazul nostru a fost preluat de Departamentul de Investigaţii Speciale.
Trecură câteva clipe până când Ben-Roi înţelese ce i se spunea.
— Glumeşti.
— Ţi se pare că am faţa cuiva care se ţine de glume, Arieh?
— Absolut deloc.
Shalev avea o expresie extrem de nervoasă.
Şi extrem de tulburată. Lui Ben-Roi nu-i venea să creadă.
— Dar am rezolvat tot cazul ăsta nenorocit. Ştim de ce au omorât-o, ştim cine a dat ordinul, ştim că au depozitat ilegal un milion de tone de chestii toxice într-o mină din Egipt… (cu fiecare acuzaţie ridica un deget, dar şi tonul)… Noi am făcut toată munca, Leah. Restul e muncă de detaliu, în rest nu mai e nimic de făcut. De ce naiba pasează cazul la Investigaţii Speciale pe

ultima sută de metri?

Privirea ei o evita în continuare pe a lui. Se lăsă tăcerea. Atmosfera din birou era încordată, apăsătoare. Apoi, brusc, Ben-Roi înţelese. Îşi strânse pumnii.

— Nu vor să meargă mai departe, nu-i aşa? Vor să oprească investigaţia. Să treacă dosarul în arhivă.

Shalev nu spuse nimic. Ceea ce însemna că da.

— Cred că glumeşti, Leah! Spune-mi că glumeşti!

Shalev strânse din buze. Degetele îi tremurau. Arăta şocată.

— Ţi-am spus, Arieh. Ţi se pare că am faţa cuiva care se ţine de glume?

— Dar de ce? De ce? Ben-Roi sărise în picioare. Ştim că ei au fost, Leah! Ştim şi de ce – putem să-i dăm în judecată bazându-ne pe ce avem până acum!

— Nu o să facem nimic, Arieh. Nu mai e investigaţia noastră.

— Dar de ce? Spune-mi de ce?

Nu se putea abţine să nu repete întrebarea.

— Avem toate dovezile şi o lăsăm baltă chiar la sfârşit! Vreau să ştiu de ce!

— Pentru că sunt puternici.

Shalev îşi ridică în sfârşit privirea. Ben-Roi observă că ochii ei erau roşii, ca şi când ar li plâns nu de mult.

— Sistemul e al lor, Arieh. Sau cel puţin oamenii care conduc sistemul sunt oamenii lor, ceea ce e acelaşi lucru. Ei mişcă sforile, marionetele dansează. Dacă e să rămân la metafore, marionetele sunt chiar în vârful ierarhiei. Am primit ordin să nu ne atingem de Barren. Gazul nu mai e al nostru.

Ben-Roi îşi strânse pumnii cu atâta forţă, că încheieturile parcă îi treceau prin piele.

— Vrei să spui că putem să-l acuzăm pe Katzav, pe preşedintele ţării, dar nu putem să acuzăm o nenorocită de corporaţie cu portofelul gras?

Din nou, Shalev răspunse prin tăcere.

— Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile! Credeam că mi-ai spus că încă se mai respectă legile în ţara asta.

— Se pare că unii sunt mai presus de lege, spuse încet Shalev. Cei de la Barren au prea multe relaţii.

— Dumnezeule mare! La naiba! Dumnezeule mare!

Ben-Roi se lăsă să cadă înapoi în scaun. Se simţea ca şi când ar fi primit un pumn în stomac. Shalev se juca în continuare cu pacheţelul. Ben-Roi îşi deschise pumnii şi îşi frecă ceafa. Din nou

tăcere.

— O s-o laşi baltă pur şi simplu? întrebă în cele din urmă.

— Crede-mă şi mie mi-e la fel de greaţă ca şi ţie.

— Dar o s-o laşi baltă.

Obrajii lui Shalev se înroşiră. Nu de furie, se gândi Ben-Roi, ci de ruşine. O ruşine a neputinţei de a se împotrivi sistemului corupt.

— Ordinele au venit de foarte de sus, Arieh. Ţi-am mai spus şi acum câteva zile: am muncit mult ca să ajung aici. Nu pot să arunc totul pe apa sâmbetei.

— Comandantul?

Shalev respiră adânc.

— Gal va ieşi la pensie peste cinci luni. Soţia lui e bolnavă, băiatul lui tocmai a fost promovat în Ministerul de Justiţie. N-are de gând să tulbure apele.

— Nu-mi vine să cred ce aud!

Shalev ridică din umeri.

— O să vorbesc cu presa atunci!

— În locul tău, n-aş face asta.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Dacă vorbeşti cu presa, o să enervezi o grămadă de oameni pe care n-ai vrea să-i enervezi. Prietena ta aşteaptă un copil…

Ben-Roi răbufni.

— Mă ameninţi, Leah?

— Îţi spun doar…

— Dintr-odată ai devenit mesagerul lor?

De data asta Shalev fu cea care izbucni:

— Să nu îndrăzneşti să-mi ţii morală, Arieh Ben-Roi. Mă auzi? Îmi e destul de greu şi fără să vii tu şi să insinuezi tot felul de lucruri. Tocmai am lăsat un criminal să ne scape. Crezi că asta mă face să mă simt bine? În viaţa mea nu m-am simţit aşa de rău. Dar asta e. Suntem drone şi îndeplinim ordinele care ni se dau. Asta e ordinul. Poate că la un moment dat o să se schimbe garda şi o să se facă dreptate – Doamne-ajută! – dar deocamdată trebuie să ne călcăm pe inimă şi să facem ce ni se spune. Dacă nu de dragul nostru, atunci de dragul familiilor noastre. Crede-mă, dacă întreci măsura, o să te trezeşti că sar pe tine mai rău ca hienele pe un hoit.

Shalev îl fixă cu privirea, gâfâind. Rimelul de la ochiul stâng i se întinsese, ca şi când cineva i-ar fi mânjit pleoapa cu praf de cărbune. Se lăsă în faţă şi îşi luă capul în mâini. În cei cinci ani de

când lucrau împreună, era prima oară când ţipa la el aşa.

— Iartă-mă, Arieh, murmură. N-am vrut…

— Nu, mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta.

Shalev rămase o clipă cu faţa îngropată în mâini. Apoi se îndreptă şi îi aruncă pacheţelul.

— De la comisar. Ca să ştii că nu te-ai obosit degeaba.

Ben-Roi deschise pacheţelul. Înăuntru era o medalie de nichel cu o panglică alb cu albastru. Medalia de Serviciu a Poliţiei Israeliene.

— Cred că inscripţia înseamnă: „Pentru contribuţia remarcabilă la îndeplinirea obiectivelor poliţieneşti”, spuse Shalev. Sau o porcărie de genul ăsta.

— O primesc cu drag, murmură Ben-Roi.

— Mai e ceva.

— Ascult.

Shalev ezită, ca şi când s-ar fi pregătit să spună ceva ce n-ar fi vrut.

— S-a eliberat un post la academie, zise ea. Un post de lector. Tehnici avansate de investigaţie. Nu ştiu toate detaliile, dar din câte am auzit, salariul este dublu faţă de cât primeşti aici, pentru doar patru zile pe săptămână, plus o locuinţă din partea facultăţii şi o pensie grasă. Mi s-a spus că, dacă îl vrei, postul e al tău.

Ben-Roi pufni.

— O mită. Ca să-mi ţin gura.

— Cred că formularea exactă a fost ceva de genul: „Drept recunoştinţă pentru abilităţile unice de investigator ale detectivului Ben-Roi”. Dar desigur dincolo de toate rahaturile de faţadă e o mită.

— Şi tu? Ţie ce ţi-au dat?

Shalev se înroşi din nou.

— O promovare. Superintendent-şef.

Ben-Roi clătină din cap.

— Sfinte Dumnezeule, Leah! N-am crezut că o să apuc ziua asta.

— Nici eu, murmură Shalev. Nici în cele mai negre coşmaruri ale mele.

Se lăsă tăcerea. Nici unul din ei nu ştia ce ar fi putut spune în continuare. Cineva bătu la uşă.

— Mai târziu! strigă Shalev.

Căută privirea lui Ben-Roi.

— Gândeşte-te, Arieh. Te rog. Gândeşte-te bine. Nu pentru

mine şi nici pentru tine. Pentru Sarah. Şi pentru copil. Ne-au dat şah mat. Măcar să te alegi şi tu cu ceva.

— Şi să am mustrări de conştiinţă cât trăiesc?

— Cel puţin ştii că o să trăieşti.

Se priviră unul pe altul, cu buzele strânse şi umerii aplecaţi, ca jucătorii unei echipe care tocmai suferise o înfrângere umilitoare. Apoi Ben-Roi se ridică şi se îndreptă spre uşă. Shalev strigă după el.

— De la început am avut un presentiment legat de cazul ăsta.

Ben-Roi se opri şi se întoarse. O pauză, apoi amândoi spuseră:

— E de rahat.

Ben-Roi clătină din cap, deschise uşa şi ieşi afară, pe coridor, trecând pe lângă un poliţist în uniformă.

LUXOR

— Vrei să mă omori, Khalifa? Asta vrei? Pentru că Valea Regilor se deschide în douăzeci şi patru de ore, telefoanele sună întruna şi acum aflu că lucrezi pe furiş pentru nişte jidani nenorociţi!

Khalifa îşi foi picioarele şi strânse în mâini caietul lui Samuel Pinsker. Mersese pe jos prin deşert cinci ore încheiate, apoi făcuse autostopul şi fusese luat, pe rând de o camionetă a poliţiei, o maşină de serviciu a companiei de telefonie Menatel şi ironia ironiilor un camion Zoser încărcat cu ţevi de beton. Ajunsese în Luxor cu patruzeci de minute în urmă, trecuse pe acasă, făcuse un duş şi se schimbase, apoi vorbise cu Zenab şi, nerăbdător să ia legătura cu Ben-Roi şi să-şi pregătească raportul către superiori, plecase la secţie.

Aici îl prinsese Hassani în capul scărilor şi îl chemase imediat la el în birou.

— M-au sunat acasă! strigă, cu faţa de culoarea sfeclei murate. Un *yehoodi* nenorocit de la comandamentul poliţiei israeliene! La miezul nopţii. Pe numărul de acasă!

Hassani nu avea de gând să-şi menajeze subordonatul de data asta. Nu îi spunea pe nume şi nu se abţinea de la jigniri şi înjurături. Era Hassani cel de pe vremuri certăreţ, intimidant, vulcanic.

— Voia să afle dacă ştiu unde eşti. I-am zis, fără supărare, amice, dar de ce naiba îţi pasă unde e unul dintre ofiţerii mei? A spus că l-ai ajutat pe unul de-al lor cu o investigaţie şi e posibil să fii în pericol. Ce naiba se întâmplă, Khalifa? Vreau să ştiu ce se întâmplă!

Khalifa privi caietul. Nu dormise de treizeci şi şase de ore şi era sfârşit de oboseală. În acelaşi timp însă, ca şi când corpul i-ar fi fost locuit de două entităţi diferite, se simţea surprinzător de treaz. Băiatul lui – putea să-i facă în sfârşit dreptate!

— O să scriu un raport, începu.

— Dar bineînţeles că o să scrii un raport!

Hassani lovi cu pumnul în masă. Sunetul răsună în toată camera.

— Înainte de asta o să-mi spui – aici, acum, faţă în faţă. Ce se întâmplă, Khalifa? De ce primesc telefoane de la jidani pe

numărul de acasă?

— Are legătură cu puţurile otrăvite, domnule.

— Ce?

— Cele despre care v-am mai spus. Din Deşertul de Est.

— Iarăşi îmi spui de nenorocitele de puţuri ale copţilor? Credeam că am stabilit că o să laşi naibii cazul ăsta.

— E o mină de aur, să trăiţi. Lângă Gebel el-Shalul. E antică…

— Uite-o! strigă Hassani. Ai zis-o! Antică! Eram absolut sigur că o să apară şi cuvântul ăsta pe undeva. Doamne fereşte să te ocupi de vreun caz care să fie cât de cât relevant!

Khalifa se abţinu să îl corecteze. Când Hassani era în toane rele, nu era niciodată o idee bună să facă pe deşteptul. Îi descrise situaţia încet, cu grijă: Rivka Kleinberg, Barren Corporation, Zoser, mina, deşeurile toxice. Nu insistă prea mult pe ce se întâmplase în Israel, ci puse accent pe aspectul egiptean al lucrurilor. Ar fi vrut să stea de vorbă întâi cu Ben-Roi, să lămurească nişte dovezi şi să-şi adune gândurile, dar dacă Hassani voia să ştie totul acum, atunci aşa să fie. Poate că aşa era mai bine. Cu cât Hassani afla mai repede toată povestea, cu atât mai repede vinovaţii aveau să fie pedepsiţi.

Hassani ascultă cu o expresie imposibil de descifrat, cu pumnii strânşi deasupra biroului, încremenit ca o statuie a unui faraon. Când Khalifa termină, se ridică în picioare, merse până la fereastră şi îşi aţinti privirea spre spatele clădirii Ministerului de Interne, care era la zece metri în faţă. Trecu aproape un minut, apoi se întoarse din nou cu faţa spre cameră.

— Şi? întrebă.

— Pardon?

— Şi, repetă Hassani, pe un ton surprinzător de vesel, ca şi când Khalifa tocmai i-ar fi spus o anecdotă amuzantă.

Khalifa nu se aşteptase deloc la o asemenea reacţie. Se aplecă în faţă.

— O corporaţie americană, cu ajutorul uneia dintre cele mai mari companii din ţară, depozitează ilegal deşeuri toxice pe teritoriul Egiptului. Deşeurile se infiltrează în pânza freatică şi otrăvesc ecosistemul pe scară mare.

Încercă să spună toate astea fără să dea impresia că îi ţinea o predică lui Hassani. Din nou, reacţia celuilalt fu neaşteptată şi nesperată. Hassani îşi ridică exagerat de mult umerii şi mâinile, ca şi când ar fi spus: „Şi ce legătură are asta cu mine?” Khalifa simţea că începe să se enerveze.

— Domnule, scandalul este imens. Vorbim de mii, poate zeci de mii de butoaie cu deşeuri toxice. Am fost în mină. Le-am văzut.

Amintirile din labirint îi năvăliră în minte: întunericul absolut, senzaţia de claustrofobie, mirosul neobişnuit de usturoi, care provenea probabil de la contaminarea cu arsenic.

— Vorbim de oameni care au încălcat legea, continuă, alungând amintirile. Avem dovezi, trebuie să începem să…

Hassani ridică un deget în semn de tăcere. Un deget încordat, ameninţător, aţintit spre Khalifa ca o măciucă.

— Dă-mi voie să te lămuresc cu câteva adevăruri, băieţaş, spuse, iar fiecare cuvânt păru să tremure sub povara furiei înfrânate. Suntem poliţia din Luxor. Din Luxor. Avem un teritoriu şi ne ocupăm cu crimele comise pe acel teritoriu. O evreică face ce face şi e omorâtă în Ierusalim – asta nu e absolut deloc problema noastră, în afara faptului că moartea unui sionist e un motiv de bucurie. O mină abandonată la naiba-n praznic – nici asta nu e problema noastră, indiferent ce e sau nu e în ea. Un puţ otrăvit chiar la marginea teritoriului nostru – asta ar putea fi problema noastră şi, după cum ţi-am mai spus, o să ne ocupăm mai amănunţit de cazul ăsta după ce scăpăm de toată treaba cu muzeul. Cât despre curvele din Rosetta şi minele din România şi toate celelalte porcării, nu au absolut nimic, repet, nimic de-a face cu noi.

— Nu-mi vine să cred ce aud, murmură Khalifa, repetând fără să vrea, aproape cuvânt cu cuvânt, ceea ce Ben-Roi îi spunea în aceeaşi clipă lui Shalev la şapte sute de kilometri depărtare, în Ierusalim. Domnule, nu pot lăsa…

Hassani izbucni:

— Ce? Ce nu poţi să laşi? Nu mă laşi să-ţi explic ABC-ul poliţiei egiptene!

— Barren şi Zoser…

— Sunt o corporaţie americană cu mult peste jurisdicţia noastră şi respectiv una dintre cele mai puternice şi cele mai bine cotate companii din Egipt.

— Care ajută la deversarea a sute de mii de butoaie de praf contaminat…

— Acum câteva minute erau o mie de butoaie.

— O sută, o mie, o sută de mii, nu contează – Zoser încalcă legea!

— Din punctul meu de vedere, pot să taie şi nasul Sfinxului!

Hassani lovi cu pumnul în fereastră. Toată camera păru să vibreze de la forţa loviturii.

— Nici unul, nici celălalt nu au comis vreo infracţiune pe teritoriul nostru, Khalifa şi dacă nu e nici o infracţiune, n-avem nici un motiv să ne amestecăm. Dumnezeule mare, data viitoare o să-mi ceri să deschid o investigaţie pentru că unui puşti din Australia i s-a furat bicicleta!

Khalifa strânsese şi el pumnii, străduindu-se să-şi controleze la rândul lui furia.

— Deci o să treceţi totul cu vederea?

— N-am ce să trec cu vederea. Nu e treaba noastră. Ai priceput? Nu e teritoriul nostru, deci nu e treaba noastră.

— Atunci o să trec dincolo de jurisdicţia noastră şi peste capul dumneavoastră. O să merg la directorul poliţiei.

Khalifa se aştepta la o altă explozie. În schimb, Hassani izbucni într-un hohot de râs.

— Chiar te rog! strigă. La naiba, îţi dau şi numărul de acasă al directorului. De fapt, de ce să te opreşti acolo? De ce să nu te duci până în vârf? Vorbeşte cu ministrul de interne. Acelaşi ministru al cărui frate e director la Zoser şi care o să fie aici mâine-seară, ca să dea mâna cu directorul de la Barren Corporation. Aceeaşi Barren Corporation care momentan investeşte zeci de milioane de dolari în economia locală. Aşa că dă-i drumul şi sună-l, Khalifa. Dar să nu vii să-mi plângi pe umăr când vei fi dat afară din poliţie şi familia ta evacuată din noul apartament.

Khalifa sări în picioare. Nu se mai putea controla.

— Asta e o ameninţare? întrebă, repetând din nou aproape cuvânt cu cuvânt ce îi spusese Ben-Roi lui Leah Shalev. Mă ameninţaţi cumva?

Hassani făcu câţiva paşi înainte, cu umerii încordaţi şi braţele îndoite, ca un boxer pe cale să-şi atace adversarul. O clipă se înfruntară. Apoi, brusc, Hassani păru să se calmeze. Îşi lăsă braţele moi şi se duse înapoi la birou.

— Nu, nu te ameninţ, spuse, aşezându-se. Îţi reamintesc cum stau lucrurile în ţara asta. Revoluţie sau nu, există oameni de care n-ai voie să te atingi. Dacă poliţia din Israel vrea să solicite oficial cooperarea guvernului nostru, atunci e posibil să se mişte ceva. Deşi, având în vedere ce părere au egiptenii despre evrei, nici măcar o cerere din partea lor n-ar avea prea mult efect dacă n-ar li sprijinită de americani. Aşa că du-te şi vorbeşte cu

prietenul tău jidan. Iar dacă ni se dă ordin să investigăm, o să investigăm. Până atunci o să stau departe de toată povestea. Şi dacă ştii ce e bine pentru tine şi tu o să faci la fel. Acum, dacă nu te superi, am treabă. Să nu uiţi să închizi uşa când pleci.

Ridică receptorul telefonului şi se răsuci în scaun, întorcându-se cu spatele la Khalifa. Detectivul rămase acolo o clipă, luptându-se cu o dorinţă sălbatică de a tăbărî cu pumnii şi a-i striga lui Hassani: „Mi-au omorât băiatul! Mi-au omorât băiatul!” Ştia însă că n-ar fi rezolvat nimic, aşa că îşi adună gândurile şi ieşi din birou, trântind uşa cu toată puterea. Dacă Hassani voia o cerere oficială din partea Israelului, exact asta avea să primească. Ben-Roi ştia ce să facă. Ben-Roi nu era doar un detectiv bun – un detectiv grozav, ci şi un prieten. Un prieten grozav. Împreună aveau să rezolve cazul. Să se asigure că se făcea dreptate. Echipa de top. Exact ca pe vremuri.

Se îndreptă spre biroul lui, coborând scările câte două odată.

IERUSALIM

Ben-Roi nu era tulburat fiindcă i se oferise oficial o mită ca să lase baltă o crimă, ci fiindcă, în drum spre clădirea detectivilor de la Kishle, începuse să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai bine să accepte.

Ar fi trebuit să refuze ideea din start. Încălca absolut toate principiile pe care le avea, absolut toate lucrurile în care credea şi pentru care lupta. OK, poate că nu respecta întotdeauna procedurile, sau nu la literă, sărea cam repede la bătaie şi îşi permitea cam multe în numele legii. Ştia însă ce e bine şi ce e rău; ştia că uneori împingea lucrurile prea departe – cum făcuse şi el în noaptea trecută cu Genady Kremenko – dar exista totuşi o limită. O linie clară care separa băieţii buni de băieţii răi. Cu toate păcatele de care se făcea vinovat, Ben-Roi nu o depăşise niciodată. Întotdeauna procedase în aşa fel încât să se facă dreptate.

Iar acum i se cerea să ia o radieră şi să şteargă linia. Să se prefacă pur şi simplu că demarcaţia nu mai exista. Să întoarcă spatele tuturor lucrurilor în crezuse vreodată.

Ar fi trebuit să le spună să se ducă naibii. Apoi să-i spună tot ce ştia lui Natan Tirat şi să-l lase să publice povestea pe prima pagină a ziarului *Ha'aretz.*

Şi totuşi şi totuşi…

Ajunse la clădirea detectivilor şi merse la biroul lui. Nu era nimeni acolo. Locul era neobişnuit de liniştit; nu se mişca nimic, îşi făcu o cafea, îşi închise telefonul şi se prăbuşi în scaun.

Nu îi era frică. Nu era vorba de asta. Era un tip dur, mai mult decât capabil să-şi poarte singur de grijă. Nu-l speriau nici Barren, nici politicienii.

Nu era însă nici idiot. Cei de la Barren erau puternici. Foarte puternici. O înfruntare cu ei avea să-i facă probleme. Multe probleme. Nu doar lui, ci şi lui Sarah. Şi copilului. Deja omorâseră o persoană. Poate chiar mai multe. Dacă întreci măsura, o să te trezeşti că sar pe tine mai rău ca hienele pe un hoit. Nu era vorba doar despre el. Erau implicaţii mai largi aici.

Sorbi din cafea şi îşi lovi uşor telefonul de şold.

Dacă făcea publică toată povestea, cu ce l-ar ajuta asta? I s-ar duce naibii cariera, s-ar expune şi el, dar şi cei dragi lui şi pentru

ce? Sigur, compania erau vinovată fiindcă îşi depozita ilegal deşeurile, dar nu exista nici o legătură directă între moartea Rivkăi Kleinberg şi Barren, doar probe indirecte. Barren urma să angajeze cei mai buni avocaţi, pentru care problemele indirecte dispăreau ca şi când n-ar fi fost. La naiba, puteau să încurce în aşa hal iţele, că vina avea să cadă pe altcineva sau să nu se găsească nici un vinovat. În cel mai bun caz avea să primească o amendă şi o lovitură de imagine. Eventual să piardă licitaţia din Egipt. Putea fi enervant, dar nu o catastrofă – mai ales că era vorba de o companie aşa de mare ca Barren Corporation. Pentru el, pe de altă parte… El era pe talerul unei balanţe care nu era în echilibru, ci înclinată mult în defavoarea lui.

„Ne-au dat şah mat. Măcar să te alegi şi tu cu ceva.”

Suflă în cafea, mai luă o sorbitură şi privi distrat harta din partea cealaltă a biroului.

Oferta era bună, asta era sigur. Mită, retribuţie, oricum i-ar îi spus, era o ofertă grozavă dacă treceai cu vederea problemele de conştiinţă. Îi putea schimba complet viaţa. Un salariu dublu, mai puţină muncă, o casă cu chirie mai mică, ieşit la pensie mai devreme. Grădiniţa lui Sarah se închidea, aşa că nu mai era legată nici ea de Ierusalim. Se puteau muta în nord, la Kiryat Ala, unde era academia, eventual într-un apartament cu vedere la mare. Puteau să o ia de la capăt. Să îi ofere copilului – copiilor, poate o viaţă mai bună decât ar fi putut spera în spaţiul nesigur şi mereu eu probleme al Oraşului Sfânt. Ar fi şi mai aproape de familiile lor a lui puţin mai la nord de Hadera, pe Câmpia Sharort, a ei lângă Galileea… Cu cât cântărea mai mult oferta, eu atât i se părea mai atractivă.

Dacă putea trăi cu conştiinţa încărcată pe mai departe, fiindcă asta însemna să lase liber un criminal, era o problemă ce nu-i da pace.

Dar oare chiar asta făcea? Investigaţia fusese întreruptă, dar nu oprită de tot. Şi Leah Shalev spusese că circumstanţele se schimbă. Barren putea foarte bine să-şi piardă din influenţă poate dreptatea era întârziată pur şi simplu, dar avea să fie făcută până la urmă. Metaforic vorbind, când ieşi la pescuit şi simţi că ai prins ceva, nu tragi tot timpul cârligul la mal, nu imediat. Unii peşti trebuie lăsaţi să se mai zbată puţin, până obosesc. Rezultatul e acelaşi până la urmă. Tot mănânci peşte la cină. Trebuie doar să-l tragi la mal la timpul potrivit.

Sau poate că se amăgea singur, găsind o scuză pentru faptul

că se gândea serios să-şi vândă sufletul diavolului, ca Faust.

Nu ştia. Nu ştia şi gata. Întoarse problema pe toate feţele, exploră toate alternativele, avantajele şi dezavantajele. În acelaşi timp auzea în minte vocea lui Sarah. „Cineva trebuie să cedeze, Arieh”, aşa îi spusese în ziua în care se despărţiseră.

Vorbele ei nu i se păruseră niciodată mai adevărate. Ceva fundamental urma să fie sacrificat aici. Avea să renunţe la o parte esenţială, ceva care îl făcea să fie el însuşi. Dilema din ultimii patru ani fusese redusă la cea mai simplă ecuaţie binară cu putinţă: cine avea prioritate, conştiinţa sau cei dragi? Alb sau negru, cap sau pajură. Nu avea nici o altă variantă. Ca şi când ar fi dat cu banul.

Şi totuşi, nu se putea hotărî. Se simţea atras în ambele direcţii – mai întâi familia, apoi justiţia, nereuşind să aleagă definitiv vreuna din ele. În cele din urmă, ca şi când l-ar fi obosit propria indecizie, se hotărî să preia iniţiativa. Ridică ferm telefonul şi îl porni din nou. Primise nişte mesaje, dar în loc să activeze căsuţa vocală, formă un număr Ca prin minune, telefonul ajunse la urechea lui Ben-Roi. Suna. Apoi se auzi tonul mesageriei instante, după care un mesaj înregistrat de Sarah. Ben-Roi ridică din sprâncene, parcă surprins de propria alegere.

— Sarah, spuse după ce auzi un bip. Salut. Sunt eu. Ăă…, ăă… îmi pare rău pentru seara trecută… voiam să… ăă…

Se fâstâci o vreme, cerându-şi din nou scuze, spunându-i cât de bine se simţise la cină, cât de frumoasă era. Brusc, vocea îi deveni clară.

— Ascultă, Sarah, trebuie să vorbim. Nu la telefon, faţă în faţă. Vreau să-ţi cer părerea în legătură cu ceva. Mi s-a oferit o altă slujbă. Una mai bună. Foarte bună. În Haifa. Ar însemna: că nu mai fac muncă de teren şi am putea să o luăm de la capăt. Toţi trei. Cred că o să accept oferta. Vreau să fiu cu tine, Sarah, mai mult decât orice altceva în lumea asta. Cu tine şi cu Bubu. O familie adevărată. Nimic altceva nu contează pentru mine. Absolut nimic. Pot să trec pe la tine mai târziu? Ezită, apoi adăugă: Te iubesc foarte mult!

Închise.

Făcuse ceea ce trebuia. Ştia asta acum. O parte din el urma să regrete asta toată viaţa, pentru că acesta era preţul pe care trebuia să îl plătească şi era unul foarte mare. Dar Sarah şi copilul contau cel mai mult. Avea să înveţe să trăiască cu vinovăţia. Într-o zi spera totuşi ca Barren să fie adusă în faţa

justiţiei. Dar nu astăzi. Cum spusese şi Leah Shalev: „Suntem drone şi îndeplinim ordinele care ni se dau”. Asta e ordinul. Una peste alta, nu făcea decât să le respecte directivele.

Se lăsă pe spate, năpădit ciudat de un calm, ca şi când o greutate i s-ar fi ridicat de pe umeri. Aproape imediat îşi îndreptă din nou spatele. Îi suna telefonul. Presupuse că e Sarah şi răspunse fără măcar să se uite la număr. Nu era Sarah.

— Ben-Roi, eu sunt. Am încercat să te sun şi înainte. Trebuie să vorbim.

Deodată, povara gândurilor reveni. Îşi zise că era invitat la o discuţie de care nu avea nici un chef în circumstanţele date.

LUXOR

Khalifa stătea pe marginea biroului, cu nervii încordaţi la maximum.

— Asta e situaţia la mine, explică, stingând o ţigară şi aprinzând imediat alta. Dacă ne hotărâm să acţionăm împotriva companiilor, va trebui să trimiteţi o cerere oficială de colaborare. Dacă reuşiţi să implicaţi şi autorităţile americane, cu atât mai bine.

La celălalt capăt al firului, Ben-Roi nu rosti nimic.

— Ştiu că sună nebunesc, continuă Khalifa, interpretând greşit tăcerea celuilalt, dar aşa merg lucrurile în ţara asta.

— Barren, Zoser – au prea multe relaţii. Trebuie să... cum se spune... să-i atacăm pe două fronturi. Deci, ştii cumva cât o să dureze până primim cererea?

Răspunsul nu venea încă. Khalifa repetă întrebarea, crezând că Ben-Roi era distras probabil de altceva. Se auzi o răsuflare – ceva între un oftat şi un geamăt – apoi:

— Trebuie să vorbim despre asta.

— Ştiu că trebuie să vorbim. De-asta am şi sunat!

Khalifa râse. Vocea avea o urmă de nebunie în ea. Din partea cealaltă Ben-Roi nu părea deloc amuzant.

— Ben-Roi?

— Ascultă, prietene, au apărut nişte complicaţii... Egipteanul se încruntă.

— *Compillicashii?* Ce vrei să zici?

— Că... încă o răsuflare, ca şi când Ben-Roi îşi alegea cu grijă cuvintele... Ei bine, ca să nu mă lungesc degeaba, cazul a fost pasat altui departament, pentru că Barren e o companie americană. Are multe relaţii şi în Israel, aşa că trebuie să avem grijă.

Ceva din tonul lui Ben-Roi îl puse în gardă pe Khalifa.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Nu mai am nici o legătură cu cazul. Nu mai sunt implicat. Khalifa alunecă de pe birou, lăsând un nor de scrum să cadă pe podea. Era şi mai alarmat acum.

— Îmi spui cumva o glumă?

Ben-Roi mormăi:

— Cum spune şi şefa mea, nu am faţa unui om căruia să-i ardă

de glume.

— Pur şi simplu te-au scos din investigaţie?

— Se pare că da.

— Dar de ce? De ce ar face asta? Dimineaţă mi-ai spus că ai rezolvat tot cazul.

Ben-Roi murmură ceva.

— Ce?

— Am spus că se mai întâmplă.

— Nu te supără?

— Bineînţeles că mă supără.

— Nu pari supărat.

— Crede-mă, Khalifa, sunt supărat. Dar nu pot face prea multe acum. Uite, îţi sunt foarte recunoscător pentru…

— Atunci spune-le celor de la noul departament să trimită cererea.

— Poftim?

— Spune-le celor care au preluat cazul să trimită cererea. Nu pot să fac nimic fără o cerere oficială de cooperare de la voi.

— Din păcate, nu e chiar aşa de simplu.

— Ce nu e simplu? Îi suni, le explici situaţia…

— Nu e chiar aşa de simplu, repetă Ben-Roi.

Vocea lui dădea semne de iritare, dar mai era şi altceva.

Deşi Khalifa nu putea fi sigur, părea aproape stânjenit. Trase cu sete din ţigară, încruntându-se şi mai tare.

— Ce se întâmplă? întrebă.

— Nimic.

— Tocmai ţi-a fost luat un caz şi-mi spui că nu s-a întâmplat nimic.

Tăcere.

— Ţi-a făcut cineva ceva? Asta e?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ţi-a spus cineva s-o laşi baltă?

— Nimeni nu mi-a spus să fac nimic.

— De ce au pasat cazul unui alt departament?

— Tocmai ţi-am spus, la naiba!

În mod sigur se enervase acum.

— Barren e o companie americană cu multe relaţii în Israel. Există proceduri pentru…

— Atunci dă-mi un nume şi un număr de telefon şi lasă-mă să vorbesc eu cu departamentul ăsta.

— Nu merge aşa. Nu poţi să-i suni din senin…

— Cum m-ai sunat tu? Ţii minte? Aşa a început totul. Tu m-ai sunat din senin şi mi-ai cerut ajutorul. Iar acum eu îţi cer ajutorul. Am o mină plină cu deşeuri toxice, puţuri de apă otrăvite, barje care se plimbă pe Nil… Nu pot să-i trag la răspundere pe cei vinovaţi dacă guvernul tău nu ia legătura cu guvernul meu şi nu cere…

— Nu ţipa la mine, Khalifa.

— Nu ţip la tine!

— Ţipi la mine! Şi nu-mi place. Nu ştiu ce-ai păţit noaptea trecută…

— Noaptea trecută, prietene, era să mor într-o mină fiindcă tu mi-ai cerut…

— Nu ţi-am cerut nimic!

— M-ai rugat să te ajut cu investigaţia ta! Şi te-am ajutat. Te ajut. Cei de la Barren au omorât o femeie în Ierusalim…

— Nu ştim dacă ei au fost.

— Bineînţeles că ei au fost. Mi-ai spus azi-dimineaţă.

— Poate ei au fost.

— Au omorât-o! Ştii că au omorât-o. A aflat ce făceau în mină…

— Nu avem nici o probă concretă…

— Ce naiba zici? Am o mină plină de probe! Un milion de butoaie pline cu probe! Nu am mai lucrat la nici un caz în care să fie atâtea probe!

— Nu e cazul tău!

— Este cazul meu! Dacă nu eram eu, n-ai fi aflat niciodată despre Samuel Pinsker, despre mină, despre Zoser…

— Şi îţi sunt recunoscător pentru asta, ţi-am spus. Dar acum noi ne ocupăm de asta. E o investigaţie israeliană. Iar eu îţi spun că nu mai avem nevoie de ajutorul tău.

— Aveţi nevoie!

Khalifa trase cu furie din ţigară. Mâinile îi tremurau.

— Aveţi nevoie pentru că se vede clar că nu eşti destul de bărbat…

— Ce? Ce-ai spus?

— Nu eşti destul de bărbat să duci investigaţia până la capăt şi să prinzi vinovaţii.

— Cum îndrăzneşti!

— Cineva ţi-a făcut ceva, Ben-Roi.

— N-am de gând să te las să…

— Barren ţi-a făcut ceva.

— Nu ştii ce naiba…

— Barren ţi-a făcut ceva! De-asta au transferat cazul dincolo. Te-am ajutat, Ben-Roi. Ţi-am rezolvat cazul. Mi-am riscat viaţa. Iar acum, jidan împuţit ce eşti…

— Cum? Ce? Cum îndrăzneşti, musulman nenorocit…

— Mi-au omorât băiatul!

— La naiba, nu fii…

— Mi-au omorât băiatul!

Khalifa urla acum.

— O barjă de la Zoser încărcată cu deşeuri toxice de la Barren. L-au omorât pe Ali. M-au omorât pe mine. Au omorât-o pe Zenab. Iar acum tu nu vrei să mă ajuţi să fac dreptate pentru că ţi-e frică. Nemernicule! Jidan laş şi ticălos ce eşti!

Lovi cu piciorul coşul de hârtii de lângă birou şi îl aruncă de-a lungul camerei. La celălalt capăt al liniei se auzea respiraţia întretăiată a lui Ben-Roi. Tăcere, apoi Ben-Roi vorbi, străduindu-se să-şi păstreze tonul calm:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu fiul tău, Khalifa. Îmi pare atât de rău. Şi îţi sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine. Dar investigaţia se termină aici. Gata. Înţelegi? S-a terminat.

Tăcere. Apoi, de nicăieri, o altă voce. Nu a lui Ben-Roi. O voce de femeie.

— Nu, nu s-a terminat. Nu s-a terminat deloc. De fapt, abia începe.

IERUSALIM

— Ce naiba…

Ben-Roi luă telefonul de la ureche, îngrozit, apoi îl duse la loc. Recunoscuse vocea imediat: femeia din Programul Nemesis, fiica Rivkăi Kleinberg. Dinah Levi sau cine ştie ce nume folosea acum. Era la telefon, intervenise în conversaţia lor. Era ca şi când ar fi vorbit cu Khalifa singuri într-o cameră şi ea ar fi sărit brusc dintr-un dulap.

— Cum naiba…

Ţi-am pus un microfon în telefon, îl întrerupse Dinah, ghicind întrebarea. În Mitzpe Ramon. E un instrument foarte inteligent, ne permite nu doar să-ţi ascultăm telefoanele pe care le dai şi le primeşti, ci şi ceea ce se întâmplă pe o rază de cinci metri în jurul tău.

Trecu un moment până când Ben-Roi începu să-şi dea seama ce însemna de fapt asta. Sângele îi fugi din obraji.

— Închide, Khalifa. Închide acum.

Egipteanul îl ignoră.

— Cine eşti? Se răsti. Ce vrei să spui? Cum adică nu s-a terminat?

Ben-Roi îşi repetă îndemnul, dar nici unul din cei doi nu îl mai băga în seamă. Era ca un copil care fusese dat afară din grup; nu putea decât să asculte neajutorat în timp ce femeia îi spunea lui Khalifa cine e şi cu ce se ocupă Programul Nemesis.

— Barren a tras nişte sfori, explică. Israelienii au abandonat investigaţia. Prietenul tău a primit o mită ca să o lase baltă.

— E o minciună sfruntată! Nu asculta…

— I-am spus şi când ne-am întâlnit acum câteva zile companiile ca Barren sunt deasupra legii. La fel şi Zoser. Oricare din ele. Singura şansă de a le distruge e să joci la fel de murdar ca ele.

— Atunci spune-mi cum!

Brusc, vocea lui Khalifa deveni animată. Rugătoare.

— Spune-mi ce pot să fac!

— Ai înnebunit, Khalifa? Nici să nu te gândeşti…

— Spune-mi ce pot să fac!

— Poţi să ne ajuţi, se auzi vocea femeii.

— Da, vreau să vă ajut. Fac orice.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Khalifa!

— În seara asta trebuie să sosească un alt transport cu deşeuri. Am intrat în sistemul de la Zoser şi am aflat toate detaliile. Au un doc la nord de Rosetta, chiar la gura Nilului. Transportul o să ajungă undeva la miezul nopţii. Ne îndreptăm deja într-acolo. O să filmăm toată operaţiunea, poate o să şi interogăm câţiva marinari. Apoi va trebui să mergem la mină. Ne poţi duce acolo?

— Bineînţeles!

— Khalifa!

— Vei primi prin SMS un număr de telefon securizat prin care poţi lua legătura cu noi. Sună şi vom stabili unde…

— Vin în Rosetta! strigă Khalifa. Mi-au omorât băiatul. Vreau să mă implic.

— Îmi pare rău, dar nu lucrăm cu…

— Vin în Rosetta! Asta e condiţia mea. Vreau să văd personal ce se întâmplă. Vin în Rosetta, apoi vă duc la mină. Ori asta, ori nimic.

Se auziră mai multe şoapte înfundate, ca şi când femeia s-ar fi sfătuit cu altcineva.

— OK atunci, în Rosetta. Ai caietul? Cel cu detaliile despre mină?

— Da, veni răspunsul.

— Adu-l cu tine. S-ar putea să ne fie de folos. Îţi trimitem SMS-ul acum.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Khalifa, ascultă-mă! Oamenii ăştia sunt…

— Ce? Ce sunt oamenii ăştia?

Era pentru prima oară când cineva îi dădea atenţie lui Ben-Roi.

— Spune-mi cine sunt cei cu care am vorbit, Ben-Roi.

— Sunt terorişti! Nebuni!

— Iar tu eşti un laş şi un mincinos! Şi ştiu cu cine prefer să lucrez acum. Ai avut o şansă, Ben-Roi şi ai ales să primeşti mita şi să laşi totul baltă. Treaba asta nu te mai priveşte. Te sun imediat cum primesc SMS-ul.

Ultima propoziţie îi era adresată femeii. Ben-Roi ridică vocea, îi spuse lui Khalifa să nu o facă, să nu-şi asume un risc atât de nebunesc, fiindcă oricum n-aveau ce să le facă celor de la Barren şi nu avea decât să se resemneze cu asta. Vorbea singur. Apelul se încheiase deja. Aruncă telefonul undeva aiurea. În acelaşi timp ochi o siluetă care stătea în uşă – jumătate afară, jumătate

înăuntru. Strânse din dinţi.

— Tragi cu urechea, Dov?

LUXOR

SMS-ul îl aştepta pe Khalifa când termină apelul. Era un număr de mobil. Egiptean, după toate aparenţele. Sună şi femeia îi răspunse imediat. Ea şi ceilalţi erau la două ore de Rosetta. Putea să vină şi el pe coastă? Nici o problemă, spuse Khalifa. Erau zboruri regulate de la Luxor la Alexandria prin Cairo.

— Dar nu pot să iau pistolul în avion. Nici chiar insigna de poliţist.

— Nu-i nimic, spuse femeia. Avem destule arme pentru toată lumea. Trimite-ne un SMS pe numărul ăsta de îndată ce afli cu ce avion pleci. Şi nici să nu te gândeşti să ne înjunghii pe la spate.

Khalifa nu înţelese ultima frază, dar prinse ideea. Începu să-i spună că nu avea nici pe departe asemenea intenţii, dar ea închisese deja. Se alarmă puţin, dar era prea entuziasmat ca să dea atenţie acestui lucru, prea prins de vârtejul sentimentelor. Dreptatea era singurul lucru de care îi păsa acum. Dreptate pentru băiatul lui. Nu îi păsa cum avea să o obţină. Lăsă deoparte toate îndoielile, ridică telefonul şi sună la EgyptAir să-şi rezerve un bilet pentru următorul avion spre nord.

IERUSALIM

— Ai tras cu urechea? repetă Ben-Roi, fără să se obosească să disimuleze acuzaţia.

Dov Zisky nu răspunse. Rămase locului, clipind de după ochelarii cu lentile rotunde. Ţinea în mână un teanc de hârtii.

— Dov?

— Îi lăsăm pe cei de la Barren să scape?

— Deci trăgeai cu urechea.

— Aşteptam să-ţi dau asta. Zisky ridică hârtiile. Ţipai la telefon.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Ben-Roi nu mai avea chef de ceartă. Mormăi ceva şi flutură din mână.

— Eu sunt de vină. Trebuie să mă învăţ minte şi să nu mai ţip.

Sperase să dezamorseze situaţia, dar nu reuşi. Zisky făcu un pas în faţă.

— De ce? întrebă. Credeam că…

— Leah Shalev o să îţi dea toate detaliile, îl întrerupse Ben-Roi. Cazul a fost preluat de Departamentul de Investigaţii Speciale şi asta e tot. Se mai întâmplă. Ce-ai acolo?

Zisky nu avea de gând să se lase descurajat.

— Dar nu putem pur şi simplu…

— Nu-mi spune ce putem şi ce nu putem să facem, Dov.

Ben-Roi vorbise pe un ton mai dur decât intenţionase, dar încă era nervos după discuţia cu Khalifa şi ultimul lucru de care avea chef era să treacă din nou prin toate detaliile cazului. „Mincinos. Laş. Nu eşti destul de bărbat.” Cuvintele egipteanului încă îi răsunau în minte şi erau cu atât mai dureroase, cu cât ştia, în adâncul sufletului, că sunt adevărate. Da, făcuse ce făcuse pentru Sarah şi pentru copil, nu fiindcă i-ar fi fost lui frică. Dar adevărul era extrem de supărător – renunţa la un caz şi se lăsa mituit ca să nu se mai implice. Cu douăzeci de minute în urmă crezuse că poate trăi cu sentimentul de vinovăţie. Acum nu mai era atât de sigur. Şi nu avea nevoie de Zisky ca să îl facă să se simtă şi mai rău.

Zisky mai făcu un pas înainte.

— Arieh, ascultă…

— Mie să-mi spui „domnule”.

— Dar am găsit ceva despre Barren şi cred că…

Ben-Roi izbucni:

— Nu vreau să mai aud nimic de Barren. Ai înţeles? Nu ne mai ocupăm de cazul ăsta, a fost pasat altundeva şi cu asta basta. Dacă ai ceva important, lasă-l pe birou şi du-te naibii. Vreau un pic de linişte.

Zisky îşi strânse buzele, iar Ben-Roi avu impresia că *el* era cel acuzat acum. Tânărul făcu un pas în faţă, trânti hârtiile pe marginea biroului, se întoarse şi ieşi.

Înainte ca Ben-Roi să le atingă, hârtiile alunecară şi se împrăştiară pe podea.

— La naiba! şuieră. La naiba!

Deschise şi închise pumnii de câteva ori, îngrozit la gândul că ajunsese să semene atât de mult cu Baum. Replica pe care i-o trântise lui Dov – „Mie să-mi spui domnule!” – era o replică tipică a superintendentului-şef. Se ridică şi plecă după Zisky. Intenţiona să-şi ceară scuze pentru izbucnire, dar nu-l mai găsi şi, după ce-l căută cinci minute prin secţie, se întoarse la birou. Telefonul era la capătul celălalt al camerei, făcut bucăţi. Nu ştia cum arăta microfonul şi nu se obosi să-l caute. Recuperă cartela SIM, duse restul bucăţilor la toaletă şi le aruncă într-un closet. După ce se întoarse în birou căută în sertarele lui Yoni Zelba, găsi vechiul telefon Nokia pe care îl păstra acolo, potrivi cartela SIM la locul ei şi îl puse la încărcat. Apoi începu să strângă hârtiile împrăştiate pe jos. Erau peste tot pe podea şi sub birou. Se lăsă în genunchi ca să ajungă la cele care alunecaseră mai departe. Poziţia i se părea cumva meritată după renunţarea la anchetă. Le strânse şi tocmai le punea în tăviţa cu documente primite, sătul până peste cap de toată povestea, când ceva de pe prima pagină îi atrase atenţia. Era un nume scris cu litere îngroşate. Dinah Levi. Îşi amintea că îl rugase pe Zisky să afle tot ce putea despre ea, la câteva zile după ce oamenii din Programul Nemesis îl ţinuseră prizonier. Probabil că avea în faţă raportul lui. Deşi spusese…

Ben-Roi se încruntă şi se aşeză la loc. Foile nu erau în ordine şi nici nu erau numerotate, aşa că avu nevoie de ceva timp ca să le ordoneze din nou. Era ceva cu sigla Forţelor de apărare la început, o copie a unui e-mail venit de la Ambasada Israelului din Statele Unite, un articol de ziar despre o fată care fusese arestată la un protest antiglobalizare în Houston (unde era şi sediul central al Barren Corporation, nu-i aşa?). Era o colecţie impresionantă de informaţii. Zisky lucrase din greu, ceea ce îl făcea pe Ben-Roi să se simtă şi mai vinovat pentru felul în care îi

vorbise. Termină de sortat paginile şi le potrivi într-un teanc, apoi se lăsă pe spate şi începu să le citească în ordine. Încet la început – apoi, din ce în ce mai repede pe măsură ce piesele de puzzle începeau să se potrivească şi imaginea finală ieşea la iveală. Până să termine de citit, era deja palid, cu fruntea acoperită de sudoare.

— Dumnezeule, şopti. Apoi mai tare: Khalifa!

LUXOR

EgyptAir nu avea nici un loc la clasa a doua pentru aceeaşi seară. Nici la clasa business. Khalifa nu avu de ales şi cumpără un bilet la clasa întâi, pentru care goli tot contul de economii al familiei. În alte condiţii şi-ar fi făcut mustrări de conştiinţă, dar acum nu-i mai păsa. Nu se gândea decât la Ali.

Confirmă zborurile 7.05 p.m. până la Cairo, cu o legătură la 8.20 spre Alexandria, care ajungea la 8.50. Transmise detaliile celor din Nemesis, după cum i se ceruse. Răspunsul veni imediat: „Sună-ne când aterizezi îţi spunem noi ce să faci”. Firicelul de alarmă pe care îl simţise mai devreme reveni, dar din nou alese să îl ignore. Sună acasă şi o minţi pe Zenab – a câta oară? – spunându-i că trebuie să lucreze până târziu. Apoi, fiindcă mai avea puţin timp la dispoziţie ca să ajungă la aeroport, cumpără o hartă a Deltei Nilului şi petrecu un sfert de oră studiind detaliile regiunii în care urma să se aventureze.

Rosetta, sau Rashid, cum i se spunea în mod obişnuit, era aşezat lângă gura braţului de vest al Nilului, care se bifurca înainte să ajungă pe coastă. Oraşul în sine era înghesuit pe malul de vest al fluviului, iar la câţiva kilometri în aval se afla fortul medieval Qaitbay, unde trupele lui Napoleon descoperiseră în 1799 faimoasa Piatră de la Rosetta. Pentru Khalifa nu conta nimic din toate astea. Zona lui de interes se rezuma la promontoriul nisipos de la nord de Qaitbay, unde călătoria de 6 700 de kilometri a Nilului se încheia în sfârşit odată cu vărsarea fluviului în Marea Mediterană. Zona era marcată ca rezervaţie naturală şi teritoriu militarizat, ceea ce însemna că doar persoanele autorizate aveau acces în interior. Acolo era docul celor de la Zoser departe de privirile curioase. Era un singur drum care mergea într-acolo, asta dacă nu plănuiau să se apropie pe jos sau să se folosească de insigna de poliţist. Decizia finală putea să aştepte până ajungeau la faţa locului. Deocamdată trebuia să afle cu cine urmau să se confrunte.

Ben-Roi îl sună de patru ori în timp ce studia harta. De fiecare dată lăsă apelurile să intre în căsuţa vocală şi şterse mesajele fără să le asculte. Evreul lucra în mod clar pentru altcineva, aşa că Khalifa nu avea chef să-i mai tolereze minciunile şi pretextele. Avusese o şansă. Începuse un lucru, apoi îl lăsase baltă. Khalifa

avea să-l ducă la bun sfârşit. Cu ajutorul celor din Programul Nemesis. Ben-Roi putea să se ducă la naiba. Evreu laş şi intrigant ce era.

Mai studie harta încă o dată, apoi, chiar înainte de ora 6 p.m., coborî, luând cu el caietul lui Samuel Pinsker. La jumătatea scărilor auzi vocea lui Hassani în holul de dedesubt, urlând la cineva pentru că greşise ceva legat de aranjamentele pentru deschiderea muzeului din Valea Regilor din ziua următoare. Khalifa nu voia să treacă încă o dată prin acelaşi calvar cu superiorul său, aşa că aşteptă cinci minute până când vocea lui Hassani se stinse şi comandantul părăsi clădirea. Mai aşteptă încă treizeci de secunde, ca să fie absolut sigur. Apoi, dându-şi seama că deja întârziase puţin, se grăbi să iasă şi el. Tocmai făcea la stânga pe Medina al-Minawra şi era gata să oprească un taxi până la aeroport, când auzi o voce strigându-l pe nume. O voce cunoscută.

Zenab.

Stătea pe partea cealaltă a străzii, lângă maidanul care se vedea de la ferestrele secţiei de poliţie. Khalifa îşi privi ceasul. 6 şi 10. Întârziase destul de mult. Alergă până la ea.

— Ce faci aici?

Hijab-ul lui Zenab îi alunecase pe spate. Avea fruntea transpirată, ca şi când ar fi fugit.

— Zenab?

— Ai spus că lucrezi până târziu.

— Asta fac. Doar... am ieşit să iau ceva.

Erau căsătoriţi de douăzeci de ani şi nu o minţise niciodată. În ultimele treizeci şi şase de ore însă, aproape că nu-i spusese decât minciuni. Zenab întinse o mână şi îi atinse braţul, ridicându-şi privirea ca să o întâlnească pe a lui. Nu trebuia să spună nimic. I se vedea în ochi. Ştia că minte. Trecură câteva secunde, apoi îşi coborî mâna, se trase un pas în spate şi îşi coborî privirea.

— E frumoasă?

Khalifa avu nevoie de un moment ca să înţeleagă ce voia să spună cu asta.

— Oh, Zenab! Vocea lui trăda o combinaţie de groază şi de un amuzament morbid. Zenab! Se apropie de ea, îi luă braţul şi o conduse câţiva metri pe maidan, departe de vânzoleala de pe stradă. Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva?

— Ştiu că nu ţi-am fost o soţie bună, Yusuf. În ultimele nouă

luni. De când… Clipi din ochi. Plângea. Nu te învinovăţesc. Sincer, nu te învinovăţesc cu nimic.

— Opreşte-te, Zenab. Opreşte-te acum.

Strecură caietul în buzunarul interior al hainei şi îi luă mâinile într-ale lui. Mâinile ei frumoase, delicate, cu degete lungi. Mâini de care nu avea să se plictisească până la ultima suflare.

— Tu eşti dragostea vieţii mele. În toţi anii cât am fost împreună, nici măcar nu m-am uitat la o altă femeie. De ce aş vrea să fac asta când am lângă mine cea mai frumoasă femeie din lume?

— Atunci de ce, Yusuf? De ce mă minţi? Îmi dau seama din vocea ta. O văd pe chipul tău. Te cunosc prea bine.

Acum era rândul lui Khalifa să plece privirea.

— Unde ai fost noaptea trecută? insistă Zenab. Nu m-ai sunat. Când ai venit acasă aveai hainele murdare. N-ai dormit. Aveai sânge pe braţ. Arătai ca o fantomă. Mâinile ei tremurau. Ce se întâmplă, Yusuf? Spune-mi.

— Doar… treburi de la secţie, murmură Khalifa, foindu-şi picioarele şi întorcându-şi puţin mâna ca să arunce o privire la ceas. Treaba cu Valea Regilor. Hassani…

Zenab îşi trase mâinile şi îi mângâie faţa.

— Te rog, Yusuf! Gata cu minciunile. Ştiu cât de mult am depins de tine de când l-am pierdut pe Ali, câte ai avut de suferit din cauza mea, pe lângă durerea pe care o simţeai şi tu, ce povară ţi-am fost…

— Nu spune asta, Zenab! N-ai fost niciodată o povară! Niciodată! Eşti soţia mea…

— Atunci spune-i soţiei tale ce se întâmplă! Te rog, te implor! Te implor! Lacrimile i se strângeau pe gene, îi picurau pe obraji. În ultimele câteva zile, pentru prima oară, m-am simţit… am crezut că văd lumina de la capătul tunelului. Dar nu pot să ajung acolo fără tine, Yusuf. Se întâmplă ceva. Simt asta. Trebuie să ştiu. Pentru că nu vreau să-mi pierd şi soţul, după ce… după ce…

Nu reuşi să ducă propoziţia la capăt. Khalifa o luă de după umeri. Privi din nou la ceas, pe furiş, urându-se pentru asta. Dar nu mai avea timp şi atâtea lucruri depindeau de avionul pe care trebuia să-l prindă…

— Nu o să-ţi pierzi soţul, Zenab. Te iubesc. Sunt aici pentru tine. Întotdeauna. Doar că în seara asta… în seara asta trebuie să ajung în Alexandria.

— Alexandria!

— Nu trebuie să-ţi faci griji…

Zenab îşi trase mâinile şi făcu un pas în spate.

— Ce nu-mi spui, Yusuf?

— Nimic…

— Ce nu-mi spui!

— E complicat.

— Explică-mi!

— Trebuie să… Sunt nişte oameni… Un caz… Ben-Roi…

— Spune-mi!

— Ali! O fac pentru Ali!

Vorbise mai tare decât intenţionase. Aproape strigase. În spate, pe stradă, trecătorii începură să se întoarcă, să privească la ce se întâmpla. Khalifa îi ignoră.

— Pentru băiatul nostru, repetă, luptându-se să-şi păstreze vocea calmă. Băiatul nostru. Nu am timp să-ţi explic. Detaliile nu contează. Tot ce trebuie să ştii e că o să fac dreptate pentru Ali.

Zenab nu spuse nimic. Îl privi doar, cu o mână la gât, cu ochii ei căprui şi plini de teamă.

— Ei l-au omorât, Zenab. Zoser. Şi încă o companie ca asta. L-au omorât pe Ali. Iar acum o să îi lovesc şi eu. O să îi pedepsesc. Sunt nişte oameni care o să mă ajute. Oameni buni. Nu ai de ce să te temi. O să fie bine. O să se facă dreptate pentru băiatul nostru. O să-i pedepsim pe nenorociţi!

Zenab clătină din cap.

— Nu te recunosc, şopti. Brusc, după douăzeci de ani, nu-mi mai recunosc soţul.

— Ce nu recunoşti?

Khalifa ridică din nou vocea. Ceva izbucnise înăuntrul lui.

— Ne-au omorât băiatul şi vreau dreptate! Ce nu recunoşti în asta?

— Furia asta. Nebunia.

— Sunt nebun pentru că vreau să se facă dreptate?

— Îţi părăseşti soţia, familia, pleci într-o călătorie atât de nebunească…

— Nu sunt nebun! Nu spune asta! Legea nu le face nimic, aşa că trebuie să o fac eu singur! Ar trebui să-mi mulţumeşti! Auzi? Să-mi mulţumeşti, nerecunoscătoare ce…

Se opri brusc, privind cu groază pumnul pe care îl ridicase la ea. Pentru prima oară în cei douăzeci de ani de când erau împreună o ameninţase. Trecură câteva clipe în care Khalifa îşi privi pumnul ca şi când apăruse din senin. Apoi, mâna îi coborî ca

o piatră.

— Dumnezeule, îmi pare rău, spuse. Te rog, n-am vrut... îmi pare atât de rău.

Zenab îl privea fix, nemişcată. Din minaretul moscheii Elnas se auzea chemarea la rugăciunea de seară. Apoi, Zenab făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată în toţi anii petrecuţi împreună: se apropie, căzu în genunchi în faţa lui Khalifa şi îşi împreună mâinile într-un gest implorator.

— Soţul meu, şopti. Dragostea mea, lumina mea, viaţa mea. Niciodată, niciodată nu ţi-am stat în drum. Niciodată nu ţi-am cerut nimic. Dar în noaptea asta, te implor, te implor: orice ai de gând să faci, opreşte-te. Te implor, opreşte-te.

Khalifa se aplecă şi încercă să o ridice, ştiind că trecătorii se holbau, arătau cu degetul. Zenab scutură din umeri şi îi îndepărtă mâna. Se apropie şi mai mult, se lipi de el, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Dacă ai putea să-l aduci înapoi pe băiatul nostru, atunci ai avea toate binecuvântările pe care ţi le-aş putea da, suspină. Aş veni şi eu cu tine. Te-aş urma până la capătul lumii şi dincolo de el. Dar nu faci asta ca să-l aduci pe Ali înapoi. Cauţi răzbunare pentru un accident, un accident groaznic...

— N-a fost un accident, Zenab! L-au omorât, nu ştii povestea.

— Ştiu că băiatul meu e mort! Şi dacă pleacă de-aici în seara asta, s-ar putea ca şi soţul meu să aibă aceeaşi soartă! Nu a suferit destul familia noastră? Dacă nu pentru mine, atunci pentru copiii tăi – pentru Yusuf şi Batah. Şi-au pierdut deja fratele. Te rog, te rog, nu-i lăsa să-şi piardă şi tatăl!

— Nu-l vor pierde...

— Ba da, Yusuf! O ştiu. O simt. Toate lucrurile nebuneşti pe care le-ai făcut în anii de după căsătorie – întotdeauna te-am sprijinit pentru că eşti cel mai bun om pe care îl cunosc în lumea asta şi am ştiut că ceea ce faci vine de la bunătatea din inima ta... (îşi atinse pieptul cu o mână.) Dar asta, Yusuf, ce... ce plănuieşti nu vine din bunătate. O văd în ochii tăi. Vine din furie şi ură şi durere şi nimic din toate astea nu poate aduce altceva decât mai multă durere. Dacă ceea ce spui e adevărat, Allah o să îi judece. El trebuie să îi pedepsească, nu tu. Se va sfârşi tragic, Yusuf. Ştiu. Ştiu! Şi nu mai vreau tragedii în viaţa mea. Nici unul din noi nu mai poate duce atât.

Plângea cu sughiţuri acum, îmbrăţişându-i picioarele ca un copil înfricoşat care se agaţă de părinţii lui.

— Te implor, Yusuf – ca de la soţie la soţ, de la mamă la tată, de la prieten la prieten – nu pleca în noaptea asta. Te implor. Nu pleca. Nu mă părăsi. Rămâi! Rămâi!

Zece metri mai încolo se strânsese deja o mică mulţime care privea toată scena. Cineva chiar filma cu un telefon mobil. Khalifa nu le dădu atenţie. Îi descleştă braţele lui Zenab cu blândeţe, se lăsă în genunchi şi o luă în braţe.

— E în regulă, şopti. E în regulă, draga mea. Totul o să fie bine.

Încet, reuşi să o calmeze. Se trase în spate, îi ridică faţa, scoase o batistă din buzunar şi îi şterse lacrimile de pe obraz.

Mai trecură câteva clipe în care rămaseră aşa, în genunchi, îmbrăţişaţi, în timp ce lumea din jur dispăruse încet-încet până când nu mai rămăseseră decât ei doi. Apoi, uşor, o ajută să se ridice. Zenab începu să zâmbească, crezând că îl făcuse să cedeze. Apoi îl văzu uitându-se la ceas.

— Dumnezeule, Yusuf, am crezut…

Khalifa ridică un deget şi îi atinse buzele în semn de tăcere. Dacă l-ar fi implorat aşa în orice alt moment de-a lungul ultimilor douăzeci de ani, ar fi cedat imediat. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut. S-ar fi aruncat de pe o stâncă cu capul înainte dacă asta voia. În mină se întâmplase ceva. Se schimbase ceva. Se întărise. Nu mai era acelaşi om ca înainte.

— Te iubesc, Zenab, spuse cu o voce plată, lipsită de orice sentiment. Te iubesc mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Şi pe copii la fel. Sunteţi totul pentru mine. Dar trebuie să fac asta. Pentru Ali. Şi nimic din ce spui tu sau oricine altcineva n-o să mă oprească. Mă întorc mâine-dimineaţă. Îţi promit.

Se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi se uită din nou la ceas – 6.28; era la limită – scoase caietul lui Pinsker din buzunarul hainei şi o luă la fugă. În spate, bărbatul cu telefonul celular îşi întinse braţul şi apropie imaginea, filmând-o pe Zenab cum cade în genunchi şi îşi ascunde faţa în mâini.

ISRAEL

— Bună, Arieh. Am primit mesajul. Am promis că iau cina cu Rinat, dar poţi să treci pe aici mai târziu dacă vrei să stăm de vorbă. Sau putem să ne vedem la micul dejun, mâine. Dacă vorbeşti serios de noua ta slujbă şi chiar vrei să te muţi în Haifa… hai să discutăm. Aştept să mă suni. *Shalom.*

Ben-Roi ascultă mesajul până la capăt, strângând telefonul cu mâna stângă în timp ce cu dreapta pescuia plăcuţele roşii de înmatriculare cu însemnul poliţiei din portbagaj, apoi trecu la mesajul următor.

— P.S. *Gam ani ohevet ot'cha.* Şi eu te iubesc, bărbate. Deşi fac tot posibilul să nu te mai iubesc.

Trânti portbagajul, încuie maşina, prinse una din plăcuţele magnetice în spatele maşinii, gândindu-se în acelaşi timp cum să răspundă la mesajele lui Sarah – să o facă să înţeleagă că, deşi o iubea mai mult decât pe oricine altcineva, era pe cale să o dezamăgească din nou. Nu ştia cum să spună ce avea de spus, cum să facă mesajul să pară orice altceva şi nu o altă scuză. Nu mai avea timp, aşa că se hotărî să amâne decizia până urca în avion. Mai încercă o dată să-l sune pe Khalifa, apoi puse telefonul în buzunar, prinse plăcuţa din faţă şi goni până la terminalul de plecări din Aeroportul Internaţional Ben-Gurion. Era un lucru nebunesc, dar era singurul plan care îi venise în minte pe moment. Egipteanul nu îi răspundea la telefon. Nici Danny Perimann, care se ocupa de relaţiile cu alte forţe ale poliţiei, ceea ce însemna că nu avea nici o şansă de a lua legătura direct cu autorităţile egiptene. Şi chiar dacă ar fi reuşit să dea de cineva, ce i-ar fi putut spune? Că patru hipioţi anticapitalişti erau pe cale să atace ceva pe teritoriul Egiptului? Ajutaţi de unul dintre poliţiştii lor? Nu vedea cum s-ar fi putut termina cu bine toată povestea pentru Khalifa, chiar dacă i-ar fi salvat viaţa.

Până la urmă, în disperare de cauză şi fără să-i vină în minte nici o altă alternativă, sunase la El-Al, care aveau un zbor săptămânal spre Alexandria – cel la care îşi făcuse rezervare şi Rivka Kleinberg. Avionul nu decola însă decât în noaptea următoare, iar până atunci capcana avea să se închidă şi Khalifa să ajungă cu faţa la pământ şi cu un glonţ în ţeastă. Singura alternativă rămânea o companie egipteană, Air Sinai, un

subsidiar al EgyptAir. Luase legătura cu ei, fără să-şi facă prea multe iluzii. N-avea de ce să fie aşa pesimist însă. Aveau un avion care decola în aceeaşi noapte, la 7.10 p.m. şi ajungea în Alexandria la 8.45 p.m. Trăsese de timp, încercând să găsească o modalitate mai uşoară prin care să-şi ajute prietenul. Singurul lucru care îi mai veni în minte fu să meargă la Zidul de Vest şi să se roage. Aşa că îşi rezervă un loc, trecu pe acasă să-şi ia paşaportul, apoi, conducând ca un maniac, ajunse la Lod cu şaptesprezece minute înainte de decolare. Era bine că se grăbea. La fel ca săritura lui Khalifa din mină, dacă s-ar fi oprit să se gândească mai bine la ceea ce era pe cale să facă, n-ar fi făcut-o niciodată.

Birourile de la Air Sinai se goliseră deja, fiindcă ultimul apel de îmbarcare trecuse de mult. Un civil n-ar fi reuşit niciodată să se urce în avion cu atât de puţin timp înainte de decolare. Cu legitimaţia de poliţist însă, Ben-Roi reuşi să treacă de formalităţi şi de verificarea de securitate. Se certă puţin cu fata care verifica biletele, care nu voia să-l lase să se urce. Datele lui erau însă în reţea şi se potriveau cu cele din paşaport, aşa că până la urmă reuşi să o intimideze suficient cât să o facă să cedeze. Tocmai îşi punea centura de siguranţă – stătea între o femeie arabă în vârstă şi un bărbat obez, cu o mână în ghips – când avionul începu să se îndepărteze de terminal şi să se îndrepte spre pistă.

Îşi scoase telefonul. Imediat ce ateriza în Egipt, lucrurile aveau să ia o întorsătură haotică, aşa că nu avea nevoie de nimic care să-l distragă. Dacă avea de gând să-i răspundă lui Sarah, atunci trebuia să o facă acum. Îşi aplecă fruntea şi începu să-i formeze numărul, rapid, sperând ca stewardesele să nu observe. Apoi se răzgândi şi deschise editorul de SMS-uri. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica prea bine – probabil stresul enorm al situaţiei, brusc, cuvintele din mesaj căpătară o importanţă capitală. Se gândi ce să scrie în timp ce avionul se îndrepta spre pistă. Abia când motoarele începură să şuiere şi să se pregătească pentru decolare scrise:

> Vă iubesc pe amândoi. Mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Promit că vă voi fi alături. Te sun mâine. O să fim cea mai fericită familie din lume.

Abia apucă să adauge un sărut şi să apese butonul de expediere. Avionul începu să prindă viteză pe pistă. O clipă mai

târziu erau în aer şi se îndepărtau de Israel.

— N-ar trebui să îl laşi deschis, îl mustră bărbatul cu braţul în ghips. Poate să dea peste cap controalele.

— Sigur, spuse Ben-Roi. Scuze.

Închise telefonul, îşi lăsă scaunul pe spate şi se uită fix la tavan, cu ochii înlăcrimaţi dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica.

Şi William Barren se uita la tavanul unui avion, deşi în cazul lui era vorba de un Gulfstream G650 al companiei, iar ochii nu îi erau deloc înlăcrimaţi. Dimpotrivă. Se simţea mai bine ca niciodată în viaţă. Deznodământul se apropia vertiginos. Toţi anii în care plănuise, se pregătise, făcuse manevre şi îşi pregătise triumful… sfinte, dar ce deznodământ avea să fie! Mai ceva ca toate orgasmele pe care le trăise cu negresele din Houston. Ce mai gratificare întârziată!

Îşi învârti whisky-ul în pahar.

Se hotărâse să plece dintr-un capriciu. Deşi prezenţa sa nu era strict necesară, simţise brusc dorinţa să fie cât mai aproape de acţiune. Nu în mijlocul ei – alţii se ocupau cu munca de jos, dar aproape. Cu câteva ore în urmă se relaxa în apartamentul lui de acasă. Acum era deja departe. De asta avea nevoie compania: de puţină spontaneitate. Procesul de decizie sub oblăduirea bătrânului Barren se mişca cu viteza unui aisberg. Nu lua niciodată decizii de moment. Toate astea urmau să se schimbe când el, William, avea să preia puterea. O să meargă mai mult pe instinct, să fie mai flexibil. Barren se va schimba mult sub conducerea lui. Şi va rămâne în vârful ierarhiei. Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Unele lucruri erau de la sine înţelese.

Sorbi din pahar şi începu să bată cu telefonul în mânerul scaunului. Imediat, un membru al echipajului se apropie şi raportă cât de aproape erau de destinaţie. Zburau mai repede decât plănuiseră, aveau să ajungă cu douăzeci de minute mai devreme. William îi mulţumi şi se lăsă pe spate în scaunul din piele albă, uitându-se la telefon. Era un telefon special. Şi avea să sune în curând. Un apel la fel de special.

Peste patruzeci şi opt de ore, afacerile familiei aveau să fie încheiate. Zâmbi şi mai sorbi încă o dată din băutură. În jurul lui, cabina vibra uşor. Se simţea mai bine ca niciodată.

EGIPT

Dacă ar fi fost atent în jur la sosirea în terminalul aeroportului Alexandria Nozha, la puţin timp după ora 9 p.m., Khalifa ar fi observat o siluetă cunoscută certându-se cu personalul de securitate de cealaltă parte a culoarului. Iar dacă ar fi mers până acolo şi ar fi stat de vorbă cu persoana respectivă, ar fi fost evitată multă suferinţă.

Dar Khalifa nu îşi ridică privirea. Era prea atent la telefon, prea concentrat să o asculte pe femeia din Program care îi spunea unde aveau să îl aştepte. Când terminase de vorbit ieşea deja pe uşile aeroportului. Posibilitatea de a evita o tragedie fusese ratată.

În faţa terminalului făcu semn unui taxi şi, după cum i se spusese, îl rugă pe şofer să îl ducă spre est, spre Rosetta. Şoferul încercă o conversaţie, îl întrebă despre familia lui, vru să afle ce făcea în partea asta de ţară, ce părere avea despre noul guvern. Khalifa îi răspunse mormăind, în doi peri, iar după câţiva kilometri, sătul de întrebări, îşi scoase insigna de poliţist şi i-o flutură în nas şoferului. Acesta conduse în tăcere.

Dură ceva până să iasă din oraş. Într-un târziu traversară peste un pasaj lung care trecea pe deasupra unui lac cu malurile încărcate de trestii, iar clădirile şi fabricile şi rafinăriile de petrol rămaseră în sfârşit în urmă. Peisajul deveni un mozaic de nisip, pietriş, câmpuri de bumbac şi livezi de palmieri şi citrice. Khalifa fuma, uitându-se pe fereastră şi se gândea la Ali.

La jumătatea drumului spre Rosetta, exact cum îi spusese femeia din Program, trecură pe lângă o benzinărie Mobil luminată de neoane, apoi pe lângă două pancarte gigantice pe marginea drumului: una care făcea reclamă la pantofii Pierre Cardin, cealaltă era a companiei KFC. Khalifa îi ceru şoferului să oprească, numără suma cerută, plăti şi ieşi. Merse cincizeci de metri înainte şi se opri lângă o stivă de trestii tăiate, care semăna cu o colibă a pieilor-roşii. Trecură treizeci de minute. Apoi, de nicăieri, un automobil Toyota Land Cruiser alb apăru de pe şosea şi opri cu scrâşnet de roţi în faţa lui. În aceeaşi clipă se auziră paşi în livada de palmieri din spate şi din umbră ieşi o femeie tânără.

— Înăuntru, spuse, arătând cu o mână spre uşa din spate a

maşinii, care era deschisă.

Khalifa se conformă. Femeia se strecură pe locul din faţă şi şoferul – un bărbat slăbuţ, care părea arab, cu o ţigară atârnându-i la colţul buzelor – îi duse înapoi pe şosea.

— Începeam să cred că nu mai veniţi, spuse Khalifa în timp ce şoferul accelera.

— A trebuit să te urmărim o vreme, explică femeia, întorcându-se cu faţa la el. Să ne asigurăm că nu te-a urmărit nimeni.

Întinse o mână.

— Eu sunt Dinah. El e Faz. Mă bucur că vii cu noi.

Khalifa îi luă mâna.

— Yusuf Khalifa.

— Ştiu, spuse. Ţi-am ascultat telefoanele, ai uitat? Ala e caietul de care vorbeaţi?

Arătă spre caietul legat în piele, care ieşea din buzunarul hainei lui Khalifa. Acesta încuviinţă.

— Ţine-l bine. O să vedem ce facem cu el mai târziu.

— Sunteţi doar voi doi?

— Ceilalţi ne aşteaptă pe coastă. Sunt în recunoaştere, la doc.

— Care e planul?

Dinah ridică din umeri.

— Deocamdată nu avem nici unul. Vaporul ajunge la miezul nopţii. Din câte am aflat din calculatoarele de la Zoser, vine o dată pe lună, descarcă deşeurile, apoi pleacă după o nouă încărcătură, în timp ce barjele de la Zoser lucrează cu schimbul ca să ducă marfa în sus pe Nil. Nu ştim cum arată toată treaba la faţa locului.

Ridică din nou din umeri.

— De data asta improvizăm.

Se întoarse, căută în torpedou, apoi îi întinse un pistol lui Khalifa.

— Ştii să foloseşti aşa ceva?

— Desigur.

— Sper că nu va fi nevoie, dar nu ne putem permite să riscăm. Nu ştim cu cine o să ne întâlnim acolo.

Khalifa cântări pistolul în mână. Era un Glock, după toate aparenţele. Dinah îl urmări. Faţa ei palidă, concentrată apărea şi dispărea în jocul de lumini şi umbre de afară. O pauză, apoi:

— Ai riscat mult venind aici să lupţi de partea noastră. Prietenul tău avea dreptate. Suntem periculoşi. Nebuni.

— Nu mai suntem prieteni, o corectă Khalifa, punând pistolul deoparte şi scoţându-şi ţigările. Şi nu mă deranjează să risc.

O clipă se priviră în ochi, apoi Dinah clătină din cap şi se întoarse în faţă. Khalifa deschise geamul şi aprinse o ţigară. Nimeni nu mai spuse nimic tot restul călătoriei.

Ajunseră în Rosetta douăzeci de minute mai târziu, cu puţin după ora 10.30. Faz, şoferul, părea să ştie încotro se îndreptau.

Naviga încrezător printr-o încâlceală de străzi zgomotoase, puternic luminate şi ieşi de partea cealaltă a oraşului pe un drum asfaltat, îngust, care mergea spre coastă. La dreapta era Nilul – negru, lat, presărat cu bărci şi pontoanele fermelor plutitoare de peşte. Pe pământ erau case şi şoproane şi, de-a lungul ţărmului, un şir de fabrici de cărămidă ale căror hornuri înnegrite de funingine împungeau cerul nopţii ca rămăşiţele unei păduri mistuite de flăcări. După ce trecură de satul Qaitbay, clădirile dispărură. Nu mai rămaseră decât câmpuri de trestie, câte o livadă de palmieri şi, undeva în faţă, o strălucire difuză, rotundă, care indica o adunătură de lumini undeva lângă gura Nilului. Docul de la Zoser, ghici Khalifa. Inima începu să-i bată mai tare.

Mai merseră câţiva kilometri, cu prudenţă acum, cu farurile stinse şi cu viteză mică. Luminile deveneau din ce în ce mai strălucitoare. Undeva în faţă se zărea un fel de punct de control luminat şi ieşiră de pe drum pe o alee îngustă. După câteva sute de metri, aleea îi conduse într-un luminiş în mijlocul unei livezi de palmieri. Locul părea să fi fost stabilit dinainte. Încă un Land Cruiser aştepta acolo, iar lângă el erau două persoane: un bărbat bine făcut şi o femeie cu păr scurt. Maşina în care era Khalifa opri în spatele celeilalte şi coborâră cu toţii. Urmară prezentările.

— Cum stăm? întrebă Dinah.

— Se poate şi mai rău, spuse bărbatul, deşi ne-ar prinde bine ceva mai mult timp.

— Nu mai avem timp. Ori facem treaba în noaptea asta, ori mai aşteptăm o lună.

Bărbatul îi dădu dreptate şi îi chemă pe toţi în jurul unui laptop aşezat pe capota maşinii. Ecranul afişa un colaj de vreo patruzeci de fotografii, probabil rezultatul misiunii de recunoaştere pe care o efectuaseră el şi femeia cu păr scurt. Mări prima imagine – era punctul de control pe care tocmai îl văzuseră. De o parte şi de alta se întindea un gard înalt de metal cu sârmă ghimpată. În spate, cu faţadele spre râu, se vedeau un şir de depozite. Deasupra lor străjuiau turnurile macaralelor.

— Gardul înconjoară tot docul, spuse bărbatul, după care adăugă că sunt trei gărzi la poartă...

— Armată? întrebă Khalifa.

Bărbatul încuviinţă.

— Sunt soldaţi. Fac totul din rutină.

— Aşa părea. Unul dormea, ceilalţi se uitau la televizor. Înăuntru patrulează încă doi, dar nu arătau prea vigilenţi. Gardul nu e electrificat şi n-am văzut nici o cameră de supraveghere. Am tăiat o portiţă fără nici o problemă.

— Cât de departe de doc? întrebă Dinah.

— La vreo şapte sute cincizeci de metri. E teren deschis, dar sunt dune şi tufişuri după care ne putem ascunde. Noi am trecut fără nici o problemă.

Mări o altă fotografie: un debarcader lung de beton, mărginit pe o parte de depozite, iar pe cealaltă de o întindere de apă luminată de lună, unde Nilul se vărsa în mare. La o sută de metri de mal fuseseră descărcate blocuri cubice de beton, imense, care creaseră un soi de baraj de protecţie. Pe doc erau trei macarale fixe, cu braţele atârnând deasupra apei.

— După cum se vede, totul e bine luminat şi sunt oameni în jur. Majoritatea sunt muncitori, dar am văzut şi nişte gărzi.

Dădu clic pe o altă fotografie, care era făcută de la distanţă: un bărbat grosolan purtând o haină de piele şi înarmat cu un semiautomat Heckler & Kockh MP5.

— O firmă privată de securitate, din câte se pare. Ne descurcăm uşor cu ei. Se poate filma bine de aici, de la capătul docului... (se întoarse la imaginea dinainte) ... şi de aici, dintre depozitele astea.

Urmară încă trei fotografii: o grămadă de lăzi aranjate una peste alta în spaţiul dintre două depozite, imagine luată de la distanţă; un prim-plan cu aceleaşi lăzi; şi un cadru luat din spatele lor, dar spre centrul docului şi apă.

— Se face uşor. Problema e cum să ne apropiem de apă. Putem filma de la distanţă, dar o să fie greu să ne urcăm la bord şi eventual să răpim un marinar. E prea multă lumină şi prea mult teren deschis. S-ar putea să existe o cale totuşi, dar nu vom şti sigur până nu ajunge vaporul şi nu vedem exact ce se întâmplă. Până atunci nu putem decât să facem nişte presupuneri.

Dinah încuviinţă, privi la ceas şi se aplecă spre capotă, apoi începu să deruleze imaginile, studiindu-le cu atenţie una câte

una. Prietenii ei făcură acelaşi lucru. Khalifa se trase un pas în spate. Ei erau experţii. El era aici doar ca figură secundară.

Trecură câteva minute. Un vânt venit de nicăieri scutură frunzele palmierilor de deasupra. În aer se simţea briza sărată a mării. Apoi se priviră între ei aşteptând să ia cineva iniţiativa.

— OK, să mergem, spuse Dinah. Se întoarse spre Khalifa. Vom avea nevoie de cineva care să rămână lângă gard şi să ne apere retragerea dacă se duce naibii totul. Te simţi în stare?

— Vin la doc, spuse Khalifa, dându-şi seama că vorbea ca un copil răsfăţat, dar vrând totuşi să fie în mijlocul acţiunii.

Simţea nevoia să fie în mijlocul acţiunii. Spre surprinderea lui, Dinah zâmbi.

— M-am gândit eu că o să spui asta. OK, Faz, tu ne acoperi retragerea. Gidi, Tamar, pregătiţi-vă la celălalt capăt al docului. Eu şi noul nostru recrut o să mergem între depozite. Asta e tot planul, cel puţin deocamdată. De aici încolo va trebui să improvizăm.

Îşi descărcării echipamentul camere de filmat, staţii emisie-recepţie, două semiautomate Uzi şi îl împărţiră. Apoi fiecare luă un rucsac în spate, se mânjiră pe faţă cu noroi ca să fie cât mai greu de observat în întuneric (Khalifa ar fi râs de el însuşi dacă nu ar fi fost într-o situaţie atât de periculoasă), încuiară maşinile şi plecară pe jos. Undeva pe fluviu se auzi sirena unei barje. Khalifa îşi încordă degetul deasupra trăgaciului şi strânse din dinţi, convins că făcea exact ce trebuia.

Douăzeci de minute mai târziu erau cu toţii pe poziţii. Trecuseră de gard fără probleme, înconjuraseră depozitele prin spate, se căţăraseră pe grămada de lăzi şi pregătiseră camera de filmat. În faţă, docul era luminat ca ziua. Lăzile erau aranjate în spate, la umbră. Khalifa se simţea extrem de sigur. Ca şi când n-ar fi fost acolo, ci ar fi urmărit toată scena la televizor. Ceilalţi doi îi contactară prin radio şi anunţară că ajunseseră şi ei pe poziţii, la celălalt capăt al docului. Ceasul lui Khalifa arăta ora 11.42. Nu mai trebuia decât să aştepte.

— Chiar crezi că îi putem prinde cu asta? întrebă, privind pierdut de-a lungul cheilor. Crezi că ce facem în seara asta o să schimbe ceva?

— Dacă n-aş crede asta, n-aş face-o.

Se aplecară când un camion cu o macara uriaşă trecu pe lângă ei. Când se ridicară din nou, Khalifa se simţi luat de braţ.

— Ar fi trebuit să spun asta mai devreme: îmi pare rău pentru

fiul tău.

O clipă, trăsăturile ei părură să devină mai blânde, deşi ochii îi erau la fel de reci. Dinah îşi luă mâna de pe a lui şi privi în altă parte.

La gura fluviului începea să se lase ceaţa, o ceaţă deasă care plutea deasupra apei în nori de aburi.

Un coridor de lumină. Aşa mă simt când se apropie o purificare. Un coridor lung, eu la un capăt, ţinta la celălalt şi tot restul lucrurilor undeva afară. Concentrare totală. Nimic altceva nu contează până nu termin ce am de făcut şi pot să ies din coridor înapoi la viaţa de zi cu zi.

Bineînţeles, de data asta lucrurile stau puţin altfel. Mai sunt oameni în jur, nu ca în alte situaţii. Iar murdăria care trebuie purificată e mai aproape de casă. Acasă, într-un fel spus, în pofida distanţei. Dar am îndatoriri, lucruri care îmi distrag atenţia, ceea ce nu se întâmplă de obicei.

Cu toate astea, în mintea mea sunt deja înăuntrul coridorului. Nu mai am nici o îndoială, nici o întrebare, nici o grijă. Îmi văd ţinta limpede – cum aş putea să n-o văd? e chiar lângă mine! – şi mă îndrept inevitabil spre ea. În curând o voi purifica şi apoi voi ieşi de partea cealaltă şi voi fi în siguranţă. Deşi nu ştiu încă ce e în partea cealaltă. Ceva diferit, asta e sigur. Copii, poate. Cine ştie? Paşi mici, zgomotoşi. Sper să fie copii. Dintotdeauna mi-au plăcut copiii. Îmi trezesc… bunătatea.

Dar trebuie să-mi mai joc puţin rolul, să continui şarada. Expresia mea nu trădează niciodată ce sunt pe cale să fac. Niciodată, nici chiar într-un milion de ani. Sunt şi am fost întotdeauna un bun artist.

Vaporul ajunse în cele din urmă cu puţin după ora unu. Se auziră câteva sirene, iar docul se animă brusc. Cineva apăsă un claxon, motoarele porniră, muncitorii începură să mişune.

Deasupra apei, ceaţa se îndesise şi mai mult. Gura râului era acoperită acum de un văl gri, des. Urmăriseră temători cum evoluează acesta, fiindcă era posibil să ajungă la doc şi atunci nu s-ar mai fi putut filma nimic. Spre uşurarea lor, la ţărm abia dacă ajunseră câteva firicele de ceaţă care abia atingeau cheiul, răsucindu-se la baza uneia dintre macarale. În rest, aburii pluteau deasupra apei. Dacă începea să bată vântul, lucrurile aveau să se schimbe, dar deocamdată se vedea clar ce se

întâmplă la doc. Însoţitoarea lui Khalifa ridică staţia şi apăsă butonul de emisie.

— Toată lumea e gata?

Gata, veni răspunsul.

— Faz?

O voce morocănoasă anunţă că un şir de cisterne cu motorină tocmai trecuseră prin poarta principală, dar în rest nu se întâmpla nimic la intrare.

— OK, să-i dăm drumul.

Sirenele încă se auzeau – sunete joase, tânguitoare şi sinistre, ridicându-se din mijlocul aburilor, amintind de chemarea unui monstru marin din vremurile vechi. Trecură cinci minute – apoi, dintr-odată, ca şi când ar fi fost tăiată în două de un topor gigantic, ceaţa se risipi şi undeva spre stânga apăru prora unui vapor uriaş. Alunecă încet spre capătul docului, un zid impunător de oţel negru, vizibil doar pe jumătate, căci partea din spate rămânea ascunsă în umbră. Se apropie de ţărm, din ce în ce mai mare şi mai ameninţător, până când ieşi la iveală şi puntea din spate. Vasul era lung de trei sute de metri şi înalt cât un bloc de apartamente. Imensitatea lui făcea ca totul în jur să pară minuscul, ca de jucărie, iar muncitorii, ca nişte furnici. Pe una din laturi avea desenată o sirenă cu părul blond şi înfoiat, ca şi când ar fi fost bătut de vânt. Lângă sirenă era scris numele vasului, cu litere mari, albe: *Mireasa Oceanului.*

Camera de filmat scoase un sunet: femeia începuse să înregistreze ce se întâmpla.

Vaporul trase lângă doc, asistat de o pereche de remorchere. Motoarele trecură pe revers şi de la bord se aruncară frânghii pe care cei de pe mal le încolăciră de suporţi. Se lăsară mai multe punţi în faţă şi în spate. Trapele de pe punte se traseră la o parte cu un zgomot puternic de maşinării. Braţele macaralelor începură să coboare.

Trecură alte câteva minute. Apoi, încet, butoaie de metal, aranjate ordonat în grupuri de câte o sută se manevrau pe paleţi uriaşi de oţel. Fiecare paiet era ridicat sus, în umbră, plutea puţin, apoi era coborât cu grijă la ţărm, de unde era preluat de un transportor care aştepta pe doc.

— Filmezi asta? se auzi o voce din staţia de emisie-recepţie.

— Categoric, răspunse însoţitoarea lui Khalifa, lipind microfonul staţiei de buze ca să se facă auzită peste zgomotul de la docuri. Trebuie doar să mai aştepte puţin ceaţa. Apoi, dacă

ajunge la ţărm şi acoperă toată zona, putem încerca să ne furişăm la bord.

Dinah nu terminase de vorbit, dar Khalifa simţi o briză venită de nicăieri atingându-l pe obraz. Se opri, apoi porni din nou, mai puternică, înfoindu-i părul şi făcând ceaţa de pe apă să alunece în faţă ca o pânză fluturând în vânt. Briza începu să acopere partea din spate a navei.

— Doar câteva minute, şopti femeia. Doar câteva minute şi…

Nu termină propoziţia. Acum era lângă Khalifa, iar în clipa următoare căzu pe spate de pe lada pe care stăteau. Khalifa se întoarse. În spatele cutiilor, pe pământ, era prea întuneric să-şi dea seama imediat ce se întâmplă. Erau două siluete acolo: femeia şi cineva mai mare care părea să o ţină la pământ. Khalifa sări şi el, ridicând pistolul, gata să îl lovească pe atacator în ceafa, dar îngheţă când auzi o voce cunoscută.

— Opreşte-te, Khalifa. Eu sunt.

O faţă pătrăţoasă se îndreptă spre el. O faţă pe care nu o mai văzuse de patru ani, dar o recunoscu imediat. Celălalt aşteptă puţin, apoi se întoarse din nou spre femeie.

— Acum, Rachel, cred că e timpul să-i spunem prietenului nostru ce urmăreşti cu adevărat aici.

Planul lui Ben-Roi, dacă putea fi numit aşa, fusese să ajungă la doc cât mai repede cu putinţă, să-l găsească pe Khalifa şi să-l scoată de acolo înainte să păţească ceva.

Gardienii de la aeroportul din Alexandria avuseseră alte planuri însă. Îl reţinuseră mai bine de două ore pe motiv că era evreu, că avea bilet de întoarcere a doua zi, că nu avea nici o rezervare la hotel şi, mai presus de toate, că nu avea o viză oficială. Le-ar fi putut spune adevărul – că e poliţist şi că venise aici ca să ajute un alt poliţist, un egiptean, care era pe cale să intre într-o capcană – dar îşi dădu seama că asta n-ar fi făcut decât să complice lucrurile şi să ducă la un şir interminabil de explicaţii. Aşa că făcuse pe prostul şi inventase o altă poveste: se întâlnea cu un vechi prieten în Luxor, fusese o treabă de ultim moment, prietenul lui urma să-i aranjeze un loc de dormit, i se spusese că putea obţine sigur o viză temporară la sosire. Povestea era cusută cu aţă albă atât de evident, încât se temea că nu va convinge şi că gardienii aveau să creadă că e vreun spion. Singura lui speranţă era ca cineva să verifice numele de „Yusuf Khalifa” şi să vadă că într-adevăr un Yusuf Khalifa zburase

aici de la Luxor în aceeaşi seară, confirmându-i povestea. Îl făcuseră să aştepte ridicol de mult, exact asta făcuseră gardienii de la aeroport. Mormăiseră, se uitaseră urât la el – probabil prin situaţii similare treceau şi arabii care veneau în Israel – dar până la urmă îşi puseseră ştampila pe paşaport şi îl lăsaseră să plece.

— Să nu cumva să nu pleci cu avionul de mâine, îi spusese unul din gardieni, cu o privire ameninţătoare.

— Crede-mă, cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine, mormăise Ben-Roi drept răspuns.

Scosese un teanc de bani de la un ATM al băncii din Alexandria, apoi luase un taxi până la Rosetta şi de acolo spre nord, până la gura Nilului, unde femeia din Program spusese că ar fi docul. Când ajunseră lângă coastă, şoferul începuse să bombăne ceva în arabă, zicând că drumul era închis în faţă, că nu ducea nicăieri, că era mai bine să se oprească şi să se întoarcă. Ben-Roi îi fluturase în faţă un pumn de bani şi îl îndemnase să meargă înainte. La un moment dat, în faţă le apăruse un punct de control al armatei. Şoferul oprise şi refuzase să meargă înainte.

— Gata, spusese. Soldaţi. Nu bine.

Ben-Roi îl plătise şi coborâse din maşină. Taxiul întoarse, iar şoferul clătină din cap, ca şi când ar fi avut de-a face cu un nebun. Farurile maşinii luminaseră o clipă un drum îngust care ducea spre o livadă de palmieri. Iar în livadă se vedea o pată de culoare albă.

Ben-Roi mersese până acolo şi descoperise cele două automobile Toyota Land Cruiser parcate sub palmieri, aceleaşi maşini pe care le văzuse şi în Mitzpe Ramon, deşi acum aveau plăcuţe de înmatriculare egiptene.

Programul Nemesis era aici.

— Doamne, te rog, fă să nu ajung prea târziu, murmurase detectivul.

Traversase livada, ieşise la douăzeci de metri de un gard din metal cu sârmă ghimpată deasupra. Ar fi fost greu să se caţere şi să sară peste el. Cei din Program trecuseră prin gard, mai mult ca sigur, dar Ben-Roi nu avea timp să caute deschizătura. Mersese pe marginea livezii, spre punctul de control, gândindu-se că ar fi putut să se strecoare de partea cealaltă neobservat. Chiar atunci începuse să se audă zgomot de motoare şi un convoi de zece cisterne cu motorină apăruse de pe drum şi oprise în faţa barierei. Ultima cisternă opri aproape în dreptul lui

Ben-Roi, aşa că se hotărî să rişte. Se furişă prin spatele remorcii, urcă pe scara din partea cealaltă şi se culcă pe rezervorul bombat. Se auzi un claxon, apoi convoiul începu să înainteze din nou.

Trecuse.

Câteva minute mai târziu, cisternele opriseră în spatele unor depozite. Ben-Roi se furişase în jos pe scară şi dispăruse în beznă. Complexul era mai mare decât se aşteptase. Se temu că avea să-l caute pe Khalifa ore în şir până să dea de el, iar atunci tentativa sa de a-şi întâlni prietenul în timp util se va dovedi inutilă.

Până la urmă, cu intuiţie şi noroc, îşi găsi prietenul în mai puţin de douăzeci de minute. Mersese până la un capăt al docului, urmărise sosirea vaporului din spatele unei grămezi de lanţuri ruginite, apoi se întorsese pe unde venise. Găsise o uşă în spatele unuia dintre depozite, o deschisese, aruncase o privire înăuntru – întuneric beznă şi un miros puternic de ulei de motor. Închisese uşa şi mersese până la celălalt capăt al depozitului. Următoarea clădire era la o distanţă de cinci metri, iar între ele era o alee largă, acoperită de iarbă, care ducea până la doc. Capătul aleii era blocat de nişte lăzi stivuite una peste alta, iar pe ele, cu spatele la el, stăteau două siluete. Era greu să fie sută la sută sigur cine sunt cei doi de la o asemenea distanţă, cu atât mai mult cu cât avea în faţă şi luminile de la doc, dar ceva îi spuse că găsise ceea ce căuta. Se gândi să strige, să-l avertizeze pe Khalifa, dar ştia că femeia era înarmată şi risca prea mult, aşa că se apropie cu grijă. Sunetul paşilor lui era acoperit de vacarmul care se auzea dinspre doc. Ajunsese la douăzeci de metri, când una din siluete se întorsese. O recunoscuse imediat şi încremenise, lipindu-se cu spatele de unul din pereţii depozitului. Femeia se întorsese din nou în partea cealaltă şi Ben-Roi îşi continuase înaintarea până ajunsese chiar în spatele lor. Nu încercă nimic pretenţios. Nu ţinu nici un discurs. Fără nici o ezitare se întinsese, o prinsese de centură, o trăsese de pe lăzi şi o pusese la pământ ca pe o criminală nenorocită, fiindcă exact asta era.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci, Ben-Roi? Las-o în pace! Pleacă de-aici!

Khalifa încercă să-i zgârie faţa cu unghiile. Ben-Roi îi dădu mâna la o parte. Luă arma femeii cu forţa şi o aruncă în spate,

apoi o ridică în picioare şi o duse în jos pe alee, îndepărtându-se de doc la adăpostul umbrelor dintre cele două clădiri. Khalifa veni după ei, încercând să prindă braţele lui Ben-Roi. Ben-Roi lovi cu piciorul şi nimeri în genunchi, trântindu-l pe Khalifa la pământ.

— Lasă-mă în pace, idiot ce eşti. O să-ţi explic totul, dar lasă-mă în pace.

Femeia se zbătea şi lovea cu picioarele, dar Ben-Roi o ţinea strâns, cu o mână în jurul gâtului şi cu cealaltă imobilizându-i braţul drept lipit de spate. O împinse vreo douăzeci de metri, apoi o puse din nou la pământ. Khalifa se ridicase între timp. Merse cu paşi nesiguri până în spatele lui Ben-Roi şi îi împunse baza gâtului cu ţeava pistolului.

— Las-o în pace! Mârâi. Auzi? Las-o în pace sau jur în faţa lui Dumnezeu că trag!

— Nu e cine crezi că e, Khalifa!

— Las-o în pace!

— Lucrează pentru Barren!

Sub el, femeia se zbătea şi încerca să îl lovească.

— Omoară-l! icni. Pentru numele lui Dumnezeu. O să ne dea de gol!

— N-o să-ţi mai spun a treia oară, Ben-Roi!

— Ascultă-mă! şuieră evreul. I-a prostit pe toţi! Pe tine, pe cei din Program… e o spioană. Barren se foloseşte de ea ca să spioneze Programul din interior!

— E nebun, la naiba!

Femeia împinse cu putere, încercând să se elibereze, dar Ben-Roi era prea puternic pentru ea. Se lăsă cu toată greutatea ca să o ţină la pământ şi, gâfâind, îşi întoarse capul. Ţeava pistolului urmări mişcarea, alunecând de-a lungul maxilarului până ajunse să se sprijine de bărbia lui. În întuneric, ochii îi străluceau.

— Nu e prima oară când se întâmplă asta, Khalifa, mârâi. Ţii minte? În Germania? Şi atunci aveai de gând să mă omori. Şi cine a avut dreptate până la urmă?

Îl privi fix pe egiptean.

— Ascultă-mă. Atât îţi cer. Ascultă-mă un minut, pentru că trebuie să ştii ce e femeia asta. Cine e. Dacă vei vrea să mă împuşti după ce vei auzi ce am de spus, eşti liber să o faci.

Mâna lui Khalifa tremura. Nu îşi coborî pistolul, dar nici nu îl apăsă mai tare. Nu avea încredere în Ben-Roi, absolut deloc, nu după ce renunţase la caz, după ce acceptase o mită ca să abandoneze investigaţia. În acelaşi timp însă era ceva în vocea

lui, în expresia feţei lui, care îl făcea să ezite. Şi avusese dreptate data trecută.

Trecură câteva momente în care nici unul nu se mişcă, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc – Ben-Roi ţinând-o la pământ pe Dinah, Khalifa cu pistolul aţintit asupra lui Ben-Roi. Apoi Khalifa făcu un semn aproape imperceptibil cu capul; asculta.

— Vezi tu, e vorba de familii, începu Ben-Roi, uitându-se în jos o clipă, apoi ridicând din nou privirea. Şi uite care e treaba – am greşit arborele genealogic. Cumva am crezut că ea e fata Rivkăi Kleinberg, când de fapt nu e vorba nici pe departe de aşa ceva. E fina Rivkăi Kleinberg. Nu-i aşa, Rachel?

O împinse puţin, accentuând din nou numele, cu privirea aţintită în continuare spre Khalifa.

— Mama ei era cea mai bună prietenă a lui Kleinberg. Au făcut armata împreună, apoi au păstrat legătura. Chiar şi când mama ei a plecat să lucreze în străinătate, la ambasada Israelului din Washington. Lucra la departamentul cultural. Acolo a întâlnit un miliardar anume, un industriaş american destul de necioplit, pe nume… (făcu o pauză de o clipă) … Nathaniel Barren.

Sub el, femeia se încordă, apoi rămase nemişcată. Khalifa, cu degetul încordat pe trăgaci şi cu gândurile învârtindu-i-se, încerca să înţeleagă ce auzise.

— E…

— Exact. Fiica lui Barren. Rachel Ann Barren, dacă vrei numele ei complet, deşi la fel ca şi fratele ei a făcut şcoala sub un pseudonim şi a fost ţinută departe de lumina reflectoarelor. Cu toate astea, e o Barren din cap până în picioare. E o fiică bună. Şi, la fel ca toate fiicele bune, se pare că face totul pentru ca familiei să-i fie bine.

Khalifa observă că femeia ţinea pumnii strânşi.

— E adevărat? întrebă cu voce sfârşită.

Femeia nu răspunse, ceea ce era un răspuns în sine. Dintr-odată, Khalifa îşi simţi gâtul uscat. Luă degetul de pe trăgaci şi Ben-Roi împinse ţeava pistolului cu bărbia, îndepărtând-o de la faţa lui. Khalifa nu opuse rezistenţă. Zgomotele de pe doc păreau să fi dispărut, ca şi când între cei de acolo şi alee se închisese o uşă invizibilă.

— E un lucru ciudat, nu crezi? continuă Ben-Roi, vorbind atât pentru el, cât şi pentru ceilalţi doi. Programul Nemesis a dezvăluit tot felul de nereguli la atâtea şi atâtea corporaţii, au atacat reţele în stânga şi în dreapta, au făcut descinderi, au pus

bombe, dar nu au reuşit niciodată să afle ceva suspicios legat de Barren Corporation. De ce oare? Nu fiindcă Barren nu are nici un secret murdar, ştim sigur asta. Atunci? Cum de Barren e singura corporaţie care reuşeşte cumva să pută a trandafiri de fiecare dată? Cum de au reuşit să se ascundă aşa de bine?

Nimeni nu răspunse. Era ca şi când toţi trei erau actori pe o scenă, iar Khalifa şi femeia îşi uitaseră replicile.

— OK atunci, spune-mi asta, spuse Ben-Roi. Cum au aflat cei de la Barren că Rivka Kleinberg le descoperise secretul? Chestia asta mă sâcâie de ceva timp. Kleinberg nu a luat legătura cu Barren şi nu a spus nimănui ce investiga. A făcut totul discret. Doar doi oameni ştiau că începuse să facă nişte legături. Unul e proxenetul de care ţi-am spus, Genady Kremenko, care s-a jurat pe ce avea mai scump că nu a suflat o vorbă. Ţinând cont că la momentul respectiv avea ţeava unui pistol la tâmplă, tind să îl cred pe Kremenko. Aşa că nu mai rămâne…

O împinse din nou pe femeie.

— Pute de la o poştă, Khalifa. Nu am unit toate punctele încă, nu ştiu toată povestea, dar Barren a reuşit cumva să o infiltreze în Programul Nemesis şi de-atunci încoace le face jocurile şi îi apără din interior. De-asta era atât de nerăbdătoare să se întâlnească cu tine. De-asta ţi-a spus să aduci şi caietul lui Samuel Pinsker. Pentru că fără tine şi fără caiet, nimeni nu va şti vreodată unde să caute mina. Iar fără mină, nimeni nu va şti vreodată ce face Barren acolo. Avea de gând să te omoare, Khalifa. Aşa cum şi-a omorât şi naşa. Nu-i aşa, Rachel? Tu ai omorât-o. Tu ai omorât-o pe Rivka Kleinberg.

Femeia reuşi cumva să îşi întoarcă pe jumătate capul şi să îl privească pieziş.

— Chiar că eşti un idiot nenorocit, scuipă. Nu credeam că eşti chiar în halul ăsta de prost. Eram la patru mii de kilometri de Israel când au omorât-o pe Rivka. Iar dacă aş fi vrut să-l omor… (smuci din umăr spre Khalifa)… aş fi putut s-o fac oricând în ultimele trei ore. La fel aş fi putut să te împuşc şi pe tine în scăfârlie în Mitzpe Ramon. Nu mă mir că Barren şi ceilalţi scapă de fiecare dată dacă poliţia e plină de neisprăviţi ca tine.

O clipă, o umbră de îndoială trecu peste chipul lui Ben-Roi. Scutură capul şi o trase din nou în picioare.

— După cum am mai spus, nu am încă toate răspunsurile. Răspunsurile pot să aştepte. Deocamdată am plecat de aici. Iar tu o să vii…

Propoziţia fu întreruptă de un zgomot brusc venit de la staţia de emisie-recepţie care rămăsese aşezată pe cutii. Se auziră focuri de armă, apoi o voce. O voce de femeie, frenetică, răguşită de groază.

— Fugi, Dinah! E o capcană. Ne aşteptau. Pleacă! Pleacă! Ştiu că…

Vocea se pierdu într-o nouă rafală de focuri de armă. Uluit, nesigur de ceea ce se întâmpla, Ben-Roi slăbi puţin strânsoarea. O clipă de nesăbuinţă şi drept urmare femeia îl lovi cu piciorul în gleznă şi, din aceeaşi mişcare, se eliberă din braţele detectivului. Se răsuci şi îl lovi cu genunchiul între picioare, făcându-l să se îndoaie de la mijloc, apoi îl lovi cu podul palmei sub bărbie, dându-i capul pe spate şi trimiţându-l la pământ. Khalifa se întinse după ea, dar femeia alerga deja pe alee, spre stiva de lăzi.

— Împuşc-o, se înecă Ben-Roi, ridicându-se cu greu în genunchi şi cu sângele curgându-i şiroaie din gură. Împuşc-o pe nenorocită!

Khalifa ridică instinctiv pistolul, strângându-şi încheietura dreaptă cu stânga ca să poată ţinti bine. Era o ţintă uşoară, deşi era întuneric; zidurile depozitelor îi limitau zona de mişcare, iar luminile de pe doc îi conturau perfect silueta, oferindu-i lui Khalifa o ţintă clară. Ochi prin cătare şi o urmări, cu degetul pregătit pe trăgaci. Dar nu reuşi să apese. Femeia ajunse la capătul aleii, luă din fugă pistolul Glock pe care Ben-Roi i-l smulsese din mână şi îl aruncase pe pământ, sări pe stivă ca şi când ar fi urcat pe o scară cu trepte înalte. În vârf se opri şi se întoarse. O clipă, privirile li se întâlniră. Khalifa nu era sigur, dar parcă o văzu cum clatină din cap, deşi nu-şi dădea seama ce voia să spună cu asta. Apoi femeia luă camera de filmat şi staţia de emisie-recepţie, sări de partea cealaltă a stivei şi dispăru. Khalifa îşi coborî pistolul.

Lângă el, Ben-Roi se ridicase în picioare.

— De ce naiba nu ai împuşcat-o? Tuşi, cu vocea groasă şi neclară, ca şi când cineva i-ar fi îndesat un burete ud în gură.

— N-am putut, murmură Khalifa. N-am putut împuşca o femeie. Nu de la spate.

Câteva clipe rămase acolo, prea ameţit ca să se poată mişca, cu gândurile învăluindu-i-se în minte. Se auzi o nouă rafală de focuri de armă, de data asta în spatele lor, lângă gard şi simţi mâna lui Ben-Roi pe umăr.

— Trebuie să plecăm de-aici.

Khalifa se întoarse. Nu ştia ce se întâmplă, cine trăgea, de ce se trăgea, dacă Ben-Roi avea sau nu dreptate în legătură cu femeia. Ştia însă că evreul venise de departe şi riscase enorm ca să-l ajute, aşa că merita cel puţin recunoştinţă pentru asta. Începu să spună ceva, apoi se opri. Nu reuşea să-şi găsească cuvintele. În loc de cuvinte, îşi ridică braţul şi tamponă cu mâneca buzele însângerate ale celuilalt.

— Arăţi ca naiba, evreu ticălos ce eşti!

Ben-Roi mormăi.

— Iar tu arăţi exact aşa cum eşti – un musulman nenorocit şi obraznic.

Încuviinţară din priviri, dădură mâna şi porniră pe alee, îndepărtându-se de doc. Nu merseseră decât câţiva metri când se treziră cu câteva siluete întunecate în faţă, venite parcă de nicăieri. Pământul de la picioarele lor se sparse într-o explozie de gloanţe.

— Lasă pistolul şi mâinile pe cap! comandă o voce răguşită cu accent american. Nu vă mai spun a doua oară.

Pistolul căzu la pământ şi cei doi ridicară mâinile.

Cei care îi luaseră prizonieri îi împinseră înapoi de-a lungul depozitului, până la doc.

Ceaţa se îndesise mult în ultimele douăzeci de minute. În faţa lor, vaporul era înconjurat de un nor dens, alb, care îi estompa forma într-un contur vag, nedefinit. Era ca şi când cele 60 000 de tone de oţel se dizolvau încet în aer. Firicele de aburi se târau deasupra docului ca un nor de gheaţă; formele pătrăţoase ale macaralelor începeau să se topească în umbră. Toată scena părea ireală, ca şi când s-ar fi întâmplat într-un vis. Impresia de irealitate deveni şi mai puternică când la semnalul unei sirene toate utilajele se opriră, zgomotul motoarelor se opri, iar muncitorii dispărură în penumbră, luminilor palide. Se lăsă o tăcere nefirească, sinistră.

Ben-Roi şi Khalifa schimbară o privire, dar nu îşi spuseră nimic.

Paznicii lor îi conduseră pe doc până la prora navei, unde aştepta o limuzină neagră, uriaşă, parcată la marginea podului de îmbarcare. Lângă ea stăteau trei bărbaţi bine făcuţi, cu expresii severe, îmbrăcaţi la fel ca şi cei care îi păzeau pe cei doi poliţişti: blugi, bocanci, jachete. Erau înarmaţi cu arme Heckler & Koch MP5 şi Sig Sauer. Nu părură prea interesaţi când cei doi

trecură pe lângă ei.

Urcară pe vapor. Paşii le răsunau cu zgomot pe podul de metal, care se deschise apoi pe o fâşie îngustă de punte care înconjura turnul de îmbarcare al navei. Ceaţa era mult mai deasă aici, ca şi când urcaseră într-un nor, iar vârful turnului nu se mai vedea deasupra. De undeva de sus se auzeau voci care vorbeau într-o limbă de neînţeles. „Rusă”, se gândi Ben-Roi. Simţi cum ceva îi atinge faţa şi îşi dădu seama că era scrum de ţigară. Nu se obosi să se plângă.

Cei care îi păzeau le făcură semn cu armele să o ia spre dreapta şi să înconjoare turnul până în faţa lui, unde era pregătit un container de oţel. „Probabil cel în care fuseseră aduse Vosgi şi celelalte fete”, se gândi Ben-Roi. Uşile containerului erau deschise. Era prea întuneric ca să vadă ceva înăuntru în afară de câteva saltele de burete aşezate pe podea. Se simţea un miros puternic de urină râncedă şi metal ruginit.

Li se făcu din nou semn să meargă lângă container, în lumina slabă a unui bec atârnat undeva deasupra turnului. În faţa lor era un pod rulant îngust pe care se putea ajunge în magazie. Paznicii se dădură în spate, cu armele încă îndreptate spre ei.

Trecură câteva minute, timp în care paznicii rămaseră nemişcaţi. Khalifa şi Ben-Roi schimbară priviri de mai multe ori, dar nu-şi spuseră nimic, neînţelegând ce se petrece. Apoi, dintr-odată, amândoi se încordară. Se auzea un sunet – slab, dar imposibil de ratat – undeva în faţă, în ceaţa care învăluia podul mobil. Un fel de scârţâit ritmic, fantomatic. Îşi strânseră instinctiv pumnii, cu ochii aţintiţi în beznă, încercând să-şi dea seama de unde venea. Sunetul continuă. Se apropia. Era tulburător, malefic chiar, felul în care se auzea parcă de nicăieri, ca paşii unui prădător care se apropie, târându-se de-a lungul podului, cu cele mai negre intenţii.

— Am un presentiment rău, murmură Khalifa, înghesuindu-se în marginea containerului.

— Nu mai spune, răspunse Ben-Roi.

Sunetul se apropie din ce în ce mai mult, deveni din ce în ce mai tare. Acum era însoţit de zgomot de paşi – înceţi, apăsaţi, vibrând pe metalul împletit al podului. Începu să se întrevadă o siluetă în mijlocul aburilor, o umbră aproape imposibil de distins care prinse contur, căpătă adâncime, ca şi când ar fi luat fiinţă atunci, pe loc. În cele din urmă deveni clar că era silueta unui bărbat. Un bărbat uriaş, cărunt, obez, care se târa cu ajutorul

unui cadru cu trei picioare.

Nathaniel Barren.

Ieşi la lumină.

— Bună seara, domnilor. Vocea lui era un mârâit răguşit, adânc. Tăcu o clipă, timp în care îi fixă cu privirea, apoi rosti: E un vapor impresionant, nu credeţi? Am fost la plimbare în jurul punţii. Trebuie să rezolv o problemă cu roata asta. Arătă spre una din rotiţele cadrului. Cred că se poate rezolva cu puţin ulei. Mormăi şi ridică o mână, făcându-le semn paznicilor să se dea mai în spate. Paznicii se retraseră suficient de departe cât să iasă din cadru, dar destul de aproape cât să ochească în continuare prizonierii cu armele lor. De regulă îi lăsăm pe colegii noştri din Egipt să se ocupe cu securitatea, spuse bătrânul, sprijinindu-se pe cadru, dar în seara asta m-am gândit că e mai bine să aduc şi câţiva de-ai noştri. Doar ca să fim pregătiţi. Aş spune că se descurcă foarte bine. Înclină din cap în semn că era mulţumit. Avea atârnată la gât o mască de plastic din care pornea un tub subţire, legat la un rezervor de oxigen prins sub cadru. Trebuia să vin oricum în Egipt, continuă, scoţând o batistă din buzunar şi tamponându-şi gura. La ceremonia de deschidere de la muzeul ăla nenorocit din Luxor de mâine-seară. Mi s-a părut de bun-simţ să trec şi pe aici. Două ţinte dintr-o lovitură, cum s-ar spune.

Khalifa şi Ben-Roi stăteau cu spatele lipit de container, în faţa lui Barren. Ochii lui Khalifa erau aţintiţi asupra bătrânului, strălucind de ură. Expresia lui Ben-Roi era ceva mai nelămurită. În mintea lui încă se mai învârteau rotiţe, încercând să ţească toate iţele, să-şi dea seama exact ce se întâmpla.

— Tocmai am făcut cunoştinţă cu fiica ta, spuse, ducând o mână la buza umflată.

— Da? Barren zâmbi. E o fată extraordinară, nu crezi?

— Lucrează pentru tine de la început?

Zâmbetul se lărgi.

— După cum am spus, o fată extraordinară. Şi curajoasă. Sunt foarte mândru de ea.

— Ea a înscenat toate astea? întrebă Khalifa, cu faţa palidă şi vocea ciudat de plată. Ea i-a adus aici pe cei din Program ca să îi puteţi omorî?

Barren se foi puţin şi îşi roti umerii, sprijinindu-se mai bine pe cadru.

— Să spunem doar că mă simt uşurat la gândul că, după ce

mor, atât familia, cât şi compania vor intra pe mâini bune.

Chicoti – un sunet neplăcut, uscat, ca gâfâitul de câine. Îşi mai tamponă buzele o dată şi puse la loc batista. În mintea lui Ben-Roi, gândurile încă se mai aşezau. Iţele nu se ţeseau aşa cum ar fi vrut. Încă mai rămâneau câteva pe dinafară, câteva care nu se potriveau cu restul.

— Oamenii ăştia... erau doar o parte din Program, spuse. Un grup separat, o celulă. Programul Nemesis există încă. Nu ai scăpat de el cu totul.

Barren chicoti din nou.

— Bucată cu bucată, detectiv. Pas cu pas. Crede-mă – avem situaţia sub control.

— Dar Rivka Kleinberg?

Ben-Roi se gândea că n-avea nimic de pierdut dacă încerca să afle cât mai multe înainte ca inevitabilul să se producă.

— Cine a omorât-o? Rachel?

Barren flutură o mână în semn că nu avea de gând să răspundă.

— Cineva care e preocupat de binele companiei, spuse. Având în vedere circumstanţele, nu cred că are vreun rost să-ţi dau detalii mai amănunţite. Deşi meriţi toate laudele – ai reuşit să deduci restul aproape perfect. Am citit o copie a raportului pe care l-ai scris. Ţi-ai făcut foarte bine treaba.

Ridică o mână umflată, cu pielea pătată şi salută ironic spre Ben-Roi.

— Aşa cum te-ai gândit şi tu, am găsit mina din întâmplare, când prospectam regiunea. Nu ne-am gândit prea mult la ea atunci. Doar când am primit concesiunea de la Drăgeş ne-am dat seama că aveam un depozit de stocare gata pregătit pentru o parte din deşeurile pe care eram obligaţi să le transportăm şi să le depozităm într-un loc sigur.

De undeva porni o rafală de vânt, ascunzând în ceaţă faţa monstruos de mare a lui Barren pentru câteva clipe.

— Aici e singurul aspect important în legătură cu care te-ai înşelat, continuă după ce ceaţa se risipi. Nu depozităm *toate* deşeurile. Doar un sfert. Restul sunt transportate într-adevăr în Statele Unite, reprocesate şi reciclate. E o afacere scumpă ca naiba, după cum ţi-am mai spus şi noaptea trecută, când am stat de vorbă. Ne reduce foarte mult profiturile. Chiar dacă depozităm doar un sfert din deşeuri, tot economisim sute de milioane de dolari pentru fiecare transport. Adică facem un profit de sute de

milioane de dolari. Până la urmă despre asta e vorba, nu-i aşa? Profituri cât mai mari. Bani cât mai mulţi. Sprâncenele cărunte se arcuiră, ca şi când se aştepta ca Ben-Roi şi Khalifa să spună că sunt de acord cu asta.

Nici unul nu rosti nimic. Barren nu păru prea impresionat de asta.

— Am întâlnit-o de câteva ori, apropo, adăugă. Pe Kleinberg adică. Era prietenă cu draga mea soţie, Dumnezeu s-o odihnească. Nu pot să spun că mi-a plăcut de ea vreodată. Nici ei de mine. Interesant cum viaţa îţi pregăteşte atâtea coincidenţe.

Rânji, dar expresia i se schimbă aproape imediat şi începu să tuşească violent. Umerii i se scuturau, iar ochii urduroşi aproape îi ieşiseră din orbite. Plămânii se luptau să respire. În faţa lui, privirea lui Ben-Roi alunecă spre paznici; încerca să-şi dea seama dacă aveau vreo şansă să îi dezarmeze cu forţa. Slabe speranţe. Foarte slabe.

— Ce se întâmplă acum? întrebă când Barren îşi reveni într-un târziu.

— Acum? Mâinile bătrânului se deschiseră, apoi se încleştară pe mânerele cauciucate ale cadrului. Acum, cred că vom aştepta să se risipească ceaţa şi vom termina de descărcat. Apoi, căpitanul Kremenko şi echipajul lui vor începe să se revanşeze pentru toate problemele pe care ni le-au făcut cu traficul de carne vie. Vă vor duce în mijlocul oceanului, vă vor tăia bucăţele şi vă vor arunca la peşti. La fel vor face şi cu cadavrele celor din Program, care sunt aduse aici chiar acum. Nu pot să spun că îmi pare rău de ei, dar dacă vă face să vă simţiţi mai bine, niciodată n-am omorât un poliţist cu conştiinţa împăcată. Dar ce pot să fac? Ridică din umeri, prefăcându-se neajutorat, ca şi când cineva îl forţase să accepte toată situaţia. Ar fi trebuit să accepţi mita, domnule detectiv. Prima regulă în afaceri: dacă primeşti o ofertă bună, n-o lăsa să-ţi scape.

Izbucni într-o nouă criză de tuse, iar faţa i se învineţi. Ridică masca de oxigen la gură şi se strădui să respire. Lângă Ben-Roi şi Khalifa încerca să-şi dea seama dacă avea vreun rost să încerce să atace paznicii. La fel ca prietenul lui, îşi dădea seama că aveau şanse mici, aproape inexistente să reuşească ceva. În faţa lui, la doar câţiva metri, stătea omul pe care îl considera vinovat pentru moartea fiului său, axul roţii care îi sfărâmase întreaga lume. Şi nu îi putea face nimic. Simţea frustrarea în piept, ca pe un gol.

— Ei bine, domnilor, reluă Barren în cele din urmă, lăsând masca şi aplecându-se în faţă, sprijinindu-se de cadru, cred că am vorbit destul. Sunt un om onest şi am vrut să stau faţă în faţă cu voi şi să vă răspund la orice întrebări aţi mai fi avut. Acum că am făcut asta, nu mai are rost să prelungesc întâlnirea noastră, aşa că, dacă nu vă supăraţi… Le făcu semn din cap paznicilor, care înaintară câţiva paşi în faţă cu armele pregătite şi chipurile impasibile. Celor doi detectivi li se făcu semn cu armele să intre în container. Nu mi-a plăcut niciodată teatrul, spuse Barren în timp ce amândoi păşiră în spaţiul fetid şi se întoarseră, dar trebuie să recunoaşteţi că e o anumită… care era oare cuvântul potrivit? O sincronizare în toată povestea asta. Problemele noastre au început cu acest container şi tot aici se vor şi termina. Dincolo de orice, îmi place cât de curat se încheie totul.

Zâmbi şi le făcu semn din nou paznicilor să închidă uşile.

Khalifa puse un picior, blocând una din ele.

— Mi-ai omorât băiatul, spuse, fixându-l pe Barren cu privirea. Mi-ai omorât băiatul, aşa că eu o să te omor pe tine.

Bătrânul îşi scoase bărbia în afară.

— Da? Atunci… (îşi ridică încheietura şi se uită la ceas)… ai cam patru ore să o faci, după care o să fii pe fundul oceanului şi crabii or să-ţi mănânce orbitele. În locul tău m-aş grăbi puţin.

Un alt chicotit, apoi Khalifa fu împins în spate şi uşile containerului i se închiseră în faţă. Se auzi un clinchet metalic – cineva încuie un lacăt de partea cealaltă. Pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore Khalifa era prins în beznă. Un scârţâit de cadrul se îndepărta, ca după câteva secunde să se oprească. O pauză, apoi se auzi o voce de femeie.

— Bună, tată. A trecut mult timp.

Khalifa strânse pumnii şi lovi în uşă.

— Mincinoaso! strigă. Mincinoaso, mincinoaso, mincinoaso!

RACHEL

În clipa în care auzi strigătul lui Tamar în staţie – „Fugi! E o capcană!” – ştiu că el era acolo, pe doc. Nu-şi putea explica de ce, nu avea nici un motiv logic, dar pur şi simplu ştiu. Brusc, îi simţi prezenţa. În oase, în coşul pieptului. Înăuntrul măruntaielor. La fel ca în copilărie. Stând încruntat în bibliotecă, în vârful conacului, deasupra tuturor. Apropiindu-se ca un nor de furtună pe coridoarele întunecate. Trecuseră atâţia ani, iar acum era din nou aproape. Dragul ei tată, venit să-şi recupereze fetiţa. Ştia că aşa o să facă. Familia are grijă întotdeauna de ai ei. Labirintul te cheamă întotdeauna înapoi în inima lui.

Scăpă de poliţistul evreu, sări peste cutii şi începu să alerge spre doc, ignorând strigătele muncitorilor, fluturând pistolul spre oricine se apropia prea mult. Se simţea ca şi când ar fi alunecat într-un vis; totul era vag, greu de distins prin ceaţă, mai ales după ce toate motoarele se opriră şi se lăsă tăcerea. Strigă în staţie, iar şi iar, îi chemă pe nume – „Gidi! Tamar! Faz!” – dar ştia că era degeaba, aşa că până la urmă aruncă staţia undeva. Şi camera de filmat. Nici nu ştia de ce se obosise să o mai ia. Nu ştia nimic, doar că ceilalţi erau morţi şi alerga, iar tatăl ei era aici şi trecutul o prinsese din urmă, aşa cum aştepta să se întâmple în ultimii unsprezece ani. Nu mai putea să se împotrivească trecutului. Nu mai avea unde să îngroape părţi din ea. „Ascunde-mă, ascunde-mă de lume.”

Iar acum trecutul devenise prezent. Se destrăma totul.

De două ori bărbaţi veniţi de nicăieri o prinseră. De două ori auzi voci care cereau să i se dea drumul.

— Ea e. Lăsaţi-o să treacă.

„Tu eşti, Rachel. Întotdeauna ai fost tu.”

Îi împinse la o parte şi alergă mai departe.

La capătul docului, ceaţa era groasă, lăptoasă. Sări de pe doc pe pietrele de dedesubt şi orbecăi până în locul în care Giddy şi Tamar îşi montaseră camera de filmat. Îi căuta. Nu putea să facă nimic ca să schimbe ce se întâmplase, dar simţea nevoia să vadă totul cu ochii ei. Cel puţin să încerce să-şi ia rămas-bun înainte să-i vadă. Mai ales de la Tamar. Cu Tamar încălcase regula de aur. Se apropiase de ea. La fel şi cu Rivka. Şi cu mama ei. Când încălcai regula, întotdeauna se întâmplau lucruri rele.

„Nu e vina mea, suspină. Nu e vina mea. Nu e vina mea.”

Deşi undeva, înăuntrul ei, se întreba chiar şi acum, după atâţia ani, dacă nu cumva era vina ei. Dacă ar fi putut face mai multe ca să-i reziste. Dacă nu cumva Rachel chiar era o târfă.

„Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.”

Orbecăi o vreme. Apoi auzi un motor undeva spre dreapta, departe de fluviu. Un motor de camion. Văzu lumini prin ceaţă. Se împiedică spre ele şi ajunse pe pietriş, un fel de drum neasfaltat. Nimic nu părea real. Ceaţa se ridicase. În faţă, la nici cinci metri, era remorca unui camion. Doi bărbaţi stăteau de o parte şi de alta, îmbrăcaţi la fel ca şi cei care o prinseseră pe doc – blugi, bocanci, jachete. Iar la picioarele lor, întinse în remorcă ca nişte trofee de vânătoare, erau trei cadavre. Doi bărbaţi şi o femeie. Cu ochii deschişi. Mult sânge. Auzi pe cineva ţipând, iar după o clipă realiză că era vocea ei. Întinse mâinile, dar camionul se mişca deja. Unul din bărbaţi arătă cu mâna spre vapor şi spuse ceva care ar fi putut fi:

— E acolo.

Apoi ceaţa se strânse din nou şi camionul dispăru.

Era singură. La fel ca întotdeauna. Singură în ceaţă. Singură cu ruşinea ei.

Se întoarse pe acelaşi drum, mergând ca hipnotizată. Înapoi la bolovani, sus pe doc, apoi spre vapor. Totul părea să se întâmple cu încetinitorul, ca şi când era un personaj dintr-un film care se derula cu o jumătate din viteza obişnuită. Ajunse la podul de la prora, urcă pe punte şi urmări podul mobil până în mijloc. La dreapta şi la stânga se căscau două magazii, două hăuri negre.

Prezenţa lui era puternică, tot mai puternică, cu fiecare pas. Ca o gaură neagră care o atrăgea spre centrul ei.

Apoi, dintr-odată, se trezi cu el în faţă. Se târa pe un cadru şi pe lângă un container de metal – în faţă, o siluetă imensă, greoaie, care se întrezărea prin ceaţă. Exact aşa cum şi-l amintea.

Probabil că şi el îi simţise prezenţa, fiindcă se opri şi se întoarse. Privirile li se întâlniră. Pe faţa ca de urs se aşternu un zâmbet. În acelaşi timp, filmul începu să se deruleze cu viteza normală. Nu se mai simţea ca într-un vis. Brusc, totul era real, imediat. Inima aproape că îi sări din piept, stomacul i se strânse. Din nou simţea acea durere între picioare.

— Bună, tată. A trecut mult timp.

Pentru Ben-Roi şi Khalifa, replica sună ca salutul unei fiice iubitoare care se întorcea în sfârşit acasă.

Ce nu puteau vedea, închişi în bezna containerului, în spatele pereţilor de oţel, era expresia de pe chipul ei. O expresie de dezgust absolut, dezgust care mergea până la ură dementă, ca şi când ar fi fost faţă în faţă cu ceva atât de groaznic, atât de revoltător, că abia se putea abţine să nu cadă în genunchi şi să vomite.

O clipă rămase acolo, înlemnită. Pe punte răsună zgomotul loviturilor dinăuntrul containerului, ţipetele lui Khalifa – „Mincinoaso!” Apoi, Rachel făcu câţiva paşi în faţă, cu degetul încordat pe trăgaciul pistolului şi păşi în raza de lumină. În faţă, Barren se întoarse cu tot cu cadru şi înaintă şi el, făcându-le semn paznicilor să plece. Nu mai rămaseră decât ei doi. Faţă în faţă. Tată şi fiică, după atâta timp.

— Bună, draga mea Rachel.

Ochii bătrânului erau umezi şi străluceau, iar buzele i se strâmbaseră într-un zâmbet adorator.

— Într-adevăr, a trecut mult timp. Mi-a fost dor de tine. Mai mult decât îţi pot spune.

Întinse o mână tremurândă spre ea. Rachel nu se mişcă. După atâţia ani, groaza era încă la fel de intensă ca şi în urmă cu peste un deceniu.

— Arăţi minunat, hârâi bătrânul, privind-o cu admiraţie din cap până în picioare. Ai crescut mare. Eşti o femeie frumoasă acum. Văd că semeni cu mama ta. Semeni mult cu ea. Sunt atât de mult…

Încercă să mai înainteze puţin, dar Rachel ridică pistolul.

— Stai acolo.

Barren se opri, cu pieptul zbătându-i-se. Plămânii lui bolnavi se luptau să respire. O clipă expresia i se înăspri. Doar o clipă. Se relaxă aproape imediat.

— Îmi pare rău pentru prietenii tăi, spuse, iar zâmbetul i se transformă într-o expresie de simpatie. Chiar îmi pare rău. Îmi închipui cât de tare te supără. Dar trebuia să se întâmple. A venit timpul, înţelegi. A venit timpul să vii acasă. Tăticul tău are nevoie de tine. Familia are nevoie de tine.

Rachel îl fixă cu privirea, cu faţa palidă. Simţea miros de aftershave – dens, uleios, puţin metalic. Un miros care îi amintea de atâtea alte senzaţii. Sunete – paşi pe covor, scârţâit de clanţă – senzaţii: greutate, presiune, penetrare. Imagini din coşmarurile

care o bântuiau, amintiri de care fugise o viaţă întreagă.

— Nu mi-a fost uşor, spuse bătrânul. Nu erai lângă mine. Casa era atât de goală. Mai ales după ce mama ta s-a stins…

— Nu „s-a stins”.

Vocea ei era ciudat de liniştită, fără nici o inflexiune.

— S-a sinucis. Ştii asta.

Barren se lăsă în faţă, sprijinindu-se mai mult pe cadru, clătinând din cap cu tristeţe.

— Ştiu, Rachel. Ştiu, dar încerc să…

— S-a sinucis pentru că a aflat adevărul. Pentru că i-am spus ce s-a întâmplat.

Din nou, expresia lui Barren se înăspri şi dură mai mult de data asta.

— Trecutul e trecut, Rachel. Nu trebuie să ne mai gândim la asta. Prezentul contează. Prezentul şi viitorul. Viitorul familiei noastre. De asta a venit timpul să oprim toate astea… (îşi roti braţul într-un gest larg)… şi să te aducem acasă. Ţi-am dat libertatea, te-am lăsat să-ţi faci de cap. Acum a venit timpul să te întorci unde ţi-e locul şi să îţi iei în primire responsabilităţile.

O fixă cu privirea o clipă, apoi îşi aplecă uşor capul, cuprins de un acces de tuse. Căută orbeşte masca de oxigen şi o ridică la gură, respirând spasmodic. Trecu ceva timp până să îşi revină.

— Tăticul tău e un om bolnav, Rachel, spuse răguşit; deasupra măştii, ochii îi erau înlăcrimaţi, iar vocea se auzea înfundat din spatele plasticului. Doctorii spun că mai am şase luni. Douăsprezece, dacă e să fim optimişti. Trebuie să mă gândesc la succesiune. La cine va conduce familia. Cine se va ocupa de afaceri. William…

Numele îi provocă o nouă criză de tuse. Întreg corpul i se scutura, ochii stăteau să-i iasă din orbite ca două dopuri de sticlă.

— William… ei bine, ştim amândoi ce e fratele tău: un drogat, un netrebnic care aleargă după târfe şi habar n-are pe ce lume trăieşte. Visează frumos, atât. Se crede mare şi tare, îşi închipuie că poate prelua controlul. Că poate acapara compania. Ca o lovitură de stat. Aici! Totul e aici… (îşi lovi batjocoritor tâmpla cu degetele). E un puşti. Întotdeauna a fost aşa şi nu se va schimba niciodată. Am ştiut din clipa în care l-am văzut. N-are coloană vertebrală. E un prost. Tu, pe de altă parte… (coborî masca, cu pieptul zvâcnind sub haină)… Tu, Rachel, eşti o adevărată Barren. Ai mai mult curaj şi mai multă minte decât o să aibă

vreodată cretinul de frate-tău. Ai dovedit-o cu vârf şi îndesat în ultimii ani. Din nou şi din nou. Tu eşti, Rachel. Tu eşti aleasa. Adevărata moştenitoare. Moştenitoarea de drept. Îţi aparţine, Rachel. Totul îţi aparţine. Iar acum trebuie să începi să preiei frâiele. Trebuie să vii acasă şi să faci ceea ce te-ai născut să faci.

Întinse mâna din nou, făcându-i semn. Rachel se holbă la ea, clătinând din cap, cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe chip.

— Eşti nebun, şopti. Apoi mai tare: Eşti nebun.

Bătrânul îşi trase umerii în spate, ca o cobră care îşi deschide gluga.

— Ştiu că suferi, Rachel…

Rachel izbucni.

— Eşti nebun, la naiba! Dintr-odată, vocea îi deveni vehementă. Să vin acasă! După ce-ai făcut! După ce mi-ai făcut! De ce crezi că am fugit? De ce crezi că am plecat cât de departe am putut, că mi-am schimbat numele, identitatea, că m-am luptat în fiecare zi, în fiecare oră cu oameni ca tine? De ce crezi că am făcut tot posibilul ca să distrug Barren, la fel cum tu m-ai distrus…

— Rachel…

Rachel îşi trase capul în spate.

— Eram un copil, animal nenorocit! Acum ţipa, cu ochii sălbatici, scuipând picături de salivă cu fiecare cuvânt. Aveam zece ani! În fiecare noapte! Micul nostru secret! Iubirea specială a lui tata! Doar ca să-ţi dovedesc cât de mult îmi pasă. Nu te teme dacă te doare puţin! E normal, e perfect normal! Eşti josnic, josnic…

— Ajunge, Rachel!

— Vino acasă! E timpul să iei frâiele! După asta? După Rivka? După seara asta? Eşti nebun, te amăgeşti singur, nenorocitule… Vocea i se îneca, cuvintele se pierdeau, respira rapid, sacadat. Nu mă mai întorc niciodată! Mă auzi? Niciodată. Niciodată. Nu voi face parte niciodată din asta. Nu voi lucra niciodată pentru Barren. Nu voi face parte niciodată din gaşca voastră de degeneraţi dezgustători… începuse să se tragă de păr cu mâna stângă, la fel cum făcea şi când era copil, cu ani în urmă. Când el era deasupra ei. Se trăgea de păr ca şi când ar fi încercat cu disperare să se tragă departe de el. Cu aceeaşi mişcare, cealaltă mână se ridică şi ţinti cu pistolul spre capul lui. Pentru asta venise aici, până la urmă. Asta trebuia să facă de multă vreme. Toate mitingurile şi protestele şi revoltele şi operaţiunile făcute

pentru Nemesis nu erau decât un transfer, o substituire, oricum i-ar fi zis. O amânare a unui moment inevitabil.

Iar acum, momentul sosise. Cum spunea şi tăticul.

Era momentul adevărului.

Momentul pedepsei.

Barren îşi pusese din nou masca. Începu să respire încet, răguşit, dar rămase cu privirea aţintită asupra ei. Plasticul se aburise. După un timp, masca coborî.

— Oh, Rachel a mea, spuse Barren. Draga, draga mea Rachel.

Nu avea nici o urmă de vinovăţie în voce, deşi Rachel nici nu se aştepta la asta – tatăl ei nu era un bărbat care să-şi facă mustrări de conştiinţă. Nu avea conştiinţă. Şi nici teamă, deşi avea ţeava unui pistol aţintită între ochi. Expresia lui era una de indulgenţă amestecată cu reproş, ca un părinte al cărui copil făcuse o prostie, dar care îşi iubea odrasla aşa de mult, că nu era în stare să se supere prea tare.

Rachel simţi că i se face greaţă.

— Ştiu că îţi e tare greu, Rachel. Ştiu cât de grea poate fi povara. Datoria. Destinul. Dintotdeauna ai fost o fire liberă. Nu ţi-a fost niciodată uşor. Dar trebuie să înţelegi, e destinul tău să fii capul familiei şi să conduci compania. Nu poţi să fugi de el, la fel cum nu poţi să fugi nici de propriul tău sânge. Eşti o Barren, fie că-ţi place, fie că nu. Faci parte din toată povestea. Eşti implicată. Eşti ceea ce eşti. Cât despre a lucra pentru noi… (zâmbi) … ei bine, deja faci asta, aşa că nu ar fi o schimbare prea mare.

Privirea lui Rachel şovăi. Nu ştia ce vrea să spună bătrânul. Barren se aplecă spre ea peste cadru, cu ochii strălucind. O pauză, apoi:

— Am primit mesajul, spuse încet. Propunere acceptată. Luptăm împreună.

Era deja palidă, dar acum faţa ei căpătă o paloare morbidă. Buzele i se mişcară o vreme fără să spună nimic.

— Ce vrei să… cum…

— Oh, Rachel, încă nu ţi-ai dat seama? Tonul lui avea din nou ceva din indulgenţa plină de reproş de mai devreme. Noi suntem Programul Nemesis. Barren Corporation. Noi suntem. Noi îl conducem.

Un moment de tăcere îngrozită, apoi Rachel simţi cum i se înmoaie genunchii. Făcu un pas în spate, scoţând un sunet gutural, un bolborosit înecat.

— Nu, şopti. Minţi. Minţi.

Deşi putea vedea din expresia lui că nu minţea. Rânjea cu gingiile la vedere, cu o sclipire de triumf în ochi. La fel ca şi atunci când venea la ea în cameră, noaptea, trăgea pătura de pe ea, o domina…

— Dumnezeule, nu, şopti. Dumnezeule, te rog, nu.

Barren îşi deschise palmele. Erau uriaşe, cu pielea uscată, ca două mănuşi de baseball.

— Totul e al nostru, Rachel. Controlăm totul. Totul. Asta înseamnă Barren. Control.

— Dumnezeule, nu.

— Nu ne-am aşteptat la un asemenea succes. Trebuia să fie doar o operaţiune micuţă. O singură lovitură. Un mic complot ca să-i discredităm pe câţiva dintre rivalii noştri. Băieţii de la sediu au propus să facem un website, să aflăm câteva secrete şi să le publicăm ca din partea unui grup anticapitalist radical. Clătină din cap. Site-ul a explodat. A devenit un fel de Mecca a conspiraţioniştilor acum. Avem doi experţi în Houston care se ocupă de asta şi o reţea internaţională de activişti care ne trimit informaţii, crezând cumva că ajută să distrugă sistemul. Plătim o avere pentru ca oamenii noştri să-şi ţină gura, dar, crede-mă, merită. Folosindu-ne de Nemesis, putem înfrânge orice rival cu o simplă apăsare pe un buton. E ca şi când ai pescui dintr-un butoi. Incredibil, nu-i aşa? Clătină din nou din cap. Era ca un câştigător la loterie care se străduia să înţeleagă cât noroc avusese. Evident, trebuie să avem grijă. Nu ne-am ocupat doar de companiile rivale. Ar fi fost mult prea evident. Şi, bineînţeles, ne-am atacat şi pe noi înşine de câteva ori. Nimic prea grav, doar câteva atacuri care să abată atenţia. E ironic cum Programul s-a transformat într-un soi de autoritate supremă când vine vorba de corporaţii. Nimeni nu mai are încredere în nenorociţii de evaluatori, dar Programul Nemesis luptă de partea îngerilor! Dacă ei spun ceva, atunci cu siguranţă trebuie să fie adevărat. Iar faptul că Programul nu a reuşit să găsească absolut nimic care să păteze imaginea Barren Corporation – Sfinte Sisoe, dar e ca şi când Dumnezeu însuşi ne-ar da o recomandare scrisă! Nu mi-am dat seama niciodată ce forţă incredibilă e internetul! Râsul lui era ţipătul răguşit al unei păsări de pradă.

Rachel clătina din cap cu o expresie sfârşită.

— Apoi, ce să vezi? Ne-am trezit din senin cu un mesaj venit pe site-ul Nemesis chiar de la fetiţa mea. De la prinţesa mea,

Rachel. Întrebând dacă n-am vrea să lucrăm împreună, să luptăm împreună. Nici că s-ar fi putut un scenariu mai perfect: tu te-ai descărcat, te-ai distrat în micile tale aventuri, te-ai luptat cu cine ai vrut şi în tot timpul ăsta ai lucrat de fapt pentru noi. Te-ai întors în familie. Te-ai întors unde îţi era locul.

Rachel tremura, palidă şi sfârşită. Mâna care ţinea pistolul îi atârna moale, ca şi când n-ar mai fi avut forţa să îl ridice. Ca şi când ar fi fost din nou acasă, la conac. Ascunsă în pat. Mică, slabă, neajutorată, cu tatăl ei deasupra, imposibil să-i reziste.

— Deşi, bineînţeles, adevărul e că indiferent ce vrei să crezi, n-ai părăsit niciodată familia, continuă bătrânul, mişcând cadrul în faţă o jumătate de pas cu un scârţâit de roţi. Adevărul e că te-am urmărit încontinuu, Rachel. Din clipa în care ai plecat de acasă nu a existat nici un moment, în nici o zi, în care să nu fi ştiut exact unde eşti, ce faci şi cu cine vorbeşti. Toate grupurile la care ai aderat, toate protestele la care ai luat parte – absolut toate. Aveam oameni în jurul tău, oameni care te urmăreau. De fiecare dată când plecai într-una dintre micile tale aventuri cu Nemesis, aveam specialişti gata să intervină dacă s-ar fi întâmplat ceva. Ascunzătoarea ta din deşertul Negev era plină de camere şi microfoane. Aşa am aflat de Rivka Kleinberg. Nu există vreun lucru pe care să-l fi spus sau să-l fi făcut de care să nu ştiu sau pe care să nu-l fi văzut. Totul, Rachel. Totul. Tu şi mica ta prietenă lesbiană... Pieptul i se ridică şi îi coborî, pleoapele îi fluturară. Dumnezeule, dar eşti atât de frumoasă. Atât de frumoasă, draga mea. Nici n-ai idee cât de mult vreau să te strâng...

Rachel se aplecă, se înecă şi vomă pe puntea de oţel. Bătrânul încercă din nou să se apropie, dar ea ridică iar pistolul şi îl flutură în direcţia lui.

— Nu te apropia! urlă. Nu te apropia, degeneratule, scârbă...

Vomă încă o dată.

— Dă-mi voie să te ajut, Rachel, te rog.

— Nu te apropia!

Barren clătină din cap într-o parodie grotescă a imaginii unui părinte îndurerat.

— Ştiu cât de greu îţi e, draga mea. Dar pur şi simplu asta e situaţia. Ţi-am mai spus, noi deţinem totul. Noi controlăm totul. Nu are nici un rost să te împotriveşti. Nu poţi să lupţi. E destinul tău. Nu ai unde să fugi. Vino acasă, Rachel. Te rog, nu face ca lucrurile să ia o întorsătură greşită. Acceptă ceea ce eşti. Bucură-

te.

Rachel mai vomă încă o dată, apoi se îndreptă şi se şterse la gură cu o mânecă. O clipă se priviră – Barren zâmbind binevoitor, iar fiica lui cu o expresie goală, distrusă. Apoi Rachel clătină din cap, ridică pistolul şi trase.

Lacătul care închidea containerul dispăru într-o explozie de aşchii de metal.

— Ce naiba…

Barren începu să se răsucească, mişcându-şi cadrul, încercând să vadă ce se întâmpla.

Rachel trecu pe lângă el, ajunse la container, trase lanţul şi deschise uşile. În faţa ei, Khalifa şi Ben-Roi stăteau unul lângă altul, neştiind ce să creadă.

— Afară! le ordonă.

Ezitară, nesiguri.

— Afară!

Se conformară.

— Rachel, ce crezi că faci…?

Se auziră paşi grei: doi dintre gardieni veneau în fugă, alarmaţi de sunetul împuşcăturii. Rachel se trase într-o parte, ţinti în direcţia din care venea sunetul şi îi doborî pe amândoi. Pe unul îl împuşcă în frunte, pe celălalt între ochi, cu o acurateţe surprinzătoare. Cei doi căzură seceraţi la pământ. Rachel păşi peste ei, le luă armele şi le aruncă celor doi poliţişti. De jos se auzeau strigăte şi paşi grăbiţi. Mai mulţi bărbaţi veneau de dedesubt.

— Plecaţi de-aici, şuieră Rachel. Acolo. Nu e nici un paznic.

Gesticulă spre puntea îngustă dinspre prora. Din nou, cei doi ezitară şi Rachel îşi repetă ordinul.

— Vino cu noi, strigă Ben-Roi.

— Du-te, idiot nenorocit ce eşti!

Îl luă de guler şi îl împinse în faţă. Khalifa îl urmă. Când trecu pe lângă Barren, coborî instinctiv arma spre el. Rachel îşi dădu seama ce plănuia şi împinse ţeava într-o parte.

— Mă ocup eu, spuse. Du-te. Acum.

O clipă se priviră în ochi. Khalifa încuviinţă şi murmură:

— Mulţumesc!

Apoi porni după Ben-Roi. Rachel îi urmări până dispărură în ceaţă, apoi se întoarse spre bătrân.

— Rachel, chiar nu era nevoie…

— Taci din gură.

Se apropie de el, cu pistolul întins în faţă. Paşii gărzilor se apropiau. Nu însemna nimic, pentru ea. Era închisă în cameră cu monstrul, iar toate celelalte erau în afară. La fel ca şi atunci. Se apropie de el şi îi lipi ţeava pistolului de fruntea lată, monstruoasă. Barren se sprijini mai bine pe cadru, cu capul înclinat puţin într-o parte, mai degrabă amuzat decât îngrijorat.

— Oh, Rachel, Rachel… chiar vrei asta?

Din nou folosea aceeaşi voce moale, blândă. Vocea pe care o folosea şi atunci când o viola. Coloana sonoră perfectă pentru traumă.

— Chiar vrei, Rachel? Atunci, te rog, dă-i drumul. Dacă asta te va face să te simţi mai bine, draga mea, dacă asta mă va absolvi de păcatele de care tu crezi că sunt vinovat. Pentru mine oricum nu contează. Nu contează deloc. Ţi-am spus, nu mai am mult oricum. Doar familia contează. Iar cu tine ştiu că familia e pe mâini bune. Mâinile cele mai bune. Excelente. Aşa că dă-i drumul, Rachel. Linişteşte-ţi inima. Exorcizează-ţi demonii. Eu voi muri fericit ştiind că tu vei duce mai departe numele glorios de Barren. Dumnezeule, cât de mândru sunt de tine!

Zâmbi.

Rachel se pregăti în tăcere, acceptă că nu mai avea nici o altă cale de ieşire – că trebuia să facă ce avea de gând dacă voia să fie liberă vreodată, să scape din plasa în care fusese prinsă de tatăl ei. Pe neaşteptate zâmbi şi ea.

Bătrânul păru nesigur.

— Rachel. Ce…

— Adio, dragul meu tată.

O clipă, Barren păru confuz. Apoi, dintr-odată, ochii i se deschiseră larg, era evident că i se umplură de groază. Rachel luă pistolul de la fruntea lui, îşi îndoi braţul şi îşi lipi ţeava de cerul gurii.

— Dumnezeule, Rachel, să nu îndrăzneşti…

Se auzi o detunătură asurzitoare şi chipul bătrânului fu stropit de sânge şi bucăţele de os.

Cadavrul lui Rachel se prăbuşi pe punte, departe de el.

BEN-ROI ŞI KHALIFA

Ajunseseră la jumătatea navei, la adăpostul ceţii, când auziră împuşcătura din spate. Se auzi şi un strigăt.

— Rachel!

Apoi un urlet nepământesc, ca răgetul unui animal lovit de moarte.

Ben-Roi şi Khalifa se opriră şi se priviră, neştiind ce se întâmplase. Încă un urlet, apoi vocea făcu înconjurul punţii, ca şi când ar fi fost amplificată de un megafon, plină de furie:

— Găsiţi-i! Găsiţi criminalii! Bestiile!

Începură să alerge.

Ajunseră la prora şi începură să coboare podul care ducea spre mal. Abia făcuseră câţiva paşi când auziră strigăte şi zgomot de paşi din faţă. Femeia se înşelase. Erau gărzi şi aici. Şi erau mulţi, din câte se părea. Urcau spre ei.

Se retraseră înapoi în triunghiul de punte dintre prora şi trapa care ducea la magazia cea mai apropiată şi care rămăsese ridicată. Se auziră strigăte şi paşi urcând din stânga. La fel şi din faţă, semn că se apropiau gărzi de-a lungul navei.

— Găsiţi-i! Măcelăriţi-i!

Se priviră disperaţi – apoi, instinctiv, fără să-şi spună ceva înainte, se despărţiră. Ben-Roi se deplasă spre stânga, acoperind culoarul şi porţiunea îngustă de punte dintre balustrada vaporului şi magaziile deschise. Khalifa merse în dreapta, spre ţărm. Îşi mijiră ochii în ceaţă, cu armele pregătite şi capetele aplecate într-o parte, ascultând. Trecură douăzeci de secunde. Au fost secunde încordate, chinuitoare, timp în care sunetele gărzilor care se apropiau deveneau din ce în ce mai puternice. Plasa se strângea inexorabil în jurul lor. Apărură şi primele siluete pe culoarul din stânga, venind dinspre pod. Ben-Roi trase de aproape şi îi ucise. Khalifa văzu şi el o mişcare şi dădu drumul unei rafale de gloanţe. Gărzile începură şi ele să tragă, iar aerul se umplu de şuierăturile gloanţelor care ricoşau din metal şi de fulgere albe care tăiau ceaţa cu zgomot. Detectivii se retraseră la adăpostul trapei ridicate, ieşind din când în când să mai tragă câte o rafală. Gărzile de la Barren nu se puteau apropia decât pe margini sau pe pod, dar cei urmăriţi puteau să-şi păstreze poziţia, deşi erau doi împotriva mai multor adversari. Şi asta doar

cât timp mai aveau muniţie, iar rezervele le scădeau văzând cu ochii.

— Acoperă-mă! strigă Ben-Roi.

Khalifa mai trase o rundă în ceaţa din partea lui de vapor, apoi trecu lângă Ben-Roi şi începu din nou să tragă. Ben-Roi se lăsă în genunchi şi se rostogoli pe punte până în dreptul podului, după care luă unul din cadavrele de acolo şi îl trase înapoi, în spatele trapei. Repetă procedura cu încă un cadavru în timp ce în jurul lor gloanţele cădeau ca grindina. Khalifa se întoarse la locul lui; Ben-Roi începu să caute. Avea noroc. Amândoi bărbaţii încă mai strângeau semiautomate MP5 şi aveau pistoale Sig Sauer la centură, plus încărcătoare de rezervă pentru Heckleruri în buzunarele jachetelor. Păreau să fie încărcătoare de câte treizeci de gloanţe. Împinse unul din semiautomate spre Khalifa împreună cu două încărcătoare, luă şi el muniţie de rezervă şi începu din nou să tragă.

Pentru moment, aveau cartuşe suficiente pentru a rezista până reuşeau să se gândească la un plan de a scăpa de pe navă.

Ambele părţi continuară să tragă încă câteva minute. Detectivii erau încolţiţi, dar gărzile de la Barren nu reuşeau să se apropie de ei. Apoi se auziră strigăte şi paşi care se retrăgeau. Se lăsă o tăcere stranie.

— Ce fac? şopti Khalifa.

Ben-Roi nu avea nici cea mai vagă idee.

— Nu ne dau drumul, asta e sigur.

Rămaseră lipiţi de trapa de metal, cu urechile la pândă şi inimile bătându-le cu putere, încercând din răsputeri să găsească o cale de scăpare. Podul era supravegheat, asta era sigur; la fel şi fâşiile de punte care se strecurau pe lângă magazii.

— Crezi că putem sări? întrebă Ben-Roi.

— Eşti nebun? Sunt patruzeci de metri până jos. Într-o parte e docul, în cealaltă sunt pietre şi în faţă e un vas de remorcă. În cel mai fericit caz ne rupem şira spinării.

Ben-Roi nu se obosi să insiste.

— Asta e o problemă, fu singurul lui comentariu.

Tăcerea continuă încă zece minute, timp în care şi adversarii lor se gândeau şi ei, probabil, la un plan. Apoi, brusc, vocea lui Barren răsună din nou de-a lungul punţii, plină de furie.

— Nu-mi pasă! Îi vreau morţi acum! Acum, m-aţi auzit? Mişcaţi-vă! Ieşiţi acum! Acum! Ieşiţi! E un ordin!

Detectivii schimbară o privire, fără să-şi dea seama la ce se

referea bătrânul. Răspunsul veni aproape imediat: se auzi un sunet adânc, rău-prevestitor, iar oţelul punţii de sub picioarele lor începu să vibreze. În acelaşi timp, mecanismele începură să coboare trapa de lângă ei, la fel ca şi celelalte trape de pe punte, ca un şir de piese de domino care se prăbuşesc. Se traseră înapoi şi se trântiră pe vine la adăpostul precar al turnului de navigaţie prin satelit, chiar la prora navei. Între ei şi turnul de pe punte, unde erau strânşi oamenii lui Barren, rămase un spaţiu gol destul de mare. Dacă ceaţa dispărea, nu mai aveau unde să se ascundă.

— Ieşim pe mare, spuse Ben-Roi. În secunda în care se ridică ceaţa, o să fim ţinte extrem de uşoare. O să ne împuşte de pe pod, ca pe curcani. Trebuie să riscăm! Trebuie să coborâm!

Începu să se târască spre balustrada de la tribord. Jos pe doc se auzeau strigăte şi zgomote de motoare, apoi un scrâşnet asurzitor de metal frecându-se de alt metal. Ceva – era imposibil de văzut ce anume rupsese podul de pe latura vaporului şi singura lor cale de scăpare dispăru.

— Am dat de dracu’, spuse Ben-Roi, brusc mult mai pesimist ca înainte.

Motoarele începură să se audă din ce în ce mai tare, iar puntea să se scuture mai puternic. Ceaţa era atât de deasă, încât cei doi realizară că se mişcau abia când luminile slabe, fantomatice de pe doc începură să se estompeze. Vaporul alunecase de la mal şi se îndrepta spre ocean. Ceilalţi trăgeau din nou, un şir neîntrerupt de gloanţe care mătura puntea deschisă. Trăgeau la întâmplare, dar aşa îi obligau pe Khalifa şi Ben-Roi să rămână chirciţi la adăpostul îndoielnic al turnului de navigaţie. Asta până când ceaţa avea să se ridice şi oamenii lui Barren i-ar fi ochit fără probleme.

— Cât de departe crezi că se întinde ceaţa? întrebă Ben-Roi.

— Eu de unde să ştiu!

Khalifa trase câteva rafale cu arma semiautomată. Simţeau cum nava începe să se ridice, apoi să coboare, cu o mişcare lină, care însemna că se îndepărtau de ţărm, spărgând valuri mai mari. Judecând după sunetul motoarelor, viteza navei sporea. Încă mergeau cu spatele – oamenii lui Barren nu aveau de gând să-şi piardă timpul întorcând vaporul. Mai aveau doar câteva minute la dispoziţie ca să încerce să se salveze. Sau chiar mai puţin.

— Trebuie să sărim, rosti Ben-Roi.

Khalifa nu răspunse, ci trase o rafală de gloanţe spre turnul de control.

— Trebuie să sărim, repetă israelianul. E singura noastră şansă.

— E prea departe! O să murim!

— O să murim dacă rămânem aici! Trebuie să o facem.

— Categoric nu! O să ne batem cu ei.

— Nu putem să ne batem cu ei, idiot ce eşti! Sunt prea mulţi. Au prea multe arme. Trebuie să sărim înainte să ieşim din ceaţă. Haide!

Apucă haina lui Khalifa, dar egipteanul îi îndepărtă braţul.

— Sari dacă vrei. Eu rămân aici.

— Khalifa!

— Nu sar!

— Trebuie!

— Nu!

— Nu suntem nici măcar la o milă de ţărm încă. O să fim…

— Nu! Nu!

— Dar putem înota…

— La naiba, nu ştiu să înot! Auzi? Nu ştiu să înot, fir-ar să fie. Mi-e frică de apă.

Îi aruncă o privire furioasă şi umilită lui Ben-Roi, apoi se întoarse cu spatele la el şi goli încărcătorul semiautomatului.

— Du-te tu. Eu rămân, murmură, scoţând încărcătorul gol şi înlocuindu-l cu altul. Nu te teme pentru mine. Du-te. Hai, du-te.

Ben-Roi îl privi o clipă, apoi îi smulse arma şi o aruncă departe.

— Ce Dumnezeu…!

Ben-Roi îl prinse strâns de jachetă şi îl trase cu faţa aproape de a lui.

— Sărim, Khalifa. Ai înţeles? Sunt un bun înotător. Faci cum spun şi o să fie bine. Dacă rămânem aici, suntem morţi. Fără nici o urmă de îndoială. Măcar în apă o să avem o şansă.

Khalifa deschise gura să protesteze, dar se răzgândi nou. Un glonţ ricoşă din turnul de navigaţie la un centimetru de capul lui. Trecură câteva secunde, apoi rosti:

— Mă ţii tu?

— Ca şi cum am face dragoste.

Khalifa îi aruncă o privire greu de descris. Trecură câteva clipe, apoi egipteanul scoase caietul lui Samuel Pinsker din buzunarul interior al hainei.

— Ia-l tu. În cazul în care eu nu… ştii tu… îţi arată unde…

Ben-Roi luă caietul şi îl puse la loc în buzunarul lui Khalifa.

— O să scăpăm cu viaţă, Khalifa. Crede-mă. Amândoi o să mergem acasă. Când ajungem în apă, nu te zbate, OK? Relaxează-te şi lasă-mă să te îndrum. Descalţă-te.

Se descălţară amândoi. La celălalt capăt al navei, ploaia de gloanţe se opri. Profitând de asta, se ridicară şi se căţărară pe balustrada de la prora. Sub ei era o ceaţă deasă, iar undeva dedesubt se învârtejeau apele.

Ben-Roi îşi aruncă arma şi îl apucă pe Khalifa de gulerul hainei, din spate.

— La trei. Sari cât de departe poţi. OK?

— *Ya-anee.*

— Unu…

— *Allah-u-Akhbar!*

— Doi.

Ceilalţi începură din nou să tragă.

— Trei!

Săriră amândoi. Când părăsiră puntea, Ben-Roi simţi un junghi dureros, arzător în piciorul stâng, sub şold. O clipă se gândi confuz că poate fusese înţepat de vreo insectă uriaşă. Nu avu timp să se gândească prea mult la asta; erau deja în cădere, din ce în ce mai repede, despicând aburii de ceaţă spre apele întunecate de dedesubt. În timp ce cădeau, Khalifa avu preţ de câteva clipe senzaţia că era în mină. Ratase săritura şi se prăbuşea în puţul fără fund. Tot ce se întâmplase de atunci docul, vaporul, femeia din Program, Barren – fusese doar un vis, o ultimă zvâcnire a imaginaţiei, haotică, fără înţeles, înainte să se izbească de fundul puţului şi să dispară pentru totdeauna.

La fel ca şi Ben-Roi, nici Khalifa nu avu timp să se gândească prea mult la asta. Urmă un interval de timp greu de descris. Toate lucrurile din jur ceaţa, apele agitate, bubuitul motoarelor, pocnetele rafalelor de gloanţe de pe punte, şuieratul vântului – se contopiră. Era imposibil să le mai deosebească.

Apoi, cu un impact care îi cutremură până la oase, cei doi detectivi loviră apa şi se afundară în ea.

Forţa impactului îi despărţi, trimiţându-l pe Ben-Roi într-o parte, pe Khalifa în cealaltă. În prima clipă, disperat şi confuz, egipteanul se lăsă în voia apei şi îşi simţi corpul cum alunecă într-un abis parcă fără fund. Apa îl înconjura din toate părţile, îi apăsa faţa şi ochii şi gura, îi ridica părul, îl trăgea de haine, părea

să îl tragă şi să-l împingă în acelaşi timp. Apoi, în ciuda a ceea ce îi spusese Ben-Roi, începu instinctiv să lupte pentru a se menţine la suprafaţă. Dădu din mâini şi din picioare, lovind apa din toate părţile, încercând să facă manevre, să se agaţe de ceva şi să se elibereze. Din gură îi explodară bule de aer, iar plămânii începură să i se zbată. Simţi cum intră în panică. Se auzea ţipând – un sunet înfundat care îi umplea auzul şi mintea – şi simţea cum puterile îl părăsesc cu fiecare mişcare. Abia începuse să se zbată că mişcările îi deveniră deja mai lente. Se luptă în continuare, zbătându-se în vid, întorcându-se şi dându-se peste cap până nu mai ştiu în care parte era suprafaţa şi aerul mării pentru a putea respira în voie. În cele din urmă, puterile îl părăsiră cu totul şi se simţi dintr-odată ciudat de calm. Înghiţi apă şi simţi cum îi alunecă pe trahee. Gândurile i se încâlciră, iar ochii i se umplură cu explozii de culoare. Simţea cum mâinile şi picioarele îl părăsesc, ca şi când s-ar fi dizolvat încet şi s-ar fi desprins în bucăţi.

„Prin asta a trecut şi Ali, se gândi dintr-odată. Asta a păţit şi fiul meu, iar acum mi se întâmplă şi mie. Mă duc să mă întâlnesc cu băiatul meu. Vom fi din nou împreună.”

Gândul îi produse un sentiment curios de satisfacţie şi se lăsă în voia lui, alunecând în sanctuarul din mintea lui, în timp ce corpul îi era tras tot mai mult sub apă, când simţi cum cineva îl prinde de guler. Întâi o smucitură, ca şi când tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, apoi, dintr-odată, simţi că era cu capul deasupra apei, tuşea, scuipa şi trăgea adânc aer în piept.

— Nu te zbate, Khalifa!

Vocea lui Ben-Roi se auzea ca şi când i-ar fi strigat cuvintele de undeva din depărtare.

— Relaxează-te. Relaxează-te, bine? Te-am prins. Eşti OK.

Ben-Roi reuşi cumva să treacă un braţ pe sub trupul celuilalt şi să-l ţină la suprafaţă, lăsându-l să tuşească şi să scuipe, să se chinuie să respire şi să dea afară toată apa de mare înghiţită pe gură şi pe nări.

— Lasă-te pe spate. Lasă-mă să-ţi duc greutatea. Ai încredere în mine. Te ţin bine. Eşti în siguranţă.

Vocea se auzea de undeva de mai aproape acum. Reuşi să respire de câteva ori şi împrejurimile deveniră puţin mai clare.

— Ţine-mă, Ben-Roi. Te rog, ţine-mă!

Se prinse cu mâinile de celălalt, fără să-i pese că suna jalnic, dorindu-şi doar să rămână la suprafaţă cu orice preţ.

— Linişteşte-te, la naiba! Te rog, trebuie să te linişteşti şi să mă ajuţi, altfel nu pot face asta. Lasă-te pe spate. Te ţin eu. Eşti în siguranţă.

Ben-Roi îl întoarse pe partea cealaltă şi îl prinse cu un braţ peste piept. Pluteau pe spate acum. Ben-Roi dădea din picioare. Khalifa se simţi încurajat de forţa şi mărimea lui şi începu să se calmeze şi să se lase ţinut şi îndrumat.

— E bine aşa. Ia-o uşor. Respiră.

Încă mai auzeau motoarele vaporului şi rafalele de împuşcături de pe punte, dar se îndepărtau din ce în ce mai mult. Ben-Roi înota în direcţia opusă. Apa era răcoroasă, dar nu prea rece. Valurile erau înalte, dar nu imposibil de navigat. În mod curios, ceaţa ajuta şi ca. Dacă Khalifa ar fi văzut cât de departe sunt luminile de la ţărm şi cât de mult aveau de înotat, ar li intrat în panică. Dar vizibilitatea nu depăşea câţiva metri în orice direcţie s-ar fi uitat, aşa că reuşi să se liniştească şi mai mult la gândul că nu erau prea departe de ţărm.

— Cred că o să reuşim, spuse.

— Sigur că da. Tu şi cu mine. Echipa de top.

— Sper că nu se întorc să ne calce cu vaporul.

— Hai să luăm problemele pe rând, bine?

Înotară aşa câteva minute, apoi Ben-Roi încetini şi se opri, călcând tipa, luptându-se să-l ţină pe Khalifa deasupra.

— Eşti OK? întrebă egipteanul.

— Puţin obosit, atâta tot. Dacă ai putea da şi tu din picioare puţin, s-ar putea să mă ajuţi cu greutatea.

Khalifa încercă, dar nu reuşi decât să se zbată şi să îi tragă pe amândoi sub apă.

— Nu-ţi fac probleme, tuşi Ben-Roi, ridicându-l din nou deasupra apei. Probabil e mai uşor dacă o fac doar eu.

Începu să dea din nou din picioare, trăgându-l pe Khalifa după el, deşi egipteanul avu impresia că unul din picioare se mişcă cu mai multă vigoare decât celălalt. Mai trecură câteva minute, apoi Ben-Roi încetini şi se opri din nou. Respira greu acum.

— Ben-Roi?

— Cred că e posibil să mă fi ciupit un glonţ când am sărit. Nimic prea grav. Mă doare puţin. Dacă o iau uşor…

Se clătină o clipă, mormăind, străduindu-se să-l ţină şi pe Khalifa la suprafaţă, apoi începu să înainteze din nou. De data asta nu mai rezistă decât un minut înainte să obosească.

— Iartă-mă, Khalifa, trebuie doar să…

Capul îi alunecă sub apă, apoi ieşi din nou. Khalifa încercă să îl ajute, să dea din picioare, dar nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile. Tuşiră şi scuipară amândoi, ajunseră cumva înapoi pe spate şi continuară încă treizeci de secunde, apoi Ben-Roi se opri încă o dată. Se chinuia. Se chinuia din răsputeri.

— Dă-mi drumul, spuse Khalifa. Salvează-te. Dă-mi drumul.

— Nu fi absurd.

— Degeaba, Ben-Roi. Suntem prea departe. Măcar salvează-te tu.

— Sunt bine. Dacă am putea doar…

Khalifa începu să îl împingă, să-l forţeze să-i dea drumul, dar Ben-Roi nu renunţă. O clipă se luptară unul cu celălalt, ridicându-se şi coborând pe creasta unui val, gâfâind şi zbătându-se. Apoi, dintr-odată, Ben-Roi înlemni.

— Ce naiba e aia!

Ceva ieşea din ceaţă. Ceva mare şi întunecat. Foarte mare. Aluneca spre ei pe suprafaţa apei. O clipă, Khalifa se gândi cu groază că era un rechin sau o balenă şi îşi strânse picioarele la piept ca să îl lovească. În aceeaşi clipă, obiectul se ridică pe creasta unui alt val şi veni direct spre ei.

— *Ward-i-nil!* ţipă Khalifa, iar groaza i se transformă în bucurie. *Hamdulillah, ward-i-nil!*

Ben-Roi nu avea habar despre ce vorbea egipteanul. Nu îi păsa. Nu vedea decât covorul enorm şi plutitor de vegetaţie care le apăruse în faţă ca prin minune, o împletitură deasă de rădăcini şi vrejuri şi frunze care plutea al naibii de bine chiar şi când o apăsă cu palma. Aproape ca o plută. Împinse şi se zbătu şi gâfâi, simţind cum piciorul rănit îi zvâcneşte, dar reuşi până la urmă să îl împingă pe Khalifa deasupra. Egipteanul se târî înainte până când aproape tot corpul, până la genunchi, ajunsese deasupra. Ben-Roi înotă până în partea cealaltă, agăţându-se cu degetele şi cu unghiile şi reuşi să iasă din apă până la brâu.

— *Toda la'El.*

— *Hamdulillah.*

Rămaseră aşa o vreme, trăgându-şi sufletul. Sub ei, ţesătura de vegetaţie se unduia blând, ca o saltea gonflabilă imensă. Undeva în depărtare încă se auzeau motoarele vaporului, dar focurile de armă păreau să se fi oprit. Ben-Roi se întinse şi îşi pipăi şoldul la spate. Avea o gaură în blugi şi simţea sângele cum curgea. Nu prea mult, ceea ce era bine. Nu găsi nici o urmă pe unde să fi ieşit glonţul.

— Eşti OK? întrebă Khalifa.
— Mult mai bine acum că am terminat cu lecţia de înot.
— Eşti sigur că te-au lovit?
Ben-Roi spuse că da, era sigur, dar că nu părea prea grav.
— Cred că glonţul mai e încă înăuntru, dar nu pierd prea mult sânge şi nu mă mai doare la fel de rău ca înainte. Dacă reuşesc să pun un garou…
Reuşi să-şi scoată centura pe dibuite, cu faţa îngropată în rădăcini şi frunze şi să şi-o înfăşoare în jurul şoldului. La un moment dat crezuse pentru o clipă că erau morţi amândoi. Acum ieşiseră din apă – el, israelianul, ieşise doar pe jumătate – şi se simţea mult mai încrezător. Nu puteau fi prea departe de ţărm şi după ce se ridica ceaţa puteau să încerce fie să înoate cu picioarele până la ţărm, fie să aştepte până îi culegea cineva. Singurul motiv de îngrijorare era că cei de pe vapor s-ar fi putut întoarce să treacă peste ei, dar oceanul era vast şi spera totuşi că vor scăpa cu bine. Cum îi spusese şi lui Khalifa, era mai bine să se ocupe de probleme una câte una. Deocamdată erau în siguranţă. Se simţea ciudat de relaxat. Epuizat, dar relaxat. Aproape euforic. Strânse puternic garoul.
— Chestia cu Programul Nemesis m-a făcut să-mi dau seama de câteva lucruri? Ben-Roi mormăi, închizându-şi catarama. N-aş fi putut să mă înşel mai tare nici dacă aş fi încercat. Nu sunt deloc în poziţia de a-i învăţa tehnici avansate de investigare pe alţii!
Khalifa nu ştia despre ce vorbea celălalt şi nu se obosi să întrebe. Se târî în faţă, se întinse şi îl luă de mână.
— Mulţumesc, zise. Mi-ai salvat viaţa. Încă o dată.
Ben-Roi făcu semn cu mâna că nu era nevoie.
— O să-ţi trimit factura prin poştă.
Plutiră o vreme ţinându-se de mână. Ceaţa îi înconjura ca o pătură. Singurele sunete care se auzeau erau clipocitul şi bolborositul apei. Apoi:
— Am spus nişte lucruri, Ben-Roi. Atunci. La telefon. Lucruri nepotrivite. Te rog…
— Amândoi am rostit lucruri nepotrivite. Le-am uitat deja. O pauză, apoi: Ticălosule.
— Nemernicule.
Râseră amândoi cu poftă, ca doi prieteni ieşiţi în oraş să se distreze.
Rana lui Ben-Roi începuse să zvâcnească din nou, cu putere,

dar nu părea să mai conteze. Se simţea fericit. Cât de nebunesc era totul!

— O să fac tot posibilul să te ajut, zise. Cu Barren, Zoser. O să le venim de hac. Împreună. Îţi promit. Pentru Ali.

Egipteanul îi strânse mai tare mâna.

— Mulţumesc, Arieh. Eşti un prieten bun.

— Şi tu, Yusuf. Cel mai bun.

În cei patru ani de când se cunoscuseră, era pentru prima oară când îşi spuneau pe numele mic. Nici măcar nu-şi dădură seama.

Se lăsă din nou tăcerea. O rafală de vânt se jucă puţin cu vaporii de ceaţă. Apoi, Ben-Roi avu brusc o idee şi îşi ridică capul.

— Hei, ascultă, poate că nu e momentul potrivit, dar vreau să te întreb ceva. Să-ţi cer o favoare. E vorba de copilul meu. Ai vrea să…

Nu termină propoziţia. Din faţă se auzea un sforăit încet. Egipteanul dormea.

— La naiba, murmură Ben-Roi.

Clătină din cap, îl lovi în glumă peste obraz, apoi se ridică până ajunse pe spate pe plută, cu picioarele atârnând în apă şi braţele desfăcute. I se păru că hemoragia se înteţeşte chiar şi cu garoul, dar lăsă gândul la o parte. De ce să-şi facă griji? Era pe plută cu prietenul lui şi amândoi erau vii şi apa nu era prea rece şi marea se unduia atât de frumos sub ei. De ce să strice momentul?

Mai trecură câteva minute – sau poate ore, nu ştia, nu îi păsa. Apoi vântul adie din nou, ceva mai puternic de data asta şi Ben-Roi râse fiindcă ceaţa se dăduse la o parte chiar deasupra lor şi se vedea un petic de cer acoperit de stele albastre, sclipitoare, strălucind ca şi când ar fi fost vrăjite, mari ca nişte licurici. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Ridică o mână spre ele.

— Voi fi acolo, şopti. Îţi promit. Voi fi întotdeauna acolo pentru tine. Dragul meu băiat. Sau draga mea fată. Nu te voi dezamăgi niciodată. Îţi promit.

Zâmbi. Deasupra, cerul se însenina din ce în ce mai mult, vedea din ce în ce mai multe stele, sclipind şi strălucind, un drum presărat cu luminiţe spre casă, spre cei dragi.

Începu să fredoneze o melodie.

Khalifa ajunse în Luxor spre sfârşitul dimineţii următoare.

Ben-Roi zburase direct la Houston ca să demareze procedurile împotriva celor de la Barren, dar Khalifa dorise să rămână puţin împreună cu familia, aşa că îi spusese israelianului că avea să ia un alt avion, mai târziu.

Când o văzu pe Zenab aşteptându-l în faţa blocului, ştiu imediat că ceva se întâmplase cât timp fusese plecat. Încercă să o întrebe ce se petrecea, dar Zenab îi făcu semn să tacă şi îl conduse în sus pe scări.

— Vino repede, spuse. Trebuie să vezi.

O urmă până în apartament. Din sufragerie se auzea DVD-ul cu *Mary Poppins* al lui Ali, la volum maxim. „Haide să înălţăm un zmeu.” Cu subtitrarea aia oribilă. „Trimitem un zmeu spre cer.” începu să îi spună să dea melodia mai încet ca să nu o supere pe femeia din apartamentul de dedesubt, dar din nou Zenab îi făcu semn să tacă.

— Trebuie să vezi, repetă. N-o să-ţi vină să crezi.

Merseră până la uşa băii. Din partea cealaltă se auzea cum curge apa.

— Haide, Zenab, nu mă mai ţine pe jar. Ce...

Cuvintele i se opriră pe buze. Zenab deschise uşa. Duşul era pornit, iar apa curgea pe podeaua de beton. Sub duş, ud din cap până în picioare, cu capul dat pe spate, râzând...

— Ali, se înecă Khalifa, sprijinindu-se de tocul uşii ca să nu cadă. Fiul meu! Băiatul meu!

O clipă rămase aşa. Apoi, cu un ţipăt sălbatic, plin de bucurie, se repezi şi sări sub duş, fără să-i pese că e îmbrăcat, trăgându-şi fiul într-o îmbrăţişare euforică, plângând de bucurie. Apa îi curgea pe cap, pe faţă, îl uda, îi intra în ochi şi în nas şi în gură, îl făcea să tuşească şi să se înece, dar nu îi păsa.

— Ali! striga. Ali! Ali!

Se trezi.

Era zi. În gură simţea un gust sărat, iar hainele îi erau ude şi murdare. În jurul lui se întindea cât vedea cu ochii o mare de apă verde-albăstruie. Rămase întins câteva clipe, consternat, buimac. Apoi îşi aminti totul, se întoarse şi îşi ridică puţin capul. În aceeaşi clipă, *ward-i-nil-ul* se ridică pe creasta unui val şi văzu o linie de ţărm nisipos, undeva la un kilometru, poate chiar mai aproape. Vaporul nu se vedea nicăieri. Nici docul. Probabil curentul îi purtase de-a lungul coastei în timpul nopţii, deşi nu ştia în care parte.

— Hei, Arieh.

Se întoarse spre israelian.

Nu era acolo.

— Arieh?

Nici un răspuns.

Khalifa presupuse că prietenul lui era undeva în frunzişul *ward-i-nil-ului,* la fel ca Ali. Se ridică încă câţiva centimetri şi îşi plimbă privirea de-a lungul plutei de vegetaţie.

Nu se vedea nicăieri. Simţi un fior de teamă.

— Arieh! Ben-Roi!

Nimic.

Încercă să se ridice mai mult, dar greutatea în plus făcu ca braţele să-i treacă prin ţesătura de vegetaţie şi se prăbuşi cu faţa în jos. Gura i se umplu de apă. Poate că celălalt înotase până la ţărm, plecase după ajutor acum că ceaţa se ridicase. Da, asta făcuse probabil. Îl lăsase dormind şi înotase până la ţărm. Idiot! Nebun! Încercă din nou să se ridice, dar trecu din nou cu mâinile prin pluta improvizată. În aceeaşi clipă, *ward-i-nil-ul* se ridică şi văzu ceva la dreapta, cam la douăzeci de metri. La început nu-şi dădu seama ce era. Abia la următorul val recunoscu blugii şi jacheta lui Ben-Roi. Părea să plutească cu braţele desfăcute, cu faţa în jos, privind în adânc.

Khalifa era încă buimăcit după ce se trezise atât de brusc. Primul lui gând fu că israelianul căuta peşti. Trecură câteva secunde până să-şi dea seama ce se întâmplase. Apoi scoase un urlet plin de disperare.

— Oh, Allah, nu! Te rog, Allah, nu! Arieh! Arieh!

Încercă să dea din picioare şi să înoate cu unul din braţe, să se apropie cu *ward-i-nil-ul,* dar degeaba. Nu putea decât să se agaţe în continuare şi să privească corpul prietenului său apărând şi dispărând, strigându-l pe nume, iar şi iar.

— Arieh! Arieh!

Începu să strige şi numele fiului pe care îl pierduse, până când cele două se împletiră într-un singur strigăt plin de durere.

— Arieh! Ali! Arieh! Ali!

Pluti aşa aproape o oră şi plânse până nu mai putu. Apoi veni un val mai mare decât toate celelalte şi dintr-odată corpul lui Ben-Roi se apropie la doar câţiva metri. O clipă rămase acolo, plutind, părând să întindă o mână spre Khalifa. „Ca şi când şi-ar fi luat adio”, aşa povesti egipteanul mai târziu. Apoi, încet, liniştit, prietenul lui alunecă sub apă şi dispăru pentru totdeauna.

— Arieh! Ali! Arieh! Ali!

Opt ore mai târziu, la începutul după-amiezii, o barcă mică de pescuit din Rosetta îl culese din apă. Pescarii erau curioşi să afle ce căuta acolo, pe o insuliţă de *ward-i-nil.* În loc de răspuns, Khalifa îşi scoase portofelul şi le arătă insigna de poliţist.

Îi găsiră nişte haine uscate şi îl lăsară în pace.

Curentul îl trăsese mult spre vest. Trecu o oră până să ajungă la gura Nilului. Khalifa se aşeză pe o grămadă de plase de pescuit, cerând ţigară după ţigară, cu privirea pierdută spre ţărm. Ţinea în poală ceea ce fusese odată caietul lui Samuel Pinsker. Apa sărată transformase paginile vechi într-o masă imposibil de descifrat. Ar fi trebuit să se simtă vinovat. Ar fi trebuit să simtă multe alte lucruri. Dar nu simţea nimic. Era gol. Ca şi când cineva l-ar fi curăţat cu o perie de sârmă pe dinăuntru.

Nu mai rămăsese decât un singur lucru: o voinţă absolută, de neclintit. Ştia ce are de făcut.

„Îţi reamintesc cum stau lucrurile în ţara asta. Revoluţie sau nu, există oameni de care n-ai voie să te atingi.”

Khalifa avea alte planuri.

Ajunseră la estuarul Nilului şi merseră mai departe spre sud, pe mijlocul fluviului. Docul de la Zoser se vedea limpede la capătul promontoriului de pe ţărmul de vest. Vaporul nu se vedea nicăieri. Două barje de Nil erau aliniate la chei, iar macaralele uriaşe le încărcau greoi cu butoaie. Khalifa privi toată scena o clipă, simţindu-se curios de detaşat de toată povestea. Luxor, acolo trebuia să fie. Împrumută un mobil de la marinari şi dădu trei telefoane.

Mai întâi vorbi cu Zenab şi îi spuse că e OK. Părea supărată că o tratase aşa, dar era bucuroasă că soţul ei era bine. Nu-şi dădea seama care sentiment era mai puternic şi nu se obosi să afle. Îi spuse că urma să ajungă acasă ceva mai târziu, în aceeaşi seară, apoi închise.

Al doilea telefon fu un apel anonim la ambasada israeliană. Spuse că un cetăţean evreu fusese omorât într-un accident. Un poliţist, Arieh Ben-Roi, din Ierusalim. Nu dăduse mai multe detalii, ci doar că urma să îi sune mai târziu.

În fine, vorbi cu caporalul Ahmed Mehti de la poligonul de tir al poliţiei din Luxor. Îi explică de ce avea nevoie şi spuse că urma să treacă pe acolo înjur de şapte. Dacă Mehti îi putea face rost şi de un soi de sac în care să ducă obiectele, cu atât mai bine.

Apoi stătu în linişte, studiind harta în minte, încercând să-şi imagineze traseele pe care Hassani le arătase tuturor celor de la secţie în ultimele câteva săptămâni, locurile unde erau forţe de securitate. Era sigur că trebuie să fie un unghi mort undeva. Lângă Tuthmosis al III-lea. Era şi o cale de acces până acolo dacă înconjura capătul de sud al masivului. Era posibil ca poliţia să-şi fi dat seama de pericol şi să fi luat măsuri în ultima clipă, dar trebuia să rişte oricum.

Companiile ca Barren sunt deasupra legii. La fel şi Zoser. Oricare dintre ele. Singura şansă de a le distruge era să joace la fel de murdar ca ele.

Exact asta avea de gând să facă.

Ajunseră în Rosetta cu puţin după trei. Khalifa păstră doar pantofii care i se dăduseră. Înapoie hainele şi se îmbrăcă cu ale lui, care se uscaseră între timp, apoi se duse la ţărm fără să se obosească cu mulţumiri. Făcea totul pe pilot automat. Cumpără un pachet de ţigări Cleopatra de la un vânzător ambulant, merse până în centrul oraşului şi luă un taxi până la Alexandria. O oră mai târziu era în aeroport. După trei ore ajunsese în Luxor.

Tot drumul se gândi la Ali şi la Ben-Roi şi la mina plină de deşeuri toxice şi la unghiul mort de lângă Tuthmosis al III-lea. Întregul lui univers fusese redus la asta.

Ajunse la poligonul de tir la 7.20.

Strict vorbind, n-ar trebui să-ţi dau astea fără o autorizaţie oficială, îl dojeni corporalul Mehti, înmânându-i un sac voluminos de pânză groasă. Dar din moment ce tu m-ai rugat…

Khalifa primi sacul, puse caietul lui Pinsker într-unul din buzunare şi semnă formularele necesare. Nu oferi nici o explicaţie şi nici Mehti nu întrebă nimic. Se cunoşteau de multă vreme. Caporalul avea încredere în el. Khalifa spera ca Mehti să nu aibă probleme din cauza lui, dar dacă se întâmpla… nu avea ce să-i facă. Nu avea ce să mai facă. Nimic nu mai conta, în afara unghiului mort. „Allah, te rog, fa să nu-şi fi dat seama de unghiul mort.”

Strângând în braţe sacul de pânză, Khalifa luă un taxi până la fluviu, apoi o şalupă până în partea cealaltă, apoi încă un taxi până la baza Masivului Teban. De cealaltă parte a masivului se arcuia Valea Regilor, care intra până în inima muntelui, ca şi când ar fi fost săpată cu o furculiţă enormă. Din cauza evenimentului din aceeaşi seară, fiecare cale de acces spre vale era luminată şi monitorizată. Khalifa îşi calculă drumul astfel

încât să evite toate cordoanele de securitate: spre sud, de-a lungul poalelor masivului, apoi în afară, dincolo de Medinet Habu, printre ruinele presărate cu cioburi de la Malqata şi pe lângă mănăstirea Deir el-Muharrib, cu domurile rotunde şi zidurile din cărămidă. Reuşi să ajungă fără probleme. Alese o cărare obscură care şerpuia prin spatele dealurilor, făcu un înconjur, apoi se furişă prin plasă şi coborî pe stâncile de la capătul văii, spre locul în care era ascuns mormântul lui Tuthmosis al III-lea. Chiar în stânga văii, ridicându-se dintre stânci ca piciorul unui elefant gigantic, se afla un promontoriu înalt, plat, de unde putea vedea nestânjenit toată valea, până la muzeul din mijloc. Acolo era punctul cel mai slab. Unghiul mort. Locul de care nimeni nu se sinchisise, fiindcă toate căile care duceau spre dealuri erau monitorizate şi nimeni n-ar fi putut urca acolo. Dar Khalifa urcase. Iar acum avea să se folosească de el.

Rămase în spate un moment, studiind pantele, mulţumit că nimeni nu se uita spre promontoriu, apoi merse înainte. Marginea promontoriului era străjuită de un perete de piatră puţin înalt, construit cu trei mii de ani în urmă de gărzile care păzeau valea. Se lăsă pe vine în spatele peretelui. În faţă, la mai puţin de trei sute de metri, frontispiciul din sticlă şi piatră al noului muzeu era luminat de reflectoare. Muzeul Barren al Necropolelor Thebane.

În faţa muzeului se vedea clar scena de lemn pe care se strânseseră oficialităţile care urmau să ia parte la ceremonia de inaugurare.

Iar undeva, printre ei...

Khalifa se aplecă, deschise sacul şi scoase arma. Era o puşcă cu lunetă Dragunov SVD de 7,62 mm, model rusesc, fabricaţie egipteană. Avea o rază de acţiune de o mie trei sute de metri. Cu o mie de metri mai mult decât avea nevoie, cu mişcări mecanice, puse încărcătorul cu zece gloanţe nu avea nevoie decât de unul, apoi se ridică şi îşi găsi o poziţie potrivită, cu braţul stâng pe creasta zidului şi patul de lemn al armei rezemat ferm în umărul drept. Îşi potrivi degetul deasupra trăgaciului şi privi prin călare. O clipă mai târziu, distanţa care îl separa de scenă dispăruse. Era şi el acolo, printre oficialităţi şi demnitari.

Primul pe care îl recunoscu era Hassani. Masiv şi transpirat, cocoţat pe un scaun undeva în spatele scenei, cu grăsimea revărsându-i-se peste gulerul cămăşii albe şi prea strâmte. Khalifa se întrebă cu un mormăit posac dacă n-ar fi fost bine să

scape şi de el acum, că avea ocazia. Mişcă puşca spre dreapta, cercetând scena. Îi recunoscu pe câţiva oficiali de la Serviciul de Antichităţi: Moustapha Amine, preşedintele Consiliului Suprem al Antichităţilor; şi Masri al-Masri, director de multă vreme al Antichităţilor din Teba de Vest. Erau şi câţiva oficiali din noul guvern. Dar Khalifa era mult mai interesat de cei din primul rând. Privi într-acolo prin cătare, urmărind şirul de feţe cunoscute. Ministrul de interne, guvernatorul local, primarul Luxorului, omniprezentul Zahi Hawass, câţiva străini, dintre care unul putea fi ambasadorul american.

Iar acolo, în mijlocul rândului, masiv, cocoşat şi încruntat, purtând un costum gros de stofă în pofida căldurii, cu masca de oxigen pe faţă, care îl făcea să arate ca un soi de creatură marină, stătea Nathaniel Barren. Khalifa se temuse că Barren putea să nu participe la eveniment după ce se întâmplase cu o seară înainte, dar bătrânul venise totuşi, iar acum domina peisajul ca o statuie a unui faraon din vechile vremuri, masivă, încruntată şi măcinată de vreme.

Khalifa prinse capul cărunt în mijlocul cătării şi îşi încordă degetul, pregătind trăgaciul.

Aveau să-l prindă. Era sigur de asta. În secunda în care glonţul avea să părăsea ţeava, un cordon de patru sute de poliţişti avea să se strângă în jurul lui ca funia în jurul gâtului unui condamnat la moarte. Dacă nu-l împuşcau pe loc, aveau să-l târască undeva şi să-l împuşte sau să-l spânzure mai târziu. Sau să-l condamne la muncă silnică pe viaţă în carierele de piatră de la Tura, ceea ce ar fi însemnat acelaşi lucru. Şi familia lui avea să simtă din plin repercusiunile – Zenab, Batah şi micul Yusuf. Aveau să fie daţi afară din apartament, ostracizaţi. O viaţă întreagă trebuiau să sufere fiindcă soţul şi tatăl lor fusese un criminal.

Nu-i mai păsa. Nici măcar nu se mai gândea la asta. Nu se gândea decât că avea să-l ucidă pe omul care îi omorâse băiatul. Şi prietenul. Şi, într-un fel, chiar şi pe el. Omul care ajunsese întruchiparea tuturor relelor, un vârf în tagma sa de bogătaşi cărora nu le păsa de restul lumii, corupţi, imposibil de doborât, abuzând fără a suporta rigorile legii, rănind şi umilind în voie. Consecinţele nu contau, la fel ca un drogat care era pe cale să-şi injecteze o nouă doză, nu se gândea la sevraj. Pentru moment, consecinţele nici un existau. Nu conta decât clipa eliberării – o apăsare pe trăgaci, o înţepătură cu acul, momentul în care întunericul avea să se destrame şi lumea avea să fie din nou

frumoasă şi bună.

„Ce plănuieşti nu vine din bunătate, Yusuf. Vine din furie şi ură şi durere şi nimic din toate astea nu poate aduce altceva decât mai multă durere.”

Dar nu putea fi mai multă suferinţă, mai multă durere. Suferea deja, suferea enorm. Era prins într-un labirint al durerii. Asta era singura cale de scăpare.

„... să joci la fel de murdar ca şi ei.”

Degetul i se încordă încă puţin pe trăgaci. Ţinta era fixată chiar pe creştetul enorm al lui Barren. Auzea muzică – *Biladi, Biladi, Biladi,* imnul naţional al Egiptului. Iar în faţă, pe scenă, cineva vorbea la microfon, lăudând Barren Corporation, elogiind virtuţile companiei, mulţumindu-le pentru generozitatea minunată pe care o arătaseră faţă de cei din Masr.

„Allah o să îi judece. El trebuie să îi pedepsească, nu tu.” Nu era adevărat. Era o minciună. Chiar şi Atotputernicul Allah era slab în faţa celor ca Barren. La fel şi legea. Barrenii din lume câştigau întotdeauna, călcându-i în picioare pe cei ca Ben-Roi, Khalifa, Rivka Kleinberg, Attia, Helmi, Samuel Pinsker şi Iman el-Badri, vârându-i cu faţa în noroi şi trecând mai departe. Ce altceva mai putea să facă? Cum altfel putea să îndrepte lucrurile?

„O să mă lupt, dacă trebuie. Sunt sărac, dar încă sunt bărbat.” O picătură de sudoare îi curse în ochi. Clipi, mai mişcă trăgaciul încă un sfert de milimetru, aproape de punctul crucial. Era ca şi când ar fi stat faţă în faţă cu un zid de sticlă subţire ca hârtia. Chiar şi cea mai slabă răsuflare ar fi putut să-l spargă în mii de bucăţi.

Acum Barren însuşi se ridicase pe picioarele umflate şi se îndrepta spre microfon, sprijinindu-se pe cadrul de fier. Se auziră aplauze, un sunet răguşit şi o tuse când bătrânul îşi coborî masca de oxigen, un ţiuit când potrivi înălţimea microfonului. Apoi începu să vorbească.

Dar nu vorbea el, sau cel puţin Khalifa nu auzea vocea lui Barren. Îngenuncheat, cu patul puştii lipit de umăr şi degetul încordat pe trăgaci, cu ochiul lipit de cătare şi întreaga lui lume redusă la linia de trei sute de metri dintre puşcă şi ţintă, cu o fracţiune de secundă înainte de a trage, Khalifa auzi brusc o altă voce, limpede şi clară.

„Prinde-mă, tată! Aruncă-mă şi prinde-mă!” închise ochii, îi deschise din nou.

„Învârte-mă! Învârte-mă în braţe!”

Clătină din cap, încercând să ignore vocea, să-şi păstreze concentrarea.

„Eu o să stau în poartă, tată. Tu trage.”

Vocea nu se lăsa învinsă.

„Te rog, mergem la McDonald’s? Te rog! Te rog!”

Khalifa îşi lăsă capul în jos. Degetul i se înmuie. Rămase aşa o clipă, cu sudoarea curgându-i în ochi şi inima bătându-i nebuneşte, respirând repede, sacadat. Apoi ridică privirea din nou, ţinti şi pregăti trăgaciul.

„Am câştigat un premiu la şcoală!”

Tresări.

„Eşti cel mai bun detectiv din Egipt, tată!”

Simţea ceva în gât şi în piept. Un sunet venit de undeva din străfundurile fiinţei. Nu era nici suspin, nici hohot. Era ceva mai profund. Venea din suflet. Îl împinse înapoi, îşi ridică iarăşi capul, ţinti încă o dată spre Barren. Dar acum auzea şi alte voci în minte, acoperindu-se una pe alta, strigându-l…

„Nu te recunosc. Brusc, după douăzeci de ani, nu-mi mai recunosc soţul.”

„Ca să-mi apăr familia, copiii. E cea mai importantă datorie a unui bărbat.”

„Eşti cel mai bun, tată.”

„Dragostea mea, lumina mea, viaţa mea.”

„Prinde-mă!”

„Cel mai bun bărbat din lume.”

„Învârte-mă în braţe!”

„Ceea ce faci vine din bunătatea din inima ta.”

„Pot să mănânc două Big Mac-uri întregi!”

Apoi, mai tare decât toate celelalte, ridicându-se deasupra amalgamului de voci şi cuvinte:

„E liniştit acum. Văd o lumină aurie; Ali e acolo şi e liniştit. Să nu uiţi niciodată asta.”

Ceva se întâmplă în sufletul lui. Din nou acelaşi sunet? Dar acum nu mai era doar un sunet. Era mai degrabă un… vapor. O beznă. La fel de neagră ca şi cea dinăuntrul labirintului. Se ridica din el. Trupul i se scutură, gura i se deschise larg ca şi când ar fi vomitat, dar nu ieşi nimic. În acelaşi timp se simţea ca şi când totul ieşea din el. Mai mult şi mai mult, ieşea şi tot ieşea, o avalanşă de neoprit de întuneric, ca petrolul dintr-un puţ.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, se termină. Stătea

îngenuncheat acolo cu puşca în mână, cu degetul pe trăgaci şi ţintind în continuare spre capul gigantic al lui Barren. Totul era ca înainte. Dar în acelaşi timp totul se schimbase. Ceva se scursese, dispăruse. Khalifa îşi luă degetul de pe trăgaci, răsuci cu grijă puşca şi o puse pe pământ, clipind repede, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis. Nu era sigur dacă ceea ce credea că se întâmplase chiar avusese loc.

Câteva clipe rămase acolo, în genunchi. Dinspre vale se auzea vocea răguşită a lui Barren, amplificată de difuzoare, dar neclară. Luna părea să stea în echilibru pe vârful Qurnului. Cu mişcări încete, Khalifa deşurubă luneta, scoase încărcătorul plin de gloanţe şi puse totul înapoi în sac. Trase fermoarul şi se ridică.

Se întâmplaseră nişte crime oribile. Niciodată nu avea să se facă dreptate, decât dacă Allah avea să intervină personal şi să facă un miracol. Lumea era la fel de întunecată ca şi înainte.

Şi totuşi, de nicăieri, ca şi pluta de *ward-i-nil* care ajunsese până la ei şi îi salvase viaţa – dar nu şi pe cea a dragului său prieten – îi veni în minte gândul că avea totuşi o rază de lumină, un far care să îl îndrume prin beznă. Ştia şi încotro să se îndrepte.

Ridică sacul pe umăr, se întoarse cu spatele spre Valea Regilor şi porni pe jos spre casă. Avea de străbătut un drum lung.

IERUSALIM

Joci Regev se aplecă în faţă când programul de recuperare afişă parola pe care o căuta. Menorah3. Nu era nici măcar slăbuţă, aşa că programul o găsise în mai puţin de cinci minute. S-ar fi aşteptat ca un poliţist să aibă ceva mai multă grijă cu astfel de lucruri, dar nu era treaba lui. Nimic din toate astea nu era în sarcina sa de serviciu. Făcea asta doar fiindcă Dov îl implorase, spusese că era important. Scrise parola în câmpul de logare şi apăsă pe OK.

— Eşti gata, strigă când imaginea de pe ecran se schimbă.

Zisky veni din bucătărie, unde făcuse o cafea. Regev îi eliberă scaunul.

— Nu-i nevoie să-ţi spun că e al naibii de ilegal să spargi o adresă a poliţiei.

— Doar pentru câteva minute. Trebuie să văd ceva.

— Uită-te repede, atunci. Am rulat semnalul nostru prin mai multe servere ca să nu ne poată găsi, dar nu vreau să ne asumăm nici un risc.

Zisky făcu semn cu degetul mare că înţelesese şi se aplecă spre ecran. Lentilele rotunde ale ochelarilor îi străluceau în lumină. Regev îl lăsă în pace.

Ben-Roi era mort. Vestea ajunsese la secţie târziu în aceeaşi după-amiază. Nu erau sută la sută sigur, nu primiseră nici un detaliu doar că cineva din Egipt dăduse un telefon anonim. Zisky nu avea nevoie să ştie mai multe. Avea legătură cu cazul Kleinberg. Fără nici o îndoială. Cazul se legase încă de la început de Egipt, iar cu o zi înainte, după-amiază, fusese mutat din motive misterioase la departamentul superior din ierarhie. Nimeni nu putea spune de ce, dar putea să ghicească. Nu ştia decât că umbla un zvon cum că Ben-Roi ar fi trimis un e-mail care aruncase bomba, iar apoi cazul fusese transferat altui departament.

Trebuia să vadă mesajul. De asta îl ademenise pe Joel şi îl făcuse să spargă căsuţa de e-mail a lui Ben-Roi. Roti mouse-ul şi dădu clic pe iconul pentru mesaje, apoi pe căsuţa cu mesaje trimise. Era primul în listă: ultimul e-mail pe care Ben-Roi avea să-l mai trimită vreodată. Către Leah Shalev, cu copii pentru comandantul Gal şi superintendentul-şef Baum. Subiectul era

„Caz rezolvat”.

Zisky începu să se joace cu agrafele cu care îşi prinsese *yarmulke*-ul, se lăsă pe spate şi începu să citească.

Se simţise rănit de felul în care îi vorbise Ben-Roi când se întâlniseră ultima dată – „Mie să-mi spui «domnule»!” – dar asta nu îl făcuse să-l admire mai puţin. Poliţia israeliană era plină de bigoţi şi ticăloşi, dar Ben-Roi fusese un tip de treabă. Cel mai de treabă. Motiv pentru care era aşa de încântat că fuseseră parteneri în ultimele două săptămâni („Dar nu în felul ăla!”, aproape că auzea vocea lui Ben-Roi).

Motiv pentru care avea, de asemenea, sentimentul curios că Ben-Roi ar fi fost de acord cu ceea ce făcea el acum. Cumva, de undeva, Ben-Roi îl încuraja să meargă mai departe. La fel ca şi Zisky şi celălalt detectiv avusese felul lui propriu de a acţiona. Făcuseră o echipă bună. Ar fi putut ajunge o echipă grozavă.

Citi raportul până la sfârşit, din ce în ce mai uimit cu fiecare pagină. În acelaşi timp îi spori şi admiraţia pentru felul în care Ben-Roi făcuse legătura între atâtea informaţii disparate. Ridică o mână şi îşi atinse medalionul cu Magen David de la gât, încercând să-şi dea seama ce ar fi fost cel mai bine să facă. Pentru că trebuia să facă ceva. Nu putea pur şi simplu să lase baltă toată povestea. Trebuia să o facă pentru Ben-Roi. Şi pentru mama lui.

„O să fiu un poliţist bun”, asta îi promisese atunci, pe patul de spital, ţinându-i mâna într-a lui, mângâindu-i capul pe care nu mai rămăsese nici un fir de păr. „O să fac întotdeauna ceea ce trebuie. O să fac dreptate.”

Se gândi câteva minute, jucându-se cu medalionul. Apoi, dând din cap şi zâmbind ca pentru sine, căută două nume pe Google. Dădu clic pe butonul Forward, copie cele două adrese: natan-tirat@haaretz.co.il, mordechaiyaron@gmail.com. Schimbă subiectul mesajului în „INFORMAŢII IMPORTANTE” şi îl trimise, aşteptând confirmarea, apoi închise totul şi plecă în bucătărie, întrebându-se ce fel de bombă fusese amorsată.

— Vrei o bere? întrebă.

LUXOR

Nathaniel Barren stătea pe balconul apartamentului său din hotelul Winter Palace, rezemându-şi greutatea considerabilă de balustrada de piatră, privind de partea cealaltă a Nilului spre coamele Dealurilor Tebane care se zăreau în depărtare.

Făcuse ceea ce trebuia în Valea Regilor, se întorsese la hotel şi luase singur cina. Dacă simţea vreo durere, nu i se reflecta deloc în expresia feţei. Doar mâinile dădeau semne că el simţea ceva în adâncul sufletului său, că purta un monolog agitat cu sine însuşi. Mâinile îi erau chircite, ca nişte gheare, iar unghiile îngălbenite intraseră în suprafaţa balustradei ca nişte cârlige de la măcelărie înfipte în carne.

Rămase aşa aproape treizeci de minute, legănându-se înainte şi înapoi. De jos se auzeau zgomotele neîntrerupte ale taxiurilor şi maşinilor, discuţiile animate ale familiilor care se plimbau pe bulevard. Cu un oftat, bătrânul se întoarse şi intră în cameră.

— O să mă culc acum, Stephen.

Valetul ieşi din umbră, înclină din cap în semn de supunere şi începu să-şi pregătească stăpânul pentru culcare. Îl ajută să se dezbrace şi să-şi pună hainele de noapte, îi ţinu braţul ca să îl ajute să se întindă pe saltea, îi aduse tava cu medicamente – o mulţime de pastile diferit colorate, aranjate într-un singur şir, pe care bătrânul le luă una după alta cu un pahar de lapte călduţ. După ce termină cu medicamentele, valetul luă tava şi îl ajută pe Barren să se lase pe spate, pe pernele moi. Ridică cearşafurile şi îl înveli până la jumătatea pieptului, îi dădu masca de oxigen şi examină cadranul de pe rezervorul de oxigen ca să se asigure că debitul e suficient. Apoi stinse toate luminile, mai puţin veioza de pe noptieră, îi ură noapte bună stăpânului său şi se retrase.

Rămas singur, Barren fixă tavanul cu privirea. Pieptul lui şuiera ca foalele dintr-o fierărie. Respiraţia lui răguşită, bolborosită se auzea în toată camera. Trecu un minut, apoi ochii începură să i se închidă. Pleoapele urduroase alunecară peste irisuri. Abia mai rămăsese o linie albă între ele când bătrânul strânse brusc cearşafurile şi şopti ceva, un singur cuvânt, înăbuşit de plasticul aburit al măştii de oxigen. „Rashiel.”

Apoi ochii i se închiseră şi adormi.

Am să las să treacă încă jumătate de oră până mă voi întoarce în apartament. După cum mă aşteptam, bătrânul doarme buştean. Probabil că sedativul pe care l-am amestecat în lapte nu a fost necesar până la urmă – întotdeauna doarme adânc – dar de data asta trebuie să am chiar mai multă grijă ca de obicei. Nu suport gândul că s-ar trezi chiar în timpul purificării şi mi-ar arunca una dintre privirile lui. Asta m-ar deranja foarte mult. Nu aş vrea să se întâmple.

Îl privesc o vreme. Nu am aşa de multe emoţii cum mă temeam. L-am servit aproape treizeci de ani, la fel cum tatăl meu a făcut-o înaintea mea. Aş fi crezut că un timp atât de îndelungat – aproape jumătate din viaţa mea – e suficient ca să ajung la nişte sentimente mai puternice. Nu simt aproape nimic. Am terminat cu mustrările de conştiinţă. Am lăsat deoparte toate îndoielile. Acum sunt în coridor. Coridorul de lumină. Nu mă mai preocupă decât purificarea şi vreau să-mi îndeplinesc sarcina cât de bine pot.

Iau din dulap una dintre pernele de rezervă. Au nişte perne foarte drăguţe la hotel, înfoiate şi nu prea moi. Merg până la pat şi îi scot masca de oxigen, o pun deoparte şi prind bine în mâini materialul de la fiecare capăt al pernei. Fără nimic altceva, i-o apăs pe faţă, aplicând suficientă presiune cât să îl sufoc, dar fără să las vreo urmă.

Familia s-a folosit dintotdeauna de noi pentru astfel de lucruri, lucruri în care e nevoie de delicateţe, de discreţie. Sunt deosebit de importante pentru bunăstarea familiei (şi înseamnă foarte mult!). Mi s-a spus că tatăl meu era un maestru în a înlătura pe cineva. Aşa sunt şi eu, dar în felul meu. Nici nu mai ştiu de câte ori am fost chemat să scap de anumite lucruri şi anumite persoane care ar fi putut să ne creeze probleme.

„Mai am o sarcină pentru tine, Stephen. Detaliile sunt în plic.”

De fapt, ştiu exact de câte ori. Treizeci şi două. Treizeci şi trei, dacă pun la socoteală şi noaptea asta. Ceea ce voi face, bineînţeles. Afacerile familiei rămân afacerile familiei, indiferent cine dă ordinul.

Se zbate mai puţin decât mă aşteptam. Abia se zbate, de fapt. Încearcă la un moment dat să se ridice, tremură puţin, dar după douăzeci de secunde nu mai mişcă deloc. Nu vreau să risc, aşa că apăs în continuare până număr la două sute, doar ca să fiu sigur. Apoi ridic perna. Aş spune că arată surprins, contrariat chiar, deşi asta e probabil doar fiindcă are ochii şi gura deschise.

Îi cobor pleoapele, îi închid gura şi expresia i se schimbă complet. Pare că se odihneşte. Arată senin, aşa cum te-ai aştepta să vezi un om bolnav care a murit liniştit, în somn.

Nu sunt absolut deloc îndurerat. Fără tristeţe, fără nici un regret. Ştafeta a fost predată, iar împreună cu ea şi loialitatea mea. Se pare că n-am avut nevoie de şerveţele până la urmă.

Pun la loc masca de oxigen şi netezesc pernele de sub capul bătrânului, apoi fac la fel cu cea pe care am folosit-o şi o pun la locul ei, în dulap. Mai verific o dată, apoi îmi scot telefonul mobil, formez numărul şi transmit vestea cea bună.

Dintotdeauna am văzut ceva în domnul William, ceva ce tatăl lui părea să ignore cu bună-ştiinţă de fiecare dată. Potenţial. Talent. Doamna Rachel era o femeie bună în felul ei, dar nu ar fi putut asigura niciodată viitorul familiei. Pentru mine, domnul William a fost dintotdeauna singura cale pentru progres. Aşa că, atunci când a vorbit cu mine şi mi-a explicat că a venit timpul pentru un nou capitol, iar apoi mi-a cerut ajutorul, nu mi-a fost foarte greu să iau o hotărâre. Vezi tu, familia e totul. E mult mai mult decât suma părţilor din care e compusă. Asta m-a învăţat tatăl meu şi după asta mi-am ghidat întreaga viaţă. Domnul Nathaniel s-a îmbolnăvit şi succesiunea trebuia asigurată. Viitorul familiei trebuia protejat. Iar domnul William este viitorul.

Nu mi-a fost deloc greu să iau o hotărâre. Am luat decizia într-o clipită.

Când îi spun că e gata, Stăpânul – *noul* Stăpân – mă laudă cu exuberanţă. Nu ar trebui să simt nevoia unor astfel de elogii; până la urmă, nu mi-am făcut decât datoria. Dar nu pot să nu mă simt oarecum mulţumit. Stăpânul îmi sugerează să îmi iau un concediu, oriunde as dori, în lume, cu toate cheltuielile asigurate. De ce aş vrea să fac asta? Locul meu e alături de familie. În inima familiei. Servind familia, asta este deviza mea.

Privesc înjur – când e vorba de purificări, trebuie să ai mare, mare grijă – apoi mă retrag în camera mea. Nu sunt o persoană extravagantă, dar de data asta cred că voi comanda totuşi ceva de la room-service. O cană de ceai probabil. Cu un biscuit.

Viitorul, din câte se pare, arată foarte bine.

EPILOG

TREI LUNI MAI TÂRZIU

Detectivul-şef Arieh Ben-Roi de la poliţia din Ierusalim îşi ţinu cuvântul.

Nimeni nu avea să afle vreodată cum o făcuse. Curenţii din acea parte a Mării Mediterane ar fi trebuit să îl ducă într-o cu totul altă direcţie. Poate că un val neobişnuit îl adusese către tărâmul ţării sale. Poate că se încâlcise într-o plasă de pescuit. Poate – ceea ce Khalifa alesese să creadă – Allah, Dumnezeu, Yahve îl ajutase. Fiindcă, deşi arăta atât de dur, Ben-Roi avusese o inimă bună, se luptase pentru dreptate şi fusese unul din cei mai buni prieteni pe care Khalifa i-a avut vreodată. Iar Allah văzuse asta.

Allah le vedea pe toate.

Oricare ar fi fost adevărul – un val, o plasă, Dumnezeu sau vreo altă forţă – în jurul orei 6.30 într-o dimineaţă caldă, senină, în timp ce aripa de maternitate a spitalului Haddasah din Ierusalim răsuna de ţipetele unei gravide care stătea să nască, un bărbat care îşi plimba câinele pe o plajă la sud de Bat Yam văzu ceva plutind în apă. Se apropiase de ţărm şi privise cum valurile împingeau obiectul aproape, tot mai aproape. Ţipetele din maternitate se auzeau mai tare, tot mai tare, iar în cele din urmă, cu un strigăt gutural, epuizat şi triumfător, un băieţel sănătos veni în siguranţă pe lume şi trase prima gură de aer. Aproape în acelaşi timp, un trup fu ridicat de valuri şi aşezat cu blândeţe pe plajă. Deşi stătuse scufundat atâta timp, părea să se fi păstrat perfect. Avea un zâmbet larg pe chip.

Arieh Ben-Roi ajunsese acasă.

Khalifa ştia toate astea fiindcă primise din senin un telefon de la Sarah, iubita lui Ben-Roi. Vorbiseră puţin în ultimele luni; Khalifa îi scrisese şi îi explicase circumstanţele în care murise Ben-Roi. Sarah, care aştepta un copil, nu stătuse prea mult la telefon. Îi spusese doar noutăţile şi îi ceruse două favoruri. Îl rugă să vină la înmormântarea lui Ben-Roi şi să fie naşul nou-născutului.

— Bineînţeles, răspunsese Khalifa. Era onorat să facă ambele lucruri.

Îşi rezervase imediat bilete de avion şi o cameră la hotel (deşi insistase, nu fusese lăsat să plătească nimic).

Acum, Khalifa şi familia sa stăteau pe un deal cu vedere la Oraşul Vechi din Ierusalim, privind cum un sicriu simplu, de lemn e coborât în pământ şi un rabin cu voce melodioasă intonează *kaddish-ul* evreiesc de înmormântare.

Yisgadal v'yiskaddash sh'mey rabboh.

Khalifa asculta cu capul plecat, ţinând-o pe Zenab cu un braţ şi pe Yusuf şi Batah cu celălalt. După o vreme, începu să se gândească la tot ce se întâmplase în ultimele trei luni. La tot ce se schimbase.

Toată povestea cu Barren şi deşeurile toxice ajunsese cumva în presă, începând din Israel şi apoi pe prima pagină a ziarelor din lumea întreagă. În mod neobişnuit, compania nu încercase deloc să nege sau să arunce vina asupra altcuiva. Dimpotrivă, noul conducător al companiei, William Barren, condamnase public felul în care tatăl său condusese compania şi îşi ceruse scuze pentru el. Sub conducerea lui, lucrurile aveau să fie diferite, aşa promisese. Începuse prin a înfiinţa un fond care urma să rezolve toată încurcătura lăsată de tatăl său. Butoaiele urmau să fie scoase din mină, iar apa freatică purificată. Toţi cei care suferiseră din cauza deşeurilor urma să primească despăgubiri substanţiale. Khalifa nu ştia dacă remuşcările lui Barren cel tânăr erau sincere sau doar o mutare cinică pentru a redresa puţin imaginea companiei. Ştia însă că Attia şi familia lui nu mai aveau de ce să-şi facă griji din pricina banilor multă vreme de-acum înainte.

Pentru rolul pe care îl avusese în tot scandalul, Zoser Freight primise o amendă record şi întreaga conducere fusese pusă sub urmărire penală, inclusiv fratele ministrului de interne. Khalifa nu avea să afle niciodată dacă barja care îi omorâse băiatul fusese una dintre cele care transportau deşeuri toxice, dar se simţea oarecum împăcat ştiind că, dacă o companie atât de mare ca Zoser putea să cadă, atunci mai erau încă speranţe pentru noul Egipt.

El şi Zenab ţineau încă doliu după Ali şi aveau să o facă toată viaţa de-acum înainte. În acelaşi timp însă – lucru greu de explicat celor care nu au trecut la rândul lor prin aşa ceva vieţile lor deveniseră mai deschise în ultimele trei luni. Durerea era la

fel de sfâşietoare ca şi înainte, dar în jurul ei se deschidea un spaţiu din ce în ce mai larg, în care alte lucruri prindeau rădăcini şi înfloreau. Suferinţa nu mai era nota principală. Vorbiseră chiar să mai aibă un copil, deşi încă nu se întâmplase nimic. *Inshallah,* urma să vină şi momentul pentru asta.

După acea noapte, pe vapor, una dintre priorităţile lui Khalifa fusese să înapoieze caietul distrus al lui Samuel Pinsker. Cu prima ocazie, mersese cu maşina spre sud ca să o viziteze pe Iman el-Badri. O făcuse cu inima grea, ştiind că îşi încălcase promisiunea. La sosire i se spusese că bătrâna murise în somn cu o săptămână în urmă, în aceeaşi noapte în care el venise să o vadă. Era ca şi când ar fi rezistat până atunci doar ca să dea mai departe caietul, iar după ce îşi îndeplinise acea ultimă datorie, îşi permisese în sfârşit să treacă în lumea de apoi. Khalifa mersese până la mormântul ei şi recitase *Salat al-Janazah,* apoi, asigurându-se că nu îl vedea nimeni, săpase lângă mormânt o gaură în pământ în care aşezase caietul lui Pinsker. O săptămână mai târziu, Khalifa găsi şi mormântul lui Samuel Pinsker în Cairo, peste care presărase praf de la cel al lui Iman el-Badri. Era un gest mic, dar spera că el avea să însemne ceva pentru cei doi. După cum îl tachina şi Zenab, era atât de sentimental uneori.

Barren ieşise discret din licitaţia pentru exploatarea de la Saharan. Site-ul Programului Nemesis dispăruse în mod misterios şi nimeni nu reuşea să-şi explice de ce. Se specula mult în camerele de chat, se vorbea de CIA, de Mossad, de o conspiraţie capitalistă internaţională. Nimic nu se dovedise şi nici nu avea să se adeverească vreodată. Nici nu conta, pe termen lung. Programul fusese o torţă care aprinsese imaginaţia tuturor celor care credeau într-o lume echitabilă. Alte grupuri aveau să le continue misiunea. Cei care abuzau sistemul aveau să-şi primească pedeapsa.

Nimic nu se publicase despre povestea tragică a lui Rachel Barren sau cel puţin Khalifa nu ştia nimic. Spera şi se ruga că, oriunde era, îşi găsise în sfârşit liniştea.

La o zi distanţă, Khalifa primise două e-mailuri. Unul de la prietenul lui din copilărie, Mohammed Abdullah, care făcuse mulţi bani pe internet, iar celălalt de la Katherine Tailor, o scriitoare americană de romane poliţiste, milionară, pe care Khalifa o cunoscuse cu câţiva ani în urmă, când venise în Luxor ca să se documenteze pentru o nouă carte. Uitase complet că le scrisese, aşa că fu surprins foarte plăcut să afle că amândoi erau

încântaţi să sponsorizeze adăpostul pentru copii al Demianei Barakat. Mohammed Abdullah făcuse chiar mai mult: se oferise să îi ducă pe copii într-o excursie la Cairo ca să viziteze Parcul Viselor, Teatrul de Păpuşi şi Satul Faraonilor al doctorului Ragab. După părerea lui Khalifa, satul era de prost-gust, dar având în vedere anumite circumstanţe, îşi dădu seama că ar fi fost nepoliticos să-şi mai dea cu părerea.

Cât despre Rivka Kleinberg, moartea ei era treaba israelienilor, aşa că Khalifa nu ştia decât ce citise pe internet. Deşi era imposibil ca Barren să nu fie implicat, israelienii nu se apropiaseră deloc de urma ucigaşului. Ultima dată când se interesase, avea să afle că investigaţia pornise pe o nouă pistă, care ducea la un asasin din Turcia. Aştepta cu interes noile informaţii.

Cei din jur murmurară *omeyn* în semn că rugăciunea se încheiase. Khalifa se trezi din reverie. În faţă, bărbaţii se aliniaseră într-un şir, înaintând unul câte unul şi răsturnând câte o lopată de pământ peste sicriu. Fiind musulman, Khalifa nu era sigur dacă se cuvenea să facă şi el acelaşi lucru. Apoi văzu un fel de preot în şir – un bărbat scund, gras, într-o sutană neagră, cu un inel violet pe deget şi o cruce de argint la gât – aşa că se gândi că era probabil în regulă şi se alinie şi el în spatele unui tânăr slăbuţ, cu ochelari rotunzi şi o căciulă albastră, tricotată.

— *Ma'a-s salaama, sahebi,* şopti când răsturnă şi el o lopată.

Înmormântarea se încheiase şi mulţimea începea să se destrame – era o mulţime mare, foarte mare – când o femeie cu un copil în braţe veni la Khalifa şi familia lui şi se prezentă. Zborul lor întârziase şi abia ajunseseră la timp la cimitir, aşa că era prima oară când Khalifa şi ai lui vorbeau cu prietena lui Ben-Roi, Sarah.

— Salută-ţi finul, spuse Sarah, dându-i bebeluşul.

Zenab, Batah şi Yusuf se înghesuiră în jurul lui Khalifa.

— E atât de chipeş, spuse.

Ceea ce era adevărat. Chipul copilului avea trăsături delicate şi ochii strălucitori; semăna mai degrabă cu mama lui decât cu tatăl. Ben-Roi însuşi ar fi fost primul care ar fi recunoscut că ăsta era un lucru bun.

— Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

— I-am dat numele Eli, rosti Sarah. Eli Ben-Roi.

Khalifa simţi un nod în gât.

— Ce coincidenţă minunată! Fiul meu... fiul pe care l-am

pierdut… îl chema Ali. Eli. Ali. Sună aproape la fel.

Sarah zâmbi şi îşi puse mâna peste încheietura lui într-un gest care voia să spună: „Nu e o coincidenţă”.

Khalifa clipi şi trebui să îşi întoarcă privirea. O pauză, apoi Zenab se înclină şi îi şopti ceva.

— Desigur, desigur.

Khalifa îşi reveni şi sărută fruntea copilului, apoi i-l dădu înapoi lui Sarah şi scoase din buzunar o cutie mică de plastic.

— Acum câţiva ani, când l-am cunoscut pe Arieh, mi-a dat asta, spuse. Am purtat-o cu drag de atunci, dar acum cred că ştiu un loc mai bun pentru ea.

Deschise cutia. Înăuntru, pe o pernă de şerveţele, se odihnea o *menorah* mică, de argint, pe un lanţ. Aceeaşi *menorah* pe care o purtase şi Arieh Ben-Roi. Khalifa o scoase şi, cu mişcări blânde, strecură lanţul la gâtul copilului.

— Aşa. Seamănă cu tatăl lui.

Copilul începu să plângă.

— Exact ca tatăl lui, zise Sarah.

Stătură aşa câteva clipe, până când Sarah potoli copilul. Apoi, egiptenii îşi dădură seama că Sarah voia să fie singură o vreme, doar ea, copilul şi Ben-Roi, aşa că se scuzară şi se îndepărtară. Găsiră un drum care mergea paralel cu cimitirul şi se hotărâră să vadă unde ducea. Ajunseră pe vârful dealului, de unde se deschidea o panoramă spectaculoasă a Oraşului Vechi. Batah şi Yusuf se opriră să se uite mai bine la o grădină cu o colivie în aer liber plină de păsări. Khalifa şi Zenab merseră puţin mai în faţă şi se aşezară pe un zid. În faţa lor, Domul Stâncii ardea cu sclipiri aurii în lumina soarelui de dimineaţă.

În jurul lui, mărginite de zidurile înalte, de piatră ale oraşului, se vedeau acoperişuri şi domuri şi câte un chiparos, toate înghesuite atât de mult unele în altele, că era imposibil să le deosebeşti pe fiecare.

În oraş erau încă tensiuni. Khalifa ştia asta. Furie, resentimente, ură, durere. Avea şi el părerea lui legată de situaţia din Ierusalim, dar acum, privind oraşul de aici, i se părea atât de paşnic şi liniştit. La fel ca jucăriile dintr-un pat de copil. Indiferent ce ar fi crezut Khalifa, Ben-Roi îi fusese prieten. Un prieten bun. Avea o lecţie de învăţat de aici. Şi, de asemenea, asta îi dădea speranţă.

Rămaseră în tăcere câteva minute, cu picioarele atârnându-le, privind cum, direct sub ei, un grup de siluete în haine negre

băteau mătănii în faţa unui mormânt. Apoi, Khalifa o luă pe Zenab de mijloc cu un braţ şi o trase mai aproape.

— Îmi e dor de el, spuse încet. Ali. L-am iubit atât de mult.

— Încă îl iubeşti, îl corectă Zenab, cuibărindu-se la pieptul lui. E aici. Întotdeauna va fi aici.

Khalifa încuviinţă şi o trase şi mai aproape.

— Suntem OK, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Suntem echipa Khalifa.

Khalifa zâmbi şi se întoarse să o sărute, dar se opri când Batah şi Yusuf apărură de pe drum. Se mulţumi să îi sufle în ureche lui Zenab. Copiii se aşezară lângă ei pe zid şi se luară cu toţii de mână. Se lăsă tăcerea. Nici unul dintre ei nu simţea nevoia să spună ceva. Erau doar fericiţi să fie acolo împreună. În familie. La un moment dat, Yusuf ridică o mână şi arătă ceva.

— Uite, tati. Cineva înalţă un zmeu.

Undeva deasupra Oraşului Vechi se ridicase un triunghi roşu micuţ, iar acum se unduia în bătaia vântului. Îl priviră o vreme, apoi începură să cânte cu toţii.

Trimitem un zmeu spre cer,
Îl facem să zboare foarte sus.

Traducerea era atât de stângace că nu reuşiră să cânte decât o jumătate de strofă, apoi izbucniră cu toţii în râs.

GLOSAR

Abu Kabir Un cartier în sudul oraşului Tel-Aviv.

Acordurile de la Oslo Documente reunite într-o propunere de pace între israelieni şi palestinieni, negociate în secret la Oslo şi semnate în 1993 la Washington.

Afwan „Cu plăcere”.

Agatharchides Istoric şi geograf în Grecia antică. A trăit în secolul al II-lea î.Hr., dar nu se ştie mai nimic despre viaţa lui.

Ahl el-kitab Literal „oamenii cărţii”. Termen care-i desemnează pe evrei şi pe creştini, ale căror scripturi sunt recunoscute de religia islamică.

Aish baladi Pâine ca o lipie făcută din făină integrală.

Akhenaton Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie. A domnit cea. 1353-1335 î.Hr. Tatăl lui Tutankhamon.

Al-Gama’a al-Islamiyya Literal „Gruparea islamică”, o mişcare militantă islamistă din Egipt.

Aliya Literal „a merge în sus”. Emigrare în Israel.

Allah-u-Akhbar Literal „Dumnezeu este mai măreţ” sau „Dumnezeu este cel mai măreţ.”

Al-Masry al-Youm Cotidian egiptean.

Al-Quds Denumire arabă pentru Ierusalim.

Amenemhet al III-lea Faraon din Regatul de Mijloc (a XII-a Dinastie). A domnit cea 1844-1797. î.Hr. Templul funerar de lângă piramida construită de el în Hawwara, Fayoum, era atât de complex încât scribii vremii îl numeau labirint.

Amenhotep I Faraon din Dinastia a XVIII-a. A domnit cea. 1525-1504 î.Hr.

Amenhotep al III-lea Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie. A domnit cea 1391-1353 î.Hr. Tatăl lui Akhenaton şi bunicul lui Tutankhamon.

Amr Diab Cântăreţ egiptean foarte popular.

Amrekanee (f. Amrekanaya) American.

Amon Zeu din Egiptul antic, înfăţişat de multe ori cu cap de berbec. Zeul protector al oraşului antic Waset (astăzi, Luxor). În Noul Regat a fost unit cu Ra, dând naştere zeului Amon-Ra. Numele lui înseamnă „cel ascuns”.

Ardon, Mordechai Unul dintre cei mai mari artişti din Israel.

A pictat ferestrele cu vitralii ale Librăriei Naţionale din Israel, în Ierusalim. A trăit între 1896 şi 1992.

Ay Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie. A domnit cea 1323-1319 î.Hr. I-a urmat lui Tutankhamon.

Baba ghanoush Fel de mâncare din Orientul Mijlociu preparat din tahini şi vinete tocate.

Balash Detectiv.

Bar Refaeli Top-model israelian.

Barca Manjet Cunoscută şi ca „Barca celor un milion de ani”, barca în care zeul-soare Ra traversează cerul în fiecare zi.

Basboussa Prăjitură egipteană făcută cu griş, alune şi miere.

Begin, Menachem Politician israelian, fost prim-ministru între 1977 şi 1983. A semnat tratatul de pace de la Camp David cu Egiptul în 1979. Ca lider al Irgun (qv), a ordonat bombardamentul din 1946 asupra hotelului King David din Ierusalim, în care au murit 91 de oameni. A trăit între 1913 şi 1992.

Ben Ali, Zine el Abidine Fost preşedinte al Tunisiei, alungat de Revoluţia de Iasomie din decembrie 2010/ianuarie 2011. În prezent, exilat în Arabia Saudită.

Ben-Gurion, David Unul din fondatorii statului Israel. Prim-ministru între 1948-1954 şi 1955-1963. A trăit între 1886 şi 1973.

Bersiim Tip de plantă folosită ca hrană pentru bovine în Egipt.

Bezeq Compania naţională de telecomunicaţii din Israel.

BFST Brigade des Forces Speciales Terre: echivalentul francez al Serviciilor Speciale Aeriene.

Bhopal Oraş indian, capitala statului Madya Pradesh. Pe 3 decembrie 1984, a avut loc o scurgere toxică la o centrală de pesticid deţinută de Union Carbide India Limited care a omorât mii de oameni şi a rănit alţi zeci de mii.

Bijuteriile lui Ahhotep Colecţie renumită de relicve funerare din aur care au aparţinut reginei Ahhotep din Dinastia a XVIII-a (cea 1550 î.Hr.), descoperite în 1859 la Dra Abu el-Naga.

Blintzes Fel de mâncare evreiască: clătite subţiri, asemănătoare cu crepele.

Bris Adaptarea în idiş a *Brit Milah,* ceremonia circumciziei la evrei.

Bruyere, Bernard Arheolog francez. A excavat străvechiul sat de muncitori Deir el-Medina pe malul vestic al Nilului în Luxor. A trăit între 1879 şi 1971.

Bulti Numele arab al peştelui tilapia din Nil.

Bureka Fel de mâncare evreiesc: blat triunghiular umplut cu brânză, spanac şi cartofi.

Burton, Henry (Harry) Egiptolog englez şi arheolog. A lucrat ca fotograf la săpăturile de la mormântul lui Tutankhamon. A trăit între 1879 şi 1940.

Callender, Arthur R. Arhitect şi inginer englez. Prieten apropiat al lui Howard Carter, cu care a lucrat la săpăturile de la mormântul lui Tutankhamon. Supranumit „Pecky”. A murit în 1936.

Carter, Howard Arheolog englez, descoperitorul mormântului lui Tutankhamon în 1922. A trăit între 1874 şi 1939.

Cartuş O piatră ovală cu o linie orizontală în partea de jos, în interiorul căreia se scria numele unui faraon în hieroglife.

Cerny, Jaroslav Egiptolog ceh. A trăit între 1898 şi 1970.

Challah O pâine împletită consumată de evrei în ziua de Sabat.

Chevrier, Henri Egiptolog francez şi arheolog, cunoscut pentru săpăturile făcute la Karnak în anii 1920.

Cholent O friptură tradiţională evreiască gătită la foc mic, mâncată de obicei în ziua de Sabat.

Cimitirul Bassatine Cimitir evreiesc din Cairo.

Coloşii lui Amenhotep Cunoscuţi şi sub denumirea de „Coloşii lui Memnon”: două statui gigantice, care au făcut parte din complexul funerar al faraonului Amenhotep al III-lea (cea 1391-1353 î.Hr.) pe malul de vest al Nilului, în Luxor.

Comoara de la Tell Basta Colecţie de bijuterii şi vase de băut dintr-a XIX-a Dinastie (aprox. 1307-1196 î.Hr.), descoperită în 1906 la Tell Basta (vechiul Bubastis) în regiunea de deltă din nordul Egiptului.

Consiliul Suprem al Antichităţilor Organ guvernamental care supraveghează toate muzeele şi siturile arheologice din Egipt. Redenumit Ministerul Antichităţilor.

Copt Creştin egiptean. Copţii sunt una dintre comunităţile de creştini cu cea mai mare vechime din lume, datând din primul secol d.H. Când Sfântul Marcu a adus Evanghelia în Egipt. Formează aproximativ 10 procente din populaţia Egiptului modern.

Curtea Cachette O curte în complexul de temple Karnak, numită astfel pentru că la începutul secolului XX a fost descoperită o rezervă *(cache)* enormă de statui îngropate.

Dedal Personaj din mitologia greacă. Creatorul labirintului

regelui Minos.

Dafook „Cretin” în ebraică.

Dana International Cântăreţ pop transsexual din Israel.

Danishaway Sat din zona deltei, în nordul Egiptului. Scena unui incident faimos în 1906, în care patru egipteni nevinovaţi au fost executaţi după o altercaţie cu un grup de soldaţi britanici.

Deir el-Bahri Locul templului mortuar al reginei Hatshepsut (a domnit între 1473 şi 1458 î.Hr.).

Deir el-Medina Sat situat pe malul vestic al Nilului, în Luxor, casă a muncitorilor care au săpat şi decorat mormintele din Valea Regilor.

Dinastie Vechiul istoric Manetho a împărţit istoria egipteană în treizeci de dinastii, acestea rămânând elementele de bază în cronologia Egiptului antic. Dinastiile au fost grupate ulterior în Regate şi Perioade.

Dinastia a XVIII-a Istoria Egiptului antic este împărţită în Regate (Vechi, Mijlociu şi Nou), care sunt la rândul lor subdivizate în Dinastii. Dinastia a XVIII-a cuprins paisprezece conducători şi acoperă perioada 1550-1307 î.Hr. A fost prima din cele trei Dinastii care formează Noul Regat (1550-1070 î.Hr.).

Diodor din Sicilia Siculus Istoric de origine greacă care a trăit în primul secol î.Hr.. Lucrarea sa *Bibliotheca Historica* conţine una din cele mai vechi atestări ale exploatării minelor de aur în Nubia şi Egiptul de Est.

Djellaba îmbrăcăminte tradiţională, ca o robă, purtată de bărbaţii şi femeile din Egipt.

Djellaba suda Robă neagră purtată de femeile de la ţară în Egipt.

Dra Abu el-Naga Sat (şi cimitir antic) pe malul vestic al Nilului din Luxor.

Druze Sectă religioasă monoteistă care încorporează elemente din iudaism, creştinism şi islamism. Se găsesc în cea mai mare parte în Siria, Liban, Israel şi Iordan.

Egged Companie de transporturi interurbane din Israel.

Ein Karem Oraş lângă Ierusalim cu o comunitate mare de artişti.

El-Awamaia Cartier din Luxor, la marginea sudică a oraşului.

Elohim adirim „Domnul Atotputernic!”

Elwat el-Diban Literal „Movila de Muşte”. Deal mic pe lângă drumul către Valea Regilor, în zona fostei reşedinţe a lui Howard Carter. Muzeu în prezent.

Eretz Nehederet Literal „Ţara minunată”. Emisiune satirică, populară în Israel.

Etti Ankri Muzician şi compozitor renumit din Israel.

Fayoum O oază în Deşertul de Vest al Egiptului, la aproximativ 130 km sud-vest de Cairo.

Fellaha (pl. Fellaheeri) „Ţăran”.

Femeile în Negru (Women în Black) Campanie globală antirăzboi şi pentru drepturile omului, fondată în 1988 în Israel.

Festivalul Opet Festival religios în Egiptul antic în care statui înfăţişându-i pe Amun, Mut şi Khonsu, cei trei zei protectori ai Tebei, erau plimbate cu o barcă de ceremonie de la Templul din Karnak la cel din Luxor.

Frăţia Musulmană Mişcare islamistă din Egipt fondată în 1928 de Hassan al-Banna. Divizia politică, Partidul pentru Libertate şi Dreptate, a devenit forţa dominantă în peisajul politic egiptean după ce a câştigat 47% din locurile parlamentare în alegerile din ianuarie 2012.

Frumm/Jrummer Evreu extrem de credincios.

Ghadaffi, Muammar Fost conducător şi dictator libian, ucis în 2011 de revoluţionari. Născut în 1942.

Gatro, Yahonathan Muzician şi actor homosexual din Israel.

Gebel „Munte”.

Gehinnom O vale lângă Oraşul Vechi din Ierusalim. Conform literaturii rabinice, este locul unde cei răi sunt pedepsiţi, fiind astfel sinonim cu iadul.

Gezira Un cartier central în Cairo care ocupă partea sudică a insulei Gezira din fluviul Nil.

Goldstar O marcă de bere din Israel.

Goldstein, Baruch Evreu extremist. A împuşcat mortal douăzeci şi nouă de musulmani în Hebron în 1994 înainte să fie el însuşi ucis în bătaie. Este văzut ca un erou de către coloniştii evrei de dreapta.

Goneim, Muhammed Zakaria Unul din primii arheologi egipteni. A trăit între 1905 şi 1959.

Goy (pl. Goyim) Termen idiş dispreţuitor pentru non-evrei.

Gush Shalom Literal „Blocul păcii”. Grup pacifist din Israel.

Gut Shabbas Salut tradiţional de Sabat în Idiş.

Ha’aretz Ziar cotidian din Israel.

Hadash Partid de stânga din Israel.

Hajj Pelerinaj la Mecca. Unul din cei cinci „stâlpi” ai credinţei musulmane.

Halva Prăjitură din Israel şi Orientul Mijlociu făcută din pastă de susan şi zahăr.

Hamas Mişcare naţionalist-islamică militantă fondată în 1987. În limba arabă, hamas înseamnă „zel” şi este în acelaşi timp un acronim inversat pentru „Mişcarea de Rezistenţă Islamistă”.

Ha-matzav Evreiescul pentru „situaţie”. Utilizat de obicei de către evrei cu referire la conflictul cu palestinienii.

Hamdulillah Literal, „Allah să fie slăvit”.

Hapo-el Tel-Aviv Club de fotbal din Israel situat în Tel-Aviv.

Haram Al-Sharif Literal, „Nobilul Sanctuar”. Împrejmuirile Vechiului Ierusalim, cuprinzând Al-Aqsa Mosque şi Domul de Piatră, al treilea cel mai sfânt loc din lumea islamică. Suprapus peste ruinele anticului templu evreiesc.

Haredi (pl. Haredim) Evreu ultraortodox.

Hasfari, Shmuel Dramaturg israelian. Născut în 1954.

Ha-Shem în ebraică, „Numele” – Dumnezeu.

Hatshepsut Regină dintr-a XVIII-a Dinastie (Noul Regat), care a condus Egiptul între 1473 şi 1458 î.Hr. Ca faraon împreună cu fiul ei vitreg Tuthmosis al III-lea. Templul său mortuar este unul din cele mai spectaculoase monumente din Egipt.

Hauser, Walter Arhitect american, desenator şi arheolog. A lucrat cu Howard Carter la dezgroparea mormântului lui Tutankhamon.

Hava Nagila Melodie tradiţională evreiască.

Hawass, Zahi Cel mai cunoscut arheolog egiptean. Fost ministru de Stat pentru Antichităţi şi şef al Consiliului Suprem al Antichităţilor în perioada 2002-2011.

Hawaga (f. *Hawagaya)* Termen egiptean pentru cetăţenii străini.

Herodot Istoric antic grec, cunoscut drept „părintele istoriei”. A trăit între 485 şi 425 î.Hr.

Hijab Voal purtat de femeile musulmane practicante.

Horemheb Ultimul faraon al celei de-a XVIII-a Dinastii. A condus între 1319 şi 1307 î.Hr.

Huppah Baldachinul ceremonial sub care se ţine o nuntă evreiască.

IDF „Israel Defence Force”, Forţele de Apărare ale Israelului armata israeliană.

Imma (pl. *Immam)* Voal sau turban purtat de bărbaţi în Egipt.

Ingleezi (f. *Ingleezaya)* Englez/englezoaică.

Inshallah Literal, „cu voia lui Allah”.

Insula Bananelor Salon de frumuseţe în Luxor.

Irgun Numele întreg Irgun Zvai Leumi (Organizaţia Naţională Militară). Grup paramilitar sionist de dreapta care a operat în Palestina, în era Mandatelor.

Ivri Lider Cântăreţ pop homosexual din Israel.

Justine Restaurant faimos din Cairo.

Kaaba Templu în formă de cub din Mecca, cel mai sfânt loc din toată lumea musulmană. Conţine o piatră care se crede că a fost dată lui Avraam de îngerul Gabriel. Toţi musulmanii se întorc spre ea când se roagă.

Kaddish O rugăciune recitată de bocitoarele evreieşti.

Kadima Partid politic de centru înfiinţat în 2005 de către Ariei Sharon. Literalmente, „înainte”.

Kahane, Meir Extremist evreu născut în Brooklyn. A militat pentru exilul forţat al tuturor arabilor de pe pământul biblic al Israelului. Născut în 1932. Asasinat în 1990.

Karkady Băutură făcută dintr-o infuzie de petale de hibiscus, des întâlnită în Egipt.

Ken „Da” în ebraică.

Kharga Oază mare din Deşertul de Vest în Egipt.

Kom Lolah Sat pe malul de vest al Nilului, la Luxor, lângă templul de la Medinet Habu.

Knesset Literal „Adunarea”. Parlamentul israelian.

Krav Maga Un stil agresiv de autoapărare perfecţionat în Israel de fostul boxer şi wrestler Imi Lichtenfeld. Răspândit în rândul serviciilor de pază israeliene.

Kubbeh Fel de mâncare armean: crochetă prăjită, de formă alungită, umplută cu vită sau miel tocat.

Kufr Denumire dată celor care nu sunt islamişti; „necredincioşi”.

Latke Chiftea/clătită de cartofi.

Lazeez „Delicios” în arabă.

Lieberman, Avidgor Politician naţionalist de dreapta din Israel, fondatorul partidului Yisrael Beiteinu.

Likud Literal „Consolidarea”. Partid politic israelian de centru-dreapta fondat de Menachem Begin în 1973.

Livni, Tzipi Politiciană israeliană, fostă conducătoare a Partidului Kadima. Născută în 1958.

Lo „Nu” în ebraică.

Lucas, Alfred Egiptolog şi conservator britanic, membru al echipei care a dezgropat mormântul lui Tutankhamon. A trăit

între 1867 şi 1945.

Maasiyahu închisoare în Ramle, în centrul Israelului.

Mabruk „Felicitări” în arabă.

Maccabi Tel-Aviv Echipă renumită de fotbal şi baschet din Israel.

Mahatha „Labirint” în arabă.

Mahmoud, Karem Cântăreţ egiptean cunoscut. Numit şi „cavalerul melodiei”. A trăit între 1922 şi 1965.

Mallory, George Explorator şi alpinist britanic care a dispărut în 1924 în timp ce urca pe muntele Everest. Corpul lui a fost descoperit pe munte în 1999.

Masivul Teban Şir de dealuri pe malul de vest al Nilului, lângă Luxor.

Maniak „Nemernic” în ebraică.

Magen David Literal „Scutul lui David”: o stea cu şase colţuri, unul din cele mai cunoscute simboluri evreieşti.

Mahane Yehuda Cartier din Ierusalim renumit pentru piaţa acoperită.

Malqata Sit arheologic pe malul de vest al Nilului, lângă Luxor. În perioada antică a fost palatul faraonului dintr-a XVIII-a Dinastie Amenhotep al III-lea.

Masr „Egipt” în limba arabă.

Matkot Joc cu mingea, popular în Israel, asemănător cu tenisul de plajă, în care doi jucători lovesc mingea cu palete de lemn. Cuvântul înseamnă „rachete”.

Mauristan Zonă în Cartierul Creştin din Oraşul Vechi al Ierusalimului.

Mazel tov În ebraică, „noroc”. Folosit ca să exprime felicitări.

Mănăstirea Deir el-Muharrib „Mănăstirea Războinicului”. O mică mănăstire coptă la poalele Masivului Teban, în apropiere de Malqata.

Mea Sharim Cartier în centrul Ierusalimului. Găzduieşte o comunitate largă de *Haredi* ultraortodocşi.

Medinet Habu Sat pe malul de vest al Nilului, lângă Luxor, situl templului mortuar al lui Ramses al III-lea.

Meir, Golda Politiciană israeliană şi om de stat, a fost prim-ministru între 1969 şi 1974. A trăit între 1898 şi 1978.

Menatel Companie egipteană de telecomunicaţii.

Menorah Lampă cu şapte braţe folosită în vechile temple din Ierusalim. Unul dintre simbolurile iudaismului.

Merenptah Faraon dintr-a XIX-a Dinastie, a domnit în 1224-

1214 î.Hr. Fiul lui Ramses al II-lea.

Meretz Partid politic israelian de stânga.

Meshugganah „Nebun” în idiş.

Mezuzah Literal „stâlp de poartă”. O cutie micuţă în care sunt versete din cartea biblică a Deuteronomului, ataşată la intrarea în casele evreilor.

Mishteret „Poliţie” în ebraică.

Misr „Egipt” în arabă. Numele complet este Junhuriyah Misr al-Arabiyah – Republica Arabă Egipt.

Molocchia Plantă cu frunze asemănătoare spanacului.

Mormântul Djehuti Colecţie de obiecte funerare din aur din mormântul generalului Djehuti din a XVIII-a Dinastie. Descoperită la Saqqara în 1824.

Moshav Fermă cooperativă sau comunitate agricolă din Israel, asemănătoare cu un kibbutz.

Mossad Cunoscut şi sub denumirea de Institutul pentru Spionaj şi Operaţiuni Speciale; serviciul naţional de informaţii israelian. Renumit pentru talentul şi pentru cruzimea agenţilor săi.

Moulid Literal „zi de naştere”. Festival egiptean tradiţional care sărbătoreşte naşterea şi viaţa unui sfânt.

Mounir, Mohammed Cântăreţ şi actor egiptean, născut în 1954.

Mr. Zoi Supermarket în Israel.

Mubarak, Hosni Fost preşedinte al Egiptului (1981-2011) şi-a dat demisia după Revoluţia din ianuarie 2011. S-a născut în 1928.

Muzeul Petrie Ataşat Universităţii College din Londra, conţine înjur de 80.000 de obiecte din Egipt şi Sudan, una din cele mai importante colecţii de acest fel din lume. Numit după egiptologul Flinders Petrie.

Naqba „Dezastru”, „catastrofa” în arabă. Cuvântul este folosit de palestinieni cu referire la crearea statului Israel în 1948.

Necropola Tebană Zonă cu temple şi morminte antice pe malul de vest al Nilului, la Luxor.

Nectanebo 1 Faraon din cea de-a XIII-a Dinastie, a domnit aprox. 380 362 î.Hr.

Netanyahu, Benjamin („Bibi”) Politician israelian de dreapta, prim-ministru din 2009 (a mai fost prim-ministru între 1996 şi 1999).

Newberry, Percy Edward Egiptolog britanic, membru al

echipei care a dezgropat mormântul lui Tutankhamon. A trăit între 1869 şi 1949.

Noul Regat Ultimul mare Regat al Egiptului Antic. A reunit dinastiile XVIII-XX şi a durat între, aprox., 1550 şi 1070 î.Hr. Unii din cei mai renumiţi faraoni egipteni au făcut parte din Noul Regat, cum ar fi Tutankhamon şi Ramses al II-lea.

Noshech kariot Literal „muşcător de perne”, termen jignitor evreiesc care desemnează un bărbat homosexual.

Nu be’emet „Haide”, ca în, „Haide, nu vorbeşti serios!”

Park Heights District rezidenţial în Tel-Aviv.

Partidul Muncitorilor Partid politic de centru-stânga, social-democrat, din Israel.

Pendlebury, John Devitt Stringfellow Egiptolog şi arheolog britanic. A făcut săpături la Amarna. Împuşcat de nazişti în Creta, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Pe’ot Şuviţe de o parte şi de alta a feţei purtate de bărbaţii evrei ultraortodocşi.

Peres, Shimon Politician israelian şi om de stat, a fost prim-ministru al Israelului de două ori (1984-1986 şi 1995-1996). Ales preşedinte în 2007.

Perioada Greco-Romană Ultima perioada a Egiptului antic, inaugurată de cucerirea lui Alexandru cel Mare a ţării în 332 î.Hr., care a durat până în 395 d.Hr.

Perioada mandatului Perioadă între sfârşitul Primului Război Mondial şi 1948 în care Palestina a fost guvernată de britanici sub un mandat de la Liga Naţiunilor.

Petrie, William Matthew Flinders Egiptolog şi arheolog britanic foarte cunoscut. A stabilit multe din regulile de bază ale arheologiei moderne. Poreclit „părintele oalelor”. A trăit între 1853 şi 1942.

Piatra de la Rosetta Stelă de piatră din Egiptul antic purtând acelaşi text în trei scrieri diferite: hieroglife, demotică (hieroglife cursive) şi greacă. Descoperită lângă oraşul Rosetta (Al-Rashid) în 1799. A constituit cheia pentru descifrarea hieroglifelor. Expusă în British Museum, începând cu anul 1802.

Pilon Poartă sau intrarea masivă din faţa unui templu.

Qurnawis Locuitori ai satului Shaykh Abd al-Qurna, pe malul de vest al Nilului, lângă Luxor.

Qurn Literal, „cornul”. Vârf în formă de piramidă care domină Valea Regilor.

Rabbi Meir Kahane Extremist evreu născut în Brooklyn, a

militat pentru expulzarea forţată a arabilor din toate teritoriile biblice din Israel. Născut în 1932, asasinat în 1990.

Ramses I Primul faraon din cea de-a XIX-a Dinastie. A domnit între 1307 şi 1306 î.Hr.

Ramses al II-lea Faraon din cea de-a XIX-a Dinastie, unul dintre cei mai mari conducători egipteni, a domnit aprox. 1290-1224 î.Hr.

Ramses al III-lea Faraon din cea de-a XIX-a Dinastie, a domnit aprox. 1194-1163 î.Hr. Templul său mortuar de la Medinet Habu este unul din cele mai frumoase monumente din Egipt.

Ramses al VII-lea Faraon din cea de-a XX-a Dinastie, a domnit aprox. 1143-1136 î.Hr.

Ramses al IX-lea faraon din cea de-a XX-a Dinastie, a domnit aprox. 1112-1100 î.Hr.

Războiul de Ramadan Denumirea arabă a războiului de Yom Kippur din 1973.

Regat Istoria Egiptului antic se întinde pe aproape 3.000 de ani, timp în care au fost deosebite trei perioade extinse de unitate naţională şi guvernare centralizată: Vechiul Regat, Regatul de Mijloc şi Noul Regat.

Regatul de Mijloc Unul din cele trei mari Regate din Egiptul antic. A reunit Dinastiile 11-14 şi a acoperit perioada 2040-1640 î.Hr.

Rehaviya Cartier rezidenţial din Ierusalim.

Revoltele din Imbaba O izbucnire de violenţe sectante în cartierul Imbaba din Cairo în 2011, pornită după ce musulmanii au atacat o biserică creştină coptă.

River Oaks Suburbie din Houston.

Romema Cartier din Ierusalim.

Sabah el-khir „Bună dimineaţa” în arabă.

Sabra Denumire dată evreilor născuţi în Israel. *Sabra* este de asemenea denumirea dată unui cactus şi, la fel ca şi cactusul, se spune că evreii au ţepi pe dinafară, dar au miezul moale.

Piaţa Safra Piaţă în centrul Ierusalimului. Aici este şi primăria Ierusalimului.

Saheb/Sahebi „Prieten”, „prietene” în arabă.

Saidee Nativ din Egiptul de Sus (sau de Sud). Saidee tind să aibă pielea mai închisă la culoare decât cei din Egiptul de Jos (sau de Nord).

Salafism Mişcare islamică ultraconservatoare.

Salat Rugăciunea zilnică a islamicilor.

Salat al-Janazah Rugăciune islamică de înmormântare.

Satul Faraonilor al doctorului Ragab Parc de distracţii din Cairo bazat pe viaţa din Egiptul antic. Înfiinţat în 1974 de dr. Hassan Ragab.

Schwartze în idiş, persoană de culoare.

Seer limoon Limonadă.

Sefard Literal „spaniol”. Descendent al evreilor care au fost izgoniţi din Peninsula Iberică în secolul al XV-lea.

Seminar Şcoală sau colegiu religios.

Seti I Faraon dintr-a XIX-a Dinastie, tatăl lui Ramses al II-lea. A domnit între aprox. 1306 şi 1290 î.Hr.

Sfântul Pahomie Sfanţ copt, unul din fondatorii vieţii monahale. A trăit aprox. Între 292-346 d.Hr.

Sgan nitzav Superintendent-şef.

Shaal Şal sau eşarfa de pânză.

Shabbat În ebraică, „Sabat”.

Shabbat Shalom Salut tradiţional de Sabat.

Shabbas Acronim pentru Serviciul Israelian de închisori.

Shaykh Abd al-Qurna Sat de pe malul de vest al Nilului, la Luxor, la baza Masivului Teban.

Shas Partid politic ultraortodox din Israel.

Shebab Literal „tineret”. Tineri palestinieni.

Sheikh Jarrah Cartier în Ierusalimul de Est, în zona palestiniană, la poalele Muntelui Scopus.

Sherut Taxi comun, de regulă un Mercedes cu şapte locuri. Omniprezent în Israel.

Shikunim Blocuri rezidenţiale sau cu apartamente de închiriat.

Shisha Pipă cu apă folosită în Orientul Mijlociu.

Shivah Literal „şapte”: doliul de şapte zile ţinut de evrei la moartea unei rude apropiate. Se obişnuieşte ca bocitorii să stea pe taburete joase.

Shoter Comisar. Cel mai jos grad în poliţia israeliană.

Shuk Piaţă.

Shukran „Mulţumesc” în egipteană.

Shul „Sinagogă” în idiş.

Shuma Băţ, baston.

Siga, loc egiptean, cunoscut şi sub denumirea de *Tab-es-Siga.* Asemănător cu şahul.

Sofgania (pl. *Sofganiot)* fel de mâncare evreiesc: gogoşi.

Soujuk Fel de mâncare armean tradiţional din cârnaţi picanţi.

Taamiya Chiftele de năut prăjite, asemănătoare cu *falafel*-ul.

Talatat Blocuri standardizate de piatră decorate folosite la construirea templelor de către faraonul Akhenaton (aprox. 1353-1335 e.n.). Mai târziu, alţi faraoni au demolat templele lui Akhenaton şi au folosit pietrele pentru a construi propriile monumente. Aproape 40.000 de pietre *talatat* au fost descoperite dinăuntrul pilonilor şi de sub podelele complexului de temple de la Karnak.

Talmid hakham Literal „discipolul celor înţelepţi”. Cineva care studiază legile evreieşti.

Tanach Biblia evreiască, echivalentul Vechiului Testament.

Tawla Jocul de table.

Termous Fel de boabe. Gustare des întâlnită în Egipt.

Teba Numele grecesc dat oraşului egiptean Waset, Luxorul de astăzi.

Ultima Perioadă Ultima perioadă din istoria Egiptului antic în care ţara a fost guvernată de conducători egipteni. A reunit Dinastiile 25-30. A durat între 712 şi 332 î.Hr., an în care Egiptul a fost cucerit de Alexandru cel Mare.

Zidul Cunoscut de asemenea sub numele de „Bariera de pe malul de vest” şi „Gardul de separare”. O barieră controversată formată din secţiuni de gard şi beton, menită să separe Israelul de Cisiordania, controlat de palestinieni. Construcţiile au început în 2002 şi continuă şi acum. În 2004, Curtea Internaţională de Justiţie a decis că această construcţie a zidului este ilegală.

Toda „Mulţumesc” în ebraică.

Torshi O combinaţie de legume murate. Gustare egipteană des întâlnită.

Touria Săpăligă folosită foarte mult în agricultura egipteană.

Trafigura O companie multinaţională care se ocupă cu comerţul de metale, energie şi petrol. A fost acuzată că a deversat ilegal deşeuri pe Coasta de Fildeş în 2006.

Tufah „Măr”. Tutunul cu aromă de măr este foarte popular în rândul fumătorilor de *shisha.*

Tura O închisoare mare lângă Cairo.

Tuthmosis I Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie (Noul Regat). A domnit între aprox. 1504 şi 1492 î.Hr.

Tuthmosis al II-lea Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie (Noul Regat). A domnit între aprox. 1492 şi 1479 î.Hr.

Tuthmosis al III-lea Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie (Noul Regat). A domnit între aprox. 1479 şi 1425 î.Hr. Considerat unul

din cei mai mari faraoni războinici ai Egiptului.

Tzadik Evreu considerat drept, sfânt.

Vanunu, Mordechai Fost tehnician nuclear israelian care a dezvăluit detalii legate de programul nuclear israelian în presa britanică în 1986. A fost răpit de Mossad, adus înapoi în Israel şi închis pentru optsprezece ani, dintre care peste jumătate i-a petrecut în carceră. După ce a ieşit din închisoare a mai fost arestat de câteva ori pentru că a încălcat termenii extrem de stricţi ai eliberării condiţionate. Felul în care a fost tratat a devenit foarte cunoscut în rândul activiştilor pentru drepturile omului.

Wadi Cuvânt arab pentru „vale” sau „albie secată”.

Ward-i-nil Literal „flori de nil”. Plantă răspândită în apele din Egipt. Pâlcuri mari pot fi văzute plutind pe Nil.

Winlock, Herbert Eustis Egiptolog şi arheolog american. A lucrat pentru Muzeul Metropolitan de Artă. A trăit între 1884 şi 1950.

Ya kalb „Tu, câine!” în arabă.

Yalla „Haide!” sau „Du-te!” în arabă.

Ya Omm Literal „Oh, mamă”. Termen reverenţios cu care egiptenii se adresează unei femei bătrâne.

Yarkon Un râu în partea de nord a Tel-Avivului.

Yarmulke Acoperământ pentru cap purtat de evrei în timpul rugăciunii. Evreii ortodocşi îl poartă tot timpul.

Yedioth Ahronoth Cotidianul israelian cu cel mai mare tiraj.

Yehood (pl. *Yehoodi)* Cuvânt arab care înseamnă „evreu”.

Yeshiva Şcoală religioasă evreiască.

Yiddish Limbă care combină elemente de germană şi ebraică. Răspândită în comunităţile evreieşti ortodoxe.

Yisrael Beiteinu Partid naţionalist de extremă dreaptă din Israel. Denumirea lui înseamnă „Israelul este casa noastră”.

Ze’ev (Vladimir) Jabotinsky Conducător sionist de aripă dreaptă şi gânditor. A trăit între 1880 şi 1940.

Zikhrono livrakha (f. *Zikhrona livrakha*) Literalmente, „Fie ca numele lui/ei să fie o binecuvântare”. Propoziţie în ebraică care se spune referitor la cineva care a murit.

Zikr Grupare de musulmani credincioşi, de regulă aparţinând uneia din frăţiile mistice Sufi, care îndeplinesc un dans ritual pentru a intra în transă.

MULŢUMIRI

Deşi găsirea cuvintelor potrivite şi punerea lor pe hârtie poate fi o activitate solitară, scrierea unui roman este un efort de colaborare, care presupune suportul, inteligenţa, cunoştinţele şi generozitatea mai multor oameni. Cartea de faţă nu constituie o excepţie. Fără contribuţia unor oameni nu m-aş fi descurcat deloc prin labirint:

În primul rând Alicky, soţia mea, viaţa mea, fără de care nimic nu este posibil şi ale cărei răbdare, sfaturi şi comentarii inteligente au fost foarte importante la crearea acestui roman. Ca şi în cazul celorlalte cărţi ale mele, îi datorez foarte multe.

La fel şi extraordinara mea agentă, Laura Susiju, care şi-a depăşit atribuţiile oferind suport şi încurajare; şi Simon Taylor, care nu este doar un mare editor, ci şi un bun prieten.

Profesorul Stephen Quirke şi dr. Nicholas Reeves au oferit sfaturi esenţiale în domeniul istoriei şi limbii Egiptului antic; Stuart Hamilton şi Simon Mitchell au făcut acelaşi lucru în domeniul ştiinţelor patologiei şi respectiv securitatea computerelor. Profesorul Jan Cilliers s-a dovedit a fi un mare cunoscător al aspectelor industriei de extragere a aurului; Rasha Abdullah mi-a corectat cuvintele şi expresiile în limba arabă; Nava Mitzrahi şi Iris Maor m-au ajutat în limba ebraică.

Le mulţumesc sergentului-major Moeen Saad de la Staţia de Poliţie David din Ierusalim; Rachel Steiner şi Asher Kurchik de la Biblioteca Naţională a Israelului; personalului Societăţii Bunului Samaritean pentru Persoane cu Handicap, Luxor; conducerii şi personalului Winter Palace Hotel din Luxor; David Prattjorge Pullin, David Blasco, Lisa Chaikin, Leah Gruenpeter-Gold, George Hisitalian, Kevin Taverner şi Rishi Arora.

Trei mulţumiri speciale.

Prima, adresată dr. Avi Zelba de la poliţia israeliană, pentru sfaturi, acces şi ospitalitate.

A doua, către Eminenţa Sa Arhiepiscopul Aris Shirvanian de la Patriarhatul Armean, Ierusalim, pentru cunoştinţele şi experienţa cu privire la comunitatea armeană.

A treia, către Rinat Davidovich, personalul şi rezidenţii Adăpostului Ma’agan, Petah Tikva. Problemele legate de traficul de persoane pentru practicarea prostituţiei este o problemă

majoră şi Adăpostul efectuează o activitate extraordinară şi curajoasă de susţinere a victimelor. Fără sfatul lor şi sprijinul acordat, această carte nu ar fi fost niciodată scrisă.

CUPRINS

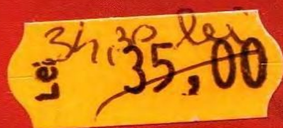
O jurnalistă este ucisă în Catedrala Armenească din Ierusalim, iar detectivul Arieh Ben-Roi caută indicii. Ceva pare în neregulă – o legătură cu un caz de dispariție de persoane din Egipt, caz petrecut cu câteva decenii în urmă. Nedumerit, Ben-Roi îi cere ajutorul vechiului său prieten, inspectorul Yusuf Khalifa de la poliția Luxor.

Deși se confruntă cu o tragedie personală și este ocupat cu un caz de otrăviri misterioase ale unor fântâni în Deșertul de Est, Khalifa acceptă să-l ajute. Ceea ce descoperă va schimba pentru totdeauna viața celor doi bărbați.

Pe măsură ce investigațiile lor avansează, detectivii sunt atrași tot mai mult într-o țesătură sinistră de violență, abuzuri, malpraxis corporatist și terorism internațional. Iar în mijlocul tuturor acestora se află o enigmă veche de trei mii de ani, care a răpit deja două vieți și va mai revendica în curând altele.

editura rao

ISBN 978-606-609-495-5

www.rao.ro
www.raobooks.com